

NỮ THẦN TRỞ VỀ

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh
Edit: CaS, Tiểu Thoa Tử, Úc

Mục Lục

Giới thiệu Nữ Thần Trở Về

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49

Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75

Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100:
Chương 101

Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123
Chương 124
Chương 125
Chương 126
Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152: Phiên ngoại 1

Chương 153: Ngoại truyện 2

Giới thiệu Nữ Thần Trở Về

Thể loại: Sủng, đô thị tình duyên, HE

Editor: CaS, Tiểu Thoa Tử, Ốc

Ninh Tây đã rời đi nhiều năm lúc này lại quay trở về nơi khiến lòng ngực cô đầy cảm giác đau thương và mệt mỏi.

Nhưng cho dù thế nào cũng không thể đối mặt với nó, cho nên cô đã quyết định ở lại nơi này...

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1: Biết đâu được????

Từ trước đến giờ, cứ vào tháng sáu là thủ đô trở nên cực kỳ nóng bức. Ninh Tây bước ra sảnh, đưa mắt về phía những người đến đón máy bay liền thấy một thanh niên đeo kính, mặc áo sơ mi trắng đang kiễng chân giờ tám bảng lên cao. Trên tám bảng đó ghi tên của cô, vì vậy cô liền bước về phía người thanh niên kia.

Vương Hách đang cảm thấy bức mình. Trời nắng nóng như thế này mà lại bị bắt đi đón người mới của công ty, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy không vui vẻ. Nhưng ai bảo ở công ty anh chẳng có quan hệ gì, vất vả lắm mới có thể ổn định được công việc, mặc dù trong lòng cảm thấy khó chịu nhưng cũng sẽ không bộc lộ ra mặt.

Máy bay lại hạ cánh muộn hai giờ. Khi anh nghe trên loa điện tử thông báo chuyến bay mình đợi cuối cùng cũng hạ cánh, trong lòng không khỏi thở phào.

Trong lòng đang nghĩ qua nghĩ lại thì anh bỗng thấy một đại mỹ nhân đi ra. Làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, còn cả mái tóc đen dài cuộn sóng buông xõa kia nữa... Đúng là vu vật* mà!

Mà chỉ trong giây lát ngẩn người đó, vu vật liền đi tới trước mặt mình. Thậm chí, Vương Hách còn có thể loáng thoáng ngửi thấy mùi thơm trên người đối phương, khuôn mặt anh bỗng trở nên hơi nóng bừng.

Ninh Tây đến gần và cười nói với thanh niên:

- Xin chào anh! Tôi là Ninh Tây!

Vương Hách nghe thấy câu nói mang theo xưng hô cung kính liền bỏ bảng tên trong tay xuống, hỏi thăm ân cần:

- Cô là Ninh tiểu thư phải không? Tôi là Vương Hách, công ty sắp xếp tôi đến đón ngài, cô cứ gọi tôi là tiểu Vương được rồi.

Nói xong, còn lau qua rồi mới đưa tay về phía Ninh Tây.

Ninh Tây cũng đưa tay ra bắt tay với đối phương.

- Anh Vương! Vậy hôm nay sẽ làm phiền anh rồi.

- Không phiền, không phiền!

Vương Hách tười cười đáp lại:

- Cô mới về nước, lại là người mới công ty ký ước, có gì không hiểu cứ hỏi tôi là được.

Vương Hách không biết rõ lắm lai lịch của Ninh Tây, nhưng nếu đối phương là nghệ sĩ do Lưu Khôn và Trương Thanh Vân tự mình ký ước ở nước ngoài, hơn nữa công ty còn sắp xếp đãi ngộ khá cao, vậy chứng tỏ người này phải có chỗ hơn người. Đây cũng chính là lý do vì sao hôm nay anh ở sân bay đợi lâu như vậy cũng không dám tỏ thái độ khó chịu.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi sân bay, Ninh Tây đã cảm thấy mặt trời chói chang thiêu đốt khiến cả người khó chịu. May mắn là Vương Hách đỗ xe cũng không quá xa, đi một chút là tới.

Điều hòa xe được bật lên, Ninh Tây thở khẽ một hơi, cầm điện thoại di động nhìn thoáng qua. Bởi vì chuyến bay bị muộn mà giờ đã sắp giữa trưa.

Vương Hách đưa Ninh Tây đến một nhà hàng, cơm nước xong xuôi lại đưa cô đến chỗ ở mà công ty đã sắp xếp trước.

Một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng vệ sinh, vị trí phòng ở lẫn xung quanh cây cối đều rất đẹp. Vương Hách cầm va ly hành lý, mở cửa phòng rồi tiện tay đưa chìa khóa cho Ninh Tây.

- Ninh tiểu thư, đây là chỗ ở tạm thời mà công ty sắp xếp cho cô. Nếu cô có chỗ nào thấy không vừa ý thì đợi về sau công ty tìm được chỗ tốt hơn sẽ đổi cho cô.

Vương Hách để valy vào góc tường, trong lòng có hơi chút tò mò. Vị Ninh tiểu thư này ở nước ngoài đã nhiều năm tại sao về nước lại không có nhiều hành lý.

Đồ dùng trong phòng đã rất đầy đủ, ngay cả giường cũng được bọc phủ bằng

nilon mới hoàn toàn sạch sẽ. Ninh Tây cảm nhận được sự coi trọng của công ty, liền cười nói cảm ơn với Vương Hách.

Vương Hách đáp lại mấy câu khách sáo, sau khi nói cho Ninh Tây biết tình huống giao thông và các siêu thị lớn ở xung quanh đây, đồng thời giao cho cô một quyển sổ tay nhân viên của công ty và bản đồ giao thông ở thủ đô xong, liền đứng lên chào tạm biệt.

Ninh Tây cũng khách khí nói mấy câu giữ lại, rồi đưa đối phương ra cửa.

Đồ đạc cô đưa về nước cũng không có nhiều, vừa đi quanh phòng một vòng và sửa sang xong các thứ thì điện thoại vang lên. Người gọi điện là Trương Thanh Vân.

- Anh Trương à!

Ninh Tây đi đến bên cửa sổ, kéo màn ra là có thể dễ dàng nhìn thấy vườn nhỏ bên trong khu chung cư, một mảnh xanh mơn mớn, rất là đẹp mắt.

Nghe xong đối phương nói chuyện, Ninh Tây khẽ cười!

- Được, ngày mai nhất định em sẽ đến đúng giờ.

Cúp điện thoại, Ninh Tây đi vào phòng tắm rửa, sấy khô tóc, thay đổi bộ đồ ngủ thoải mái, ôm laptop ngồi ở trên giường, gửi mail báo bình an cho những người bạn ở nước ngoài. Sau khi xong liền bỏ laptop sang một bên, cả người rúc vào trong chăn, nhìn chằm chằm có tít hình tượng nào.

Trong phòng mát mẻ như mùa xuân, cần gì để ý ngoài kia nóng như lò lửa?

Lúc chạng vạng tối, ngoài trời không còn nóng bức như trước nữa, Ninh Tây liền thay quần áo, cầm lấy ví tiền đi ra ngoài.

Bởi vì gần tới giờ ăn cơm, ở trong siêu thị không có nhiều người. Ninh Tây đẩy xe chậm rãi chọn đồ. Lúc thò tay cầm lấy một hộp sữa chua thì có một cánh tay khác cũng đụng đến hộp sữa chua này.

Khi thấy bàn tay trên hộp sữa chua kia, Tôn Tú Mỹ không nhìn được mà thầm nghĩ, bàn tay thật xinh đẹp, khiến cho chiếc lắc bạc bình thường trên tay cũng trở nên rực rỡ mấy phần.

- Rất xin lỗi!

Đối phương nói thế xong liền đưa tay cầm lấy một hộp khác.

Giọng nói dễ nghe đó khiến Tôn Tú Mỹ không khỏi ngẩn người, nhin không được quay sang nhìn đối phương mấy lần, lại nhìn ánh mắt, lông mày của đối phương thấy được mấy phần quen thuộc mới không dám xác định hỏi thăm:

- Cô có phải là... Ninh Tây không?

Ninh Tây bỏ sữa chua vào xe đẩy, hơi nghi hoặc nhìn cô gái trẻ tuổi bên cạnh mình. Từ sau khi ra nước ngoài, cô đã không còn bất kỳ liên lạc gì với bạn học cũ. Giờ cách năm, sáu năm còn có người có thể nhận ra mình, quả thật là kỳ tích. Cô không nói gì, chỉ tỏ ra hơi mờ mịt, nghi hoặc.

- Ninh Tây, thật sự là cậu?

Tôn Tú Mỹ vui mừng, bỏ mũ ra rồi nói:

- Tớ là Tôn Tú Mỹ.

Ninh Tây có chút giật mình. Tôn Tú Mỹ là một cô bé tốt, năm đó quan hệ của hai người không quá thân mật nhưng cũng không kém. Bốn năm trước khi cô về nước, hai người từng vô tình gặp nhau trên phố. Khó trách đối phương nhận ra mình. Nghĩ vậy, cô cũng biểu hiện mấy phần vui vẻ.

- Lâu rồi không gặp!

- Đúng rồi, lâu lắm rồi không gặp.

Tôn Tú Mỹ không nhìn được, đánh giá Ninh Tây từ đầu tới chân, khẽ than:

- Bốn năm không gặp, so với lúc trước cậu gầy đi nhiều, nhưng càng thêm hấp dẫn rồi!

Cô nhớ kỹ lúc gặp được Ninh Tây bốn năm trước, Ninh Tây đã gầy hơn rất nhiều so với hồi học cấp 3, khuôn mặt cũng lộ ra vài phần xinh đẹp, chẳng qua tình trạng tinh thần có chút không tốt, khiến người khác lo lắng.

Mãi cho đến khi cô biết được những chuyện đã xảy đến với gia đình Ninh

Tây thì lại càng không nhận được mà áy náy, lo lắng. Giờ đây thấy đôi phương đứng trước mặt mình, dường như trải qua cũng không kém, trong lòng mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút. Cảm giác áy náy kia cũng biến mất hơn một nửa.

Thời gian dài đằng đặc sẽ khiến con người ta trở nên trưởng thành. Cô nhìn Ninh Tây, lại nhớ lại sự việc xảy ra sáu bảy năm trước. Cho dù cô không tham gia vào nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ. Cô biết mà không nói, so với những bạn học gây ra chuyện cũng chỉ là người trăm bước, kẻ năm mươi mà thôi.

Tôn Tú Mỹ đi theo sau Ninh Tây, hỏi nhỏ:

- Những năm gần đây... cậu có ổn không?

- Cũng tốt!

Ninh Tây quay đầu lại nhìn cô:

- Cậu thì sao?

- Tớ cũng rất tốt!

Tôn Tú Mỹ gật đầu, chú ý tới cả trai lẫn gái trong siêu thị đều đang len lén nhìn Ninh Tây mà Ninh Tây dường như không nhận ra những ánh mắt này, liền hỏi tiếp:

- Lần này cậu trở về... là vì thăm người thân?

- Tớ về nước, ở lại hẳn rồi!

Ninh Tây lắc đầu, đẩy xe đến quầy thu ngân để xếp hàng.

- Tớ vẫn thích đồ ăn ngon trong nước hơn!

- Đúng vậy! Đồ ăn trong nước vẫn ngon hơn nhiều.

Tôn Tú Mỹ không biết hai người bọn họ còn có thể nói chuyện gì được nữa, liền trả lời một câu khô khan.

Cuối cùng cũng đến lượt Ninh Tây tính tiền. Nhân viên thu ngân quét mã

xong tất cả đồ vật liền nói:

- Tổng cộng ba trăm lẻ một nguyên.

Ninh Tây từ trong ví lấy ra bốn tờ một trăm giao cho đối phương. Nhân viên thu ngân nhận lấy, mỉm cười hỏi lại:

- Xin hỏi quý khách có một nguyên tiền lẻ không?

Ninh Tây lắc đầu, Tôn Tú Mỹ vừa định nói mình có thì thấy một thanh niên trẻ tuổi sau lưng nhanh chóng đưa một đồng tiền lẻ ra.

- Tôi có!

- Cảm ơn

Ninh Tây quay về phía đối phương nói cảm ơn sau đó đưa cho đối phương một quả táo.

- Không... không cần đâu!

Thanh niên trẻ tuổi nhìn quả táo mà Ninh Tây đưa tới, khuôn mặt đỏ bừng, sau đó trong tiếng cười thân thiện của mấy người bạn, thật cẩn thận đón lấy quả táo.

Tôn Tú Mỹ nhìn thấy cảnh này, không nhịn được nở nụ cười.

Ra khỏi siêu thị, Tôn Tú Mỹ nhìn bầu trời bừng như lửa, khiến khuôn mặt Ninh Tây cũng nhiễm ánh đỏ, liền đưa danh thiếp của mình ra.

- Đã nhiều năm cậu không ở trong nước, chắc hẳn có nhiều chỗ không quen. Có chuyện gì có thể gọi điện cho tớ.

- Cảm ơn!

Ninh Tây nhận lấy danh thiếp, bỏ vào trong ví của mình. Ý tốt của đối phương cô sẽ nhận lấy, tuy rằng sau này chắc cô cũng không có quá nhiều quan hệ với Tôn Tú Mỹ.

Tôn Tú Mỹ thấy Ninh Tây như vậy, mở miệng, cũng không biết nói gì, đành phải bảo:

- Vậy... tạm biệt! Có cơ hội lại nói chuyện sau.

- Tạm biệt!

Ninh Tây khẽ gật đầu, xách theo hai túi đồ vật đi về phía chung cư, nhưng chưa được mấy bước lại bị Tôn Tú Mỹ gọi lại.

- Ninh Tây! Cuối tháng này Trần Nhất Tuần và Ngụy Tư Kỳ tổ chức lễ đính hôn...

Tôn Tú Mỹ cũng không biết mình nói ra chuyện này có đúng hay không.

- Cậu có muốn tham dự không?

- Hai người bọn họ vẫn còn ở cạnh nhau?

Tôn Tú Mỹ thấy Ninh Tây cười, chẳng qua nụ cười có chút kỳ quái.

- Thật khiến người khác cảm động, tớ lại tin tưởng vào tình yêu rồi!

Ninh Tây nhíu mày, vuốt những sợi tóc quăn trên vai ra đằng sau.

- Nhờ cậu thay tớ hỏi thăm bọn họ. Cuối tháng này tớ có việc, không đi được rồi.

Tôn Tú Mỹ liền vội vàng gật đầu. Trên thực tế, cô đã hối hận về việc nói chuyện này với Ninh Tây rồi. May mà phản ứng của Ninh Tây cũng không lớn, không thì cô cũng không còn mặt mũi nào để mở miệng nữa.

Trở lại chỗ ở, Ninh Tây làm cho mình một bát mì trứng gà kèm rau cỏ, mùi vị thật ra không tốt lắm. Sau khi lên mạng xem một chút các websites xong cô liền lên giường đi ngủ.

Ngày mai sẽ phải đến công ty gặp người đại diện cùng với quản lý cấp cao nào đó, cô không muốn dùng bộ mặt tiêu tụy đi gặp người.

Dưới tình hình các công ty, cơ sở về văn hóa giải trí mọc lên như nấm ở Trung Quốc, Công ty TNHH Giải trí Cửu Cát có thể mở ra một con đường máu trong đó, thuận lợi xâm nhập vào hàng ngũ các công ty đứng đầu thì cũng được coi là kẻ mạnh trong giới giải trí rồi.

Cửu Cát nâng đỡ nhiều nam nghệ sĩ, từng bồi dưỡng qua các loại tiểu thị tươi, tiểu vương tử, thậm chí có cả thị đế, ảnh đế. Nhưng vốn không có ai là hoàn mỹ và công ty cũng vậy. Công ty này thiếu nữ nghệ sĩ.

Cũng không biết là do bọn họ vận khí không tốt hay là do ánh mắt đều dùng để ký nam nghệ sĩ hết rồi mà nữ nghệ sĩ của công ty này đưa ra đều không thể nổi tiếng được. Dù có nổi tiếng được thì cũng không kéo dài, quả thật cứ như bị nguyên rửa vậy.

Cũng chính vì vậy mà dẫn đến tình trạng những nữ nghệ sĩ có chút danh tiếng trong nghề càng không dám ký ước với công ty này. Có nghệ sĩ nào mà không muốn nổi tiếng, ai lại muốn đến công ty mà nữ nghệ sĩ không thể nổi tiếng lên được này?

Muốn trở thành công ty giải trí đứng đầu trong ngành thì ít nhất cũng phải có được vài ba nam, nữ nghệ sĩ có thể đưa ra được. Chỉ có nam nghệ sĩ mà không có nữ nghệ sĩ, đó được gọi là Dương thịnh âm suy.

Ông chủ của công ty suốt ngày nghĩ ngợi đến việc này, vì vậy khi nghe nói đến chuyện Trương Thanh Vân đi công tác nước ngoài có ký ước được một nữ nghệ sĩ liền đồng ý tự mình gặp mặt. Cho dù người này chỉ diễn qua những nhân vật nhỏ trong mấy bộ phim truyền hình bình thường ở nước ngoài mà thôi.

Đem ngựa chết thành ngựa sống mà chữa...

Chương 2: Ngây người

Ninh Tây xuống khỏi xe taxi, mới đi được mấy bước đã thấy Trương Thanh Vân đứng chờ mình ở cửa chính của tòa nhà.

Trương Thanh Vân vừa qua tuổi ba mươi, dáng vẻ có chút già dặn thành thục, nhưng như vậy thường dễ dàng khiến cho người khác cảm thấy yên lòng, tin cậy.

Cô nhìn thấy Trương Thanh Vân, Trương Thanh Vân cũng nhìn thấy cô. Anh dập đầu thuốc rồi tiện tay ném vào thùng rác ở bên cạnh, sau đó bước về phía cô.

- Em đến sớm hơn 10 phút so với thời gian hẹn.
- Không để người khác chờ lâu là một trong những ưu điểm của em mà.

Ninh Tây cười cười, nhìn thoáng qua tòa nhà cao tầng rực rỡ này.

Chú ý tới hành động của cô, Trương Thanh Vân bảo:

- Tầng mười ba đến tầng mười lăm là khu vực làm việc của công ty chúng ta. Sáng hôm nay ông chủ gọi điện cho tôi bảo rằng muốn gặp em.

Ninh Tây gật đầu, đi theo Trương Thanh Vân vào thang máy, thấy Trương Thanh Vân trực tiếp ấn tầng mười lăm, cô khẽ vuốt tóc và hỏi.

- Chúng ta trực tiếp đến gặp tổng giám đốc Lý sao?
- Ừ!

Trương Thanh Vân khẽ gật đầu

- Dưới tay Lưu Khôn có hơi nhiều nghệ sĩ, vì vậy sau này việc lên kế hoạch công việc của em sẽ do tôi chịu trách nhiệm.

Ninh Tây là do anh và Lưu Khôn cùng ký ước, nhưng mà trước kia anh từng có kinh nghiệm dẫn nữ nghệ sĩ nên anh thích hợp về việc chịu trách nhiệm cho công tác của Ninh Tây hơn.

- Vậy sau này phải làm phiền anh Trương rồi!

Ninh Tây mỉm cười đáp lại. Trương Thanh Vân nhìn thấy thế, trong lòng khẽ gật. Chưa nói đến những cái khác, ít nhất là về khuôn mặt và khí chất thì Ninh Tây coi như đủ rồi.

Nói xong mấy câu thì cũng đến tầng mười lăm. Thang máy kêu “Đỉnh” rồi mở cửa. Hiện ra trước mắt Ninh Tây là hành lang trơn bóng, ngọn đèn sáng chói, giống như cửa vào của đường tới chốn phồn hoa.

Chân trái bước ra, vang lên tiếng gót giày chạm vào sàn nhà. Khẽ cúi đầu nhìn xuống chân, cô cười cười, rồi lại ngẩng đầu đi theo sau Trương Thanh Vân, từng bước từng bước vững vàng đi đến cuối hành lang.

Là ông chủ của giải trí Cửu Cát, Lý Kiến Huy đã sớm xem qua lý lịch sơ lược cũng như ảnh chụp của người mới. Không thể không nói, với tư cách người đại diện lâu năm uy tín trong công ty thì ánh mắt của Trương Thanh Vân và Lưu Khôn vẫn rất tốt. Nghệ sĩ ký ước lần này có tướng mạo vô cùng xuất sắc, nhất là đôi mắt, giống như khẽ cào vào lòng người.

Nhưng mà đến khi gặp trực tiếp Ninh Tây, thì Lý Kiến Huy mới biết được, vật chết tuy đẹp nhưng còn kém xa vật sống có linh tính. Lần ký ước này, xem như bọn họ nhặt được bảo bối rồi. Chỉ cần nữ nghệ sĩ này đầu óc bình thường một chút, diễn xuất tốt đạo cụ thì bọn họ sẽ có biện pháp làm cho cô ta nổi tiếng.

Tâm tình tốt thì thái độ cũng trở nên thân thiết hơn. Đầu tiên, Lý Kiến Huy vẽ ra một tương lai huy hoàng với Ninh Tây, sau đó lại nói đến các loại chính sách ưu đãi của Cửu Cát, cuối cùng mới chốt lại:

- Cô tuyệt đối sẽ không hối hận khi gia nhập Cửu Cát!

Hối hận cũng chẳng làm được gì, dù sao cũng đã ký hợp đồng rồi.

Trương Thanh Vân thấy vậy liền biết ông chủ rất hài lòng với người mới mà anh vừa ký, trong lòng cũng nhẹ nhõm. Gần đây nhất, một nữ nghệ sĩ mà công ty nâng lên vừa gây ra xì căng đan, không chỉ khiến danh tiếng của cô ta mất sạch mà còn làn ảnh hưởng đến bộ mặt của công ty trong giới giải trí. Nếu như bây giờ bồi dưỡng được một nữ nghệ sĩ có thể đưa ra ngoài thì mặt mũi công ty cũng khá hơn chút.

- Cô từng có kinh nghiệm quay phim rồi, cũng không tính là người mới.

Lý Kiến Huy nghĩ ngợi một chút rồi quay ra hỏi Trương Thanh Vân:

- Đợt vừa rồi bộ phim mà công ty chúng ta đầu tư đã chọn được hết các nhân vật nữ chưa?

Trương Thanh Vân hiểu rõ ý của ông chủ, đây là xác định rồi cũng phải chuẩn bị cho Ninh Tây một nhân vật. Bây giờ anh đã trở thành người đại diện của Ninh Tây, chỉ ước gì ông chủ cho nghệ sĩ nhà mình càng nhiều chỗ tốt càng tốt, liền nói:

- Nhân vật nữ chính đã xác định rồi. Nữ số hai và nữ số ba cũng có người được chọn, nhưng là chưa bàn bạc xong, chưa ký hợp đồng.

Công ty bọn họ không có nữ nghệ sĩ phù hợp nên đành phải hợp tác với nghệ sĩ của công ty khác. Lúc ký hợp đồng đương nhiên không nhanh chóng như ký với người nhà mình.

- Nếu như chưa bàn bạc xong thì không cần bàn nữa, cậu xem trong hai nhân vật này, nhân vật nào tốt hơn thì sắp xếp cho Ninh Tây đi.

Lý Kiến Huy nói xong, quay đầu lại nhìn Ninh Tây.

- Tôi có xem qua sơ yếu lý lịch của cô rồi. Cô là sinh viên tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài. Người nhà của cô liệu có phản đối việc cô phát triển trong ngành giải trí hay không?

Tay cầm cốc trà của Ninh Tây hơi dừng lại, cô khẽ nhếch miệng cười nói:

- Cha mẹ tôi đã qua đời, vì vậy chẳng có ai phản đối tôi cả!

- Tôi xin lỗi!

Lý Kiến Huy đan hai tay đặt lên mặt bàn. Ninh Tây năm nay mới hai mươi ba tuổi, không nghĩ rằng cha mẹ của cô đã không còn trên cõi đời này nữa.

Ninh Tây cười cười, giống như không để ý đến việc Lý Kiến Huy đưa ra vấn đề không đúng lúc này.

Ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, Trương Thanh Vân đưa hai kịch bản cho Ninh Tây

- Đây là nội dung kịch bản của nhân vật nữ hai và nữ ba, em chọn lấy một đi.

Vừa mới vào công ty đã có nhân vật cho mình chọn, Ninh Tây cảm thấy mình cũng thuộc đám người may mắn.

Mở đầu kịch bản có giới thiệu về nhân vật, nữ số hai là tiểu thư nhà giàu thời dân quốc, nữ số ba là con gái nhà nông bình thường. Sau đó, Ninh Tây không do dự mà lựa chọn tiểu thư nhà giàu.

- Tại sao lại chọn nhân vật này?

Trương Thanh Vân thấy cô nhanh chóng chọn lựa như vậy có chút bất ngờ. Phần diễn của nữ số hai và nữ số ba không khác nhau là mấy, từ một góc độ nào đó thì nữ số ba càng dễ được mọi người đồng tình hơn một chút.

- Bởi vì trang phục của tiểu thư nhà giàu đẹp hơn cô gái nhà nông.

Ninh Tây cầm lấy kịch bản của nữ số hai, cười nói:

- Đa số người xem đều thích xem mặt. Trang phục, trang sức xinh đẹp có thể giúp tăng thêm sắc đẹp mà trang phục không đẹp chỉ có thể khiến người xấu đi.

Hơn nữa, trên thực tế, bên trong mỗi người đều có tính tôn trọng lợi ích. Tiểu thư nhà giàu thường có thêm quang sáng do tiền tài mang đến.

- Cách nói của em... nghe cũng có vẻ có đạo lý.

Trương Thanh Vân không còn gì để nói, nhưng cũng không phản đối sự chọn lựa của Ninh Tây mà cầm lấy điện thoại gọi cho bên đoàn làm phim.

Gọi xong điện thoại, anh mới quay ra bảo:

- Em về xem thật kỹ kịch bản đi. Hai ngày sau tôi sẽ dẫn em đến đoàn làm phim. Công ty sẽ phái cho em một trợ lý, người đó sẽ sắp xếp hành trình cũng như chiếu cố em.

Ninh Tây khẽ gật đầu, đứng lên khỏi ghế salon.

- Vậy giờ em trở về nhìn kịch bản.

Trương Thanh Vân cầm lấy chìa khóa xe và bảo.

- Đợt một chút, tôi đưa em về.

Trở lại chỗ ở, bưu kiện quốc tế mà mấy hôm trước cô gửi về nước vừa vận được chuyển đến. Vì thế Trương Thanh Vân lại làm khuôn vác, giúp cô mang các thứ vào chỗ ở.

- Làm phiền anh Trương rồi!

Ninh Tây mở tủ lạnh ra và hỏi:

- Anh uống cà phê hay nước ngọt?

- Nước trắng là được rồi.

Trương Thanh Vân ngồi trên ghế salon, thấy trên bàn để một đĩa hoa quả tươi mới liền hỏi:

- Em ở đây có thấy quen không?

- Cũng được!

Ninh Tây rót một cốc nước trắng ở trong bếp rồi đi ra.

- Lúc trước khi ký hợp đồng với em, tôi không ngờ rằng em là sinh viên tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng trên thế giới.

Trương Thanh Vân nhìn cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng trước bàn nước.

- Chẳng lẽ em chưa từng nghĩ đến việc ở lại nước ngoài?

- Ở đâu cũng giống nhau cả thôi.

Ninh Tây đặt cốc nước phía trước mặt anh, khuôn mặt cười mang theo nét lạnh nhạt:

- Em còn muốn cảm ơn anh và anh Lưu. Nếu như không có hai anh thì em ở

công ty cũng không được đối xử tốt như thế này.

Trương Thanh Vân cầm cốc lên uống một ngụm, nước ấm vừa vặn. Anh nhìn không được mà thâm nghĩ, đây là một cô gái khá thông minh.

- Chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ!

Anh nâng cốc hướng về phía Ninh Tây.

- Hợp tác vui vẻ!

Ninh Tây cũng cầm cốc nước chanh giơ lên đáp lại.

“Khói lửa trên sông” là bộ phim truyền hình mà Cửu Cát là chủ đầu tư, từ đạo diễn đến biên kịch đều là những người khá nổi tiếng. Nam chính lại là Chu Chính Xuyên, người vừa được trao giải Thị đế. Nữ chính là Chu Giai Phi, một nữ nghệ sĩ đang nổi. Những người trong giới đều xem trọng tỷ lệ người xem của bộ phim này.

Đoàn làm phim vừa bắt đầu quay không lâu, mọi người nghe nói nữ số hai chuẩn bị đến, không ít thì nhiều đều có chút tò mò, không biết là nghệ sĩ nào.

Trong kịch bản xây dựng thì nữ số hai là một thiên kim đại tiểu thư xinh đẹp, quý khí. Cô thích nhân vật nam chính, nhưng nam chính lại yêu thích người con gái trong veo như suối là nữ chính.

Trong phim truyền hình bây giờ, mấy chuyện tình yêu đều là cùng một khuôn mẫu. Cô thương anh, nhưng anh lại yêu một người khác, sau đó lại thêm vào những ân oán tình cừ, mối hận quốc gia... do nam thanh nữ tú diễn xuất thành một bộ phim sầu triền miên.

Muốn xông một con đường trong vô số các bộ phim truyền hình để có danh tiếng tốt, tỷ lệ người xem cao thì cần đầu tư vào kịch bản, đạo cụ, trang phục, diễn viên, hậu kỳ cùng với đủ các loại tuyên truyền. Trước kia, Cửu Cát cũng từng tự đầu tư quay vài bộ phim hay, thu được danh tiếng không kém, vì vậy trong giới khá xem trọng bộ phim này, cũng có không ít nghệ sĩ muốn tham gia đóng phim.

Gần bảy giờ sáng, đúng vào lúc nhiệt độ còn không quá cao, đoàn làm phim tranh thủ lúc này vội vã quay chụp, để đến lúc trưa nắng nóng mọi người cũng có thể nghỉ ngơi.

Đúng lúc này, một cỗ xe BMW màu đen cũng dừng ở phía bên ngoài chỗ của đoàn làm phim. Trong lòng mọi người đều đoán được, chắc hẳn là nữ số hai đến.

Cửa mở ra, một cô gái tóc dài xõa vai đeo kính râm màu cà phê bước xuống xe. Mặc dù mọi người không nhìn rõ được khuôn mặt của cô nhưng thông qua dáng người thon thả, làn da trắng nõn, bộ váy dài, khí chất hơn người kia thì cũng đoán được đó chắc là một mỹ nhân.

Đội phó đạo diễn đưa người vào phòng hóa trang, mọi người mới thì thầm trò chuyện.

- Nữ số hai vừa đến kia hình như là người mới!

Người làm đạo cụ thấp giọng bảo:

- Hôm qua tôi có nghe thấy đạo diễn nói qua, người mới này hình như là do Cửu Cát chuẩn bị dộc sức nâng đỡ.

- Công ty bọn họ nâng đỡ qua không ít người mới rồi...

Người làm cùng nói thêm một câu như vậy, thấy có người đi tới, không tiện nói gì nữa, cười cười rồi thôi.

Người trong ngành đều biết, Cửu Cát không có số nâng nữ nghệ sĩ. Nhưng mấy lời này lại không thể nói ra ngoài. Một khi truyền ra ngoài, mặt mũi mọi người đều không dễ nhìn.

Một lúc sau, đạo diễn vỗ vỗ tay, sau đó nói với Chu Chính Xuyên:

- Chính Xuyên, đợt sau chính là đoạn diễn của cậu với nữ hai, người mới có nhiều chỗ không hiểu, cậu cũng giúp đỡ thêm một chút.

Chu Chính Xuyên gật đầu cười. Sáng sớm hôm nay, người đại diện đã gọi cho anh, nói rằng tiểu sư muội mà công ty mới ký muốn vào đoàn, bảo anh chú ý giúp đỡ một chút.

Nữ nghệ sĩ trong công ty không có xung đột lợi ích gì với anh, giúp đỡ một chút cũng không ảnh hưởng gì. Vì vậy Chu Chính Xuyên rất sáng khoái, không có gì không vui.

Chưa được bao lâu, anh nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng bước chân, loáng thoáng còn nghe được tiếng của Phó đạo diễn đang nói đùa. Anh đoán chừng là tiểu sư muội đã đến.

Anh ngoái lại nhìn. Vừa nhìn anh liền ngậy người.

Chương 3: Thời Thanh Xuân

Chu Chính Xuyên từng gặp qua rất nhiều người đẹp, có thanh xuân thuần khiết, có nóng bỏng, có không ăn khói lửa nhân gian... kiểu nào cũng có.

Anh ngần người, không phải vì Ninh Tây đẹp hơn những nữ nghệ sĩ trong giới, mà là vì lúc cô đi tới, dáng vẻ đó, quả thật giống y như đúc với hình tượng nữ số hai mà anh tưởng tượng trong đầu mình.

Với tư cách diễn viên chuyên nghiệp, mỗi lần quay phim anh đều nghĩ mình là nhân vật bên trong phim, đồng thời cũng tưởng tượng và đoán qua các nhân vật khác. Có như vậy anh mới có thể diễn tốt vai của mình.

Trong tưởng tượng của anh, Kim Vưu Yên hẳn là có mái tóc dài đen nhánh đẹp đẽ, làn da trắng nõn và khuôn mặt xinh đẹp, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều mang theo quý khí cùng sự cao ngạo của tiểu thư nhà giàu. Tất cả mọi người ở trước mặt cô dường như đều kém hơn một phần.

Nữ số hai trong bộ phim này là một nhân vật rất quan trọng, lúc anh biết nhân vật này sẽ do một sư muội là người mới diễn thì trong lòng không khỏi đáng tiếc, đáng tiếc cho một nhân vật tốt như vậy lại bị người mới phá hủy.

Mà bây giờ Chu Chính Xuyên cảm thấy mặt mình có chút đau, vì anh thấy mình bị thực lực của Ninh Tây đánh mặt. Cũng may diễn xuất của anh đủ tốt, không cho người khác thấy được mình có chút sai sót.

- Xin chào anh Chu!

Ninh Tây bước đến trước mặt Chu Chính Xuyên, lễ phép cúi đầu chào hỏi.

- Chào em! Lúc nữa quay phim, em đừng khẩn trương quá.

Chu Chính Xuyên cười nói với Ninh Tây, vì lo lắng cô cảm thấy khẩn trương, ảnh hưởng tới việc biểu diễn nên còn cố ý nói đùa thêm mấy câu.

Ở đằng xa, Chu Giai Phỉ ngồi dưới gốc cây đang xem kịch bản nữ chính nhìn thấy vậy liền nói với trợ lý của mình:

- Nghe nói anh Chu hay giúp đỡ hậu bối*, hôm nay nhìn thấy mới biết lời

đòn không sai.

Trợ lý cầm quạt phe phẩy cho cô, khẽ nhỏ giọng:

- Buổi sáng hôm nay lúc Chu lão sư* nghe điện thoại, sắc mặt hình như không được tốt.

Nghe thế, Chu Giai khẽ nghiêm mặt, thấp giọng bảo lại:

- Sau này không được nói những lời kiêu này nữa. Nhỡ đâu truyền ra ngoài, chúng ta lại là người không đúng.

Mặc kệ hôm nay Chu Chính Xuyên vì cuộc điện thoại nào mà sắc mặt trở nên không tốt cũng không phải chuyện của cô. Nếu lúc đó, mấy lời vừa rồi truyền ra ngoài biến thành Chu Chính Xuyên tỏ ra khó chịu với nữ số hai, điều tra thì thấy bắt đầu từ chỗ cô, vậy lúc đó người khác sẽ thấy thế nào?

Chu Chính Xuyên và nữ số hai đều là người trong cùng công ty, dù quan hệ có kém đi chăng nữa cũng sẽ không khoe ra ngoài, đến lúc đó chỉ hận người ngoài truyền lời là cô mà thôi.

Trợ lý thấy sắc mặt Chu Giai Phi không tốt, cũng không dám nói lung tung, đành một bên thì quạt cho Chu Giai Phi, một bên chuẩn bị bắt đầu quay phim.

- Đùng khăn trang, hít thở sâu vào.

Trước khi chính thức quay phim, Chu Chính Xuyên còn cở vũ Ninh Tây.

Ninh Tây cười đáp lại, sau đó hít sâu một hơi, rồi ngồi vào chỗ của mình, cạnh chiếc bàn đã dọn sẵn cà phê.

Thực tế thì trong lòng đạo diễn còn khăn trương hơn. Ông chỉ sợ rằng Cửu Cát nhét cho ông một người mới không biết quay phim, phá hủy bộ phim của mình. Vì vậy, sau khi thấy hai diễn viên chuẩn bị xong liền giơ tay lên, ý bảo nhân viên công tác chú ý:

- Một, hai, ba. Diễn!

Toàn bộ chuyện xưa của bộ phim hầu như đều xoay quanh nhân vật nam chính. Nhân vật nam chính mặt ngoài là một công tử nhà giàu có chút tài

nhưng lại ham thích chơi cờ lâu lóng. Nhưng trên thực tế, anh ta là một nhân viên quan trọng của Đảng cộng sản và liên tục đấu trí đấu dũng với đám tay sai, thực dân người nước ngoài.

Trong bộ phim này, có rất nhiều hình ảnh kịch liệt và mạo hiểm, nội dung cốt truyện cũng liên tiếp đan xen, chỉ cần nắm chắc được tiết tấu thì khi chiếu nhất định sẽ hấp dẫn được nhiều người xem.

Kim Vưu Yên do Ninh Tây đóng vai cũng là một nhân vật máu chó. Bởi vì cha của nàng chính là quan chức của phái Tân Chính. Đảng phái này cấu kết với thế lực nước ngoài, là một tổ chức yếu đuối bán nước cầu vinh.

Ở phần sau của kịch bản, cha của Kim Vưu Yên âm thầm gia nhập Đảng của nam chính, bởi vì liên quan đến rất nhiều vấn đề bí mật nên ông không nói với người nhà. Trong giây phút quan trọng nhất, Kim Vưu Yên biết được sự lựa chọn của cha mình. Vì bảo vệ cho cha, cho nam chính cùng với những con người yêu nước phía sau bọn họ, cô không những mất đi một cánh tay mà mặt mũi còn bị phá hủy, cuối cùng đành phải ra nước ngoài, mãi cho tới cuối phim mới về nước gặp mặt nam nữ chính lúc ấy đã già rồi một lần cuối.

Lúc này, Chu Chính Xuyên và Ninh Tây phải diễn là cảnh Kim Vưu Yên yêu thích nam chính nhưng bản thân cô cũng không nhận ra điều đó, sau đó mỗi người đi một nẻo.

- Ai lại khiến cho Trầm công tử tức giận như vậy?

Kim Vưu Yên ngồi bên cốc cà phê, vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, sau đó nâng cằm về phía Trầm Thiệu Sinh

- Lấy cho vị tiên sinh này một ly cà phê, không thêm đường. Cảm ơn!

- Kim tiểu thư?

Trầm Thiệu Sinh giống như mới nhìn thấy Kim Vưu Yên, hai bàn tay đút túi quần, cười nhếch khóe miệng, sau đó ngồi xuống đối diện.

- Làm sao có thể không biết xấu hổ mà để cho người đẹp mời tôi uống cà phê được.

- Không sao, tiểu thư tôi nguyện ý trả tiền cho người như Trầm công tử

Nói đến đây, cô đưa mắt nhìn Trầm Thiệu Sinh từ đầu đến ngực, sau đó lại cầm thìa bạc nhẹ nhàng khuấy cà phê.

- Máy quay số 2, quay gần tay cô ấy. Máy quay số 3, chú ý ống kính phía bên trái.

Đạo diễn Trần cầm bộ đàm chỉ huy, sau đó tiếp tục nhìn xem hình ảnh trong màn hình giám sát.

Dưới ống kính máy quay, chuỗi vòng ngọc trai màu đen trên cổ tay trắng nõn bóng loáng dường như đang sáng lên.

- Đã hơn một năm kể từ lần gặp trước, Trầm công tử càng ngày càng trở nên đẹp trai phong độ rồi.

Kim Vưu Yên thả thìa bạc xuống, cười như không cười nhìn về phía Trầm Thiệu Sinh, trong đáy mắt mang theo tình cảm mà chính cô cũng không hề hay biết.

Chu Chính Xuyên nhìn thấy ánh mắt này, đáy lòng chấn động, trong lòng không khỏi nghĩ thầm. Con mắt của Trầm Thiệu Sinh phải kém cỏi đến mức nào mới không nhận ra được cô gái ưu tú này có tình cảm với hắn.

Cũng may là anh xuất đạo* nhiều năm, sẽ không vì những suy nghĩ như thế mà ảnh hưởng tới việc diễn xuất trên màn ảnh, cho nên vẫn thành công diễn xong cảnh quay này.

Đoạn phim vừa quay xong, đạo diễn nhẹ nhõm thở phào. Không ít nhân viên công tác cũng cảm thấy may mắn. Xem ra người mới này cũng đáng tin cậy, bọn họ không phải lo lắng người mới gây cản trở, ảnh hưởng đến tiến độ quay phim rồi.

Sau hai ngày quay phim, trong lúc nói chuyện phiếm, đạo diễn Trần bảo với Chu Chính Xuyên

- Lần này người mới mà công ty các cậu ký ước cũng có mấy phần đáng nhìn đấy.

Chu Chính Xuyên cười cười:

- Nghe nói vị này do công ty ký ước ở nước ngoài về, bên trên rất coi trọng.

Trần đạo hiểu đây là nhắc nhở mình, cũng cười bảo:

- Người mới có tiềm lực thì ai cũng thương thức mà.

Hai người tươi cười nhìn nhau, lại không nói về chuyện này nữa.

Quay xong một đoạn diễn, Ninh Tây ngồi trên ghế trang điểm lại. Mùa hè nóng bức, đồ trang điểm dễ chảy ra, vì vậy cứ xong một cảnh quay lại phải trang điểm thêm mới có thể quay tiếp.

- Khách sạn bên cạnh thật náo nhiệt. Nghe nói có một phú nhị đại* đang tổ chức buổi lễ đính hôn kiểu cổ điển thì phải.

Trợ lý tiểu Dương bê tới một cốc chè đỗ xanh mát lạnh, trong giọng nói tràn đầy hâm mộ.

- Bên ngoài đỗ toàn các loại xe sang trọng, tùy tiện lôi ra một chiếc đều đủ cho em phấn đấu cả đời rồi.

Ninh Tây đón lấy cốc chè đỗ xanh, uống một ngụm, sau đó tủm tủm cười, vươn ngón trỏ nâng cằm của Tiểu Dương

- Loại xe sang trọng nào đáng giá cho tiểu Dương nhà chúng ta phấn đấu cả đời vậy?

Bị một đại mỹ nhân như vậy trêu đùa, tiểu Dương cảm thấy khuôn mặt hơi nóng lên, tim đập có chút nhanh. Má ơi, giới tính của cô là nữ, yêu thích nam aaaa!

Thấy khuôn mặt trợ lý nhỏ của mình hồng hồng, Ninh Tây cười đến cong mày:

- Nếu như tò mò thì có thể đi xem. Dù sao ở đây cũng chưa có việc gì.

Tiểu Dương lắc đầu, hơi do dự trả lời:

- Anh Trương bảo rằng em không được rời khỏi vị trí công tác.

- Không sao! Là chị cho phép em đi mà. Anh ấy cũng sẽ không trừ lương của em đâu.

Ninh Tây lật kịch bản trong tay, nói tiếp:

- Chỉ cần em đừng quên thời gian là được rồi.
- Vậy em đi chụp vài tấm hình rồi sẽ quay lại luôn.

Hai mắt tiểu Dương trở nên sáng rực

- Em sẽ không đi lâu đâu.
- Trợ lý của em cũng chạy đi nhìn náo nhiệt à?

Chu Giai Phi đi tới, ngồi xuống bên cạnh Ninh Tây, bắt đắ dĩ cười cười.

- Chị Phi!

Ninh Tây đặt kịch bản xuống, quay đầu sang cười với Chu Giai Phi:

- Em ấy còn nhỏ, thích xem náo nhiệt cũng là chuyện bình thường.
- Em thì lớn hơn em ấy được mấy tuổi chứ?

Chu Giai Phi cầm một chiếc quạt điện tự động nhỏ đưa cho Ninh Tây, lại tự mở một cái cho mình

- Em diễn rất tốt, trước kia từng đóng phim rồi à?
- Chỉ từng đóng qua mấy nhân vật chạy chân cùng mấy vai diễn nho nhỏ thôi.

Ninh Tây nhận lấy quạt điện, khẽ nói một tiếng cảm ơn.

- Phần lớn những người trong nghề đều từng bước từng bước đi lên như vậy mà.

Chu Giai Phi cũng không tỏ ra khinh thường khi nghe Ninh Tây nói đến những kinh nghiệm này.

- Em còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội lắm.

Không giống như bản thân cô, qua ba mươi tuổi rồi vẫn diễn những nhân vật tương tự nhau, có đôi khi trạng thái không tốt, chỉ có thể dùng phấn son dày đặc để che đi sự mệt mỏi.

Hai mươi ba tuổi, đúng là lúc thanh xuân tươi trẻ.

Hai người nói chuyện chưa được bao lâu thì tiểu Dương cầm điện thoại đi về, đến bên cạnh Ninh Tây rồi nói:

- Chị Tây Tây, cặp đôi này không chỉ nhiều tiền mà còn đẹp nữa. Vừa rồi trong đoàn làm phim của chúng ta có người còn nói, hai người này đủ để gia nhập giới giải trí.

- Có thật sự đẹp như vậy sao?

Chu Giai Phi có chút tò mò, hỏi lại.

- Đúng vậy!

Ảnh chụp được trong điện thoại đưa ra cho Chu Giai Phi xem.

Chu Giai Phi cầm lấy điện thoại nhìn qua. Trong ảnh, người con trai mặc bộ âu phục của những năm ba mươi thế kỷ trước, con gái thì mặc một bộ sườn xám lộng lẫy, tướng mạo đúng là hơn người.

- Đây không phải là công tử của nhà họ Trần hay sao. Vị này cuối cùng cũng quay đầu đính hôn với tiểu thư nhà họ Ngụy rồi, cũng coi là môn đăng hộ đối.

Sau khi nhận ra người trong tấm ảnh, giọng nói của Chu Giai Phi trở nên hơi lạnh nhạt.

Cô đã từng gặp nhiều loại phú nhị đại như thế này. Thịnh thoảng chơi bời cũng mấy em người mẫu trẻ trung hoặc nghệ sĩ hạng ba, quay đầu lại đính hôn hoặc kết hôn còn có thể được không ít báo đài khoa trương khen là lãng tử quay đầu hoặc là chung tình, si tình với cô dâu...

Ninh Tây nghe thấy thế liền khẽ cười, nhìn qua điện thoại mà Chu Giai Phi trả lại cho tiểu Dương. Sóng mắt xoay chuyển tựa như một hồ nước xuân triền miên.

- Trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. Rất tốt a!

- Đúng thế! Chúc bọn họ trăm năm hạnh phúc!

Chu Giai Phi cười nói một câu như vậy

Ninh Tây khẽ nhếch khóe môi, tựa như đồng ý với lời của Chu Giai Phi.

Chương 4

Cả một mùa hè Ninh Tây đều ở trong đoàn phim để quay quay chụp chụp. Đến khi phần diễn của cô kết thúc, ăn xong bữa ăn đóng máy cùng mọi người trong đoàn thì cũng đã đến đầu mùa thu.

Đi ra khỏi thành phố, ngồi lên máy bay về thủ đô, Ninh Tây nhẹ nhàng thở ra. Vì đuổi gấp tiến độ mà nửa tháng gần đây, mọi người trong đoàn làm phim đều không nghỉ ngơi tốt, nữ số hai như cô cũng không ngoại lệ.

Máy bay cất cánh không lâu, Ninh Tây liền nhắm mắt ngủ, mãi cho đến khi máy bay hơi lắc lư cô mới tỉnh lại. Hóa ra là máy bay chuẩn bị hạ cánh rồi.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, là ba giờ chiều, cô hơi chóng mặt liền day day huyết Thái dương, rồi dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tiểu Dương tri kỷ kéo chăn bị tuột xuống đầu gối lên cho cô, sau đó hỏi:

- Chị Tây Tây, chị có khỏe không?

Ninh Tây cười khổ:

- Không sao đâu! Chỉ là gần đây không được ngủ ngon.

Nghĩ đến mấy ngày gần đây quay phim với cường độ cao như vậy, tiểu Dương không khỏi rụt cổ. Làm nghệ sĩ đúng là không dễ dàng!

Lúc ra khỏi sân bay, vừa vặn gặp phải cảnh người hâm mộ đến đón máy bay, cảnh tượng ầm ầm náo nhiệt. Ninh Tây suýt chút nữa bị một cô bé chạy tới đụng ngã xuống đất. Nhưng mà nhìn bộ dạng một tay chống đất của cô cũng không dễ nhìn cho lắm.

- Thật xin lỗi, thật xin lỗi!

Cô bé kia thấy mình đụng vào người khác, cũng ngại ngần tiếp tục chạy ra đón nghệ sĩ mình thích mà xoay người lại đỡ Ninh Tây.

- Chị Tây Tây!

Tiểu Dương lại càng hoảng sợ, bỏ hành lý xuống một bên, chạy tới đỡ Ninh Tây cùng cô bé kia.

- Không có việc gì đâu!

Ninh Tây ưu nhã vén lại tóc đang xòa ra trước mặt, mỉm cười với cô bé kia.

Cô bé kia ngơ ngác nhìn khuôn mặt cô, một lúc sau mới tỉnh táo hỏi lại:

- Chị... Chị ngã có bị thương ở chỗ nào không. Để em dẫn chị đi xem thầy thuốc.

- Chị thật sự không sao cả, em đừng lo!

Ninh Tây lắc lắc ngón trỏ non mịn, cặp môi đỏ mọng khẽ cong lên, chỉ tay về phía trước.

- Nghệ sĩ em thích hình như đi xa rồi kìa.

- A!

Cô bé lúc này mới nhớ ra hôm nay mình vội đến là để đón thân tượng nhà mình, lại nói thêm một câu xin lỗi với Ninh Tây rồi mới vội vội vàng vàng chạy đuổi theo đám người phía trước.

Đợi cho đến khi không nhìn thấy cô bé kia nữa, Ninh Tây mới lắc lắc cổ tay, thối phù phù vào chỗ bị thương, thổi mấy hơi xong mới đau khổ kêu lên:

- Thảo nào đêm qua chị nằm mơ thấy bát rơi vỡ!

- Hà? Có liên quan gì sao?

Tiểu Dương mờ mịt không hiểu.

Ninh Tây nhíu mày:

- Là báo trước rằng hôm nay chị sẽ bị ngã đấy!

Tiểu Dương câu hiểu câu không, ngơ ngác gật đầu. Cô nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Ninh Tây, trong lòng thầm nghĩ “Chị Tây Tây thật là dịu dàng âm áp, bị đau như vậy cũng không nở làm khó cô bé tầm mười lăm

mười sáu tuổi kia.”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía đám người ồn ào nhất, chỉ thấy đám fan hâm mộ giờ rất nhiều tấm biển, trên đó viết các dòng chữ “Lòng em vĩnh hằng”

Hỏi sao lại điên cuồng như vậy, gần đây Sở Hằng vì diễn vai nam chính của một bộ phim thần tượng mà trở nên nổi tiếng, có không ít fan hâm mộ nữ, có nhiều người đến đón máy bay như vậy cũng là bình thường.

Lúc này đây trong lòng Ninh Tây gần như tan vỡ, cô đau đến mức hận không thể nhảy dựng lên, nhưng mà con người ưu nhã lại xinh đẹp như cô làm sao có thể làm ra hành động mất hình tượng như thế?

Vì vậy, cô chịu đựng!

Trong khu nghỉ ngơi của khách quý, một thanh niên mặc comple màu xám cười khúc khích, bê tách cà phê quay sang nói với bạn mình:

- Phụ nữ có đẹp tới đâu mà ngã sấp xuống thì cũng như nhau cả, chẳng đẹp mắt tý nào.

Bạn của anh ta đặt cốc cà phê xuống, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ thấy một đoàn các fan nữ náo nhiệt đón máy bay.

Thấy đồng bạn không tiếp lời, thanh niên kia cũng không để ý, lại cười nói:

- Máy hôm nữa sẽ có một bữa tụ hội, anh có muốn đến chơi đùa một chút không?

- Chuyện đó tính sau.

Đồng bạn anh ta nhìn vào cốc cà phê, trả lời với giọng bình tĩnh, sau đó nghiêng đầu nhìn đám người đi lại ở dưới tầng, ánh mắt đen tối không rõ.

Ninh Tây trở về nhà trọ nghỉ ngơi hai ngày, sau đó đến công ty, Trương Thanh Vân lại kín đáo đưa cho cô một quyển kịch bản.

- Bộ phim này là gì?

Ninh Tây mở kịch bản ra, phát hiện đây là một bộ phim hài nhẹ chôn thành phổ hiện đại. Nhân vật cô diễn cũng không có mấy lời kịch.

- Mỗi tình đầu của nhân vật nam chính?

Lại còn là một mối tình đầu đã chết?

Trương Thanh Vân giải thích:

- “Khói lửa trên sông” phải một thời gian nữa mới chiếu. Bây giờ đang chưa có ai biết đến em, nhận diễn một ít nhân vật có hình tượng tốt sẽ có lợi cho sự phát triển của em về sau. Bộ phim này tuy rằng không phải bộ phim lớn, nhưng mà nhân vật nam chính là một nam nghệ sĩ gần đây rất hot, vé bán ra chắc chắn sẽ không quá kém.

Ninh Tây gật đầu, trong lòng cô biết rõ rằng Trương Thanh Vân sắp xếp như vậy đã là vô cùng để ý tới cô.

Nhìn thái độ của Ninh Tây, trong lòng Trương Thanh Vân cũng thấy vui vẻ, cầm lấy áo vest ở trên ghế salon rồi bảo:

- Bây giờ tôi dẫn em đến đoàn làm phim gặp đạo diễn.

Đoàn làm phim “Lòng đã yêu em” đã quay chụp gần xong, chỉ còn thiếu đúng mấy cảnh mà nhân vật nam chính nhớ lại mối tình đầu của mình. Bộ phim này là do tiểu thuyết nổi tiếng trên mạng cải biên thành, trong tiểu thuyết rất ít miêu tả về mối tình đầu của nam chính, nhưng từ trong các câu văn theo trí nhớ của nam chính thì có thể biết được đây là một cô gái cực kỳ hoàn mỹ, nếu không cũng không khiến cho nam chính nhiều năm vẫn nhớ mãi không quên, mãi cho đến khi gặp được nữ chính mới hoàn toàn bỏ xuống.

Ban đầu trước khi mở máy thì đoàn làm phim đã tìm được diễn viên rồi. Ai biết được, sau đó diễn viên này đột nhiên hot lên, công việc nhiều thêm, cũng không thèm để ý đến vai diễn nhỏ này nữa.

Trong ngành giải trí cũng không thiếu những việc như vậy, hơn nữa đôi phương cũng biết cách ăn nói, bên đoàn làm phim cũng không muốn gây chuyện ồn ào làm mất mặt nhau. Vì vậy cả hai bên liền hủy hợp đồng.

Mãi đến bây giờ lúc bộ phim gần quay xong, đạo diễn mới vỗ đùi, còn chưa tìm được người diễn ánh trăng sáng* trong lòng nam chính a. Trương Thanh Vân có chút quan hệ với đạo diễn, biết được chuyện này liền đưa ảnh chụp

và một đoạn video sinh hoạt hàng ngày của Ninh Tây đưa cho đạo diễn. Vậy là mọi chuyện xong xuôi thành công.

Ninh Tây vừa đến đoàn, ngoài trời liền bắt đầu đổ mưa. Đạo diễn vui mừng gọi nhân viên công tác đưa cô tới phòng trang điểm, sau đó hô:

- Ông trời cũng giúp rồi, chuẩn bị quay hai cảnh trong mưa của ánh trăng sáng đi.

Ninh Tây trong vai ánh trăng sáng: >o<

Dưới bàn tay thần kỳ của thợ trang điểm, trong nháy mắt Ninh Tây từ một cô gái hai mươi ba tuổi biến thành thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi. Cô nhìn mình mặc váy trắng, mái tóc đen dài ở trong gương, không nhìn được mà trầm nghĩ. Tại sao ánh trăng sáng ở mỗi bộ phim đều mặc váy trắng, không thể có chút ý tưởng mới như váy đỏ, váy đen, váy hoa hay sao?

Ra khỏi phòng hóa trang, đạo diễn liền đi đến bên cạnh cô để dặn dò:

- Cảnh quay này vô cùng quan trọng. Mặc dù cô không có lời kịch nhưng ánh mắt của cô, nụ cười của cô, cách cô chạy trốn đều là lời kịch của cô. Cô chính là hoa tươi, cô chính là gió xuân, cô là báu vật xinh đẹp nhất trên thế giới. Cho dù là nước mưa cũng không thể giấu đi mỹ lực của cô. Cô hiểu loại cảm giác này không?

động:

- Cái loại này... cái loại cảm giác mà khiến cho vô số đàn ông nhìn thấy cô, sẽ nhớ lại cảm giác của mối tình đầu. Có hiểu hay không?

Ninh Tây mở miệng, còn chưa kịp nói gì thì đạo diễn đã vung tay lên, cắt ngang lời cô định nói.

- Không hiểu cũng không sao! Quay mấy lần sẽ tìm được cảm giác.

Đạo diễn nhìn nhìn trời, lại nhìn Ninh Tây:

- Cô cũng may mắn đấy! Quay đoạn phim này không phải dùng vòi phun nước. Nước trong xe cũng chẳng sạch sẽ gì.

Nói cứ như ở loại địa phương như thủ đô này, nước mưa rơi xuống tinh khiết

sạch sẽ lắm không bằng. Ninh Tây nhìn bộ dạng kích động đến đỏ bừng hai mắt của đạo diễn, biết điều im lặng không nói gì.

Sau khi nói xong với Ninh Tây, đạo diễn lại quay người đi tìm nam chính, tiếp tục nói một tràng dài. Cuối cùng sau khi đạo cụ xong xuôi, tổ quay chụp vào vị trí, thì Ninh Tây, người mới đến đoàn làm phim không lâu đã bị đẩy ra đường.

Trước khi Ninh Tây bắt đầu, đạo diễn còn cực kỳ chăm sóc nói một câu:

- Cô yên tâm, đoạn được này đã chặn lại rồi, không có xe nào khác chạy qua đâu.

Ninh Tây cầm ô che mưa, đi đến trước mặt Sở Hằng, người đóng vai nam chính, lễ phép hỏi thăm anh ta.

Tuy rằng Sở Hằng đang hot, nhưng cũng không tự cao tự đại, cũng khách khí nói với Ninh Tây mấy câu rồi mới đi sang bên cạnh nhìn Ninh Tây biểu diễn.

Phim điện ảnh yêu cầu chất lượng của cảnh quay cao hơn, đồng thời camera quay chụp cũng nhiều hơn phim truyền hình. Vì vậy, nếu như biểu diễn có chỗ không tốt thì khuyết điểm nhỏ cũng sẽ bị phóng lớn vô số lần, sau đó sẽ phải quay lại.

Mưa, chiếc ô, người.

Một buổi chiều mưa chạng vạng trên đường phố ít người qua lại. Ở đầu phố, một cô gái mặc váy trắng đang chậm chậm bước tới, trên khuôn mặt mang theo nụ cười ngọt ngào của người con gái tuổi thanh xuân.

Khuôn mặt cô xinh đẹp vô cùng, bởi vậy nụ cười giống như hoa tươi đua nở khiến người ta gặp là khó có thể quên.

Màn ảnh tiến lại gần hơn, gần đến mức có thể thấy lông mi trên đôi mắt của cô. Đúng lúc này, cô đột nhiên dừng lại, sau đó bước mấy bước tránh sang một bên.

Hóa ra là có một chiếc xe chạy qua, cô sợ nước bùn bắn tung tóe làm bẩn chiếc váy.

Đường đi càng ngày càng tối, cô gái giống như điem sáng nhất trên đường phố, vì vậy nhân vật nam chính đang ngồi trên xe bus mới nhìn qua cửa sổ đã chú ý đến cô... Chỉ một cái nhìn này lại khiến anh ta động lòng.

Cảnh quay đã xong, lại thêm vào mấy màn ảnh đặc tả, đạo diễn cực kỳ hài lòng vỗ tay:

- Đúng, đúng, đúng! Chính là loại cảm giác này! Loại cảm giác khiến cho đàn ông phải động lòng, thật tuyệt vời! Cảnh quay sau là lúc cô chết, nhớ kỹ phải chết xinh đẹp một chút đấy!

Ninh Tây chỉ có thể nhếch nhếch khóe miệng, đón lấy khăn tay mà Trương Thanh Vân đưa tới, lau sạch sẽ nước trên tay.

- Phía trước có đoạn đường nhỏ bị chặn lại, hình như có đoàn làm phim đang quay phim.

Lái xe nói vậy rồi vòng xe qua, thư ký ngồi bên cạnh ông chủ liền quay ra, nhìn thấy đoạn đường chẳng mấy khi được dùng lại có vài ba chiếc máy quay, xe bus và người qua đường mặc quần áo đều là phong cách tầm mười năm về trước, vì vậy nói:

- Xem ra hôm nay chúng ta không đi được đường tắt rồi.

- Không sao!

Ông chủ quay ra nhìn bên ngoài cửa xe, đúng lúc nhìn thấy một nữ diễn viên đang chạy trên phố, sau đó đâm phải một chiếc xe trên đường, ngã xuống đất. Mái tóc dài phủ kín mặt đất, trộn lẫn với nước bùn, thoạt nhìn cực kỳ chật vật và đáng thương.

- Dừng xe!

Người này đột nhiên mở miệng, đợi xe dừng lại liền vội vàng đi tới gần chỗ quay chụp.

Thư ký sững sờ trong chốc lát rồi hấp tấp cầm ô mở ra đuổi theo sau.

Chương 5

- Ninh Tây, vừa rồi cô diễn rất đúng, nhưng mà tốc độ chạy hơi chậm một chút.

Đạo diễn xem lại cảnh quay trên máy rồi ngẩng đầu lên hỏi Ninh Tây:

- Quay lại một lần nữa được chứ?

Ninh Tây thở hơi gấp gấp, để mặc cho thợ trang điểm và thợ quần áo giầy vò trên người mình, giơ tay lên ra hiệu cũng được với đạo diễn.

Thấy cô dễ nói chuyện như vậy, đạo diễn cũng mỉm cười vừa ý. Thực tế thì cảnh quay vừa rồi đã rất được, nếu như nghệ sĩ không muốn quay lại thì ông cũng không bắt buộc. Nhưng mà nếu có thể tốt hơn nữa thì càng tốt.

- Được rồi! Tất cả các tổ chú ý. Một, hai, ba. Diễn!

Trong màn đêm mưa rơi yên tĩnh, trên đoạn đường ô tô qua lại, cô đang cố hết sức để chạy, giống như chỉ cần chạy được đến cuối đường là có thể bắt lấy hạnh phúc của mình.

Mưa làm ướt dẫm mái tóc dài của cô. Từng sợi, từng sợi tóc dính sát khiến khuôn mặt càng trở nên trắng bệch như giấy.

Cô đang khóc, nước mắt xen lẫn nước mưa rơi xuống. Theo chiếc xe phía trước càng đi càng xa, ánh mắt của cô dần dần bị tuyệt vọng bao trùm. Nhưng dù là như vậy thì chiếc xe kia cũng không ngừng lại.

Lúc bị một chiếc xe khác đâm vào, cô lặng yên ngã xuống, bàn tay duỗi về phía chiếc xe bus ở xa kia. Mưa càng lúc càng lớn, cuốn trôi bùn bẩn trên bàn tay cô, nhưng cũng khiến máu tươi chảy ra lênh láng, nhuộm dẫm bùn đất dưới thân cô.

Mà lúc này, chiếc xe bus phía trước kia lại dừng lại, bởi vì có người phát hiện ra tai nạn xe cộ ở đằng sau. Nhân vật nam chính mặc áo sơ mi trắng cũng giống như mọi hành khách khác, tò mò nhìn về chỗ xảy ra tai nạn.

Mãi cho đến khi có hai người nói với nhau.

- Đáng thương quá, vẫn còn là một cô bé.

- Ừ, tội nghiệp thật. Nghe đâu là chết ngay tại chỗ. Thật là... Haizzz!

Trong lòng cậu bỗng nổi lên sự khùng hoảng không cách nào tả nổi. Cậu điên cuồng lao xuống xe, gạt đám người đang xem náo nhiệt ra... Khuôn mặt khiến cho cậu ngày đêm mơ tưởng hiện ra trước mắt.

Cậu lao vào, vấp ngã, vừa chạy vừa bò tới cô gái nằm trên mặt đất, cầm lấy bàn tay duỗi về phía trước của cô.

- Tốt!

Đạo diễn vừa kêu dừng, nhân viên công tác bên cạnh liền chạy tới đưa khăn khô cho Sở Hằng và Ninh Tây.

Ninh Tây khoác khăn lên người, uống mấy ngụm nước ấm rồi mới chậm rãi dùng khăn lau tóc.

Trợ lý của Sở Hằng vây quanh anh, líu ríu kể lại những lời mà đạo diễn nói.

- Anh Sở, ánh mắt của anh vừa rồi rất chuẩn, đạo diễn liên tục khen anh đấy.

Sở Hằng cười cười không nói gì, anh lau nước trên mặt, quay sang nhìn Ninh Tây, thấy cô được trợ lý đưa đi thay quần áo liền hỏi trợ lý của mình:

- Cậu có mang thuốc đề phòng cảm cúm không?

Trợ lý khẽ gật đầu

- Vậy đưa qua cho Ninh Tây một liều đi.

Người mới này rất có tiềm lực, nếu như Cửu Cát dốc hết sức nâng đỡ cô ta, nói không chừng còn có thể nâng được một nữ nghệ sĩ hàng đầu.

- Vâng anh!

- Đi đi!

Người đàn ông đứng bên ngoài chỗ đoàn làm phim cũng thu hồi ánh mắt,

quay đầu đi về ô tô ở phía sau.

- Vâng thưa ông chủ.

Thư ký đi đằng sau mờ mịt không hiểu gì. Anh nghĩ mãi không ra tại sao ông chủ lại chạy xuống xem người khác quay phim.

Anh lại nhìn về phía trước, ông chủ dáng người cao cao đẹp đẽ, lưng thẳng tắp, đúng là một người đàn ông có sức hấp dẫn vô cùng.

Sau khi xe lăn bánh, anh lại cẩn thận từng li từng tý liếc nhìn ông chủ. Tuy rằng đôi phương cúi đầu im lặng nhưng hình như tâm tình có chút thay đổi.

Anh cũng không dám hỏi nhiều, chỉ liếc mắt một cái rồi thôi, quay đầu sang nhìn những giọt nước trên cửa xe. Chúng không ngừng lăn xuống, tạo thành những vệt nước kéo dài.

Cảnh quay của Ninh Tây trong bộ phim này không có nhiều, chỉ vài ngày là quay xong hết. Sau đó, Trương Thanh Vân cũng không sắp xếp công tác gì mấy cho cô mà chỉ mời giáo viên đến dạy cho cô về hình thể, lời kịch, thanh nhạc... Vì vậy, cuộc sống của cô trôi qua cũng khá là nhẹ nhõm.

Lúc nhận được điện thoại của chủ nhiệm lớp cấp 3 thì cô đang đắp mặt nạ dưỡng da.

Trước khi cô ra nước ngoài học tập, chủ nhiệm lớp đã giúp đỡ cô rất nhiều. Vì vậy, mấy năm qua cô cũng vẫn luôn liên lạc với chủ nhiệm lớp. Vào ngày lễ tết, cô còn gửi cho cô giáo mình một ít quà tặng, mà cô ấy cũng gửi cho cô một ít đặc sản trong nước.

Lần này về nước, cô còn chưa nói với bất kỳ ai, nghe được giọng nói ân cần của cô giáo, khuôn mặt cô thêm vài phần vui vẻ:

- Cô ơi, em không muốn bỏ qua đại thọ năm mươi tuổi của cô đâu.

- Đúng ạ! Em đã về nước rồi!

- Đến lúc đấy cô không chê em làm phiền là tốt lắm rồi.

Cúp điện thoại, Ninh Tây mở tủ quần áo lật tìm một lúc, lấy một bộ đồ phù hợp, còn trang điểm nhẹ nhàng một chút rồi mới xách túi ra ngoài.

Tháng trước, cô đã đòi lấy bằng lái xe trong nước. Nhưng mà bình thường cô không mấy khi tự mình lái xe, vì vậy cũng chưa mua. Cho đến khi cô xách theo túi lớn túi bé, đứng ngoài trời đợi nửa giờ cũng chưa bắt được cái xe nào, cô bắt đầu nghĩ đến việc mình có nên mua một chiếc hay không.

Vất vả mãi mới gọi được một chiếc taxi, Ninh Tây đi đến trường Trung học số một của thủ đô. Thời gian trôi qua năm sáu năm rồi nhưng chỗ này cũng không thay đổi gì mấy, có chăng chỉ là cây cối trên đường càng thêm tươi tốt mà thôi.

Trên sân thể dục có nam sinh mặc đồng phục chơi bóng, bên cạnh sân bóng thì các nữ sinh reo hò cổ vũ. Thấy cảnh này, cô không nhin được mà mỉm cười.

Cô quay người đi đến ký túc của giáo viên ở phía tây, leo lên tầng 5, gõ cửa nhà cô giáo Diêu.

Cửa rất nhanh được mở ra, cô giáo Diêu bước ra, nhìn thấy Ninh Tây liền vui mừng mở rộng cửa, gọi Ninh Tây mau mau vào nhà ngồi.

- Nhìn em kìa! Mấy năm nay ở nước ngoài ăn uống không tốt, người gầy đi nhiều quá!

Cô Diêu đau lòng, nhưng cũng không nỡ trách móc, ngược lại còn kêu Ninh Tây không cần mua nhiều thứ mang đến như vậy. Thầy Trương chòng cô ngồi ở bên cạnh, cười tủm tỉm, trông rất là hiền hòa.

- Cô à, mấy năm nay cô và thầy Trương vẫn khỏe chứ ạ?

Ninh Tây nâng chén trà lên, nhìn sắc mặt hai người bọn họ đều khỏe mạnh hồng nhuận mới yên tâm.

- Tốt! Rất là tốt! Mọi chuyện đều tốt!

Cô Diêu và thầy Trương mấy năm nay đều rất hạnh phúc. Hai người có một đứa con trai. Con trai hai người vừa có hiếu vừa biết tiến tới, bây giờ mới tốt nghiệp xong, đang bắt đầu đi làm nên không có ở nhà.

Cô trò hai người trò chuyện với nhau trong chốc lát, cô Diêu mới nhắc đến công việc của Ninh Tây:

- Em là sinh viên tốt nghiệp trường đại học Erding. Trường này đứng thứ ba trong số top mười đại học nổi tiếng toàn thế giới. Sau khi về nước chắc hẳn em tìm việc rất thuận lợi.

- Em đã ký hợp đồng với một công ty rồi, các đồng nghiệp đều thân thiện. Cô không cần lo lắng nhiều đâu ạ.

Ninh Tây cười cười, bỏ miếng táo trong tay làm đôi, đưa cho cô Diêu và thầy Trương.

Cô Diêu thấy Ninh Tây gọt sạch vỏ hoa quả mà không đứt đoạn, không khỏi thấy hơi đau lòng. Cô bé năm xưa được cha mẹ nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay giờ đã trưởng thành rồi.

Chỉ là cái giá phải trả cho sự trưởng thành này quá lớn, quá trầm trọng, khiến bà luôn luôn lo lắng đến cuộc sống của cô bé này trong những năm qua.

Thời gian nhanh đến giữa trưa, thầy Trương vào phòng bếp làm cơm, Ninh Tây muốn đi vào giúp đỡ thì bị cô Diêu ngăn lại.

- Cứ để ông ấy vào làm đi, cô trò chúng ta ngồi đây trò chuyện là được.

Cô Diêu không để cho Ninh Tây vào phòng bếp.

- Những năm gần đây cô gọi điện cho em, lúc nào em cũng chỉ kể chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Cô cũng không biết cuộc sống bên đây của em như thế nào.

Nói đến đây cô lại thở dài:

- Cô biết rõ em là đứa bé có tương lai. Nhưng mà dù sao em cũng sống một mình. Nếu như có chuyện gì khó xử nhất định phải nói cho cô biết đấy.

- Vâng!

Ninh Tây gật đầu cười, đưa tay vật hai quả nhãn lăn qua lăn lại.

- Những năm gần đây em cũng không có chuyện gì khó xử cả.

Cho dù có, thì cũng chỉ là chút chuyện cũ mà thôi, ngay cả nhắc cô cũng

không muốn nhắc lại.

Có lẽ vì đón Ninh Tây nên cơm trưa chuẩn bị rất phong phú. Tuy rằng chỉ là một ít đồ ăn bình thường trong gia đình nhưng mà Ninh Tây ăn hết hai bát cơm đây.

Người ăn cơm thấy ngon thì người nấu cơm là người vui mừng nhất. Thầy Trương cũng có cảm tình với cô học sinh này. Chuyện năm đó ông biết rõ, hơn nữa còn giúp đỡ Ninh Tây không ít. Vì vậy, trong mắt ông, Ninh Tây cũng giống như nửa học sinh của mình. Vừa cơm nước xong xuôi thì điện thoại của Ninh Tây vang lên, là Trương Thanh Vân gọi đến.

Hóa ra phim “Lòng đã yêu em” muốn chiếu trước kỳ nghỉ quốc khánh. Mặc dù Ninh Tây chỉ diễn có mấy cảnh trong phim nhưng cũng cần phối hợp tuyên truyền trên internet. Nhưng mà Ninh Tây lại chưa đăng ký tài khoản của trang web trong nước, vì vậy Trương Thanh Vân mới gọi điện bảo cô đến công ty một chuyến để bàn bạc về chuyện này.

Ninh Tây nói cho Trương Thanh Vân biết địa chỉ bây giờ của mình. Ở đầu bên kia điện thoại, Trương Thanh Vân nói sẽ tới đón cô.

Ninh Tây ngồi thêm một lát rồi đứng lên xin phép ra về. Cô Diêu cũng biết rằng cô có công tác nên không giữ lại, chỉ là dặn dò cô lúc nào rảnh thì nhớ đến nhà mình chơi, rồi báo cho Ninh Tây biết địa chỉ nhà hàng tổ chức sinh nhật của mình.

Sau khi Ninh Tây đi về rồi, cô Diêu mới ngồi lại trên ghế salon, thờ dài với thầy Trương.

- Học sinh đến thăm em, sao em còn than ngắn thờ dài thế.

Thầy Trương vỗ vỗ lưng cô Diêu, khuyên nhủ:

- Anh thấy em ấy cũng là người có chủ kiến, nhất định sẽ có cuộc sống tốt. Em cũng đừng quá lo lắng vớ vẩn như thế.

- Em lo cho học sinh của mình, sao lại là lo lắng vớ vẩn?

Cô Diêu không vui, trừng mắt nhìn bạn già của mình:

- Người ta cũng chỉ tầm tuổi con mình mà thôi. Con chúng ta cao to mạnh

khỏe thế kia chúng ta còn lo lắng, đừng nói đến em ấy còn là con gái, lại một thân một mình tự lập.

Thầy Trương nghe vậy cũng chỉ đành thở dài, lắc lắc đầu, không tiện nói thêm gì nữa.

- Sao em lại ở đây?

Trương Thanh Vân đến đón Ninh Tây, anh nhìn đến tấm biển to ghi rõ dòng chữ Trường trung học số 1 thủ đô.

Đây chính là một trong những trường cấp 3 tốt nhất ở thủ đô, cho dù có tiền đến đâu mà thành tích không tốt thì cũng chưa chắc đã vào được

- Đến thăm giáo viên cũ.

Ninh Tây thất dâm an toàn rồi cười nói:

- Năm đó, khi còn học trong trường, em là một cô bé mập đấy.

Trương Thanh Vân khởi động xe rồi quay sang nhìn dáng người thon thả kêu gọi của Ninh Tây:

- Đúng là không nhìn ra được điều đó đấy!

Ninh Tây cười cười, nhìn công trường cấp 3 càng ngày càng xa, ánh mắt hơi cúi xuống, khẽ nói:

- Anh chưa nghe qua một câu nói à?

- Câu gì?

- Con gái mười tám tuổi thay đổi, càng đổi càng xinh!

Trương Thanh Vân phát hiện trong giọng nói của Ninh Tây có chút trào phúng, liền cười bảo:

- Vậy em tốt hơn tôi rồi. Cả đời này tôi chưa từng đẹp mắt luôn.

- Đừng lo lắng! Em không chê diện mạo của người đại diện đâu!

Ninh Tây chống tay lên cằm, vẻ mặt rộng lượng, trong ánh mắt lại mang theo vài phần trêu chọc.

Trương Thanh Vân: (=.=)! Vậy thì phải cảm ơn em rồi!

Chương 6

Nhìn tài khoản weibo của mình ghi hai chữ vô cùng đơn giản “Ninh Tây”, Ninh Tây liền nghĩ ngợi một chút rồi hỏi:

- Anh Trương à, anh bảo nếu em đổi tên weibo thành Ninh Tây thích ăn sủi cảo thủy tinh thì liệu có thêm fan hâm mộ hay không?

- Thêm cái gì? Thêm ăn hàng hả?

Trương Thanh Vân cảm thấy nghi ngờ ánh mắt của mình. Tại sao một người thoát nhìn từ đầu đến chân đều tràn ngập phong thái nữ thần lại đôi khi không đáng tin như này cơ chứ?

- Em chỉ đề nghị một chút thôi, đừng coi là thật chứ.

Thấy Trương Thanh Vân hoàn toàn không nhìn ý tưởng của mình, Ninh Tây cũng không để ý. Cô đứng lên nhường máy tính cho Trương Thanh Vân chỉnh sửa weibo của mình.

- Dựa theo quy định ngoài lề của công ty thì người mới không được tùy tiện phát weibo đây.

Thật ra là sợ người mới đầu óc không, đăng weibo tự làm xấu mình. Trương Thanh Vân dùng weibo của Ninh Tây chú ý tới một số tiền bối của công ty rồi quay ra nói với cô:

- Tôi cũng không muốn bắt em phải như vậy. Nhưng sau này em muốn viết weibo thì nhớ phải viết cẩn thận, làm sao cho ổn thỏa đấy.

Ninh Tây khẽ gật đầu. Cô cũng từng nhìn thấy những người dùng weibo hoặc ra sách mà ăn nói không tốt gây phiền toái cho chính bản thân mình rồi. Vì vậy cô vô cùng đồng ý với lời nói của Trương Thanh Vân.

Trống tốt kêu không cần dùng búa tạ. Trương Thanh Vân làm việc với Ninh Tây được mấy tháng rồi. Tuy rằng có lúc cô trở nên hơi hâm hâm, nhưng ở bên ngoài làm việc vẫn rất cố gắng, cũng không chịu thua kém, EQ lẫn IQ* đều ổn, hơn nữa còn ở mức cao. Vì vậy có một số việc anh thấy không phải nhắc đi nhắc lại làm gì.

Trương Thanh Vân đã sớm nói qua với mấy người tiền bối kia, vì vậy sau khi weibo của Ninh Tây chú ý bọn họ thì phần lớn đều chú ý lại.

Một ít người hâm mộ phát hiện thân tượng nhà mình chú ý một người lạ liền dò theo đường link tìm đến.

Ai biết được weibo này chỉ có mỗi tên cùng chứng nhận của weibo, chẳng còn gì nữa. Có người tiện tay ấn chú ý, có người trực tiếp tắt đi, chẳng có chút hứng thú gì với cái tên lạ lẫm này.

oại tình huống này rất bình thường, Trương Thanh Vân cũng không có ý định mua fan hâm mộ cho Ninh Tây. Một người mới còn chưa có tác phẩm nào lại có đến chục nghìn người hâm mộ mới là kỳ quái. Cứ lẻ tẻ vài ba người chú ý như vậy mới là chân thật, nói không chừng sau này còn có thể kéo được một số fan đồng tình.

- Weibo đầu tiên có cần đăng ảnh tự chụp hay cái gì không?

Trương Thanh Vân chuẩn bị xong xuôi, cũng không tự chủ trương mà hỏi thăm Ninh Tây về việc đăng nội dung weibo.

Thân là người đại diện, anh biết rõ rằng đối với nghệ sĩ khác nhau cần thái độ khác nhau. Ninh Tây là một nghệ sĩ vừa có thực lực, vừa có tướng mạo lại có EQ cao, anh vô cùng coi trọng tương lai phát triển của cô. Vì vậy, có một số việc anh cũng không muốn làm quá mức. Giữ cho nhau khoảng không gian riêng, sau này công tác mới càng dễ làm.

Ninh Tây suy nghĩ một chút, cầm lấy điện thoại, đăng lên weibo.

Ninh Tây v: Ăn no, ngủ ngon, không công tác. Hôm nay mới làm được điều đầu tiên.

-Weibo này của em... đúng là... thân thiện!

Trương Thanh Vân cũng không thấy có sai lầm gì lớn. Hiện giờ Ninh Tây còn cần dùng weibo để kéo fan, vì vậy mỗi khi đăng lên weibo cũng cần phải suy tính.

Trong giới có nhiều người căn bản không cần dùng weibo, cũng không cần tham gia các tiết mục tổng nghệ*, thực lực và nhân khí* của bọn họ cũng đủ

chống đỡ mọi thứ rồi. Còn có một số người khác thì coi weibo như một trang web bình thường, muốn đăng gì thì đăng. Có khi dù bọn họ đăng một cái dấu chấm cũng có một đám người hâm mộ trầm trồ khen ngợi, bấm like. Đây chính là đại diện cho địa vị trong giới nghệ sĩ.

Thế nhưng nghệ sĩ trong giới giải trí thì nhiều, lại có mấy người có thể đạt được đến mức đấy?

Ninh Tây đăng weibo này không lâu thì Chu Chính Xuyên liền chia sẻ lại.

Chu Chính Xuyên: Tiểu sư muội thật hạnh phúc! Hôm nay ta còn chẳng làm được cái nào. *mệt mỏi*. [Ninh Tây: Ăn no, ngủ ngon, không công tác. Hôm nay mới làm được điều đầu tiên.]

Thấy weibo này, Trương Thanh Vân cười bảo Ninh Tây:

- Bình thường Chu Chính Xuyên không thích đăng weibo. Xem ra cậu ta cũng rất chiều cô cô tiểu sư muội như em đấy.

Ninh Tây để điện thoại di động xuống, cười cười nâng cao cằm:

- Ai bảo em nhân duyên tốt cơ.

Trương Thanh Vân làm vẻ mặt không chịu nổi, sau đó ngồi nói cho Ninh Tây biết về mạng lưới ngành giải trí trong nước, những chuyện thường xảy ra cùng với các phương pháp xử lý khẩn cấp của nghệ sĩ nếu gặp được chuyện như vậy.

Ninh Tây cẩn thận nghiêm túc lắng nghe, bởi vì tất cả những thứ này đều do các tiền bối trong giới dùng chính mình làm gương cảnh báo cho hậu bối.

Nhìn Ninh Tây ngồi im lặng lắng nghe, Trương Thanh Vân cảm giác rằng lúc trước anh chuyển lại một nam nghệ sĩ hạng hai cho Lưu Khôn rồi lựa chọn Ninh Tây, là một quyết định vô cùng chính xác.

Vào ngày sinh nhật cô giáo Diêu, thời tiết cuối thu dễ chịu, ánh mặt trời trong sáng, Ninh Tây thay xong quần áo, đứng trước gương trang điểm thật đẹp, đeo đồ trang sức rồi cầm túi xách nhỏ, mở cửa đi ra ngoài.

Bước vào thang máy, cô trực tiếp ấn xuống tầng 1, ra khỏi thang máy thì Trương Thanh Vân đã đang đứng ô tô đợi cô rồi.

Cô mở cửa xe ngồi vào ghế sau, thắt dây an toàn rồi tùm tùm cười nói với Trương Thanh Vân:

- Anh Trương, hôm nay làm phiền anh đóng vai lái xe của em rồi.

Trương Thanh Vân quay đầu xe, sau đó ngoái lại nhìn Ninh Tây, trong giọng nói mang theo sự kinh diễm:

- Có một câu nói rất hay, đàn ông không thể gây chuyện với một người phụ nữ vừa xinh đẹp lại vừa biết trang điểm.

- Vì sao thế?

Ninh Tây lấy chiếc kính râm màu cà phê ra, khuôn mặt như cười như không nhìn về phía Trương Thanh Vân.

- Bởi vì người phụ nữ như vậy sẽ làm đàn ông thần hồn điên đảo, sai khiến anh ta làm gì cũng được.

Trương Thanh Vân nhún vai, phối hợp hỏi:

- Nói đi! Hôm nay nữ vương bệ hạ muốn đi đâu?

Ninh Tây cười cười, đeo kính lên:

- Muốn đi chiến đấu.

Trong gian phòng đặc biệt của nhà hàng Cẩm Tú, những học sinh tốt nghiệp khóa 11 đang vây quanh cô giáo Diêu để nói chúc mừng hoặc tách riêng trò chuyện với nhau, cực kỳ náo nhiệt.

Nhất là ở xung quanh Trần Nhất Tuấn và Ngụy Tư Kỳ, có rất nhiều đồng học đến gần hai người bọn họ để nịnh nọt. Những người ngồi ở đây đều đã bươn chải trong xã hội, đều hiểu được sự quan trọng của tiền tài và quyền thế. Vì vậy cho dù phải khom lưng uốn gối nịnh nọt người khác bọn họ cũng đồng ý.

Xã giao cùng các bạn học một lúc, Trần Nhất Tuấn lấy cốc ra khỏi phòng, đứng trên ban công hóng gió, nghe tiếng ồn ào huyền náo trong gian phòng sau lưng, hần hơi nôn nóng đốt một điếu thuốc, kẹp trên tay. Mùi thuốc lá

nhàn nhạt khiến cho lòng hẫng từ từ bình tĩnh lại.

- Thế nào? Thất vọng sao?

Ngụy Tư Kỳ đi đến phía sau, khoanh tay trước ngực cười lạnh nhìn Trần Nhất Tuấn.

- Sinh nhật năm mươi tuổi của cô Diêu, cô ta cũng không đến...

- Em muốn nói điều gì?

Trần Nhất Tuấn nhìn Ngụy Tư Kỳ, khuôn mặt không biểu tình, trong đáy mắt lại mang theo vài phần mỗi một lần không kiên nhẫn

- Anh cho rằng những năm gần đây tôi không biết chuyện anh lạng lẽ sai người tìm kiếm Ninh Tây hay sao?

Ngụy Tư Kỳ thấp giọng nói, không muốn khiến cho những bạn học kia biết bọn họ cãi nhau.

- Những người này không tìm thấy Ninh Tây, anh lại tìm cách đến chỗ cô Diêu.

Nói tới đây, cô ta càng cười lạnh. Sau khi dạy hết khóa 11 của bọn họ xong thì cô giáo Diêu đã về hưu. Lần này Trần Nhất Tuấn đề nghị tổ chức đại thọ cho cô giáo Diêu thật ra chỉ vì thăm dò tin tức của Ninh Tây từ chỗ cô Diêu mà thôi.

- Anh không biết em đang nói gì cả!

Trần Nhất Tuấn giận tái mặt.

- Nếu như em cứ nghĩ thế thì anh cũng chịu, không biết nói gì nữa.

Vẻ mặt Ngụy Tư Kỳ suy t chút nữa trở nên vắn vẹo. Cô ta hít sâu một hơi mới đề được cơn tức trong lòng xuống.

- Bây giờ anh đang là chồng sắp cưới của tôi, anh có biết không hả?

- Có lúc nào tôi nói là không phải à?

Trần Nhất Tuấn dập thuốc lá, hai người trừng mắt nhìn nhau. Cuối cùng Trần Nhất Tuấn bước tới, vòng tay ôm eo Nguyệt Tư Kỳ, mỉm cười và bảo:

- Em đừng có suy nghĩ nhiều. Làm sao anh có thể có ý với Ninh Tây cho được?

Thấy Trần Nhất Tuấn đến dễ dàng dành mình, Nguyệt Tư Kỳ mới tỏ ra vui vẻ:

- Em biết sao được liệu anh có sở thích tương đối đặc biệt hay không, lại thích những cô nàng lắm thịt nhiều mỡ.

- Em nghĩ cái gì vậy, không lẽ em muốn đưa chồng sắp cưới của mình cho cô gái khác?

Trần Nhất Tuấn kéo miệng cười:

- Anh chỉ đi hút thuốc thôi mà. Chúng ta quay vào đi, mọi người còn đang chờ kia.

Hai người vừa mới bước vào đến cửa thì sau lưng truyền tới tiếng giày cao gót chạm trên sàn. Nguyệt Tư Kỳ tò mò quay đầu lại, chỉ thấy một cô gái mặc váy bó dài màu đen, xách túi bước về phía bên này. Mặc dù đối phương đeo kính râm che gần hết khuôn mặt nhưng trực giác của Nguyệt Tư Kỳ nói cho cô ta biết, đối phương rất đẹp, hơn nữa còn là một cô gái đủ để hấp dẫn ánh mắt của vô số người đàn ông.

Cô quay sang nhìn Trần Nhất Tuấn, thấy anh ta không nhìn cô gái kia, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Cộp, cộp, cộp!

Người đẹp tóc quăn kia dừng lại trước mặt bọn họ, bỏ kính ra nhìn biển số phòng, lịch sự gật đầu cười rồi mới đi qua bọn họ, bước vào phòng.

Trong giây phút đối phương bỏ kính mắt ra, trong lòng Nguyệt Tư Kỳ bỗng thấy hơi sợ. Thấy được khuôn mặt hoãn mỹ tinh xảo của đối phương, cô ta lại một lần nữa quay sang dò xét thái độ của chồng sắp cưới. Anh ta đúng là đang ngẩn người.

- Nhất Tuấn!

Cô giật giật tay áo của anh ta.

- Chúng ta cũng đi vào thôi!

Trần Nhất Tuấn giật mình hoàn hồn, cười cười với Ngụy Tư Kỳ rồi cầm tay dắt cô vào phòng.

- Thật có lỗi, tôi tới chậm!

Ninh Tây bước vào phòng, cười xin lỗi các bạn học sau đó đi đến chỗ cô giáo Diêu, lấy từ trong túi xách ra một hộp quà đẹp đẽ:

- Cô Diêu! Em chúc cô phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn!

- Cô còn tưởng rằng hôm nay em bận việc không đến được chứ! Nhanh nhanh ngồi xuống nào.

Cô giáo Diêu kéo Ninh Tây xuống ngồi cạnh mình sau đó mở hộp quà ra, liền lập tức lắc đầu:

- Đứa nhỏ này, sao em lại mua đồ đắt tiền như vậy! Cô không thể nhận đâu.

- Không đắt đâu ạ! Gần đây giá vàng đang giảm mà. Những thứ khác cô cũng không thiếu gì. Em nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể mời Phật tổ phù hộ cô. Hy vọng cô bình an, khỏe mạnh, không bệnh không tật. Nếu như cô không nhận thì em biết đưa cho ai?

Ninh Tây nói là nói thật. Chiếc dây chuyền này nhìn thì có vẻ quý trọng nhưng trên thực tế còn thua kém giá tiền của một cái túi xách hàng hiệu.

Có bạn học ngồi gần cô giáo Diêu nhìn được, trong hộp đặt một cái dây chuyền mặt Phật bằng vàng lấp lánh, hơn nữa có vẻ không nhẹ, trong lòng nghĩ thầm: “Người đẹp này rất hào phóng đấy!”

Mà phần lớn các bạn học nam thì tò mò không hiểu đại mỹ nhân này là ai, chẳng lẽ là bạn học khác khóa với bọn họ?

Hôm nay, mặc dù là bữa tiệc do khóa 11 của bọn họ tổ chức để chúc thọ cô giáo Diêu nhưng mà cô Diêu dạy học nhiều năm như vậy, có học trò ở khóa khác cố ý đến chúc thọ cũng là bình thường.

Chẳng qua không biết danh hoa đã có chủ hay chưa. Nếu là chưa có...

Chặc chặc chặc!

Chỉ có mình Tôn Tú Mỹ ngồi ở một góc kinh ngạc nhìn về phía cô giáo Diêu, sau đó nhanh chóng quay đầu liếc nhìn Trần Nhật Tuấn cùng Ngụy Tư Kỳ đang biểu hiện tình cảm ân ái ở đằng kia.

Ninh Tây?

Chương 7

Bởi vì có sự xuất hiện của Ninh Tây mà những bạn học nam kia càng thêm nhiệt tình. Có người lấy nước trái cây cho cô, có người lại bê đĩa hoa quả, từng người đều tha thiết cẩn thận, vây quanh Ninh Tây tươi cười làm quen, ân cần mà không bị ối.

Năm đó, bọn họ đều là học sinh lớp chọn của trường trung học số 1 thủ đô, vì vậy phần lớn đều thi được vào các trường đại học tốt. Bây giờ, có người đã bắt đầu đi làm, có người còn tiếp tục học lên cao học, nhưng dù thế nào thì bọn họ vẫn giữ được phép lịch sự cơ bản, càng không làm ra mấy chuyện mất tư cách.

Những bạn nữ ngồi đây thấy các bạn nam giống như ong mật vây quanh một đại mỹ nhân, có người vui vẻ xem náo nhiệt, có người xì mũi coi thường, có người lại mỉa mai mấy chữ.

- Cái cô gái đột nhiên xuất hiện này là ai chứ?

Ngô Thiên khoác tay lên vai Tôn Tú Mỹ, trong giọng nói có chút không vui:

- Tại sao tớ lại không biết trường cấp 3 của chúng ta có một đại mỹ nhân như vậy?

Tôn Tú Mỹ muốn nói rằng đó chính là Ninh Tây. Nhưng nghĩ đến từ khi bước vào cửa, Ninh Tây chưa hề tự giới thiệu nên cô cũng lắc đầu không nói gì.

Mà Ngô Thiên cũng không thật sự muốn hỏi cô để biết câu trả lời. Quay đi quay lại, Ngô Thiên đã chạy đến bên cạnh Ngụy Tư Kỳ:

- Tư Kỳ à, vị kia của nhà cậu vẫn là tốt nhất. Không giống đám người kia.

Cô ta giờ tay chỉ mấy bạn nam đang xum xoe cạnh Ninh Tây:

- Thấy gái là xoắn cả vào, không đi đâu nổi.

Ngụy Tư Kỳ mỉm cười vui vẻ, tự đắc, bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt nhìn vào cô gái kia của Trần Nhất Tuấn lúc ở cửa, nụ cười liền có chút khó chịu,

nhưng lại cố gắng che dấu đi:

- Có kiểu gái đẹp nào mà anh ấy chưa từng nhìn thấy. Bình thường như vậy anh ấy làm sao có thể để ý cho được.

- Quan trọng nhất là cậu ấy chung tình với cậu, làm sao có thể để ý đến người khác cơ chứ.

Ngô Thiên cười nịnh, ánh mắt dò xét một lượt cô gái ngồi cạnh cô Diêu:

- Thật ra mặt mũi đáng người cũng bình thường, chỉ đến thể mà thôi, không xinh đẹp bằng cậu.

Ngụy Tư Kỳ lại cười, khễ đẩy đẩy Ngô Thiên:

- Nói gì vậy! Người khác nghe được sẽ không tốt đâu.

- Nghe được thì thế nào? Dù sao tớ cũng chỉ nói thật mà thôi, chẳng lẽ còn sợ người ta nghe thấy?

Ngô Thiên vừa nói xong, mấy bạn học nữ ngồi xung quanh đây đều lên tiếng hòa theo, toàn chọn những lời ngon ngọt để nói với Ngụy Tư Kỳ, khiến cô ta càng thêm tươi cười hơn hở.

Tôn Tú Mỹ ở bên cạnh nghe những lời hi hi ha ha của bọn họ, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cũng không muốn đắc tội với nhiều bạn học như vậy, nhin một lúc lâu sau liền bảo:

- Bữa tiệc bắt đầu rồi kìa.

Những người đến được đều đến gần hết rồi, Ninh Tây nhìn qua những người ở đây. Phần lớn các bạn học đều thay đổi, có một số người cô còn không nhận ra nổi.

Nhưng mà lần này cô đến đây chỉ vì chúc thọ cô Diêu, không có ý muốn liên lạc cảm tình gì với các bạn học cũ

Bữa tiệc ăn được hơn nửa thì Trần Nhất Tuấn rót một chén nước trái cây tươi cho cô giáo Diêu rồi cầm rượu chúc mừng cô, sau đó lại mời thầy Trương ở bên cạnh một ly.

Ninh Tây cúi đầu tập trung ăn, không hề nhìn Trần Nhất Tuấn. Ngược lại, sau khi mời rượu xong, Trần Nhất Tuấn cười nói với cô giáo Diêu:

- Cô Diêu à, vị bạn học này là...

- Cô ơi!

Ninh Tây cắt ngang lời của Trần Nhất Tuấn, hơi áy náy cười với cô Diêu:

- Em xin lỗi một chút. Em ra ngoài toilet.

- Được!

Cô Diêu gật đầu cười, trên mặt tràn đầy yêu thương.

Bị Ninh Tây làm mất mặt, Trần Nhất Tuấn miễn cưỡng duy trì phong độ trở về chỗ ngồi của mình, không hỏi qua chuyện của Ninh Tây nữa, nhưng trong lòng thì âm thầm khó chịu.

Nước lạnh xối lên mu bàn tay, Ninh Tây chậm rãi rửa, rồi rút hai tờ khăn giấy ra từ từ lau khô từng giọt nước trên tay. Đúng lúc đó thì thấy được Ngụy Tư Kỳ ăn mặc trang điểm vô cùng nổi bật đi vào.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, Ninh Tây liền nở một nụ cười có thể nói là hoàn mỹ với cô ta.

Bờ môi Ngụy Tư Kỳ khẽ run lên, miễn cưỡng cười lại.

Ngay khi Ninh Tây chuẩn bị đi ra ngoài, Ngụy Tư Kỳ liền gọi lại cô:

- Chờ một chút!

Ngụy Tư Kỳ nhìn kỹ Ninh Tây:

- Xin hỏi... cô là bạn học khóa nào vậy?

Ninh Tây tươi cười, ánh mắt triền miên dịu dàng như gió xuân!

- Hơi ngại một chút, tôi không tốt nghiệp ở trường học này.

- Là vậy à?

Nguy Tư Kỳ tránh nhìn thẳng vào đôi mắt giống như nước hồ xuân kia, cười có chút không tự nhiên. Đôi mắt này thật xinh đẹp, xinh đẹp đến mức làm cho cô ta ngay cả nghĩ ghen ghét cũng không được.

Loại phụ nữ như vậy thật đáng sợ.

- Đúng vậy!

Ninh Tây khẽ nghiêng đầu, trong tươi cười có thêm vài phần dí dỏm:

- Cuộc sống luôn luôn có những chuyện trùng hợp với nhau xảy ra cùng lúc, mà không thể làm gì khác được.

Nguy Tư Kỳ cảm thấy những lời nói này có chút quái dị, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của đối phương, không hiểu sao cô lại vô ý thức gật đầu.

Thấy bộ dáng cô ta như vậy, Ninh Tây tiếp tục gật đầu mỉm cười nhã nhặn, sau đó quay người ra khỏi toilet.

Vừa ra đến cửa thì ở toilet nam cũng có một người đàn ông bước ra. Cô nhìn về phía người kia, đối phương vừa vặn nhìn về phía cô.

Đúng là một người đàn ông được ông trời ưu ái, tràn ngập lực hấp dẫn đối với phụ nữ.

Ninh Tây thu lại ánh mắt, lịch sự cười cười với anh ta.

Người đàn ông ấy dừng bước, lui sang bên cạnh, ý bảo ưu tiên cho phụ nữ.

Ninh Tây nhếch môi cười, đạp giày cao gót đi qua bên cạnh người đàn ông kia, bước ra khỏi cửa toilet.

Người kia đứng yên tại chỗ, mãi cho đến khi bóng lưng của cô biến mất khỏi góc rẽ mới nhấc chân đi ra ngoài.

- Thường tiên sinh, xin chào ngài!

Có người đi qua nhìn thấy, vội vàng chạy tới cười nói, trong đáy mắt mang theo vẻ nịnh nọt không thể che giấu.

Người kia khẽ gật đầu:

- Chào ngài!

Ánh mắt anh ta lại nhìn về cuối lối đi nhỏ kia. Nhưng ngoài một chậu cây cảnh ra, ở đó, không còn gì khác nữa.

Tiệc sinh nhật ăn xong, những bạn học túm năm tụm ba gọi nhau đi về. Không ít người bắt đầu khoe khoang xe của mình, tranh nhau muốn đưa cô Diêu và thầy Trương về.

Cô giáo Diêu không muốn làm phiền những học sinh này, không ngừng từ chối, nói rằng con của bọn họ sắp đến đón bọn họ rồi.

Thấy cô giáo bảo như vậy mọi người cũng không tiện nói thêm gì nữa. Đợi đến khi con trai của hai người đến đón thì bọn họ mới đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Có người chủ động muốn đưa Ninh Tây về nhưng lại bị cô từ chối.

- Mọi người có thể ngồi cùng bàn ăn cơm chính là có duyên, không biết vị bạn học này tên là gì, hay là lưu lại số điện thoại đi. Sau này có hoạt động gì giữa bạn học với nhau còn có thể liên lạc đưa tin.

Đề nghị đưa người đẹp về nhà bị từ chối, nam sinh này lại đưa ra một thỉnh cầu khác.

Ninh Tây đang suy nghĩ một chút thì đúng lúc này điện thoại vang lên. Cô hơi áy náy nhìn về phía bạn học kia rồi mới nghe điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, cô quay sang nói với người bạn học gần mình:

- Xin lỗi, xe của tôi cũng đến rồi.

Mấy nam nhìn kia vẫn chưa từ bỏ ý định, lấy lý do làm sứ giả hộ hoa đưa Ninh Tây xuống dưới tầng.

Sau đó, mọi người liền đứng nhìn người đẹp ngồi lên một chiếc ô tô xịn giá trên trăm vạn phóng đi. Lúc này cả đám người mới đập tay than thở vì nhớ ra còn chưa xin được số điện thoại của người đẹp.

Những bạn học còn lại nhìn thấy vậy, không khỏi cười nhạo mấy câu.

Ngụy Tư Kỳ nói với Trần Nhất Tuấn ở bên cạnh:

- Hình như lúc này có mấy bạn nữ muốn xin số điện thoại của anh?

Trần Nhất Tuấn cười trả lời, trong giọng nói mang theo chút khinh thường:

- Có mấy tấm danh thiếp mà thôi, tôi còn đưa được.

Ngụy Tư Kỳ cười cười, không nói thêm gì nữa. Rõ ràng có cô ta là vợ chưa cưới ở đây mà vẫn còn có người muốn leo lên Trần Nhất Tuấn, không tự nghĩ lại xem liệu Trần Nhất Tuấn có thêm để ý đến bọn họ hay không.

Trong xe, Trương Thanh Vân huýt sáo nhìn Ninh Tây:

- Nữ vương bệ hạ, ngài vẫy gọi hơi nhiều hoa đào đấy.

- Trong con mắt đàn ông các anh, hấp dẫn nhất không phải là mặt và dáng người của phụ nữ hay sao?

Ninh Tây cài dây an toàn, nhíu mày nói với Trương Thanh Vân:

- Hoa đào như thế, nở rồi tàn, tàn rồi lại nở, cần gì phải để ý tới chứ.

- Biết làm sao được, ai bảo người đời đều thích nhìn mặt cơ chứ.

Trương Thanh Vân nhún vai đáp lại.

Ninh Tây nhíu mày, từ chối cho ý kiến, chỉ là lấy gương trang điểm ra soi, không nhìn được nói lại:

- Năm đó lúc em còn học trung học, những nam sinh này ở sau lưng đều cười nhạo em, còn gọi em là củ cải trắng gì đó. Con người em chẳng có ưu điểm gì, được mỗi cái thù dai nhớ lâu.

Trương Thanh Vân cười ra tiếng, cũng không có ý định hỏi chuyện cũ của Ninh Tây.

Con người lúc còn trẻ, nhiều khi ngây thơ đến mức tàn nhẫn. Có một số người dùng chuyện bắt nạt người khác để làm trò vui. Sau khi lớn lên lại

dùng lý do “còn bé chưa hiểu chuyện” để bỏ qua những chuyện đó. Chỉ có những người bị bọn hắn tổn thương là còn giữ lại bóng ma của chuyện cũ.

Anh may mắn Ninh Tây không bị ảnh hưởng bởi những chuyện này, nhưng mà quá khứ không vui ấy, anh chẳng thấy gì hay để mà hỏi lại.

Trương Thanh Vân nói sang chuyện khác:

- Ba ngày sau bộ phim “Lòng đã yêu em” sẽ được trình chiếu. Đây là bộ phim trong nước đầu tiên của em, có thấy khăn trương không? Có cần tôi dẫn em đi đến chùa miếu bái thần không?

- Không phải là bái Phật sao?

Ninh Tây tò mò hỏi lại.

- Thần tiên tại đất mình chắc sẽ nể tình hơn một chút.

- Cảm ơn! Nhưng mà em không cần đâu.

Vốn đầu tư của “Lòng đã yêu em” không nhiều nhưng tốn công sức tuyên truyền, thêm vào đó còn có Sở Hằng đang hot đóng vai nam chính, vì vậy sức kêu gọi rất cao, tỷ lệ vé bán ra ngày đầu tiên cũng không kém.

Phim vừa ra rạp cũng đã có tiếng vang tốt, ngày đầu tiên đạt doanh thu phòng bán vé hơn hai nghìn vạn, so với những bộ phim cùng thể loại tình cảm đô thị cũng là mức cao rồi.

Sau vài ngày, lượng vé bán ra vẫn không giảm, trên mạng cũng bàn luận cực kỳ sôi nổi về bộ phim này. Có không ít những người bình luận phim ảnh đều khen diễn xuất của Sở Hằng trong bộ phim được nâng cao rất nhiều.

Đương nhiên, cũng có một số người cảm thấy so với nam chính và mấy diễn viên lâu năm đóng vai phụ thì nữ chính biểu diễn hơi bình thường.

Bộ phim này thu về danh tiếng lẫn doanh thu phòng vé đều khá tốt. Ninh Tây đóng vai môi tình đầu ánh trăng sáng cũng khiến cho không ít người chú ý. Thậm chí có một số fan của sách gốc còn khen ngợi rằng nhân vật do nàng đóng rất giống với môi tình đầu tiểu Ngư trong tưởng tượng của bọn họ.

Người xem Giáp: “Đoạn tiểu Ngư bị xe đâm, ánh mắt quay cận cảnh trong

màn hình thực sự quá rung động. Tôi thấy mình như sắp chết chìm trong ánh mắt đó. Đúng rồi, cần nói rõ, tôi là nữ.

Người bình luận điện ảnh: “Trong tiểu thuyết, nhân vật tiểu Ngư chỉ tồn tại trong trí nhớ của nam chính mà không bao giờ miêu tả chi tiết. Những cảnh có cô ấy trong phim cũng rất ít, nhưng đạo diễn quay cô ấy rất đẹp, đẹp đến mức không chân thật. Có lẽ trong tưởng tượng của đạo diễn, cô ấy không chỉ là một nhân vật mà còn là đại biểu cho thời trẻ tốt đẹp. Cho dù cả hai điều đó đều dần tan biến theo thời gian, không thể quay trở lại được nữa. Nữ diễn viên đóng vai tiểu Ngư nắm chắc tâm tình cực kỳ đúng chỗ, tốt đến mức khiến tôi cảm thấy kinh ngạc lẫn vui mừng. Nhân vật này đã trở thành một trong những điểm sáng của bộ phim.

Chương 8

Nhờ bộ phim “Lòng đã yêu em” mà Ninh Tây hơi đỏ* lên một chút. Có người hâm mộ tò mò chạy đến weibo của cô, thấy số lượng chú ý chỉ có 3 con số, phát weibo cũng không người bình luận. Vì thế, có nhiều người qua đường vừa đồng tình vừa không chán ghét liền chú ý Ninh Tây.

Đoàn đội tuyên truyền của Cửu Cát cũng rất giỏi, bọn họ cũng không đem chuyện này làm lớn, để tránh cho người qua đường cảm thấy phản cảm với Ninh Tây, chỉ để Ninh Tây đi theo đoàn tuyên truyền bộ phim Lòng đã yêu em, ăn ké theo đoàn làm phim mà thôi.

Đạo diễn của phim thấy Ninh Tây không kém, nên không phản đối sự sắp xếp của Cửu Cát. Bởi vậy, khi đoàn làm phim của bọn họ tham gia tiết mục tổng nghệ để chuẩn bị tuyên truyền thì cũng đưa Ninh Tây đi theo.

Người mới giống như Ninh Tây không có tư cách dùng phòng hóa trang cùng với nam nữ nhân vật chính. Vì vậy, trước lúc thu tiết mục, cô và hai vai phụ khác ở cùng một phòng hóa trang, thành thành thật thật xếp hàng chờ trang điểm.

Nhân viên công tác ở đài truyền hình đều là người khôn khéo, bình thường sẽ không đắc tội với ai. Mà đối với người mới có tiềm lực như Ninh Tây thì bọn họ càng thêm chu đáo, khách khí.

Hai vai phụ có thể đến tham gia tuyên truyền cũng đều là tiền bối trong giới, có thực lực nhưng thiếu nhân khí. Ninh Tây không dám đoạt trước bọn họ, chỉ ngồi bên cạnh chờ đợi.

Có trợ lý trang điểm lo rằng cô ngồi lâu quá nhàm chán còn bê cho cô một cốc nước và cầm một quyển tạp chí đến.

Chờ vai nam phụ hóa trang xong thì cũng đến lượt Ninh Tây. Cô yên lặng ngồi xuống ghế, không tùy ý lôi kéo làm quen với thợ trang điểm, nhưng vẻ mặt tươi cười đủ khiến người khác không cảm thấy cô khó thân thiện.

Thợ trang điểm từng gặp qua nhiều nghệ sĩ mới, vì vậy người yên tĩnh bớt việc như Ninh Tây càng dễ làm cho cô có hảo cảm, tâm trạng hơi phiền chán vì trang điểm quá nhiều cũng bình tĩnh hơn.

Đội tất cả nghệ sĩ hóa trang xong đi ra ngoài, hai thợ trang điểm cùng trợ lý của bọn họ mới thở dài một hơi.

- Ninh Tây kia, nhìn người thật cũng rất đẹp.

Thợ trang điểm Giáp khẽ than một câu, sau đó đưa tay lên mặt làm động tác vung dao:

- Có cái này hay không?

Người trang điểm cho Ninh Tây lắc lắc đầu:

- Hoàn toàn tự nhiên đấy!

Nghệ sĩ có phẫu thuật thẩm mỹ hay không thì thợ trang điểm bọn họ biết rõ nhất. Chỉ là mọi người đều lẫn lộn trong giới, biết rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói, giả ngu ngơ với nhau mà thôi.

- Không trách Cửu Cát coi là bảo bối để nâng. Tướng mạo tốt, có độ công nhận cao, về sau không thiếu người để ý.

Thợ trang điểm giáp sắp xếp lại đồ nghề trang điểm:

- Nói không chừng lần này bọn họ thật sự nâng lên được một đóa tiểu hoa*.

Tiết mục tổng nghệ đều có kịch bản, nhưng dù có thì chỉ là tổng thể chung, không thay đổi mà thôi. Còn chi tiết thì lại cần đến các vị khách quý tham gia tổng nghệ tự xử lý, làm sao tăng sự lên chú ý của tiết mục.

Ninh Tây vừa là người mới vừa là vai phụ nhỏ nên không thể xông ra đoạt danh tiếng của nhân vật chính được. Nếu thật sự thế thì dù nhân vật chính không ngại, người hâm mộ nhân vật chính lẫn người hâm mộ qua đường cũng sẽ nhìn cô không vừa mắt.

Đến gần hết tiết mục, người chủ trì liền hỏi nhân vật nam chính Sở Hằng:

- Tất cả mọi người chúng ta đều biết trong bộ phim này có đến 3 cô gái thích anh. Vậy anh nói xem, anh thích nhất là người nào?

Sở Hằng ra vẻ hoảng sợ nhìn về phía nam chủ trì:

- Anh Giang, anh định đẩy tôi vào chỗ bắt nhĩa hay sao?

- Hóa ra cậu nhìn ra rồi hả?

Nữ chủ trì cầm micro cười lớn và nói:

- Anh ta đang ghen ghét anh được nhiều người đẹp yêu mến nên cố tình gây chuyện đây.

- Này này này, ai nói đấy! Anh Giang tôi đây đáng vẻ đường đường, trên đời có một, chẳng lẽ lại không ai yêu thích.

Nam chủ trì quay về phía người xem ở dưới khán đài:

- Mọi người nói xem có đúng hay không?

Nhưng mà những người xem cực kỳ không nể tình, đồng loạt phát ra tiếng xùy.

Anh Giang tỏ vẻ bị thương tổn:

- Các bạn sao lại thế? Trước khi Sở Hằng đến đây, còn nói tôi là nam thần các bạn yêu nhất. Giờ Sở Hằng vừa đến, tôi lại thành người đáng thương không ai ngó tới rồi.

Anh ta quay đầu lại, nhìn qua ba nữ nghệ sĩ trên đài, sau đó đưa micro về phía Ninh Tây:

- Ninh Tây, cô nói xem, tôi với Sở Hằng, ai đẹp trai hơn?

Từ khi Ninh Tây lên đài đến giờ vẫn chưa nói chuyện gì, anh Giang có quan hệ không kém với Trương Thanh Vân nên cố tình cho Trương Thanh Vân chút mặt mũi.

- Anh Giang muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?

Trong màn hình, mỹ nhân hơi cau mày, đôi môi đỏ mọng khẽ cắn khiến người ta nhìn vào không nhìn được mà cảm thấy thương tiếc.

Anh Giang tò mò hỏi:

- Nói dối thì thế nào?

- Sở Hằng đẹp trai hơn anh một chút!

Hai mắt anh Giang lập tức tỏa sáng:

- Vậy nói thật thì sao?

- Nói thật thì...

Ninh Tây hơi nghiêng đầu nhìn về Sở Hằng đang đứng cạnh nữ chính:

- Sở Hằng đẹp trai hơn anh rất nhiều!

Lời nói vừa ra, toàn trường cười to, nhất là có không ít người hâm mộ của Sở Hằng đều hoan hô, hét âm lên.

Anh Giang che ngực, quay đầu sang nói với đạo diễn ở chỗ khuất:

- Đạo diễn, mau gọi 120 giúp tôi với. Trái tim tôi bị tổn thương nghiêm trọng, cần cấp cứu.

Ninh Tây đưa tay che miệng, cười đến rung nhẹ hai vai. Sau đó, camera lại quay cho cô một cảnh đặc tả.

Người đẹp chính là người đẹp, cho quay đặc tả cực kỳ gần cũng đẹp không thể bắt bẻ được gì.

Sau khi quay xong tiết mục, đạo diễn và người chế tác cùng nhau cắt nối, biên tập lại tiết mục. Ông cười bảo:

- Trong tiết mục lần này, mấy vị quay phim của tổ tiết mục chúng ta hình như đều quay cận cảnh cho người mới thì phải.

Người chế tác uống ực một ngụm cà phê, nhìn màn hình quay cận cảnh làn da Ninh Tây không một chút tỳ vết, giọng nói mang theo kinh diễm:

- Người đời dù sao cũng thiên vị người đẹp mà.

Đạo diễn suy nghĩ một chút:

- Giữ lại hai màn ảnh cận cảnh cho vào tiết mục đi.

- Được!

Chế tác khế gặt đầu, sau đó chọn lấy hai cảnh đặc tả đẹp nhất để lại.

Hai ngày sau, khi tiết mục này phát sóng, Ninh Tây phát hiện weibo của mình đã có hơn hai trăm ba mươi nghìn người hâm mộ, bình luận ở bên dưới đều là bảo cô đăng ảnh tự chụp.

- Vậy là... em dựa vào khuôn mặt để kéo fan à?

Ninh Tây ôm hộp bắp rang, lười biếng dựa vào ghế sa lon trong văn phòng Trương Thanh Vân.

- Có thể dùng mặt để kéo fan là tốt rồi.

Trương Thanh Vân nhìn thấy cô chẳng buồn cử động liền bảo:

- Chu Chính Xuyên vừa lấy được đại ngôn của một nhãn hiệu lớn, cần một nữ diễn viên phối hợp, tôi sẽ tranh thủ lấy cho em rồi.

- Nhãn hiệu gì thế?

Ninh Tây bỏ bắp rang bơ xuống, hơi tò mò.

- Quần áo nam Thương Hạc

- Nhãn hiệu quần áo nam lớn nhất trong nước?

Ninh Tây giơ ngón tay lên:

- Ngay cả đại ngôn cũng có thể lấy được, anh Chu thật là giỏi.

- Lấy địa vị của em bây giờ, nếu có thể thuyết phục được người của trang phục Thương Hạc để em làm người phối hợp với Chu Chính Xuyên thì có để chúng ta đưa tiền cho họ cũng được.

Trương Thanh Vân thở dài:

- Chỉ là chuyện này em đừng ôm hy vọng quá nhiều.

Ninh Tây tủm tỉm gật đầu:

- Em biết rõ rồi. Cảm ơn anh Trương.

Thấy cô như vậy, Trương Thanh Vân cũng không tiện nói thêm gì nữa, đầu óc nhanh chóng hoạt động, nghĩ xem phải nhờ đến chỗ nào mới có thể lấy được vai phụ của quảng cáo này cho Ninh Tây.

Nhưng mà chuyện thường xảy ra ngoài sự đoán trước của mọi người. Bên này Trương Thanh Vân còn chưa nghĩ được biện pháp tốt nào thì bên trang phục nam Thương Hạc đã gọi điện tới, ý bảo là người phụ trách của bọn họ nhìn thấy ảnh bình thường của Ninh Tây, cảm thấy cô vô cùng thích hợp với nhân vật bên trong quảng cáo, vì vậy mời Ninh Tây tham dự quay chụp quảng cáo.

Đồng thời bọn họ cũng truyền hợp đồng qua, giá cả tương đương với nghệ sĩ hạng hai.

Trương Thanh Vân cảm thấy kỳ lạ, liền gọi điện hỏi thăm người đại diện của Chu Chính Xuyên. Bên kia lại bảo rằng chỉ nói qua với người phụ trách của Thương Hạc, cũng không chưa bảo thêm gì cả.

Trương Thanh Vân liền hỏi Ninh Tây:

- Em có quen biết với người của Thương Hạc?

Ninh Tây lắc đầu: “Không biết.”

Trương Thanh Vân nhìn đi nhìn lại hợp đồng trong tay. Điều lệ rõ ràng, không có cạm bẫy, hơn nữa giá cả cũng cao hơn giá trị bây giờ của Ninh Tây. Loại khác thường này khiến anh nhíu nhíu mày. Anh từng thấy nhiều những giao dịch dơ bẩn của giới giải trí rồi, vì vậy gặp chuyện thế này không thể không suy nghĩ.

- Lúc quay quảng cáo, tôi sẽ đưa em đi.

Trương Thanh Vân nghĩ ngợi một hồi, đành bỏ nghi ngờ sang một bên, dặn dò Ninh Tây:

- Đến lúc đó, nếu có người mời em ăn cơm hay gì khác thì em phải nói sớm cho tôi biết, không được đồng ý dễ dàng đấy.

Cử Cát bọn họ là công ty giải trí chính quy, không liên quan đến mấy vụ làm ăn khác.

Quảng cáo được quay chụp tại bờ biển ven thành phố. Lúc đến đây rồi Ninh Tây mới phát hiện ra nơi này hơi lạnh. Cô mặc váy đỏ bằng lụa mỏng để quay chụp, suýt chút nữa lạnh cóng. Vì vậy, Ninh Tây đành phải khoác thêm áo khoác dày, ngồi co rụt trên ghế để thợ trang điểm làm tóc.

- Sợ lạnh đến thế cơ à?

Chu Chính Xuyên đưa cho cô một cốc cà phê nóng, vì không làm hồng son môi còn cần thận cảm thêm ông hút vào.

- Uống mấy ngụm cho ấm người, đợi một lát nữa bắt đầu cũng dễ chịu hơn chút.

- Cảm ơn sư huynh!

Ninh Tây uống mấy ngụm cà phê, rồi kê cho thợ trang điểm đánh phấn lên mặt, trong đầu thì tưởng tượng đây không phải mặt mình mà là một bức tường.

Đạo diễn đi tới nói cho hai người biết yêu cầu mà mình cần. Điều Ninh Tây phải làm được chính là phải đẹp.

Đẹp giống như một vùng nước, đẹp giống như một đoàn lửa, đẹp đến mức như tuyết trắng không nhiễm bụi trần... Nói tóm lại là phải làm sao cho người nhìn quảng cáo không dời ánh mắt đi là được.

Chu Chính Xuyên là nhân vật chính nên chắc chắn sẽ quay chụp riêng trước. Ninh Tây ngồi ở một bên nhìn Chu Chính Xuyên không chế nhân vật mình đóng vô cùng tốt, cũng hiểu vì sao anh ta có thể lăn lộn rất khá trong giới này rồi.

Có tướng mạo, có năng lực lại biết làm người! Ở trong giới này, nam nghệ sĩ như vậy thường phát triển được.

Trên thực tế, trong ngành giải trí, nam nghệ sĩ thường nhẹ nhõm hơn nữ

nghệ sĩ rất nhiều, bởi vì người đời thường hà khắc hơn với nữ nghệ sĩ.

- Tiểu thư Ninh Tây, chuẩn bị đến cô ra sân khấu rồi.

Một vị nhân viên công tác chạy tới, giọng điệu cực kỳ khách khí.

- Được! Cảm ơn.

Ninh Tây đứng lên, hít sâu một hơi rồi bỏ áo khoác trên người xuống, lộ ra chiếc váy dài màu đỏ xinh đẹp động lòng người.

Trên bờ cát, một chiếc xe du lịch từ từ dừng lại, mấy nam nữ mặc đồ công sở đi xuống xe.

- Thường tống, phía trước chính là chỗ quay chụp quảng cáo sản phẩm mới của chi nhánh công ty chúng ta.

Một nam nhân trung tuổi chỉ về phía trước và hỏi:

- Ngài có muốn qua xem không?

Thực tế thì trong lòng ông ta cũng không chắc rằng ông chủ mình có cảm thấy hứng thú với mấy chuyện như thế hay không.

Người kia nhìn về phía quản lý chỉ, gió biển thổi bay tóc anh khiến khuôn mặt anh thêm vài phần dịu xuống.

- Nếu như đã đến thì đi xem đi.

Anh quay lại nói với quản lý:

- Mấy nam nay quần áo nam Thương Hạc làm rất được.

Nghe được câu khen ngợi đó, quản lý liên tục khoa tay múa chân, miệng thì bảo đây là công lao của rất cả mọi người, nhưng ánh mắt không che giấu được sự vui mừng.

Chương 9

- Nhìn bên này, cười đẹp một chút, ánh mắt đa tình thêm chút nữa.

Đạo diễn quảng cáo chăm chú nhìn lên màn hình giám sát, cầm lấy loa phóng thanh chỉ đạo Ninh Tây thực hiện các động tác.

- Được rồi! Đi thôi!

Đạo diễn rất hài lòng với khả năng tiếp thu cũng như linh tính của Ninh Tây.

- Đi về phía biển! Máy thổi gió chuẩn bị.

Bàn chân trắng nõn, biển rộng vô biên, váy dài đỏ tươi như máu bay múa trong gió. Giờ phút này, Ninh Tây đẹp như trong tranh vẽ. Đến khi đạo diễn nói quay chụp xong, cô lập tức phi lên khỏi mặt nước, cái gì mà mị lực, xinh đẹp các thứ đều biến mất tăm tít.

Trương Thanh Vân vội vàng quần cho cô một cái khăn lông to, còn khoác thêm một chiếc áo khoác ngoài lên người. Tiểu Dương thì bê cho cô một cốc trà sữa nóng. Ninh Tây duỗi bàn tay lạnh buốt cầm lấy cốc trà sữa, hận không thể co hết cả người lên trên ghế.

Cũng may vì quay chụp nên trang điểm của cô khá đậm, nếu không chắc chắn bây giờ màu môi sẽ tái nhợt, khó coi.

Vội hít thở mấy cái, Ninh Tây dùng khăn giấy lau qua mũi hơi ửng đỏ của mình, sau đó quay ra hỏi Trương Thanh Vân:

- Anh Trương à, em còn mấy cảnh quay nữa?

Lúc quảng cáo được chiếu có lẽ không có nhiều cảnh của cô, nhưng không có nghĩa là cô chỉ phải quay chụp mấy cảnh như vậy. Vì hiệu quả của quảng cáo, đạo diễn nhất định sẽ thử nhiều cảnh, sau đó chọn lựa cái nào tốt nhất, phù hợp nhất với Chu Chính Xuyên.

Cô là người mới, so với Chu Chính Xuyên thì địa vị khác biệt như ngày và đêm. Vì vậy tất cả mọi chuyện đều lấy Chu Chính Xuyên làm trọng cũng là chuyện bình thường.

- Sư muội, vẫn ổn chứ?

Chu Chính Xuyên đi tới, trên người anh mặc bộ âu phục do Thương Hạc cung cấp, nhìn qua rất có khí thế.

- Vẫn ổn!

Ninh Tây cười cảm ơn, vài sợi tóc nhỏ rủ xuống chiếc cổ trắng nõn, nhìn qua có mấy phần diễm đạm đáng yêu.

Chu Chính Xuyên ánh mắt mang cười, đang chuẩn bị mở miệng thì nghe phía sau đột nhiên truyền tới tiếng ồn ào. Anh quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông đang đi về phía bên này, bên cạnh anh ta có vô số người vây quanh.

Người đàn ông này mặc tây trang màu đen, mái tóc cắt tỉa gọn gàng, đi giữa đám người trông giống như vương giả mang theo vàng sáng, nổi bật nhất trong số tất cả những người kia.

Chỉ thấy ở trước mặt người kia, người phụ trách của Thương Hạc cẩn thận từng ly từng tí thì Chu Chính Xuyên cũng ý thức được người đến có thân phận không phải bình thường.

- Chính Xuyên, Ninh Tây, đây là ông chủ của Tổng công ty chúng tôi đây.

Nhân viên công tác của Thương Hạc sợ hai nghệ sĩ này không biết thân phận của ông chủ, nhờ đâu lại làm cho ông chủ mất hứng liền nhỏ giọng nhắc nhở bọn họ.

- Thường tiên sinh, xin chào ngài!

Chu Chính Xuyên biết rõ, tuy rằng địa vị của anh ta ở trong giới không thấp nhưng trước mặt mấy nhân vật lớn này thì cũng chẳng là gì. Đối phương chỉ cần nói vài câu cũng đủ khiến cho nỗ lực mấy năm nay của mình hóa thành mây khói.

- Xin chào!

Người nam nhân được gọi là Thường tiên sinh không tỏ thái độ cao ngạo mà khẽ gật đầu với anh:

- Công tác vất vả rồi!

- Nên như vậy! Có thể làm đại diện cho trang phục Thương Hạc là vinh hạnh của tôi!

Chu Chính Xuyên cũng gặp qua một ít người thành đạt rồi. Phần lớn những người này đều rất lịch sự, lễ nghĩa đầy đủ, phong độ nhẹ nhàng. Nhưng nếu có người cho rằng bọn họ dễ nói chuyện, tính cách ôn hòa thì đây chính là tìm đường chết.

Lễ nghĩa chẳng qua là mặt nạ của những người ở tầng lớp thượng lưu mà thôi. Dưới lớp mặt nạ, có ai mà không quả quyết giết chóc, mưu kế hơn người. Nếu không thì những người này làm sao có thể tồn tại ở đỉnh Kim tự tháp cho được.

- Ông chủ, anh ta là người phát ngôn sản phẩm của công ty con của chúng ta, tên là Chu Chính Xuyên, nghệ sĩ của công ty văn hóa giải trí Cửu Cát.

Người phụ trách thấy ông chủ dường như rất hài lòng với người phát ngôn mà bọn họ chọn, trong lòng không khỏi yên tâm.

- Ừ!

Thường tiên sinh khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua Chu Chính Xuyên, nhìn vào Ninh Tây ở phía sau.

Ninh Tây đang trùm khăn lông, khoác áo khoác, đầu tóc hơi ẩm ướt xoa bên người, thoạt nhìn có chút chật vật.

Người phụ trách thấy ông chủ nhìn về phía Ninh Tây liền vội nói:

- Đây là nghệ sĩ phối hợp cho Chu Chính Xuyên!

Còn tên gọi là gì thì ông ta cũng không nhớ rõ lắm.

Lúc ấy trong một đồng ảnh, hắn đã cảm thấy ánh mắt của nữ nghệ sĩ này rất hấp dẫn, hơn nữa cực kỳ rõ nhận ra. Ảnh chụp của những nữ nghệ sĩ khác để lẫn với nhau hắn căn bản không phân biệt được ai với ai. Thêm vào đó Chu Chính Xuyên cũng từng nói qua với hắn về nữ nghệ sĩ này, hắn liền thuận tiện gật đầu.

Nghệ sĩ của Cửu Cát hợp tác với Thương Hạc của bọn họ không ít, hẳn cũng dứt khoát thuận nước dòng thuyền, cho đối phương một hợp đồng với điều khoản tốt.

Nữ nghệ sĩ này hình như gọi là... cái gì Tây?

- Thường tiên sinh, xin chào ngài! Tôi là Ninh Tây, rất vinh hạnh được gặp ngài!

Ninh Tây vuốt tóc ra sau mang tai, áo khoác trên người cô liền rơi xuống đất, lộ ra khăn lông đang choàng trên người cô.

Thường tiên sinh nhìn thấy áo khoác trên mặt đất liền bước lên trước nhặt lên, rất lịch sự khoác cho cô rồi lui về sau hai bước và nói:

- Bờ biển gió lớn!

Có người từng nói, đàn ông cách phụ nữ gần quá sẽ khiến cho phụ nữ cảm thấy có tính công kích. Ninh Tây phát hiện vị Thường tiên sinh này lui ra sau hai bước vừa vặn là một khoảng cách có cảm giác an toàn lại rất lễ phép.

- Cảm ơn!

Cô đưa một tay giữ lấy vạt áo khoác, mỉm cười lễ phép với Thường tiên sinh.

Thường tiên sinh vươn tay về phía cô:

- Tôi là Thường Thời Quy, hy vọng về sau có cơ hội hợp tác với Ninh tiểu thư!

- Hy vọng có thể có cơ hội này!

Ninh Tây cười, bắt lấy tay đối phương. Tay cô quá lạnh, tay của anh lại cực kỳ ấm áp.

Bắt tay rất nhanh liền bỏ ra, trợ lý đứng phía sau Thường Thời Quy hai tay đưa cho Ninh Tây một tấm danh thiếp.

Danh thiếp thiết kế đơn giản mà phóng khoáng. Ba chữ Thường Thời Quy in

cực kỳ vuông vắn, không hề bay lượn hoa mỹ gì.

Ninh Tây cầm một tấm danh thiếp của mình từ tay Trương Thanh Vân, đang định đưa cho trợ lý của Thường Thời Quy thì anh đã tự tay đón lấy.

Cô cười không nói thêm gì. Lấy thân phận của Thường Thời Quy, cô nói nhiều quá lại thành không phù hợp.

Thường Thời Quy quay đầu lại nói với đạo diễn:

- Mọi người cứ tiếp tục quay, không phải để ý đến tôi!

Đạo diễn vội vàng gật đầu đồng ý. Thật ra ông cũng sợ tiến độ quay chụp bị chậm trễ. Buổi chiều qua 4 – 5 giờ thì nơi này sẽ lạnh hơn, đến lúc đó ảnh hưởng tới hành động của diễn viên, hiệu quả của quảng cáo sẽ kém đi nhiều.

Thường Thời Quy ngồi trên ghế, về mặt bình thân nhìn đôi nam nữ đang dắt tay ngọt ngào trên bờ biển.

Sóng biển kéo tới, người nữ mặc váy đỏ lao đảo một bước, người đàn ông bên cạnh liền đỡ lấy cô.

- Không sao không sao! Cảnh này quay lại một lần nữa!

Có ông chủ ngồi bên cạnh, giọng nói của đạo diễn cũng nhỏ đi mấy phần.

Thường Thời Quy đứng lên.

Trợ lý có chút khần trương nhìn anh: - Ông chủ?

- Tôi đi bốn phía nhìn một chút!

Thường Thời Quy nói đến đây, ánh mắt đảo qua chỗ bờ biển, sau đó đi về một hướng khác. Trên đất cát lưu lại từng dấu bước chân của anh.

Mấy nhân viên đi cùng anh cũng vội vã đi theo, sợ rằng tiếp đón không chu toàn khiến ông chủ thấy khó chịu.

- Ông chủ, bốn giờ chiều ngài có hẹn gặp mặt Tổng giám đốc của Hồng thành quốc tế. Tối nay lúc 6h 30 ngài cần tham gia một bữa tiệc rượu!

Thư ký nhìn đồng hồ, nhỏ giọng hỏi:

- Bây giờ ngài có muốn tìm một chỗ để dùng cơm trưa luôn không?

Thường Thời Quy giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ trưa, anh khẽ gật đầu:

- Những nhân viên công tác quay chụp quảng cáo kia cũng sắp xếp cơm trưa luôn đi!

- Vâng!

Thư ký gật đầu, xoay người đi nói với người phụ trách của Thương Hạc

Người kia nghe xong, lại nghĩ tới thái độ của ông chủ với nữ nghệ sĩ kia, trong lòng cũng không biết ý của ông chủ là gì?

Không lẽ ông chủ có ý với nữ nghệ sĩ kia??

Nhưng mà nghe nói từ trước đến giờ ông chủ giữ mình trong sạch, không gần nữ sắc... Liệu có phải bản thân mình suy nghĩ nhiều quá?

Được rồi! Không cần biết có phải nghĩ quá nhiều hay không, cứ đối xử khách khí một chút với nữ nghệ sĩ này. Dù sao cũng sẽ không sai làm gì.

Quay chụp xong, Ninh Tây liền cầm đến hộp cơm siêu hào hoa từ nhân viên công tác của Thương Hạc. Sau khi mở nắp hộp, thấy được đồ ăn phong phú, cô có chút tò mò hỏi Chu Chính Xuyên:

- Sư huynh, tổ quay chụp quảng cáo đều hào phóng như thế này à?

Chu Chính Xuyên uống một ngụm nước trắng, lắc đầu nói:

- Đây là gặp may thôi. Bình thường thì không tốt như thế này đâu!

Đây cũng không phải lần đầu anh hợp tác với Thương Hạc. Những lần trước món ăn không phong phú như bây giờ.

- Đúng là công ty lớn có khác!

Ninh Tây đúng là đói bụng, hơn nữa các món ăn phần lớn đều là món mình

thích vì vậy không nhịn được mà ăn nhiều một chút.

Cũng may cô ăn gì cũng không lộ bụng, nếu không đạo diễn lại buồn bực rồi.

Buổi chiều quay chụp rất thuận lợi, Ninh Tây quay xong tất cả các cảnh cũng chưa đến bốn giờ. Cô thay trang phục đạo cụ, mặc lại đồ của mình, chào hỏi mọi người trong đoàn rồi lên xe Trương Thanh Vân đi về.

Xe vừa ra khỏi bãi đỗ thì cô thấy đằng sau có một chiếc Bentley màu đen đi ra, theo sau còn có mấy chiếc xe hàng hiệu khác nữa.

Trương Thanh Vân giảm bớt tốc độ, lái xe sang một bên cho mấy chiếc xe kia vượt lên trước.

Đợi toàn bộ số xe kia đi qua, Trương Thanh Vân mới tiếp tục đi

- Em có biết thân phận của vị Thường tiên sinh kia không?

Ninh Tây im lặng rồi nói:

- Nhân viên của Thương Hạc gọi anh ta là ông chủ, anh ta lại họ Thường. Có lẽ em đoán được thân phận của anh ta rồi.

- Tám danh thiếp mà anh ta đưa cho em, em nhớ cất giữ cẩn thận, coi như không dùng làm gì thì cũng là có cái để khoe re. Tổng giám đốc của Thường thị chủ động đưa danh thiếp cho em, người khác muốn mà không được đâu!

Trương Thanh Vân cười khẽ:

- Buổi chiều em có thể quay chụp thuận lợi như vậy cũng là vì vị này chủ động bắt tay với em đấy!

Nếu không, bằng vào địa vị lúc này của Ninh Tây thì quảng cáo hôm nay còn nhiều giày vò.

- Người đời tôn trọng địa vị, quyền lợi và tiền tài. Đây cũng là bình thường thôi mà!

Ninh Tây cầm lấy danh thiếp mà trợ lý của Thường Thời Quy đưa cho mình. Bên trên chỉ có tên Thường Thời Quy cùng một dãy số điện thoại. Cô cười

cười, bỏ tấm danh thiếp vào trong túi của mình.

Trương Thanh Vân bật cười:

- May mắn là em không thanh cao đến mức chẳng thèm ngó tới quyền quý.
- Em giống kiểu người đó hay sao?

Ninh Tây lắc lắc ngón tay:

- Quyền quý cũng không phải điều gì xấu, tại sao phải chịu những người bình thường coi khinh?

- Em nói rất đúng!

- Thừa nhận mình là một người bình thường cũng chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ.

Ninh Tây chống cằm, nụ cười có chút lạnh:

- Chán ghét nhất chính là đám người cặn bã mượn dùng tiền tài quyền thế để đùa bỡn ức hiếp người khác, chứ không phải do bản thân của chúng.

Tiểu Dương ngồi bên cạnh nhìn thấy trong mắt Ninh Tây tràn đầy lạnh lùng và trào phúng, thế nhưng Ninh Tây như vậy lại đẹp đến kinh động lòng người, giống như nữ thần đi ra từ trong đêm tối, làm cho người ta không nhìn được mà run rẩy.

Chương 10

Sau khi tiết mục tổng nghệ được phát sóng, bởi vì chủ đề về bộ phim Lòng đã yêu em đang hot khiến cho không ít người hâm mộ đều ngồi canh trước tivi chờ tiết mục, làm cho tỷ lệ người xem từ từ dâng lên.

Tỷ lệ người xem cao, tổ tiết mục đương nhiên vui vẻ, nhưng mà fan hâm mộ của nữ chính Lương Thiên Nhã lại không vừa lòng. Bởi vì bọn họ phát hiện, ngay từ đầu tiết mục, nữ số hai Tăng Tuyết liên tục đoạt màn ảnh. Có đôi khi rõ ràng người dẫn chương trình đang nói chuyện với Sở Hằng và Lương Thiên Nhã thì cô ta cũng với sang nói chen vào, đúng là tìm đủ mọi cách để gây chú ý.

Tiết mục kết thúc, fan của Lương Thiên Nhã liền bùng nổ. Lúc này đã có người lên weibo phát chủ đề, nói về mặt muốn nổi tiếng của Tăng Tuyết quá khó nhìn, cũng không nhìn lại xem ai mới là nhân vật chính...

Tăng Tuyết tuy không nhiều nhân khí bằng Lương Thiên Nhã nhưng cũng có một đám fan cuồng. Bọn họ thấy thần tượng nhà mình bị chê bai liền xắn tay áo lao vào cuộc chiến. Vì vậy hai bên bắt đầu nói nhau đến đất trời u ám, trăng sao ảm đạm.

Hai bên chiến tranh quá dữ dội liên lụy cả đến Sở Hằng. Fan bên này nói Sở Hằng quan hệ tốt với thần tượng nhà mình, fan bên kia lại bảo hai ngày trước Sở Hằng còn quay chụp ảnh bìa tạp chí với thần tượng nhà mình.

Hằng fan sợ nam thần nhà mình bị kéo xuống nước nên cũng không dám tùy tiện nói chuyện. Ai biết được bọn họ cẩn thận như vậy rồi mà cuối cùng vẫn bị dính dáng vào.

Hóa ra fan hâm mộ của hai bên cãi nhau đến mức cực kỳ khó coi, fan Sở Hằng lại không ra mặt giúp đỡ bên nào, mà Sở Hằng cũng không đứng về phía thần tượng của bọn họ khiến bọn họ mất hứng, bắt đầu phàn nàn rằng Sở Hằng không có phong độ thân sĩ, chỉ trơ mắt nhìn mọi chuyện nháo lốn, không biết đường đứng ra ngăn cản này nọ.

Mất thấy nam thần bị kéo xuống nước, Hằng fan đâu ngồi yên được, hai nhà tranh đấu rất nhanh biến thành ba nhà hỗn chiến, toàn bộ Internet tranh đấu đến mức chướng khí mù mịt, người qua đường không liên quan thì nhao

nhao tránh né.

Ninh Tây lên mạng xem, thấy sức chiến đấu siêu cao của fans hâm mộ ba nhà, nhìn không được mà than thở:

- Những người hâm mộ này thật lợi hại.

- Hành động của người hâm mộ nhưng thần tượng lại phải chịu trách nhiệm. Bọn họ gây chuyện như vậy, đối với nghệ sĩ vừa có lợi cũng có hại.

Trương Thanh Vân nhìn qua các bình luận của người hâm mộ, nhìn nhiều rồi thành quen, nói:

- Chỗ tốt là để cho nhà đầu tư hoặc bên phía quảng cáo thấy được sức ảnh hưởng của nghệ sĩ. Chỗ xấu chính là khiến cho những người qua đường, không liên quan cảm thấy phản cảm với nghệ sĩ.

Ninh Tây tắt website đi, ngáp rồi bảo:

- Được rồi! Dù sao cũng không liên quan tới em.

Trương Thanh Vân cho rằng cô hâm mộ bọn họ vì có nhiều fan ủng hộ như vậy liền an ủi:

- Yên tâm đi! Sau này em cũng sẽ có rất nhiều fan cuồng đấy.

Ninh Tây cười cười không có ý kiến gì.

Có câu nói rằng không nên nói trước cái gì.

Lần này có năm nghệ sĩ tham gia tiết mục tổng nghệ, fan hâm mộ của ba nhà đang gây nhau, vì vậy có người qua đường rảnh rỗi đột nhiên nói:

- Chẳng lẽ các người không cảm thấy rằng nam phụ và nữ số ba rất đáng thương hay sao? Thật ra sau tối hôm trước xem xong tiết mục, ta đã muốn nói rằng nữ số ba thật đẹp. Dưới màn ảnh camera đặc tả trong nước ta mà đẹp không tỳ vết như vậy thì phải đẹp tới mức nào cơ chứ?

Bạn trên mạng phát weibo này xong còn kèm theo hình của nam phụ và Ninh Tây.

Nam phụ dáng người khôi ngô, nhìn trong ảnh thấy cực kỳ nam tính. Mà ảnh của Ninh Tây là ảnh chụp lại từ màn hình. Trong ảnh chụp lại, cô cười cong mày, nhìn qua rất hiền hòa, thân thiện.

Cũng không trách người bạn trên mạng này bảo vậy. Bởi vì có quá nhiều nghệ sĩ nước ngoài đến nước Hoa để tuyên truyền. Dưới màn ảnh quay chụp của nước Hoa, ngay cả một cái mụn trên mặt cũng có thể nhìn rõ rành mạch. Vì vậy còn có người trêu đùa rằng camera của nước Hoa kiểu như một dạng tồn tại của thần, những mà kèm theo vàng sáng biến xấu.

Cái weibo này được vô số người qua đường chia sẻ, phần lớn những người chia sẻ đều có thêm icon cười to, hơn nữa còn tỏ vẻ “đau lòng cho nam phụ và nữ số ba”.

Mọi người đều có tâm lý phản nghịch đấy. Những bạn trên mạng này chưa hẳn thật sự yêu thích nam phụ và Ninh Tây, chỉ là bọn họ nhìn ba nghệ sĩ kia thấy phiền, lại càng không muốn nhảy vào bàn luận với fan của ba nghệ sĩ kia, vì vậy mượn cái weibo này phát tiết một chút lòng bất mãn của mình.

Vì vậy Ninh Tây cứ như vậy đột nhiên đỏ một chút, người theo dõi trên weibo cũng tăng thêm mấy chục nghìn người.

Đoàn đội công tác của Cửu Cát vốn định mượn chuyện này để lăng xê Ninh Tây một chút nhưng bị Trương Thanh Vân ngăn cản.

- Công ty chúng ta muốn bồi dưỡng ra một nữ nghệ sĩ có danh tiếng, có thực lực chứ không phải chỉ là một người nổi tiếng nhờ mấy xì căng đan, tin hot trên internet. Ninh Tây có thực lực này, tôi tin tưởng cô ấy!

Lưu Khôn ngồi bên cạnh gõ gõ tàn thuốc, vỗ vai anh và bảo:

- Nghe nói lúc Chu Chính Xuyên mang Ninh Tây đi quay chụp quảng cáo thì gặp phải ông chủ của Thường thị hả?

Trương Thanh Vân liếc nhìn Lưu Khôn, sau đó bất đắc dĩ cười bảo:

- Chỉ là lộ cái mặt, chào hỏi một câu. Nhân vật lớn như vậy, ai dám thật sự lôi kéo làm quen cơ chứ?

- Có thể lộ cái mặt trước nhân vật như vậy cũng là tốt rồi.

Lưu Khôn cười hắc hắc mấy tiếng. Anh biết rõ Trương Thanh Vân từ trước đến giờ làm việc cẩn thận, lời anh ta nói cũng không thể tin tưởng 100% được.

- Nếu biết Ninh Tây không chịu thua kém như vậy, lúc đấy tôi sẽ không đòi người cho anh.

- Mấy nghệ sĩ trên tay anh, có ai không phải cây rọng tiền cơ chứ.

Trương Thanh Vân thấp giọng cười cười:

- Hiện giờ tôi mang mỗi Ninh Tây, làm sao so với anh được?

Lưu Khôn nghe vậy liền hơi thở dài:

- Anh có quyết đoán. Dù sao tôi cũng không dám làm như anh!

Trong tay Trương Thanh Vân vốn có mấy nghệ sĩ kiếm được tiền, nhưng vì mang Ninh Tây nên đã chuyển hết cho người khác, cuối cùng là vì cái gì?

- Coi như là tự mình đánh cuộc một phen.

Trương Thanh Vân cúi đầu cười nói:

- Tôi vì tiền đã dốc sức làm hơn mười năm, ngẫu nhiên làm vì bản thân mình, có gì mà không được.

Lưu Khôn im lặng một lúc, sau đó thở dài vỗ vỗ vai anh:

- Anh nói rất đúng! Mà dù có thất bại thì lấy năng lực của anh, mang nghệ sĩ nào không được.

- Cảm ơn!

Trương Thanh Vân đưa điều thuốc lên rít mạnh một hơi, nét mặt chìm trong khói thuốc, có chút mơ hồ.

Lưu Khôn nhìn anh, lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Buổi tối lúc nhám chán rảnh rồi, Ninh Tây ngồi xem bình luận dưới weibo của mình, thấy một người hâm mộ nói rằng bạn trai chê mình béo, thường

xuân chọn ba lấy bốn, bình thường cũng không ôn nhu. Cô thấy mình rất thất bại những lại không nỡ bỏ đoạn tình cảm này...

Có lẽ trong sinh hoạt ngoài đời thật, người hâm mộ này xấu hổ không dám nói với người khác chuyện của bản thân nên mới phát đến weibo của Ninh Tây để giảm bớt một phần áp lực.

Đọc được comment này xong, Ninh Tây hơi do dự, sau đó trả lời lại bình luận.

Ninh Tây trả lời Hùng Bảo Bảo:

- Từ góc độ sức khỏe mà nói, cân nặng vượt chỉ tiêu là không tốt. Bình thường bạn nên vận động nhiều hơn, giữ cho thân thể khỏe mạnh. Từ góc độ tình cảm mà nói, tôi cảm thấy giữa người yêu nên bao dung lẫn nhau chứ không phải chửi đẹn nhau mà không nói. Người yêu của bạn nếu thấy bạn quá béo thì đáng lẽ đầu tiên anh ta phải lo lắng chứ không phải là chê trách. Nếu như anh ta cứ cả ngày chọn ba lấy bốn, tôi đề nghị bạn tặng cho anh ta một bao thuốc giảm cân, rồi để cho anh ta bay lên trời như điều gặp gió đi.

Bài trả lời này đăng lên khiến cho không ít người hâm mộ vây xem. Phần lớn mọi người đều cảm thấy những lời Ninh Tây nói có lý, nhưng cũng có người cảm thấy Ninh Tây chỉ nói mềm mà thôi. Có người hâm mộ Hùng Bảo Bảo được nữ thần trả lời, lại có người an ủi tâm trạng của Hùng Bảo Bảo.

Hùng Bảo Bảo thấy Ninh Tây trả lời mình liền kích động tới mức nói năng lộn xộn, sau đó buồn rầu nói rằng mình căn bản không giảm được cân.

Ninh Tây trả lời Hùng Bảo Bảo:

- Không thử cố gắng thì đừng nghi ngờ chính bản thân mình. Mấy năm trước tôi cũng rất béo, về sau mới từ từ gầy xuống. Tôi tin tưởng bạn.

Người hâm mộ vây xem thấy Ninh Tây trả lời vậy liền ôm lòng tham gia náo nhiệt hỏi xem Ninh Tây năm đó béo đến mức nào.

Khoảng nửa giờ sau, Ninh Tây đăng một weibo, kèm theo một bức hình do bản thân dùng chuột máy tính vẽ.

Ninh Tây v: Năm đó tôi béo như thế này đây. Nhưng mà vì không để mất fan nên sẽ không phát ảnh thật.

Cách vẽ của bức hình kèm theo đúng là một lời khó tả. Đầu tròn, bụng tròn, tay tròn, chân tròn... trình độ có thể so với trẻ con ở lớp mầm non ba tuổi.

Bạn trên mạng Giáp: Thấy được loại cách vẽ linh hồn của nữ thần, ta không bảo giờ chê bản thân mình không có tài vẽ vời nữa.

Bạn trên mạng Ất: Nữ thần, người đăng loại tác phẩm linh hồn này lên weibo, người đại diện có biết không?

Bạn trên mạng Bính: Chẳng ai là hoàn mỹ! Nữ thần tuy rằng rất đẹp, nhưng cô ấy vẽ xấu nha!

Bình luận dưới bài weibo này cực kỳ hài hòa, không chỉ người hâm mộ của Ninh Tây cười ha ha mà những người qua đường thấy weibo này cũng mở ra kỹ năng trào phúng thân mật. Đa phần đều là, tuy rằng tôi không có dung mạo của nữ thần nhưng mà ta có kỹ năng vẽ tốt hơn nữ thần.

Đợi mọi người coi như ồn ào xong, một bạn trên mạng nói:

“Nữ thần thật ôn nhu, vì an ủi người hâm mộ của mình mà tự bôi đen, ngay cả tác phẩm vẽ của mình cũng cống hiến, ta cảm giác mình sắp cong mắt rồi. Nữ thần, người có cần một cô em gái không. Kiểu học đại học, biết làm cơm, còn có thể vẽ tranh được ấy?”

Dưới weibo vô cùng náo nhiệt, hầu như không mấy người hâm mộ tin tưởng Ninh Tây thật sự là người béo. Phần lớn bọn họ đều cho rằng Ninh Tây vì an ủi người hâm mộ nên mới nói thế.

Ninh Tây cũng không để ý những người hâm mộ này lôi bức vẽ của mình ra nói đùa, cũng không để ý đến việc bọn họ có tin những lời mình nói hay không. Hôm nay cô nói ra những điều này, một là vì cô vũ vị fan nữ đang buồn bã kia, hai là phòng ngừa trước cho tương lai.

Bây giờ chưa có nhiều người biết cô, đương nhiên sẽ không có mấy người đến gây phiền toái. Thế nhưng không có nghĩa là sẽ mãi không có ai đến gây chuyện với cô, trừ khi cả đời này cô không nổi tiếng được.

Thay vì chờ bị người đánh thì thà cứ đưa khuyết điểm ra để phòng ngừa trước. Đến lúc đó nếu thật sự có người mang quá khứ của cô ra làm đề tài thì bản thân cô cũng không lâm vào tình trạng quá mức bị động.

Trương Thanh Vân thấy Ninh Tây phát weibo liền gọi điện cho cô.

- Bức chân dung tự vẽ của em... thật là có sự thú vị của trẻ con.

Trương Thanh Vân dựa vào ghế, nhìn tác phẩm của Ninh Tây trên màn hình máy tính, có chút không nói nên lời.

- Ảnh chụp ngày trước của em?

Anh hơi dừng một chút rồi nói tiếp:

- Được, em gửi qua đây đi!

Mấy phút sau, Trương Thanh Vân nhận được mấy bức ảnh.

Mấy tấm ảnh ban đầu, cô bé trong hình ngọt ngào dễ thương, mặc váy hoa xinh đẹp, trông giống như một thiên sứ nhỏ đáng yêu.

Thế nhưng bức ảnh cuối cùng thì có vẻ không đúng rồi. Bên trong rõ ràng là một bé mập. Bộ dáng tuy rằng không xấu nhưng thật sự chẳng liên quan gì đến xinh đẹp. Điều duy nhất miễn cưỡng có thể khen được chính là làn da trắng nõn mà thôi.

- Ảnh chụp xấu như vậy mà em còn giữ?

Trương Thanh Vân nói đùa:

- Đây chính là lịch sử màu đen đấy!

Ninh Tây ở bên kia điện thoại ngồi trước máy vi tính, nhìn lại mình năm đó, khẽ cười:

- Cái này đâu tính là lịch sử màu đen. Khi đó em trắng lắm mà!

Chương 11

Fan của ba nhà gây chiến oanh oanh liệt liệt, náo nhiệt mấy ngày rồi cũng lặng yên xuống, vừa vãn cũng là lúc đoàn làm phim “Lòng đã yêu em” tổ chức tiệc ăn mừng. Đối với ba người trong cuộc mà nói, việc này không náo loạn lên cũng là chuyện tốt.

Tuy rằng cảnh diễn của Ninh Tây trong bộ phim không nhiều nhưng sau khi chiếu rạp cũng có tiếng vang rất tốt. Vì vậy phía đầu tư và bên đoàn làm phim đều có lòng mời cô tham gia náo nhiệt.

Đã bước chân vào giới giải trí thì việc tham gia các bữa tiệc là chuyện thường ngày. Ninh Tây biết rõ đây là đoàn làm phim nâng đỡ mình nên không từ chối. Buổi tối hôm ấy cô đưa Trương Thanh Vân cùng đi.

Lúc đến nhà hàng, mọi người còn chưa đến đủ. Cô nhìn qua trong phòng thấy mấy khuôn mặt lạ, chắc hẳn là bên phía nhà đầu tư.

- Ninh Tây đến rồi đây à?

Đạo diễn thấy cô đến liền cười ha hả, vẫy cô lại:

- Mau đến đây đi.

Ninh Tây vội qua chào hỏi đạo diễn. Đạo diễn thấy Trương Thanh Vân đi theo sau cô liền khẽ gật đầu với anh, rồi quay sang giới thiệu mấy vị đầu tư với Ninh Tây.

Chào hỏi hết một lượt cái gì mà Vương tổng, Lưu tổng, Lý tổng... xong, Ninh Tây không có ý định đến bên cạnh mấy người này. Cô thành thành thật thật quay lại chỗ ngồi của mình ở một góc bên cạnh.

Chỗ bên cạnh đạo diễn và nhà đầu tư không phải ai cũng có thể ngồi vào. Đạo diễn thấy cô dẫn theo người đại diện tới là biết được thái độ của cô rồi, vì vậy cũng không bảo cô đến nói chuyện với nhà đầu tư.

Từ lúc Ninh Tây xuất hiện, Tăng Tuyết ngồi nói chuyện bên cạnh nhà đầu tư vẫn hơi chút khấn trương, thấy Ninh Tây về lại chỗ ngồi mới vụng trộm thờ phào nhẹ nhõm.

- Vị Ninh Tây tiểu thư này thật xinh đẹp.

Vương tổng cười tủm tỉm nói với Tăng Tuyết:

- Không biết vị đại mỹ nhân này... đã có bạn trai hay chưa?

Tăng Tuyết rót cho Vương tổng một chén trà, dịu dàng đưa tới tay ông rồi nói:

- Cô ấy là người mới của công ty giải trí Cửu Cát. Nghe nói Cửu Cát sẵn sàng dùng tiền để tạo lực nâng cô ấy.

Nghe nói vậy, nụ cười của Vương tổng nhạt đi mấy phần, lắc đầu bảo:

- Vậy thì đáng tiếc!

Lời này vừa ra, Tăng Tuyết cũng không dám nói thêm gì, chỉ cười cười giả vờ nghe không hiểu.

Đạo diễn ngồi gần hai người khẽ nhíu mày, đúng lúc nào thì cửa phòng lại mở ra, nam số hai và Sở Hằng đến. Nam chính vừa xuất hiện, không khí trong phòng lập tức trở nên náo nhiệt. Người nọ mời người kia, mời nhau qua lại, làm tăng thêm mấy phần không khí tiệc ăn mừng.

Ngay sau đó, diễn viên diễn nữ chính Lương Thiên Nhã cũng đi vào. Dường như cô khá quen thuộc với mấy nhà đầu tư, nói vài ba câu liền khiến ba vị nhà đầu tư thoải mái cười to. Tăng Tuyết ở bên cạnh chẳng thể nói chen vào được câu nào.

Ninh Tây ở một bên thấy vậy, trong lòng không khỏi lúng túng thay cho Tăng Tuyết. Nhưng mà rõ ràng Tăng Tuyết không buông tha việc nịnh nọt nhà đầu tư, vẫn chủ động tiến đến bên cạnh.

Trong giới toàn người tinh minh, làm sao có thể không nhìn ra tâm tư của Tăng Tuyết. Chỉ tiếc là thủ đoạn của cô ta kém xa Lương Thiên Nhã, dùng đủ mọi cách cũng không được như Lương Thiên Nhã.

Rượu qua ba chén*, Ninh Tây thấy không có mấy ai chú ý đến mình liền lấy cớ đi toilet để ra ngoài cho thoáng khí.

Rời khỏi căn phòng tràn ngập mùi rượu và thuốc lá, cô hít thở sâu một hơi, đi đến chỗ thông gió ở sân thượng cho tỉnh rượu. Vừa rời, mặc dù có Trương Thanh Vân đỡ rượu giúp cô nhưng cô cũng phải uống mất mấy chén.

Ở góc cua bên cạnh truyền đến tiếng ói mưa, một lát sau cô thấy được Lương Thiên Nhã vịn tường chậm rãi đi ra.

Lương Thiên Nhã cũng nhìn thấy cô, ánh mắt hai người chạm nhau, Ninh Tây liền thu lại ánh mắt, sau đó cười cười với đối phương. Trong bộ phim này, cô chỉ đối diễn cùng với Sở Hằng nên cũng không quen thuộc với Lương Thiên Nhã.

“Xùy”

Lương Thiên Nhã cười nhạt một tiếng, không ý kiến gì việc Ninh Tây trốn một góc hóng gió, quay đầu lung la lung lay đi về phía phòng ăn.

Ninh Tây bắt đắ dĩ thở dài, biết mình cứ trốn tiếp ở đây cũng không tốt lắm, đành phải đi về phòng.

- Ninh Tây tiểu thư, thật là đúng dịp!

Vương tổng từ toilet đi ra liền gặp Ninh Tây ở hành lang, liền cười ha hả đuổi kịp:

- Ninh Tây tiểu thư còn trẻ tuổi mà đã có diễn xuất tốt như vậy, thật khiến cho người khác khâm phục.

- Vương tổng khen sai rồi! Trình độ diễn xuất của tôi còn chưa thuần thục, còn kém so với chị Lương và chị Tăng!

Ninh Tây cười cười, sau đó cực kỳ tự nhiên tách ra một khoảng cách với Vương tổng.

- Diễn xuất không thành thực có thể tập luyện nhiều a!

Vương tổng cười như một người lớn tuổi hiền hậu:

- Gần đây tôi chuẩn bị đầu tư một bộ phim. Nếu như tiểu thư Ninh Tây cảm thấy hứng thú thì chúng ta hẹn lấy một ngày để trò chuyện, chọn lấy một nhân vật thích hợp với em. Em cảm thấy thế nào?

Ninh Tây đang định mở miệng từ chối thì cửa phòng đối diện đột nhiên mở, một người nam nhân trẻ tuổi bước ra. Vương tổng vừa thấy người này liền treo lên vẻ mặt tươi cười nhiệt tình, lao tới chào hỏi:

- Tưởng tiên sinh! Thật không ngờ có thể gặp được ngài ở đây!

- Vương tiên sinh?

Tưởng Thành do dự một chút mới nhận ra được người đàn ông trung tuổi trước mặt mình là ai. Ánh mắt anh ta đảo qua Vương tổng và Ninh Tây.

- Xem ra tôi đi ra không đúng lúc rồi.

- Đúng lúc, đúng lúc!

Wang tổng cười bồi:

- Có thể gặp được Tưởng tiên sinh là may mắn của tôi đây.

- Thành tử, cậu còn đứng ở cửa ra vào làm gì?

Trong phòng có người thấy Tưởng Thành đứng ở cửa không nhúc nhích liền trêu đùa:

- Ở bên ngoài có hổ hay có gì à?

- Cậu nằm mơ hả?

Tưởng Thành quay đầu lại nói với đám bạn ở trong phòng:

- Hổ thì không có, ngược lại có một người đẹp đây!

- Người đẹp thế nào mà khiến Tưởng đại thiếu gia của chúng ta nhìn ngây người thế?

Có người bạn ngẩn cổ nhìn ra ngoài cửa, một lúc sau mới quay lại nói với những người khác

- Đúng là một đại mỹ nhân. Hình như là diễn vai phụ của một bộ phim mới chiếu. Mấy hôm trước còn có người nói với ta rằng trông cô ấy giống mới

tình đầu của mình... Tên là gì ấy nhỉ?

- Ta biết người nói ai rồi. Có phải là cái cô nghệ sĩ tên Ninh Tây không?

Thường Thời Quy vẫn ngồi một góc không nói gì đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài. Đám người ngồi đây không hiểu vì sao anh làm thế, quay mặt nhìn nhau nhưng không tiện mở miệng hỏi gì.

Ninh Tây cũng nghe được loáng thoáng mấy câu trò chuyện ở trong phòng. Cô khẽ ho một tiếng che giấu sự lúng túng, chỉ là cảm thấy không thích vị Tướng tiên sinh đang đứng trước mặt này một chút nào.

Người trong cuộc vẫn đang ở đây mà vẫn bàn tán không e ngại gì. Nói cho cùng là đám người này coi thường cô, càng không nói đến hai chữ tôn trọng.

- Thường tiên sinh!

Ninh Tây nghe thấy tiếng của Vương tổng ở bên cạnh vang lên, mang theo vài phần hung phấn lẫn kính sợ, ngay cả giọng nói cũng run rẩy theo.

Ninh Tây ngẩng đầu lên, thấy một bóng người quen thuộc.

- Ninh tiểu thư!

Ánh mắt của Thường Thời Quy nhìn về phía Ninh Tây, giọng điệu bình thản:

- Chào cô!

- Thường tiên sinh, ngài khỏe!

Ninh Tây lễ phép cười với anh. Thảo nào người trong phòng này coi thường nghệ sĩ nhỏ như cô, hóa ra đều là đám người bình thường được tâng bốc, cung kính.

Vương tổng đứng bên cạnh cười bồi, trong lòng thì sóng to gió lớn. Ninh Tây là ai, có thân phận gì, tại sao lại quen biết nhân vật lớn như thế này?

Tướng Thành nhíu mày, tựa vào cạnh cửa, cười như không cười nhìn về phía Vương tổng và Ninh Tây, im lặng không nói gì. Thường Thời Quy đi qua cậu ta, đến phía trước Ninh Tây, liếc mắt nhìn gian phòng nào nhiệt ở đối

diện. Bên trong phòng, mấy nhân viên chủ sang* của đoàn làm phim Lòng đã yêu em đang rót rượu cho nhau. Ở góc tường còn có người đang nôn ọe. Trong phòng mờ mịt chướng khí, hoàn cảnh cực kỳ kém.

Vương tổng xấu hổ cười cười, thân thể di chuyển sang bên, ý đồ che khuất căn phòng ồn ào ở sau lưng.

Thấy động tác của hắn, Tưởng Thành nhếch miệng cười, đang định mở miệng nói gì đó nhưng thấy bóng lưng của Thường Thời Quy lại đem những lời khinh miệt nuốt vào.

- Nếu như Vương tổng không ngại, mời vào uống một chén với chúng tôi.

Thường Thời Quy khẽ gật đầu với Vương tổng, sau đó lại nhìn về phía Ninh Tây:

- Ninh tiểu thư cũng nể mặt vào ngồi chút.

Lúc này Vương tổng liên tục gật đầu, vẻ mặt tươi cười không che lấp nổi.

Ninh Tây liếc nhìn Tưởng Thành dựa ở cửa, mỉm cười lùi về sau một bước:

- Cảm ơn lời mời của Thường tổng, nhưng mà thời gian không còn sớm, tôi phải về rồi. Để dịp khác có cơ hội chúng ta ngồi ăn với nhau sau.

Nói xong, cô cười áy náy với Thường Thời Quy rồi quay người trở về phòng của đoàn làm phim. Bởi vì bữa tiệc cũng sắp tàn cho nên sau khi chào hỏi mọi người xong, cô gọi Trương Thanh Vân ra về. Đến lúc ra cửa, cô thấy Thường Thời Quy vẫn đang đứng ở hành lang. Bóng người mảnh mẽ rần rời giống như một pho tượng hoàn mỹ, không hề cử động.

Nghe tiếng bước chân, Thường Thời Quy ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm giống như là giếng xưa không chút gợn sóng, khiến Ninh Tây nhìn không ra cảm xúc của anh. Thường Thời Quy bỗng nói ra mấy chữ.

- Đi cẩn thận!

- Ninh Tây cười cười, cả khuôn mặt sinh động hẳn lên

- Chúc ngài chơi vui vẻ!

Nói xong, cô giơ tay khẽ vẫy Thường Thời Quy, sau đó không lưu luyến gì nữa mà dứt khoát rời đi luôn.

Đợi đến khi không nhìn thấy Ninh Tây và Trương Thanh Vân nữa, Tưởng Thành mới cười nhạt:

- Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt này dùng rất thành thạo đấy!

Thường Thời Quy quay đầu nhìn, nhìn tới mức Tưởng Thành cảm thấy chột dạ.

- Các người chơi, ta về!

Thường Thời Quy lôi kéo nút thắt cà vạt, quay người đi xa.

- Thường ca...

Tưởng Thành muốn cản anh lại nhưng không dám thật sự thò tay ra tóm người, đành trơ mắt nhìn Thường Thời Quy rời đi.

Vương tổng nhìn chằm chằm bóng lưng của Thường Thời Quy, rồi lại quay ra nhìn về mặt khó chịu Tưởng Thành, im lặng rụt cổ rồi lui về phòng.

Mặc dù ông muốn nịnh nọt những người trong tầng lớp này, nhưng muốn cũng phải xem thời cơ.

- Thành tử, Thường ca đâu?

Mấy người trong phòng thấy chỉ có mình Tưởng Thành đi vào, đều cảm thấy nghi hoặc?

- Về rồi!

- Chúng ta vất vả lắm mới gọi được người đến, người làm gì để người đi mất rồi?

Tưởng Thành cởi áo khoác ném lên ghế, kéo tay áo sơ mi lên khủy tay, tức giận bảo:

- Vị đại gia đấy muốn đi, ai dám ngăn cản?

Mấy người ngồi đấy nghe vậy đều im luôn không nói được gì. Một lúc lâu sau mới có người nhỏ giọng bảo:

- Vừa rồi Bạch Lộ nhắn tin rằng cô ấy sắp tới rồi.

Cả bàn lại một lần nữa im lặng.

Ninh Tây đi ra bên ngoài nhà hàng, bị gió lạnh thổi phát run. Cô đón lấy áo khoác của Trương Thanh Vân quàng lên người. Đột nhiên có một chiếc xe màu đỏ phi vèo qua, gió thổi mạnh làm váy cô bay phấp phật.

- Xe đẹp thật!

Cô nhìn theo chiếc xe thể thao màu đỏ kia, trong mắt tràn đầy thương thức.

Xe dừng lại cách đó không xa, một mỹ nhân từ trên xe bước xuống, cô khẽ than:

- Xe đẹp, người đẹp hơn. Đây mới gọi là xe xịn cho người đẹp.

Chương 12

Nếu như em thích xe thì cố gắng nổi tiếng đi. Đợi giá trị con người lên cao, muốn mua xe gì cũng được.

Trương Thanh Vân mở cửa xe, nhét Ninh Tây vào trong xe, sau đó cúi người nói với Ninh Tây:

- Nhưng mà nếu em thích con gái thì phải cẩn thận một chút, đừng để giới truyền thông bắt được nhược điểm.

Nói xong câu đó, Trương Thanh Vân cảm thấy chính mình cũng cảm động luôn. Trên thế giới này tìm đâu ra được một người đại diện sáng suốt, thoải mái như anh.

Ninh Tây kéo kéo lại áo khoác trên người, vẻ mặt không biết nói thế nào:

- Anh suy nghĩ nhiều quá rồi!

- Không phải tôi nghĩ nhiều mà là ánh mắt em nhìn người đẹp kia rõ rệt như vậy, thật sự là...

Trương Thanh Vân còn chưa nói hết câu thì nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau. Anh quay lại nhìn liền há hốc mồm.

Thường tiên sinh đến đây từ lúc nào? Liệu anh ta có nghe thấy mấy câu vừa rồi hay không? Trong nháy mắt, Trương Thanh Vân bỗng cảm thấy không khí xung quanh tràn ngập sự lúng túng.

- Thường tiên sinh, xin chào ngài, thật sự là vừa khéo.

Trương Thanh Vân gượng cười, lay lay thân hình, cố gắng che đi mặt của Ninh Tây. Loại chuyện mất mặt này để mình anh chịu là được. Ninh Tây còn phải dựa vào mặt mũi để công tác, anh sẽ không kéo cô xuống nước cùng.

- Chào anh!

Vẻ mặt Thường Thời Quy có chút phức tạp nhìn về phía sau lưng Trương Thanh Vân. Ninh Tây im lặng kéo áo khoác che mặt mình.

Dưới ánh đèn màu vàng kia, ánh mắt Thường Thời Quy nhìn về phía Ninh Tây dường như dịu dàng hơn. Anh nhìn Ninh Tây và Trương Thanh Vân, khẽ gật đầu và bảo:

- Ngủ ngon!

Ninh Tây kéo áo khoác che mặt xuống, thò mặt ra từ sau lưng Trương Thanh Vân, tùm tùm cười nói:

- Ngủ ngon!

Trương Thanh Vân gượng cười mấy tiếng, đóng cửa xe hộ Ninh Tây rồi quay ra gật gật đầu chào Thường Thời Quy. Sau đó anh mới ngồi vào ghế lái, đạp chân ga đi xe ra khỏi nhà hàng.

Đợi đi được một đoạn xa xa rồi Trương Thanh Vân mới thở ra một hơi, khẽ hỏi:

- Em thấy liệu Thường tiên sinh có thật sự nghĩ rằng em là... gì gì đó không?

- Anh ta cũng chẳng phải người đàn ông của em. Anh ta nghĩ sao thì có gì quan trọng chứ?

Ninh Tây chống cằm, ra vẻ suy nghĩ:

- Người như Thường tổng chắc sẽ không lôi chuyện này ra nói lung tung ở mọi nơi đâu.

- Xin lỗi!

Trương Thanh Vân nghiêm túc nói:

- Sau này, lúc ở bên ngoài, tôi sẽ không nói đùa như thế nữa.

Là một người đại diện, anh biết rõ khả năng cắt câu lấy chữ của truyền thông mạnh như thế nào. Mấy câu đùa vui kiểu này không nên nói tùy tiện. Chuyện hôm nay cũng là cảnh cáo đối với anh.

Ninh Tây không ngờ rằng Trương Thanh Vân sẽ trịnh trọng xin lỗi mình như vậy. Cô sững sờ trong giây lát rồi cười nói:

- Không có việc gì! Dù sao bây giờ em cũng chưa nổi tiếng, lần này em rộng lượng tha thứ cho anh.

- Cảm ơn!

Trương Thanh Vân cười cười, nhìn Ninh Tây qua kính chiếu hậu.

- Tôi nhất định sẽ giúp em nổi tiếng!

Ninh Tây tươi cười gật đầu, giống như rất tin tưởng lời nói của Trương Thanh Vân.

- Ông chủ?

Lái xe đứng sau lưng Thường Thời Quy nhỏ giọng hỏi:

- Ngài về luôn bây giờ chứ?

Thường Thời Quy khẽ gật đầu. Lái xe vội vã đi ra xe, mở cửa cho Thường Thời Quy.

Ô tô chạy trong bóng tối, Thường Thời Quy nhắm mắt tựa vào ghế, trong đầu nhớ lại ký ức lúc trước. Từng mảnh ký ức ngăn trong trí nhớ đã phai màu rất nhiều, chỉ có cô bé mập mập kia vẫn luôn sống động.

Anh đột ngột mở mắt, nhìn thấy có một rạp chiếu phim cách đó không xa liền bảo:

- Dừng xe!

Xe chậm rãi dừng lại, anh khoác chiếc áo khoác màu xám, bước xuống xe, đôi chân thon dài không do dự mà bước thẳng tới rạp chiếu phim. Đêm đã khuya, bên ngoài rạp chiếu phim ngoài một vài đôi yêu nhau ra thì cũng không có nhiều người.

Anh đi vào cửa, đến chỗ mua vé. Trong ánh mắt kinh diễm của người bán vé, anh mở miệng:

- Cho tôi một vé phim "Lòng đã yêu em".

Phim bắt đầu chiếu, anh ngồi ở trong góc, nhìn xem nam chủ nữ chủ trên màn ảnh hợp rồi tan, tan rồi lại hợp, cuối cùng cũng trọn vẹn ở cạnh nhau. Mọi tình đầu từng được nam chủ coi là tình cảm chân thành nhất chỉ còn chôn cất trong trí nhớ...

Bộ phim chấm dứt, anh không vỗ tay hay chê bai, cũng không nhìn mấy cặp đôi tình cảm ở xung quanh mà lặng lẽ đi ra ngoài.

Ninh Tây về đến nhà, sau khi tắm rửa liền nằm bẹp trên chiếc giường to mềm mại của mình. Buổi tối nay uống rượu làm cô không những không buồn ngủ mà còn có chút hưng phấn.

Cô mở điện thoại, trong đó có mấy email của bạn bè nước ngoài gửi tới thăm hỏi hàng ngày, cô đều lần lượt trả lời hết.

Sau khi trả lời xong, cô đứng dậy bật một bài hát ru ngủ. Bài hát lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng cô cũng đi vào giấc ngủ.

Trong một ngôi biệt thự khác ở thủ đô, Trần Nhất Tuấn và Ngụy Tư Kỳ đang cãi nhau. Máy tính, ti vi trong phòng đều bị đập nát, sách vở giấy tờ bay đầy đất. Cả căn phòng giống như bị bão quét qua.

- Ngụy Tư Kỳ! Cô nổi điên cái gì đấy?

Trần Nhất Tuấn đang cố áp chế sự phẫn nộ, vẻ mặt anh ta cực kỳ khó coi,

- Anh nói ai nổi điên?

Hai mắt Ngụy Tư Kỳ đỏ lên, trên mặt còn mang theo vệt nước mắt:

- Chuyện trước kia đã qua, vì sao anh vẫn không thể buông?

Trần Nhất Tuấn bực bội móc móc túi áo ngoài, tìm ra một điều thuốc. Anh ta đốt, rít một hơi rồi nói:

- Em nói gì, tôi không hiểu?

Ngụy Tư Kỳ vừa cười vừa khóc:

- Thật ra là anh đang tự trách, hay là... vẫn chưa quên được cô ta?

- Chuyện đã qua, vẫn cứ nhắc lại làm gì?

Giọng nói của Trần Nhất Tuấn có chút khàn khàn, quay đầu nhìn dưới sàn bừa bộn liền bảo:

- Tôi đi ra ngoài uống mấy chén rượu. Em đi ngủ đi!

- Trần Nhất Tuấn!

Nguy Tư Kỳ nhìn bóng lưng Trần Nhất Tuấn rời đi, điên lên, đập phá hết đồ trang trí bằng ngọc thạch trên giá sách, sau đó ôm mặt khóc. Trong lòng cảm thấy hận một người vô cùng.

Dậy sớm là chuyện khổ sở trong đời. Bị điện thoại của Trương Thanh Vân đánh thức, Ninh Tây đành phải bò dậy.

Lần này Trương Thanh Vân tìm cho cô đoàn làm phim mới. Bộ phim này tên là "Hán thời vân nguyệt", một bộ phim lịch sử lớn. Người đóng vai nam nữ chính đều là mấy vị nghệ sĩ nổi tiếng, có thực lực ở trong giới. Trong bộ phim này, cô được đóng vai công chúa Đương Lợi*, trường nữ được yêu thương chiều chuộng nhất của Hán Vũ đế. Tuy cảnh diễn không nhiều nhưng cũng không phải kiểu nhân vật không quan trọng.

Theo ghi chép của dã sử, trường công chúa Đương Lợi là con gái được Hán Vũ đế yêu thương chiều chuộng nhất, không chỉ là đệ nhất mỹ nữ của Đại Hán mà còn là công chúa duy nhất có đất phong. Về sau do dính dáng đến vụ án vu cổ* mà bị Hán Vũ Đế xử tử. Nhưng trong tư liệu lịch sử ghi chép thì vị công chúa này lại không bị liên lụy trong vụ án vu cổ. Vì vậy, cốt truyện của bộ phim "Hán thời vân nguyệt" không dựa theo dã sử* mà được biên soạn theo đúng sách sử.

Phần lớn mọi người đều kính trọng những người có thực lực, Ninh Tây cũng vậy. Sau khi đến đoàn làm phim, cô liền chủ động cung kính chào hỏi nhân viên bộ phận chủ sang*, sau đó mới đi theo nhân viên công tác đến chỗ thử trang phục.

Trong lịch sử cũng không ghi chép gì nhiều về Đương Lợi công chúa, nhưng danh tiếng Đại hán đệ nhất mỹ nhân của nàng lại có khả năng thúc đẩy nội dung cốt truyện của bộ phim.

Sau khi thay đổi quần áo kiểu cổ cực kỳ hoa lệ, tóc cũng búi cao thì Ninh

Tây được trợ lý đạo diễn dẫn đến trước mặt đạo diễn.

Đạo diễn Từ là cao thủ quay phim về lịch sử của giới phim truyền hình. Tất cả những bộ phim qua tay ông đều rất chuẩn về lễ nghi, trang phục hay đạo cụ, tuyệt đối không có những sai lầm kiểu như đồ vật thời Tống xuất hiện ở thời nhà Hán.

Ninh Tây hóa trang xong xuất hiện trước mặt ông, ông khẽ gật đầu hài lòng, sau đó nói với Trương Thanh Vân:

- Ngoại hình rất được, xứng đôi với danh hiệu Đại Hán đệ nhất mỹ nhân của công chúa Đang Lợi

Vấn đề còn lại chính là trong kịch bản, công chúa Đang Lợi lớn tuổi hơn Ninh Tây, liệu cô có nắm chắc, diễn tốt được nhân vật này hay không?

Trong phim mà ông làm đạo diễn sẽ không bao giờ xuất hiện tình huống nhân vật là Đệ nhất mỹ nhân mà ngoại hình của diễn viên lại bình thường. Như vậy là coi thường thẩm mỹ và chỉ số thông minh của người xem.

- Là công sức của thợ trang điểm và bên trang phục.

Trương Thanh Vân cười đáp:

- Em ấy còn là người mới. Nếu có chỗ nào biểu hiện không tốt thì ngài cứ phê bình.

Đạo diễn Từ cười ha ha, vỗ vỗ vai Trương Thanh Vân và bảo:

- Được rồi! Tôi tin tưởng thực lực của nghệ sĩ mà cậu mang.

Nói xong, ông quay sang Ninh Tây bảo:

- Cô đi chuẩn bị một chút. lát nữa, lúc quay chụp với hai nghệ sĩ chính đừng quá khản trương.

Nghệ sĩ cần danh tiếng, người đại diện cũng vậy. Ninh Tây có một người đại diện như vậy cũng là vận may của cô.

- Cảm ơn đạo diễn Từ, tôi sẽ cố gắng hết sức!

Ninh Tây tươi cười cảm ơn, không đến gần ông mà ngồi sang một bên xem kịch bản.

Nửa giờ sau, cuối cùng cũng đến cảnh quay có Ninh Tây.

Bối cảnh quay đã được dựng từ trước, nhân vật nam chính Lưu Chấn Đông và nữ chính Chu Hải Lệ mặc trang phục hoàng đế và hoàng hậu, một ngôi, một quỳ trước bàn, trên đó còn bày các món ăn.

- Tất cả các tiểu tở chuẩn bị cho tốt!

Đạo diễn Từ cầm lấy loa phóng thanh bên cạnh, nhìn hai vị diễn viên chính trong màn ảnh, tay giơ lên ra hiệu và nói:

- Bắt đầu!

- Bệ hạ, Cư nhi làm sao có thể làm ra chuyện ác độc như vậy. Xin bệ hạ minh xét!

Hồng nhan chưa lão, ân trước đoạn, Vệ Tử Phu đã sớm không còn là vũ nữ xinh đẹp động lòng người của phủ công chúa năm nào. Nàng vì Lưu Triệt sinh con dưỡng cái, dần dần già đi. Đến lúc Thái tử dần dần lớn lên thì trượng phu của nàng lại bắt đầu kiêng kị nàng và con cái của nàng. (Đoạn này là phim về lịch sử nên mình vẫn để các từ cổ cho hợp văn cảnh nhé!)

Lưu Triệt bung chén rượu nhỏ, trên mặt không hiện ra bất cứ cảm xúc nào, chỉ là bàn tay hơi run nhè nhẹ làm lộ ra tâm trạng không yên của ông.

Có lẽ không phải ông không biết Thái tử Cư là người vô tội. Chẳng qua tuổi tác ông cao dần, mà Thái tử lại càng ngày càng được triều thần tôn sùng, Ông cảm thấy mình bị uy hiếp.

Quan trọng nhất là... Hoàng hậu và Thái tử Cư chẳng lẽ thật sự không có chút dã tâm nào sao.

Ông nhìn Hoàng hậu quỳ trước mặt mình, trong mắt tràn đầy mối hận.

- Bệ hạ, trượng công chúa cầu kiến!

- Tiểu thái giám ở ngoài cửa run rẩy quỳ trên mặt đất, không dám nhìn Đế hậu hai người.

Nghe thấy đứa con gái mà mình yêu thích nhất đã đến, Lưu Triệt đặt chén rượu nhỏ trong tay xuống, nói với Vệ Tử Phu còn quỳ trên mặt đất rằng:

- Nàng đứng lên đi!

Vệ Tử Phu và Lưu Triệt đã làm vợ chồng nhiều năm, làm sao không biết rằng lúc này hẳn không muốn nghe nàng giải thích. Nàng cũng biết, giờ càng giải thích thì càng khiến bệ hạ phiền chán, vì vậy đành lau sạch sẽ nước mắt trên mặt, quỳ ngời sang một bên.

- Mời trưởng công chúa vào đây!

Giọng điệu của Lưu Triệt dịu đi một chút. Có lẽ do con gái không ảnh hưởng đến quyền uy của ông, hoặc là đứa con gái này rất xinh đẹp lại biết làm cho ông vui, vì vậy ông mới tràn đầy tình thương của cha với trưởng nữ.

Màn ảnh quay đến đây, đạo diễn Từ ở sau máy giám thị trở nên nghiêm túc hơn hẳn. Hành động của Lưu Chân Đông và Chủ Hải Lệ rất tốt, có độ co dãn cao hơn nữa cực kỳ có sức hút. Nếu như Ninh Tây biểu diễn quá yếu thì sẽ bị bộc lộ rất rõ trong cảnh này.

- Phụ hoàng, mẫu hậu!

Nữ nhân xinh đẹp mang theo dáng tươi cười từ bên ngoài màn ảnh đi vào. Trong tay nàng còn bê một đĩa điểm tâm. Vẹn vẹn chỉ một nụ cười cũng đủ khiến cho người ta biết rõ vì sao Lưu Triệt chỉ yêu chiều mỗi cô con gái này thôi.

Từ đạo diễn quay cảm khái với Trương Thanh Vân:

- Nghệ sĩ mà cậu mang lần này đúng là cực kỳ tốt.

Một nữ nghệ sĩ có tương mạo, có diễn xuất, có linh khí, không lo không thể nổi tiếng.

Chương 13

- Cung đưa phụ hoàng!

Công chúa Đàng Lợi dáng vẻ yếu điệu, phong tư ngàn vạn cúi người hành lễ với Hán Vũ đế. Trong lễ nghi mang theo sự uy nghi của công chúa lại có vài phần thân mật giữa con gái với phụ thân.

- Rất tốt! Cất!

Đạo diễn Từ ngồi sau máy giám sát vung tay hô dừng. Ninh Tây quay đầu lại phát hiện ra Chu Hải Lệ đứng dậy, thân thể hơi run run liền đưa tay đỡ cô ấy một chút, sau đó cười rồi tránh sang một bên.

Cảnh diễn này quay xong, Ninh Tây cũng thả lỏng hơn nhiều. Cô ngồi trên ghế trang điểm lại, trong lòng có chút không bình tĩnh. Quay phim cùng với những diễn viên đứng đầu có thực lực, đúng là rất áp lực. Đến đoạn cuối, suýt chút nữa cô bị hai người đó dắt đi.

- Chị Tây Tây!

Tiểu Dương rót cho Ninh Tây một chén trà mật ong táo đỏ, nói thầm:

- Chị mặc đồ cổ trang trông thật xinh đẹp.

Ninh Tây mở mắt, nở nụ cười dịu dàng với Tiểu Dương,

Thấy nụ cười đó, tiểu Dương liền ngây người, một lúc sau mới che má đỏ bừng, cầm nửa chén trà mật ong táo đỏ của Ninh Tây chạy đi.

Trương Thanh Vân đi tới thì thấy cảnh này. Anh hơi dừng chân một chút, rồi mới đi đến bên cạnh Ninh Tây:

- Hôm nay em còn hai cảnh quay nữa. Là đối diễn với Chu lão sư.

Tuy rằng độ hot của Chu Hải Lệ không bằng những nghệ sĩ tuổi trẻ, nhưng địa vị và quan hệ trong nghề của cô thì ít ai có thể sánh bằng. Với cô, ngay cả bên đầu tư lẫn đạo diễn của "Hán thời vân nguyệt" cũng phải khách khí một hai phần.

Ninh Tây biết rõ Trương Thanh Vân đang nhắc nhở bản thân không nên đắc tội với Chu Hải Lệ, vì vậy im lặng gật đầu. Bàn tay vô ý thức lật lật kịch bản, sau đó cúi đầu xem lại một lần nữa lời kịch đã sớm thuộc lòng.

Ở bên phía Chu Hải Lệ, mấy phụ tá cùng thợ trang điểm riêng đang vây quanh cô. Cô lật xem kịch bản, quay đầu nói chuyện phiếm với đạo diễn Từ:

- Người mới mà lúc này đối diện với tôi không tệ!

- Có thể để cô khen một tiếng tốt vậy chắc chắn không kém rồi.

Từ đạo diễn nói, coi như khen cả Chu Hải Lệ lẫn Ninh Tây.

- Được rồi! Chúng ta là bạn cũ nhiều năm như vậy, không cần dùng kiểu nói đó với tôi!

Chu Hải Lệ liếc xéo đạo diễn Từ, sau đó nói:

- Đợt trước, lão Tiền mời tôi diễn một nhân vật. Trong lúc nói chuyện phiếm còn phàn nàn với tôi rằng trong phim còn một vai phụ rất quan trọng chưa tìm được diễn viên phù hợp đây.

Sắc mặt đạo diễn Từ hơi thay đổi.

- Là bộ "Đàm hải tiên ký" của Tiền Từ Hải?

"Đàm hải tiên ký" là bộ phim điện ảnh tiên hiệp có đầu tư tài chính cao nhất trong mấy năm gần đây, tổng đầu tư lên đến gần một trăm triệu. Tuy rằng còn chưa bắt đầu quay chụp nhưng đã khiến rất nhiều người chú ý.

- Vai phụ quan trọng nào vậy?

Đạo diễn Từ biết cái tật của Tiền Từ Hải, đó chính là thà thiếu chứ không ầu. Vì quay một bộ phim phù hợp với tưởng tượng của mình mà ông ta có thể kéo dài đến tận ba, năm năm. Hết lần này tới lần khác mấy nhà đầu tư lại coi trọng ông ta. Chỉ cần Tiền Từ Hải mở miệng nói muốn quay phim, chắc chắn sẽ có người chủ động đưa tài chính đến tận cửa.

Điều cùng là đạo diễn đây, mà đái ngộ phải nói là khác biệt như trên trời dưới biển.

- Thanh Yên tiên nhân!

Chu Hải Lệ cười cười trả lời:

- Trong nguyên tác miêu tả Thanh Yên tiên nhân là dùng những câu chữ như đoạn trang tú lệ, không nhiễm bụi trần, phong hoa tuyết đại... Vì vậy đạo diễn Tiền đang hao tâm tốn trí đi tìm một diễn viên như vậy.

- Vài hôm trước không phải có truyền thông đưa tin rằng hấn đã tìm được người rồi à?

Đạo diễn Từ nhớ tới một thời gian trước, tin tức về Đàm hải tiên ký bay đầy trời. Tuy rằng Thanh Yên tiên nhân không phải nhân vật chính nhưng cũng là một trong những nhân vật chủ yếu, sao lại chưa tìm được người thích hợp cơ chứ?

- Ông cũng biết lão Tiền bắt bẻ ghê gớm đến mức nào rồi.

Chu Hải Lệ bắt đắc dĩ thở dài:

- Tôi thấy ngoại hình của Ninh Tây có vẻ phù hợp. Không biết có được hay không nhưng thử một lần cũng không có gì xấu.

Đạo diễn Từ hơi nhíu mày:

- Cô đúng là hào phóng. Nguyên ý dùi dất hậu bối như vậy.

Chu Hải Lệ nghe thế lại cười, nói lại:

- Bọn họ cũng không ảnh hưởng gì đến lợi ích của tôi, thấy được người hợp mắt thì dẫn một chút, coi như kết thiện duyên. Ai có thể nói trước được sau này thế nào.

Trong lòng đạo diễn Từ hiểu rất rõ, Chu Hải Lệ cũng không phải nhà từ thiện một lòng lo nghĩ cho người khác. Cô vừa mới hợp tác đã nguyện giúp đỡ Ninh Tây, tuyệt đối không chỉ đơn giản là thấy vừa mắt mà thôi.

Nhưng ông cũng rất thức thời, không hỏi kỹ xem nguyên nhân trong đó là gì. Đã là người lăn lộn trong vòng luẩn quẩn này thì đừng có tò mò quá.

Buổi chiều, lúc quay phim xong, người đại diện của Chu Hải Lệ đến nói với Trương Thanh Vân điều này. Trương Thanh Vân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Kinh hãi là không ngờ Chu Hải Lệ lại giúp đỡ bọn họ, mừng là vì Ninh Tây thậm chí có được một cơ hội tốt như vậy.

Địa vị của Tiền Từ Hải rất cao, người mới giống như Ninh Tây ngay cả cơ hội diễn thử trước mặt ông cũng không có. Chu Hải Lệ có giao tình với Tiền Từ Hải, đồng ý đưa Ninh Tây đến thử kính, đây cũng đã là cơ hội cực kỳ khó có được rồi.

Anh nói ngay cho Ninh Tây biết chuyện này, sau đó dắt cô đến chỗ Chu Hải Lệ để cảm ơn.

- Chẳng qua tôi thấy ngoại hình của Ninh Tây có vẻ giống với miêu tả của nguyên tác, hành động cũng không kém mới dám bảo với lão Tiền.

Chu Hải Lệ có phòng nghỉ riêng của mình, thấy Ninh Tây và Trương Thanh Vân đến liền bảo trợ lý rót trà cho hai người, sau đó mỉm cười, vẻ mặt cực kỳ thân thiện:

- Nếu như kỹ thuật diễn của Ninh Tây không tốt thì dù cho em ấy có đẹp như tiên nữ, giống như tiên nữ tôi cũng sẽ không nói chuyện này.

- Dù nói thế nào thì có sự giúp đỡ của Chu lão sư em mới có cơ hội đi diễn thử.

Ninh Tây đứng dậy, cung kính hướng Chu Hải Lệ nói lời cảm ơn:

- Thật sự rất cảm ơn Chu lão sư.

- Không cần khách khí! Tôi cũng vì giúp đỡ bạn bè, muốn giúp anh ta sớm chút tìm được diễn viên hợp ý, đoàn làm phim cũng sớm bắt đầu.

Chu Hải Lệ mở hộp thuốc lá trên bàn ra, lấy một điếu, đốt thuốc rồi đặt lên môi, khẽ hút.

- Tôi vừa xem sắp xếp của đoàn làm phim. Ngày mai vừa vặn em không có cảnh quay. Vậy ngày mai sang chỗ lão Tiền thử diễn đi.

Mặc dù cô đã bước qua tuổi bốn mươi rồi nhưng tư thái hút thuốc lại vô cùng có phong vận.

Ninh Tây gặp qua rất nhiều người hút thuốc, thế nhưng có thể hút thuốc ưu nhã như Chu Hải Lệ thì chẳng có mấy người. Cô nhìn Chu Hải Lệ, có chút thất thần.

Có người nói, thời gian chỉ có thể mang đi dung mạo bên ngoài nhưng mà không thể lấy đi nét đẹp bên trong. Ninh Tây rất đồng ý với lời nói này, giống như Chu Hải Lệ đang ngồi trước mặt cô vậy. Cô thấy người phụ nữ này xinh đẹp không gì sánh bằng.

- Khụ khụ!

Trương Thanh Vân thấy được ánh mắt Ninh Tây nhìn Chu Hải Lệ liền ho khan hai tiếng, ý đồ nhắc nhở Ninh Tây uyển chuyển một chút.

Ninh Tây thu hồi ánh mắt, cúi đầu bưng chén trà trên bàn uống một ngụm, che giấu đi ánh mắt kinh diễm của mình.

Chu Hải Lệ lăn lộn trong ngành giải trí hơn hai mươi năm, làm sao có thể không hiểu được ánh mắt của cô gái trẻ tuổi này. Cô cười, rõ ràng là bị lấy lòng bởi ánh mắt của Ninh Tây, vốn có một phần hảo cảm cũng biến thành ba phần.

Sau khi tiễn bước Trương Thanh Vân và Ninh Tây, Chu Hải Lệ có chút khàn khàn, nói với người đại diện:

- Tôi cũng hơi hiểu vì sao có người mở miệng khiến tôi chiếu cố Ninh Tây này một chút rồi.

Người đại diện quay người cất cốc trên bàn vào khay:

- Cô gái trẻ trung xinh đẹp, có nhân vật lớn vừa ý cũng là điều bình thường.

- Cũng không phải là cùng một kiểu!

Chu Hải Lệ thấp giọng cười cười, âm điệu có chút gợi cảm. Cô nghiêng đầu nhìn người đại diện:

- Trong cái vòng này, không thiếu nhất chính là những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Người đại diện đặt khay xuống bàn, đi đến bên cạnh Chu Hải Lệ:

- Tôi không thấy cô ấy có gì đặc biệt.
- Bởi vậy cậu mới không hiểu được phụ nữ.

Chu Hải Lệ hí mắt, lười biếng bảo:

- Đã lâu lắm rồi tôi không thấy qua một đôi mắt như vậy.

Người đại diện cúi đầu, nhớ lại bộ dáng của Ninh Tây, chỉ nghĩ đến khuôn mặt mỉm cười xinh đẹp của cô, lại không có ấn tượng gì với những cái khác.

Anh già già đầu, có lẽ bản thân anh thật sự không hiểu rõ phụ nữ. Chả trách lão bà vẫn chê trách anh chưa đủ lãng mạn.

Vào đêm, Ninh Tây làm một giấc mộng. Sau khi tỉnh, cô quên hết nội dung giấc mơ là gì, nhưng lại không thể nào ngủ thêm được nữa.

Nhật tiêu thuyết nguyên tác của "Đàm hải tiên ký" trên mặt đất lên, cầm lấy đồng hồ để trên tủ ở đầu giường. Cô nhìn thời gian, là năm rưỡi sáng. Cô nhàm chán mở điện thoại lên, đăng nhập weibo của mình. Status gần đây nhất của cô được đăng hai ngày trước.

Xem hết một lượt tin nhắn lại của người hâm mộ, cô lại để điện thoại xuống, bò từ trong chăn ấm ra ngoài, đi đến phòng tắm rửa mặt.

Tiếng nước rào rào vào sáng sớm yên tĩnh cực kỳ vang dội. Ninh Tây tắt vòi nước, cười với chính mình ở trong gương, còn thò tay xoa xoa hơi nước trên mặt gương.

Giọt nước từ mặt gương chảy xuống dưới, Ninh Tây ngáp một cái, quay người ra khỏi phòng tắm, sau đó mở tất cả đèn trong phòng lên. Ngay lập tức, mọi thứ đều sáng như ban ngày.

Cô nấu cho mình một bát cháo thịt nạc cùng một quả trứng trần. Sau khi ăn xong, cô liền súc miệng, thay quần áo, trang điểm. Ninh Tây nhìn bản thân mình trong gương, làm một cái hành động tự cổ vũ mình.

Trương Thanh Vân và Ninh Tây đầu tiên là đến gặp Chu Hải Lệ, sau đó Chu Hải Lệ sẽ dẫn bọn họ đến gặp Tiền Từ Hải.

Có lẽ cần phải thử cả trang phục nên bọn họ đến gặp Tiên Từ Hải tại một gian văn phòng. Ở đó, ngoài Tiên Từ Hải ra còn có cả thợ trang điểm, thợ trang phục, nhà tạo mẫu tóc cùng mấy vị nhân viên chủ sang. Nhìn vào đây cũng đủ để thấy sự coi trọng của Tiên Từ Hải đối với nhân vật này.

Sau khi chào hỏi xong, Tiên Từ Hải cũng không kéo dài thời gian mà trực tiếp nói với Ninh Tây:

- Ngày hôm qua, Chu Hải Lệ gửi hình của cô cho tôi xem. Ngoại hình của cô đúng là rất phù hợp, nhưng chỉ có ngoại hình thôi thì không đủ.

Ông chỉ về phía đám người thợ trang điểm phía sau mình:

- Trước hết, cô thử quần áo đi. Sau đó lại biểu diễn một đoạn cho tôi xem.

Ninh Tây khẽ gật đầu, đi theo nhân viên công tác đến phòng bên cạnh để thay đồ và trang điểm.

Thợ trang phục chọn cho cô một chiếc áo bào màu xanh nhạt. Không biết áo này may bằng vải gì, mặc lên người nhìn hết sức phiêu dật, nhưng tuyệt đối không khiến cho người khác cảm thấy nó là đồ giá rẻ hoặc hàng nhái.

Kiểu tóc cũng được sửa thành búi tóc phi tiên giống như tiên nữ trên bức bích họa thời cổ đại. Kiểu dáng của mảnh lụa trên trên người và đồ trang sức cũng đều giống với tạo hình trong bức họa Phi Thiên.

Trong nguyên tác có nói Thanh Yên tiên tử, da trắng hơn tuyết, mi cong tựa núi xa, mái tóc mượt mà như mây, mắt sáng như sao trời. Có thể nói, trong tưởng tượng của tác giả lẫn người đọc, nàng là một nhân vật cực kỳ xinh đẹp, cực kỳ phù hợp với hình tượng tiên nhân mà người đời hay tưởng tượng.

Ninh Tây thấy giữa lông mày của mình hơi lạnh, trong lòng biết đây là thợ trang điểm vẽ họa tiết giữa trán cho mình.

- Được rồi.

Đại khái khoảng mấy phút sau, thợ trang điểm dừng tay bảo:

- Coi như xong.

Ninh Tây mở mắt ra, chậm rãi đứng lên. Cô nói cảm ơn với đám người thợ trang điểm, sau đó mới nhắc lên làn váy, đi về phía văn phòng.

Trong văn phòng, Tiền Từ Hải đang nói chuyện phiếm với Chu Hải Lệ. Nhưng khi cửa phòng mở ra, trong giây phút đó, ông không nói được lời nào nữa.

Chương 14

Nét đẹp thật sự phải toát ra từ bên trong chứ không chỉ hời hợt ở bên ngoài.

Vì nhân vật Thanh Yên tiên tử mà Tiên Từ Hải đã mời không ít nữ nghệ sĩ có tướng mạo xuất chúng đến thử kính*. Nhưng mà những người này đều thiếu một loại cảm giác ông muốn tìm.

Ông từng xem qua tiên nữ phi thiên trên bức bích họa Đôn hoàng. Cho dù năm tháng ăn mòn, tướng mạo của những tiên nữ kia đã mơ hồ không rõ nhưng thần thái, dáng vẻ trong bức họa cũng đủ khiến cho người ta vô cùng hướng tới thế giới của tiên nhân.

Cái loại cảm giác chỉ cần liếc mắt nhìn là có thể khiến người ta kính sợ và hướng tới tiên giới thì chỉ có khuôn mặt đẹp thôi là chưa đủ, chưa thể biểu đạt được hết.

Cho đến khi Ninh Tây vừa xuất hiện ở cửa ra vào, Tiên Từ Hải lại tìm được cảm giác năm đó khi nhìn thấy tiên nữ phi thiên trên bích họa Đôn Hoàng.

Lúc Chu Hải Lệ thấy Ninh Tây đi đến cũng ngậy người mất một lúc. Cô quay đầu nhìn ánh mắt của Tiên Từ Hải liền biết Ninh Tây đã được chọn.

Ninh Tây đi vào cửa liền nghe thấy Tiên Từ Hải lên tiếng:

- Không cần diễn thử nữa!

Trong lòng Ninh Tây không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn duy trì sự bình tĩnh trên mặt, nhìn về Tiên Từ Hải. Không hiểu bản thân cô biểu hiện kém cỏi đến mức nào mà khiến cho đạo diễn Tiên bỏ luôn cả diễn thử.

Tiên Từ Hải kích động xoa tay:

- Hải Lệ, hôm nay tôi thiếu cô một nhân tình lớn. Lần sau sẽ mời cô một bữa.

Nói xong, hai mắt ông sáng rực nhìn về phía Ninh Tây:

- Cô tên Ninh Tây à? Xuất thân từ đào tạo chính quy hả?

Ninh Tây khẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu. Động tác không quá mạnh, đồ trang điểm lại phiêu dật* nên cũng mang theo vài phần tiên khí.

Mấy vị nhân viên chủ sang đều sáng mắt, liếc nhìn nhau tỏ vẻ hài lòng.

- Mời ăn thì không cần đâu. Đến lúc đóng phim nhớ để cho tôi mấy cảnh xinh đẹp là được rồi.

Chu Hải Lệ biết Tiền Từ Hải nhìn trúng Ninh Tây rồi, cô quay đầu cười tủm tỉm, nhìn Ninh Tây và bảo tiếp:

- Đây là nghệ sĩ mới ký ước của Cửu Cát. mấy ngày gần đây đang diễn vai công chúa Đương Lợi trong đoàn làm phim của lão Từ, rất có linh tính.

Với con mắt của cô, tuy rằng diễn xuất của Ninh Tây còn kém thuần thục so với các tiền bối trong giới nhưng lại tràn đầy linh khí. Chỉ cần Ninh Tây gặp được Bá Nhạc* cẩn thận mài dũa thì chỉ vài năm nữa thôi, nước Hoa của bọn họ lại có một diễn viên tốt của phái thực lực.

Tiền Từ Hải và Chu Hải Lệ đã có giao tình nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Chu Hải Lệ. Ông khẽ gật đầu với Ninh Tây:

- Không xuất thân từ đào tạo chính quy cũng không sao. Có rất nhiều Thiên vương, Thiên hậu trong giới này cũng không phải xuất thân chính quy, nhưng kỹ thuật diễn vẫn tinh xảo, lay động lòng người.

Trương Thanh Vân đứng ở bên cạnh, nghe đạo diễn Tiền nói vậy trong lòng khẽ động. Chuyện Ninh Tây diễn vai Thanh Yên tiên nhân có hy vọng rồi.

- Hôm nay người đại diện của cô cũng đến. Tôi thấy dứt khoát ký hợp đồng luôn đi.

Tiền Từ Hải cũng là người có tính tình, tìm được diễn viên mong muốn trong lòng liền quyết định ký hợp đồng luôn với người đó.

- Ninh Tây, cô có ý kiến gì khác không?

Trong lúc nhất thời Ninh Tây không kịp phản ứng. Cái này có nghĩa là... cô không cần diễn thử cũng xác định được vai diễn luôn rồi?

- Đạo diễn Tiên, chúng tôi không có ý kiến gì cả.

Trương Thanh Vân mở miệng nói:

- Chúng tôi lúc nào cũng có thể ký hợp đồng.

Cơ hội tốt như thế này, bình thường có tiền cũng không mua được, bọn họ làm gì có ý kiến gì khác.

Ký xong hợp đồng và hiệp nghị giữ bí mật, Tiên Từ Hải nói với Ninh Tây:

- Thời gian khởi động máy quay cũng chỉ trong mấy ngày tới. Cô và người đại diện nhớ luôn mở điện thoại. Đến khi bắt đầu quay, phía bên chúng tôi sẽ có người gọi điện thoại cũng như gửi email liên lạc để báo cô vào đoàn. Sau khi trở về, nhớ suy nghĩ, tìm hiểu một chút về nhân vật. Hy vọng cô sẽ không làm tôi thất vọng.

- Cảm ơn đạo diễn Tiên đã cho tôi cơ hội này. Tôi sẽ cố gắng hết sức!

Ninh Tây hiểu cơ hội này khó có được, khó đến mức dù nói ra chưa chắc đã có người tin. Vì vậy, cô không dám bỏ sót bất kỳ lời nào của đạo diễn Tiên.

Bộ dạng ngoan ngoãn của Ninh Tây cũng hợp mắt mấy vị chủ sang của đoàn làm phim, khiến bọn họ tặng thêm mấy phần hảo cảm với cô. Bản thân bọn họ đều là tiền bối trong vòng, vậy nên với những người mới mà tỏ vẻ cái gì cũng hiểu, cái gì cũng biết thì chắc chắn sẽ không mấy hảo cảm.

Ngược lại, người mới biết điều, không có tính công kích giống như Ninh Tây, sẽ khiến người khác không tự giác mà giảm đi tâm lý đề phòng.

Tiên Từ Hải còn có chuyện phải bàn bạc với những người khác, vì vậy Trương Thanh Vân và Ninh Tây không tiếp tục quây rây, biết điều chủ động chào ra về.

Chu Hải Lệ không về cùng bọn họ mà ở lại. Cô đưa Ninh Tây ra tận cửa, cười bảo:

- Hẹn mai gặp!

- Vâng, ngày mai gặp!

Ninh Tây nói cảm ơn Chu Hải Lệ, sau đó đi theo Trương Thanh Vân vào thang máy. Chu Hải Lệ nhìn cửa thang máy đóng lại xong mới quay người đi về bên trong phòng.

Thấy cô về, Tiền Từ Hải cười trêu:

- Coi trọng người mới này như vậy?

Còn tự mình tiễn người ta ra đến cửa.

- Cũng không quá coi trọng.

Chu Hải Lệ cười như không cười liếc nhìn Tiền Từ Hải, sau đó nhỏ giọng nói với ông:

- Chẳng phải chỉ có mình tôi coi trọng cô ấy.

Có những lời mà cô không tiện nói rõ, nhưng dù sao Tiền Từ Hải đã quen biết nhiều năm với cô, có mấy chuyện nên nhắc nhở ông thì tốt hơn.

Tiền Từ Hải hơi sững sờ, rồi lập tức cười bảo:

- Nghệ sĩ có tiền đồ như vậy, có ai không thích cơ chứ. Tôi hiểu rồi!

Chu Hải Lệ cười cười nhìn ông. Hai người không bàn luận chuyện của Ninh Tây nữa, nhưng trong lòng đều tự sáng rõ.

Ra khỏi tòa nhà, Trương Thanh Vân không che giấu sự vui sướng trong lòng nữa. Anh mở cửa xe thay Ninh Tây, giọng điệu có chút kích động:

- Lần này có thể tham gia phim của đạo diễn Tiền, đúng là sự trợ giúp rất lớn đối với sự nghiệp ban đầu của em.

Sau khi bộ phim Lòng đã yêu em thu được thành công lớn, Trương Thanh Vân cũng nhận được không ít lời mời của mấy đoàn làm phim. Nhưng phần lớn đều là mấy bộ phim có kịch bản kém cỏi, làm ẩu, chuối chuối hoặc là một số phim thần tượng cùi cùi giá rẻ.

Công ty đã định vị cho Ninh Tây rất cao, không có ý khiến cô lặn lội cho quen mặt ở mấy đoàn làm phim nhỏ. Có đôi khi, nếu một diễn viên thường xuyên diễn vai trong các bộ phim kịch bản kém cỏi, lặn đi lặn lại hoặc phim

giá rẻ liền dễ bị người xem định hình, có muốn nhận các kịch bản tốt, phim đầu tư cao cũng khó khăn.

Cũng chính vì điều đó, để tránh ảnh hưởng đến con đường phát triển sau này của Ninh Tây, mà lúc chọn kịch bản, Trương Thanh Vân đặc biệt cẩn thận. Bây giờ, Ninh Tây có thể đi vào đoàn làm phim Đàm hải tiên ký thì địa vị của cô vô hình trung sẽ được đề cao, sau này cũng tăng lên tỷ lệ nhận được kịch bản tốt.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều nghệ sĩ dốc sức liều mạng muốn tiến vào đoàn làm phim lớn, hoặc có đạo diễn nổi tiếng.

Ninh Tây cầm kịch bản trong tay, nhìn cảnh phố phường lướt qua cửa sổ xe, cười nói:

- Đúng thế! Cơ hội này cực kỳ khó có được!

Cô muốn nổi tiếng, muốn tiền tài. Vì vậy, đối với cô, cơ hội này giống như đầu xuân, mưa khi khô hạn vậy.

Xe đang đi vào đường hai chiều bỗng dừng lại. Ninh Tây nhìn đám xe phía trước cũng đang đứng im không đi được liền có chút nhàm chán, lôi điện thoại ra xem tin tức. Xem rồi mới biết trên đường có một đôi người yêu cãi nhau, cuối cùng người nữ lái xe xịn đâm vào đuôi xe của người nam. Người nam bị thương ở xương sườn, giờ đang đợi xe cấp cứu đến.

Trong tin tức, hai người trong cuộc mặc đồ hàng hiệu, nam nằm ở chỗ ngồi của xe, nữ đứng bên cạnh cửa xe. Mặt của hai người đều đánh dấu X, không nhìn rõ khuôn mặt lẫn biểu cảm.

Ninh Tây phóng to ảnh lên, nhìn hai người trong tấm ảnh, cười nhạo một tiếng rồi bỏ đi động sang một bên.

Vài phút sau, xe cứu thương Ò e ò e chạy tới, mỗi tội trên đường phố quá nhiều xe dừng lại làm xe cứu thương đi cực kỳ chậm.

Ninh Tây ngồi trong xe, nhìn đèn tín hiệu màu xanh lóe lên trên nóc xe cứu thương, nụ cười nơi khóe miệng có chút lạnh lẽo.

- Đám phú nhị đại này đúng là biết chơi đùa.

Trương Thanh Vân cũng biết được tin tức. Anh đặt tay lên bánh lái, quay người nhìn Ninh Tây:

- Chuyện này có thể cho vào phim truyền hình luôn được đấy.

- Phim câu huyết* hả?

Ninh Tây khẽ cười:

- Anh xác định phim truyền hình như vậy sẽ không bị người xem mắng chửi bọn hấn nào tàn, ảnh hưởng giao thông hả?

Trương Thanh Vân nhún vai:

- Cái thể loại như Trời lạnh Vương phá* còn có thì cái này tính là gì?

Ninh Tây liếc mắt ghét bỏ:

- Không ngờ anh cũng đi nghiên cứu mấy thể loại phim truyền hình như vậy.

Trương Thanh Vân: ...

Chỉ lát sau, giao thông khôi phục bình thường. Xe đi lên một đoạn, Ninh Tây liền thấy một chiếc Maserati thể thao mui trần màu lam nằm ở bên đường, chỗ đuôi xe lõm hẳn vào.

Cô thu lại ánh mắt, cúi đầu sờ chiếc vòng bạc nhỏ trên tay mình.

Trong đoàn làm phim Hán thời vân nguyệt ngoài đạo diễn Từ và Chu Hải Lệ ra thì không ai biết được Ninh Tây đã lấy được vai phụ quan trọng trong Đàm hải tiên ký, bởi vậy quay chụp tiếp đó vẫn thuận lợi vô cùng. Một tháng sau, toàn bộ cảnh quay của cô kết thúc, mấy vị nhân viên chủ sáng và diễn viên chính mời cô ăn một bữa chia tay.

Có phóng viên tương đối linh thông tin tức phát hiện ra đoàn làm phim Hán thời vân nguyệt tổ chức tiệc chia tay cho một vai phụ liền cảm thấy hơi tò mò. Ninh Tây là người nào, có lai lịch gì mà khiến cho nhiều vị tai to mặt lớn nể tình như vậy.

Ngoài mấy cảnh quay trong Lòng đã yêu em thì bây giờ Ninh Tây chưa có bất kỳ tác phẩm khác nào. Nhưng mà một người mới chẳng có chút tiếng

tầm nào như vậy lại có thể khiến mấy người trong vòng nể mặt. Nếu như báo trong đó không có gì ẩn giấu thì dù có đánh chết đám phóng viên vẫn không tin.

Vì vậy ngày hôm sau, trên báo về giới giải trí lên đưa tin các diễn viên lớn tụ tập tổ chức tiệc đóng máy cho người mới của Hán thời vân nguyệt. Tiếc là bây giờ danh tiếng của Ninh Tây có hạn, ngoài một ít người tuổi trẻ hay dùng internet ra thì không có mấy người biết cô là ai. Thế nên tin tức này giống như hòn đá nhỏ ném xuống biển, chẳng gợn lên được chút sóng nào.

Còn bản thân Ninh Tây mấy ngày nay đang cần cù khổ luyện kỹ thuật diễn. Cửu Cát mời người đến dạy cô theo hình thức một chọi một, hận không thể để cho kỹ thuật diễn của Ninh Tây kinh diễm tứ tòa, chinh phục thế giới.

Từ sau khi cô lấy được nhân vật Thanh Yên tiên nhân trong Đàm hải tiên ký, công ty liền sắp cho cô xe và tài xế riêng để cô đi lại. Với tư cách là một trong số ít những nữ nghệ sĩ của Cửu Cát, mức độ đãi ngộ của cô đã đuổi kịp và vượt qua không ít nam nghệ sĩ trong công ty.

Có thể thấy được câu vật hiếm thì quý cũng có đạo lý ra phết.

Sau mấy giờ tập diễn cảnh khóc, đi ra khỏi phòng tập, Ninh Tây cảm thấy mắt mình đau rát. Ra khỏi cửa chính của công ty, cô đeo kính râm lên, tránh cho người đi đường hiểu lầm cô gặp chuyện gì oan khuất.

Lúc ô tô đi qua một tiệm vịt quay, cô nhìn không được, cảm thấy thèm vịt nướng.

- Chú ơi, dừng xe! Cháu xuống mua mấy thứ.

Tuân theo đúng nguyên tắc cái gì cũng có thể ủy khuất nhưng không thể ủy khuất dạ dày của mình, Ninh Tây cuối cùng cũng khuất phục trước tâm hồn ăn uống của bản thân.

Thịt vịt quay thơm nức mũi trong tay nhân viên cửa hàng nhanh chóng được chặt thành miếng. Mỗi một miếng thịt, mỗi một mảnh da mỏng chín vàng đều tỏa ra sức hấp dẫn không thể chống lại. Ninh Tây không nhìn được mà nuốt nước bọt.

Cầm theo túi thịt vịt được gói kỹ, Ninh Tây thấy tâm tình rất tốt, xoay người. Sau đó, cô cảm thấy mình đụng trúng người khác, kính cũng rơi xuống trên

mặt đất, gọng kính và mắt kính coi như sinh tử biệt ly. (^_^ đọc câu này thấy
tả rất vui nhộn nên giữ nguyên)

- Rất xin lỗi! Cô không sao chứ?

Trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nói êm tai lại hơi quen quen.

Chương 15

- Không sao. Là do tôi đi đường không cẩn thận.

Ninh Tây ngẩng đầu lên liền thấy Thường Thời Quy mặc tây trang đứng trước mặt mình, phía sau anh còn có mấy người cả trai lẫn gái mặc đồ công sở đứng đó. Ánh mắt của những người này đều nhìn vào cô, giống như cô là chiếc đèn duy nhất trong đêm tối, sáng đến mức làm lóa mắt người khác.

- Ninh tiểu thư?

Thường Thời Quy cúi người nhặt kính râm trên mặt đất lên, phát hiện nó đã bị gãy, gọng kính bên phải lung lay trợ trợ, có vẻ đáng thương.

Anh không ngờ rằng kính lại gãy thành như vậy, cánh tay cầm lấy kính, bầu không khí trở nên hơi lúng túng.

Ninh Tây đưa tay lấy chiếc kính không trọn vẹn về, khẽ ho một tiếng và bảo:

- Thường tiên sinh, ngài đang có việc bận, tôi sẽ không quấy rầy.

- Chờ một chút!

Ánh mắt Thường Thời Quy nhìn qua Ninh Tây, quay đầu liếc nhìn đám người ở phía sau rồi nói:

- Nghe nói ở gần đây có một nhà hàng Tây đồ ăn rất ngon. Nếu Ninh tiểu thư không ngại mà nói, vậy mời nể mặt dùng bữa tối với tôi, coi như là lời xin lỗi.

Ninh Tây nhìn kính râm và thịt vịt nướng trong tay, cười bảo:

- Việc này cũng do chính tôi đi đường không cẩn thận. Thường tiên sinh đừng quá khách khí.

- Gặp nhau được là có duyên!

Thường Thời Quy mỉm cười, tiếp tục nói:

- Một mình tôi đi đến nhà hàng Tây cũng chẳng có nghĩa gì. Ninh tiểu thư cứ coi như là giúp đỡ tôi, để tôi không quá lúng túng lúc đi ăn đi.

Ninh Tây nghe thế bật cười:

- Không lẽ nhân vật lớn như Thường tiên sinh lại có cảm giác lúng túng hay sao?

- Là một nam nhân độc thân, đi đến mấy nơi như vậy đều gặp phải tổn thương đấy.

Thường Thời Quy nói đùa:

- Không có biện pháp. Thế giới này dù sao vẫn tràn đầy ác ý với những kẻ độc thân đấy.

Hóa ra người như Thường Thời Quy cũng biết hài hước, tự châm chọc bản thân mình. Lần trước ở nhà hàng, do thái độ của đám người Tướng Thành tuy Ninh Tây không giận chó đánh mèo nhưng cũng không có cảm giác gì tốt với Thường Thời Quy.

Mà bây giờ xem ra vị Thường tiên sinh này dễ ưa hơn mấy người bạn của anh ta nhiều.

Lần trước đã từ chối Thường Thời Quy một lần rồi, Ninh Tây cũng không tiện từ chối lần thứ hai. Cô nhìn về phía những người đi sau anh, còn chưa kịp mở miệng thì một trong số những người đó đã nói:

- Tổng giám đốc, công tác thị sát* đã xong, chúng tôi xin phép đi trước.

- Ủ! Các vị vất vả rồi.

Thường Thời Quy nhìn mấy người phía sau anh, khẽ gật đầu.

Sau đó Ninh Tây liền thấy những người đó rời đi, vẻ mặt cười đến thỏa mãn, giống như câu nói ngắn gọn vừa rồi đối với bọn họ là linh đan diệu dược vậy.

Mấy người vội vã rời đi, nháy mắt đã không thấy bóng. Thường Thời Quy vẫy vẫy tay, rất nhanh, một chiếc ô tô chậm rãi đi tới, dừng ở ven đường.

Ninh Tây hiểu rõ, đến lúc này rồi mà cô còn từ chối nữa thì không khác gì đánh mặt mũi của Thường Thời Quy. Vì vậy cô đưa thịt vịt nướng cho tài xế lái xe, sau đó bảo ông lái xe về.

Tranh thủ lúc cúi đầu nói chuyện với lái xe, cô còn gửi tin nhắn cho Trương Thanh Vân, báo rằng Thường Thời Quy mời cô ăn cơm tối.

Thường Thời Quy đứng bên cạnh xe, thấy Ninh Tây quay lại liền cực kỳ ga lăng mở cửa xe thay cô. Đợi Ninh Tây ngồi lên xe rồi, anh mới quay sang cửa bên kia, lên xe.

Xe đi khoảng nửa giờ, cuối cùng dừng lại ở một nhà hàng Tây. Trong lòng Ninh Tây thầm nghĩ, khoảng cách thế này, không biết ngưng mà nói là ở gần?

Hai người xuống xe, một thanh niên trẻ tuổi mặc âu phục liền đi tới trước mặt Thường Thời Quy, đưa cho anh một chiếc hộp màu đen.

Thường Thời Quy mở hộp ra, sau đó đưa sang cho Ninh Tây.

Lúc này, Ninh Tây mới nhìn thấy trong hộp để một chiếc kính râm, kiểu dáng đơn giản hào phóng, gần giống với chiếc vừa rời của cô.

Cô hơi sững người, sau đó mới nhớ ra ánh mắt của mình hơi sung. Thường Thời Quy cho người mua kính giúp cô chắc vì nguyên nhân đấy.

- Cảm ơn!

Nét mặt Ninh Tây lộ ra vẻ vui mừng, sau đó cúi đầu đeo kính, che giấu đi tâm tình trong ánh mắt.

Sau khi hai người vào cửa, Thường Thời Quy chọn lấy một chỗ ngồi ít người chú ý, sau đó đợi Ninh Tây gọi món ăn. Chờ cô gọi xong, anh mới khép thực đơn lại, nói với bồi bàn:

- Cho tôi một suất giống với vị tiểu thư này.

- Vâng! Mời hai vị chờ một lát!

Bồi bàn cúi người, cầm thực đơn đi sang một bên.

Có bồi bàn khác bê nước chanh đến cho hai người rửa tay. Sau khi xong Ninh Tây khẽ nói lời cảm ơn, bồi bàn trả lời một câu không có gì, cười với Ninh Tây rồi bê đồ rời đi.

- Ninh tiểu thư vừa trẻ tuổi lại vừa có tài, sao lại tiến vào giới giải trí vậy?

- Thường Thời Quy rót cho Ninh Tây một ly rượu vang rồi để tới trước mặt cô.

Ninh Tây nâng ly lên lắc nhẹ, mỉm cười trả lời:

- Giới giải trí có gì không tốt? Vừa nổi tiếng vừa có tiền.

Nói đến đây, cô hơi dừng lại một chút:

- Đương nhiên, số tiền này trong mắt Thường tiên sinh thì không là gì cả?

Thường Thời Quy ngẩng đầu nhìn nữ nhân trước mắt, cô cười đến thiên kiều bách mị, dường như không có gì khác biệt so với những người bước chân vào vòng giải trí khác.

Thấy nụ cười đó, trong lòng anh cảm giác khó chịu:

- Với năng lực của Ninh tiểu thư thì dù không bước vào giới giải trí cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

- Thường tiên sinh để mắt đến tôi rồi!

Ninh Tây khẽ cười, nhấp một ngụm rượu. Cô biết rõ chai rượu vang này có giá xa xỉ, bằng thù lao cả bộ phim đầu tiên của cô. Đáng tiếc cô không thích, nên có đắt, có ngon đến đâu thì với cô cũng không có gì khác biệt.

Thường Thời Quy im lặng không nói gì. Đúng lúc này, bồi bàn mang món ăn lên, anh nâng ly:

- Cảm ơn Ninh tiểu thư đồng ý đi ăn cơm với tôi tối nay.

- Là tôi phải cảm ơn sự chiêu đãi của Thường tiên sinh mới đúng.

Ninh Tây đáp lễ rồi uống một ngụm.

Trong nhà hàng có dựng sân khấu, trên đó người đang đánh đàn piano. Ninh Tây nghe tiếng đàn tuyệt vời, nhớ đến mấy năm mình ở nước ngoài.

- Ninh tiểu thư thích piano?

Thường Thời Quy chú ý đến vẻ mặt của cô liền hỏi:

- Không biết cô thích nhất là bài nào?

Ninh Tây thu hồi tầm mắt của mình, cúi đầu bảo:

- Cũng bình thường, không phải đặc biệt thích.

Cô hơi dừng một chút, giọng nói có chút lạnh nhạt:

- Con người của tôi, đại khái là trời sinh không có tế bào âm nhạc lãng mạn.

- Thật là trùng hợp!

Thường Thời Quy khẽ cười một tiếng:

- Tôi cũng vậy.

Ninh Tây nghe thế cũng cười, uống một ngụm súp bơ nắm, lau miệng rồi nói:

- Thường tiên sinh đang khiêm tốn sao?

- Không! Tôi thành thật đấy chứ.

Lúc này, Thường Thời Quy ôn hòa tươi cười, trên người không hề có dáng vẻ cao ngạo hay thái độ ác liệt mà càng giống một nam nhân có khiếu hài hước bình thường.

Bữa tối của hai người vô cùng thoải mái vui vẻ, mãi cho đến gần cuối cùng, khi một đôi nam nữ xuất hiện. Người nam Ninh Tây đã gặp quá, chính là người đàn ông mà Vương tổng gọi là Tưởng Thành. Còn người nữ càng khiến người khác ngoài ý muốn. Cô ta là Tôn Vũ Hàm, nhất tỷ gần đây đang được Phi Vũ giải trí dốc sức nâng đỡ.

- Thường ca?

Tướng Thành nhìn Thường Thời Quy, lại nhìn Ninh Tây ngồi đối diện anh, suýt chút nữa không che giấu được sự kinh sợ.

So với sự kích động của Tướng Thành thì thái độ của Thường Thời Quy có chút lạnh nhạt, anh không thèm để ý đến Tôn Vũ Hàm ở bên cạnh mà trực tiếp nói với Tướng Thành:

- Cậu cũng đến đây ăn tối?

- A! Đúng!

Lúc này Tướng Thành mới lấy lại tinh thần, cố gắng cười với Thường Thời Quy, sau đó cực kỳ biết điều dắt bạn gái ra chỗ khác.

Đợi đến lúc ngồi xuống rồi, Tôn Vũ Hàm mới cẩn thận hỏi thăm:

- Vị tiên sinh vừa rồi... là Tổng giám đốc của Thường thị sao?

Tướng Thành cầm thực đơn gọi món xong mới nửa cười nửa không liếc nhìn Tôn Vũ Hàm:

- Cô hỏi thăm làm gì?

- Em... em chỉ tò mò mà thôi!

Tôn Vũ Hàm bị ánh mắt chăm chăm của Tướng Thành nhìn vào, không chịu nổi liền cúi đầu.

- Không phải ai cũng có thể trêu chọc tới vị kia được đâu.

Tướng Thành trả lại menu cho bồi bàn, giọng nói có chút chanh chua, âm dương quái khí:

- Cô tốt nhất là ngồi yên đi.

Nghe Tướng Thành nói thế, Tôn Vũ Hàm cảm thấy cực kỳ khó chịu. Thế nhưng cô biết rõ bản thân mình không đắc tội được người như Tướng Thành, cuối cùng đành cố gắng gượng cười, ngồi ăn hết bữa cơm tối mà chẳng biết mùi vị ra sao.

Có lẽ do khẩu vị không tốt nên bữa tối của bọn họ kết thúc rất nhanh. Lúc đi ra khỏi nhà hàng, Tôn Vũ Hàm nhìn thấy vị nhân vật lớn mà Tưởng Thành bảo không thể trêu chọc kia đang mở cửa xe thay một nữ nhân trẻ tuổi, trên mặt còn mang theo ý cười dịu dàng, hòa nhã.

Cô nhìn sắc mặt khó coi của Tưởng Thành ở bên cạnh, trong lòng thâm cười lạnh. Hừ, Tưởng Thành à? Chỉ có thể ra vẻ trước mặt những nghệ sĩ nhỏ như bọn họ mà thôi, so với người khác cũng chả cao quý đi đâu.

- Cảm ơn Thường tiên sinh đã đưa tôi về.

Ninh Tây xuống xe, quay người nói cảm ơn Thường Thời Quy.

Thường Thời Quy lịch sự gật đầu lại:

- Ngủ ngon.

Nói xong, kính xe từ từ nâng lên, giống như ngăn cách hai người thành hai thế giới.

Xe từ từ lăn bánh rồi đi khuất hẳn tầm mắt của cô. Ninh Tây thở phào nhẹ nhõm, xem ra vị Thường tiên sinh này thật sự muốn tìm một người ăn cơm với anh ta thôi chứ không có ý định gì khác.

Ninh Tây vào phòng, vừa làm mặt nạ đắp xong thì Trương Thanh Vân gọi điện đến.

- Ninh Tây!

Nghe giọng nói có chút kích động trong điện thoại, Ninh Tây bật loa ngoài rồi bỏ điện thoại sang một bên:

- Anh Trương, anh đừng có kích động thế chứ. Em còn đang đắp mặt nạ đấy.

Bên kia điện thoại im lặng mấy giây, sau đó giọng nói của Trương Thanh Vân cũng trở lại bình thường:

- Em về nhà rồi à?

- Không về nhà thì em đi đâu?

Ninh Tây cẩn thận sờ mặt nạ trên má:

- Không lẽ Thường tiên sinh còn mời em đến nhà anh ta làm khách chắc?

Bên kia điện thoại lại tiếp tục im lặng, một lát sau Trương Thanh Vân mới nói:

- Tôi biết ngay đây không phải kiểu phim thần tượng mà. Thường tiên sinh sẽ không đột nhiên vừa thấy đã yêu, gặp lại liền xiêu lòng, sau đó không rời nửa bước, chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn.

Trong giọng nói còn mang theo chút tiếc nuối.

Ninh Tây giật mình, run tay, thiếu chút nữa bóc mất mặt nạ trên mặt:

- Nói nghệ sĩ của mình như vậy, anh thấy tốt lắm hả?

- Cũng chỉ nói vậy mà thôi!

Giọng Trương Thanh Vân trở nên đứng đắn hơn:

- Thân phận của Thường tiên sinh không phải bình thường, nhưng đã bước vào vòng luân quản này thì tâm tính nhất định phải tốt, nếu không được không bằng mắt.

Ninh Tây biết Trương Thanh Vân đang lo lắng gì, cô bình thản trả lời:

- Anh Trương cứ yên tâm đi! Em không phải cô bé còn tin tưởng loại truyện cổ tích như Lọ lem và hoàng tử cưỡi ngựa trắng đâu.

Truyện cổ tích tốt đẹp như vậy, là do nó mang đến cho những đứa trẻ một giấc mơ mà thôi.

Đợi trẻ con lớn lên, dù giấc mơ có đẹp, có tốt đến đâu thì chúng cũng phải tỉnh giấc.

Chương 16

Vừa mới bước vào mùa đông mà thủ đô đã bắt đầu có tuyết rơi. Lúc này, Ninh Tây cũng nhận được tin của đoàn phim Đàm hải tiên ký, bảo cô đến để báo danh.

Trong thời gian qua, cô đã thuộc lòng kịch bản phần diễn của Thanh Yên tiên nhân. Ngay cả tác phẩm gốc lẫn những lời bình luận kinh điển về quyền tiểu thuyết này cô cũng xem qua để có thể đáp nặn một Thanh Yên tiên nhân phù hợp với tưởng tượng của phần lớn mọi người.

Tuy Thanh Yên tiên nhân không phải nữ chính trong Đàm hải tiên ký, nhưng trong lòng những người mê truyện thì họ thích nàng hơn cả nữ chính. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tiền Từ Hải phí rất nhiều công sức để chọn diễn viên.

Cô là người mới lại vừa xuất đạo không lâu nhưng nhận được vai diễn này, thế cũng đủ khiến cho một số người biết chuyện cảm thấy ghen tỵ. Chẳng qua lúc này Ninh Tây còn chưa nổi tiếng hơn nữa cũng không ai biết cô có diễn được vai này hay không nên tạm thời chưa có ai bôi nhọ, nói xấu cô.

Cái thời đại này, nổi tiếng vì chuyện xấu cũng là nổi tiếng. Thậm chí có một số nghệ sĩ còn tự bộc lộ chuyện xấu chỉ vì có thể để mọi người nhanh biết đến mình. Vì vậy, những người khác cũng chẳng tốt bụng đến mức tạo tin tức cho giúp Ninh Tây khi cô còn chưa được biết đến.

Dù sao, lấy loại vận khí có cổ bồi dưỡng cũng không bồi dưỡng nên được nữ nghệ sĩ của Cửu Cát, có khi bọn họ chưa cần ra tay thì ngôi sao nhỏ mới bay lên này cũng đã tự rơi xuống rồi.

Sau khi vào đoàn làm phim, Ninh Tây cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là “nơi tập trung của các ngôi sao”.

Nhân vật nam chính là ảnh đế Thiệu Sùng, hai lần đạt thưởng Thiên Hoa, là thần tượng phái thực lực. Nhân vật nữ chính là ảnh hậu Tôn Vũ Hàm, hiện nay đang được công ty Phi Vũ hết lòng nâng đỡ, hơn nữa mười bảy tuổi đã lấy được giải thưởng Thiên Mã. Ngoài ra, một số vai diễn quan trọng khác đều là những diễn viên có nhân khí, có danh tiếng trong giới chứ chẳng có mấy người không nổi tiếng như Ninh Tây.

Nhưng diễn viên trong đoàn đều biết tiêu chuẩn dùng người của đạo diễn Tiên, lại nhìn tạo hình và tướng mạo của Ninh Tây cũng biết vì sao cô được chọn làm Thanh Yên tiên nhân rồi. Thêm vào đó, có người còn thăm dò được Ninh Tây là do Chu Hải Lệ tự mình giới thiệu cho Tiên Từ Hải. Vì vậy, dù trong lòng có nghĩ gì thì trên mặt vẫn tỏ vẻ khách khí.

- Chị Vũ Hàm, chị làm sao vậy?

Trợ lý của Tôn Vũ Hàm phát hiện sắc mặt cô không được tự nhiên, vội vàng quan tâm hỏi thăm.

- Không sao!

Tôn Vũ Hàm lắc đầu cười, che giấu sự khiếp sợ trong lòng.

Cô đã gặp qua diễn viên mới này, hơn nữa còn là thấy ở bên cạnh Tổng giám đốc của Thường thị. Thảo nào đàn chị lớn trong giới như Chu Hải Lệ cũng chiếu cố cô ta như vậy, hóa ra là sau lưng có người làm chỗ dựa.

Đang nghĩ ngợi thì cô thấy nghệ sĩ tên Ninh Tây này đã đi tới, cung kính chào hỏi cô, tỏ rõ thái độ của một hậu bối.

Mặc dù trong lòng sóng to gió lớn nhưng trên mặt Tôn Vũ Hàm không để lộ mảy may, ngược lại cô còn cười thân thiện với Ninh Tây, khách khách khí khí nói chuyện với đối phương mấy câu rồi để Ninh Tây rời khỏi.

- Tôn Vũ Hàm lại giả vờ làm người tốt rồi.

Chu Mạt Ly diễn vai nhân vật phản diện trong bộ phim thấy bộ dạng như vậy của Tôn Vũ Hàm liền cảm thấy buồn nôn, trào phúng với trợ lý ở bên cạnh:

- Cứ như sợ người khác không biết cô ta thân thiện, hiền hòa để ở chung không bằng.

Tâm tình của cô ta cực kỳ rõ ràng. Ngay cả lúc Ninh Tây đi đến chào hỏi thì thái độ của cô ta cũng tỏ vẻ cực kỳ lạnh nhạt.

Chu Mạt Ly tỏ thái độ với người khác bị phóng viên chụp được không chỉ một hai lần, nhưng bộ phận PR của cô ta làm rất tốt, còn đưa ra đây là tính

cách thật, con người thật của cô ta. Vì vậy, cho dù có đắ tội với một số người trong giới nhưng lại có nhiều người hâm mộ thích kiểu này.

Bị thái độ trước mặt nhiều người như vậy, Ninh Tây cũng không có sở thích dùng mặt nóng dán mông lạnh, nói khách khí thêm một hai câu rồi xoay người rời đi.

Lễ phép là thói quen cũng như điều mà cô rèn luyện, nhưng đây không phải là chuyện cô chưa nổi tiếng nên phải thấp kém hơn Chu Mạt Ly. Cô là nữ nghệ sĩ của Cửu Cát, không cần dán mặt nịnh nọt nữ nghệ sĩ của công ty khác. Nếu truyền ra ngoài, cô không sợ mất mặt thì công ty vẫn ngại mất danh tiếng.

Trương Thanh Vân thấy Ninh Tây bị Chu Mạt Ly quăng sắc mặt, giọng nói có chút lạnh. Nhưng ở đây có nhiều người, anh cũng không nói thêm gì cả.

- Người trẻ tuổi bây giờ tính tình càng ngày càng nóng nảy.

Chu Hải Lệ đang ngồi cạnh nam chính Thiệu Sùng bỗng không mặn không nhạt nói một câu như vậy, sau đó vẫy tay với Ninh Tây:

- Ninh Tây, đến đây ngồi đi.

- Chu lão sư.

Ninh Tây bước nhanh đến trước mặt Chu Hải Lệ, khuôn mặt hơi ửng đỏ, nhìn qua tràn ngập sự trẻ trung, tươi mát.

- Sau này cứ gọi là chị Chu được rồi, gọi lão sư làm gì.

Chu Hải Lệ bảo trợ lý lấy ghế cho Ninh Tây ngồi, sau đó chỉ chỉ vào Thiệu Sùng:

- Lát nữa muốn quay cảnh của em với Thiệu Sùng. Hai người làm quen trước một chút, lúc bắt đầu quay cũng có thể trôi chảy hơn.

Thiệu Sùng nghe vậy, gật đầu cười nói:

- Vẫn là chị Chu chu đáo, lo lắng em nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy sẽ bị NG*, cố ý gọi cô ấy đến giúp em đối diễn, tránh cho lát nữa em bị xấu mặt đây mà.

Chu Hải Lệ liếc nhìn anh ta:

- Cậu biết là tốt rồi. Đến lúc đó đừng có kéo chân Ninh Tây là được.

Hai má Ninh Tây đỏ bừng, lấy tay che mặt:

- Chị Chu, lát nữa nhất định là em kéo chân Thiệu lão sư mới đúng.

- Không sao đâu. Cậu ta là tiền bối, dẫn dắt em một chút cũng là bình thường.

Chu Hải Lệ mỉm cười nhìn Thiệu Sùng:

- Cậu nói xem có đúng không?

- Đúng đúng đúng!

Thiệu Sùng cười khỏ gật đầu:

- Chị Chu nói đúng!

Anh và Chu Hải Lệ là nghệ sĩ cùng công ty, tuy rằng quan hệ của hai người không quá thân thiết nhưng cũng coi như là quen biết. Hôm nay thấy Chu Hải Lệ nói gần nói xa, có ý nâng đỡ người mới này, dù sao anh cũng phải nể mặt chị ấy.

Những người khác ở một bên thấy vậy, âm thầm kinh hãi. Người mới mà Cử Cát vừa ký ước đúng là gặp may, có thể lọt vào mắt xanh của Chu Hải Lệ. Có mấy câu nói của đàn chị trong giới giải trí này thì sau này lo gì không có phim mời đóng.

Chu Mạt Ly càng tối sầm mặt mũi. Cô ta vừa tỏ vẻ thái độ với Ninh Tây xong thì Chu Hải Lệ đã gọi Ninh Tây đi qua, đây chẳng khác nào đánh cho cô ta một cái tát vô hình.

Giờ phút này, cô cảm thấy mặt mình nóng rát. Những ánh nhìn từ mọi người xung quanh giống như đang cười nhạo cô, khiến cô tức giận nhưng không dám bộc lộ.

Gần trưa, cuối cùng cũng đến lượt diễn của Ninh Tây. Cô bỏ áo lông dày

trên người ra, bên trong là trang phục diễn phiêu dật. Vừa bỏ xong áo khoác, cô liền rùng mình.

Thợ điều khiển cáp treo buộc cáp cho cô, kiểm tra hết tất cả các thiết bị an toàn xong liền lùi khỏi phạm vi cảnh quay.

Bởi vì nhân vật của Ninh Tây là một tiên nhân xinh đẹp, vì vậy cảnh quay trên cáp treo rất nhiều, hơn nữa còn đòi hỏi phải đẹp, phải cử động trên cáp treo làm sao cho đẹp, cho đầy ý cảnh.

Đây là lần đầu tiên Ninh Tây diễn trên cáp treo, cộng thêm thời tiết rất lạnh, giữa không trung còn có tuyết rơi cho nên khuôn mặt của cô có chút cứng ngắc.

Giây lát sau cô được kéo lên không trung, quần áo trên người bay bay, trông chả giống nữ tiên mà giống nữ quỷ hơn. Cô xoa xoa hai tay đỏ ửng vì lạnh, nhìn đạo diễn đang cầm loa chỉ đạo sắp xếp công tác quay chụp cùng với khuôn mặt chờ mong lẫn lo lắng của Trương Thanh Vân, cô liền dè sự khấn trương trong lòng xuống.

Cô cần danh tiếng, cô cần tiền, cô không thể để mình cảm thấy sợ hãi.

- Ninh Tây, chuẩn bị xong chưa?

Tiền Từ Hải đứng ở dưới, hét to với cô.

Cô cố cười một cái với Tiền Từ Hải, lấy tay ra hiệu rằng mình đã chuẩn bị xong. Tuy rằng cô không có nơi dựa vào, nhưng cô còn có chính bản thân mình.

- Thả!

Trong nháy mắt, cô cảm thấy mình mất đi toàn bộ sức nặng, cả người đều rơi xuống. Gió lạnh thấu xương thổi qua mặt cô, mang theo cái lạnh đến tê buốt.

Thế nhưng trên biểu hiện trên mặt cô lại cực kỳ ung dung và thần bí, giống như tiên nhân bay từ trên tầng mây xuống, mang theo sự xa cách nhưng lại từ ái với vạn vật trong thiên hạ, tốt đẹp đến mức cả người như tỏa sáng.

“Bịch!”

Cô hạ xuống mặt đất, cả người lão đảo quỳ xuống, rồi chông tay đứng dậy.

- Rất tốt! Rất tốt!

Tiền Từ Hải ngồi sau màn hình giám sát, hết sức vừa lòng thậm chí có thể nói là kinh hỉ với biểu hiện của Ninh Tây,

Ninh Tây lại một lần nữa bị treo trên dây cáp, quay cảnh tiên nhân bay lên từ mặt đất. Chẳng may thợ điều khiển cáp treo không khống chế tốt góc độ, cộng thêm gió hơi lớn làm ảnh hưởng đến toàn bộ cảnh quay. Vì vậy Ninh Tây tiếp tục quay lại thêm mấy lần nữa mới xuống khỏi cáp treo.

- Cô bé này thật cố gắng đấy!

Thiệu Sùng nhìn cô gái trẻ tuổi bọc áo khoác ngoài đang lạnh run kia, trong giọng nói mang theo chút cảm khái. Anh quay đầu lại nói với Chu Hải Lệ:

- Lúc em bằng tuổi cô ấy, cũng chẳng thể chịu khổ cực được như cô ấy.

Năm đó anh quay cảnh có cáp treo, vô số lần bị NG, đâu thể giữ được sự bình tĩnh thản nhiên như Ninh Tây bây giờ.

Chu Mỹ Lệ cắt điện thoại, cười bảo:

- Vậy chị mới dám giới thiệu em ấy cho lão Tiền. Nếu là người mới bình thường, chị cũng chả dám mở miệng.

Thiệu Sùng nhú mày, rồi cười bảo lại:

- Người mà chị Chu thấy được chắc chắn có thể nổi tiếng.

Anh nói xong rồi bỏ kịch bản xuống, đi đến chỗ quay phim, chỉ là cố ý bước chậm lại, để Ninh Tây có thể khoác áo thêm một lát. Trang phục của đoàn làm phim, đẹp thì đúng là đẹp thật, quay lên phim hiệu quả cũng tốt nhưng mà không giữ ấm được. Dưới nhiệt độ như thế này mà muốn quay được cảnh tiên khí bồng bênh thì diễn viên phải chịu khổ thôi.

- Thiệu lão sư!

Nhìn thấy Thiệu Sùng đi đến, Ninh Tây liền quay ra cười cười. Đôi bàn tay mảnh khảnh đỏ bừng vì bị đông lạnh.

Thiệu Sùng cũng cười hiền lành với cô, sau đó hỏi:

- Có nhớ rõ lời kịch không?

Ninh Tây ngoan ngoãn khẽ gật đầu.

Với tư cách là người đi trước trong giới giải trí, đối với những người sau mà chăm chỉ, hiểu biết, nghe lời thì càng dễ có lòng thương thức.

Anh cởi áo khoác đưa cho trợ lý, sau đó ra hiệu với đạo diễn Tiên.

Cảnh quay cuộc gặp đầu tiên giữa Thiệu Sùng và Ninh Tây này cũng không có nhiều lời kịch, quan trọng nhất là diễn bằng ánh mắt. Thiệu Sùng đã quá quen với cách diễn này rồi nên chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Tiên Tư Hải lo nhất là Ninh Tây không thể bắt kịp tâm tình của Thiệu Sùng, đến lúc đó hiệu quả của cảnh quay cuộc gặp đầu này sẽ chịu ảnh hưởng lớn.

- Máy quay số một, chú ý đặc tả ánh mắt của Thanh Yên tiên nhân.

Ông cầm máy bộ đàm, tiến hành chỉ đạo với nhân viên trong tổ quay phim.

- Tốt, từ từ cắt cảnh.

Ông chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình điều khiển, ánh mắt mang theo kinh hi.

- Đại đạo đầy gian nguy, con đường phía trước lại dài dằng dặc. Việc gì người phải cố chấp như vậy?

Thanh Yên tiên nhân nhìn nam nhân trước mắt:

- Huống chi, làm sao người biết, người trên núi tiên Cửu Thiên sẽ không có tư tâm?

Nam nhân đầu tiên là sững sờ, sau đó kiên định nói:

- Chưa đi đến hết đường, người làm sao biết được cảnh ở nơi đó như thế nào.

Nàng nghe vậy liền lạnh nhạt cười. Nụ cười này tựa như trăm hoa đua nở, rực rỡ như sao sáng trên trời. Đáng tiếc lại giống như phù dung sớm nở tối

tàn, vẻ mặt nàng lại quay về lạnh nhạt xa cách.

- Nếu đã vậy, người cứ đi xem đi. Nhìn xem thử ở chỗ kia... có nơi thanh tĩnh mà người cầu mong hay không.

- Cất!

Tiên Từ Hải kích động đứng lên, đi đến chỗ hai người:

- Rất tốt! Thật là quá tốt! Nụ cười vừa rồi của Ninh Tây quá tuyệt, cực kỳ phù hợp!

Ninh Tây mặc vào áo khoác do tiểu Dương đưa tới, sau đó hơi xin lỗi cười với Tiên Từ Hải.

- Cô không sợ người mới nổi bật, đập cô xuống dưới hả?

Chu Mạt Ly đi đến trước mặt Tôn Vũ Hàm, giọng điệu âm dương quái khí:

- Không biết đến lúc đây cô còn hiền lành thân thiện được nữa không.

- Điều này thì không cần cô phải lo lắng.

Tôn Vũ Hàm ưu nhã mỉm cười:

- Dù sao người mới cũng chẳng uy hiếp đến cô.

Chu Mạt Ly trước giờ vẫn luôn diễn vai nữ phụ phản diện, nghe Tôn Vũ Hàm nói vậy liền sa sầm mặt. Cô ta hung hăng trừng mắt liếc xéo Tôn Vũ Hàm, xoay người rời đi.

Tôn Vũ Hàm cười xùy, không thèm nhìn cô ta, tiếp tục cúi đầu xem điện thoại.

- Ting ting!

Thường Thời Quy đang xử lý giấy tờ thì nghe thấy âm báo tin nhắn. Anh thả bút xuống, cầm điện thoại mở ra xem.

Anh mở tin nhắn, bên trong chỉ có mấy bức ảnh. Trong bức ảnh, cô gái được treo cao bằng dây cáp, dáng người hơi mơ hồ giữa trời tuyết trắng.

Chương 17

Đế điện thoại di động xuống, Thường Thời Quy đi đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài bông tuyết tùy ý tung bay, khoé miệng cong lên, tâm tình có chút trầm thấp.

"Tổng giám đốc?" Thư kí gõ cửa tiến vào, gặp cảnh ông chủ đứng trước cửa sổ, để phần tài liệu lên bàn. "Người phụ trách xí nghiệp Trần thị vừa đưa qua bản thiết kế mới, xin ngài xem qua."

"Xí nghiệp Trần thị?" Thường Thời Quy xoay người, cầm lấy phần văn kiện trên bàn. Mắt nhìn vào người phụ trách tài liệu củaxí nghiệp của Trần thị."Vị này là thiếu gia của Trần Thị?"

Thư kí gật đầu, gần đây Trần thị đổi người phụ trách dự án này, là vị thiếu gia Trần thị Trần Nhất Tuấn. Vị lão gia nhà họ Trần vì con trai làm ra hành vi lót đường sẵn cũng là chuyện bình thường. chỉ là hạng mục đã có người làm một nửa, nay lại cướp tay trên như thế, quả thực không có chút phúc hậu.

Nhưng dù sao cũng là người thừa kế của Trần Thị, cho dù các nhân viên bất mãn, cũng không thể nói được cái gì, đành nhin xuống. Đổi lại là người khác, chỉ sợ nội bộ đã xung đột đến sứt đầu mẻ trán.

Thường Thời Quy khép lại bản kế hoạch, giọng nói bình thản gần như là lạnh lùng:" Không cần nhìn. Sắp tới Thường thị và Trần thị sẽ không tiếp tục hợp tác".

"Là". Thư kí đem bản kế hoạch cầm trở về, lui ra ngoài.

Chờ thư kí ra ngoài, Thường Thời Quy quay lại ghé ngòì mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương, sau đó cầm lấy điện thoại, lại gửi đi một cái tin nhắn trả lời.

"Chu tử, uống ly trà sữa nóng đi".

Ninh Tây đưa cho Chu Hải Lệ một ly trà sữa nóng. Sau đó rút cổ lại ngòì bên cạnh Chu Hải Lệ, tay nâng ly trà sữa của mình lên sưởi ấm.

Chu Hải Lệ đem di động khóa lại, đưa cho trợ lý phía sau lưng. Đưa tay đón lấy ly trà sữa uống một ngụm, vị trà sữa hết sức chính tông, không phải loại giống như được làm từ hương vị có sẵn.

Xem bộ dáng sợ lạnh của Ninh Tây, bật cười hỏi: "Vừa rồi treo trên cao nguy hiểm như vậy, chị còn tưởng em không sợ lạnh"

Ninh Tây kéo cái mũ của áo khoác đắp lên đầu mình, sau đó hướng Chu Hải Lệ vui tươi hơn hờ cười một tiếng: "Em từ nhỏ chỉ sợ lạnh, trước kia...." Cô bỗng nhiên dừng lại, sau đó lại cười nói: "Đây là vì quay phim, nếu ở thời tiết này mà không có việc gì thì hận không thể co cả người lại trong chăn."

Chu Hải Lệ nghe vậy, nhớ tới tin nhắn mà Thường thị tổng đài vừa mới gửi, ở trong lòng nhẹ khẽ thở dài. Một cô gái trẻ như Ninh Tây, chịu được khổ cực, lại đối với người ngoài ngoan ngoãn, kiêu người như cô ấy cơ bản không cần bất cứ ai chiều cố cũng có thể sống tốt.

Cô không biết Ninh Tây và tổng tài của Thường thị có phải qua là hay không, nhưng từ góc độ của cô mà nói, tiểu cô nương Ninh Tây này đem chính mình bao vây lại, khó mà xâm phạm tới.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, tuyết cũng lớn dần lên, cũng sẽ rất nhanh sẽ đến năm mới. Toàn bộ thủ đô đều bị tuyết bao trùm lấy, toàn bộ đều được màu trắng phủ lên.

(Đàm Hải tiên kí) có hình ảnh chân thật, lại đẹp mắt, rất nhiều cảnh quay là hình ảnh thật, mà không phải cảnh quay được dựng lên. Các diễn viên cũng theo tổ phim đông bay tây chạy, đến sát cuối năm toàn bộ tổ phim mới được nghỉ.

Độ nóng của bộ phim (tâm yêu thương người) đã qua, mặc dù Ninh Tây đưa vào một số cảnh quay đẹp mắt mà được cấp lên làm hình tượng nữ thần, nhưng cũng không phải được quá nhiều người biết đến rõ ràng.

Cho nên khi cô đi vào siêu thị mua đồ, cũng có người vì thấy cô xinh đẹp mà ngoái lại nhìn thêm vài lần, nhưng không có người nào phát hiện ra cô là diễn viên điện ảnh.

Trong siêu thị treo các câu đối chúc phúc năm mới. Mỗi người khách quen tay cầm lễ mừng năm mới siêu thị tặng, trên mặt đều tràn đầy vui sướng. Cho dù giá cả của mặt hàng cuối năm có tăng lên so với trước cũng không

ngăn nổi bước chân mua sắm của bọn họ.

Ninh Tây chen chúc trong đám người, chọn mua mấy thứ muốn mua. Sau đó lại gian nan xuyên ra ngoài, còn phải xếp hàng sau mười mấy người chờ thanh toán mới thành công ra khỏi siêu thị.

"Lại tuyết rơi!". Vừa đi ra bên ngoài, Ninh Tây đã thấy tuyết rơi xuống nữa. Coo kéo kéo mũ áo khoác trên đỉnh đầu, sau đó bước lên nền tuyết trắng, cẩn thận bước đi không được bao xa, đã trượt chân ngã xuống.

Lúng túng, rất lúng túng, vô cùng lúng túng.

Ninh Tây một tay bịt mắt, nghĩ phải đứng lên, nhưng tuyết rơi đọng lại đông lạnh quá lâu, vừa trơn vừa cứng, cô lảo đảo hướng tới mặt đất, mông chào trời, mũ trên đỉnh đầu rơi xuống.

Cô nghe bên cạnh có tiếng cười, đưa tay vén mái tóc sang một bên, nhìn về phương hướng phát ra tiếng cười. Chỗ đó dừng lại một chiếc xe, bên ghế lái phụ có người đàn ông đang cười.

Hà Đông đang cười hăng say thì phát hiện đã bị cô phát hiện, vì vậy nhịn cười, không được tự nhiên sờ mũi, lại nhìn đối phương là một tiểu mỹ nhân, vì vậy vui vẻ mở cửa xuống xe, đem cô gái xinh đẹp đỡ lên.

"Thẹn thùng, vừa rồi..."

Hà Đông biết vừa rồi mình cư xử không được lịch sự, nhưng nhìn bộ dáng cô gái này ngã chổng vó, thực sự là việc khôi hài, không thể không cười.

Ninh Tây phát giác lòng bàn tay có chút đau, liền nâng bàn tay lên nhìn, phát hiện ra lòng bàn tay vì ma sát mà rách một mảnh da, nhìn còn có cả máu đỏ chảy ra.

"Không có việc gì".

Cô ngồi xổm xuống. Dùng tay không bị đau còn lại nhặt một số thứ rơi vãi ra nền tuyết. Hà Đông thấy thế cũng ngồi xuống giúp cô nhặt lấy. Thảm hại nhất là chai nước tương bị vỡ năm, xẻ bảy. Ninh Tây cẩn thận nhặt từng mảnh vỡ của bình nước tương, sau đó bỏ vào túi nilon, đứng dậy đem ném vào thùng rác gần đó.

Lúc này Hà Đông mới phát hiện ra tay phải của cô bị thương, giúp cô nhặt mũ lên, phủi đi lớp tuyết dính trên mũ.

"Tay cô bị thương, để tôi đưa cô về".

"Không cần. Nhà tôi ở gần đây. Cảm ơn anh. Tôi có thể tự về được."

Ninh Tây đón lấy mũ trên tay người đàn ông, hướng anh ta nói lời cảm ơn, sau đó xoay người cầm lấy túi đồ định bụng bước đi.

"Hà Đông. Cậu ở đây làm gì?"

Ninh Tây nghiêng người nhìn về phía người đàn ông đang bước tới. Gió thổi mái tóc cô, che đi vẻ mặt của cô lúc này.

Trần Nhất Tuấn đi đến bên cạnh bạn tốt, nhìn Ninh Tây vài lần.

"Hóa ra là bạn học".

Hắn nhìn cảnh dưới chân, cũng đoán được chuyện vừa xảy ra.

"Mùa đông tuyết rơi đường trơn, em lại xác nhiều đồ như vậy lại không có phương tiện. Để chúng tôi đưa em về".

"Không cần".

Ninh Tây vén đi sợi tóc che trước mắt mình, liếc về phía 2 người đàn ông.

"Thời gian của Trần công tử là quý báu, tôi không giám quấy rầy".

"Có cái gì quý báu với không quý báu".

Trần Nhất Tuấn ngẩn người một chút, sau đó nở nụ cười

"Chúng ta đều là bạn học, không cần khách khí như thế."

Hà Đông nhìn Ninh Tây, lại nhìn về phía Trần Nhất Tuấn.

"Hóa ra là hai người biết nhau?"

"Từng có gặp qua một lần."

Trần Nhất Tuấn lại nhìn về phía Ninh Tây, tỏ vẻ là người đàn ông galang.

"Vị tiểu thư này, mời lên xe."

Ninh Tây nhìn hắn một cái, sau đó không mặ không nhạt mà nói:

"Trần công tử vẫn luôn nhiệt tình như thế này sao?"

Có những người với trực giác vô cùng nhạy cảm, Trần Nhất Tuấn liền phát giác cô gái trẻ tuổi này đối với mình không được thân thiện. Mặc dù lời nói vừa rồi rất lễ phép, có phần ôn nhu, lại thêm vài phần vui vẻ, nhưng hắn lại cảm nhận thấy đối phương đối với hắn chính là "ta không thích ngươi".

Mặc dù đối phương bộ dáng đẹp mắt, nhưng tâm tình người ta đối với mình lại không tốt, cứ gì tự tìm ủy khuất. Trần Nhất Tuấn trong lòng có chút ít không thoải mái. Hắn nhìn Hà Đông bên cạnh một cái:

"Nếu người ta đã không cảm kích, chúng ta cũng nên đi thôi. Dù sao người ta cũng là cô gái trẻ đẹp, cũng không ít người bên cạnh xum xoe".

"Ninh tiểu thư."

Một người mặc tây trang, bên ngoài phủ lấy áo khoác dày đặc ngoài, người đàn ông bước nhanh tới.

"Phát sinh chuyện gì?"

Hắn nhìn Hà Đông Trần Nhất Tuấn, đem Ninh Tây ngăn ở phía sau mình.

Ý thức được người đàn ông này coi mình có tâm tư bất chính tà ác, Hà Đông gấp rút giải thích: "Chúng tôi thấy cô gái này sẩy chân, cho nên tới xem một chút."

"Thường tổng?"

Trần Nhất Tuấn kinh ngạc, xem người đàn ông ngăn cản cô gái bạn ra sau lưng, đây không không phải là tổng tài của xí nghiệp Thường thị hay sao?

Ninh Tây hít mũi một cái, liền không nghĩ tới lần sẩy chân này lại xảy ra thêm nhiều sự tình như vậy. Ngã chổng vó cũng không phải là chuyện gì

đáng kiêu ngạo. Cô nghiêng xem Thường Thời Quy đứng trước mặt mình, lúng túng che mặt.

Xác định này hai người này không có gì nguy hiểm, Thường Thời Quy quay đầu lại xem Ninh Tây, phát hiện đầu tóc cô tán loạn, áo khoác lông vũ còn dính vết bẩn, vì vậy nói:

"Có bị thương chỗ nào hay không?"

Ninh Tây có chút ít thẹn thùng lắc đầu. Trần Nhất Tuấn đứng ở bên cạnh xem hai người nói chuyện với nhau, cảm thấy hết sức xấu hổ, chủ động theo người ta chào hỏi, kết quả đối phương lại làm như mình không tồn tại, càng nghĩ lại càng cảm thấy mất mặt.

"Thường tống ngài khỏe, chúng tôi là người quản lý của xí nghiệp Trần thị."

Hà Đông mở miệng làm giảm bớt lúng túng cho Trần Nhất Tuấn. Nghĩ đến Trần thị còn có cái hạng mục muốn cùng Thường Thời Quy hợp tác, hẳn hận không thể hiện tại đem bản kế hoạch nhét vào trong tay Thường Thời Quy.

"Các người khỏe."

Thường Thời Quy chú ý tới Ninh Tây, tay cô bị ma sát đến rách da, cầm lấy túi mua hàng trong tay:

"Trạm y tế ở phía trước, tôi đưa em đi xem vết thương."

Ninh Tây muốn nói không cần, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt của đối phương có chút đen, cô cảm thấy khó mà mở miệng, cũng phải nể mặt mũi cho người ta.

"Xin chờ một chút, "

Trần Nhất Tuấn sắc mặt có chút quái dị nhìn Ninh Tây.

"Cô tên gì?"

Vừa rồi Thường Thời Quy gọi cô cái gì, Ninh tiểu thư?

Ninh Tây nhướn mày:

"Trần công tử, chẳng lẽ không có ai nói cho anh biết, một người đột ngột hỏi thăm danh tính của một cô gái, là chuyện không lẽ phép hay sao?"

Trần Nhất Tuấn hướng trước mặt cô đi tới một bước:

"Cô có phải hay không... Họ Ninh?"

Ninh Tây nhìn chăm chăm hắn không nói, sau đó quay đầu đối diện Thường Thời Quy:

"Cảm ơn Thường tiên sinh, chúng ta đi thôi."

"Ân."

Thường Thời Quy một tay mang theo hai bao lớn này nọ, một tay trống không hướng về Ninh Tây, tư thế giống như là nếu Ninh Tây lại té một cái, hắn bất cứ lúc nào cũng có thể túm cô đứng lên.

"Chờ..."

Hà Đông giữ chặt Trần Nhất Tuấn, nhỏ giọng khuyên giải:

"Cô gái này cùng Thường Thời Quy quan hệ chỉ sợ không đơn giản, cậu chớ trêu chọc cô ta."

Hắn ít nhiều cũng nghe ngóng ít nhiều bát quái của mấy nhân vật lớn trong thương giới, tỷ như cái người đàn ông Thường Thời Quy là thuộc về kiểu không gần nữ sắc.

Một người đàn ông không gần nữ sắc, nhưng bây giờ đối một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp thậm trọng như thế, nói là không có quan hệ gì thì ai cũng không tin.

Nếu như là đơn giản gặp chuyện bất bình, cho rằng bọn họ là hai người đàn ông bắt nạt một cô gái, hắn chỉ cần gọi lái xe lại đây xử lý là được, đâu cần đích thân lộ diện.

"Người nói cô gái ấy... Có khả năng là ta Ninh Tây trong lớp cao trung trước kia?"

Thanh âm Trần Nhất Tuấn rất nhỏ, nghe có vẻ chột dạ cùng áy náy.

Nghe được cái tên này, sắc mặt Hà Đông liền thay đổi.

Chương 18

"Không có việc gì, rửa sạch vết thương là được."

Bác sĩ đưa cho Ninh Tây dung dịch i-ốt để rửa vết thương trên bàn tay, lại cho cô hai cái băng keo cá nhân dán lên.

"Hai ngày miệng không được để vết thương dính nước, mấy việc lấy gạo rửa rau sữ, giao cho bạn trai cô làm là được."

Ninh Tây yên lặng nghiêng đầu mắt nhìn người bạn trai bị cưỡng chế là Thường Thời Quy, làm bộ như không có nghe được câu nói của bác sĩ.

"Bây giờ là thời đại mới, đàn ông làm cơm cũng không có gì"

Lão bác sĩ đẩy mắt kính trên sống mũi, quay đầu đi nhìn Thường Thời Quy:

"Người bên cạnh mình, thì nên đau lòng."

Bác sĩ à, đừng tán gẫu nữa được không, cô về sau không mặt mũi gặp lại vị Thường tổng tài này đâu. Cô lúng túng mở miệng nói:

"Bác sĩ, người này không..."

"Bác sĩ nói đúng, người bên cạnh mình, cần phải đau lòng."

Thường Thời Quy mắt nhìn Ninh Tây, trên mặt vẫn như cũ là nụ cười lịch sự, cười đến Ninh Tây càng ngày càng quần bách.

Bác sĩ đưa cho Ninh Tây lọ nước thuốc rửa vết thương, vài miếng băng keo cá nhân, lần nữa nhắc nhở không được để vết thương chạm vào nước.

Duy trì mỉm cười cứng ngắc đi ra khỏi phòng khám bệnh, Ninh Tây nhìn Thường Thời Quy trên tay cầm hai túi mua hàng, cảm thấy hai túi mua hàng này cũng không kéo xuống phong độ Thường tổng tài.

"Cảm ơn Thường tiên sinh, nhà tôi ở gần phía trước, cảm ơn anh đưa tôi lại đây."

Cô cầm lấy túi mua hàng trong tay Thường Thời Quy, ha ha cười khan, liền đi lên phía trước.

"Chờ một chút."

Thường Thời Quy đuổi theo cô, sau đó đem mũ trong tay đưa tới trước mặt Ninh Tây:

"Mũ của em."

"Cảm ơn"

Ninh Tây một tay tiếp nhận mũ, lại lần nữa hướng Thường Thời Quy nói cảm ơn sau đó xoay người rời đi. Thường Thời Quy đứng tại chỗ xem cô đi xa, cuối cùng tiến vào trong tiểu khu, mới thu hồi ánh mắt.

Nhìn xuống đầu vai mình, mới phát hiện không biết lúc nào bông tuyết đã rơi đầy vai. Hắn trở lại trên xe, ngồi ở sau xe còn có một phụ nữ trung niên thấy hắn trở về, mỉm cười hỏi:

"Vừa rồi cô gái kia, là bằng hữu của con?"

Tay cài dây an toàn dừng một chút, hắn khẽ lắc đầu, chẳng hề nghĩ giải thích.

Gặp hắn như vậy, người phụ nữ cười cười, không hỏi tới nữa.

Thường Thời Quy nhìn hắn mẹ một cái:

"Con mấy ngày hôm trước đưa cho mẹ cái dây chuyền có thích không?"

"Thích, mang ra ngoài còn được những người khác hâm mộ mẹ có đứa con tốt. Ngày hôm qua cùng Bạch phu nhân cùng vài người đánh bài, Bạch phu nhân không ngừng khen ngợi con, hận không thể nhận con là con trai bà ấy".

Thường mẫu mang trên mặt vài phân đắc ý.

"Con trai của bà ấy cũng không chịu thua kém, hết lần này tới lần khác toàn trọng nam khinh nữ, chuyện của công ty thà rằng giao cho con trai đại bại, cũng không cho nữ nhi nhúng tay, ta thấy cái gia đình này..."

Thường mẫu lắc đầu:

"Đáng tiếc cho cái nha đầu nhà Bạch gia kia."

Thường Thời Quy bưng tỉnh nhớ tới mấy năm trước, lão sư của trường học nhắc tới chuyện phát sinh của Ninh gia phát sinh, cũng chỉ là một câu "Đáng tiếc Ninh Tây này đưa bé ngoan".

Năm hấn đang học đệ nhất cao trung hỏi thăm tin tức của Ninh Tây, thì Ninh Tây đã xử lý xong các thủ tục, ai cũng không biết cô đi đâu, chỉ có chủ nhiệm lớp nhắc tới là cô đi nước ngoài du học. Từ đó về sau, hấn không còn có được tin tức của cô nữa.

"Mẹ nghe nói con cự tuyệt kế hoạch hợp tác với Trần gia?"

Thường mẫu thở dài,

"Mấy ngày gần đây Trần gia tới thỉnh cầu cô của con, đến nói với mẹ chuyện này, mẹ vì cấp cho con cái mặt mũi, nên nói lại với, nhưng là chuyện của công ty, đều là do con làm chủ."

"Cô con cùng Trần gia cũng có quan hệ?"

Thường Thời Quy giọng nói thập phần lãnh đạm.

"Trần gia làm việc cùng con không hợp, thiết kế của bọn họ không được con thông qua."

"Nếu đã là vậy, lần sau nếu cô con có hỏi lại, mẹ liền giúp con cự tuyệt."

Thường mẫu cười cười,

"Cái tính cách này của con, cần thay đổi sửa lại, nếu như gặp được cô gái con thích cũng cái dạng này, coi chừng cô gái không để ý tới con. "

"Mẹ "

Thường Thời Quy nghiêng đầu nhìn Thường mẫu,

"Mẹ lại dùng loại phương pháp thúc giục con kết hôn, năm ngoái đã dùng qua rồi."

"Là sao?"

Thường mẫu ngân người, bắt đầu hồi tưởng xem trước kia có phải là thật hay không dùng qua cái phương pháp này.

Đêm ba mươi, thủ đô tuyết rơi như lông ngỗng, Trương Thanh Vân mời Ninh Tây đến nhà hẳn tham gia lễ mừng năm mới, Ninh Tây cự tuyệt.

Đêm 30 là ngày gia đình gặp mặt, cô một người ngoài chen vào, vừa quấy rầy người khác, lại để cho mọi người cũng không được tự nhiên, còn không như bây giờ cũng tốt.

Mang vào cái bao tay nilon, đem nguyên liệu cần nấu ăn rửa sạch sẽ rồi đem cắt, cho vào nồi nấu điện, sau đó ngồi chờ nồi lẩu chín. Một người một nồi lẩu đã qua bữa cơm tất niên, có thịt, có chay đồ ăn còn nhiều.

Trong ti vi diễn viên Trương Thanh cực lực trêu chọc người xem bật cười, Ninh Tây lại cười không nổi.

Đem di động ra mở ra nhóm liên lạc gửi một loạt tin nhắn chúc tết, sau đó mở vi tính, vào nhóm liên lạc của công ty đoàn gửi lời chúc phúc.

Nhóm bên trong rất náo nhiệt, hậu bối khen tặng tiền bối, các tiền bối cư xử khéo, thỉnh thoảng còn có người phát lì xì, không khí cực kì náo nhiệt.

Ở thời điểm đoạt hồng bao, Ninh Tây tay rất nhanh, nhưng không biết có phải vận khí của cô không tốt hay không, người khác có thể đoạt vài chục cái hồng bao, cô hết lần này tới lần khác lúc nào cũng là chỉ có thể cướp được vài cái.

Có thể là vận khí của cô liên tục quá kém, đoàn người bên trong đều có chút đồng tình với cô.

Chu Chính Xuyên: Tây Tây đêm nay không có rửa tay?

Thi Bàng: Đây vận khí... Tôi xem được đều có chút không đành lòng.

Những người còn lại cùng nhau cười ha ha ha. Công ty Cửu Cát có rất nhiều nam nghệ sĩ, nhưng nữ nghệ sĩ lại rất ít, cho nên danh tiếng của Ninh Tây mặc dù không lớn, nhưng cùng với người của công ty kết duyên còn không

tê.

Chúng kiến những người này không hề đồng tâm lại còn cười nhạo mình, Ninh Tây gửi đi một cái hình ảnh khinh bỉ đến nhóm liên lạc, sau đó phát một cái khẩu lệnh cho hồng bao.

Nội dung khẩu lệnh là: Ninh nữ vương là vô địch vận khí vương.

Đám đưa liền giành nhau lãnh bao tiền lì xì, sau đó lại nhanh chóng rút về. Mọi chuyện xảy ra trong chớp nhoáng, cô cảm thấy người trong cái công ty không thể tốt hơn được, khí chất của nghệ sĩ nổi tiếng ở đâu?

Chu Chính Xuyên: Tôi cần chuẩn bị lên diễn, đợi lát nữa tán gẫu.

Tin tức này nói ra, đoàn bên trong cơ hồ muốn nổ tung, tất cả đều là chúc Chu Chính Xuyên cố gắng diễn tốt.

Chẳng được bao lâu, Ninh Tây liền nhìn thấy Chu Chính Xuyên xuất hiện ở liên hoan tiệc tối ngày tết trực tiếp trên truyền hình, ở phía trên vừa ca hát vừa nhảy múa, sung sướng vô cùng.

"Ting." Di động nhắc nhở có tin nhắn.

Cô mở ra vừa nhìn, là tin nhắn chúc tết, số điện thoại là số lạ, cô không biết rõ người kia là ai, vì không thể đắc tội với người, cũng khách khí gửi lại một tin nhắn chúc tết.

Không đến một phút, cái số lạ kia lại gửi tới một tin nhắn

Người xa lạ: Cảm ơn, miệng vết thương của em đã lành lại chưa?

Đọc được nội dung này, cô liền ngẩn người, đứng dậy đi đến ngăn kéo bên cạnh, lấy ra danh thiếp Thường Thời Quy đưa cho cô lúc trước, trên mặt in số điện thoại cùng số điện thoại lạ gửi tin nhắn cho cô hoàn toàn giống nhau.

Thường thị tổng tài chủ động gửi cho cô tin nhắn chúc tết?!

Cô lắc lắc đầu, có chút không dám tin, đem số đối chiếu một lần nữa, thật đúng là một chữ số cũng không sai. Trong nháy mắt này, sắc mặt cô lập tức thay đổi đến vô cùng rối rắm.

Thường Thời Quy nhìn chăm chăm di động chờ hai phút, di động không có bất cứ động tĩnh gì, tay vô ý thức trượt qua trượt lại trên màn hình, cuối cùng hẳn là giải khóa, trực tiếp gọi điện thoại cho cô.

Thường mẩu lé mắt quan sát trai ngồi trên sofa tinh thần có chút không tập trung, thu hồi ánh mắt nhìn chăm chăm truyền hình ngắn người, làm bộ như chính mình cái gì cũng không thấy được.

Ân, cái anh chàng vừa ca vừa nhảy múa lớn lên thực đẹp trai, cũng có thể so với Thời Quy nhà bà.

Trong mắt người mẹ, con trai nhà mình vĩnh viễn đẹp trai nhất.

"Ninh tiểu thư."

Thường Thời Quy từ trên ghế salon đứng người lên đi đến bên cửa sổ, nghe trong điện thoại truyền đến tiếng chờ cuộc gọi, khóe miệng không tự giác liền vênh lên.

Ninh Tây không nghĩ tới Thường Thời Quy sẽ gọi điện thoại lại đây, tay run lên, thiếu chút nữa ném điện thoại vào trong chén.

" Thường tiên sinh, chúc mừng năm mới."

Cô thổi thổi cây trà nắm trên chiếc đĩa đang bốc hơi nóng cây, bỏ vào trong miệng sau mới ý thức tới bên cạnh ăn cái gì đó lại nói điện thoại là không lễ phép, vì vậy nhai qua loa vài cái liền nuốt vào bụng.

"Khụ khụ khụ..."

Nghe được di động đầu kia ho sặc sụa, Thường Thời Quy trầm mặc hai giây:

"Ninh tiểu thư, người không có sao chứ?"

"Không có việc gì, không có việc gì, "

Ninh Tây uống hai hớp đồ uống, đè xuống cảm giác đau trong cổ họng.

"Không cẩn thận bị sặc thôi."

Ninh Tây lau đi nước mắt, lập tức tâm như tro tàn, cô như là nữ thần thăm

hại đi, như thế này làm sao về sau còn có thể làm ra hình tượng lạnh lùng?

Thường Thời Quy nhìn không được cười cười, nhìn ngoài cửa sổ bão tuyết, tâm tình trở nên sung sướng:

"Là tôi gọi điện thoại không đúng dịp."

"Không, không liên quan đến anh."

Ninh Tây gãi gãi đầu:

"Là do nấu nồi lẩu quá cay đi".

Rõ ràng một câu rất bình thường, nhưng Thường Thời Quy lại cảm thấy tâm có chút đau.

"Ân, tuyết rơi ăn lẩu cũng rất ấm áp."

"Đúng đúng, tôi chính là như vậy nghĩ mới làm nồi lẩu, ăn sủi cải lại cảm thấy không có ý nghĩa, anh nói đúng không."

Điện thoại bên kia tiếng cười thập phần cởi mở.

"Ninh tiểu thư, năm mới vui vẻ."

Trong bầu trời một đóa lại một đóa pháo hoa nổ tung, bang bang rung động, nhưng tất cả sự chú ý của hắn đều đặt ở đầu bên kia điện thoại.

"Cảm ơn, cũng chúc anh năm mới vui vẻ, Thường thị xí nghiệp càng ngày lớn mạnh "

Ninh Tây cười nói, "Quan trọng nhất là chúc anh cùng người thân bình an, thân thể khỏe mạnh".

"Tôi sẽ chuyển lời tới bọn họ."

Thường Thời Quy quay đầu lại mắt nhìn mẹ.

"Cô bên kia có nhìn thấy pháo hoa không?"

Ninh Tây ngăn người một chút, để đũa xuống đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa

sổ.

Bên ngoài đèn đuốc rực rỡ, xinh đẹp tựa như tiên cảnh.

"Trông thấy "

Nụ cười trên mặt mang một tia thần thờ cùng thoải mái.

"Rất đẹp."

Đầu bên kia điện thoại không nói gì, chờ Ninh Tây ngắm pháo hoa nở rộ xong, thanh âm Thường Thời Quy mới lại lần nữa truyền đến.

"Nghe nói ăn nôi lẩu xem chương trình xuân, ngẫu nhiên ngắm pháo hoa, cùng giao thừa lại xứng."

Ninh Tây đầu tiên là sững sờ, sau đó liền bật cười.

Nghe được tiếng cười đầu bên kia điện thoại, Thường Thời Quy giọng nói nhu hòa hơn.

"Vậy tôi không quấy rầy cô ăn lẩu, ngủ ngon, còn có... Năm mới đại cát."

"Ngủ ngon."

Ninh Tây cười, chờ đối phương tắt điện thoại, ba mươi giây sau, trò chuyện còn chưa kết thúc.

"Thường tiên sinh?"

"Tôi ở đây."

Nghe được chữ này, tâm tình kỳ dị đã khá nhiều: "Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Cuộc trò chuyện cuối cùng kết thúc, Ninh Tây xem màn hình điện thoại di động tối đi, quay đầu nhìn lại nôi lẩu, lập tức kêu thảm một tiếng.

Vịt nấu quá chín quá rồi!!!!

Chương 19

Ngày đầu tiên của năm mới, trên mạng rất náo nhiệt, bởi vì có bạn bè trên mạng rảnh rỗi nhàm chán danh sách nghệ sĩ lên đó, Chu Chính Xuyên nổi danh nhất trên bảng danh sách.

Nhiều người dùng ngòi bút làm vũ khí mà hạ xuống, danh sách xếp hạng nghệ sĩ bị dán lên không được chuyên nghiệp, đến nỗi này có phải hay không do đài truyền hình an bài, có phải hay không là do ý tứ của đạo diễn, nhưng những thứ này hoàn toàn không trọng yếu.

Ninh Tây biết tin tức này đã là buổi chiều, cô gọi điện thoại cho Chu Chính Xuyên, đối phương giọng nói hết sức bình thường, cũng không bởi vì chuyện này mà bị quá nhiều ảnh hưởng.

"Tiến vào vòng tròn này, nếu như không có kim cương bất hoại, ai mà không bị hạ bệ?"

Chu Chính Xuyên thì ngược lại khuyên Ninh Tây:

"Em không cần lo lắng cho anh, anh không sao, tình huống như thế ta sớm đã thành thói quen."

Cúp điện thoại, Ninh Tây nhìn chăm chăm chính mình trong gương như có điều suy nghĩ.

Tết qua, công nhân bắt đầu đi làm, học sinh bắt đầu đi học, Ninh Tây dự định sẽ tham gia diễn bộ thứ nhất phim truyền hình (Yên Hỏa Lưu Hà). Bộ phim này được Cửu Cát tuyên truyền mạnh, mặc dù chưa công chiếu cũng đã nhận được rất nhiều sự chú ý của mọi người.

Nhất là người hâm mộ của Chu Chính Xuyên, phim truyền hình còn chưa bắt đầu chiếu, bọn họ đã sớm một chút chờ ở trước TV.

Chu Chính Xuyên ở trong căn hộ, nhiều người chen lấn vào nói rằng cho oai là quan tâm tỉ lệ người xem TV, trên thực tế là đến ăn chùa ở đậu. Hắn mặt không chút thay đổi xem mấy người này sung sướng cắn hạt dưa, nhin không được hỏi,

"Mấy người thật sự là đến quan tâm tôi?"

"Chu ca, anh như thế nào lại mua khoai tây chiên này, nghe nói khoai tây chiên ăn dễ dàng béo phì, "

Nói chuyện là Thi Bàng, là kim bài nam phụ trong giới giải trí, bởi vì tướng mạo tự nhiên mang hài kịch rất hiệu quả, cho nên lúc nào cũng trong các phim hài có xuất hiện.

Hắn thường cùng với nam nghệ sĩ xảy ra bất đồng, nhưng lại cùng Chu Chính Xuyên là bạn học cùng lớp, cho nên nhân duyên rất tốt.

"Nói được giống như cậu ăn khoai tây chiên nhãn hiệu sẽ không béo".

Ninh Tây cười tùm tùm liếc mắt đên bụng hắn:

"Một bữa cơm bằng lượng cơm của ba người, cho nên cũng đừng lo lắng giảm cân, loại chuyện

này có độ khó quá."

"Mấy người là người gầy như thế, nào có thể hiểu sự bi ai của người mập mập như tôi, "

Thi Bàng vè mặt đau thương.

"Tiểu Tây Tây, cô đi theo đại huynh học cái xấu. Mới vừa vào công ty, rõ ràng ôn nhu bao nhiêu. sạch sẽ bao nhiêu, lúc này chưa được bao lâu, cũng đã trở nên độc miệng như vậy?"

"Ai nói em không hiểu, "

Ninh Tây mở ra một bao khoai tây chiên:

"Em lúc cao trung vậy, béo so với anh cũng không sai biệt lắm."

"Cắt, ai tin?"

Thi Bàng néo néo thị ở bụng của chính mình.

"Béo thành giống anh như vậy, còn có thể giảm xuống?"

"Tiêu tốn một hai năm ăn ít thiếu ngủ, không phải giảm xuống rồi sao?"

Ninh Tây lắc lắc ngón trỏ.

"Đương nhiên, chuyện này đối với anh mà nói, xác thực rất khó."

"Vậy thì không cần tính, đừng nói một hai năm, một hai ngày ta đều không chịu nổi."

Thi Bàng vỗ đùi, chỉ vào tivi: "Mau, truyền hình bắt đầu rồi."

Bộ phim mở đầu, chính là một hồi mưu kế đọ sức, tình tiết căng thẳng.

Tình tiết cao triều sau khi đi qua, ống kính đổi thành một cái biệt thự xa hoa, một cô gái có cách ăn mặc, trang điểm xinh đẹp cùng công tử đẹp trai xuất hiện ở trong màn ảnh.

"Đạo diễn rất biết bắt tiết tấu, bộ phim này khẳng định có doanh thu lớn"

Thi Bàng nhìn về phía Ninh Tây: "Tiểu Tây Tây, người chờ tiền vào túi đi."

Đợi đến Ninh Tây vai diễn nữ số hai Kim Vưu Yên xuất hiện, Thi Bàng phát hiện Ninh Tây có hành động mặc dù so với Chu Chính Xuyên còn đơn giản hơn, nhưng lại rất có linh khí, cô đem nhân vật này diễn thực sự rất tốt.

Mấu chốt nhất là, trong bộ phim này, Ninh Tây mặc dù là nữ số hai, nhưng khi cô lộ mặt trước nữ chính, khán giả đối nữ chính chắc chắn sẽ càng thêm bất bẻ.

Sau khi tập phim đầu tiên đã chiếu, Thi Bàng có chút ít hiểu công ty vì nguyên nhân gì lại nguyện ý dùng nhiều khí lực như vậy để nâng đỡ Ninh Tây.

(Yên Hòa Lưu Hà) quả nhiên có doanh thu cực lớn, từ ban đầu đứng thứ tư nay đã nâng lên vị trí số ba, thời điểm chiếu tập thứ 7, doanh thu đã tăng vọt đến vị trí thứ nhất. Đồng thời điểm bình chọn trên internet cũng rất cao, trên web không ít người cũng bắt đầu đề cử bộ phim này.

Tướng mạo diễn viên xuất chúng, kịch bản tình tiết căng chùng vừa phải, trang phục đạo cụ cũng hết sức phù hợp bối cảnh, tập hợp lại thì bộ phi này

quả thực rất tốt, vì vậy doanh thu bộ phim cuối cùng là vô cùng lớn, vài vị diễn viên chủ yếu liên tiếp tăng cao vị thế trong giới, không ít đài truyền hình bắt đầu mời mọc bọn họ tham gia tiết mục.

Là nữ số hai của bộ phim, Ninh Tây bởi vì nhân vật đáng yêu, một chút có phần phù hợp với kiểu cô gái tư tưởng độc lập tự mình cố gắng, cho nên được khá nhiều khán giả nữ sùng bái, thậm chí có rất nhiều nữ bạn bè trên mạng của nàng gọi nàng là lão công. Bởi vì nàng ở trong phim cưới ngựa nổ súng bộ dáng thực sự quá soái.

Đến thời điểm bộ phim kết thúc, cả đời chưa lập gia đình, Kim Vu Yển già đi, trở về tổ quốc, gặp được nam chính nữ chính đồng dạng cũng già đi, sau đó hai bên hữu hảo mỉm cười, thế nhưng mọi người cảm thấy quá ngược tâm.

Người xem phim rồi rít mắng nam chính mắt mù, nữ số hai tốt như vậy lại không cần, hết lần này tới lần khác liền thích nữ chính nhu nhược tiểu bạch thỏ. Thậm chí có người cảm thấy, nam chính cùng nữ chính cùng một chỗ là nét bút hồng duy nhất trong bộ phim, nếu như ba người bọn họ từng người bình an, có lẽ toàn bộ nội dung vở kịch sẽ càng sung mãn.

Mặc kệ người xem thấy thế nào, bộ phim này xác thực đã lấy được thành công khổng lồ, blog người hâm mộ Ninh Tây như bộ phim này mà số lượng tăng lên không ít, vượt qua năm trăm vạn người. Nàng tùy tiện đăng một cái blog, cũng có thể đạt được vô số với hơn vạn bình luận, điều này làm cho nàng cũng không dám tùy tiện phát blog.

Vì vậy người hâm mộ rồi rít ở phía dưới gào khóc kháng nghị, bày tỏ bọn họ cần nữ thần tự sướng, cần nữ thần phát blog. Còn có một số công ty liên lạc với nàng, hy vọng nàng có thể giúp đăng blog quảng cáo cho công ty bọn họ.

"Em hiện tại mới vừa nổi, tốt nhất không nên đăng blog quảng cáo, cái này đối với sự phát triển về sau của em sẽ bất lợi, "

Trương Thanh Vân bắt đầu cùng với Ninh Tây chú ý hạng mục công việc.

"Em bây giờ nhìn tựa như có rất nhiều người hâm mộ, nhưng là những người hâm mộ đại đa số đều không được tính lâu dài, nếu như em về sau không có tác phẩm ưu tú hơn xuất hiện, bọn họ rất nhanh là có thể đem em quên ở sau gáy."

"Vậy ta hiện tại em nên làm cái gì?" Ninh Tây hỏi.

"Em hiện tại tận tâm tận lực diễn cho tốt nhân vật Thanh Yên tiên nhân là được, những phương diện khác còn có anh, "

Trương Thanh Vân lời nói:

"Dù có nhiều tuyên truyền, đều so ra vẫn kém một bộ tác phẩm tốt, em có thực lực có thể đi được xa hơn."

Ninh Tây gật đầu, cô hiểu ý tứ Trương Thanh Vân.

Đi qua mấy tháng quay chụp, (đàm hải tiên ký) đã quay hơn phân nửa, loại tốc độ này nói ra vẫn xem như không chậm.

Nguyên nhân chủ yếu là tài chính đầy đủ, các diễn viên đều có thể chịu khổ không tìm chuyện gây sự, nếu không cũng không quay được thuận lợi như vậy.

Chu Mạt Ly mặc dù không đối phó Tôn Vũ Hàm, nhưng cũng làm trở ngại danh tiếng của Tôn Vũ Hàm. Nhưng có cũng không có nghĩa là, cô ta có thể trở mắt nhìn một người mới có danh tiếng vượt qua chính mình.

Chứng kiến internet truyền thông phát một chút "Kim tiểu thư ưu nhã" "Nhu Kim tiểu thư kiêu ngạo" "Ninh Tây xinh đẹp trong nháy mắt", cô đã cảm thấy trong lòng buồn cực kỳ.

Quay đầu lại nhìn Ninh Tây, đối phương đang ngồi ở bên cạnh Chu Hải Lệ ăn cặp lòng đưng com, toàn bộ đều là hộp lớn thức ăn, nàng đã ăn hai phần ba lại còn vẫn ăn, như vậy cũng gọi là ưu nhã?

Làm diễn viên, ai mà không khắc chế lượng com ăn, bảo trì dáng người, cô ấy thế nhưng còn ở ăn ăn ăn, là heo sao?!

Vừa ra vào nghề liền có công ty lớn nâng đỡ, còn có tư chất nguồn gốc tốt như vậy, hơn nữa còn dám ăn như vậy, nữ nghệ sĩ ở trong vòng tròn này, quả thực chính là người bị người khác hận không thể chết cháy.

Ninh Tây không biết mình ở trong nội tâm những người khác như thế, cô com nước xong lau sạch sẽ miệng, đứng dậy ném hộp com, thuận tay đem trên bàn vài cái hộp com vô ích cũng ném đi.

"Không kiêu ngạo không nóng nảy, bảo trì bình thản, "

Thiệu Sùng hướng về Chu Hải Lệ dựng thẳng một cái ngón tay cái

"Còn là do cô nhìn người chuẩn."

Chu Hải Lệ cười cười, đem lời khen ngợi của Thiệu Sùng nhận lấy.

(Yên Hòa Lưu Hà) thực tại rất tốt, thế cho nên một số vai phụ trong bộ phim cũng dính được chút ánh sáng, nhưng là người hâm mộ nữ chính có chút mất hứng. Rõ ràng Chu Giai Phi nhà bọn họ là nữ chính, bây giờ lại bị vai nữ phụ áp chế danh tiếng, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi có chút ít khó chịu.

Bởi vì bình thường Chu Giai Phi cùng Ninh Tây ở blog còn có hoạt động cùng nhau, trong lòng bọn họ mặc dù không quá thoải mái, nhưng cũng không muốn thần tượng nhà mình khó xử, cho nên bình thường cùng người hâm mộ Ninh Tây trong lúc đó coi như hữu hảo.

Nhưng gần nhất không biết rõ chuyện gì xảy ra, lại có kẻ dìm Chu Giai Phi, khen Ninh Tây, bọn họ lại đứng ngồi không yên, vì vậy hai bên rùm beng.

Cuối cùng sự tình phát triển trở thành Ninh Tây là người mới nhưng ỷ vào có vài phần danh tiếng, không tôn trọng tiền bối. Còn có một trang web đồng thời tuôn ra các loại tin tức Ninh Tây đùa giỡn kim bài, làm người ngang ngược, kiêu ngạo không cư xử khéo léo.

Trương Thanh Vân gọi điện thoại cho Ninh Tây là lúc Ninh Tây mới vừa kết thúc một hồi quay phim, nghe xong lời nói của Trương Thanh Vân, nàng cảm thấy có chút ít không còn gì để nói:

"Em gần nhất căn bản không có nhận được thông báo, trừ ở tổ quay phim, chỗ nào đều không có đi qua, ta đi đâu đùa giỡn kim bài"

Lại còn có người tự xưng trợ mắt thấy em cầm nước sôi nóng hỏi giới trợ lý của mình, em lại không phải là cuồng ngược đãi, lấy nước sôi giới trợ lý làm gì?

Còn có chuyện đoạt diễn, kiêng ăn, yếu ớt, thỉnh thoảng quăng sắc mặt người gì gì đó, này phải chỉ số thông minh thấp, mới có thể ở thời kỳ đóng nhân vật mới làm ra loại chuyện này?"

"Anh biết rõ lấy chỉ số thông minh của em sẽ không làm ra sự tình ngu xuẩn như vậy, "

Trương Thanh Vân ở đầu bên kia điện thoại lại nói, "Đừng bởi vì lời đồn đại ảnh hưởng tới tâm tình, công ty sẽ xử lý, em quay phim cho tốt là được."

Ninh Tây cúp điện thoại, xem màn hình điện thoại di động giấu cọt một tiếng.

Thủ đoạn đen tối, cũng quá cũ rồi đi, như thế cũng không thể đạt điểm gọi là trò gian trá?

Chương 20

"Trên web những cái kia, cô không cần quá để ý, "

Tôn Vũ Hàm đi đến trước mặt Ninh Tây trước, đưa cho cô một bình nước.

"Uống nước."

"Cám ơn Vũ Hàm tử."

Ninh Tây tiếp nhận bình nước, cái bình còn chưa có mở ra. Tôn Vũ Hàm là người làm việc hết sức cẩn thận, cẩn thận đến ngay cả những chi tiết nhỏ đều chú ý tới.

Tục truyền trong giới từng có hai người nghệ sĩ cạnh tranh nhau, về sau có một người uống nước bên trong thả thuốc ngủ, lại đổ lỗi là do đối phương bên kia. Việc này chỉ là ở trong giới truyền lưu, cũng không biết thực hư, nhưng là Trương Thanh Vân xác thực từng đề cập với cô, ở phương diện này phải có nhiều chú ý.

Gặp Ninh Tây trạng thái hoàn hảo, Tôn Vũ Hàm cười:

"Ta năm đó bị người bôi đen, trốn ở nhà thật nhiều ngày không dám gặp người. Khi đó ta đặc biệt ủy khuất, rõ ràng những chuyện này căn bản không có làm qua, vì cái gì những người này có thể biên kịch được sống động, phảng phất những chuyện này phát sinh, bọn họ liền ở hiện trường chứng kiến."

Nhìn Tôn Vũ Hàm cười đến mây trôi nước chảy, Ninh Tây nhấp một ngụm nước:

"Về sau tử làm sao?"

"Về sau ta rất nghiêm túc làm sáng tỏ, hận không thể đem tâm mỗ ra để giải thích, mong người ta tin tưởng, nhưng người chán ghét mình chán ghét mình thì có giải thích cũng không thay đổi cái nhìn đối với mình. Cái gì là tiện nhân, giả vờ thuần khiết, lời nói không cần tiền đee trả cứ hướng trên người tử ném tới, "

Tôn Vũ Hàm dò ý, chăm chú nhìn Ninh Tây.

"Cô có thể có một nhóm thần tượng cô, cũng có thể sẽ có một nhóm người ghét bỏ. Đây là khi trở thành nhân vật của công chúng thì phải chịu, cô nếu như muốn đứng ở chỗ cao, sẽ phải học tiếp nhận hết thảy. Ở trong cái vòng luẩn quẩn này, học được bị mắng đi về hướng thành công là bước đầu tiên, cô nếu như không có danh tiếng, bị mắng cũng không đến lượt cô."

"Về sau sẽ thành thói quen, "

Tôn Vũ Hàm khẽ cúi đầu. "Cũng cũng không sao."

Ninh Tây xem nhìn Tôn Vũ Hàm, trầm mặc chốc lát nói: "Tôi biết rõ, cảm ơn Vũ Hàm tử."

Trên thực tế người chỉ phải sống, không thể đối với tổn thương chống lại được, chỉ có thể học tiếp nhận.

Trên internet ùn ùn kéo tới giống như bông tuyết đánh tới, một chút blog marketing có tiếng viết lên bài viết bôi đen Ninh Tây tiết, còn có những thứ kia gọi là bát quái giới giải trí, lại là không chút lưu tình "Vạch trần Ninh Tây không muốn người biết mặt khác", trong lúc nhất thời Ninh Tây trở thành nổi nóng giết người, chân đạp lên tiền bối để nổi tiếng, đoạt lấy công việc tốt của bằng hữu, hình ảnh hoàn toàn bị đen.

Vừa lúc đó, có một cái blog nổi danh, chủ quan mà viết chính là vừa chứng kiến được một người mới vào nghề có khởi sắc, đã bị người ta bôi đen như thế, giới giải trí thật sâu.

Vốn là bộ phận bạn bè trên mạng đã đối ùn ùn kéo cảm thấy chán ghét người bôi đen Ninh Tây, bây giờ nhìn đến blog, lập tức có loại "Cuối cùng có người cùng ta xem như đồng dạng lòng trung thành", vì vậy yên lặng phát một cái blog.

Bạn bè trên mạng giáp: Những thứ viết về nữ thần viết được rất sống động, ngay cả người ta đôi thoại ra sao đều viết được rõ ràng rành mạch, sớm liền muốn hỏi, người cung cấp tin là núp ở dưới giường Ninh Tây sao? Cái này có tính hay không là theo dõi phi pháp, tự tiện xông vào nhà dân?

Bạn bè trên mạng át: Nói Ninh Tây gội nước sôi lên người trợ lý, người viết ra có đầu óc hay không? Đầu tiên trợ lý sẽ không trực tiếp bung nước sôi

nóng hổi cho nghệ sĩ uổng, tiếp theo là người viết có dám hay không thử xem nước sôi dội ở trên mặt có kết quả gì? Nghĩ đến trợ lý bị nước sôi giội cho, trên mặt một chút thương tích cũng không có, còn dám vui vẻ đi theo bên cạnh Ninh Tây, tâm cô ta cũng lớn quá.

Bạn bè trên mạng định: Nói Ninh Tây đùa giỡn đại bài??? kể từ (Yên Hòa Lưu Hà) bị hỏa hoạn về sau, người ta ngay cả tiết mục gì cũng đều không tham gia, càng không tham gia hoạt động thương nghiệp nào, cô đi đâu đùa giỡn đại bài?

Internet chính là như vậy, có một người bị bôi đen quá mức, lại không có chứng cứ, thì sớm muộn gì cũng được người khác tẩy trắng như bột phấn. Muốn bôi đen người khác trên mạng xã hội cũng không phải dễ dàng.

Bộ phận quan hệ xã hội của Cửu Cát sớm thừa dịp tình thế này trên mạng thay đổi quan niệm của người chơi mạng, khiến mọi người tin tưởng đây là đối thủ cạnh tranh cố ý bôi đen, mà bản thân Ninh Tây không phải như vậy.

Nhưng dù sao chuyện này cũng phát tán rộng, có vài người đối với Ninh Tây đã có ấn tượng xấu, muốn đảo ngược cũng không phải là chuyện một sớm một chiều. Hướng chỉ trên internet, rất nhiều người đối nữ nghệ sĩ từ trước đến nay là nhật xương trong trứng gà. Đối với loại người này mà nói, bọn họ không quan tâm những chuyện xấu này có phải thật vậy hay không, dù sao người nghệ sĩ lớn lên xinh đẹp như vậy, còn có thể dễ dàng phát lên trong giới giải trí, đó chính là có vấn đề.

"Thời Quy?"

Thường mẫu từ nhà ẩm trồng hoa đi ra, chứng kiến con trai ngồi dưới tàng cây trong vườn hoa chơi máy vi tính, sắc mặt khó coi. Bà đến gần bên cạnh bàn, trên bàn chén trà tử đằng đã nguội lạnh.

Bà suy nghĩ một chút, xoay người rời đi.

Thường Thời Quy tắt websites, mở điện thoại di động tìm kiếm một số điện thoại gọi đi.

Diêu Chính Vĩ là cổ đông lớn nhất công ty báo mạng cũng không nghĩ đến, lão tổng Thường thị xí nghiệp Thường Thời Quy lại đột nhiên gọi điện thoại cho hắn.

"Gần đây tin tức giải trí huyền não về người nào?"

Diêu Chính Vĩ sững sờ một cái, hẳn cho rằng đại lão bản sao lại quan tâm loại chuyện này, bất quá có thể làm cho Thường Thời Quy mở miệng, có thể thấy được nhân vật này cùng Thường Thời Quy có quan hệ.

"Việc này liền phiền toái Diêu Tổng, vị nghệ sĩ là bạn học trước kia của tôi, thấy cô ấy vô duyên vô cố thụ ủy khuất, là bạn cũ tôi cũng thấy băn khoăn."

Thường Thời Quy nghe được đầu bên kia điện thoại Diêu Chính Vĩ đáp ứng, vì vậy nói,

"Đúng rồi, lần trước anh đề ra cái cách kế hoạch, tôi cùng vài vị cổ đông đều cảm thấy được, có thời gian mấy người chúng ta nói một chút."

Diêu Chính Vĩ sau khi cúp điện thoại, liền vội vàng gọi thư ký tới, hỏi thư ký gần hai ngày nay có một người tên là "Ninh Tây" bị người khác bôi đen, nếu như có, liền kêu công ty bọn họ đem tất cả bài viết xóa đi.

Hắn thời gian trước đề ra kế hoạch bị nhiều vị đại cổ đông ngăn trở, hiện tại Thường Thời Quy là một trong những cổ đông nguyện ý đứng ra ủng hộ hắn, đối với hắn mà nói, quả thực chính là trận mưa đúng lúc.

Chỉ là Ninh Tây này cùng Thường Thời Quy chỉ là bạn học? Thường Thời Quy là thương nhân khôn khéo như vậy, nguyện ý vì một người bạn học bình thường làm đến nước này, nói ra ai tin?

"Anh Trương, trên mạng lại xóa hết mấy bài báo đề tài của Ninh Tây, là anh bỏ tiền ra sao?"

Người phụ trách phát hiện bài viết về Ninh Tây đang đứng đầu đề tài dần dần chìm xuống, cuối cùng rơi ra khỏi bảng xếp hạng, trong lòng có chút ít nghi hoặc, chuyện này có chút nhanh đến mức khiến người ta nghi hoặc?

"Không phải là tôi, tôi liên lạc qua người phụ trách bên kia, bên kia trả lời có chút lập lờ nước đôi."

Trương Thanh Vân nghi hoặc, hẳn biết rõ mấy bài báo trên internet rất có ảnh hưởng, nếu như vô tình đứng đầu, tiêu ít tiền cũng có thể đem chuyện ép xuống. Nhưng lần này rõ ràng có người ở sau lưng dùng tiền thay cho Ninh Tây, lấy tác phong của công ty báo mạng, không có khả năng là dễ dàng giúp

người như thế, phải là hai bên quan hệ xã hội tính chút thủ đoạn mới bình thường.

"Đây là có chuyện gì, chẳng lẽ trong công ty đó có sếp lớn hâm mộ Ninh Tây người?"

Người phụ trách quan hệ xã hội suy nghĩ một chút,

"Bất kể thế nào, hiện tại đem chuyện này chìm xuống cũng là chuyện tốt, bên chúng ta cũng không cần phải vất vả."

Rất nhanh một số báo mạng có chút nổi danh bắt đầu chuyển biến hàm ý, không đem chuyện đen của Ninh Tây ra viết, mà còn khen cô một chút ưu điểm, dường như những thứ trước kia không phải bọn họ đem ra ngoài.

Người đang ủng hộ Ninh Tây không thể không vui mừng, trong nội tâm còn có chút cảm giác thành tựu.

Lúc btruyền thông bắt đầu chuyển đổi hàm ý, có mấy người nghệ sĩ cùng Ninh Tây đã họp tác đều đứng dậy, viết bài ủng hộ Ninh Tây.

Chu Chính Xuyên, Thi Bàng là những nghệ sĩ Cửu Cát tất nhiên là không cần bàn đến, bạn bè trên mạng cũng đều biết bọn họ cùng công ty quản lí. Thật sự khiến mọi người khiếp sợ là trong những người này, còn có Thiệu Sùng, Chu Hải Lệ, đều là nhân vật tai to mặt lớn, cùng với Sở Hằng, Tôn Vũ Hàm, Chu Giai Phi là nghệ sĩ đang hot nhất hiện nay.

Nếu như Ninh Tây thực sự làm nhiều việc xấu, khiến người ta chán ghét, còn đùa giỡn đại bài, sao lại được nhiều người tai to mặt lớn đứng ra ủng hộ cô ấy?

Đây nhất định là bởi vì Ninh Tây là người đẹp lại nổi tiếng quá nhanh, cản đường những người khác, hoặc là những fan hâm mộ của người khác ghen ghét, mới cố tình nói xấu cô ấy như vậy.

Còn có người cảm thấy kỳ quái, Ninh Tây cùng Tôn Vũ Hàm, Thiệu Sùng khi nào thì có giao tình, bọn họ lại cùng hội đứng ra thay Ninh Tây nói chuyện?

Bạn bè trên mạng giáp: Không biết các người còn nhớ không năm ngoái (đàm hải tiên ký) tổ phim có phát tin tức, giới thiệu ảnh đế là nam diễn viên

chính, Tôn Vũ Hàm là nữ diễn viên chính, vậy biết đại khái bọn họ vì cái gì giúp Ninh Tây nói chuyện.

Bạn bè trên mạng ắt: Oa.Đúng, bạn phía trên nói có phải thật hay không, nếu quả thật là như vậy, Ninh Tây cũng quá tốt.

Hắc phân giáp: Ha ha, có người hâm mộ cũng đừng thay thần tượng nhà mình trên mặt đất vàng, hai vị tai to mặt lớn này chỉ là do cho Cửu Cát mặt mũi mới giúp đỡ nói một câu hữu ích, các người liền hướng (đàm hải tiên ký), thần tượng của mấy người chẳng qua là bình hoa di động, có thể nào làm ra chuyện quy tắc ngầm với đạo diễn?

Bạn bè trên mạng giáp: Ninh Tây có hay không làm chuyện đó, có mắt người cũng có thể trông thấy, không cần bạn phải tới giám định. Ngược lại thần tượng nhà bạn cho bạn bao nhiêu tiền, mà bạn phải tận hết sức lực hại người?

Sớm đã có bạn bè trên mạng đào ra, những tài khoản nói xấu Ninh Tây có rất nhiều tài khoản đều là mới đăng kí, còn có tài khoản mặc dù có ảnh chân dung, tên tài khoản cũng không phải là loạn mã, nhưng nội dung tất cả đều là ghép mà ra, nhìn không giống như là tài khoản bình thường.

Những người này thật sự là phát rồ.

Tôn Vũ Hàm chứng kiến đề tài biến mất nhanh chóng, có chút ít ngoài ý muốn, lại cảm thấy đương nhiên. Cô nhìn phía xa Ninh Tây mặc đồ hóa trang nghe đạo diễn chỉ dạy, nghiêng đầu nhìn, tâm thần có chút không tập trung.

Chu Mạt Ly, trào phúng cười cười.

Việc này chỉ sợ... Vẫn chưa xong.

Chương 21

"Anh Trương"

Ninh Tây nhà nghỉ của tổ phim cấp cho các diễn viên, bấm gọi cho Trương Thanh Vân.

"Đã tra ra được người đứng sau chuyện của em chưa?"

"Loại thủ đoạn này không giống như là công ty lớn gây nên, càng giống là người có thù oán cá nhân gây nên "

Trương Thanh Vân nhìn lại tài liệu liên quan gần đây với Ninh Tây.

"Anh có hoài nghi vài đối tượng."

Nghe Trương Thanh Vân đọc xong danh sách, Ninh Tây hơi cong môi một cái:

"Em đại khái đoán được là ai."

"Em định làm gì?"

Trương Thanh Vân nghe giọng nói của Ninh Tây, tựa hồ cũng không tính đem việc này nhẹ nhàng để xuống.

"Có qua có lại mới toại lòng nhau"

Ninh Tây vẻ mặt tươi cười.

"Nói lễ phép chính là ưu điểm lớn nhất của em."

"Cho tới bây giờ chưa thấy qua có người khen bản thân như vậy "

Trương Thanh Vân cũng không có ý định để chuyện tình như vậy bỏ qua, nếu không trong giới lại cho là công ty Cửu Cát dễ bị khi dễ.

"Bất quá, anh cũng hết sức đồng ý với em, chúng ta cũng không phải quân tử, cũng không phải là người phúc hậu."

"Đúng rồi, cảm ơn anh cùng công ty giúp em đem chuyện này chìm xuống".

Ninh Tây cười cười,

"Đem chuyện này phí không ít tiền đi?"

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát.

"Ninh Tây, chuyện này không phải do công ty chìm xuống."

Ninh Tây trên mặt ngưng lại nét vui vẻ:

"Vậy là ai?"

" Anh bây giờ còn không biết, "

Trương Thanh Vân cho rằng Ninh Tây biết rõ việc này, nhưng là nghe giọng điệu này của cô, đối việc này có lẽ hoàn toàn không biết gì, vì để tránh cho Ninh Tây lo lắng, hấn nói giỡn.

"Có lẽ là người giàu có nào đó hâm mộ em. "

"Cái người giàu có nào đó làm như vậy cũng quá hào phóng đi "

Ninh Tây cười cười, sau khi cúp điện thoại, suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra nguyên cớ.

"Những công ty khác đều không có đứng ra động thủ, cô xúc động chạy đi đối phó với Ninh Tây, hiện tại lại biết hồi hận?"

Người đại diện của Chu Mạt Ly biết được trên internet chuyện của Ninh Tây đã chìm xuống, đã nhận ra không ổn. Về sau hấn gọi điện thoại đi hỏi công ty báo mạng có quan hệ hợp tác cùng, nào biết đối phương chú ý gì đó mà tỏ ra hết sức kiêng kỵ.

Bất kể làm nghề gì, đều chú ý đạo đức nghề nghiệp, nhận tiền sẽ phải làm việc, công ty báo mạng cũng giống như thế. Nếu như nhận tiền lại đổi ý, đó chính là tự đập chân mình. Nhưng lần này hết lần này tới lần khác lại từ chối, bình thường cùng bọn họ hợp tác lâu dài nhưng lần này lại đem tiền trả lại.

Sau khi cúp điện thoại, là hẳn biết chuyện này hồng bát, người mới Ninh Tây này nhìn như đơn thuần vô hại, chỉ sợ sau lưng có người che chở, hơn nữa người sau lưng thân phận còn không thấp, nếu không công ty báo mạng cũng không dễ dàng làm ra chuyện như vậy.

"Lúc trước tôi nhằm vào Ninh Tây, công ty cùng anh cũng là ngầm đồng ý, hiện tại xảy ra chuyện liên hướng trên đầu tôi đổ lỗi, dựa vào cái gì?"

Bị người đại diện phê bình một trận, từ trước đến nay tính tình Chu Mạt Ly vốn không tốt lập tức giận tái mặt,

"Hơn nữa, sau lưng Ninh Tây có người hay không còn khó nói."

Nếu quả thật có đại nhân vật ủng hộ, Ninh Tây lúc này như thế nào vào nghề mà một nhân vật chính cũng không được diễn, phần diễn nặng nhất cũng chỉ là nhân vật nữ phụ thứ 2 trong (Yên Hỏa Lưu Hà), hơn nữa lại là do công ty Cửu Cát sản xuất.

(Hán Thời Vân Nguyệt) Ninh Tây bên trong cũng chỉ diễn vai con gái của Hán vũ đế, ở (lòng đã yêu em) bên trong diễn vai quá đáng thương, tổng cộng cũng không có vài cảnh.

Trong giới này nếu nghệ sĩ có đại nhân vật nâng đỡ, chắc chắn sẽ vì nghệ sĩ đó chế tạo kịch bản, sau đó tạo thế tuyên truyền, một bộ phim không được thì làm hai bộ, không có thiên phú thì cũng làm người xem quen mặt, như Ninh Tây như vậy, cũng khó đoán.

"Mặc kệ cô ta có phải có người nâng hay không, nhưng cô ta cùng mấy người nghệ sĩ lớn nhất định có giao thiệp, cô về sau thu liễm chút ít, ".

Người đại diện thờ dài, "Người tính cách này sớm nên sửa lại."

Chu Mạt Ly hừ một tiếng, không nói tiếp.

Người đại diện thấy bộ dạng không hợp tác này của cô ta, trong lòng có chút ít không kiên nhẫn.

Trên mạng truyền tin Ninh Tây tham dự (đàm hải tiên ký), nhưng bởi vì Ninh Tây cùng Trương Thanh Vân không trả lời tin tức này, cho nên qua vài ngày sau, trừ người hâm mộ của Ninh Tây, bạn bè trên mạng cũng quên vụ này ở sau đầu.

Tin tức đổi mới quá nhanh, phần lớn người xem náo nhiệt liền quên.

(Đàm hải tiên ký) quay phim chuẩn bị kết thúc, ngày này đúng lúc quay cảnh Ninh Tây cùng Chu Mạt Ly đánh nhau, chỉ đạo võ thuật vì cảnh quay hiệu quả, cho nên ở bên cạnh chỉ dạy cho hai người động tác đánh nhau.

"Đạo diễn đối với trận đánh nhau của hai người rất coi trọng, "

Chỉ đạo võ thuật cho hai người giảng giải máu chót một lần, "Nếu như làm không được, tổ phim sẽ tìm người đóng thế thân."

Ninh Tây cùng Chu Mạt Ly gật đầu, hai bên nhìn nhau không nói gì.

"Vậy hai người tập luyện trước một lần, tôi xem một chút có cái gì không lưu loát."

Chỉ đạo lui về phía sau hai bước, đem không gian để lại cho hai người.

"Vũ Hàm tử, em xem hai người rátrát bình thường a, "

Trợ lý của Tôn Vũ Hàm bên tai nhỏ giọng nói, "Nhìn không ra là lạ ở chỗ nào."

Tôn Vũ Hàm lật một trang kịch bản, ánh mắt lại rơi trên hai người đang luyện tập đánh nhau, trực giác nói cho cô biết, Ninh Tây không giống như là bầm bụng bầm da tùy ý để người khác bắt nạt.

"A! Ninh Tây, cô có ý gì?"

Chu Mạt Ly che lấy mặt bị đánh đau, nổi giận đùng đùng nhìn Ninh Tây,

"Cô là không phải cố ý?"

"Chu tử, thực xin lỗi, em thực..."

Ninh Tây nhặt kiếm lên, mặt mũi tràn đầy bất an cùng kinh hoảng tiến đến trước mặt Chu Mạt Ly

"Chị không sao chứ"

"Cô cúc ngay cho tôi!"

Chu Mạt Ly vung một cái tát, Ninh Tây khéo léo tránh khỏi, nhưng góc độ người đến xem, chính là Chu Mạt Ly đánh Ninh Tây một cái tát.

"Cô khi tập luyện, thời điểm làm việc đầu óc cũng không có?!"

Chu Mạt Ly một bụng cơn tức, thấy mình tát hẫng, trong lòng lại thêm tức, lúc này muốn đuổi theo đánh lần nữa, nhưng người chỉ đạo võ thuật tay mắt lanh lẹ đem hai người tách rời ra.

Chỉ đạo võ thuật cảm giác tình cảnh có chút lúng túng, hai nữ nghệ sĩ xảy ra tranh chấp, hẳn không ngăn cản cũng không thích hợp, nhưng bây giờ như vậy, hẳn lại bị kẹt ở giữa, cũng không nên nói cái gì.

"Đàn ông mấy người chỉ thích che chở cho mấy cô gái yếu đuối giả vờ vô tội, hôm nay việc này cô ta phải cùng tôi nói rõ ràng!"

Chu Mạt Ly gặp chỉ đạo võ thuật đem mình cản trở, lập tức cảm thấy đối phương giúp Ninh Tây.

"Lục lão sư, việc này ông không nên quản, ông đừng nhúng tay."

"Chị Chu, lời này của chị là có ý gì?!"

Ninh Tây mang vẻ tức giận, tựa hồ không thể nhịn được nữa.

Lục Nhậm gia thiếu chút nữa một búng máu phun, trong nhà hẳn có vợ, có con trai, cơm có thể tùy tiện ăn, lời nói lại không thể nói lung tung. Nghệ sĩ trong lúc tập luyện, không cẩn thận đụng phải đối phương là chuyện rất bình thường. Vừa rồi việc này là tròng ngoài ý muốn, Ninh Tây cũng lập tức nói xin lỗi, Chu Mạt Ly đánh người một cái tát không đủ, còn phải đánh lại, quay đầu còn vu oan hẳn cùng Ninh Tây không minh bạch?

"Chuyện gì xảy ra, mấy người ở đây âm ỉ cái gì?"

Tổ phim lớn như vậy, Chu Mạt Ly cãi vã, đưa tới không ít người chú ý, Tiền Từ Hải làm đạo diễn, không thể không đến xem một chút, nào biết vừa đi gần, liền nghe được Chu Mạt Ly rống Lục Nhậm gia những lời không hay.

Lục Nhậm gia là nhân viên làm việc phía sau màn hình, ở trong mắt người

thường, không có danh tiếng gì, nhưng là ở trong vòng luân quần lại là số một số hai lão sư chỉ đạo võ thuật, hiện tại bị Chu Mạt Ly nói như vậy, Lục Nhậm gia không để ý, hấn làm đạo diễn cũng không thể làm như cái gì đều không phát sinh.

"Lục lão sư, thẹn thùng, nghệ sĩ trẻ tuổi không hiểu chuyện, khiến ông rước lấy phiền phức, "

Trợ lý đạo diễn gặp tình huống không đúng, hướng Lục Nhậm gia xin lỗi.

"Thật sự là thực xin lỗi."

"Người trẻ tuổi tính cách xúc động hết sức bình thường, chỉ là trong vòng giải trí, từ trước đến nay chú ý khuyên người phải có lòng khoan dung, tùy tiện động thủ đánh người còn làm loạn giới nước bản cho người khác là không được. Tôi cùng vợ vài chục năm phu thê, cũng không dám nhận cái chụp mũ này."

Lục Nhậm gia ha ha cười một tiếng, tỏ ra vô cùng khoan dung, nhưng trợ lý đạo diễn trong lòng rất rõ ràng, đối phương chẳng qua cho chút mặt mũi, trên thực tế những lời của Chu Mạt Ly đã làm Lục Nhậm gia nổi giận.

Người đại diện của Chu Mạt Ly cũng chạy tới, không ngừng hướng lục Nhậm gia cúi người xin lỗi, việc này Lục Nhậm gia không truy cứu, nếu truy cứu tiếp, cũng không phải là một câu "Bởi vì Chu Mạt Ly không hiểu chuyện" có thể giải quyết.

Có nữ nghệ sĩ nào bởi vì không hiểu chuyện lại có thể theo người động thủ, còn làm loạn giới nước bản cho người ta? Lục Nhậm gia là trong giới nghệ sĩ nổi danh là tình cảm vợ chồng năm như một ngày. Chu Mạt Ly hết lần này tới lần khác muốn nói hấn thích Ninh Tây, còn mắng Ninh Tây là giả tạo, lời này thật sự là quá ác tâm.

Chuyện này nếu không xử lý tốt, không chỉ Chu Mạt Ly có ảnh hưởng, ngay cả công ty nghệ sĩ của bọn họ cũng phải chịu mặt trái ảnh hưởng. Ngắc đầu lại xem về mặt cảm giận bất bình Chu Mạt Ly, hấn hận không thể tìm khối vải che mặt cô ta.

Tiền Từ Hải không hiểu rõ tình hình, nghe Lục Nhậm nói những lời này, nói với nhân viên làm việc: "Đem đoạn phim quay cảnh vừa rồi ra đây, xem một chút đến tột cùng là thế nào."

Rất nhanh có người đem đến cuốn video. Ngay từ đầu Ninh Tây cùng Chu Mạt Ly đang tập luyện đánh động tác võ, về sau kiếm trong tay Chu Mạt Ly không ổn, Ninh Tây đánh tới liền đánh đến trên mặt Chu Mạt Ly.

Tiền Từ Hải chứng kiến Ninh Tây nhặt kiếm lên hướng Chu Mạt Ly xin lỗi, mà Chu Mạt Ly lại đánh Ninh Tây một cái tát, sắc mặt có chút ít không tốt lắm, khi hắn xem hết cả đoạn video, cả khuôn mặt đều chìm xuống.

Xem hết đoạn này video, đều cảm thấy Chu Mạt Ly bắt nạt người, quay đầu lại còn có vẻ tức giận, vẫn còn cưỡng chế đè nặng Ninh Tây, đều cảm thấy Ninh Tây này có chút xúi quẩy, mấy ngày hôm trước bị người trên mạng bôi đen, lúc này ở tổ phim lại gặp được cực phẩm.

"Thợ trang điểm mang Ninh Tây đi trang điểm lại."

Tiền Từ Hải biết rõ việc này là Ninh Tây bị ủy khuất, cho nên mắt nhìn Chu Mạt Ly, cũng không có nói cái khác, quay đầu cùng chỉ đạo võ thuật Lục Nhậm gia rời đi, coi như trò khôi hài đã biến mất không dấu vết.

Chỉ có người đại diện của Chu Mạt Ly ở trong lòng âm thầm kêu khổ, lần này thực muốn chết.

Chương 22

Làm người làm việc xúc động, về sau mới biết cái gì gọi là sợ.

Chờ đạo diễn Tiền cùng một nhóm người rời đi, Chu Mạt Ly mới dần dần tỉnh táo lại, chính mình vừa rồi làm cái gì. Quay đầu xem xung quanh những người khác, những người này mặc dù ngoài mặt không có nhìn cô, nhưng cô biết rõ, trong lòng mỗi người ở đây đều đang cười nhạo cô, cười cô làm việc không có đầu óc.

Nhưng nếu như không phải là con tiện nhân Ninh Tây kia nhìn như xin lỗi kì thực là ánh mắt khiêu khích, cô như thế nào lại làm ra chuyện như vậy?

Không có ai biết vừa rồi khi Ninh Tây cúi đầu nhặt đạo cụ kiểm vở mặt lúc đó "Tôi chính là không cẩn thận đánh tới cô, cô có thể làm gì tôi?" bộ dáng, thật sự là rất đáng hận.

Cô tiến vào giới giải trí đã nhiều năm, còn chưa từng bị một người mới khiêu khích như vậy, Ninh Tây thật sự là khinh người quá đáng.

Đã thật lâu cô không cảm nhận được loại bị người đồ, rõ ràng là đối phương sinh sự trước, nhưng là cô lại hết đường chối cãi, thậm chí ở trong mắt người khác, cô mới là không phân biệt được đúng sai bắt nạt hậu bối.

Con tiện nhân kia! Tiện nhân!

Nội tâm Chu Mạt Ly đã đem hết thảy những từ thô tục có thể nghĩ đến để mắng Ninh Tây.

Sáng sớm hôm sau, tổ phim bên cùng với biên kịch sửa chữa kịch bản, vốn là Ninh Tây cùng Chu Mạt Ly đánh nhau, đổi thành Ninh Tây cùng một nhân vật phản diện đánh nhau, hơn nữa Ninh Tây cùng nhân vật phản diện này phần diễn có chỗ tăng thêm, phần diễn của Chu Mạt Ly bị chặt mất không ít.

Người tổ phim cũng biết, đây là Tiền Đạo diễn đối với hành vi của Chu Mạt Ly đã đưa ra lời cảnh cáo, cũng là đối với Lục Nhậm gia, Ninh Tây một cái công đạo, nếu không việc này không dễ dàng như vậy bỏ qua.

"Dựa vào cái gì, rõ ràng là cô ta khiêu khích trước, tại sao phải xóa phần diễn của tôi?!"

Chu Mạt Ly tức giận đến mức ở trong phòng nghỉ đập đồ, người đại diện của cô đứng ở một bên xem cô ta nổi điên, đợi cô phát tiết xong, mới mở miệng dạy dỗ.

"Cô liệu mà cầu nguyện không có người chụp được đoạn màn ảnh này, nếu không cô sẽ chờ bị công ty ẩn giấu đi."

"Ngay cả anh cũng như vậy?"

Chu Mạt Ly không dám tin nhìn người đại diện.

Người đại diện chợt cảm thấy vô lực:

"Mạt Ly, đừng có tìm đường chết, nếu không tôi cũng không giúp được cô."

Chu Mạt Ly há to miệng, vừa ủy khuất lại ghen khuất, nhưng lại lại không biết nên nói cái gì cho phải, một ngụm khí không tốt cũng chẳng xấu, ghen đến mức khó chịu.

Ra khỏi phòng đóng sầm cửa, mới vừa đi ra vài bước, liền gặp Ninh Tây đi tới bên này. Cừu nhân gặp nhau, hết sức đỏ mắt, Chu Mạt Ly oán hận trừng mắt với Ninh Tây, mới vừa muốn mở miệng, bên cạnh có gian phòng cửa mở ra, nhân viên tổ phim đi ra, cô chỉ có thể đem lời nuốt xuống.

Nhân viên công tác biết rõ Chu Mạt Ly ở tổ phim bắt nạt Ninh Tây, cho nên tiến đến thang máy, còn quay đầu nhìn Chu Mạt Ly vài lần.

"Cô cuối cùng vừa lòng đẹp ý?"

Chu Mạt Ly đi đến trước mặt Ninh Tây, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra mấy chữ này.

"Chu tỷ, lời nói của chị là có ý gì?"

Ninh Tây cười tủm tủm lui về phía sau một bước, đột nhiên thoáng tăng cao thanh âm nói.

"Chu tỷ, chị hiểu lắm rồi, em lúc ấy cùng chị cùng luyện tập, làm sao có thể

lén lút chụp video."

Hai người cách đó không xa mở cửa phòng ra, người làm phim cùng người giám chế đi ra. Người làm phim nghe được Chu Mạt Ly tìm Ninh Tây muốn lấy video, trong lòng có chút tò mò, bắt quá vì để tránh cho người khác nói tán gẫu, hẳn chỉ đối với hai nữ nghệ sĩ gật đầu, sau đó mang theo giám chế tiến vào thang máy.

Chờ cửa thang máy đóng kín, người làm phim mới nói cùng giám chế:

"Vừa rồi hai nữ diễn viên kia có chuyện gì xảy ra?"

Một người khí thế hung hăng, một người ôn hòa bất đắc dĩ, không cần nhìn có thể đoán được hơn phân nửa.

Người giám chế cũng không nghĩ đến ông chủ vừa đến thăm dò liền gặp được loại chuyện như vậy, đem sự tình tiên nói một lần, sau đó nói.

"Chu Mạt Ly này diễn cũng tốt, chính là tính tình hơi lớn."

Người làm phim nghe vậy nhú nhú mày, không nói thêm cái gì:

"Ngày hôm qua Thường thị tổng tài cùng tôi nói điện thoại, nói đổ với bộ phim này hết sức cảm thấy hứng thú, dự định thêm vào đầu tư."

Giám chế sững sờ một cái:

"Thường thị nhiều tài sản như vậy, còn để ý khối bánh ngọt nhỏ này?"

"Hiện tại trong nước chúng ta nghiệp giải trí càng ngày càng phát đạt, rồi cũng biến thành bánh bao thơm "

Người làm phim cười cười,

"Vị này mở miệng, tôi đương nhiên vui vẻ cùng hẳn hợp tác. Bộ phim này đầu tư lớn như vậy, tôi không chỉ tìm được người cùng tôi nhận gánh, còn cho Thường Thời Quy một cái nhân tình, coi như là một mũi tên hạ hai chim."

Hắn sớm liền nghĩ Thường Thời Quy đầu tư vào vòng này, chỉ tiếc không có cơ hội, hiện tại cơ hội đã đưa đến trước bọn họ, hẳn nếu như không bắt lấy,

liền là người ngu.

Chu Mạt Ly cảm giác ngực mình mơ hồ đau, đó là vì bị Ninh Tây làm cho tức giận, ai nghĩ đến cô gái này bên ngoài xinh đẹp vô hại, thủ đoạn nhỏ như thế mà lại nhiều?!

Vừa rồi chính là người làm phim, cô ta cố ý nói cái gì mà video, nhất định sẽ dẫn tới người làm phim tò mò, sau đó liền nghe ngóng...

Nghĩ đến đằng sau có khả năng chuyện gì xảy ra, cô nhìn Ninh Tây cười cười về mặt vô hại, một hồi lâu mới nói:

"Cô..."

"Chu tử, "

Ninh Tây đi đến trước mặt Chu Mạt Ly, giống như cười mà như không cười nhỏ giọng nói.

"Nếu chị có thể thuê người ta giới nước bản cho em, em cũng vậy có thể đáp lễ chị. Chị đại khái không biết rõ, em chính là không bao giờ để bản thân phải thiệt thòi."

Chu Mạt Ly ngực nhảy dựng, cô ta quả nhiên biết rõ!

Cho nên chuyện vừa xảy ra, căn bản không phải là hiểu lầm cùng ngoài ý muốn, mà là Ninh Tây cố ý chọc giận cô?

Nghĩ đến mình bởi vì chuyện ngày tranh chấp mà bị cắt giảm phần diễn, còn khiến cho Tiền Đạo diễn đối với cô có ấn tượng xấu, cô đã cảm thấy trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Xem bộ dạng sụp đổ của đối phương, Ninh Tây cười tủm tủm lui về phía sau một bước:

"Chu tử nghỉ ngơi thật tốt, em đi quay phim."

Chu Mạt Ly bị bộ dáng của Ninh Tây chọc giận, đến mặt đều vắn vẹo, giọng căm hận mắng:

"Tiện nhân."

Phó đạo diễn cùng trợ lý đạo diễn lúc ra cửa, đúng lúc nghe được Chu Mạt Ly mắng chửi người, hai người mắt nhìn Ninh Tây vừa tới, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

"Luu đạo diễn, Dương phụ tá."

Ninh Tây nhìn thấy hai người đi tới, đem cửa thang máy đóng lại, hướng về hai người cười cười.

"Tây Tây, cảm ơn."

Dương phụ tá hướng về Ninh Tây nói cảm ơn, sau đó cùng phó đạo diễn đi vào thang máy.

"Như vậy bớt chuyện, liền chớ khách khí."

Luu phó đạo diễn cùng Dương phụ tá xem Ninh Tây cười đến vẻ mặt ôn hòa, nhin không được cùng nhau ở trong lòng thở dài, một diễn viên tốt như vậy, như thế nào lại luôn là gặp được cực phẩm như vậy?

Xem đến thật sự là người tốt quá khiến người ta ghen ghét.

"Đúng rồi, hai người có nghe nói tin tức không?"

Dương phụ tá vẻ mặt thần bí nói, "Bộ phim này của chúng ta, thêm một người đầu tư, vị này lai lịch cũng không nhỏ."

"Lai lịch gì?" Luu phó đạo diễn hiếu kỳ hỏi.

"Thường thị đại BOSS, "

Dương phụ tá vẻ mặt đắc ý.

"Vị này chính là lần đầu tiên đầu tư điện ảnh, liền nhắm vào Tiền Đạo diễn."

Hắn vênh lên ngón tay cái.

Ninh Tây xem không giống như Dương phụ tá nói láo, trong lòng có chút kinh ngạc, Thường Thời Quy muốn đầu tư bộ phim này?

"Chúng ta ph cũng đã quay hơn phân nửa, như thế nào hiện tại mới quyết định đầu tư, "

Lưu phó đạo diễn suy nghĩ hồi lâu, tìm được một từ khách khí hình dung

"Thường tiên sinh thật sự là không giống bình thường."

"Có tiền tùy hứng quá, "

Dương phụ tá nhún vai.

Trước giờ người làm phim hôm nay tới tìm Tiền Đạo diễn, cười đến mặt mũi tràn đầy nở hoa, có thể thấy được vị đại nhân vật này đầu tư, đối với hắn mà nói là chuyện đại hi sự.

Đối với bọn họ là người bình thường, những người này đều là không thể đắc tội.

Thường Thời Quy là tư nhân, cùng công ty nội bộ làm phim không có quan hệ, cho nên khi Thường thị biết được Thường Thời Quy rảnh rỗi nhàm chán, chạy tới đầu tư phim giải trí, vừa ngoài ý muốn lại hiếu kỳ.

Nhất là cô của Thường Thời Quy nghe nói tin tức này, liền vội vã chạy tới phòng Tổng tài hỏi thăm, nào biết chuyện này chụp hụt, Thường Thời Quy căn bản không ở phòng làm việc.

Bà hỏi thăm vài người trợ lý tổng tài t, nào biết những người này nguyên một đám miệng so với võ trai còn im hơn, cái gì đều không nói cho bà biết hành tung của Thường Thời Quy.

Biết rõ những người này từ trước đến nay chỉ nghe lời Thường Thời Quy, bà đành phải bất đắc dĩ rời đi. Kể từ khi anh trai bà rời công ty, bà ở Thường thị bên trong lời nói càng không có trọng lượng.

"Thường tiên sinh, bên này chính là nơi quay phim, "

Giám chế mắt nhìn bốn phía, có chút ít áy náy cười nói

"Bởi vì là vùng ngoại ô, hoàn cảnh có chút đơn sơ, xin anh tha thứ."

"Tổ nhân viên làm việc bình thường đều ở chỗ nào?"

Thường Thời Quy mắt nhìn bốn phía, tối hôm qua xuống một trận mưa, toàn bộ giữa rừng núi mây mù, nhìn vẫn như tiên cảnh.

Vùng núi không khí mặc dù trong sạch, nhưng đường lại lầy lội khó đi, Thường Thời Quy cùng trợ lý chỉ đi vài bước, giày đã dính đầy bùn đất.

Giám chế xem Thường Thời Quy giày da cao cấp sáng loáng giờ dính bùn lên, cảm giác có chút lúng túng cùng chột dạ, cảm giác, cảm thấy nhân vật như Thường Thời Quy dưới chân là bùn đất, hẳn loại cảm giác mang tội.

"Gần đây có khách sạn, người tổ phim phần lớn đều ở khách sạn này, "

Giám chế chỉ chỉ phía trước.

"Cảnh diễn cơ bản cũng đã quay hết, chỉ cần hậu kì chỉnh sửa một chút nữa là được, hiện tại tổ phim chỉ còn lại một chút đoạn diễn ngoại cảnh."

Chủ yếu bởi vì Tiên Đạo diễn đối với cảnh diễn ngoại cảnh yêu cầu cao, cảnh sắc phải đẹp, ý cảnh chân thực. Vì lấy cảnh sân bãi thích hợp, tổ phim chọn lấy không ít địa phương, mới chọn trúng nơi này.

"Ân, "

Thường Thời Quy bước chân ngừng lại, ánh mắt không nhúc nhích đã rơi vào phía trước.

Giám chế thuận theo ánh mắt nhìn sang, chỉ chỉ diễn viên treo ngược trên cao:

"Đây là người được tổ phim khá coi trọng, diễn rất có linh khí, hơn nữa còn có thể chịu được cực khổ, rất ra dáng diễn viên chuyên nghiệp."

"Cái này có bảo đảm an toàn?"

Thường Thời Quy nói xong câu này, giơ chân lên liền hướng phía trước đi đến.

Nghe được câu này, giám chế vội hỏi:

" Mỗi người nghệ sĩ đều được tổ phim mua bảo hiểm, quay phim cảnh nguy

hiêm, còn có thầy thuốc cùng y tá đi theo, phương diện an toàn sẽ không có vấn đề gì."

Thường Thời Quy xem ở cáp treo trên cao rung qua lắc lại một nữ nghệ sĩ, ngay cả tâm đều đi theo lung lay đứng lên.

Ninh Tây...

Chương 23

Giám chế gặp Thường Thời Quy nhìn chằm chằm cáp treo, mắt cũng không chớp, cho là hấn hiếu kỳ, lại bắt đầu giải thích cho hấn cáp treo như thế nào, như thế nào hình ảnh mới có mỹ cảm, nhưng là chờ hấn nói nửa ngày, cũng không thấy Thường Thời Quy phản ứng.

Không hổ là người đàn ông thành công kiểu mẫu, tâm tình phân không để lộ ra ngoài, sâu không lường được.

Ở tổ phim nán lại lâu, trong đầu của hấn thoáng hiện các loại nội dung hình ảnh cầu huyết mà nhân vật là tổng tài trước mắt đây.

"Treo ngược cáp treo có khả năng phát sinh vấn đề?"

Thường Thời Quy đi đến gần đạo diễn thì đứng lại, ngửa đầu xem hai người nghệ sĩ đánh nhau, nhiều camera đồng thời quay bọn họ, bốn phía nhân viên làm việc vây quanh, toàn bộ tình cảnh nhìn có chút ít lộn xộn.

"Chuyện như vậy ít nhiều gì cũng có xảy ra".

Giám chế nói hết sức hàm súc, "Nhưng tổ phim chúng tôi có người làm có kinh nghiệm, sẽ không xuất hiện quá chuyện ngoài ý muốn quá lớn."

Hấn này mới dứt lời, liền gặp cảnh cáp treo đang treo cao diễn viên bởi vì di chuyển lđộ mạnh yếu không nắm giữ tốt, sau lưng đụng đến máy quay trên kệ, phịch một tiếng.

Giám chế há to miệng, cảm giác mặt mình ba trăm sáu mươi độ không góc chết đều tái xanh.

Ninh Tây đụng vào đồ, chỉ cảm thấy đầu óc ong một cái, còn không kịp phản ứng, người đã té ngã trên đất.

Cô giống như nghe được tiếng thét chói tai của Tiểu Dương, còn nhân viên làm việc hướng bên này chạy đến. Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là trái tim của cô tựa hồ ngừng vài cái, thở gấp lấy không khí.

"Trước đừng động đến cô ấy, đừng động."

Thầy thuốc cản Tiểu Dương tiến lên đỡ Ninh Tây, sau đó bước nhanh ngồi xổm xuống trước mặt Ninh Tây, thấy đồng tử của cô bình thường, hơn nữa không có hiện tượng bị sốc,

"Cô có khỏe không?"

Ninh Tây chống tay ngồi dậy, vừa động cảm giác sau lưng mình đau rát, hít một hơi khí lạnh.

Tiểu Dương bị hù dọa hốt mất đồ lên, thấy Ninh Tây thực không có bị gì nặng, đem Ninh Tây từ trên mặt đất đỡ lên, người điều chỉnh cáp treo đến cởi bỏ dây thừng cho cô, sau đó còn nói lời xin lỗi.

"Không có việc gì, không có việc gì, đây chỉ là ngoài ý muốn."

Ninh Tây nhìn về người điều chỉnh cáp treo cười cười, sau đó liền được mọi người đỡ đến trên ghế ngồi xuống.

"Tiểu Ninh, không có sao chứ?"

Tiền Từ Hải đi tới, trên mặt lo lắng.

"Thân thể thì không thể nói giỡn."

Ninh Tây hết lần này đến lần khác bảo đảm không có việc gì, Tiền Từ Hải mới nói:

"Vậy nghỉ ngơi trước một chút, chờ quay cảnh cho diễn viên khác."

Ông vừa nói xong câu đó, nghe đến truyền đến tiếng nói của giám chế từ phía sau, lông mày không dễ dàng phát giác cau lại.

Làm đạo diễn, ông trong lúc quay phim ít nhiều gì cùng giám chế gặp qua, hiện tại gặp giám chế đến, ông cho rằng đối phương lo lắng Ninh Tây trì hoãn tiến độ, đến gây phiền toái.

Hiển nhiên ông đoán được mở đầu, lại sai đến phần cuối. Giám chế xác thực tìm Ninh Tây, nhưng không phải là vì tìm cô để gây phiền toái.

"Ninh Tây, đây là người đầu tư làm phim Thường tiên sinh."

"Thường tiên sinh?"

Ninh Tây để cái chén trong tay xuống, huân bị đứng dậy, nhưng lại bị Thường Thời Quy ngăn cản.

"Cô nghỉ ngơi thật tốt, "

Tiếng nói của Thường Thời Quy có chút khàn khàn, hấn nghĩ tiến lên hỏi kỹ cô có phải bị thương hay không, muốn hỏi cô tại sao phải liều mạng như vậy, muốn cho cô đi về nghỉ vài ngày, nhưng tất cả tâm tình cũng chỉ hóa thành một câu bình tĩnh ân cần thăm hỏi.

"Bị thương có nặng không."

"Cám ơn anh lo lắng, tôi không có việc gì, sẽ không làm trễ nải việc quay phim."

Ninh Tây gấp rút giải thích.

Ngực từng đợt đau, hấn xem cô cười gằn như ckhách khí, từ trong cổ họng chen lán ra mấy chữ:

"Hết thầy lấy thân người an toàn làm trọng."

"Thường tiên sinh thật sự là một ông chủ tốt, Ninh Tây còn không mau cám ơn Thường tiên sinh."

Giám chế ở bên cạnh không thể chờ đợi mà nịnh hót Thường Thời Quy, chỉ hi vọng Thường đại gia cao hứng là tốt rồi.

Bên cạnh nhân viên làm việc vây quanh biết được thân phận của Thường Thời Quy, đều có chút kích động, đây chính là tổng tài tập đoàn Thường thị.

"Tôi cùng Ninh Tây sớm có quen biết, cho nên không cần khách khí như thế."

Thường Thời Quy cự tuyệt lời nịnh nọt của giám chế, quay đầu đối diện Tiền Từ Hải, "Tiền Đạo diễn?"

"Thường tiên sinh khỏe."

Tiền Từ Hải chủ động cùng Thường Thời Quy nắm tay, nhìn bốn phía một cái, cười nói,

"Không nghĩ tới Thường tiên sinh có thể tới, cho nên chiêu đãi không được tốt, hy vọng ngài bỏ qua."

"Tiền Đạo diễn khách khí, tôi lần đầu tiên đầu tư vào điện ảnh, những thứ khác mặc dù không biết rõ, nhưng tổ tổ phim bình thường quay phim có nhiều vất vả, vẫn có thấy."

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây bên cạnh, lại nói với Tiền Từ Hải,

"Không nghĩ tới Ninh Tây cũng ở trong tổ phim."

Tiền Từ Hải cười ha hả gật đầu,

"Ninh Tây ở trong tổ phim biểu hiện rất tốt, nhân viên đều hết sức thích cô ấy."

Nếu như vài vị đầu tư biết rõ cô cùng Thường Thời Quy có giao tình, chỉ sợ sẽ thích càng thêm thích.

Ninh Tây vẻ mặt hơi phức tạp nhìn Thường Thời Quy một cái, cô rất rõ ràng, Thường Thời Quy cố ý nói những lời này, nhưng thật ra là muốn cho người tổ phim biết rõ, cô không phải không hề bối cảnh, không chỉ là bóng lưng nhân vật mới trong ngành giải trí này.

Bất kể là Thường Thời Quy chỉ là thuận miệng cho cô một cái nhân tình, hay thật lòng muốn giúp giúp cô, cô đều cảm kích trong lòng.

Người càng lớn lên, lại càng phát hiện, bên cạnh có nguyện ý chủ động giúp cho, trở nên càng ngày càng ít, có đôi khi chỉ là một lời nói âm áp, cũng đủ để người ta lệ rơi đầy mặt.

Đúng lúc này, Thường Thời Quy xoay đầu lại, ánh mắt chống lại ánh mắt của Ninh Tây, ánh mắt hấn thâm thúy giống như biển rộng yên tĩnh, Ninh Tây mới phát hiện, Thường Thời Quy vậy mà có thể hấp dẫn người khác chỉ bằng một đôi mắt.

Cô không dời đi ánh mắt của chính mình, chỉ là hướng về đối phương khế

mỉm cười.

Buổi sáng ánh mặt trời âm áp và không nóng rực, Thường Thời Quy lại cảm giác mặt mình bị ánh mặt trời phơi nắng nóng lên.

Tiền Đạo diễn có tài hoa làm đạo diễn, nhưng đôi nhân xử thế cũng không coi là cao thủ, hẳn có thể ngồi cùng Thường Thời Quy trong chốc lát, đã là nể mặt của hắn. Cho nên thấy Ninh Tây trạng thái ổn định, liền chào hỏi nhóm người, tiếp tục quay cảnh vừa rồi chưa xong.

Giám chế ở một bên hận không thể cầm lấy cái cổ hắn mà lắc, chẳng phải ông quay phim không phải là rất tốt, hiện tại đại lão bản ở đây, ông còn muốn vội vã gọi bằng hữu người ta mang đi quay phim, tình thương ở đâu?

Thường Thời Quy không nghĩ đến Tiền Đạo diễn ngay thẳng như thế, hẳn sững sờ chốc lát, sau đó nghiêng đầu đi nhìn Ninh Tây, chỉ cần trên mặt Ninh Tây có một tia không tình nguyện, hẳn sẽ lấy thân phận người đầu tư phim, nói Tiền Đạo diễn dừng lại lần quay phim này.

Đáng tiếc Ninh Tây cũng không có phân nửa không tình nguyện, lúc Tiền Đạo diễn mở miệng một khắc, cô cũng rất tự giác cởi áo khoác trên người, đi đến cho người điều chỉnh cáp treo treo ngược cô lên cao.

Giám chế ở bên cạnh lúng túng cười nói:

"Đạo diễn cùng diễn viên đều có thể chịu được cực khổ."

Trừ câu này, hẳn đã không có lời nào có thể nói. Nếu như là tổ phim khác khi có người đầu tư làm phim ở đây, ai mà không nâng kính, còn cái tổ phim của bọn họ...

Nghĩ tới những thứ này là chính mình góp một phần chi ra cũng không thể cùng Tiền Từ Hải cãi cọ, hắn yên lặng sờ soạng mặt mình một cái, người công tác giám chế cũng thật sốt ruột.

"Không quan hệ."

Thường Thời Quy đi đến đằng sau đạo diễn ngồi xuống, nhìn bên trong màn hình, thợ trang điểm trang điểm lại cho Ninh Tây, Ninh Tây cùng một nam diễn viên đang nói gì đó, trên người nhìn không ra dấu vết bị thương.

Nhưng một người sống sờ sờ đụng vào kệ sắt thép, làm sao có thể không bị thương?

Tiền Từ Hải không có tâm tư cùng Thường Thời Quy lôi kéo tình cảm, hẳn thấy hai người diễn viên đã chuẩn bị tốt, liền hô chuẩn bị.

"Chuẩn bị, diễn!"

Nhìn tình cảnh đánh nhau trong màn hình bởi vì chưa có chỉnh sửa qua hậu kỳ, nhìn ra hết sức buồn cười. Nhưng hai người diễn viên trên mặt lại hết sức sinh động, hoàn toàn đắm chìm vào nội dung cảnh diễn.

Thường Thời Quy không hiểu hành động diễn xuất, nhưng theo ý hẳn, khi bắt đầu quay phim một khắc, Ninh Tây cả người đều thay đổi, biến thành một tiên nhất không ăn khói lửa nhân gian, xinh đẹp xuất trần, nhìn qua không ai dám dễ dàng khinh thường.

"Ninh Tây nhập diễn rất nhanh, "

Lưu phó đạo diễn đi đến màn hình xem trong chốc lát, sau đó ngữ khí mang theo tán thưởng,

"Chờ bộ phim này chiếu phim, nàng sẽ phải nổi giận."

"Linh khí có thừa, lão luyện không đủ, "

Tiền Từ Hải giấu tay, mắt cũng không chớp xem màn hình

"Tiễn vào tổ phim cũng lớn dần không ít, chỉ cần sau này nguyện ý cố gắng, cũng không thiếu không gian trưởng thành."

Mặc dù còn có khuyết điểm, nhưng là thế hệ mới, diễn viên còn trẻ tuổi, diễn xuất như thế này cũng coi là số một số hai.

Chỉ là lời này Tiền Từ Hải không nói ra, hẳn nửa người trên dựa vào lưng ghế, sau đó chỉ huy hai người quay camera quay đặc tả hai người diễn viên.

Ông kính đặc tả vừa hoạt động, có thể nhìn ra Ninh Tây cùng nữ nhân vật phản diện số hai khác biệt hoàn toàn, ánh mắt Ninh Tây rất chân thật, nữ phản diện số hai so về điểm này, thua Ninh Tây không ít.

Chờ thời điểm điện ảnh chiếu phim đoạn này, chú ý của người xem nhất định sẽ bị Ninh Tây cướp đi, bởi vì Ninh Tây dễ dàng nhập diễn hơn bọn họ.

"Cái gì gọi là tiên giới đệ nhất mỹ nhân, cũng không có gì vượt trội "

Ma nữ bị Thanh Yên đánh một chưởng, lui về phía sau liền lùi lại vài bước, mới miễn cưỡng đứng vững, cô ta oán hận nhìn Thanh Yên, trong miệng lại nói lời khinh bỉ.

Thanh Yên mắt lạnh nhìn cô ta có bộ dáng chật vật, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, ra tay lại không chút lưu tình, sau đó lựa trắng bay ra, đem cổ của ma nữ cuốn lấy, cho đến khi ma nữ trút ra hơi thở cuối cùng, cô mới buông tay ra.

Thanh Yên tiên nhân có tính cách lãnh, nàng không hiểu thương cảm, cũng không biết tà ác, đây là cái danh xứng với băng mỹ nhân.

Với kiểu nhân vật này, nếu như diễn viên không có phỏng đoán tốt, sẽ trở nên chất phác không thú vị, người xem xem đến, đánh đồng với cá chết, nhưng mà Ninh Tây bắt được nhân vật này rất tốt, làm cho nhân vật lạnh lùng, không hề có lòng thương hại lại dẫn mang nét tự nhiên đáng có.

Tiền Từ Hải thích nhất Ninh Tây chính là điểm này.

Đến nỗi Thường Thời Quy ngồi ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện với nhau, ánh mắt đang theo dõi Ninh Tây cũng quay trở ra.

Ngoài đó không xa, đoàn người đang hướng trên núi gian nan mà bò, một người trong đó thở phì phò hỏi:

"Nhất Tuấn, cầu từ đâu lấy được tin tức, Thường Thời Quy là nhân vật lớn như thế, không có việc gì chạy đến nơi chim không ỉa phân làm gì, ngắm phong cảnh sao?"

Chương 24

"Chắc là bên này, "

Trần Nhất Tuấn lắc lắc trên chân bùn.

"Nghe nói hấn gần đây đầu tư một bộ phim, hôm nay đúng lúc đến tổ phim thăm dò."

"Tớ chỉ lo lắng cho dù chúng ta tìm được hấn, hấn cũng không đồng ý cùng chúng ta hợp tác, "

Hà Đông thở hồng hộc, nói chuyện còn phát run,

"Đến lúc đó làm sao bây giờ?"

Trần Nhất Tuấn cắn quai hàm không nói gì, nếu là vào hai tháng trước, hấn là sẽ không phí tâm tư nịnh nọt ai, nhưng bây giờ...

Nghĩ đến sự việc kia của nhà mình, hấn hít sâu một hơi,

"Hà Đông, cậu biết tình huống nhà mình, hiện tại chỉ có thể hết sức liều mạng."

Hà Đông đưa tay vỗ vỗ vai hấn:

"Tớ biết rõ, bất kể thế nào, trước cứ thử xem đi."

"Ông kính vừa rồi quay lại một lần nữa."

Tiền Từ Hải buông loa phóng thanh trong tay, quay đầu phát hiện Thường lão bản còn ngồi ở trên băng ghế, ông lúc này mới nhớ tới mình gạt vị đại gia này sang một bên khá lâu.

"Thường tiên sinh, "

Tiền Từ Hải cười một tiếng tiến đến trước mặt Thường Thời Quy,

"Hiện trường quay phim kỳ thật rất nhàm chán, để ngài đợi lâu."

Thường Thời Quy ánh mắt ôn hòa quét qua nơi diễn phim, nhìn Tiên Từ Hải cười cười:

"Xem Tiên Đạo diễn quay phim, cũng thú vị."

Tiên Từ Hải yên lặng cười khan một tiếng, hứng thú của người có tiền thật là làm cho người ta không hiểu lắm.

Vừa rồi quay phim xong, chờ cáp treo xuống, Trương Bồi Bồi mới phát hiện Ninh Tây khom lưng có chút mất tự nhiên, cô lại gần Ninh Tây nhỏ giọng hỏi:

"Vừa rồi bị thương sau lưng?"

Trương Bồi Bồi làm diễn viên đã nhiều năm, liên tục không nóng không lạnh, lần này có thể cảm được nhân vật phản diện thứ hai đã là khó, hiện tại bởi vì Chu Mạt Ly công khai bắt nạt Ninh Tây, khiến Tiên Đạo dẽ cắt giảm không ít cảnh thuộc về Chu Mạt Ly để cho lại cho cô diễn, cho nên ngay cả người đại diện đều cười cô nói là dựa vào Ninh Tây gặp vận may.

Cô vốn là nghệ sĩ có tương mạo trong giới nữ nghệ sĩ giải trí không tính đúng đầu, diễn cũng không tính là tốt nhất, đáng nhắc tới chính là tâm tính tốt, có thể nổi tiếng hay không không quan trọng, cố gắng đủ tiền sống là tốt. Cô cùng Ninh Tây cũng coi như là hữu hảo, hai người tuổi chênh lệch lại không quá kém, lén lút giao tình coi như không tệ.

"Là có chút đau, "

Ninh Tây đến gần đến bên cạnh tai cô ấy nhỏ giọng nói,

"Khả năng đã bị thương."

"Tôi chỗ đó có biết dầu thuốc làm tan máu bầm, buổi tối đưa cho cô bảo tiểu Tiểu Dương xoa vào"

Ninh Tây còn trẻ như vậy, nhìn vào thì giống như vì một bộ phim mà có điểm sáng, nhưng trong bộ phim này hội tụ những diễn viên tai to mặt lớn bên trong, cho nên coo ấy cũng không tính là cái gì.

Cho nên cô có thể hiểu được Ninh Tây vì cái gì kiên dù bị thương cũng chịu

đụng đê diễn, không phải là không coi trọng chính mình, mà vì vòng tròn này cạnh tranh quá kịch liệt, nếu như không cẩn thận vì những thứ này khiến cho những người tai to mặt lớn nhìn thấy một chút ấn tượng xấu, đối với Ninh Tây mà nói, chính là tai hoạ ngập đầu.

Đối với dư luận diễn viên đứng lên bằng ấn tượng tốt không dễ dàng, ấn tượng xấu thường thường lại chỉ vì một câu nói.

Ninh Tây cười cùng Trương Bồi Bồi nói cảm ơn, hai người ra khỏi nơi quay phim, cầm lấy cặp lồng đựng cơm trợ lý đưa đến, chưa kịp mở ra, trợ lý đạo diễn đã gọi Ninh Tây, kêu cô tới gặp Tiên Đạo diễn.

Bình thường Tiên Đạo diễn thường xuyên thừa dịp lúc ăn cơm trưa gọi diễn viên nói về vấn đề diễn xuất, Ninh Tây cũng không để ý, cầm cặp lồng đựng cơm liền đi theo sau lưng trợ lý đạo diễn.

"Tiểu Ninh, mau tới đây ngồi."

Tiên Đạo diễn nhìn thấy Ninh Tây đến, quơ chiếc đũa chào hỏi Ninh Tây.

Ninh Tây nhìn nhìn cái bàn nhỏ, ngồi vây quanh là Tiên Đạo diễn, Lưu phó đạo diễn cùng với 3 người Thường Thời Quy, bước chân cô ngưng một cái, ở bên cạnh Thường Thời Quy ngồi xuống.

Đợi cô mở cặp lồng đựng cơm ra, liền phát hiện cặp lồng đựng cơm của mình cùng hộp cơm trên tay Thường Thời Quy nhỏ hơn.

Rõ ràng là món ăn giống nhau, vì sao hộp cơm của Thường Thời Quy lại nhiều thịt hơn so với của cô?

Chú ý tới ánh mắt của Ninh Tây, Thường Thời Quy cúi đầu nhìn khay thịt mà mình còn chưa bắt đầu ăn, hướng trước mặt Ninh Tây đẩy sang.

Tiên Đạo diễn cùng Lưu phó đạo diễn hai người cùng nhau ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào hộp đồ ăn giữa Ninh Tây với Thường Thời Quy, sau đó lại cùng nhau thu hồi ánh mắt.

Ninh Tây:.....

Cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm.

Xa xa Chun Mạt Ly cũng đang nhìn chăm chăm Ninh Tây không chớp, thiếu chút nữa tức giận đến cắn nát hàm răng, mấy ngày gần đây cô cũng không dám đi trêu chọc Ninh Tây, cô cảm thấy cô gái kia có chút ác độc, kể từ khi tính kế với Ninh Tây, cô ta không có được việc gì cho thuận lợi.

Thật vất vả mới có thể làm phát ngôn đại diện cho một sản phẩm lại bị đối phương hủy bỏ, trước có tiết mục trên truyền hình cùng cô ta liên lạc cũng mất tin tức, ở trong tổ phim thì bị cắt giảm nội dung, không hề có một việc gì hài lòng.

Chẳng lẽ Ninh Tây cùng tổng tài Thường thị có quan hệ gì?

Càng nghĩ càng sợ hãi, cô bây giờ đã bắt đầu hồi hận.

"Tiểu Ninh, của cô còn mấy cảnh nữa là xong rồi, mấy ngày nay đều là diễn đánh nhau vất vả, cô có thể chịu được không?"

"Tiền đạo diễn yên tâm, tôi sẽ cố gắng không kéo chân tổ phim."

Không thể nói được quá vẹn toàn, nhưng cũng không thể khiếm tốn quá mức, Ninh Tây lau khóe miệng một chút mỡ dính lên.

"Xin ông yên tâm."

" Tôi dĩ nhiên yên tâm, "

Tiền Đạo vui tươi hơn hờ cười nói.

"Tôi xem cô đánh võ rất quen thuộc, trước kia có luyện qua sao?"

"Trước khi về nước có diễn qua diễn viên quần chúng hoặc là nhân vật nhỏ, "

Ninh Tây nói đến đây, nhin không được cười,

"Ông cũng biết rõ, rất nhiều nước ngoài đối với công phu Trung Quốc lúc nào cũng là thần kỳ khó lý giải, cho nên tôi thường thường có vai diễn làm người Trung Quốc có võ công cao cường hoặc là làm diễn viên thể thao, trên thực tế chỉ là dáng vẻ đẹp mắt mà thôi."

Tiền Từ Hải nghe được lời này, nhin không được nhìn Ninh Tây một cái.

Một cô gái còn trẻ như vậy, ở nước ngoài diễn cảnh đánh nhau, thậm chí là thể thân, chuyện này ăn bao nhiêu khổ, nghĩ cũng có thể nghĩ đến.

Lưu phó đạo diễn cũng có chút sững sờ, hẳn không nghĩ tới Ninh Tây trải qua ở nước ngoài khổ cực như vậy, khó trách vào vòng giải trí không lâu, cũng không lộ e sợ, hóa ra là ở nước ngoài rèn luyện mà ra.

"Thật không dễ dàng, "

Lưu phó đạo diễn có chút ít đồng tình nói,

"Người Trung Quốc chúng ta ở nước ngoài trong giới văn nghệ, rất ít có thể nổi tiếng."

"Lúc ấy cũng không nghĩ tới chuyện nổi tiếng, chỉ là khi đó trong tay thiếu tiền, đúng lúc có tổ phim cần kiểu nhân vật như thế, tôi liền đi thử một chút, "

Nhắc tới những thứ này, Ninh Tây đỏ không có gì cảm thấy mát mặt,

"Sau khi tốt nghiệp mặc dù không thiếu tiền, nhưng vì ở trong biết vài người bạn, có đôi khi sẽ giúp bọn họ một chút nếu gặp rút."

Thường Thời Quy nghiêng đầu nhìn Ninh Tây, mí mắt khẽ rung động, hẳn nhắm mắt lại, che giấu cảm xúc đáy mắt.

Cô đến tốt cùng trải qua bao nhiêu, bây giờ mới có thể nhắc lại với thái độ không thềm để ý như thế?

"Ninh Tây..."

Hắn nghe giọng của chính mình hơi khàn, hẳn muốn hỏi một chút những năm ở nước ngoài cô có tốt hay không, nhưng lại hỏi không được.

Một mình bên ngoài, kinh tế túng quẫn, không có người thân quan tâm, có thể tốt chỗ nào?

"Ân?"

Ninh Tây cười dịu dàng nghiêng đầu nhìn Thường Thời Quy, từng cái cử chỉ rất nhỏ đều hoàn mỹ đ không thể bắt bẻ chỗ chỗ nào.

"Cô rất lợi hại."

Hắn miễn cưỡng cười nói,

"Vô cùng rất giỏi."

"Không có gì."

Cô mặt mày cong cong.

"Thường tiên sinh như vậy khen ngợi người, khiến người ta rất ngại."

Có gì đặc biệt hơn người, làm người đi đến bước cùng, chỉ có hai sự lựa chọn. Buộc làm cho mình rất giỏi, hoặc là để mình chìm xuống. Cô tuyệt đối không thể bản thân rơi vào con đường thứ hai, vậy cũng chỉ có thể cắn răng liều mạng đi con đường thứ nhất.

"Tổng tài, "

Trợ lý của Thường Thời Quy đi tới, khom lưng nhỏ giọng nói,

"Thiếu công tử tập đoàn Trần thị tìm tới chỗ này."

Đuôi lông mày Ninh Tây hơi động một chút, cúi đầu tiếp tục đào cơm, phảng phất không nghe được lời nói của trợ lý.

Thường Thời Quy lại không tự giác nhìn Ninh Tây một cái, giọng nói lãnh đạm.

"Hắn làm sao biết tôi ở đây?"

"Cái này..."

Trợ lý cũng không rõ ràng là ai đem hành trình của tổng giám đốc tiết lộ ra, hắn do dự nói,

"Xin lỗi, ông chủ, sau khi trở về tôi sẽ tra việc này."

"Trước hết đi gặp hắn "

Thường Thời Quy quay đầu nói với Tiên Đạo diễn.

"Ngại quá, có người nghe được tôi tới nơi này, đến tận đây tìm gặp."

"Không có việc gì, không có việc gì."

Tiên Từ Hải cười hơ hớ.

"Đúng lúc chúng tôi cũng ăn xong, không quấy rầy Thường tiên sinh nói chuyện."

Lấy thân phận của Thường Thời Quy, người muốn tìm hắc đầu tư nhiều vô số kể, đuổi theo đến chỗ này cũng không phải là cái gì kỳ quái.

Ninh Tây thấy tiên đạo diễn cùng lưu phó đạo diễn đứng dậy đi ra ngoài, nhìn nhìn mình mới ăn một nửa cặp lòng đưng com, cũng định để đĩa xuống chuẩn bị rời đi.

"Không có việc gì, tôi chỉ nói hai câu nói đuổi người đi, "

Thường Thời Quy đối với cô cười cười, đưa cho cô chai nước uống.

"Cô từ từ ăn, không cần vội."

Xem bình nước đã được mở sẵn, Ninh Tây cười nói một tiếng cảm ơn, cúi đầu tiếp tục đào com.

Trần Nhất Tuấn đi vào tổ phim, chứng kiến diễn viên quần chúng ngồi chồm hồm trên mặt đất nòng nhiệt ăn nhìn không ra nguyên dạng thức ăn, dầu mỡ ngán hương vị thỉnh thoảng bay vào trong lỗ mũi của hắn, nhưng hắn không thích ứng cau lại mi mũi.

"Trần tiên sinh, thỉnh đi phía này." Trợ lý dẫn hắn cùng với Hà Đông đi vào trong, hắn mắt nhìn bốn phía, bước nhanh đi theo, đi không bao xa, liền gặp Thường Thời Quy ngồi ở hé ra hơi cũ không tân bên cạnh bàn, trước mặt còn bày đặt hai cái chưa ăn hết cặp lòng đưng com, bên cạnh ngồi một cái chải lấy cổ đại búi tóc, trên người khoác rộng thùng thình áo khoác nữ diễn viên, cái này nữ diễn viên ngồi ở Thường Thời Quy trước mặt, còn ở cúi đầu đào cặp lòng đưng com ăn, cũng không biết là thân phận gì.

Trong lòng hắn mặc dù có chút hiếu kỳ, trên mặt lại chen lẩn ra một cái nóng

bỗng vui vẻ: "Thẹn thùng, Thường tiên sinh, quấy rầy đến ngài dùng cơm trưa."

"Không có việc gì, ta đúng lúc ăn xong." Thường Thời Quy uống một ngụm đồ uống, hướng hấn cùng Hà Đông làm một cái thỉnh tư thế ngồi.

Trần Nhất Tuấn cùng Hà Đông mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy hai trương ghế nhựa tử, bọn họ nhìn nhìn Thường Thời Quy dưới mông ngồi cũng là cái này, do dự một chút, ngồi đàng hoàng xuống.

Vừa lúc đó, Trần Nhất Tuấn chứng kiến cúi đầu ăn cơm nữ diễn viên ngẩng đầu lên, hấn nhin không được lui về phía sau lui, ngay cả nhân mang băng ghé lật đến trên mặt đất.

"Là, là người?!"

Chương 25

Bộ dáng Trần Nhất Tuấn hoảng sợ, khiến trợ lý của Thường Thời Quy bị hù dọa, nhìn Trần Nhất Tuấn khắp người chật vật, mới cùng Hà Đông cùng nhau đỡ hấn đứng lên.

Không hề nghĩ đến ở chỗ này gặp cô gái này, Trần Nhất Tuấn trong lòng rối bòng bong, hấn từ trong hộp thuốc lá lấy ra một điều thuốc, cũng chẳng quan tâm Thường Thời Quy ở đây, tay run run đốt lên.

Trước năm mới hấn gặp Ninh Tây một lần, nghe được Thường Thời Quy xưng Ninh Tây là Ninh tiểu thư, còn không xác định cô chính là Ninh Tây học cùng lớp cao trung. Cho đến khi tin tức liên quan tới Ninh Tây ùn ùn kéo tới xuất hiện trên truyền thông, khi hấn nhìn thấy ảnh của Ninh Tây cùng tên đồng thời xuất hiện, là hấn biết, đây là Ninh Tây, năm đó bị hấn làm hại cửa nát nhà tan.

Mỗi lần nhớ tới trò đùa dai thời niên thiếu, hấn vừa cảm thấy xấu hổ, lại cảm thấy sợ hãi, thời gian lâu dài, Ninh Tây trong lòng hấn thành một cây gai, chỉ cần nhớ tới lại đau đớn khó nhịn, chột dạ vô cùng.

Nhìn thấy bạn tốt thất thố như thế, Hà Đông vừa kinh ngạc lại cảm thấy bất ngờ, lần trước gặp phải đã gặp cô gái này, bây giờ tại sao lại ở chỗ này, chẳng lẽ cô ấy thật sự là Ninh Tây năm đó?

Nhưng Ninh Tây này lớn lên cùng Ninh Tây học lớp cao trung căn bản không giống nhau, có khi nào là Trần Nhất Tuấn nhận lầm người?

Huống chi nếu như cô gái này thật sự là Ninh Tây trước kia, cô lúc này nhìn đến bọn họ, sự có thể bình tĩnh như thế?

"Khụ khụ khụ!"

Trần Nhất Tuấn bị khói sặc đến ho khan không ngừng, hấn vội vã đứng người lên, trốn qua một bên ho khan.

"Thường tiên sinh, "

Hà Đông sợ bầu không khí lúng túng, chủ động tiến lên cùng Thường Thời

Quy bắt chuyện.

"Lần này chúng tôi tới quấy rầy anh, là vì một hạng mục hợp tác..."

Thường Thời Quy mắt nhìn Trần Nhất Tuấn trong góc không ngừng ho khan:

"Hạng mục của Quý công ty tôi đã xem qua, ý tưởng rất tốt, nhưng tôi tạm thời đối với hạng mục này cũng không có hứng thú, chỉ sợ lần này hai người đi một chuyến tay không."

Ninh Tây đóng cái nắp cặp lòng đựng com, sau lưng duỗi đến một cánh tay thay cô lấy cái hộp cất đi. Cô quay đầu nhìn lại, là trợ lý của Thường Thời Quy. Đối phương gặp ánh mắt của cô, hướng về cô lễ phép cười cười.

"Thường tiên sinh, xin anh cho chúng ta mười phút, tôi tin tưởng hạng mục này nhất định có liên quan đến công ty anh."

Hà Đông không muốn buông tha, hạ thấp tư thái hướng Thường Thời Quy cầu tình.

Ninh Tây híp một nửa mắt thấy Hà Đông bày ra thấp kém, đột nhiên nhỏ giọng bật cười:

"Nếu Thường tiên sinh đã nói đối với hạng mục này không có hứng thú, đã nói lên mặc kệ hạng mục này có nhiều liên quan đến công ty, cũng không thể nhúc nhích được Thường tiên sinh."

Thường Thời Quy hướng về Ninh Tây gật đầu cười cười.

Trợ lý ném hết rác quay trở lại, nhìn thấy cảnh "Quân vương hoa mắt ù tai vì gian phi", cả người như trong mộng, tổng tài cùng nữ nghệ sĩ này quan hệ thế nào đã tốt đến bước này?

Ninh Tây khước miệng khẽ nhếch cười, ánh mắt phức tạp ở trên mặt Thường Thời Quy quét một lần, sau đó cười nhạt một tiếng, dùng hành động khinh bỉ Hà Đông cùng Trần Nhất Tuấn.

Bị người coi khinh như vậy, Hà Đông trước nay vẫn có danh hiệu "Hộ hoa sứ giả" trên mặt đã có chút ít không nhịn được, hẩn nhìn Ninh Tây một thân mặc đồ hóa trang, hẩn là diễn viên, lại thấy Thường Thời Quy cùng cô có

quan hệ thân mật, há to miệng, đem trong lòng khẩu khí nuốt xuống.

"Thường tiên sinh, xin anh cho chúng tôi vài phút."

Trần Nhất Tuấn hét ho khan, đi tới trước mặt Ninh Tây, hai mắt sáng quắc nhìn cô,

"Cô là Ninh Tây sao?"

Ninh Tây hướng hẳn lộ ra một cái mỉm cười hoàn mỹ:

"Trần công tử không phải là tìm đến Thường tiên sinh sao, như thế nào đột nhiên hỏi đến tôi, phương thức làm quen này cũng quá cũ."

Trần Nhất Tuấn mắt nhìn cô mặt không chút thay đổi ngồi bên cạnh Thường Thời Quy, đau lòng cùng oán hận dẫu ở trong lòng nhiều năm hóa thành một cỗ xúc động:

"Cô những năm này đi nơi nào, vì sao lại biến thành cái dạng này?"

Ở trong ký ức của hắn, Ninh Tây làn da trắng nõn lại mập mạp, là thiếu nữ diễm đạm nho nhã, cô gái xinh đẹp trước mắt này cùng Ninh Tây trước kia không hề có chung một bóng dáng. Khi đó Ninh Tây mặc dù không xinh đẹp, nhưng diễm tĩnh nhã nhặn, càng không có khả năng nói ra những lời này.

Gặp bộ dáng của Trần Nhất Tuấn giống như kinh hãi, lại như nghi ngờ, Ninh Tây cười khẽ một tiếng, buông bình đồ uống trong tay, nói với Thường Thời Quy:

"Thường tiên sinh, tôi đi bàn bạc một chút về cảnh diễn, xin lỗi không tiếp được."

Thường Thời Quy nhẹ gật đầu.

Ninh Tây cười cười với hắn, đứng dậy liền đi, mới vừa đi ra chưa được hai bước, cổ tay phải đã bị Trần Nhất Tuấn bắt được.

"Ninh Tây, đợi chút..."

"Bốp!"

Tiếng bập tai vang lên giòn dã.

Lắc lắc tay trái chính mình, Ninh Tây đem tay phải trong tay Trần Nhất Tuấn kéo ra,

"Trần công tử dù gì xuất thân nhà phú quý, trưởng bối trong nhà chẳng lẽ không dạy anh không nên tùy tiện cầm tay một cô gái sao? Muốn đỡ trò lưu manh muốn, đừng tùy tiện tiện tiện liền đối người động thủ. Người sở dĩ được gọi là người, bởi vì người cùng súc sinh khác nhau, nếu như làm không được điểm này, vậy còn làm người cái gì, trực tiếp làm súc sinh không phải là tốt hơn?"

Ninh Tây một tát này vô cùng ác độc, dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra gò má Trần Nhất Tuấn đã hồng lên.

Hà Đông thấy cô là một cái con hát cũng dám hướng Trần Nhất Tuấn động thủ, lúc này liền giận tái mặt:

"Ninh tiểu thư lần này chỉ sợ quá mức, người tốt xấu gì cũng là nhân vật công chúng, làm việc tốt nhất là nghĩ kỹ rồi mới làm."

"Như thế nào, như thế liền đồng ý cho đàn ông các người tùy tiện tiện tiện hướng cô gái động thủ động cước, lại không cho phép cô gái đánh trả sao?"

Ninh Tây từ trên bàn rút hai tờ khăn giấy, từ từ lau bàn tay trái, lau hết sức cẩn thận, cả kẽ hở ngón tay cũng không buông tha. Nhưng động tác này theo Hà Đông, không thể nghi ngờ là đối bọn họ chính là khinh bỉ.

Trợ lý ở bên cạnh nhìn thấy nuốt một ngụm nước bọt, chuyện này...

Không chỉ lời nói độc, tay đánh độc, ngay cả hành vi cũng hết sức tức người, nếu như gặp được người có trái tim không tốt, chỉ sợ đã chết vì giận.

"Cô một cái con hát..."

Hà Đông lời nói chưa mắng ra toàn bộ, Thường Thời Quy liền đứng dậy đem Ninh Tây kéo ra phía sau.

"Hà tiên sinh, Thường thị sẽ không theo người không phong độ, không biết lễ phép hợp tác, "

Thường Thời Quy nhàn nhạt quét mắt Trần Nhất Tuấn, gặp đôi phương đang bụm mặt sững sờ, giọng nói trở nên lạnh hơn,

"Các người mời về đi, không nên quấy rầy tổ phim quay phim."

Nghe nói như thế, Hà Đông còn có cái gì không hiểu, khó trách cô gái này nói chuyện làm việc mạnh mẽ như vậy, nguyên lai là dựa vào Thường Thời Quy làm cây đại thụ. Hấn dám đối với Ninh Tây quăng mặt, cũng không dám đắc tội Thường Thời Quy, đành phải trầm mặt,

"Nếu Thường tiên sinh đã nói như vậy, chúng tôi cũng không cùng một cô gái so đo, nhưng là..."

"Thường tiên sinh nhìn người tương đối khá, "

Trong giọng nói của hấn tràn đầy ác ý.

"Nhưng có vài cô gái nhìn xinh đẹp động lòng người, nhưng là ai biết gương mặt đó là thật hay giả?"

Nếu như cô thật sự là Ninh Tây trước kia, như vậy gương mặt này nhất định là trang điểm mới có được.

Thời điểm học cao trung, hình dáng Ninh Tây ra sao hấn đã quên, duy nhất còn nhớ chính là thành tích mặc dù tốt, nhưng béo thành quả cầu, nam sinh cả lớp ai mà không đem cô làm trò cười.

"Loại vấn đề này không cần Hà tiên sinh quan tâm "

Thường Thời Quy giận tái mặt.

"Hai vị không cần quan tâm loại chuyện nhỏ nhặt này, chi bằng suy nghĩ một chút làm thế nào Trần thị đứng vững, Trần tổng tài hiện tại cũng không phải chỉ có Trần tiên sinh là con trai."

Hà Đông bị lời này ép buộc đến sắc mặt thay đổi, nhưng đối mặt với khí thế bức người của Thường Thời Quy, hấn một câu phản bác đều nói không nên lời.

Ninh Tây nhìn Thường Thời Quy ngăn cản ở trước người mình, khẽ rũ mắt,

đem khăn giấy trong tay vôn vê thành một nắm hình tròn, sít sao nắm ở trong lòng bàn tay.

"Thực xin lỗi, tôi vô tình mạo phạm, tôi chỉ là muốn biết rõ..."

Trần Nhất Tuấn nhìn về phía sau lưng Thường Thời Quy, nhưng Thường Thời Quy lớn lên cao ngất, hắn chỉ có thể nhìn thấy búi tóc trên đỉnh đầu Ninh Tây,

"Cô đến cùng có phải là Ninh Tây học cao trung trước kia?"

Ninh Tây sau lưng Thường Thời Quy không trả lời hắn.

Ánh mắt âm đạm xuống, quay đầu nhìn Hà Đông:

"Chúng ta trở về đi."

Hà Đông buông thõng khoe miệng, cùng đi theo sau lưng Trần Nhất Tuấn xuống núi.

Nhân viên tổ phim gặp hai người sắc mặt khó coi, trên mặt Trần Nhất Tuấn còn có theo vết đỏ, nhìn không được hoài nghi, đây là cùng người ta đánh nhau?

Bọn họ cũng không dám hỏi, đoàn người lên xe, Trần Nhất Tuấn ngồi ở ghế sau không nói một lời, nhìn vô cùng mệt mỏi.

"Nhất Tuấn, cậu không cần nghĩ quá nhiều, khi đó chúng ta đều là thiếu niên không hiểu chuyện, chỉ đùa cô ta một chút, ai biết sẽ phát sinh những thứ ngoài ý muốn, "

Hà Đông gặp hắn như vậy, khuyên nhủ.

"Cùng lắm thì chúng ta tìm thời gian thích hợp nói lời xin lỗi, đến lúc đó cô ấy nếu như còn canh cánh trong lòng, đó là do cô ta tự mình phiền lòng."

Trên thực tế không tha thứ thì thế nào, tất cả mọi người có quỹ đạo cuộc sống, chuyện trước kia đối với nhiều người mà nói, đó là trò đùa dai thời niên thiếu, ai cũng không vì cô ta, thay đổi cuộc sống của họ.

"Năm đó nếu như không phải là cô ấy thăm mển cậu, chọc cho mọi người

trong lớp cười nhạo, cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện như vậy."

Hà Đông trong giọng nói dẫn theo tư trào phúng.

"Cũng không muốn nghĩ đến bộ dáng năm đó của cô ấy, ai để ý đến được?"

Trần Nhất Tuấn há to miệng, nói không nên một câu.

Bởi vì chỉ có hấn trong lòng rõ ràng, năm đó Ninh Tây căn bản không hề thâm mến hấn, cũng không viết thư tình. Ngay cả chính hấn đều không rõ ràng lắm, năm đó tại sao phải nói dối bạn cùng lớp, cùng mọi người cho rằng Ninh Tây thâm mến hấn...

Hồi tưởng lại năm đó các bạn học cười nhạo Ninh Tây, hấn liền cảm giác mình như bị lột sạch quần áo đứng dưới ánh mặt trời chói chang, vô cùng khó xử.

Nhưng hấn nói không nên lời, cũng không mặt mũi nói ra khỏi miệng.

Buổi chiều quay phim hết sức thuận lợi, Ninh Tây cũng không bị sự kiện buổi trưa ảnh hưởng, thậm chí theo Tiên Đạo diễn, buổi chiều trạng thái của cô sánh với buổi trưa còn tốt hơn.

Ra khỏi nơi quay phim, Ninh Tây phát hiện Thường Thời Quy còn chưa rời đi.

Thân hình cao lớn của hấn ngồi trên ghế nhỏ sau màn hình, nhìn đến có chút đáng thương.

"Thường tiên sinh, "

Cô đi đến bên cạnh hướng hấn giơ giơ tay lên, cười nói,

"Tôi đi tẩy trang chút đã."

"A, "

Thường Thời Quy từ trên ghế đứng lên, sau đó nói, "Vậy tôi..." Hấn giơ cổ tay lên nhìn xuống đồng hồ đeo tay, nghĩ bản thân cũng nên rời đi, nhưng khi nhìn đến nụ cười trên mặt cô, lại không bỏ được nói lời tạm biệt.

Chương 26

Đáng tiếc Ninh Tây cũng không phát giác được Thường Thời Quy khôn còn không muốn đi, cô cùng Thường Thời Quy nói lời tạm biệt, liền đi phòng đến trang tháo trang sức.

Vài thợ trang điểm chính đang nói chuyện phiếm, thấy cô vào, nhiệt tình chào hỏi, bắt đầu vây quanh cô tháo trang sức. Trước kia Ninh Tây không có chút danh tiếng, những thợ trang điểm đối với cô là khách khí có thừa, nhiệt tình không đủ, cùng hiện tại so sánh, quá khác biệt.

Thái độ như vậy trong giới giải trí cũng là bình thường, Ninh Tây cũng không thấy có cái gì kỳ quái.

Từ bỏ hết trang trang sức, Ninh Tây vào phòng thay đồ thay quần áo, đồ hóa trang mới vừa cởi một nửa, tiếng của Chu Mạt Ly từ bên ngoài truyền vào, giống như là thợ trang điểm lấy tóc giả ra cho cô ta, kéo đến đầu tóc, cô ta nhin không được oán trách vài câu.

Thợ trang điểm nói một câu xin lỗi, bên ngoài liền yên tĩnh trở lại.

Ninh Tây mở cửa đi ra ngoài, Chu Mạt Ly ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, sau đó khẽ hừ một tiếng.

Tiếng hừ này nhẹ trong phòng hóa trang yên tĩnh lại nghe đến chói tai, bầu không khí đột nhiên trở nên lúng túng. Ninh Tây giống như cười mà như không cười liếc về Chu Mạt Ly một cái, sau đó hướng vài thợ trang điểm điem gật đầu, đi ra ngoài.

Vài thợ trang điểm nghĩ đến, Chu Mạt Ly người này lòng dạ hẹp hòi hay so đo, nói chuyện làm việc còn không hào phóng bằng hậu bối Ninh Tây. Giữa người với người cái gì cũng không sợ, chỉ sợ sinh ra đối lập, bởi vì một đôi so với ra rất dễ dàng hiện bên nào là bên tốt.

Hiển nhiên Chu Mạt Ly liền thành phụ trợ cho hình ảnh Ninh Tây tốt lên.

Ninh Tây cho tới bây giờ không đem bản thân vô tội sạch sẽ như bạch liên hoa, một người sống đơn độc ở bên ngoài dốc sức như vậy, nếu như còn tin tưởng thế gian tất cả đều đẹp đẽ, vậy cũng không cần sống.

"Ninh tiểu thư."

Cô ngồi vào xe, bị một người đàn ông mặc tây trang gọi lại, là trợ lý bên cạnh Thường Thời Quy.

"Xin hỏi có chuyện gì không?" Ninh Tây hướng hẳn lễ phép vuốt cằm.

"Tổng tài lần này tới thăm, có chuẩn bị cho mọi người chút quà tặng, đây là phần chuẩn bị cho cô, xin cô nhận lấy."

Trợ lý cười đem một hộp quà cỡ bàn tay đưa cho Ninh Tây.

"Cám ơn."

Ninh Tây không ở trước mặt mở hộp ra xem bên trong chứa cái gì, giống như đây chỉ là một phần quà tặng nhỏ bình thường.

Trợ lý quan sát được hành động của cô, cũng không nói thêm gì, mà là cười nói:

"Cô đi thông thả."

Ninh Tây đuôi lông mày động động, hướng về trợ lý lộ ra nụ cười, sau đó lái xe đem cửa sổ xe kéo lên.

"Ông chủ, Ninh tiểu thư đã nhận quà, ".

Trợ lý đi đến sau xe, nói với Thường Thời Quy.

"Cô ấy đã ngồi trên xe của tổ phim."

"Cô ấy có thích không?"

Thường Thời Quy hỏi.

"Cái này..."

Trợ lý cảm thấy ông chủ nhà mình đem vấn đề ra hỏi có chút ngốc, nhưng thân là một trợ lý, cũng không thể nói thật.

"Ninh tiểu thư không mở gói quà, cho nên tôi cũng không biết cô ấy đến tốt cùng là thích, hay không thích."

Thường Thời Quy nhú nhú mày, trong lòng có chút hối hận, sớm biết vậy hẳn nên tự tay đưa quà tặng, như vậy cũng có thể biết Ninh Tây là hài lòng hay không hài lòng.

Nhưng nghĩ đến muốn mặt đối mặt đưa quà tặng Ninh Tây, hẳn lại cảm thấy mặt nóng lên.

Suy nghĩ hồi lâu, hẳn lấy điện thoại di động ra gửi một cái tin nhắn.

"Chị Tây Tây, có tin nhắn."

Tiểu Dương đem di động đưa cho Ninh Tây.

Ninh Tây mở ra điện thoại di động, chứng kiến nội dung tin nhắn, cười cười.

Nhìn thấy Ninh Tây cười như vậy, Tiểu Dương vẻ mặt bát quái hỏi:

"Chị Tây Tây, Thường tiên sinh đối với chị rất đặc biệt, chị nói có phải hay không đối với chị có ý tứ?"

"Rất nhiều người đàn ông đối với cô gái có tướng mạo tốt, đều có ít nhiều ý tứ, cái này cũng không đại biểu là bọn họ thích cô gái kia. Cái này cũng như con gái chúng ta thích đàn ông đẹp trai giống nhau, đều là thích vẻ ngoài, mà không phải có cái gọi là tình yêu,"

Ninh Tây đem hộp quà tặng mở ra, bên trong là một cái lược xinh đẹp.

Lược rất tốt, không giống vòng tay dây chuyền có ngụ ý ái muội, cũng không giống bộ sách bút máy các loại tỏ ra nghiêm cẩn.

"Nếu như bởi vì đàn ông đối với em có một chút mảnh nhỏ đặc biệt, em đã cảm thấy hẳn yêu thích em, tình yêu như vậy, cũng quá rẻ mạt."

"Vậy ý của chị là, Thường tiên sinh không phải thích chị, chỉ là đối với nhan sắc của chị có chút ý tứ?"

Tiểu Dương lập tức nhụt chí, "Thật không có ý nghĩa."

"Cái gì mới có ý nghĩa?"

Ninh Tây trả lời một cái tin nhắn cho đối phương.

"Chị Tây Tây..."

"Cái gì?"

Tiểu Dương cảm thấy tư tưởng của chị Tây Tây rất nguy hiểm, khó trách Trương tổng lo lắng chị Tây Tây gây ra chuyện gì đó□□.

"Chi tiết nhỏ đừng để ý như vậy, "

Ninh Tây phóng khoáng khoát tay áo.

"Việc tặng quà này, đàn ông nếu quả thật thích một cô gái, bản thân không trực tiếp đưa, thế nào lại kêu người khác thay mặt tặng?"

Tiểu Dương bưng tỉnh đại ngộ:

"Đúng vậy, em xem những phim về tổng tài cùng cô bé lọ lem, nam chính chỉ có đối đãi với nữ số hai lúc mới phải làm như vậy, nếu như là nữ chính, nam chính đều chính mình mang đi chọn lựa hoặc là đưa đến trên tay."

Ninh Tây:...

Lời tuy đúng, nhưng lấy làm ví dụ, cô hóa ra lại thành nữ số hai xúi quẩy đó sao?

Mặt khác trên một chiếc xe, Thường Thời Quy đọc tin nhắn "Cám ơn, lược rất đẹp", đằng sau còn có một cái biểu tượng mỉm cười hài lòng.

Lần sau hẳn biết tìm lý do để tặng quà cho Ninh Tây tặng quà đây?

Trở lại khách sạn, Ninh Tây ngâm mình tắm nước nóng, hóa giải toàn thân mệt mỏi. Nàng soi gương, phát hiện sau lưng quả nhiên bị thương một khối lớn.

Mở máy tính, đăng nhập tài khoản của mình đăng kí ở nước ngoài, có rất nhiều người cùng bình luận, cô suy nghĩ một chút, đăng một cái trạng thái.

Sứ giả trở về: Hôm nay gặp được người năm đó bày trò đùa dai, thật sự là một ngày không thật tốt. Mặt khác đa tạ mọi người quan tâm, tôi rất tốt.

Trạng thái này phát ra, rất nhanh đã có người bình luận, phần lớn người đều cảm thấy cần phải hung hăng đánh tên khốn kiếp đó một quyền, còn có một người cảm thấy cô cần phải đối với người đó lạnh lùng, còn có vị bạn bè trên mạng bày tỏ, hẳn có thể vì cô làm sát thủ miễn phí.

Đọc những bình luận này, Ninh Tây nhin cười không được, ngón tay trắng nõn ở trên bàn phím gõ một câu.

Hắn phải trả giá thật lớn...

Ninh Tây nhìn mình gõ ra những lời này, con chuột ở phím gửi đi do dự một chút, cuối cùng đem những lời này xóa bỏ, sau đó đóng máy tính lại.

Ở tổ phim mọi người cùng nỗ lực, (đàm hải tiên ký) cuối cùng cũng đóng máy, mọi người cùng một chỗ ăn tiệc chúc mừng, cùng nhau xưng huynh gọi đệ, tình cảm tỷ muội một phen sau, sau đó mỗi người về nhà mình.

Ninh Tây về nhà nghỉ ngơi hai ngày, Trương Thanh Vân đã sắp xếp cho cô làm khách mời đặc biệt cho chương trình (nói chuyện vui vẻ), Ninh Tây hiểu rõ quá trình làm tiết mục, liền đáp ứng.

(Nói chuyện vui vẻ) này là chương trình có người trẻ tuổi xem rất cao, chương trình mời mười vị khách quý đều là ở nước ngoài nhiều năm trở về, bọn họ đưa ra một vấn đề có tính thời sự để thảo luận, còn có thể nói đến một số sự kiện lớn lúc này đang nổi ở nước ngoài, dân chúng địa phương cùng chính phủ có cái gì bất đồng.

Tiết mục này trừ có một MC, mỗi kỳ còn có thể mời một vị minh tinh làm khách quý đặc biệt. Minh tinh tham gia chương trình này, có người bị chửi, cũng có người được khen thưởng, chủ yếu xem họ biểu hiện như thế.

Ninh Tây lần đầu tiên tham gia loại chương trình đối thoại, liền bị Trương Thanh Vân sắp xếp tới chương trình có tính khiêu chiến như vậy, nhin không được đối Trương Thanh Vân nói.

"Trương ca, anh nói đây là tín nhiệm em, hay là đào hố em đây?"

"Dầu gì cũng là tốt nghiệp đại học tốt, không phải sợ, cứ tham gia!"

Trương Thanh Vân thay cô mở cửa xe, đưa tay ra hiệu xin mời, "Ninh nữ vương, mời."

Ninh Tây đi xuống xe, chứng kiến đài truyền hình cao ốc sừng sững, hùng dũng khí phách oai vệ hiên ngang đi vào.

Nhưng mà... Chương trình hôm nay đem vấn đề thức ăn ra thảo luận, cái này cùng với chỉ số thông minh cũng không có bao nhiêu quan hệ.

Bàn hội nghị hình chữ nhật đã có mười người trẻ tuổi ngồi vây quanh, Ninh Tây ngồi bên cạnh MC, nhìn vào ống kính cười đến ngọt ngào:

"Xin chào các vị khách mời cùng người xem, tôi là vì có nhét hồng bao cho MC, cuối cùng thành công làm MC đặc biệt của kỳ này."

Người MC vẻ mặt hoảng sợ:

"Ai bảo cô đem cái này cũng nói ra?"

Ninh Tây lộ ra một cái vẻ mặt dễ thương cùng đôi mắt u mê:

"Anh Triệu, không phải là anh nói khi tham gia chương trình không cần khẩn trương, nghĩ cái gì thì nói cái đó sao?"

"Vậy cũng không thể nói cái này nha, "

Triệu Minh lắc đầu thờ dãi.

"Đứa nhỏ này quá thành thật, đoạn văn này tất cả mọi người hãy xem như không có nghe thấy."

Những khách quý cùng nhau đối với Triệu Minh phát ra tiếng cười, còn có người chào hỏi Ninh Tây, gọi cô đến bên cạnh bọn họ ngồi, không cần ngồi bên Triệu Minh là loại nguy quân tử.

"Trước một ngày các người đều nhiệt tình gọi tôi một tiếng anh Triệu, hôm nay mỹ nữ vừa đến, sắc mặt lập tức liền thay đổi, tôi xem như đem các người đều nhìn thấu, "

Triệu Minh vỗ tay một cái, nhìn vào ống kính

"Tốt lắm, chúng ta hôm nay thảo luận vấn đề chính là mỹ thực, mọi người đến nói một chút du học lúc ở nước ngoài ăn được mỹ vị gì."

Chờ khách quý sau khi nói xong, Triệu Minh hỏi Ninh Tây:

"Ninh Tây, tôi nghe nói cô cũng là du học nước ngoài trở lại, cô ở nước ngoài ăn được mỹ thực nào?"

Ninh Tây đối diện ống kính làm ra vẻ mặt thương xót:

"Anh Triệu hỏi vấn đề này, nhất định không biết rõ em du học ở quốc gia nào."

Triệu Minh cùng khách quý cùng nhau lộ ra vẻ mặt hiếu kỳ.

Ninh Tây hai tay liền vuốt:

"Mấy người đã hiếu kỳ như vậy, tôi liền báo cáo cho biết các. Tôi đến quốc gia này gọi là liên, hợp, vương, quốc."

"Trời ạ, "

Triệu Minh vẻ mặt khiếp sợ.

"Vậy chắc nhất định ăn thật nhiều con lươn đông lạnh, nhìn lên không ra có món ăn gì đặc sắc."

"Anh Triệu, mặc dù không có món ăn gì làm sức mạnh mỹ thực, cũng không cần nói xấu ra như vậy!"

Một vị khách quý có khẩu vị lạ bày tỏ.

"Cô nói như vậy, vậy đối với bánh bích quy con giun thì nghĩ như thế nào?"

"Bánh bích quy con giun?"

Triệu Minh nhìn về phía Ninh Tây, "Ninh Tây, cô nghe nói qua món ăn này chưa?"

"Chính là dùng bột màu đen trộn với đường sau đó nặn ra thành hình con

giun "

Ninh Tây vẽ mặt vắn vẹo,

"Trên thực tế, quốc gia này có rất nhiều món ăn, đều hết sức kỳ lạ."

"Có nhiều món kỳ lạ?"

Triệu Minh vẽ mặt hoảng sợ, từ hành động đến trình độ nói, Triệu Minh tuyệt đối là ảnh đế trong giới MC.

"Nhìn một chút vào em cũng biết là, "

Ninh Tây đứng dậy ở trước màn ảnh dạo qua một vòng,

"Trước khi xuất ngoại rất mập mạp, sau khi về nước chỉ bằng lúc trước một phần hai."

"Một phần hai?!"

Triệu Minh sợ hãi than,.

"VẬY cho o trước kia rất béo?"

Hắn vẫn không quên đối ông kính nói.

"Cung chúng đang xem trên truyền hình, mọi người nếu như muốn giảm cân, chương trình này nhất định không được bỏ qua!"

"Rất béo, " Ninh Tây sờ lên cằm suy nghĩ một chút,

"Đại khái chính là nhìn giống con cá to ở giữa thân, mặc dù đều là cá, nhưng là..." Ninh Tây làm một cái vẽ mặt bất đắc dĩ,

"Anh hiểu."

Triệu Minh vẽ mặt ta hiểu:

"Xem ra đi du học cũng không dễ dàng!"

Trên thực tế, Ninh Tây nguyện ý tự nói cô trước kia là mập mạp, đem nói ra

trong chương trình này, cũng là một cách tuyên truyền rất tốt. Chỉ cần đem đoạn văn này cắt bỏ ra làm tuyên truyền, cũng sẽ không thiếu sự chú ý.

Ninh Tây gần đây xác thực, không chỉ nhiều bé trai thích cô, ngay cả nữ người hâm mộ cũng không ít. Mặc kệ cô có thể nổi bao lâu, ít nhất lập tức cô có chuyện để gây chú ý.

Nếu đối phương đã nói như vậy, MC cũng nguyện ý giúp cô dẫn vài cái đề tài thú vị khiến người xem đối với cô có hảo cảm tốt một chút.

"Có thể thấy được mỹ nữ đều là rèn luyện ra, "

Triệu Minh quay đầu đối với nhóm khách quý.

"Khó trách mỗi một người đều lớn lên đẹp trai như vậy, nguyên do đều là do ra."

"Anh Triệu, " một vị hơi mập trong số khách quý kháng nghị nói,.

"Anh Triệu, nơi này còn có em."

"A, thực thẹn thùng, tôi quên nơi này còn có một người không thuộc vào dạng đẹp trai."

Lập tức toàn hội trường lần nữa ồn ào cười to.

Chương 27

Đề tài từ thức ăn ngon đến việc thay đổi ảnh hưởng tới dáng người, cuối cùng lại chuyển đến người ở nước ngoài đối với đồ ăn Trung Quốc có bao nhiêu lực hấp dẫn.

"Tôi ở ngoài đi học ở trường còn kiêm chức đi làm thêm, có nấu nồi lẩu, biết không ít bằng hữu, hiện tại chúng tôi còn thường thường liên lạc."

Ninh Tây vẽ mặt bất đắc dĩ

"Những người bạn này, vài vị đã trở thành người thành công, nhưng mỗi lần cùng tôi liên lạc, đều không quên cùng tôi nhắc lại nồi lẩu, có thể thấy được đồ ăn Trung Quốc chúng ta có bao nhiêu mị lực."

"Vậy cô có thể mời bọn họ đến nước ta du lịch, bảo đảm bọn họ ăn đến mức đi không nổi."

Triệu Minh phóng khoáng đập bàn.

"Trung Quốc chúng ta cái gì cũng có thể tạm được, đồ ăn thì không thể tạm được."

"Tốt, "

Ninh Tây cười híp mắt nói.

"Lúc ấy nhớ anh Triệu làm ông chủ."

"Đúng đúng đúng, anh Triệu làm ông chủ."

Khách quý cũng cùng nhau đi theo ồn ào, đem không khí của hội trường âm ỉ náo nhiệt, cuối cùng chương trình sắp kết thúc, mọi người lại có loại cảm giác tán gẫu không đủ.

"Đề tài vô hạn, thời gian có hạn, chương trình rất nhanh muốn kết thúc "

Triệu Minh nhìn ống kính lộ ra vẻ mặt không vui.

"Dựa theo lệ cũ, chúng ta hôm nay hay là dành cho khách quý một phút thời gian, nếu không như thế nào được xưng tụng là khách quý đặc biệt, có đúng không?"

Ông kính chuyển đến trên người Ninh Tây, Ninh Tây vẻ mặt cái gì tôi cũng nghe được:

"Tôi cũng biết là đưa hồng bao để lấy vị trí khách quý đặc biệt trong chương trình là không có địa vị, nhưng không nghĩ tới không có địa vị tới mức này."

Cô làm ra vẻ mặt ủy khuất, hướng về ông kính lớn đặc tả nghiêng đầu.

"Hy vọng mọi người ủng hộ chương trình nhiều hơn, điểm chấm người xem tăng cao, vậy tôi lần sau lại đến làm khách quý đặc biệt, cũng không cần đưa hồng bao cho anh Triệu."

"Uy, không phải là nói không đề cập tới hồng bao nữa sao, nói sau sẽ bị đạo diễn cắt tiền lương, "

Triệu Minh vươn tay làm bộ ngăn cản ông kính.

"Hôm nay khách quý dành thời gian đến đây, phía dưới mọi người cùng nhau nói một câu tổng kết."

Chờ khách quý sau khi nói xong, Triệu Minh mới đối diện ông kính nói:

"Cảm ơn mọi người chương trình kì này, cũng hết sức cảm ơn Ninh Tây có thể đến làm khách quý đặc biệt kì này, cảm ơn."

"Cảm ơn anh Triệu, cảm các vị khách quý chiếu cố."

Ninh Tây khẽ khom người chào, sau đó hướng về ông kính phát tay tạm biệt.

"Các vị người xem bằng hữu tạm biệt."

Chương trình quay xong, Triệu Minh vui tươi hơn hờ nó với Ninh Tây:

"Ninh Tây, lần sau rảnh đến làm khách quý chương trình lần nữa."

"Anh Triệu không chê, thường xuyên đến cũng không thành vấn đề."

Ninh Tây cười đáp ứng.

"Vây cũng không được, mọi người hôm nay phản ứng tốt như vậy, cô làm khách quý, người xem đâu còn chú ý tới tôi."

Triệu Minh liên tục khoát tay.

"Ngẫu nhiên đến là tốt rồi, đừng thường xuyên đến, thường đến tôi khẳng định sẽ bị ghét bỏ."

Các khách quý gặp Ninh Tây cùng Triệu Minh cũng tán gẫu vài câu, có vài khách quý biết Ninh Tây là diễn viên mới được chú ý, xin cùng cô chụp ảnh chung.

Đám bạn trên mạng xem (trò chuyện vui vẻ) thấy nhiều khách quý đăng hình cùng Ninh Tây chụp ảnh chung, vì vậy đều đoán được kỳ này khách quý đặc biệt là Ninh Tây.

Có người hiếu kỳ đề tài kì này là gì, còn có bạn bè trên mạng đem khách quý xóa đi, đổi thành mặt mình làm bộ cùng nữ thần chụp ảnh chung, còn có người cắt lấy hình riêng của Ninh Tây ảnh, lưu lại trong máy tính.

Đương nhiên, cũng có một số người nói xấu Ninh Tây, nói Ninh Tây bình hoa như vậy, tham gia chương trình đối thoại mang tính hài hước giải trí, khẳng định là sẽ rất nhàm chán.

Loại nói xấu này người nghệ sĩ nào cũng có, nhóm người hâm mộ cũng lười phải cùng loại này cãi cọ.

Trương Thanh Vân đi vào trong nhà Ninh Tây, thấy cô đầu tóc tán loạn, không chút phấn son, trên người còn mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, vội vã đóng cửa lại, bất đắc dĩ nói:

"Có nên gọi những người hâm mộ xưng em là nữ thần đến xem một chút bộ dáng này của em."

"Em đây là cho phép bản thân tự do, giảm bớt tâm hồn áp lực, anh là đàn ông cổ hủ không hiểu được, "

Ninh Tây ngáp một cái, đưa cái ly sạch cho Trương Thanh Vân rót nước.

"Không phải nói cho em vài ngày nghỉ sao, tại sao anh lại đến đây?"

"Anh chỗ này có vài cái kịch bản, em cầm đi xem một cái, "

Trương Thanh Vân lại bỏ sung một câu.

"Lần này tất cả đều là nữ chính hoặc là nữ số hai, em xem một chút có cảm thấy hứng thú không?."

"Ngô."

Ninh Tây gạt đầu, kéo rèm cửa sổ, phía ngoài ánh mặt trời chiếu vào, lập tức cả căn phòng đều sáng lên.

Trương Thanh Vân nhìn căn phòng, cây cảnh không ít, nhưng lại cảm thấy trong phòng thiếu hụt một tia hoạt khí. Nghiêng đầu mắt nhìn Ninh Tây đang cúi đầu uống nước

"Anh lần này đến, còn có chuyện muốn cùng em nói một chút."

"Anh nói chuyện gì?"

Ninh Tây để cái ly xuống, đem tóc vén sau tai, mỉm cười nhìn về phía hắn.

Đối mặt nụ cười này, Trương Thanh Vân do dự một chút mới mở miệng:

"Nghe nói em ở tổ phim cùng Trần công tử đã xảy ra tranh chấp?"

Trần thiếu lộng lấy ở Trung Quốc, cũng là nhân vật nổi danh, Ninh Tây cùng hắn khởi tranh chấp, nếu như truyền tới tai ông chủ, chỉ sợ gây bất lợi cho Ninh Tây.

Ninh Tây biết rõ việc này không thể gạt được Trương Thanh Vân, thấy hắn hỏi tới cũng không ngoài ý muốn, nằng khẽ rũ mắt xuống:

"Àn,thật là có chuyện này."

"Hai người... Trước kia biết nhau?"

Trương Thanh Vân trong lòng rất rõ ràng, Ninh Tây sẽ không vô duyên vô cớ như vậy không cho Trần đại thiếu gia thể diện.

"Biết, sao lại có thể không biết, "

Ninh Tây hơi cong môi một cái, sau đó nói.

"Anh Trương, yên tâm đi, em sẽ không để cho công ty khó xử."

"Anh không phải là ý này, "

Trương Thanh Vân nhíu nhíu mày.

"Anh chỉ là lo lắng chuyện này đối với em có bất lợi."

Ninh Tây lắc đầu cười:

"Anh Trương, còn nhớ rõ lúc em với anh ký hợp đồng em nói gì sao?"

Trương Thanh Vân sắc mặt khẽ biến, một hồi lâu mới nói:

"Em nói muốn tiền muốn danh tiếng."

"Đúng vậy, danh lợi cùng tiền tài là đồ tốt."

Ninh Tây cười đến vẻ mặt phong đạm vân khinh.

"Cho nên người không cần lo lắng cho em, không có gì là em không qua được."

Trương Thanh Vân tay bóp cái ly khẽ run lên, hấn vội ho một tiếng:

"Anh gần đây nghe được một tin tức, Thường thị tổng tài cố ý tiến quân ngành giải trí, sắp tới có thể sẽ tiến vào đầu tư ngành giải trí, cái này đối với chúng ta là chuyện tốt, về sau tài nguyên cũng sẽ nhiều hơn một chút."

Ninh Tây gật đầu, cô đưa tay tùy tiện cầm một quyển kịch bản lên, kịch bản trên bìa viết (phần son tam sinh).

Trương Thanh Vân mắt nhìn, nói đại khái về tình tiết kịch bản:

"Đây là bộ cho diễn viên nữ, kịch bản viết được. Mượn phần son nói về phụ nữ, ba cô gái có cuộc sống, hoàn cảnh bất đồng, có bất đồng tính cách."

Nhưng có một khuyết điểm rất lớn, đó là quan niệm tình yêu quá mức thực tế, có thể sẽ không khiến nữ người xem thích."

"Ai nói nữ người xem cũng chỉ xem phim về tình yêu, đây là nhóm nam tính đối với con gái hẹp hòi lí giải mà ra."

Ninh Tây hướng về Trương Thanh Vân trợn trắng cả mắt.

"Anh Trương, loại tư tưởng này cũng của anh quá nguy hiểm, không được."

"VẬY em trước xem, gần đây công ty chuẩn bị tìm người làm phát ngôn, anh đi về trước tra một chút."

Trương Thanh Vân trong lòng rất rõ ràng, thân là một người đàn ông, không cần cùng con gái cãi cọ, bởi vì vĩnh viễn cũng đoán không được con gái khi cãi nhau lại biện luận tốt cỡ nào, miệng lưỡi có thể mạnh cỡ bao nhiêu.

Ra khỏi nhà trọ của Ninh Tây, Trương Thanh Vân tiếp cuộc điện thoại từ truyền thông gọi tới, đều nói muốn phỏng vấn Ninh Tây, hắn nhã nhặn từ chối, quay đầu đi đến công ty.

Thân là ông chủ của một công ty giải trí, Lý Kiến Huy có thủ đoạn quyết đoán cũng phải là bậc nhất, nhưng so với các công ty giải trí lớn khác, hắn vẫn được xưng tụng là ông chủ nhân từ.

Nhưng cho dù ông chủ nhân từ đi nữa, lại nghệ sĩ công ty của mình cũng dám gây chuyện với thiếu gia nhà giàu, âm thầm mà phát cùng buồn.

"Thanh Vân, cậu tới vừa lúc, nghe nói nữ nghệ sĩ của cậu quản lý cùng Trần thiếu gia có chút tranh chấp?"

Nhìn thấy Trương Thanh Vân vào, Lý Kiến Huy gấp rút vẫy tay về phía hắn.

"Tôi cũng biết có chút mấy vị phú gia công tử làm việc qua, bọn họ mặc dù kiêu căng, nhưng Ninh Tây này tính tình cũng quá lớn."

"Ông chủ, việc này tôi hỏi qua Ninh Tây, nếu bàn đến thì không thể trách được Ninh Tây, "

Trương Thanh Vân không ngờ rằng ngay cả ông chủ cũng biết chuyện này, hắn cũng không kịp nghĩ đến tột cùng là ai báo cáo,

"Việc này Trần gia công tử cũng không truy cứu, bên chúng ta cũng đều làm bộ như không biết là được."

"Ai."

Lý Kiến Huy thờ dài.

"Hiện tại ngành giải trí phát triển nhanh chóng, trên thực tế cạnh tranh cũng rất lớn, chúng ta thật vất vả mới có được một cái nghệ sĩ, cũng đừng lại gây giữa đường."

Không phải là hấn quá cẩn thận, thật sự là vận khí của Cửu Cát bồi dưỡng nữ nghệ sĩ quá kém.

"Cốc cốc!"

Thư kí Lý Kiến Huy đi đến, giọng nói hơi lộ vẻ kích động nói.

"Ông chủ, Thường thị tổng tài Thường tiên sinh nói muốn gặp anh."

"Cô nói ai?!"

Lý Kiến Huy đột nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên, xem thư ký như là xem một con chim khách

"Lặp lại lần nữa!"

"Thường thị tổng tài..."

"Vậy cô còn đứng đây làm cái gì, nhanh đi mời người đến!"

Lý Kiến Huy ném bút trong tay xuống.

"Đợi chút, tôi tự đi tiếp đón."

Hấn hùng hù hỏ hỏ đi ra cửa, lại quay đầu đối thư ký nói:

"Đem hộp trà đại hồng bào lấy ra, dùng bộ ly pha trà tốt nhất, nhanh đi."

"Là!"

Thư ký giẫm đạp trên giày cao gót, dường như mười phân cao gót căn bản không hề tồn tại vậy.

Trương Thanh Vân đi theo sau lưng Lý Kiến Huy vào phòng nghỉ khách quý, Thường Thời Quy lúc này đang ở bên trong, rõ ràng hẳn chỉ tùy ý ngồi ở ghế sofa da bình thường, nhưng lại cảm thấy không giống người thường, khiến người thường sinh lòng tự ti mặc cảm.

"Thường tiên sinh quang lâm công ty, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này, vẻ vang cho kẻ hèn này."

Lý Kiến Huy cười đến mặt mũi tràn đầy sáng lạn cùng Thường Thời Quy bắt tay, sau đó mặt mũi tràn đầy tha thiết hỏi:

"Không biết Thường tiên sinh đến đây, là vì..."

"Mới vừa từ công ty đi qua, tôi nhớ tới nghệ sĩ tôi rất ngưỡng mộ ở công ty này, liền nhìn lên xem."

Ánh mắt của hắn rơi xuống trên người Trương Thanh Vân, thận trọng vuốt cằm nói

"Trương tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt."

"Thường tiên sinh khỏe."

Trương Thanh Vân lập tức liền nghĩ tới không khí lúng túng đêm hôm đó, không biết rõ vị Thường tiên sinh này có nghe được hắn nói những lời kia với Ninh Tây.

Thường Thời Quy khẽ mỉm cười, sau đó nói với Lý Kiến Huy.

"Tùy tiện mà đến, tôi cảm thấy hết sức xin lỗi, không biết có quấy rầy đến Lý tổng."

"Không quấy rầy, không quấy rầy, "

Lý Kiến Huy cười hơ hớ,

"Không biết rõ Thường tiên sinh ngưỡng mộ nghệ sĩ nào?"

Nghĩ đến công ty nhà mình so sánh, các nghệ sĩ nổi danh đều là đàn ông, Lý Kiến Huy cảm thấy to gan hơn mà nhìn thẳng Thường Thời Quy, khó trách đều nói vị này không gần nữ sắc, hóa ra...

"Cô ấy chính là do Trương tiên sinh quản lý, nghệ sĩ Ninh Tây, đoạn thời gian trước đi tổ phim thăm dò, tôi phát hiện cô ấy diễn rất có linh khí, sau khi nghe ngóng mới biết được là nghệ sĩ dưới cờ của Lý tổng."

Thường Thời Quy nói đến đây, cười cười,.

"Đúng lúc gần đây tôi đối với ngành giải trí cảm thấy hứng thú, cho nên liền nghĩ ở phương diện này cùng Lý tổng nói một chút."

Lý Kiến Huy xấu hổ lau mặt một mặt, hấn cảm giác mình cần đi đi tẩy trần, hấn tư tưởng quá dơ bẩn.

Chương 28

Lúc Thường Thời Quy nhắc tới Ninh Tây, Trương Thanh Vân nghi ngờ nhìn hấn một cái, đối phương nhắc tới đầu tư ngành giải trí, hấn lập tức hiểu được, vị Thường tiên sinh thương thức Ninh Tây là giả, chỉ là muốn mượn đề tài, cùng Lý Kiến Huy đàm luận khối bánh ngọt ngành giải trí mới là thực.

Ở trong nước cũng được có danh hiệu công ty giải trí tầm trung, Cửu Cát xác thực được cho là công ty được dư luận coi là ngôi nhà tốt, trừ nâng không được nữ nghệ sĩ, ngoài ra không có nhiều lắm khuyết điểm.

Ông chủ muốn nói chuyện hợp tác, cũng không phải là chuyện hấn có thể nghe tiếp, Trương Thanh Vân hết sức thức thời đứng dậy cáo từ:

"Thường tiên sinh, ông chủ, tôi trên tay còn có vài cái kịch bản muốn tìm, sẽ không quấy rầy các vị."

"VẬY CẬU GẤP RÚT ĐI ĐI, "

Lý Kiến Huy tâm tình rất tốt khoát tay áo, lúc này thư ký bung trà ngon đến, Thường Thời Quy ngẩng đầu nhìn Trương Thanh Vân.

"Trương tiên sinh hiện tại dẫn dắt bao nhiêu nghệ sĩ?"

Lý Kiến Huy đầu óc xoay chuyển rất nhanh, lúc này liền đáp:

"Bởi vì công ty đối với Ninh Tây rất coi trọng, cho nên hiện tại Thanh Vân chỉ dẫn theo Ninh Tây."

Thường Thời Quy thương thức nữ nghệ sĩ này, hấn làm ông chủ, khẳng định cũng phải hết sức coi trọng.

Trương Thanh Vân trong lòng âm thầm cảnh giác, Thường Thời Quy hỏi là có ý gì, chẳng lẽ đối với Ninh Tây có chút tâm tư?

Nhưng lời này hấn không dám mở miệng hỏi, gặp ông chủ đã bắt đầu cùng Thường Thời Quy nhắc tới việc của công ty, hấn liền rời đi.

Đi xuống lầu, bên ngoài phòng làm việc gặp được Lý Thắng là quản lý của

Chu Chính Xuyên.

"Thanh Vân, "

Lý Thắng gọi Trương Thanh Vân, sau đó chỉ chỉ trên lầu,

"Nghe nói đó là vị đại nhân vật."

Trương Thanh Vân đẩy cửa phòng làm việc ra, chào hỏi Lý Thắng, mời vào phòng làm việc của mình ngồi,

"Xác thực là đại nhân vật, là tổng tài Thường thị."

"Khó trách vừa rồi thư ký điện thoại cho tôi, bảo tôi đợi lát nữa hãy lên "

Lý Thắng chột nói.

"Nghe nói chiều hôm qua có người đi tìm Lý tổng."

Những lời này nhìn như thuận miệng nói ra, Trương Thanh Vân cũng hiểu được Lý Thắng là có ý gì.

"Không biết là vị nào đối với Tây Tây chú ý như vậy?"

"Còn có thể là ai, "

Lý Thắng cả người dựa vào ghế sofa.

"Là người Lưu Khôn quản lí."

Lúc trước Trương Thanh Vân quyết định dẫn Ninh Tây, liền đem vài người nghệ sĩ trong tay chuyển ra ngoài, nói thí dụ như Thi Bàng chính là nghệ sĩ do Trương Thanh Vân quản lý. Lần này chạy tới cáo trạng, cũng là mấy người đã chuyển ra ngoài, cũng không biết hắn từ nơi nào nghe được tin tức.

"Hàn Thần?"

Trương Thanh Vân chỉ dẫn theo Hàn Thần mấy tháng, hắn lén lút làm bên ngoài, cho nên công ty đối với hắn không sắp xếp nhiều hoạt động. Hắn chuyển tới làm nghệ sĩ trên tay Lưu Khôn, Lưu Khôn cũng không coi trọng, không nghĩ tới bây giờ lại làm chuyện đâm thọc như vậy.

"Trừ hấn ra ai còn làm chuyện như vậy, "

Làm người đại diện, Lý Thắng rất không ưa thích loại nghệ sĩ tự cho là thông minh, thực tế não không phát triển,

"Nhưng anh phải cẩn thận một chút, nghe nói vị hôn thê của Trần đại thiếu gia tính cách dững mẫn, loại tiểu thư nhà giàu, chuyện không cần chọc vào thì chớ trêu chọc."

Trương Thanh Vân biết rõ Lý Thắng hiểu lầm Ninh Tây cùng Trần gia thiếu gia có quan hệ, hấn bắt đắ dĩ thờ dài:

"Ninh Tây tính cách kia, cũng nguyện ý trêu chọc loại người này, ai biết vị phú nhị đại nổi điên làm gì, nhất định dây dưa, người nói... Đây không phải là buộc Ninh Tây trở mặt sao?"

Lý Thắng lập tức hiểu được, hấn cười nói:

"Không có biện pháp, ai kêu Ninh Tây bộ dạng xinh xắn, " hấn khoát tay áo.

"Sợ là sợ vị tiểu thư nhà giàu kia không phân tốt xấu, đến gây sự với Ninh Tây."

"Thủ đô lớn như vậy, Ngụy gia cho dù có ít tiền, cũng không thể ở nơi này hô mưa gọi gió, "

Trương Thanh Vân từ trong hộp thuốc lá xuất ra hai điếu thuốc lá, đưa Lý Thắng một điếu,

"Ninh Tây cũng không phải là để cho người ta khi dễ."

Lý Thắng thuốc lá cầm ở trong tay vuốt vuốt:

"Tôi thấy Ninh Tây, cũng là người ôn nhu."

Trương Thanh Vân nghe vậy cười cười, không giải thích. Ninh Tây tính tình ở đâu có ôn nhu, cười cũng có thể sắc bén chứa dao, đơn giản không hiện sơn lộ thủy, người bình thường không biết, người biết đã bị thiệt thòi.

Hoa mắt đọc suốt cả một ngày, Ninh Tây cuối cùng đem kịch bản xem hết.

Kịch bản xác thực như Trương Thanh Vân nói, là bộ nữ diễn, hơn nữa cũng không phải là ngoài mặt là nữ diễn, trên thực tế bên trong lại là tuyên dương phụ nữ muốn tam tông tứ đức, đối với đàn ông khăng khăng một mực, dù cho đàn sai cũng phải vì hắn dâng hiến đến chết, phụ nữ khổ tình, chân chính giảng đạo lý của phụ nữ.

Bộ phim không có nhiều liên quan đến tình yêu, mà là mượn từ ba người không cùng thời đại, nhưng lại có huyết mạch, đến đắp nặn ra ba cuộc sống của phụ nữ.

Minh Mạt, dân quốc, tân hoa quốc, ba người đều là phụ nữ họ Hoa, chỉ là bất đồng triều đại.

Ninh Tây hết sức thích kịch bản này, cho nên sau khi xem xong, lúc này liền gọi cho Trương Thanh Vân, muốn đón lấy vai diễn.

Trương Thanh Vân vốn là có chút bận tâm về kịch bản này, nhưng thấy Ninh Tây thích, cũng liên lạc với đạo diễn.

(phần son tam sinh) là Khổng Ngọc Hằng chuẩn bị thật lâu, cô nghĩ quay một bộ phim không nói về tình yêu mà tập trung vào người phụ nữ, tuyên dương phụ nữ, nhưng đa số người đầu tư vừa nhìn trong kịch bản không có tình yêu cầu huyết mà người xem thích, liền không muốn đầu tư, cuối cùng chỉ có thể tự móc tiền túi tự trả tiền quay phim.

Thật vất vả đập nồi bán sắt gom đủ tiền, nhưng nếu muốn tìm đến một nữ diễn viên có tướng mạo trẻ tuổi mạo cũng không dễ dàng.

Bộ phim này diễn viên chính muốn một người phân ra như tam giác, ba kiểu người có kinh nghiệm cuộc sống, cùng tính cách đều bất đồng, nếu như không có hành động diễn cho đẹp, sẽ chống đỡ không dậy nổi bộ phim.

Cô liên hệ với nhiều nữ nghệ sĩ nhảy đưa kịch bản, nhưng rất nhanh những người đại diện của diễn viên đều cự tuyệt nằng, duy nhất còn dư lại một người mặc dù còn không cự tuyệt, nhưng vị này hiện tại đang nổi, chỉ sợ cũng không đáp ứng diễn một bộ phim không nói về tình yêu như vậy

Lúc Trương Thanh Vân điện thoại đến, cô đề xuống nút trả lời, cũng là lúc nản chí tới cực điểm.

"Anh nói cái gì?!"

"Được được được, tôi bất cứ lúc nào đều có thời gian!"

Sau khi cúp điện thoại, lập tức gọi cho biên kịch một cú điện thoại:

"Lâm Yến, chúng ta đã có người đáp ứng làm diễn viên chính!"

Loại niềm vui ngoài ý muốn này, nửa năm qua cô chưa từng nhận được.

Quán cà phê khá yên tĩnh, Ninh Tây lôi kéo mũ lưỡi trai trên đỉnh đầu, đẩy cửa quán cà phê đi vào, sau đó trực tiếp hướng bàn số 9 đi đến.

"Thẹn thùng, tôi đến muộn."

Ninh Tây gặp Khổng Ngọc Hằng cùng Lâm Yến đều đã đến, lập tức hướng hai người xin lỗi.

"Không, là nhóm tôi đến sớm."

Khổng Ngọc Hằng mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian ước định còn kém mười phút,

"Ninh tiểu thư mời ngồi."

"Cảm ơn."

Ninh Tây cầm ly cà phê, sau đó nói với Khổng Ngọc Hằng,

"Kịch bản tôi xem qua, vô cùng thích, không biết thời điểm nào có thể mở máy?"

Khổng Ngọc Hằng sợ Ninh Tây đến lúc đó đổi ý, vội vàng nói,

" bộ phim này cô là nhân vật chính, cho nên chỉ cần cô tiến vào tổ phim, bất cứ lúc nào cũng có thể quay."

"Vậy là tốt rồi, " Ninh Tây khó xử cười cười.

"Bộ phim này là tôi tranh thủ tham gia, nếu như thời gian sắp xếp không được tốt, người đại diện bên cạnh tôi có thể báo trước."

"Chúng tôi cũng có thể hiểu được,"

Không Ngọc Hằng trong lòng cũng rõ ràng, Ninh Tây chính là nhân vật mới nổi, muốn thuyết phục người đại diện tham gia bộ phim không cuốn hút người xem như thế này khẳng định không dễ dàng. Nghĩ như vậy, cô đối với Ninh Tây cảm kích tâm càng đậm.

"Tổ phim sẽ tận lực phối hợp với Ninh tiêu thụ."

Trên thực tế không phải là Ninh Tây cố ý lừa gạt đạo diễn, mà là trong cái vòng lẩn quẩn này, có đôi khi không thể biểu hiện bản thân để nói chuyện, làm người dễ nói chuyện, người khác cũng sẽ đem cô thành người không quan trọng.

Đạo diễn Không Ngọc Hằng này Ninh Tây cũng đã đi tìm hiểu qua, những năm gần đây có một số bộ phim cũng tốt, mặc dù không thể nổi tiếng tạo tiếng vang lớn, nhưng đều được dư luận đánh giá rất tốt, chất lượng cũng rất cao, chỉ là giống như vận khí không tốt lắm, không có gặp được người nguyện ý nâng cô ấy.

Trên thực tế đạo diễn cùng nghệ sĩ đồng dạng, cũng là cần phải có người nâng. Không có người nâng, đạo diễn quay phim còn có thể bị giám chế làm khó dễ. Có người nâng đạo diễn, có thể tùy tiện đốt kinh phí, ngay cả giám chế cũng phải khách khí, nói thí dụ như Tiền Từ Hải chính là như vậy.

Theo Ninh Tây, bộ phim có ý hết sức mới mẻ độc đáo, hơn nữa nữ chính dần dần độc lập tự mình cố gắng, trực giác nói cho cô biết, bộ phim có hậu kỳ tuyên truyền thích hợp, doanh thu người xem đạt con số lớn cũng nói không chừng.

Ba người lại thảo luận một hồi về kịch bản, cuối cùng mới nhắc tới thù lao đóng phim.

Ninh Tây hiện tại có giá trị con người, thù lao đóng phim ít nhất không thua mười vạn, huống chi phim này một mình Ninh Tây độc diễn chính. Nhưng số tiền đầu tư vào (phần son tam sinh) không có nhiều, muốn mỗi tập mười vạn trở lên trả thù lao đóng phim, trừ khi giảm xuống chất lượng của cả bộ phim, nếu không thì không thể có nhiều tiền như vậy.

Cuối cùng Ninh Tây quyết định chỉ cần bộ phim dự chi khoản bao nhiêu, còn thù lao dư lại coi như là phương thức đầu tư.

Không nghĩ tới Ninh Tây dễ nói chuyện như vậy, Khổng Ngọc Hằng đối với Ninh Tây hảo cảm càng nhiều, cô cùng Ninh Tây trao đổi số điện thoại di động, sau đó về nhà nghĩ hợp đồng, hận không thể ngày mai sẽ mở máy quay phim.

Lấy thù lao đóng phim nhập cổ phần, Ninh Tây đã cùng Trương Thanh Vân thương lượng qua, Trương Thanh Vân không biết rõ Ninh Tây vì cái gì xem trọng bộ phim này như vậy.

"May mắn chờ thời gian (Hán Thời Vân Nguyệt) chiếu, em cũng không thiếu ra ánh sáng, nếu không anh sẽ không đáp ứng em quyết định mạo hiểm như vậy."

"Cũng biết anh Trương là người tốt nhất, "

Ninh Tây hướng về Trương Thanh Vân chu mỏ một cái, làm một cái vẻ mặt bán manh.

"Nhưng anh phải tin tưởng ánh mắt em, thời đại tiến bộ, phụ nữ chúng em xem cuộc vui cũng sẽ cải biến."

"Chớ bán manh!"

Trương Thanh Vân ghét bỏ xoay mặt đi.

"Khổng Ngọc Hằng phim truyền hình mặc dù không đủ tốt, nhưng trong công tác dư luận cũng không tệ lắm, em ở trong bộ phim này ma sát cũng tốt."

Đây là nguyên nhân chủ yếu hấn đáp ứng Ninh Tây diễn bộ phim này, Ninh Tây lớn lên thật xinh đẹp, xinh đẹp quá có khi cũng dễ dàng khiến người ta xem nhẹ cô, coi cô như nhất bình hoa. Nếu như Ninh Tây chỉ đơn giản là cần tiền, bị người ta biến trở thành bình hoa cũng không sao cả. Nhưng Ninh Tây không chỉ muốn tiền, còn muốn danh tiếng, vậy thì không thể chỉ làm một cái bình hoa.

Thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng một bộ phim có sức thuyết phục.

Hấn đến bây giờ còn nhớ rõ ban đầu xem hình quảng của Ninh Tây đầu tiên nhìn có cảm giác xinh đẹp, tràn trề lực hấp dẫn, nhưng còn có nét truyền

thông ngày xưa.

Trong một khắc đó hẳn cảm thấy, cô gái này nhất định có thể nổi tiếng, có thể ở trong giới giải trí trong nước chiếm được một mảnh thiên hạ.

Chương 29

Nghi thức mở máy (Phần son tam sinh rất đơn giản, nhưng vì có Ninh Tây hiện nay mới nổi nên vẫn có mấy nhà truyền thông viết tin tức này.

Có người hâm mộ đọc tin tức, bày tỏ nữ thần hôm nay rất đẹp, cũng có người cố ý đi thăm dò đạo diễn của bộ, phát hiện đạo diễn này không phải là đặc biệt có danh tiếng, bọn họ lại bắt đầu lo lắng về sự phát triển của Ninh Tây về sau. Đối với người hâm mộ mà nói, hận không thể nghệ sĩ mình thích phát triển được càng ngày càng tốt, có thể diễn phim lớn, có thể nhận được giải thưởng, nghệ sĩ càng nổi tiếng càng có thể làm bọn họ cao hứng.

Nhưng Cửu Cát đối với vai diễn này của Ninh Tây tỏ ra có chút dã tâm bùng bùng. Nhất là tin tức Thường Thời Quy đầu tư cổ phần vào Cửu Cát truyền ra ngoài, giá cổ phiếu Cửu Cát ngắn ngủi trong vòng hai ngày, tăng giá lên gần một triệu.

Trong lúc đó Cửu Cát đem việc Ninh Tây tham gia chương trình (vui vẻ nói chuyện) tuyên truyền ngoài lề trên mạng, vì vậy Ninh Tây trước kia là một tiểu muội béo trong nháy mắt bị các tạp chí lớn truyền ra ngoài.

Ninh Tây bây giờ có thể được coi là nổi tiếng, nhất là ở bộ phim

(Yên Hòa Lưu Hà) xây dựng một hình ảnh đáng yêu, hai là tướng mạo xuất chúng, thu hút không ít ý kiến trái chiều. Bây giờ nghe Ninh Tây trước kia là tiểu muội béo, không ít người hâm mộ không tin, thậm chí còn có người cảm thấy đây là do truyền thông cố ý nói xấu cô.

Người hâm mộ giáp: Mấy người đã quên Tây Tây từng bình luận có nói qua, cô ấy trước kia rất mập mạp sao?

Người hâm mộ ất:...

Người hâm mộ bính:...

Người hâm mộ đinh: Biết nhiều nghệ sĩ, cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ nghệ sĩ thành thật như vậy. Cái nữ nghệ sĩ khác đều hận không thể che giấu lịch sử màu đen của chính mình, hết lần này tới lần khác Tây Tây nhà chúng ta lại đàng hoàng nói ra, cũng không sợ người khác cầm ảnh chụp nói xấu.

Người hâm mộ giáp: Chúng kiến người nhà mình yêu ngu xuẩn như vậy, tôi lại nhìn không được yêu cô ấy nhiều một chút.

Ngụy Tư Kỳ khi về đến nhà, đã là chín giờ tối, trong nhà không mở đèn, ti vi phát ra ánh sáng, cả căn phòng vắng lạnh.

Nhìn thấy cô trở lại, Trần Nhất Tuấn cũng không để ý, kể từ khi hai người lần trước gây gỗ, Ngụy Tư Kỳ lái xe đụng phải đuôi xe hắn, tình cảm của hai người liên căng thẳng.

Trần Ngụy hai nhà làm đám hỏi, cũng coi là môn đăng hộ đối. Cộng thêm hai người bọn họ đã có nhiều năm tình cảm, chỉ thiếu một buổi hôn lễ liền trở thành vợ chồng chân chính, nên hai người hiện tại cùng ở một chỗ hành hạ nhau, ra bên ngoài thì làm bộ ân ái.

Ngụy Tư Kỳ đem túi và chìa khóa ném trên cái bàn trước mặt Trần Nhất Tuấn, cúi đầu nhìn chăm chăm Trần Nhất Tuấn đang xem tivi không nháy mắt, cười lạnh đá giày cao gót trên chân rơi xuống.

Trên ti vi vài người trẻ tuổi cãi nhau, cũng không biết có ý gì.

"Ninh Tây, cô ở nước ngoài cũng được ít năm, tài nấu nướng nhất định luyện rất khá?"

Cô quay đầu lại, gắt gao nhìn chăm chăm cô gái trẻ tuổi trên màn hình.

Cô gái này đối diện trong tivi trước mọi người cười đến dễ thương lại đẹp mắt, đều là phụ nữ, cũng tìm không ra nụ cười này có khuyết điểm gì.

Nhưng nghe được hai chữ "Ninh Tây", cô cả người đều ngây ngẩn.

Rõ ràng trong ti vi nữ cô gái kia dáng tươi cười như hoa, sáng lạn tựa như ánh sáng mặt trời đầu mùa đông, cô lại cảm thấy từng tia khí lạnh từ dưới nền đất chui vào lòng bàn chân, sau đó theo mạch máu chảy vào trong nội tâm của cô.

Là cô ấy, trong tiệc sinh nhật của Trương lão sư có xuất hiện!

Cô nghe được hàm răng của mình đang run rẩy, nhìn chăm chăm vào màn hình, hai mắt tràn đầy hoảng sợ, giống như bên trong bất cứ lúc nào cũng sẽ

có một con quái thú lao ra cắn nuốt lấy cô.

"Cô ta trở lại!"

Cô há to miệng, muốn gào thét, muốn ép hỏi Trần Nhất Tuấn vì sao lại xem chương trình này, nhưng mà trên thực tế cô lại chỉ có thể phát ra thanh âm nhỏ bé yếu ớt như ruồi muỗi, trừ chính mình, Trần Nhất Tuấn căn bản không nghe được.

Ninh Tây vì cái gì lại biến được thành xinh đẹp như vậy, Trần Nhất Tuấn vì cái gì lại chú ý cô ta, cô ta vì cái gì mà trở lại?

Cô đột nhiên nhớ tới sáu năm trước, Ninh Tây xử lý thủ tục lúc cũng không ai nói cho, chỉ có ở cửa trường học gặp được cô ta thì cũng đã muộn.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt như vậy, hắc trầm đáng sợ, tựa như nữ quỷ từ trong địa ngục bò ra, bất cứ lúc nào cũng có thể bò đến xé nát cô.

Nhưng Ninh Tây cái gì cũng không làm, chỉ là nhìn cô một cái, sau đó biến mất ở trong dòng xe cộ. Từ đó về sau, cô không còn có gặp Ninh Tây.

Vì cái gì người biến mất lâu như vậy lại trở lại, cô ta tới trả thù cô sao?

Cô trở lại để cướp đi Nhất Tuấn? Là tới cướp đi hết thầy của cô?

"Cô sợ hãi?"

Trần Nhất Tuấn hai mắt nhìn chằm chằm màn hình, cũng không thèm nhìn Ngụy Tư Kỳ,

"Năm đó di động của cô ấy, là cô giấu đi?"

Ngụy Tư Kỳ khóe môi khẽ run, một hồi lâu mới nói:

"cô ta vừa về đến, anh liền không thể chờ đợi được vì cô ta chất vấn tôi sao?"

Nghe nói như thế, Trần Nhất Tuấn tự giễu cười cười, lúc này trong TV Ninh Tây đang cùng người chủ trì nói đùa, chọc cho khách vui vẻ cười to,

"Tôi có tư cách gì chất vấn cô?"

Hắn cũng đồng dạng năm đó mang tội đùa dai với cô ấy.

"Nhất Tuấn, "

Ngụy Tư Kỳ che tròn mắt nước nở nói,

"Cô đừng như vậy, chuyện đã qua liền để cho nó qua, chúng ta không cần nói lại được hay không?"

Rõ ràng mấy năm này bọn họ rất tốt, vì cái gì mà hiện tại lại cãi nhau thành như vậy?

Bọn họ bị thông cũng không ảnh hưởng đến người trong ti vi, bọn họ như cũ vừa nói vừa cười.

"Ninh Tây, cô năm đó nếu quả như thật là tiểu muội béo, vậy chắc cũng không có nam sinh nhìn ra bản chất xinh đẹp của cô, hướng cô tỏ tình?"

"Anh Triệu, anh đừng cười, năm đó thực sự có vị nam sinh đưa tôi thư tình, nhưng hắn nói đây không phải là hắn viết, mà là thay hắn đại ca của hắn đưa giúp."

"Bên trong đó viết cái gì?"

"Không biết."

"Vì cái gì lại không biết?"

"Bởi vì ngày hôm ấy phát sinh một chút chuyện ngoài ý muốn, thư tình không mở ra đã bị vứt bỏ. Nhưng tôi cảm thấy đây là trò đùa dai của mấy nam sinh, tôi khi đó vóc người béo, thành tích lại rất tốt, khả năng có người hận."

Ngụy Tư Kỳ ngồi khóc trên mặt đất, cô biết rõ cô cùng Nhất Tuấn là không thể trở lại như cũ được, bởi vì Ninh Tây trở lại, giống như một cái gai vững vàng đâm vào ngực Nhất Tuấn, khiến hắn không được an bình, cũng làm cho cô không được an bình.

"Em đi nhận lỗi với cô ấy, nhận tội với cô ấy, được hay không?"

Ngụy Tư Kỳ khóc lem hết phấn trang điểm, mặt mũi tái nhợt nhìn Trần Nhất

Tuấn,

"Nhất Tuấn, anh không thể đôi với em như vậy."

Trần Nhất Tuấn mệt mỏi vuốt vuốt cái trán, hấn nhìn trong ti vi Ninh Tây đang cuoi tươi đẹp biết bao, nhân xuống nút tắt trên điều khiển từ xa.

Phòng lập tức tối tăm.

Trong bóng tối, Ngụy Tư Kỳ xóa nước mắt trên gương mặt, trong mắt vẻ đặc ý hiện rõ.

Ninh Tây trở lại thì thế nào, trở nên xinh đẹp thì thế nào. Hiện tại Nhất Tuấn căn bản không rời bỏ cô, không có Ngụy gia ủng hộ, đến lúc đó người thừa kế Trần gia có phải Nhất Tuấn hay không còn khó nói.

Thường gia có cái tivi bị vắng vẻ hôm nay cuối cùng cũng được mở ra, trong biệt thự vài vị giúp việc âm thầm lấy làm kỳ lạ. Nhất lại là do vị tiên sinh chưa bao giờ xem ti vi.

Thường Thời Quy ngồi xem tivi cảm giác mình giống như theo không kịp thời đại, hấn không hiểu Ninh Tây nói "Thà chết còn hơn, hù chết bảo bảo, crazy" là có ý gì, cũng không biết đang quảng cáo cái vật gì, còn có phụ đề, dấu chấm câu loạn lên tụ lại một chỗ, lại giống như cười, lại giống như khóc.

"Thư tình bên trong viết cái gì?"

"Không biết."

Hấn đang cúi đầu động bấm di động, động tác dừng một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn người trong ti vi, cứ như vậy vẫn nhìn, cho đến khi chương trình kết thúc, quảng cáo chiếu thay thế.

"Thời Quy?"

Thường mẫu lúc xuống lầu, nhìn truyền hình đang mở, con trai ngồi trên sofa ngăn người, hiếu kỳ hỏi,

"Đã hơn mười giờ, con còn chưa ngủ sao?"

Thường ngày lúc này, hấn cũng đã nằm ở trên giường, như thế nào hôm nay

lại xem TV?

Bà đem mắt nhìn truyền hình, đang chiếu quảng cáo giày thể thao, nhìn cũng không có đặc biệt gì.

"Mẹ, mẹ sao lại xuống đây?"

Thường Thời Quy tắt ti vi, đứng lên đem đèn trong phòng toàn bộ mở ra, trong phòng sáng hơn một chút.

"Mẹ không ngủ được, xuống xem một chút."

Thường mẫu ngoài cửa sổ đen như mực.

"Dự báo thời tiết nói, ngày mai khả năng có mưa, con đi ngủ sớm một chút đi."

"Vâng"

Thường Thời Quy gật đầu, cùng Thường mẫu nói ngủ ngon, liền lên lầu.

Chờ hần rời đi, Thường mẫu mở ti vi, trên ti vi đúng là kênh Thường Thời Quy vừa rời đang xem, chỉ là quảng cáo giày thể thao đã biến thành quảng cáo điện thoại di động.

Bà suy nghĩ một chút, cầm lấy điều khiển từ xa tắt đi.

Sáng ngày thứ hai, Thường Thời Quy ăn điểm tâm, phát hiện Thường mẫu có bộ dáng ngủ không ngon, có chút bần tâm hỏi:

"Mẹ, mẹ tối hôm qua khi nào thì ngủ?"

"Sắp mười hai giờ mới ngủ, "

Thường mẫu ngáp một cái.

"Tối hôm qua xem cái chương trình, bên trong có mấy người trẻ tuổi kia trêu chọc nói chuyện cùng nhau, đặc biệt là cái tiểu cô nương kia, lớn lên thực xinh đẹp."

Vừa nghe đến mẹ nhắc tới cô nương trẻ tuổi, Thường Thời Quy để đũa

xuống lau khóe miệng:

"Mẹ, con ăn no, mẹ từ từ ăn."

Thường mẫu xem bóng lưng vôi vĩa của hấn, ưu nhã nhíu mày, tự nhủ:

"Gấp làm gì, cũng không phải mẹ thúc giục con cưới thiếu phu nhân về?"

Hiện tại những người tuổi trẻ này chính là nghĩ quá nhiều.

"Từ Châu, "

Thường Thời Quy ngồi ở trong xe, xem ngoài cửa xe bị màn mưa bao quanh.

"Trước không đi công ty, đi Nguyễn Bảo Sơn."

"Vâng, ông chủ."

Thân là trợ lý, mọi việc nghe theo ông chủ quyết định, chỉ cần ông chủ không làm chuyện phạm pháp, hấn cứ theo làm là được.

Nguyễn Bảo Sơn là vùng ngoại thành quang cảnh rừng núi tự nhiên rất tốt, bởi vì thường có tổ phim đến đây lấy cảnh, cho nên dần dần nơi này cũng phát triển, trở thành nơi quay phim cùng với du khách tới thưởng thức thắng địa.

Nhưng bởi vì hôm nay trời mưa, nơi này cũng không có người nào. Trợ lý từ sau xe lấy ra cái ô, sau đó thay Thường Thời Quy mở cửa xe.

"Cám ơn."

Thường Thời Quy cầm lấy cái ô khác trong tay trợ lý, dọc theo thang đá bước từng bước một lên trên.

Trợ lý thấy thế, vôi vàng đi theo. Ước chừng bò lên hai ba trăm bậc thang, trợ lý nhìn thấy phía trước giống như có tổ phim đang quay phim, người đến người đi rất náo nhiệt.

Trong vùng quay phim, một nữ diễn viên đầu tóc tán loạn mặc cổ trang, trên người dính đầy đất nước bùn khiến trợ lý Từ Châu không nhìn được sớ run cả người.

Nước mưa đánh rơi trên cái ô răng rắc rung động, Từ Châu nhin không được nghĩ, nghề diễn viên này, thật sự là người trước quang cảnh người sau chịu tội, nước bùn bắn như vậy, nói bò liên bò, nói cút thì cút, phải giải quyết bao nhiêu chương ngại tâm lý mới có thể làm được?

"Ninh Tây, điều này không sai, chúng ta chiếu theo cái này quay lại một lần nữa."

Không Ngọc Hằng hướng về Ninh Tây bảo tiếp tục.

Ninh Tây gạt đầu, từ dưới đất đứng lên, trở lại vị trí ban đầu.

Bên phía đạo cụ gấp rút đem dấu vết xử lý sạch, sau đó quay phim tiếp tục bắt đầu.

Từ Châu tròn mắt đều muốn trừng ra, đây không phải là Ninh Tây sao?

Một đại mỹ nhân như vậy, tại sao phải dùng bản thân quay cái loại cảnh diễn này?

Thời kỳ Minh Mạt, chiến loạn nổi lên bốn phía, triều thần ngu ngốc, dân chúng lầm than. Kẻ tặc cùng kẻ địch xâm lấn, nữ nhân bó chân chạy không thoát, không trốn thoát. Có người được phụ huynh, trượng phu, nhi tử cùng bảo vệ, trốn được an toàn, nhưng cũng có nữ nhân không may mắn bị phụ huynh, trượng phu, thậm chí là nhi tử vứt bỏ, cuối cùng chỉ có thể trở thành người của đạo tặc hoặc là vong hồn dưới đao kẻ địch.

Hoa Như Tình trước đây cũng bó chân, nhưng được người nhà yêu thương, nên không làm đến cuối cùng, cũng chính vì như thế, trở thành một cô nương chân to, cho đến khi hai mươi tuổi cũng không có người cầu hôn.

Quân địch tấn công thành, nam tử trong nhà đều mang vũ khí đi thủ thành, tất cả các thống lĩnh mang theo gia quyến chạy trốn, còn dư lại quan binh toàn bộ đều đã chết ở dưới đao của kẻ địch, người thân của nàng cũng không ngoại lệ.

Quân địch vào thành không kiêng nể càn quét giết người, nàng vì bảo vệ mấy hài tử, cầm lấy đao phản kháng hơn nữa còn giết hai kẻ địch.

Vì che chở người trong thôn ẩn núp sơn động, nàng cố ý đem quân địch

hướng đi vào trong, bởi vì nàng biết rõ, ngọn núi này núi đá không yên, không cần phải trời mưa to, đất đá sẽ bị lở, cho nên nơi này không có người ở, trời mưa to càng không có người nào dám tới.

Nàng trước kia bị người ta cười nhạo chân to, vào lúc này lại thành cứu tinh của mọi người, bởi vì chỉ có một đôi chân không quần vải, mới có thể chạy trốn, mới có thể leo núi, mới có thể đem kẻ địch dẫn vào trong núi.

Vì muốn quay cho tốt mấy cảnh quay này, Ninh Tây phải lăn qua lăn lại nhiều lần, cuối cùng toàn bộ quay xong, cả người cô nằm trên mặt đất không nghĩ muốn bò dậy, chờ Tiểu Dương tới kéo đứng lên.

Vừa lúc đó, một đôi chân dài xuất hiện ở trước mắt cô, cô nhìn không được nghĩ, chân dài mặc quần tây thực sự có cảm giác cấm dục.

Mưa rơi trên mặt mình đột nhiên biến mất, một chiếc ô màu tím không có hoa văn cái ô che ở phía trên cho cô.

Cô trừng mắt nhìn, vậy mà thấy được mặt của Thường Thời Quy.

Mưa ào ào đánh vào áo khoác tây trang trên người, rất nhanh ướt cả vai rộng của hắn.

Chương 30

Nhìn Ninh Tây đang nằm trong nước bùn, Thường Thời Quy nhớ tới cách đây nhiều năm, lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Tây, cô lúc đó đang chạy trốn dưới màn mưa.

Hắn đã từng vô số lần liên tưởng, khi gặp lại Ninh Tây tình hình lúc ấy sẽ như thế nào.

Có lẽ cô đã gả làm vợ người khác, cũng có khả năng cô chưa tìm được người hợp tâm ý, đến lúc đó, liệu hắn có thể mang về mặt mây trôi nước chảy nói với cô, tôi là Thường Thời Quy, em có còn nhớ tôi năm đó đã viết thư tình cho em?

Nhưng mà khi hắn trông thấy cô, thấy cô chạy trốn dưới mưa, hắn cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn chống dù che đi hạt mưa rơi trên người cô, cũng muốn vì cô mà ngăn cản mưa gió.

Cô đã thay đổi rất nhiều, so với bảy năm trước không còn ngây thơ, cũng không còn êm dịu mà đáng yêu, nhưng như cũ chỉ một cái nhìn liền có thể nhận ra được cô, trong lòng có thanh âm nói cho hắn biết, đó chính là Ninh Tây, chính là cô gái mình từng thích, những năm này vẫn không có cô gái nào khiến hắn có cảm giác như vậy.

Ngay cả chính hắn cũng không biết, những năm này nhớ đến Ninh Tây, là bởi vì tình cảm thời niên thiếu u mê, hay là bởi vì năm đó biết được cha mẹ Ninh Tây đều đã mất, cho nên trong lòng mới không bỏ được, có lẽ là cả hai, chỉ là thời gian quá lâu, ngay cả chính hắn cũng phân không rõ.

Cho đến giờ phút này, hắn chứng kiến Ninh Tây nằm trên mặt đất, mặt mũi toàn nước bùn, trái tim như bị vật gì đó hung hăng đâm một cái, ngay cả hô hấp cũng quên.

Có người thấy Ninh Tây được một người đàn ông che ô cho.

Nhân viên trong tổ phim (phần son tam sinh) lấy làm lạ, như thế nào quay cảnh quay vừa kết thúc, đã có người đàn ông xa lạ lên vào?

Không Ngọc Hằng quay đầu nhìn, mặt mũi đại ra hỏi Tiểu Dương,

"Tiểu Dương, người này là bạn của Ninh Tây?"

"A... A!"

Tiểu Dương lúc này mới phản ứng, cùng hai nhân viên công tác cầm lấy khăn lông, áo khoác chạy tới.

"Thường tiên sinh."

Tiểu Dương cúi đầu khom lưng hướng về Thường Thời Quy cười cười, sau đó xoay người lại đỡ Ninh Tây.

Thường Thời Quy duỗi tay, muốn đỡ Ninh Tây, nhưng khi nhìn đến toàn thân cô ướt đẫm, y phục đã dán đến trên người, hắn chỉ có thể thu tay về.

"Thường tiên sinh, cảm ơn anh."

Ninh Tây tiếp nhận khăn lông khô lau mặt sạch sẽ, tiếp nhận chai nước khoáng nhân viên làm việc đưa tới súc miệng, phun ra trong miệng toàn bùn cát,

"Anh là đến... Leo núi?"

Hôm nay với cái này thời tiết, giống như không thích hợp với loại vận động ngoài trời.

"Không, không phải là leo núi"

Hắn lắc đầu, từ túi áo móc ra một cái khăn tay, sau đó chỉ chỉ lỗ tay chính mình ở đằng sau,

"Nơi này vẫn còn "

"Cảm ơn."

Ninh Tây nhìn trong tay hắn làm bằng chất liệu cotton làm bằng thủ công, cười gơ khăn tay trong tay lên, sau đó xoa xoa lỗ tai đằng sau.

Thấy nàng không cầm lấy khăn tay của mình, Thường Thời Quy cũng không để ý, hắn đem khăn tay bỏ lại vào túi, ngẩng đầu nhìn:

"Hôm nay mưa lớn như vậy, còn muốn quay sao?"

"Quay a, "

Ninh Tây không mặc áo khoác Tiểu Dương đưa tới.

"Cái chỗ này dùng máy phun nước sẽ không tốt, nếu như thời tiết không phối hợp, muốn quay cảnh như vậy, phải đốt không ít tiền, hôm nay thời tiết này là vừa vặn."

Thường Thời Quy nghiêng đầu nhìn cách đó không xa nhân viên làm việc bất chấp mưa gió đang chuyển thiết bị đạo cụ.

"Tổ phim kinh phí không đủ?"

"Tiết kiệm một chút, là đủ."

Ninh Tây hắt hơi một cái, hù dọa Tiểu Dương gấp rút rót cho cô một chén thuốc pha nước uống đưa đến.

Người thấy mùi thuốc quen thuộc, Ninh Tây không còn gì để nói nhìn Tiểu Dương một cái, đũa nhỏ này đối với gói thuốc hòa tan là chân ái, mỗi lần đi quay phim, từ trước đến nay đều không thể thiếu.

"Ninh Tây, chuẩn bị một chút, chúng ta cảnh tiếp theo."

Khổng Ngọc Hằng mặc một bộ áo mưa đen như mực đi đến, nghi hoặc nhìn Thường Thời Quy một cái, người này giống như đã gặp ở nơi nào.

"Thường tiên sinh, đây là đạo diễn."

Ninh Tây cẩn thận uống xong một ly nước thuốc, sau đó hướng Thường Thời Quy giới thiệu Khổng Ngọc Hằng.

"Cô ấy cũng là đạo diễn hết sức ưu tú."

Thường Thời Quy nghe vậy hướng về Khổng Ngọc Hằng gật đầu chào.

"Đạo diễn Khổng, vị này là tổng tài của tập đoàn Thường thị, Thường Thời Quy tiên sinh, "

Ninh Tây nói xong câu này, liền thấy được Khổng Ngọc Hằng cả người đều ngây ngẩn, cô ấy không dám tin tưởng nhìn Ninh Tây một cái, mới cung kính đôi với Thường Thời Quy:

"Thường tiên sinh."

Vị này chính là đại nhân vật trong truyền thuyết, như thế nào lại chạy đến đây xem quay phim.

Cô nhìn Ninh Tây, lại nhìn Thường Thời Quy, Ninh Tây thế nhưng cùng Thường Thời Quy có giao tình?

Khó trách cô cũng cảm thấy người đàn ông này nhìn quen mắt, vì ở trên tạp chí đã xem qua ảnh chụp của hắn. Lúc ấy còn có bạn bè trên mạng đem vị Thường tiên sinh này đăng trên mạng, cười nói hắn là lão công cấp kim cương.

Chỉ là lúc ấy tấm hình kia ở trên mạng cũng không được truyền lưu bao lâu, liền bị thủ tiêu, cho nên trong lúc nhất thời cô không nhớ ra được.

Tin đồn Thường Thời Quy bây giờ là đại cổ đông của công ty giải trí Cửu Cát, lấy tướng mạo của Ninh Tây, cộng thêm có vị Thường tiên sinh hộ giá, trong vòng này tương lai của cô ấy không phải là tùy ý cô chọn lựa?

Nghĩ đến mình lúc này còn nghèo rớt mồng tơi lại kéo được Ninh Tây vào tổ phim, Khổng Ngọc Hằng có chút kiêu ngạo.

Thợ trang điểm đi lên trang điểm lại Ninh Tây, Ninh Tây nâng cái cổ lên, lộ ra trên mặt một vết máu. Thường Thời Quy nhìn thấy trong lòng giật mình, nhìn kỹ lại, mới phát hiện không phải là thật, chỉ là thợ trang điểm vẽ lên.

"Thường tiên sinh, "

Ninh Tây chỉ chỉ cái lều cách đó không xa.

"Anh đi chỗ đó ngồi trước, tôi quay hết cảnh này sẽ đến."

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây, lại nhìn trời mưa càng rơi xuống càng lớn, khóe miệng rũ xuống, sau đó đành hoàng di chuyển bước chân hướng đến cái lều gần đó đi tới. Trợ lý Từ Châu thấy hắn đến, đưa cho hắn một cái ghế

đã được lau sạch sẽ cho hấn ngồi hấn.

"Ông chủ, tôi mới vừa mới hỏi một nhân viên làm việc trong tổ phim, bọn họ nói hôm nay phần quay không nhiều lắm, chụp hết mấy cảnh của Ninh tiêu thư dưới mưa là có thể kết thúc."

Đỉnh lều bị nước mưa rơi xuống rãng rãc, phía trên chỗ lồi chỗ lõm đầy nước bên trong, văng lên nhiều đóa bọt nước. Thường Thời Quy hít sâu một hơi, sau đó đơn giản khẽ gật đầu một cái.

Từ Châu cẩn thận nhìn ông chủ một cái, lại nhìn Ninh Tây đứng trong mưa chờ quay phim, cảm giác mình hiểu được chút gì đó.

"Mỗi nhóm nhỏ chuẩn bị, một hai ba, bắt đầu!"

Cố gắng leo lên, móng tay nàng đã rạn nứt, máu tươi hòa với nước bùn nhiễm đỏ cả bàn tay, nàng quay đầu lại xem kẻ địch đuổi theo phía sau, trên mặt lại lộ ra một nụ cười. Sấm sét vang lên, nàng ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời mây đen quần quai, cuồng gió gào thét.

Mặt đất đang rung động, từng khối đá tảng rơi xuống, nàng đứng ở khe núi, có hòn đá nhỏ rơi vào người nàng nàng cũng không để ý. Khi thấy nguyên một đám bị chôn ở dưới đá lớn, nàng vén sợi tóc dính trên má, lộ ra khuôn mặt dơ bẩn nhưng ngũ quan lại vô cùng xinh đẹp.

Từ Châu cảm giác mình toàn thân đều ở tê dại, chỉ cảm thấy Ninh Tây cả người tỏa ra khí chất thật đáng sợ, giống như nàng hận không thể uống máu ăn thịt bọn người kia.

Nhưng mà trên thực tế chỗ đó không có gì cả, chỉ có sườn núi trống rỗng.

Từ hôm nay về sau, hấn sẽ không còn cảm thấy làm diễn viên rất dễ dàng, phải nhiều cố chấp cùng năng lực, mới có thể vừa khóc vừa cười vừa giận.

"Tốt, rất tốt, tổ đạo cụ chuẩn bị, diễn viên quần chúng chuẩn bị."

Đạo cụ là đá tảng, túi máu, còn có mấy người diễn viên quần chúng mặc trang phục binh lính, những người này sắm vai kẻ địch bị đè ở dưới tảng đá. Một mặt khác, Ninh Tây một mình chống một cái dù đứng ở trong góc nhỏ động cũng không động.

Đạo diễn kêu một tiếng, ánh mắt Ninh Tây lập tức thay đổi, nàng gỡ xuống trên đầu chiếc trâm duy nhất, cẩn thận không bị đá đập trúng nhắm vào cổ của bọn người đâm xuống.

Vừa lúc đó, một người nằm trên mặt đất động động, muôn giây giữa lấy đứng lên, Ninh Tây nhào tới, sau đó dùng trâm trong tay hung hăng đâm vào cổ của đối phương.

"Ninh Tây, đâm vào cổ lại tới một lần, "

Khổng Ngọc Hằng thò đầu ra, cao giọng nói.

"Động tác vừa rồi còn chậm, đối phương là kẻ xâm lược, là cừu nhân, là kẻ giết người thân của cô, phía sau cô còn có tên con cháu người trong thôn cần cô bảo vệ, lúc này không thể có một chút do dự, hiểu hay không?"

Ninh Tây hướng về người bị cô đâm nói một tiếng xin lỗi, sau đó hướng về Khổng Ngọc Hằng đưa ra ba ngón tay, đứng dậy lui về phía sau.

Từ Châu mắt thấy mưa càng rơi xuống càng lớn, mặt của ông chủ cũng càng ngày càng khó coi, cười khan nhỏ giọng nói:

"Diễn viên quay phim... Thật không dễ dàng a."

Nhưng mà hẳn thất vọng là, ông chủ cũng không thêm chú ý đến hẳn, đầu cũng không quay lại "Ân" một tiếng, cũng không có phản ứng khác.

"Phốc!"

Trâm đâm vào cổ kẻ địch, nàng mặt không chút thay đổi đem trâm rút ra, sau đó nhặt tảng đá ở gần đó nhắm vào đầu người hung hăng đập, không còn hơi thở, mới lung la lung lay đứng lên.

Nước mưa ào ào cọ rửa mặt nàng, cọ rửa trâm trong tay nàng, trâm trở nên trắng sáng.

"Tốt lắm!"

Khổng Ngọc Hằng nói.

"Mọi người vất vả, mọi người thu dọn đồ đạc về nhà nghỉ ngơi đi."

Cô xoay người đi đến trước mặt Thường Thời Quy cười nói

"Thường tiên sinh, chúng tôi từ chiều hôm qua liên tục quay đến bây giờ, hiện tại tất cả mọi người chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi."

Thường Thời Quy gật đầu:

"Nghỉ ngơi là phải, ta nghe nói... Tổ phim kinh phí hình như không nhiều?"

Khổng Ngọc Hằng cười khỏ nói:

"Bộ phim đề tài không có sức hút đầu tư, cho nên tôi cùng biên kịch tự ra kế hoạch quay phim."

Thường Thời Quy mắt nhìn khu quay phim, Ninh Tây đã đi thay quần áo, lúc này chỗ đó không có một bóng người:

"Tôi hết sức tin tưởng ánh mắt của Ninh Tây, cô ấy thích cuộn phim chắc chắn sẽ không sai. Khổng đạo diễn nếu nguyện ý, có thể viết phần dự tính giao cho trợ lý của tôi, tôi có thể thêm vào đầu tư."

"Cám ơn Thường tiên sinh, cám ơn Thường tiên sinh!"

Khổng Ngọc Hằng mừng rỡ, cô vốn còn đang lo lắng tài chính tuyên truyền không đủ dùng, hiện tại có Thường tiên sinh đầu tư, cô rốt cuộc không cần lo lắng vấn đề tiền bạc!

Thường Thời Quy thấp giọng nói:

"Không cần cám ơn, tôi chỉ hy vọng tổ quay phim có điều kiện khá hơn một chút thôi."

Khổng Ngọc Hằng vừa nghe lời này, cũng biết vị Thường tổng tài này vì cái gì ngay cả kịch bản cũng không nhìn liền đầu tư vào bộ phim. Thường thức bộ phim là giả, không muốn cho Ninh Tây quay phim trong điều kiện quá kém mới là thật.

"Thường tiên sinh, Khổng đạo diễn."

Ninh Tây đổi một bộ trang phục khô mát, đầu tóc ướt nhẹ xoa ở sau lưng,

bởi vì một đêm không ngủ, sau khi tẩy trang lộ ra vẻ tiều tụy, nhưng như cũ không che nổi nét diễm lệ.

"Hôm nay mưa thật là lớn, "

Cô vừa nói vừa cười, tiếp nhận cây dù Tiểu Dương đưa tới, thuận thế hướng bên cạnh dời đi, đúng lúc thay Không Ngọc Hằng che kín gió rét từ khe núi thổi qua.

Không Ngọc Hằng nhìn nụ cười tựa như khói mờ của Ninh Tây, có chút ít hiểu vì sao mà ngay cả người đàn ông như Thường Thời Quy cũng nguyện ý vì cô ấy bất chấp mưa gió đi tới nơi này.

"Đúng vậy, trong núi điều kiện gian khổ, cô sau khi trở về ngâm nước nóng, nếu không sẽ cảm hàn."

Không Ngọc Hằng giơ tay lên xem đồng hồ đeo tay.

"Đến giữa trưa rồi, tôi qua bên kia xem một chút, hai người cứ tán gẫu."

Nhìn bóng lưng hùng hùng hổ hổ của Không Ngọc Hằng, Ninh Tây cười nói:

"Không đạo diễn tính cách như vậy, Thường tiên sinh không cần trách móc."

"Sẽ không, "

Thường Thời Quy gập sắc mặt không tốt lắm.

"Tôi nghe đạo diễn nói, cô từ chiều hôm qua đến giờ đều ở chỗ này quay phim?"

"Bình thường ở chỗ này tổ quay phim nhiều, tổ phim chúng tôi tài chính thiếu thốn, giao thiệp so ra cũng kém so với những tổ phim, xem dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa, chúng tôi từ ngày hôm qua đã bắt đầu quay một số cảnh".

Ninh Tây cười dùng tay che miệng ngáp một cái.

"Anh là... Đặc biệt tới tìm tôi?"

"Thuận đường đi qua, liền tới xem một chút."

Thường Thời Quy không cố ý giải thích rõ là tới tìm Ninh Tây, hẳn nhìn chân núi.

"Đã giữa trưa, tôi mời cô ăn cơm trưa."

"Tốt, cảm ơn."

Ninh Tây không cự tuyệt, hai người từng người che dù đi xuống núi, mưa rơi quá lớn, nước mưa rót thành một dòng suối, mũi giày Ninh Tây đã ướt đẫm.

Thường Thời Quy ở phía trước cố ý phối hợp với bước chân của Ninh Tây, đi cũng không nhanh, hẳn quay đầu lại mắt nhìn Ninh Tây:

"Các diễn viên quay phim, thường xuyên phải như vậy không?"

"Cũng không phải là mỗi ngày đều như vậy, có đôi khi lấy cảnh còn muốn nhờ thời tiết, hoặc là đuổi tiến độ, tùy lúc mà quay, "

Ninh Tây lại ngáp một cái, nàng dụi dụi góc mắt, lau đi nước mắt,

"Nhưng xác thực cũng không quá thoải mái."

Thường Thời Quy nghe vậy trầm mặc một lát:

"Vừa rồi tôi cùng Khổng đạo diễn nói một chút về nội dung bộ phim, cũng cảm thấy tốt."

Cô chỉ đi vào thay quần áo một trong một chút thời gian, bọn họ liền bắt đầu nói đến cả nội dung bộ phim?

Ninh Tây trừng mắt nhìn, chờ Thường Thời Quy nói câu tiếp theo.

"Tôi quyết định tiến vào bộ phim này đầu tư, "

Thường Thời Quy quay đầu lại nhìn cô

"Như vậy lúc tuyên truyền cho bộ phim, cũng có thể có đầy đủ phí tuyên truyền."

"Cảm ơn anh."

Ninh Tây dừng bước lại, xem dưới chân núi, ánh mắt xa xăm.

"Không cần cảm ơn, làm thương nhân, tôi chỉ là đầu tư vào hạng mục cảm thấy sẽ có lời."

Thường Thời Quy quay đầu lại, không nhìn Ninh Tây nữa.

Ninh Tây bóng lưng cao ngất của hắn, nhếch miệng cười cười.

Hai người xuống núi, Thường Thời Quy thay cô mở cửa xe:

"Mời."

"Cảm ơn."

Ninh Tây lên xe, nhìn cách đó không xa tựa hồ có người đang chụp hình, cô nhíu nhíu mày, nhưng không nói gì thêm. Vừa lúc đó, một người đàn ông dáng cao lớn đột nhiên đi đến trước mặt người chụp ảnh, không biết rõ hai người bọn họ nói gì đó, đối phương đem máy chụp hình đưa cho người đàn ông này.

"Không cần lo lắng, ảnh chụp sẽ không lưu truyền ra."

Thường Thời Quy thấy cô chú ý một màn này, đối với cô trấn an cười một tiếng.

"Buổi trưa muốn ăn cái gì?"

"Nếu là Thường tiên sinh mời khách, vậy tôi là khách tùy chủ."

Ninh Tây cười cười.

"Tôi tin tưởng Thường tiên sinh, chắc chắn sẽ không khiến tôi thất vọng."

Thường Thời Quy cười cười, không tiếp tục hỏi lại, rất nhanh trợ lý cùng lái xe của hắn đều lên xe.

Ninh Tây nhận ra tài xế lái xe đúng là người vừa rồi lấy đi máy chụp hình của người chụp ảnh, mắt nhìn Thường Thời Quy, chẳng lẽ người này là lái xe kiêm hộ vệ?

Xe lái đi, Thường Thời Quy không nói gì thêm, nàng buồn ngủ dựa vào thành ghế, nhưng lại không ngủ được. Xe đi không bao lâu, đã đến chỗ ăn cơm, có lẽ là suy tính đến việc cô cả đêm đều không ngủ, thức ăn chuẩn bị đơn giản ngon miệng lại dinh dưỡng, cho nên khẩu vị của Ninh Tây mở rộng ra ăn không ít.

Cơm nước xong trên đường trở về, có lẽ là bởi vì Thường Thời Quy phát ra khí tràng không có tính công kích, hoặc là ăn uống no đủ, tâm Ninh Tây đề phòng thất bại, vô tri vô giác dựa vào cửa sổ xe ngủ.

Nhìn Ninh Tây dù cho dựa vào cửa sổ xe cũng có thể ngủ, Thường Thời Quy nói với tài xế:

"Đi chậm một chút."

Xe tiếp tục đi về phía trước, tốc độ mặc dù giảm xuống, nhưng Ninh Tây đầu như cũ theo xe lay động, Thường Thời Quy do dự vươn tay, đầu ngón tay đụng phải sợi tóc của Ninh Tây, liền giống như điện giật thu tay trở lại.

Hắn liền như vậy lẳng lẳng nhìn cô, nhu tình tựa thủy, lại không đụng vào cô một lần nữa.

Không biết qua bao lâu, xe ngừng lại, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Từ Châu nghiêng đầu nhỏ giọng nói:

"Ông chủ, Ninh tiểu thư chỗ ở này."

"Tôi biết rõ."

Thường Thời Quy dời ánh mắt của mình đang đặt trên người Ninh Tây, làm cho cảm xúc của mình tận lực tỏ ra bình tĩnh, mới lại lần nữa quay đầu nhìn cô.

Ninh Tây cảm thấy như đang nằm mơ, trong mộng mẹ giúp cô sửa sang lại túi sách, ba ba ở phòng bếp làm món thịt kho tàu xương sườn, xương sườn ở trong nồi quăn quại, phát ra tiếng xì xì.

Mà cô là tiểu công chúa được ba mẹ sủng, đang ngồi trên sofa gặm trái táo, nhưng rái táo quá lớn, cô như thế nào gặm gặm cũng không xong.

"Mẹ, mẹ hôm nay mua trái táo thật lớn, con ăn không hết."

"Ăn không hết thì mẹ ăn giúp một phần."

Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, lại không nhìn thấy mẹ, trong phòng bếp ba cũng biến mất không thấy.

"Mẹ?"

"Ba?"

"Ninh Tây, Ninh Tây..."

Nàng mở mắt ra, chứng kiến là Thường Thời Quy mang theo ân cần hai mắt. Hắn đứng ở cửa xe ngoài, cầm trong tay ngọc sơn, chính khom lưng xem nàng.

"Đến rồi?"

Cô ngồi thẳng người, hoảng hốt nhìn ngoài cửa sổ, quay đầu đối diện với Thường Thời Quy cười nói,

"Cám ơn đã đưa tôi về nhà."

"Không cần khách khí."

Hắn đưa ô che trên đỉnh đầu cho cô, lúc xuống xe, một giọt mưa cũng không có rơi đến trên người.

"Ngủ ngon giấc."

Thường Thời Quy nhét cái ô vào trong tay cô, cái ô còn mang theo hơi ấm lòng bàn tay hắn. Ninh Tây nắm chặt cái ô, cười cười với hắn, không cần nói lời cảm tạ, khoát khoát tay, sau đó đi vào cửa chính tòa nhà.

Thường Thời Quy bóng lưng Ninh Tây, đến khi không nhìn thấy, mới ngồi vào trong xe.

"Ông chủ? Vừa rồi Tưởng thiếu gọi điện thoại đến nói, mời ngài xế chiều hôm nay đi nông trang câu cá."

"Không đi, trực tiếp đi công ty."

Thường Thời Quy lấy khăn tay ra lau đi nước mưa trên mặt, giọng nói nhàn nhạt.

"Vâng, tôi sẽ chuyển lời tới Tưởng thiếu."

Gần đây ông chủ tựa hồ càng ngày càng không thích cùng Tưởng thiếu này lui tới, hẳn mặc dù không biết rõ vì cái gì, nhưng lấy cá tính của ông chủ, đã quyết định, chưa bao giờ sẽ sửa đổi.

Tưởng Thành cúp điện thoại, đối với nhóm bạn bè nhún vai, làm ra vẻ động tác buông tay.

"Này!"

Vài vị đồng bạn cùng nhau phát ra thanh âm thất vọng, Tưởng Thành mắt nhìn Bạch Lộ bên cạnh không nói một lời, an ủi:

"Thường ca có thể là công tác quá bận rộn, không có thời gian, chúng ta hẹn lại lần sau."

Bạch Lộ bung rượu lên uống một ngụm, đầu cũng không quay lại:

"Ai quản hần khi gió có tới hay không!"

Thấy co như vậy, Tưởng Thành mấp má miệng, không nói gì.

Những người khác thấy thế, đều cười phát triển bầu không khí,

"Đến đến, uống rượu."

"Mấy người uống ít một chút, đêm nay còn cùng bọn Khúc gia đua xe, đến lúc đó thua bởi hần thì thật mất mặt."

"Khúc Nguyên Bách tính cái rắm!"

Tưởng Thành hừ lạnh nói:

"Nghĩ thắng chúng ta, đợi kiếp sau đi!"

Chương 31

Ninh Tây bị chuông điện thoại liên tục kêu không ngừng đánh thức, tay khó khăn từ trong chăn đưa ra, sờ đến di động trên tủ đầu giường:

"Uy. "

"Em ngày hôm qua cùng tổng tài Thường thị tập đoàn ăn cơm trưa?"

Đầu bên kia điện thoại Trương Thanh Vân thanh âm tỏ ra gấp gáp, cô mơ mơ màng màng nghe được một câu như vậy, nhú nhú mày,

"Đúng vậy, làm sao vậy?"

"Có người chụp lại hình hai người trong nhà ăn, hiện ở trên mạng đang nổi lên, em không nên tùy tiện phát biểu bình luận luận, công ty bên này sẽ giúp em xử lý."

Trương Thanh Vân chưa nói với Ninh Tây những lời người trên mạng nói về cô lúc này rằng "Bao dưỡng" "Ôm bắp đùi". Trên internet một số người khí đen bao quanh rất nặng, bọn họ có thể bởi vì tướng mạo Ninh Tây tương mạo mà thích cô, nhưng khi nhìn thấy Ninh Tây cùng người có quyền thế cùng lúc xuất hiện, bọn họ liền tưởng đến hết thấy các thứ dơ bẩn, sau đó rớt rít đối với cô tiến hành chửi rửa, giống như Ninh Tây vũ nhục tâm hồn thuần khiết của bọn họ.

Trương Thanh Vân nhanh chóng đem việc này báo cáo cho công ty, sau đó lúc truyền thông điện thoại cho hắn, hắn nói rõ hai người chỉ là bằng hữu bình thường.

Nhưng truyền thông làm sao quản Ninh Tây cùng Thường Thời Quy có phải hay không là bằng hữu, cái gì (Ninh Tây cùng tổng tài tập đoàn Thường lui tới) ((sau lưng Ninh Tây có đàn ông!) (tổng tài tập đoàn Thường tâm vẫn vương Tiểu Hoa Ninh Tây) các loại báo ùn ùn kéo tới, những bài báo này đều khẳng định giữa hai người là tình yêu, nhưng mà giữa những hàng chữ xác thực cường điệu Thường Thời Quy có tiền cỡ nào, có thể cỡ nào, cả một bài văn chương dài tập trung Ninh Tây liêu mạng nịnh bợ người có tiền có vị.

Không ít người cảm thấy Thường Thời Quy chính là mắt mù, như thế nào lại coi trọng một con hát, hơn nữa còn không biết có phải hay không là trang điểm mới có được dung nhan như vậy.

Các giả thuyết ác ý trên internet khí thế hung hăng, một bên khinh bỉ Ninh Tây, một bên tâng bốc Thường Thời Quy, bởi vì phần lớn người xem đều thấy Ninh Tây không xứng với Thường Thời Quy. Còn có bộ phận người, bọn họ hận mình thích nữ nghệ sĩ, quay đầu liền cùng đại nhân vật đi đến nhất khôi, mà bọn họ đời này đều không thành được nhân vật như vậy.

Bởi là nữ nghệ sĩ, là một nhân vật công chúng xinh đẹp, không có thân phận bồi cảnh, cho nên bọn họ có thể không kiêng nể gì phát tiết.

Ninh Tây mở máy tính, xem bộ phận bạn bè trên mạng hôn hên chửi rửa, giễu cợt một tiếng, đem con chuột trong tay quăng ra, tâm tình không tốt không xấu đến phòng tắm tắm rửa. Từ lúc cô quyết định về nước, liền dự liệu được các loại khả năng, loại ngôn ngữ ô uế này đối với cô mà nói, căn bản không có chút lực sát thương.

Sớm vào mấy năm trước, cô liền nhận thức qua cảm giác bị người ta cười nhạo ngay trước mặt, tỷ như những niên thiếu ngu ngốc trào phúng cùng đùa dai, trên internet này tính cái gì?

Nước ấm trôi xuống trên thân thể cô, trong đầu cô từng lần một chợt lóe qua hình ảnh những người tham gia trò đùa dai năm đó, tắt đi vòi sen trên đầu. Lau khô đầu tóc, trùm khăn tắm, lau đi sương mù trên gương, cô nhìn chính mình trong gương, đột nhiên cười cười.

Ra phòng tắm, cô nhìn thấy trên điện thoại di động có cuộc gọi nhỡ, người gọi đến là Thường tiên sinh.

Cô nhìn chằm chằm màn hình điện thoại di động mấy giây, sau đó gọi lại.

"Ninh Tây, tôi mới biết được chuyện trên mạng, tôi thật xin lỗi, mang đến phiền toái lớn cho cô như vậy."

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói Thường Thời Quy có chút nóng nảy cùng cẩn thận.

Ninh Tây đột nhiên nở nụ cười, đi đến ban công nhìn mấy cây cảnh:

"Thường tiên sinh không cần xin lỗi, không phải anh, cũng sẽ có người khác. Chỉ cần tôi về sau cùng người có tiền xuất hiện, mấy lời chửi bới cũng sẽ không thiếu. Cái chỗ này chính là vậy, không có người để ý tôi trong sạch hay không, đúng sai đều là do người khác nói ngoài miệng, thói quen là tốt rồi."

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc xuống, một lát sau giọng nói trầm thấp của Thường Thời Quy lại vang lên:

"Thói quen không có nghĩa là đây là đúng, ít nhất tôi không muốn cô bị người ta nói oan uổng."

"Phức xuy."

Ninh Tây che mắt cười ra tiếng.

"Thường tiên sinh, có người nào khen ngợi anh đáng yêu."

"Có, "

Điện thoại di động đầu kia lại lần nữa yên tĩnh chỉ chốc lát.

"Mẹ tôi"

Ninh Tây lại lần nữa cười ra tiếng, đầu bên kia điện thoại lẳng lặng nghe tiếng cười, lau đi khóe mắt đã ướt:

"Như vậy có người nói cho anh 1 biết, anh như vậy đối với người khác phái, hết sức dễ dàng..."

Cô quay đầu, ánh mắt rơi đến bức tranh treo trên tường bên.

Bức tranh là biển rộng màu xanh mênh mông, cánh buồm trắng quằn quại trong sóng biển.

"Hết sức dễ dàng cái gì?"

"Không có gì, "

Ninh Tây thu hồi ánh mắt cười cười.

"Tôi nói cái này không phải chuyện lớn gì, Thường Tiên Sinh không cần để ý."

Thường Thời Quy mặt mày trở nên mềm mại, hẳn nghe trong điện thoại giọng nói mềm mại, trên mặt lộ ra vài phân vui vẻ:

"Vậy hôm nay nghỉ ngơi trước."

Tắt điện thoại di động, Thường Thời Quy quét mắt qua màn ảnh máy vi tính, nụ cười trên mặt biến mất.

Rất nhiều công ty truyền thông viết báo về Ninh Tây như vậy, nghĩ rằng dù sao Thường Thời Quy là nhân vật lớn chắc chắn sẽ không để ý những thứ này, mà Ninh Tây trong thời gian ngắn danh dự sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng coi như là thay năng đề cao ra ánh sáng độ.

Nhưng chính là vào hôm nay, bọn họ dĩ vãng không nghĩ tới sự tình phát sinh theo một hướng khác.

Bởi vì Thường Thời Quy chưa bao giờ tiếp nhận phỏng vấn, cũng không tài khoản giao lưu gì, thế nhưng bây giờ lại đăng kí một tài khoản, bài viết đầu tiên chính là đáp lại scandal "ôm bấp đùi" của Ninh Tây.

Thường Thời Quy: Tôi cùng với Ninh Tây là nhiều năm bạn cũ, bởi vì có cô ấy giới thiệu cùng trợ giúp, mới biết đến công ty giải trí Cửu Cát và đầu tư nhập cổ phần vào đó. Đối với những bài báo trên mạng viết về Ninh Tây, tôi cảm thấy hết sức phẫn nộ cùng khó hiểu, thỉnh mỗi công ty truyền thông có liên quan huỷ bỏ những bài viết về mối có thật của tôi và Ninh Tây, cảm ơn.

Không có bán manh, không có khách khí, cứ như vậy vô cùng đơn giản, có người nói Thường BOSS bá đạo. Cũng có người cảm thấy Ninh Tây quá trâu bò, cùng Thường Thời Quy là bằng hữu, khó trách nhiều công ty giải trí như vậy không chọn, Thường BOSS lại chọn Cửu Cát nhập cổ phần, đây chẳng phải là cho Ninh Tây mặt mũi.

Sau khi bài viết phát ra ngoài, các công ty giải trí truyền thông cùng với một số công ty giải trí bất quá, bọn họ không bao giờ nghĩ tới, Ninh Tây cùng Thường thị tổng tài không phải là quan hệ kia, mà là bạn cũ.

Khó trách Cửu Cát chưa tính là công ty giải trí lớn nhất, cũng không phát triển mạnh, lại lần này tới lần khác hấp dẫn Thường Thời Quy đầu tư, hóa ra là có người trung gian.

Giải trí bát quái tiểu ca: Không biết có bao nhiêu người trên mạng xem qua (nói chuyện vui vẻ), Ninh Tây làm người chủ trì đặc biệt, mặc dù không nói rõ bản thân học trường nào, nhưng lại đề cập tới cảnh đẹp của trường. Tiểu ca rảnh rỗi nhàm chán, liền đặc biệt đi thăm dò một phen, phát hiện chỉ có một trường học phù hợp với Ninh Tây miêu tả, hơn nữa có bạn học cùng khóa tốt nghiệp trung học, có gọi Ninh Tây là bạn học. Các người có thể đoán một chút, Ninh Tây tốt nghiệp trường đại học nào.

Bài viết được đăng tải, có người thuận th điều tra chi tiết, còn có người đang du học ở nước ngoài cũng hiện thân tìm hiểu, quả thực không muốn bỏ qua bất kì chi tiết nào.

Bạn bè trên mạng giúp: Tôi tìm hiểu được cô ấy tốt nghiệp trường đại học nào, nhưng lại muốn biết Ninh nữ thần, người rất xinh đẹp coi như xong, vì cái gì còn muốn là học tốt như vậy?

Bạn bè trên mạng át: Biết rõ đừng cất giấu, có bản lĩnh nói ra!

Theo phía dưới bình luận càng ngày càng nhiều, tất cả suy đoán đều có, giải trí bát quái tiểu ca đợi mọi người ồn ào xong, cuối cùng lại lần nữa hiện thân viết bài đăng.

Giải trí bát quái tiểu ca: Xem ra đã có bằng hữu đoán được, Ninh Tây đúng là từ trường đại học nổi danh Edding tốt nghiệp, có người dám mắng người nhà ta là con hát, xem xem bản thân so với người ta có được hay không, rồi hãy trở lại mắng chửi người.

Hắc phấn giúp: Ha ha, các người những thứ này chưa bom thổi mình đừng quá lớn, có bản lĩnh cầm ra chứng cứ, răng trắng nói suông?

Hắc phấn át: Ninh nữ thần rất giỏi, ninh nữ thần thổi phá không trung, cũng chính là ninh nữ thần da mặt. Nếu như là điều này thực, ta quỳ xuống gọi người là ba.

"Nổ cả nhà người!"

Dương Cảnh Bằng làm một người bát quái, bình thường không có việc gì liền tìm hiểu một chút về nghệ sĩ, cực kì chán ghét người khác hoài nghi hẳn đưa thông tin giả, lập tức liền đem những thứ mình tra ra được tung ra.

Vốn hần cũng không biết Ninh Tây tốt nghiệp đại học nào, hai ngày trước có người huynh đệ mới về nước tìm đến hần, hai người ra ngoài uống bia, lúc ấy trong tiệm đang ở phóng (nói chuyện vui vẻ), cái huynh đệ chỉ vào Ninh Tây nói.

"Cô gái này nhìn quen quen, rất giống nữ sinh trong trường đại học cạnh trường tôi, người ngoại quốc tôn sùng là nữ thần nữ sinh."

Người huynh đệ của Dương Cảnh Bằng chẳng qua là lấy tiền ra ngoại quốc mua vàng, nhưng trường học cạnh trường hần lại là trường đại học nổi danh toàn cầu là trường đại học Edding. Cho nên vừa nghe huynh đệ nói như vậy, hần liền chuyên môn đi thăm dò, nào biết điều tra, thật đúng là hần tra ra được.

Đại học Edding tuyển sinh rất khó, hơn nữa trường này không có chế độ thi lại, cho nên trong trường này du học sinh Trung Quốc cũng không nhiều. Ninh Tây có thể vào trường đại học này, tốt nghiệp thành tích còn xuất sắc, loại người này có thể dựa vào tài hoa ăn cơm, như thế nào bỏ chạy đến giới giải trí dựa vào mặt kiếm cơm?

Giải trí bát quái tiểu ca: Ha ha, ta cũng biết là những người khác sẽ không tin tưởng, tất cả chứng cứ này, vừa rồi ai phải gọi ta ba ba, ta nhưng không có đứa con ngu xuẩn như ngươi.

Bạn bè trên mạng thấy bát quái tiểu ca đăng một loạt bức hình, bên trong có bằng thành tích tốt nghiệp đại học, còn có Ninh Tây mặc trang phục tốt nghiệp cùng những bạn học khác chụp ảnh chung, những bạn học này tất cả đều bị đánh nhòa đi, nhưng phía sau bọn họ xác thực là đại học Edding không thể nghi ngờ.

Giải trí bát quái tiểu ca: Mọi người nhìn kỹ một chút thành tích của Ninh Tây trong khoa Ninh Tây, còn có những bạn học trong trường đại học Edding mỗi khi nhắc đến Ninh Tây giọng nói còn kích động, những người kia tùy tiện hất nước bắn, đứng ra tiến lên hai bước, cho tiểu ca ta xem một chút, ngươi có bao nhiêu ưu tú.

Giải trí tiểu ca này phát ra bằng chứng, trong nháy mắt toàn bộ trên mạng đều sôi trào. Không ít người đối với Ninh Tây chỉ người đi đường, bởi vì có cái bằng cấp này, đối với cô ấy có thêm vài phân hảo cảm.

"Trước đây còn cảm thấy em là con hát ôm bấp đùi không biết xấu hổ, hiện

tại lại cảm thấy em chính là nữ thần học trong vòng giải trí, "

Ninh Tây đem máy tính bảng trả lại cho Trương Thanh Vân.

"Bằng cấp cao thấp, chẳng lẽ còn có thể trở thành thước đo cân nhắc nhân phẩm con người?"

"Mọi người đối với em thay đổi ấn tượng còn không tốt?"

Trương Thanh Vân cười cười.

"Anh vốn là định mượn bằng của em để đổi đề tài, nào biết Thường tiên sinh đứng ra giúp em nói chuyện, còn có người trên mạng đào ra bằng cấp của em, kế hoạch đều không có chỗ dùng."

Nghe Trương Thanh Vân nhắc tới Thường Thời Quy, Ninh Tây trầm mặc một lát:

"Em cũng không nghĩ đến."

Trương Thanh Vân đánh cô một cái:

"Bất kể thế nào, chuyện lần này xem như viên mãn g, hơn nữa còn khiến hình tượng của em càng thêm chính diện, về sau nếu như sẽ cùng người đầu tư ăn cơm, cũng sẽ không khiến có truyền thông viết loạn."

Ngay cả Thường Thời Quy, Ninh Tây cũng có thể cùng hắn làm bằng hữu, cùng những người khác ăn một bữa cơm, không đáng đáng lên làm bát quái.

Ninh Tây lấy điện thoại di động ra, đăng nhập tài khoản, những bài viết về cô được Thường Thời Quy bao dưỡng toàn bộ đều biến mất, đề tài sốt dẻo nhất là "Ninh nữ thần 666", đề tài sau đó là "Bái Ninh Tây, không nợ môn."

Vừa nhìn, không biết người nào photoshop cô thành hình tượng nữ thần, phía trước còn có một tiểu nhân đang quỳ lạy, tiểu nhân trên đầu viết "Nghiên cứu học hỏi".

Ninh Tây:...

Chương 32

Không cần thận, còn trở thành nhân vật trong game.

Suy nghĩ một chút, đăng một bài viết.

Ninh Tây: Người tài ba là người như thế nào, không phải là do người đó có nhiều bằng cấp. Tôi chỉ là diễn viên dựa vào mặt ăn com, bái ta làm thầy thì các bạn học sau làm rồi, kỳ thật mấy người nghĩ tới tôi gian lận, kiểm tra không bị lão sư bắt đi? Nhưng mà tôi phải nói cho mọi người biết, đó chính là tôi chưa từng làm qua, cho nên bái tôi cũng vô dụng, không bằng đóng máy tính tắt di động, bái sách vở của mấy bạn thì tốt hơn.

Khác: Kiểm tra cố gắng lên, làm càn rất đáng xấu hổ!

Người hâm mộ Giáp: Nữ thần thật mạnh, được được được, nữ thần nói cái gì đều đúng, tôi lập tức tắt máy vi tính đọc sách!

Người hâm mộ Ất: Uống xong chén canh gà sẽ nghe lời nữ thần, đi học tập.

Người qua đường Giáp: Một người dựa vào tài hoa dựa vào mặt để kiếm com lại học tốt như vậy, nói chuyện lại thúc đẩy năng lượng cho người khác như vậy, tôi sắp chuyển giới tính luôn rồi a.

"Ông chủ, "

Từ Châu gõ cửa vào,

"Trần thị tổng tài đến."

Ông chủ đang coi cái gì trên điện thoại di động... Giống như là blog?

"Gọi quản lý đi tiếp đãi hần, nói tôi không ở đây."

Thường Thời Quy khóa màn hình điện thoại di động lại, che dấu nụ cười trên mặt.

"Mấy ngày hôm trước còn mưa, hôm nay lại mặt trời rực rỡ ".

Lâm Yên cùng Ninh Tây núp ở cái ô che nắng lớn, xem quay cảnh phim của diễn viên khác, quay đầu nói với Ninh Tây,.

"Những diễn viên này mặc dù là từ trong trường đào tạo chuyên nghiệp đi ra, nhưng so với cô,..."

Ngược lại Ninh Tây biểu hiện làm cho cô lau mắt mà nhìn, mặc dù không phải là đào tạo chuyên nghiệp, nhưng biểu diễn cực kỳ chuyên nghiệp, lại có thể chịu được cực khổ, có thể không dùng thể thân liền kiên quyết không dùng thể thân, trong vòng giải trí nghệ sĩ trẻ tuổi như vậy thật đúng là không thấy nhiều.

"Bọn họ bây giờ còn trẻ tuổi, về sau quay nhiều một chút thì tốt rồi, "

Ninh Tây cười cười:

"Tôi cũng chỉ so với bọn họ nhiều hơn vài năm kinh nghiệm mà thôi."

Hai người đang nói, liền nhìn thấy một diễn viên mới đến cùng hai người chào hỏi, thái độ hết sức tôn kính. Kể từ Thường Thời Quy công khai giải thích rõ Ninh Tây cùng hắn là bạn, người đối với Ninh Tây khách sáo nhiệt tình càng ngày càng nhiều, ngay cả công ty có nhiều nghệ sĩ, nhìn thấy cô đều muốn chen lấn ra vẻ mặt cười.

Nói những người này tôn trọng cô, không bằng nói là những người này không dám đắc tội cô sau lưng Thường Thời Quy. Trong lòng càng rõ ràng, đối mặt trường hợp này cô lại càng lạnh nhạt, càng sẽ không làm cho đối phương khó xử.

Lâm Yên cũng nhìn ra tâm tư của diễn viên mới tới này, chờ người diễn viên tránh ra, cô mới cười nói:

"Kể từ khi truyền ra tin tức Thường tiên sinh đầu tư vào bộ phim của chúng ta, ngay cả vai phụ nhỏ cũng có mấy cái người đến đoạt."

Trước mời mọc vài người diễn viên đến làm vai diễn phụ trọng yếu, tất cả đều lấy lí do đặc biệt tuyệt. Hiện tại nhiều người chủ động gọi điện thoại đến, nói vô cùng thích kịch bản, muốn xin một vai trong bộ phim.

Có một số việc mọi người lòng dạ biết rõ là được, không cần vạch mặt, dù sao chuyện như vậy ở trong vòng luẩn quẩn cũng không phải là không có.

Ninh Tây biết rõ Lâm Yên trong lòng đè nặng một ngum khí, nhưng không tiếp Lâm Yên những lời này, mà lấy điện thoại di động ra xem tin tức, tin tức nổi nhất, nói là mấy ngày trước có phú nhị đại trên đường lớn đua xe, tối ngày hôm qua truyền đến trên mạng.

Rất nhanh đoạn video này liền đưa tới sóng lớn, bởi vì trong video có xe đâm vào cột mốc trực tiếp nát đầu xe, bởi vì bọn họ tốc độ xe hơi đạt tới tốc độ của máy bay, hù dọa tất cả những chiếc xe đi ngang đều dừng lại nép qua một bên, chờ bọn họ toàn bộ lái đi, mới tiếp tục đi về phía trước.

Đa số là nhận mắng chửi, thậm chí còn người đi tìm ra tư liệu của bọn họ, ở trên diễn đàn dán ra những hình của mấy phú nhị đại cùng với bối cảnh gia đình.

Tưởng Thành...

Ninh Tây xem người đàn ông trẻ tuổi trong hình, nhớ tới lần trước tham gia tiệc hoàn thành (lòng đã yêu em), trên hành lang đã từng gặp người này. Lúc ấy người này nhìn mình ánh mắt tựa như là không được vừa ý, trong mắt tràn đầy khinh bỉ không chút nào che dấu.

Đứng cùng hắn là một cô gái rất đẹp, chân mày lá liễu, mắt to, khắp người mang theo người khí chất người bình thường không có được, đoạt con mắt người nhìn.

"Ninh Tây, đến phần diễn của cô."

Ninh Tây đem di động đưa cho Tiểu Dương, đứng dậy hướng khu quay phim đi đến.

Tưởng Thành hai ngày nay trôi qua không thoải mái, hai ngày trước đua xe thua Khúc Nguyên Bách không nói, còn có người đem video truyền đến trên mạng, làm hại lão nhân trong nhà ngày hôm qua hơn nửa đêm đem hắn từ trên giường xách ra mắng một trận, mắng đến cuối cùng lại nói Thường Thời Quy, giống như hắn ngay cả xách giày cho Thường Thời Quy cũng không xứng.

Bàn đến, Tưởng gia vốn là không bằng Thường gia, vậy mà chỉ biết trách hắn không bằng Thường Thời Quy, tại sao không đi mắng mấy người già trong Tưởng cũng không bằng Thường gia?

Nói đến hẳn cùng Thường Thời Quy còn là anh em bà con, bởi vì bọn họ là mẹ hai người chị em. Chỉ là hẳn cùng Thường Thời Quy bình thường cũng không yêu thích nhau nhiều, ngồi chung một chỗ cũng không có lời gì nói, cho nên quan hệ của hai người chỉ là hời hợt.

"Thành Tử, ngồi ở trong xe ngăn người cái gì?"

Một người tiến lên gõ cửa sổ xe hẳn, hẳn đem cửa xe trượt xuống.

"Đỗ Bàn Tử, tại sao lại ở chỗ này?"

"Bạch Lộ tử nói muốn đi tìm người, gặp mấy người chúng ta nhàn rồi nhàm chán, bảo chúng ta cùng đi, "

Đỗ Khang trên khuôn mặt mập mạp tươi cười, trong nháy mắt ngay cả con mắt cũng tìm không được.

"Đi tìm ai?"

Tưởng Thành nhíu mày, mắt nhìn mấy chiếc xe cách đó không xa.

"Mấy người đây là đi tìm người, hay là đi đánh nhau?"

"Hắc hắc, mấy ngày hôm trước Thường ca không phải là đăng kí tài khoản trên mạng sao, còn nói cùng nữ nghệ sĩ là bạn cũ, Bạch Lộ tử muốn đi quen biết một chút với cô ấy, "

Nói đến đây, Đỗ Khang có chút do dự.

"Tôi cũng cảm thấy, chúng ta nhiều người như vậy đi tìm người ta cũng không tốt..."

"Có cái gì không tốt, cũng chỉ là một con hát, Bạch Lộ muốn đi xem như thế nào, "

Tưởng Thành có chút ít không kiên nhẫn.

"Một con hát cũng không thể nào làm Bạch Lộ khó xử. Yên tâm đi, tôi cùng mọi người đi, không có việc gì."

"Tôi không phải nói Thường ca sẽ đối với chúng ta bất mãn, chính là cảm thấy chúng ta nhiều người như vậy, đi tìm một cô gái trẻ tuổi, có phải hay không có chút..."

Đỗ Khang thấy Tưởng Thành càng ngày càng không kiên nhẫn, còn dư lại lời nói nhưng không dám nói nữa. Nhà hắn mới vừa phát triển vào thủ đô không bao lâu, bình thường đi theo những tiểu thư thiếu gia làm chân đặng sau, ở đâu chọc nôi những thiếu gia tiểu thư này.

Tưởng Thành thấy hắn kinh sợ, khoát tay áo nói:

"Cậu đi nói với Bạch Lộ, tôi lái xe phía sau."

Đỗ Khang đành phải quay đầu đem lời nói cho Bạch Lộ, Bạch Lộ hướng về Tưởng Thành đưa ra ngón tay cái, sau đó mở cửa xe thể thao màu đỏ, tiến về trước chạy đầu tiên.

"Ninh Tây, vừa rồi xuống ngựa rất lưu loát, cũng biết cưỡi ngựa sao."

Cảnh quay cưỡi ngựa, Khổng Ngọc Hằng vốn là tìm một thể thân cho Ninh Tây, nào biết Ninh Tây thể nhưng cưỡi ngựa cũng không tồi.

"Trước ở (Hán Thời Vân Nguyệt) cố ý học, "

Ninh Tây ngựa đầu uống một hộp nước, bởi vì mặt trời lớn, công chảy không ít mồ hôi, thợ trang điểm trang điểm lại cho cô,

"Công ty nói tương mạo này của tôi, về sau có nhiều cơ hội diễn mấy bộ phim cổ trang, cho nên cố ý mời người dạy."

(Hán Thời Vân Nguyệt) mặc dù bây giờ chưa phát, nhưng đã bắt đầu nổi lên, hiện tại các đài đang đua nhau mua bản quyền bộ phim. Nghe nói Ninh Tây trong bộ phim này có phần diễn, Khổng Ngọc Hằng cười nói,

"Tác phẩm của Từ đạo diễn, khẳng định người xem rất nhiều."

Quan trọng nhất là bộ phim còn có chu ảnh hậu chuyên đóng phim điện ảnh nhiều năm, lần này quay lại làm nữ chính phim truyền hình, chỉ riêng cái này cũng khiến người xem chú ý. Ninh Tây có thể diễn trong bộ phim này, vận khí xác thực rất tốt.

"Bộ phim này của chúng ta chiếu ra, nhất định cũng có nhiều lượt xem, "

Ninh Tây uống xong đem bình nước khoáng để qua một bên, ngẩng đầu nhìn mặt trời nheo mắt

"Cảnh tiếp theo là cảnh nhóm tôi, mọi người có thể nghỉ ngơi một chút."

Không Ngọc Hằng vội vàng gạt đầu, vốn là nghĩ sớm một chút đem buổi sáng quay hết, chỉ là Ninh Tây địa vị đặc thù, cũng không tiện thúc giục cô ấy. Hiện tại Ninh Tây chủ động nói ra, ở đâu còn có thể phản đối.

"Tập 9 trận thứ năm chuẩn bị, một hai ba bắt đầu."

Bạch Lộ đem xe ngừng trong góc, sau đó lấy ra kính râm mang lên mặt, không đếm xỉa ven đường mọi người quan sát, trực tiếp hướng khu quay phim (phần sơn tam sinh) đi đến.

Bởi vì mặt trời hơi nắng, ở sau lưng cô còn có vị công tử ân cần đem tay trên đầu, rất vui vẻ đi sau lưng cô.

Nhân viên làm việc của tổ phim (phần sơn tam sinh) nhìn mấy người trẻ tuổi ăn mặc đẹp đi tới, không hiểu ra sao, xem mấy người này không giống như là fan, đứng ở nơi này tham gia náo nhiệt sao?

Bạch Lộ nhìn Ninh Tây mặc trang phục cổ đại, cưỡi con ngựa cao to, đem đại đao trong tay múa rất có hình tượng, nhìn tư thế oai hùng hiên ngang, uy phong lẫm liệt.

"Các người là nam tử, không có dũng khí ra trận giết địch, cười nhạo ta là nữ nhân. Nhưng hiện giờ các người ngay cả một nữ nhân như ta đánh cũng không lại, có tư cách gì cười, có thể diện gì đi gặp liệt tổ liệt tông?!"

Nàng xoay người xuống ngựa, mũi đao chỉ vào mấy người nam nhân nằm trên mặt đất.

"Các người nếu là nam nhân, thì đi chống đỡ kẻ thù bên ngoài, mà không phải dựa vào cười nhạo nữ nhân chứ không phải ở đây lấy việc cười nhạo nữ nhân để tăng tôn nghiêm cho mình!"

"Đứng lên cho ta!"

Nàng đá một cước vào một nam nhân cách nàng gần nhất.

"Nằm ở chỗ này làm cái gì, chờ người đến hầu hạ các người sao?"

Bạch Lộ gỡ kính râm trên mặt xuống trầm mặc xem Ninh Tây diễn, không làm ảnh hưởng tới công việc của người khác, từ đầu tới đuôi đều rất nghiêm túc.

"Tốt lắm, qua!"

Ninh Tây nhìn nam diễn viên bị cô đá liên tục mấy lần, cười nói với hắn:

"Thẹn thùng, vừa rồi một cước góc độ không nắm giữ tốt, có đá đau anh không?"

"Không có việc gì, "

Nam diễn viên là vạn năm vai phụ nhỏ, cái gì khổ chưa từng ăn, gặp Ninh Tây là diễn viên chính nghiêm túc cho mình một lời xin lỗi, thụ sủng nhược kinh khoát tay nói:

"Không có việc gì không có việc gì, Ninh lão sư đá góc độ rất khéo, nhìn giống như lực đạo rất lớn, trên thực tế là không có dụng đao."

"Không có việc gì là tốt rồi, "

Ninh Tây sờ trường hướng mặt về phía quạt gió.

"Mới tháng năm, đã nắng nóng thành như vậy, đợi đến lục tháng bảy, chúng ta biến thành thịt nướng."

"Xin hỏi, cô chính là Ninh Tây sao?"

Nghe được giọng nói xa lạ, Ninh Tây kinh ngạc quay đầu lại, chứng kiến một cô gái tóc dài xõa vai, thân mặc quần đỏ đứng ở sau lưng.

Ai nha, mỹ nhân này từng thấy qua.

Chương 33

"Xin chào."

Ninh Tây thận trọng khẽ gật đầu với cô gái, đối phương không tự giới thiệu mình trước, cô cũng không muốn tỏ ra quá nhiệt tình.

"Tây Tây tỷ, "

Tiểu Dương thấy có vài người đứng trước mặt Ninh Tây, gấp rút chạy đến bên cạnh Ninh Tây, dùng ánh mắt hoài nghi hướng đám người Bạch Lộ.

"Cho hỏi mấy người là ai, chúng tôi nơi này đang quay phim, tạm thời không gặp fan."

"Fan?"

Tưởng Thành cười nhạt một tiếng, hai tay nhét vào túi đi đến bên cạnh Bạch Lộ, sau đó trào phúng nhìn Ninh Tây,.

"Ninh tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Tiểu Dương nghe ra trong giọng nói người này có thái độ khinh miệt, trong lòng đầy hỏa, mới vừa muốn mở miệng cùng đối phương cãi vã, liền bị Ninh Tây kéo lại.

Ninh Tây xem vị công tử cao cao tại thượng này, khẽ mỉm cười, một hồi lâu mới nói:

"Chúng ta có từng gặp qua không? Thẹn thùng, trí nhớ tôi không tốt lắm, xin anh không cần quá để ý."

Trong chớp nhoáng này, mặt Tưởng Thành có chút ít vắn vẹo.

Đỗ Khang cúi đầu vội ho một tiếng, che dấu vui vẻ trong lòng thiếu chút nữa cười ra tiếng, lời này như khách khí, nhưng trong lúc vô hình liền hạ thấp Tưởng Thành.

Mặc dù không nên nghĩ như vậy, nhưng quả thực... Sảng khoái!

Nghĩ thì nghĩ, Đỗ Khang sợ xảy ra chuyện lớn, vì vậy vụng trộm gửi cho Thường Thời Quy một cái tin nhắn, mặc kệ Thường Thời Quy có để ý chuyện này hay không, ít nhất trong lòng mình cũng không áy náy.

Người tổ phim thấy tình thế không đúng, vài người nhân viên cao lớn vây quanh đến, người cầm máy camera cố ý mở ra nắp máy quay phim, nếu có đối phương dám động thủ bắt nạt người, hẳn lập tức chụp được chứng cứ phạm tội.

"Không có việc gì, mấy vị này... Là đại nhân vật trong thủ đô ta "

Ninh Tây mỉm cười mắt nhìn Tưởng Thành cùng Bạch Lộ, quay đầu đi tới nói với Không Ngọc Hằng,

"Không đạo diễn, mấy người tiếp tục quay, tôi bồi bọn họ trò chuyện."

Không Ngọc Hằng hoài nghi nhìn những người này một cái, biết rõ Ninh Tây là đang nhắc nhở bọn họ, những người này tổ phim đặc tội không được:

"Có chuyện gì thì bảo chúng ta."

Tưởng Thành trầm mặt nhìn bốn phía, mọi người trong tổ phim nhìn như đều đang làm việc, nhưng nguyên một đám rõ ràng đang đề phòng bọn họ như đề phòng cướp bóc, có người còn lén lén lút lút đem di động lấy ra, muốn làm gì?

Chụp cái gì!

"Nghe tiếng đại danh Ninh tiểu thư đã lâu, cho nên hôm nay đặc biệt đến thăm hỏi, "

Bạch Lộ mỉm cười nhìn về phía Ninh Tây.

"Tôi họ Bạch, là bằng hữu Thường ca."

Đều là nữ nhân, thời điểm đối phương nhắc tới Thường Thời Quy, Ninh Tây liền hiểu đối phương vì sao mà tìm mình, khóe miệng kéo lên nói.

"Hóa ra là Bạch tiểu thư, thất kính thất kính, nơi này mặt trời chói, chúng ta tìm nơi râm mát nói chuyện."

"Tốt."

Bạch Lộ theo sau lưng Ninh Tây, đi đến một cái rạp che, Ninh Tây đưa một cái ghế nhỏ cho Bạch Lộ, sau đó cũng ngồi trên một cái ghế nhựa nhỏ.

"Tổ phim đơn sơ, mong Bạch tiểu thư bỏ qua cho."

Bạch Lộ nhìn cô gái ngồi ở trên ghế đầu đối diện, đối phương mặc đồ hóa trang bằng vải thô, tư thế ngồi cũng hết sức tùy ý, nhưng lại làm người ta tìm không ra điểm xấu để chán ghét,

"Ninh tiểu thư vừa rồi ở trên lưng ngựa tư thế oai hùng, phi thường có lực hấp dẫn."

"Có thể được Bạch tiểu thư đại mỹ nhân như vậy khen ngợi, là vinh hạnh của tôi, "

Ninh Tây tiếp nhận đồ uống ướp lạnh Tiểu Dương đưa tới, mở cái nắp sau đưa tới trước mặt Bạch Lộ, đối với cô ấy cười, vẻ mặt ôn nhu.

"Mời uống nước."

"Cám ơn."

Bạch Lộ tiếp nhận đồ uống ướp một ngụm, cho đến khi hơi lạnh lướt qua thực quản, cô mới nhớ tới loại này chất lượng đồ uống không tốt, cho tới bây giờ chưa từng vào miệng.

Cô vừa rồi như thế nào đã uống rồi?

Ngẩng đầu lên nhìn Ninh Tây, đối phương đang ngược cổ uống nước, mồ hôi thuận theo cổ nhỏ trắng nõn chảy xuống vậy mà lại mang theo mấy phần rung động lòng người.

Bạch Lộ... Nhịn không được lại uống một ngụm đồ uống trong tay.

Trong phòng làm việc của tổng tài tập đoàn Thường thị, Thường Thời Quy xem tin nhắn của một số xa lạ trong di động, sắc mặt lập tức chìm xuống.

Dì dưỡng hấn từ trước đến nay cưng chiều con trai, Tưởng Thành tính cách

có nhiều điều không tốt, trong lòng hẳn rất rõ.

"Ông chủ?"

Thư kí đang báo cáo công tác thấy ông chủ đột nhiên thay đổi sắc mặt.

"Phát sinh chuyện gì?"

"Không có việc gì, "

Thường Thời Quy để điện thoại di động xuống, cầm lấy áo khoác vội bước đi ra ngoài.

"Ta đi ra ngoài một chút."

Hắn cái khác không sợ, chỉ sợ Ninh Tây thua thiệt.

Trước khi đến, Bạch Lộ nghĩ, Ninh Tây hẳn là tục nhân, mặc dù rất xinh đẹp, nhưng phẩm hạnh không tốt nổi.

Nhưng khi nhìn thấy người thật, cô cũng tự biết là chính mình mang theo thành kiến đi đánh giá một người. Ninh Tây xác thực lớn lên rất đẹp, nhưng lại không diễm tục, ngược lại là một cô gái xinh đẹp tràn trề mỹ lực.

Cô biết rõ mình cần phải chán ghét cô gái này, nhưng trong nội tâm lại không thể chán ghét nổi.

"Cẩn thận!"

Ngồi ở đối diện cô, Ninh Tây đột nhiên đứng người lên, dùng tay đưa lên đỉnh đầu Bạch Lộ ngăn vật gì đó. Bạch Lộ quay đầu nhìn, rơi trên mặt đất là cây gậy trúc, có thể là đạo cụ của tổ phim.

"Cô không có sao chứ?"

Bạch Lộ thấy Ninh Tây vừa rồi dùng lực đạo không nhỏ, trong lòng có chút băn khoăn.

"Không có việc gì, "

Ninh Tây lắc lắc tay, không để cho Bạch Lộ nhìn cánh tay.

"Bên trong tổ phim đồ ngôn ngang rất nhiều, hôm nay mọi người lại liên tục quay nhiều cảnh, đạo cụ chưa kịp thu dọn, vừa rồi hù cô sợ rồi?"

Bạch Lộ lắc đầu, ánh mắt hết lần này đến lần khác quét đến cổ tay Ninh Tây, đáng tiếc Ninh Tây lấy tay áo thu lấy, nhìn không thấy Ninh Tây có bị thương hay không.

Chú ý tới động tác của Bạch Lộ, Ninh Tây nhin cười không được, vị đại mỹ nhân này tâm cũng tốt lắm.

"Tôi đã từng thấy Bạch tiểu thư một lần, "

Ninh Tây đem ghế điều chỉnh vị trí, dù có đồ rơi đến, cũng không đến trên người Bạch Lộ.

"Đêm hôm đó Bạch tiểu thư mở ra một chiếc xe thể thao màu đỏ, khi xuống xe, xinh đẹp cực kỳ, bởi vì tôi nhìn cô vài lần, người đại diện còn phê bình tôi."

Được Ninh Tây dùng giọng điệu chân thành như vậy khen xinh đẹp, Bạch Lộ nhin không được có chút hối hận, cô không nên mang nhiều người đến đây như vậy, cũng không biết Ninh Tây hiện tại thấy cô thế nào.

"Cũng bởi vì tôi ở dưới đèn đường nhìn cô vài lần, người đại diện nhà ta liền bắt đầu hoài nghi tính hướng của tôi, không có việc gì lại lo lắng tôi sẽ đi tiếp cận với đại mỹ nhân là cô, "

Ninh Tây vẻ mặt bất đắc dĩ, bởi vì ngồi chếch ra bên ngoài, rạp che nắng không che được sau lưng cô, nhìn cả người giống như phát quang.

Có lẽ là đối phương đáng tươi cười thật xinh đẹp, hoặc là đối phương trong lúc vô tình bảo vệ cô, khiến tâm Bạch Lộ lập tức mềm nhũn ra, cười nói:

"Cô xinh đẹp như vậy, còn khen người khác?"

"Mặt chính mình thì có cái gì tốt để xem, "

Ninh Tây nói đến đây, lại nhin không được nhìn Bạch Lộ vài lần, thấy Bạch Lộ chú ý tới động tác của mình, cô mới then thùng dời ánh mắt.

"Đúng không?"

Trong nội tâm tất cả tâm tình phức tạp, lại hóa thành vui vẻ, Bạch Lộ cười khẽ một tiếng:

"Cô nói rất đúng."

"Thành Tử, tiết tấu có chút không đúng, "

Một vị cùng đi tiến bên cạnh Tưởng Thành,

"Lộ tỷ không phải là tìm đến người diễn viên này gây phiền toái sao, như thế nào... Lại tán gẫu được vui vẻ như vậy?"

Tưởng Thành mới vừa rồi bị Ninh Tây hạ xuống mặt mũi, trong lòng không vui, nghe được người này hỏi, lập tức tức giận nói:

"Không phải là mấy người bồi Bạch Lộ đến trước tôi sao? Mấy người cũng không biết, tôi biết như thế nào!"

Nghe được giọng nói của Tưởng Thành mang theo tức giận, Đỗ Khang lau mồ hôi trên mặt, chẳng lẽ hai mỹ nữ bị sắc đẹp đối phương hấp dẫn lẫn nhau?

Không phải đều nói mỹ nữ cùng mỹ nữ không thể dung hòa sao, vì sao Bạch Lộ tỷ đến nơi này, tình huống không đúng lắm?

Ninh Tây không hỏi lại lí do Bạch Lộ tới đây, mà Bạch Lộ cũng có ý tránh đi đề tài lúng túng này, hai người càng tán gẫu bầu không khí càng hòa hợp, nếu như không phải Ninh Tây còn muốn quay phim, Bạch Lộ đại khái còn muốn tiếp tục kéo Ninh Tây tán gẫu nữa.

"Nghe nói cô còn có một cảnh diễn?"

Bạch Lộ nhìn mặt trời càng ngày càng cao, biết rõ nếu như mình kéo Ninh Tây tán gẫu, chờ Ninh Tây đi quay phim, sẽ phải quay dưới mặt trời trên đỉnh đầu,.

"Tôi đang tò mò mấy người quay phim như thế nào, cô đi diễn, tôi ngồi ở đây xem một chút."

"Tốt rồi, "

Ninh Tây đứng người lên, cười đến mặt mũi tràn đầy sáng lạn.

"Kết cục hôm nay là cảnh trọng yếu nhất, cô có thể nhìn thấy tôi nghiêm trang đánh võ."

Bị nhiễm cái nụ cười này của Ninh Tây, nụ cười trên mặt Bạch Lộ không tự giác cũng sáng lạn vài phân.

Chương 34

Chờ Ninh Tây sau khi rời đi, Tưởng Thành, Đổ Khang cùng mấy người mới bu lại.

"Bạch Lộ tử, cô không phải là đến tìm yêu tinh câu dẫn Thường ca tính số sao?"

"Cái gì yêu tinh, " Bạch Lộ trùng người nói chuyện một cái.

"Tôi chính là tới xem một chút, ai nói muốn theo người ta tính số?"

"Nha..."

Lòng của phụ nữ, còn quá phức tạp, bọn họ hoàn toàn không hiểu.

Bạch Lộ nhìn Ninh Tây ở phía xa đang trang điểm lại, khẽ rũ mắt xuống:

"Loại lời nói này về sau không nên nói nữa, Ninh Tây..."

Thời điểm nhắc tới Thường Thời Quy, cố ý quan sát vẻ mặt Ninh Tây, trong mắt cô ấy không hề rung động, càng không có đặc ý, đây không phải là phản ứng của một cô gái nghe được tên của người đàn ông mình yêu mến, càng không phải là phản ứng của một kẻ hám giàu nghe được tên kim chủ.

"Bạch Lộ, "

Tưởng Thành thấy Bạch Lộ tựa hồ có lời khó nói, nhân tiện nói,

"Nếu như cô ra tay không tốt, tôi có thể giúp cô dạy dỗ cô ta."

Hắn cũng không thể động thủ đánh con gái, nhưng hắn có rất nhiều biện pháp thu thập.

"Thành Tử, chớ làm loạn, "

Bạch Lộ ngắt lời hắn.

"Tôi ở chỗ này nhìn một chút Ninh Tây quay phim, không bằng ánh đi về

trước đi."

"Cô làm sao vậy?"

Tưởng Thành không dám tin nhìn Bạch Lộ.

"Chẳng nhẽ bị con hát này tẩy não?"

"Cái gì con hát hay không con hát, "

Bạch Lộ nhú nhú mày.

"Thành Tử, lời này cũng quá không có phong độ."

"Tôi không có phong độ?!"

Tưởng Thành một cước đạp đổ cái ghế nhựa nhỏ, chính là chiếc Ninh Tây vừa rồi đã ngồi.

"Tôi xem cô cùng Thường Thời Quy đều điên khùng rồi!"

Nói xong, hấn nổi giận đùng đùng quay đầu rời đi.

Bạch Lộ chiếc ghế nhỏ nằm trong góc không nói gì, có mấy người cảm thấy bầu không khí có chút lúng túng, cũng đều kiếm cớ rời đi, chỉ có Đỗ Khang còn đứng tại chỗ.

"Lộ tỷ, Thành ca tính tình như vậy, đừng quá để ý."

"Không có việc gì, hấn từ trước đến nay đều xem thường nữ nghệ sĩ, "

Bạch Lộ nói đến đây, dừng lại một chút, không nói cho Đỗ Khang biết trong Tưởng gia có một số việc ngầm ngầm xấu xa,

"Cậu như thế nào lại không đi?"

Đỗ Khang thật thà phúc hậu cười một tiếng:

"Tôi cũng đi theo nhìn một chút, cảm thấy được nữ diễn viên này cũng rất tốt."

Bạch Lộ nghe vậy cười cười, không có phản bác lời Đỗ Khang lời.

Tưởng Thành đá băng ghé động tác không nhỏ, nhân viên làm việc tổ phim đều nhìn ở trong mắt, chỉ là thấy thái độ của đạo diễn, biết rõ những người này không dễ chọc, nên cứ như vậy làm bộ không nhìn thấy.

Tiểu Dương thì bất bình hừ một tiếng.

"Đề ý hần làm cái gì?"

Ninh Tây đang xem lời kịch, đối với Tiểu Dương tiếng cười cười,

"Đừng cùng một góc thiếu niên so đo."

Tiểu Dương bật cười, Tây Tây tỷ nói đúng, vị công tử kia xác thực là thiếu niên góc.

"Ninh Tây, kết cục quay cảnh đánh nhau, thể lực của cô có thể chịu được?"

Khổng Ngọc Hằng nói với bNinh Tây.

"Có muốn dùng thể thân không, cô quay mấy cảnh đặc tả là tốt rồi."

"Trận này diễn gần ống kính tương đối nhiều, nếu như dùng thể thân, không chỉ hiệu quả khó coi, người xem cũng có thể nhìn ra, ".

Ninh Tây đối với Khổng Ngọc Hằng cười cười.

"Không có việc gì, chúng ta chuẩn bị quay cảnh."

Ninh Tây kinh nghiệm diễn khá dày, nhưng lúc trước động tác diễn đều là mảnh lới cùng với diễn cảm xúc, mà bộ này, lại là mượn động tác diễn nội tâm.

Khổng Ngọc Hằng là đạo diễn rất tỉ mỉ, không chỉ có logic, cũng rất có chiều sâu, nhưng đối với bộ phận người xem, bọn họ căn bản không quan tâm diễn có hay không có chiều sâu, bọn họ đề ý là đánh nhau nhìn có đẹp hay không, nội dung bộ phim xung đột có kịch liệt hay không.

" Tổ thứ nhất diễn viên quần chúng chuẩn bị!"

"Két, Ninh Tây, lúc ném kẻ địch, ánh mắt ác hơn nữa, lực đạo cần mạnh hơn."

Ninh Tây dừng lại động tác, nghỉ ngơi mấy hơi thở, quay phim tiếp tục tiến hành.

Một người bị cười nhạo chân to, cuối cùng trở thành thủ lĩnh chống địch, đáng buồn nhất là kẻ địch muốn giết nàng, triều đình kiêng kỵ nàng, lão tú tài nói nàng làm tổn hại cương thường, khi kết hôn thì cha chồng nói nàng không có đức tính phụ nữ, nhưng lại có nhiều người cảm kích nàng, nhớ tới nàng.

Nhân tính, lòng người, còn có gia quốc đại nghĩa, làm cho nàng đem hết thảy chửi bới, giẫm dưới chân, thành một người thủ lĩnh chống địch nổi danh một vùng.

Kẻ địch xâm chiếm lãnh địa, không phân biệt nam nhân nữ nhân, chỉ có muốn đuổi kẻ địch cút đi.

Ninh Tây đem cả người mình đều thay vào vai diễn ánh mắt của nàng đồ ngầu, giờ lên đại đạo, động tác trên tay không chậm giây phút nào.

Nàng không thể lui, bởi vì sau lưng nàng, có quá nhiều người cần phải bảo vệ.

"Ninh Tây cùng nhóm vật nhập làm một, "

Khổng Ngọc Hằng ngồi ở phía sau màn hình, nói với Lâm Yên bên cạnh

"Cô xem ánh mắt cô ấy."

Lâm Yên cảm xúc cũng kích động như Khổng Ngọc Hằng, bởi vì Ninh Tây đem nhân vật trong tưởng tượng của cô đem ra diễn thật tốt, đối một biên kịch mà nói, là không có gì có thể tốt hơn.

"Số hai đẩy mạnh, nhất định phải chú ý đặc tả ánh mắt Ninh Tây."

Lúc bThường Thời Quy bước chân hóc vể hoảng loạn xuất hiện ở tổ phim, Bạch Lộ không thể không biết, cô quay đầu nói với Đỗ Khang:

"Nói cho hắn biết tôi ở chỗ này, gọi hắn đến đi."

Thường Thời Quy mặc trên người một áo sơ mi trắng, áo khoác bởi vì xuống xe quá vội, bị quên ở bên trong xe. Hắn nhìn quanh, phát hiện tổ phim đều hết sức bình thường.

"Thường, Thường ca, "

Nhìn thấy Thường Thời Quy, Đỗ Khang không tự chủ được kinh sợ, hắn rụt lại cái cổ, cẩn thận nhìn Thường Thời Quy.

"Lộ tỷ ở bên kia, nói anh đi qua ngồi một chút."

"Cám ơn."

Thường Thời Quy liếc hắn một cái, bước nhanh hướng về Bạch Lộ đang ngồi đi đến.

"Anh quả nhiên là đến đây"

Nhìn thấy hắn đến, Bạch Lộ cười cười, chỉ chỉ cái ghế nhựa cách đó vài bước chân.

"Ngồi."

Thường Thời Quy ngồi xuống, ánh mắt đưa đến khu quay phim, không nói gì.

"Yên tâm đi, những người khác đã đi rồi, "

Bạch Lộ chú ý tới ánh mắt hắn, cũng nhìn về phía khu quay phim.

"Chuyện anh lo lắng cũng không phát sinh."

Thường Thời Quy quay đầu nhìn nhặt nhìn cô một cái:

"Bạch Lộ, tôi hy vọng về sau sẽ không còn có chuyện như vậy phát sinh."

Bạch Lộ biết rõ, khi Thường Thời Quy dùng loại giọng nói này nói chuyện, là khi hắn tức giận. Cười khổ một tiếng:

"Em nếu như không đến, như thế nào biết rõ anh để ý cô ấy như vậy."

Thường Thời Quy dời đi ánh mắt, không nhìn cô ấy nữa.

"Em thâm mến anh toàn bộ đã 6 năm, "

Ngón tay Bạch Lộ khẽ run, tiết lộ lúc này tâm tình cô ấy không an tĩnh.

"Khi đó bọn họ nói trong lòng anh đã có người, em không tin, hiện tại thì em tin."

Cô từ trên ghế đứng lên, tự giễu cười một tiếng.

"Cô ấy xinh đẹp như vậy, khó trách anh nhớ thương nhiều năm như vậy."

"Bạch Lộ, có một số việc, cùng dung mạo không quan hệ."

"Anh nói đúng, "

Bạch Lộ cười cười, nhìn Ninh Tây dưới ánh mặt trời chói chang, tư thế oai hùng.

"Tình cảm cùng dung mạo không có quan hệ, tự nhiên cùng tài phú cũng không quan hệ."

Nói xong một câu này, Bạch Lộ cũng không đợi Thường Thời Quy phản ứng, bước đi ra khỏi rạp che, hướng về Ninh Tây vừa kết thúc quay phim đi đến.

"Ninh Tây, "

Bạch Lộ lấy ra một tờ danh thiếp đưa tới trước mặt Ninh Tây.

" Tên tôi là Bạch Lộ, về sau có thể gọi là Lộ tỷ."

Ninh Tây bảo Tiểu Dương cầm một tấm danh thiếp đến, sau đó cũng đưa cho Bạch Lộ.

"Lộ tỷ."

Bạch Lộ đem danh thiếp của Ninh Tây bỏ vào trong túi của mình, cười với Ninh Tây:

"Chờ cô nhàn rồi, chúng ta cùng nhau chơi đùa."

"Được, "

Ninh Tây tóc dính trên gò má vén ra sau tai, cười vui vẻ, con mắt cũng híp lại.

"Lần này tôi lại thêm một bắp đùi để ôm."

Không biết rõ vì cái gì, nhìn thấy nụ cười này, Bạch Lộ lại có loại cảm giác mềm lòng:

"Ôm chân cái gì, trực tiếp nâng đỡ là được."

"Thực?"

Ninh Tây nghiêng đầu nhìn Bạch Lộ.

"Thực." Bạch Lộ gật đầu.

Sau đó, Bạch Lộ cảm thấy bên hông nóng lên, một đôi cánh tay mềm mại trắng nõn ôm lấy eo cô, động tác rất nhẹ, nhẹ giống như là con mèo nhỏ dùng lưỡi liếm.

Oanh.

Bạch Lộ cảm giác gò má mình nóng lên.

Trương Thanh Vân như thế nào cũng không nghĩ tới, nhận được tin tức vội vã chạy tới, chứng kiến một màn như vậy, dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa chạy đến trước mặt Ninh Tây quỳ xuống.

Nhưng hấn chưa kịp quỳ xuống, lại nhìn thấy cách đó không xa Thường tiên sinh mặt đen như mực.

Hấn nghiêng đầu nhìn nhìn Ninh Tây, lại nhìn Thường Thời Quy, lặng yên đứng thẳng chân, chỉ sợ từ hôm nay về sau, vị Thường tiên sinh thực sự tin tưởng Ninh Tây hấn tính hướng gì kia không ổn lắm.

Ninh Tây thu tay lại, cười đến vẻ mặt thỏa mãn.

"Ta đây coi như là ôm eo rồi?"

Bạch Lộ cảm thấy cô gái trước mắt chính là yêu nghiệt, cô thân là một cô gái, cũng gần như không chống đỡ được.

"Về sau trong giới giải trí nếu như có người không có mắt, tôi giúp cô làm chỗ dựa."

Đến lúc này, Bạch Lộ đã sớm đem ý tưởng ban đầu ném ở sau đầu.

"Khụ, "

Bạch Lộ cảm giác mình không nên dễ dãi như vậy, ho khan hai tiếng sau.

"Tôi cần phải trở về, lần sau tôi lại tới tìm cô chơi."

"Ừ, "

Ninh Tây gạt đầu, để Bạch Lộ lên xe, cách cửa sổ xe hướng về Bạch Lộ khoát tay.

"Lộ tỷ, đi đường cẩn thận."

Bạch Lộ cười với Ninh Tây, ra dấu tạm biệt, đạp ga, xe giống như mũi tên rời cung bay ra ngoài.

Chờ xe đi xa, không còn nhìn thấy Ninh Tây phía sau, Bạch Lộ mới thở phào nhẹ nhõm. Cô cảm giác, cảm thấy thời gian tới, có lẽ sẽ phát sinh một số việc không dám tưởng tượng.

Nghĩ đến cô đường đường là Bạch gia tiểu thư, nếu như trở thành một fan não tàn một nữ diễn viên, truyền ra ngoài, người khác còn không đem cô cười? l tới chết?

Ninh Tây trở lại tổ phim, nụ cười trên mặt vẫn chưa hoàn toàn tản ra. Lúc này mới cảm giác bên cạnh có người nhìn mình, quay đầu nhìn lại, dọa cô nhảy dựng.

"Thường tiên sinh, anh Trương, hai người tại sao lại ở chỗ này?"

Trương Thanh Vân: Ha ha, cảm ơn trời đất, hẳn cuối cùng có một chút cảm

giác tồn tại.

"Anh đến có trong chốc lát, nhìn em cùng Bạch gia tiểu thư tán gẫu rất khoái trá, không tới quấy rầy "

Trương Thanh Vân vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

"Quay phim thuận lợi chứ?"

Ninh Tây thấy cái vẻ mặt này của hắn, cũng biết hắn hiểu lắm cái gì, vì vậy cười khan nói:

"Anh Trương, đừng nghĩ nhiều, em cùng Bạch tiểu thư mới vừa quen."

"Đúng vậy, mới quen liền ôm eo, biết được một đoạn thời gian, thì làm ra cái gì, "

Trương Thanh Vân tức giận nói.

"Anh tiếp nhận một bộ phim tình yêu, em ở bên trong làm nữ chính, thời gian mở máy đúng lúc bộ phim này đóng máy."

Vốn là hắn còn có chút do dự, nhưng nhìn cái tình thế này, hắn phải giúp Ninh Tây tìm một chút tâm hồn thiếu nữ.

"Xin lỗi, tôi quấy rầy một chút."

Giọng nói Thường Thời Quy cất lên, thành công khiến Trương Thanh Vân im lặng, hắn nhìn Ninh Tây, lại nhìn Thường Thời Quy, thức thời đi qua một bên.

"Thực xin lỗi, tôi không biết rõ bọn họ sẽ tìm đến cô, "

Thường Thời Quy khòe miệng rủ xuống.

"Mang đến phiền toái cho cô, xin lỗi."

"Không có việc gì, Bạch tiểu thư hết sức khách khí, cũng không có làm khó tôi "

Ninh Tây đi đến rạp che nắng, Thường Thời Quy cũng đi theo.

"Tôi chỉ là không nghĩ đến, những vị công tử tiểu thư sẽ chú ý đến tôi."

"Là cái bài viết của tôi rước lấy phiền toái, "

Thường Thời Quy nhú nhú mày.

"Về sau sẽ không phát sinh nữa, xin yên tâm."

Thường Thời Quy như vậy, nụ cười trên mặt Ninh Tây dừng một chút. Cô đưa ánh mắt từ trên người Thường Thời Quy dời đi, không nhìn tới ánh mắt ôn nhu của hắn:

"Thường tiên sinh, không cần xin lỗi, anh viết bài đăng cũng là vì giúp tôi mà thôi. Nếu như không phải là anh đứng ra giúp tôi nói chuyện, những người bôi đen tôi, cũng không thể nhanh như vậy thu tay, nói đến tôi cần phải nói với anh lời cảm ơn mới đúng."

"Chuyện như vậy bởi vì tôi mới xảy ra, tôi đứng ra giải thích rõ ràng cũng là theo lẽ thường. "

Thường Thời Quy đưa tay lôi kéo cà vạt, hắn cảm giác cái cổ có chút chật.

"Cô, cô đừng khách khí."

"Chỉ là trong bài viết nói, chúng ta là nhiều năm bạn cũ, "

Ninh Tây dáng tươi cười thanh đạm.

"Thường tiên sinh, chúng ta trước kia thấy qua chưa?"

Thường Thời Quy quay đầu lại, đối mặt với hai mắt Ninh Tây.

Giờ phút này mang trên mặt nụ cười hoàn mỹ, nhưng Thường Thời Quy lại thấy rất rõ, dưới đáy mắt cô một nụ cười cũng không có.

Chương 35

"Vù vù. "

Tiếng rập bị gió thổi mạnh.

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây, không biết nên nói cái gì.

Trong ký ức của hắn, Ninh Tây lúc học cao trung cười ngây thơ, còn nhớ cô ngày thành lập trường tiến lên bực nhận sinh giấy khen bộ dáng vừa thẹn thùng lại vừa tự hào. Đương nhiên, còn nhớ sâu nhất chính là lúc hắn ở bệnh viện, nụ cười của cô vô cùng sáng lạn.

"Cô bé này mới vừa nhập viện, lớn lên rất đẹp mắt, đáng tiếc bị bệnh dùng thuốc, béo thành cái dạng này, "

Một y tá chăm sóc cho hắn vẻ mặt tiếc nuối.

"Thật sự là đáng tiếc."

Hắn không hiểu y tá vì cái gì nói như vậy, bởi vì theo ý hắn, cô bé này khi vui tươi hơn hờ thì cười lộ lên bộ dáng rất đẹp mắt, còn đáng tiếc chỗ nào?

Gần như mỗi ngày hắn ở bên cửa sổ phòng bệnh nhìn cô ở phía dưới hoa viên tản bộ, hoặc là cùng cha mẹ làm nũng, nhìn đáng yêu cực kỳ, sau đó tâm tình hắn cũng khá hơn một chút.

Về sau hắn thường thường trở về cao trung hỏi thăm tin tức của cô, chủ nhiệm miệng lúc nào cũng đầy tán thưởng, nói cô tôn trọng lão sư, thông minh, đầu óc nhanh, thành tích tốt, thậm chí còn đại diện trường học đi thi.

Hắn luôn nghĩ một cô bé lúc nào cũng tươi cười sáng lạn cuộc sống sẽ trôi qua rất tốt, lão sư thích, cha mẹ yêu thương, thành tích lại tốt. Nhưng hắn lại không nghĩ tới những người khác ác ý với cô.

Có chút ít qua lại, hắn cho rằng ở trong ký ức đã mơ hồ, nhưng lúc Ninh Tây hỏi, hắn mới biết được có nhiều thứ còn rõ ràng, rõ ràng đến như hôm qua vừa mới phát sinh.

Ninh Tây nhìn Thường Thời Quy, vẻ mặt hần hoảng hốt, giống như không muốn nói về chuyện cũ.

Cô cười nhạt một tiếng:

"Tôi chỉ thuận miệng hỏi, Thường tiên sinh không cần để ở trong lòng.

Ninh Tây cười cười, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

"Đợi chút, "

Thường Thời Quy đưa tay bắt lấy cổ tay cô, ánh mắt tiến vào đáy mắt cô.

"Chín năm trước, tôi mỗi ngày đều ở trước cửa sổ chờ em xuất hiện. Có một tháng có ba ngày mưa, ba ngày em không có ra khỏi phòng bệnh."

Bên tai giọng nói dần dần biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ thế giới dường như đều an tĩnh lại. Thường Thời Quy ánh mắt quá ôn nhu, Ninh Tây cảm giác mình sắp bị này sự ôn nhu này bao lấy.

Thường Thời Quy buông tay Ninh Tây, tự cười nhạt nói:

"Em sẽ không biết, em mỗi ngày đi ra tản bộ, chính là thời khắc tôi mong đợi nhất."

Ninh Tây chợt nhớ tới Trương Thanh Vân có đề cập qua chuyện của Thường Thời Quy, anh hai mươi tuổi cùng cha ngồi trên một chiếc xe không may gặp tai nạn, Cha Thường tử vong tại chỗ, hần may mắn chỉ bị thương.

Về sau Thường Thời Quy trở thành người cầm lái Thường thị tập đoàn, tuổi còn trẻ lại ở thương giới thành thạo, khiến vô số người kiêng kỵ.

"Khi đó tôi nghĩ, cô bé này cười thật là đẹp mắt, tựa như một đóa hoa hương dương, khiến người ta không dứt ánh mắt ra được."

Ninh Tây cố gắng hồi tưởng năm đó, khi đó tốt nghiệp trung học cơ sở, ngã bệnh nằm viện sử dụng thuốc kích thích, cả người béo thành một vòng, người đến thăm cô lúc rời đi, đều là vẻ mặt đáng tiếc.

Có thể nhìn ra trên mặt cô nụ cười sáng lạn, vị Thường boss này ánh mắt khả năng có chút không tốt lắm.

"Anh..." Ninh Tây vốn nói là Thường Thời Quy nói giỡn, nhưng khi nhìn đến cặp mắt của Thường Thời Quy, liền không mở miệng được.

"Cho nên em đối với tôi mà nói, chính là một người rất trọng yếu rất trọng yếu...Bạn cũ, nhưng căn bản không biết rõ tôi tồn tại "

Thường Thời Quy hướng về Ninh Tây khẽ mỉm cười.

"Ninh Tây, cảm tạ em đã mỉm cười, theo giúp tôi đi qua thời gian gian nan nhất."

Ninh Tây trái tim khẽ run lên.

"Ninh Tây, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo."

Nghe nhân viên làm việc gọi mình, hướng về Thường Thời Quy cười cười, xoay người hướng về khu quay phim chạy tới.

Xem bóng lưng chạy trốn của cô, Thường Thời Quy ánh mắt ảm đạm xuống.

Cảnh quay lần này khá đơn giản, Ninh Tây quay hết cảnh, quay đầu thấy Thường Thời Quy còn ở tại chỗ, cô hướng hấn vẫy vẫy tay.

Thường Thời Quy khước miệng khẽ nhếch, chân bước nhanh đi ra ngoài, còn thuận tay lấy trong tay một nhân viên làm việc một chai đồ uống ướp lạnh.

"Tôi không nghĩ tới có một đoạn chuyện cũ như vậy."

Ninh Tây không biết từ đâu tìm được một cây quạt giấy cho mình, nhưng có nó, vẫn như cũ người đầy mồ hôi.

Thường Thời Quy yên lặng đem đồ uống mở ra, đưa tới trước mặt cô.

"Cảm ơn."

Ninh Tây uống một ngụm, mắt nhìn cách đó không xa nhân viên làm việc đang phát cặp lồng đựng com, dùng cây quạt che kín nửa bên mặt.

"Bữa com tổ phim siêu cấp khó ăn, anh ngàn vạn đừng ném thử."

Lần trước Thường Thời Quy đến (đàm hải tiên ký) thăm dò, cặp lồng đựng cơm hương vị mặc dù bình thường, cũng có thể ăn, nhưng cái tổ phim này cơm quả thực chính là khó có thể nuốt trôi.

"Được." Thường Thời Quy cười cười, đưa tay thay cô che kín đỉnh đầu tránh ánh mặt trời.

"Không biết sau khi nói cho em biết chuyện này, em có có thừa nhận tôi là bạn cũ?"

Ninh Tây trừng mắt nhìn, gật đầu:

"VẬY TÔI MIỄN CƯỜNG THỪA NHẬN ĐI."

Thấy cô như vậy, Thường Thời Quy nhin không được cười ra tiếng, hấn ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt đăm vào mắt, mở mắt không ra:

"Trời quá nóng, em qua bên kia nghỉ ngơi, tôi nên về công ty rồi."

"Ân." Ninh Tây gật đầu.

Bàn tay che trên đỉnh đầu thu về, ánh mặt trời chiếu vào trong mắt, đột nhiên cảm thấy con mắt có chút đau.

Thường Thời Quy đi được một đoạn đường, quay đầu lại nhìn, Ninh Tây còn đứng ở dưới ánh mặt trời, thấy hấn quay đầu lại, hướng hấn khoát khoát tay. Vì vậy hấn nhanh bước chân hơn, đi đến cạnh cửa xe lại quay đầu nhìn lại, chỗ đó đã không thấy thân ảnh của Ninh Tây.

Hấn đứng nguyên nhìn trong chốc lát, sau đó cười mở cửa xe ra ngồi xuống.

Ninh Tây tự nhận khẩu vị coi như không tệ, nhưng trời nóng như vậy thêm thức ăn lại khó nuốt, không muốn ăn, ăn hai đĩa măng tây, cô liền buông đĩa xuống, quay xong bộ phim này, đại khái cô lại gầy đi cho xem.

Trương Thanh Vân ngồi ở bên cạnh cô, thấy cô để đĩa xuống, mới mở miệng nói:

"Ninh Tây, em cùng Thường tiên sinh là quan hệ như thế nào?"

"Trương ca, "

Ninh Tây vẻ mặt không thể yêu nhìn Trương Thanh Vân.

"Em dựa vào gần tỷ tỷ, anh lo lắng, em dựa vào gần nam tử hán, anh cũng lo lắng, anh nói anh suy nghĩ nhiều bao nhiêu?"

"Không trách anh nghĩ nhiều, trách hormone của em quá mạnh".

Trương Thanh Vân tức giận nói.

"Anh trước kia mang nam nghệ sĩ, đều không có người nào khả năng, Bạch gia tiểu thư mà nói ôm liền ôm."

Lại nghĩ tới Thường Thời Quy đưa tay thay Ninh Tây che mặt trời, hấn dài thở dài một hơi:

"Em nói em như thế nào cứ như vậy nhận người thân?"

Ninh Tây bung mặt hướng về Trương Thanh Vân cười đến ngây thơ:

"Đại khái bởi vì em đáng yêu."

Trương Thanh Vân:

"Chớ bán manh! Trước tiên nói một chút về em cùng Thường tiên sinh là thế nào?"

Trước bởi vì Ninh Tây cùng Thường Thời Quy cùng nhau ăn bữa cơm, liền gây ra chuyện như vậy, về sau nếu như có truyền thông lại vỗ tới hai người xuất hiện trong một cái khung ảnh, lời đồn chắc phải là Ninh Tây sắp gả vào Thường gia làm thiếu phu nhân?

"Chính là bằng hữu bình thường."

"Xin hỏi cô chính là nữ nghệ sĩ Ninh Tây sao, có bữa ăn đến cho cô, xin cô ký nhận."

Ninh Tây cùng Trương Thanh Vân cùng nhau quay đầu lại, chứng kiến một người trẻ tuổi mặc đồng phục sạch sẽ, trong tay hấn còn mang theo một cái hộp lớn, cười thật thà phúc hậu.

"Thực xin lỗi, tôi không gọi đồ ăn, có phải có hiểu lầm gì không?"

Đưa bữa ăn lấy ra hai món ăn, một phần cơm, trái cây ướp lạnh.

"Chuyện là như vậy, chúng tôi Bách Vị Hiên đối với mỗi một vị khách quý đều cung cấp phục vụ tốt nhất. Cơm trưa là do Thường tiên sinh đặt hàng, trong thời gian này, chúng tôi mỗi ngày đều đúng giờ đưa cơm trưa dinh dưỡng mà ngon miệng đến cho cô, chúc cô dùng cơm ngon miệng."

Nói xong, hướng về phía Ninh Tây khom người chào, liền rời đi.

Trương Thanh Vân ngửi thấy mùi đồ ăn mê người, nhin không được nuốt một ngụm nước bọt:

"Vị bằng hữu bình thường này của em thật là đủ tri kỷ, biết rõ em ăn không ngon, còn cố ý gọi bữa ăn."

Cái quán Bách Vị Hiên đó, hấn nếu như muốn đi dùng cơm, còn phải cố ý sớm đặt chỗ. Còn người ta □□.

Ninh Tây đem món ăn trên bàn kéo cách xa Trương Thanh Vân, mới cầm lấy đôi đũa:

"Đừng hâm mộ, dù sao cũng là do em đẹp mắt."

Trương Thanh Vân cầm lấy đũa muốn gấp thức ăn, bị Ninh Tây ngăn cản.

"Có thể đem đũa thu trở lại không?"

Ninh Tây liếc mắt nhìn hấn.

"Anh cũng đừng nghĩ nhiều, Thường Thời Quy đối em không có ác ý, còn những thứ khác..."

Cô dừng một chút.

"Hết thầy tùy duyên là tốt rồi."

"Chao ôi, cô nói vị Thường tiên sinh đối với Ninh Tây có phải hay không..."

Lâm Yến lôi kéo Khổng Ngọc Hằng, lời nói mặc dù không nói hết, nhưng ở

trong chứa ý tứ không cần nói cũng biết.

Không Ngọc Hằng lắc đầu:

"Tôi ở trong giới giải trí hơn mười năm, người có tiền theo đuổi nữ nghệ sĩ xinh đẹp thấy được thủ đoạn cũng không ít, khi chưa tới tay, những nữ nghệ sĩ này chính là món tốt trong tay bọn họ bảo vệ, sau khi đến tay rồi..."

Cô lắc đầu.

"Mặc dù không biết rõ vị Thường tiên sinh này là tâm tư gì, nhưng nhà giàu không hẳn là tốt."

Trong giới giải trí không phải là không có nữ nghệ sĩ gả vào nhà giàu có, ngoài mặt phong quang vô hạn, nhưng bên trong tư vị như thế nào, chỉ có các cô ấy tự mình biết.

Lâm Yên sau khi nghe xong lú lủi:

"Vây cũng thật là, thật sự là..."

Cô cũng không biết nói cái gì cho phải, chuyện như vậy thật đúng là không thể mở miệng đánh giá.

Chỉ là Ninh Tây này là diễn viên rất tốt, lo lắng Ninh Tây chịu không nổi viên đạn bọc đường tấn công, đến lúc đó bị người ta đâm đau thấu tim.

"Chuyện như vậy chúng ta người ngoài đừng quản nhiều, huống chi Ninh Tây là người thông minh, muốn lừa gạt cho ấy cũng không dễ dàng như vậy."

"Ninh Tây! Ninh Tây! Cô ở đâu, đi ra cho tôi!"

Nhân viên làm việc tổ phim (phần son tam sinh) rồi rít nghiêng đầu hướng về tiếng nói ồn ào nhìn, bọn họ tổ phim hôm nay là thế nào, mở máy không bái thần nên thế này sao?

Tiểu Dương nghe được có người gọi tên Ninh Tây, gấp rút chạy tới. Nhìn thấy một cô gái xinh trẻ tuổi lao đảo đi tới, phía sau còn có hai người đàn ông trẻ tuổi đi theo.

Mặc dù cách cô gái này hai ba thước, nhưng Tiểu Dương cũng thấy trên người đôi phương truyền đến mùi rượu.

Đã có kinh nghiệm đón một trận phiến toái, nhân viên làm việc tổ phim rất nhanh kịp phản ứng, bọn họ đem ba người cả nam lẫn nữ cản bên ngoài.

"Ba vị, nơi này là nơi tổ phim chúng tôi lấy cảnh, ba vị không cần cao giọng lớn tiếng làm ồn ào, cảm ơn đã hợp tác."

Thường Vụ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn 3 người trước mắt, đây không phải là có người cố ý an bài người đến quấy rối nhân chứ?

"Anh, anh không phải là nói Ninh Tây chính ở chỗ này quay phim sao, người đâu?"

Ngụy Tư Kỳ căn bản cũng không để ý, ánh mắt ở bốn phía tìm một vòng, cũng không nhìn thấy Ninh Tây, liền quay đầu nói với người đàn ông bên cạnh quát.

"Anh, anh gạt em "

Ngụy Đông có chút lúng túng nhìn mọi người, sau đó cúi đầu nói với Ngụy Tư Kỳ:

"Muội muội, bọn họ nói Ninh Tây về nhà nghỉ ngơi, chúng ta ngày mai lại đến được không?"

"Cô ta không ở đây? Em không tin."

Ngụy Tư Kỳ lắc lắc đầu, sau đó đưa ngón tay chỉ Thường Vụ.

"Anh nói, cô ta có ở đây không?"

Cô bảo tôi nó tôi phải nói sao? Tôi cũng không phải là đứa ở nhà cô!

Thường Vụ vẻ mặt ghét bỏ, hoàn toàn không để ý đến.

"Thẹn thùng, muội muội tôi uống rượu say, "

Ngụy Đông đến có chút hối hận khi mang Ngụy Tư Kỳ tới nơi này, nếu như không phải là Ngụy Tư Kỳ vừa khóc vừa nháo, thậm chí còn uy hiếp bọn họ

muốn nhảy lầu, hắn cũng không muốn chạy đến nơi đây bị người coi như kẻ điên vây xem.

Thư kí của Ngụy Đông giờ phút này đã hận không thể che mặt đi. Em gái tổng giám đốc tới tìm nữ thân nhà mình gây phiền toái, khiến hắn hoàn toàn không còn mặt mũi đối mặt với nữ thân.

Thấy người ta không để ý đến mình, Ngụy Tư Kỳ đẩy Ngụy Đông ra:

"Ninh Tây, cô rút ra đây cho tôi!"

Không nghĩ tới uống rượu say lực lại lớn như vậy, Ngụy Đông lão đảo lui ra sau hai bước, mới đứng vững thân thể. Giờ phút này tâm tình hắn hết sức phức tạp, chỉ muốn lập tức đem muội muội kéo đi.

"Tư Kỳ, Ninh Tây không ở đây, anh dẫn em đi chỗ khác tìm cô ấy, được hay không?"

Nghĩ tới đây là muội muội nhà mình, hắn là nhịn đi.

Cũng không biết trong miệng muội muội Ninh Tây là ai, lại khiến muội muội làm ra loại hành vi mất mặt này.

"Đi chỗ khác tìm."

Ngụy Tư Kỳ gật đầu, quay đầu bắt lấy cánh tay Ngụy Đông kéo tay,.

"Tìm được cô ta, chúng ta liền nhốt cô ta lại, cả đời cô ta đều không ra được."

Thư ký nghe nói như thế, nhịn không được nhú mày, mọi người đều nói say rượu sẽ nói thật, cô em gái tổng giám đốc này, suy nghĩ quá trầm trọng rồi?

"Vị quý nhân này, đây là tổ phim chúng tôi làm việc, đến đây vừa vắng vừa rộng, rất dọa người đấy."

Một giọng nữ ôn nhu dễ nghe truyền vào tai thư ký, hắn kích động quay đầu lại, là nữ thân nhà hắn xuất hiện!

Sau đó... Hắn liền buông lỏng tay đỡ Ngụy Tư Kỳ, làm hại Ngụy Tư Kỳ ngã ngòai trên mặt đất.

Nguy Tư Kỳ ngẩng đầu nhìn từ đám người đằng sau một cô gái xinh đẹp đi ra, lắc đầu nói:

"Cô là ai, cái con lợn mập kia ở đâu?"

Chương 36

Ngôn ngữ cũng là một môn nghệ thuật, không có người nào sẽ thích một cái miệng nói ngôn ngữ thô tục.

Sau khi Ngụy Tư Kỳ một câu "Tử mập trư" mở miệng, trên người đã bị người ta dán cho nhãn hiệu ngang ngược không nói đạo lý.

Lú Ninh Tây đi ra, Ngụy Đông lung lay một chút, nghe được muội muội mắng cái gì "Tử mập trư", chính hắn cũng lấy làm kinh hãi. Ở trong ấn tượng của hắn, muội muội vĩnh viễn đều là bộ dáng ngọt ngào khả ái, sao lại có thể nói lời nói thô tục như thế? Ngụy gia bọn họ mặc dù là bán vàng bạc trang sức mà phát tài, nhưng cũng đã gần hai mươi năm, vì sợ bị người ta mắng nhà giàu mới nổi, cả nhà bọn họ bên ngoài từ trước đến nay đều cẩn thận, chỉ sợ khiến người nhìn ra chỗ yếu.

"Vị tiểu thư này, lời này là có ý gì?"

Ninh Tây đi về phía trước vài bước, khom lưng Ngụy Tư Kỳ còn ngồi dưới đất.

"Bất kể là béo cũng tốt, gầy cũng được, cũng không có nghĩa là người khác có thể dùng ngôn ngữ tùy tiện đi vũ nhục, cao thấp mập ốm chỉ là hình thể, làm người quan trọng nhất là đạo đức."

Bị té như vậy, Ngụy Tư Kỳ tỉnh táo không ít, nhìn thấy Ninh Tây, đột nhiên lui về phía sau, bởi vì ngồi dưới đất, cho nên chỉ có thể dùng tay chống, hoảng loạn lui về phía sau.

"Quả nhiên là cô, cô trở về!"

Ngụy Tư Kỳ nói năng lộn xộn,

"Cô không phải là xuất ngoại sao, còn trở về làm gì?"

Nếu như không phải là cô ta trở về, Nhất Tuấn đối với cô như thế nào lại ngày càng lãnh đạm, sáng sớm hôm nay lúc ra cửa, thậm chí cô còn phát hiện trong điện thoại tài khoản của Trần Nhất Tuấn, tài khoản này chú ý tất cả đều là người có quan hệ với Ninh Tây.

Cuộc sống của cô bị Ninh Tây phá hủy, tất cả tốt đẹp bị xé ra một cái lỗ thủng rất to, không thể bù đắp lại.

Nhìn thấy cái dạng này của Ngụy Tư Kỳ, Ninh Tây ngược lại không có hứng thú trêu chọc cô ta, đứng thẳng thân thể, giận tái mặt lui về sau một bước, ngẩng đầu nhìn về mặt lúng túng Ngụy Đông.

"Ngụy tiên sinh, xin đem em gái của anh đi đi, nơi này là là nơi tổ phim lấy cảnh, không phải là nơi để cô ấy lấy Ngụy gia ra gương oai."

"Thật xin lỗi, Tư Kỳ uống rượu say không hiểu chuyện, quấy rầy đến các vị."

Ngụy Đông không ngốc, gặp thái độ này của Ninh Tây, cũng biết tính của muội muội, chỉ sợ Tư Kỳ từ nhỏ được cha mẹ sủng thành hư, có lẽ là đã làm ra việc có lỗi với người ta.

"Ngụy tiểu thư không là đứa trẻ, cả đời người này không thể vĩnh viễn nói không hiểu chuyện qua loa là có thể hoá giải sai lầm, "

Ninh Tây trào phúng cười cười.

"Ngụy gia dù gì cũng là phú quý, cần gì ý thể bắt nạt một tổ phim nhỏ bé của chúng tôi. Nếu Ngụy tiểu thư đối tôi có bất kỳ bất mãn nào, có thể lên lút tìm tôi, không cần phải làm liên lụy toàn bộ tổ phim."

Nhân viên làm việc của tổ phim vốn còn cảm thấy Ninh Tây có chút phiền toái, nhưng Ninh Tây là nhân vật chính, cùng đạo diễn và biên kịch quan hệ tốt, còn giúp tổ phim lôi được tổng tài Thường thị đầu tư không ít, cho dù trong lòng bọn họ có suy nghĩ, cũng không dám lộ ra. Bây giờ nghe Ninh Tây nói lời này, bọn họ lại cảm thấy Ninh Tây người này thật tốt.

Đột nhiên xuất hiện một người mở miệng liền mắng người khác, Ninh Tây cũng chưa cùng cô ta ồn ào, mà là hảo tâm giải thích, việc này nếu rơi trên người bọn họ, không nhất định có thể nhịn được.

Nhất là bên trong tổ phim có vài người hình thể cũng béo, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đã bị cười nhạo, nghe Ninh Tây nói về dáng người và đạo đức, trong lòng ngọt như ăn mật, nhìn Ninh Tây càng thêm thuận mắt.

"Cô đừng cho là mình thành minh tinh, có thể đứng ra dạy dỗ người, "

Ngụy Tư Kỳ lão đảo từ trên mặt đất đứng lên.

"Trong mắt ta, cô cũng chỉ là con hát, muốn làm cho cô cực khổ đến chết, chẳng qua chỉ cần vài câu nói."

"Ngụy tiểu thư trong nhà có tiền có thế, đương nhiên có thể thích làm gì thì làm. Chỉ là có câu tôi còn muốn nói rõ ràng, bất kể là diễn viên hay con hát, người người đều bình đẳng. Hiện tại đã là thế kỷ mới, máy suy nghĩ phong kiến cũng nên sớm chết sạch."

Ninh Tây giận quá hóa cười.

"Năm đó cô cùng mấy vị bạn học khác, khóa tôi ở bên trong kho để đồ, tôi liền muốn nói với cô những lời này, tiền tài xác thực rất lợi hại, nhưng tuyệt đối không phải là vạn năng."

Lời này của Ninh Tây để lộ ra tin tức quá nhiều, mọi người ở đây đột nhiên nghĩ đến Ninh Tây đã từng công khai nói qua mình lúc cao trung rất mập mạp, hơn nữa cao trung còn không tốt nghiệp đã ra nước ngoài. Hiện tại đột nhiên có người tìm cô phiền toái, còn mắng cô là tử mập trư, hơn nữa tuyên bố muốn thu thập cô bất quá là vài lời nói.

Thời niên thiếu, trong sân trường coi như xong, bây giờ nhìn người ta trở nên xinh đẹp thành đại minh tinh, lại chạy đến khinh người, như vậy cũng quá không đem người để vào mắt, có tiền có thế cũng không thể thất đức như vậy?

"Cô đã nói được dễ nghe như vậy, có bản lĩnh bắt nạt lại tôi nha, "

Ngụy Tư Kỳ duỗi ngón tay ra chỉ Ninh Tây, cười lạnh nói.

"Tôi liền mắng cô là đồ con hát hạ tiện, như thế nào?!"

"Cút cả nhà ngươi!"

Tiểu Dương nhìn không được nữa, đẩy tay của Ngụy Tư Kỳ đang chỉ vào chóp mũi Ninh Tây, vành mắt đỏ mẩn.

"Cô dựa vào cái gì bắt nạt người như thế!"

"Cô là ai, dám đánh tôi."

Ngụy Tư Kỳ lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng ăn thiệt thòi, gặp Tiểu Dương cũng dám đẩy tay của cô, lúc này liền nhào tới, muốn kéo đầu tóc Tiểu Dương.

Đáng tiếc tay còn chưa đụng đến Tiểu Dương, liền bị Ninh Tây ngăn cản.

"Pằng pằng pằng!"

Ninh Tây níu Ngụy Tư Kỳ lại, chính là ba cái bạt tai liên tục, lúc Ngụy Đông còn không kịp phản, đem Ngụy Tư Kỳ đẩy tới trên người hắn.

"Cút!"

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch, không ai nghĩ đến Ninh Tây sẽ động thủ, hơn nữa là ba cái bạt tai...

Nghe cái tiếng kia, bọn họ cũng cảm thấy đau.

Hiển nhiên Ngụy Tư Kỳ bị đánh bất ngờ, nửa điểm cũng không kịp phản ứng, bùm mặt, sưng sờ chỉ chốc lát mới thét chói tai nhào tới muốn đánh nhau với Ninh Tây.

"Tiện nhân!"

"Chỉ có loại con gái ngu ngốc, mới có thể lúc nào cũng đem mấy tính từ vũ nhục người khác đem đặt ở trên người, bất cứ lúc nào cũng có thể đem ra sử dụng".

Ninh Tây quay người né tránh, trở tay lại đánh cho Ngụy Tư Kỳ một bạt tai.

"Ba mẹ cô không dạy cô cái gì gọi là tôn trọng, vậy tôi liền cho cô biết tùy tiện tiện mắng chửi người có kết cục gì."

"Ninh tiểu thư, "

Ngụy Đông tới bắt cổ tay Ninh Tây, trầm mặt nói.

"Cô như vậy, chỉ sợ cũng không xong."

Muội muội của hấn cho dù có nhiều chỗ không đúng, cũng không phải do người ngoài khi dễ.

"Làm nhân vật công chúng, động thủ đánh người như vậy, không sợ rước lấy phiền toái sao?"

Trương Thanh Vân nhìn Ngụy Đông là đàn ông nhúng tay vào tham gia, sợ Ninh Tây thua thiệt, vì vậy tiên lên đem Ngụy Tư Kỳ cản ra, không cho cô ta đụng đến Ninh Tây.

"Ngụy công tử, "

Ninh Tây trên mặt cười lạnh nhìn Ngụy Đông.

"Bảy năm trước, em gái anh cùng những người khác giấu di động của tôi, nhốt tôi trong kho chứa đồ suốt cả một đêm, cô ta có sợ rước lấy phiền toái?"

Một đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng vào hấn như vậy, Ngụy Đông không hiểu sao lại có chút chột dạ, mặc dù hấn căn bản không biết chuyện xảy ra bảy năm trước.

"Anh biết không?"

Ninh Tây đột nhiên hạ thấp giọng, dáng tươi cười mang theo một tia ác ý.

"Bởi vì không gọi được vào di động cho tôi, ba tôi tìm tôi cả đêm."

Trong tiềm thức Ngụy Đông nói cho hấn biết, đằng sau kết quả không phải là thứ hấn muốn biết.

"Cha tôi bị xe đụng phải, máu chảy đầy đất. Lúc được đưa đến bệnh viện, tôi vẫn còn bị khóa ở trong kho chứa đồ, "

Giọng nói Ninh Tây có chút run run, nhưng khóe miệng như cũ cười cười.

"Ngụy công tử, anh đoán một chút, năm đó là ai đem điện thoại di động tôi giấu đi?"

Ngụy Đông há to miệng, hấn nhìn em gái đang khóc lóc om sòm hồ nháo, lại nhìn Ninh Tây, cảm thấy trong cổ họng mình như bị rót vào vô số hạt cát,

vừa đau vừa ngứa.

Giọng nói Ninh Tây hạ xuống rất nhỏ, nghe được lời này trừ Ngụy Đông, cũng chỉ có Trương Thanh Vân cùng thư kí của Ngụy Đông.

Thư kí vốn đem Ninh Tây tôn sùng là nữ thần nghe những lời này cả người đều bối rối, ngây người thật lâu, hẳn cảm thấy đau lòng thay cho nữ thần, thời niên thiếu gặp chuyện như vậy, cô ấy phải chịu khổ sở cỡ nào?

Hiện tại nhìn lại Ngụy Tư Kỳ, thư ký đột nhiên cảm thấy, tính nhẫn nại của Ninh Tây quá tốt, chờ Ngụy Tư Kỳ nháo lâu như vậy mới động thủ.

"Thực xin lỗi..."

Ngụy Đông cũng cảm thấy ba chữ này nói ra cũng vô lực, hẳn xoay người níu Ngụy Tư Kỳ đang làm càn.

"Ninh tiểu thư, không để ý dạy dỗ muội muội, là trách nhiệm của Ngụy gia."

Ninh Tây trào phúng cười một tiếng, không nói gì.

Những người khác còn không kịp phản ứng, như thế nào người đến tìm phiền toái đột nhiên chuyển biến thái độ, bọn họ vốn còn lo lắng Ninh Tây động thủ sẽ đem mâu thuẫn đẩy lên, nào biết ngọn lửa mâu thuẫn chưa kịp bốc cháy lên, đã được dập tắt.

Ngụy Đông biết rõ mình bây giờ nói cái gì, đều chỉ làm bầu không khí lúng túng hơn.

"Lý Hạo, giúp tôi đỡ Tư Kỳ."

Thư ký Lý Hạo do dự một chút, quay đầu nhìn Ninh Tây đang cúi đầu, đỡ Ngụy Tư Kỳ bằng một cánh tay.

"Ninh tiểu thư, về chuyện này, tôi sau đó sẽ cùng cô nói chuyện, xin lỗi."

Ngụy Đông dùng sức, cưỡng chế đem Ngụy Tư Kỳ rời đi.

Đem Ngụy Tư Kỳ diu vào bên trong xe, Ngụy Đông mới nói:

"Lý Hạo, đi vào tổ phim hỏi thăm một chút, chú ý không để video chuyện

vừa rồi truyền ra."

Hắn biết rõ, chuyện này nếu như lộ ra, người bị khiển trách không phải là Ninh Tây động thủ đánh người, mà là Ngụy Tư Kỳ.

"Vâng, thưa quản lý."

Lý Hạo gạt đầu, đem cửa sau xe đóng kín. Chờ anh em Ngụy gia lái xe rời đi, hắn xoay người nhìn vào tổ phim, do dự một lát, mới bước chân đi.

"Ninh Tây..."

Trương Thanh Vân biết rõ cha mẹ Ninh Tây cũng đã không có ở đây, nhưng không nghĩ tới ba cô vì như vậy qua đời, hắn trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng an ủi như thế nào.

"Tôi không sao, "

Ninh Tây quay đầu, không nhìn vào đáy mắt đồng tình cùng quan tâm của Trương Thanh Vân, bước vài bước nói với Không Ngọc Hằng.

"Không đạo diễn, thời gian quay phim đã tới rồi?"

"A?" Không Ngọc Hằng mờ mịt gạt đầu, một hồi lâu mới phản ứng.

"Ninh Tây, có muốn nghỉ ngơi một chút?"

"Không cần, tôi không sao, "

Ninh Tây đối với đạo diễn cười cười, xoay người hướng về mọi người trong tổ phim khom người,

"Thực thực xin lỗi, chuyện hôm nay đã quấy rầy mọi người."

Ninh Tây hiện giờ đang lúc có tiếng, lại có hậu thuẫn, nhưng từ khi bắt đầu làm việc cùng tổ phim tới nay, không tự cao tự đại, bất kể là đạo diễn hay là diễn viên quần chúng, thái độ đều thân thiết lại lễ phép. Cho nên hôm nay gây ra hai việc như vậy, mọi người mặc dù ngoài ý muốn nhìn người ôn nhu như cô, thế nhưng cũng sẽ động thủ đánh người, nhưng từ trong tâm đến nói, vẫn đứng về phía Ninh Tây.

Vừa rồi người nữ kia thái độ kiêu ngạo như vậy, còn đã từng bắt nạt Ninh Tây, cũng khó trách Ninh Tây sẽ đối với cô ta động thủ.

Chính là... Khụ... Động tác vung bàn tay quá lưu loát rồi.

Chương 37

Thời điểm Lý Hạo trở lại tổ phim, Ninh Tây đã bắt đầu quay phim, hẩn nhìn một vòng tổ phim, đi đến trước mặt Trương Thanh Vân:

"Xin chào, tôi là..."

"Nếu như muốn cùng tôi nói lại những chuyện vừa rồi, thì không cần mở miệng, "

Trương Thanh Vân giọng nói có chút lạnh.

"Chuyện như vậy người đại diện như tôi không có quyền can thiệp."

"Xin lỗi, tôi cũng không phải là ý này, chỉ là quản lý của tôi đối với Ninh tiểu thư hết sức xin lỗi, không biết có chỗ nào có thể giúp đỡ được Ninh tiểu thư?"

Đem lời này nói ra, Lý Hạo cảm giác mặt mình cũng đỏ lên.

Trương Thanh Vân cười nhạt một tiếng:

"Ninh Tây nhà chúng ta hiện tại nổi danh có tiền, không cần bất luận kẻ nào trợ giúp. Cám ơn Ngụy tiên sinh khăng khái hào phóng, nhưng mà chuyện này về sau cũng không cần nhắc lại."

Lý Hạo trầm mặc gật đầu:

"Ý tứ của anh tôi hiểu được."

Quay đầu lại, mắt nhìn Ninh Tây trước ống kính đang diễn, hẩn cắn răng:

"Đối với chuyện đã xảy ra với Ninh tiểu thư, tôi thật đáng tiếc, nếu như về sau... Có cái gì cần cá nhân tôi trợ giúp, xin cứ mở miệng."

Trương Thanh Vân kinh ngạc nhìn Lý Hạo, lời này là có ý gì?

Bị Trương Thanh Vân nhìn chằm chằm có chút thẹn thùng, Lý Hạo cúi đầu ngượng ngùng cười nói:

"Tôi là fan của Ninh Tây fan, cô ấy diễn Kim Vu Yuen, tôi hết sức thích."

"Cám ơn."

Trương Thanh Vân sắc mặt ôn hòa hơn một chút.

Lý Hạo không tiếp tục ở lại, hẳn biết thân phận mình ở tổ phim chỉ sợ cũng không được hoan nghênh.

Chuyện này không gây ra ồn ào gì lớn, mấy ngày sau đó cũng có truyền ra mấy tin không hay về Ninh Tây, chỉ là loại tin tức này từ trước đến nay không có nhiều người tin tưởng, tất cả cũng không dẫn tới bao nhiêu người chú ý.

Nhưng lúc này Ngụy gia bởi vì Ngụy Tư Kỳ làm nháo lên, mẹ Ngụy nhìn con gái bị người đánh, nói cái gì cũng không thuận theo, tức giận muốn xử lý nghệ sĩ nhỏ nào mà không thức, cuối cùng Ngụy Đông đứng ra khuyên can, mới miễn cưỡng dè lại.

Cha Ngụy chỉ cho là việc nhỏ, không để ở trong lòng, mà mẹ Ngụy cảm thấy con gái nhà mình bị người ta khi dễ, không thể cứ như vậy để lắng xuống.

Chỉ là bà chuẩn bị tìm truyền thông tìm Ninh Tây gây phiền toái, nhưng lại nghe nói phía trên dè xuống.

Bà muốn biết được là ai đem việc này ấn xuống, nhưng bạn bè trong giới truyền thông lại không nói cho bà biết, chỉ nói là, việc này tốt nhất cứ như vậy bỏ qua đi, nếu không lại rước lấy phiền toái.

Nhưng mà có một số việc, không phải là bọn họ nói bỏ qua có thể bỏ qua.

"Thường tiên sinh, chuyện ngài muốn chúng điều tra, toàn bộ ở trong này. "

Một túi tài liệu đặt trước mặt Thường Thời Quy, mắt nhìn mặt bìa, cũng không đưa tay cầm lên.

"Năm đó người liên quan đến chuyện này, có bao nhiêu?"

Thám tử tư thấy hẳn tựa hồ đối với tài liệu trong túi không có hứng thú, cũng không thèm để ý, từ trong túi lấy ra một bản khác.

"Không biết rõ ngài nói là người tham dự vào, hay còn tính đến người biết rõ chuyện này lại không lên tiếng?"

Bên trong phòng yên tĩnh, Thường Thời Quy nhấp một hớp trà có chút khô sở.

"Tôi đều muốn biết."

"Năm đó trong lớp này tổng cộng có năm mươi sáu học sinh, cùng chuyện này có liên quan tổng cộng có mười hai người, trong đó năm người là lớp bạn học lớp khác. Người chứng kiến tổng cộng có hơn hai mươi người..."

Thám tử tư nhân đọc đến đây, giọng nói nhỏ đi không ít.

Có thể được Thường Thời Quy nhìn trúng, bỏ tiền ra thuê, đã chứng minh hẳn ở trong những người thám tử tư, coi như là người có thực lực trong nghề rồi.

Hắn những năm nay xử lý nghiệp vụ, gặp nhiều chuyện đen tối. Mặc dù tiếp xúc rất ít những vụ liên quan đến bạo lực học đường, nhưng đây cũng không phải vấn đề nhỏ có thể khinh thường.

Đương sự trong vụ án bởi vì thành tích tốt, cho nên bị bạn cùng lớp bắt nạt, hay bởi vì lớn lên mập mạp, cho nên làm cho bạn học ghen tị, sinh ra một loại tâm lý kỳ thị vụn vặt. Trong đây có nhắc đến nữ sinh này cũng dám thăm mển bạch mã hoàng tử, loại kỳ thị vụn vặt này liền biến thành hận ý, cho nên bọn họ bắt đầu không kiêng nể gì cả bắt nạt cô ấy, bài xích ấy, hơn nữa còn tự xưng mình làm việc chính nghĩa.

Ai kêu cô ta lớn lên xấu như vậy, còn dám thăm mển nam sinh đẹp trai nhất lớp?

Ai kêu cô ta xấu khiến người ta chán ghét, thành tích còn tốt như vậy, hơn nữa còn được lão sư thích, lúc nào cũng được lão sư lấy ra làm tấm gương cho bọn họ học tập?

Thời niên thiếu ngu ngốc ghen tị cùng xúc động, khiến bọn họ không hề cố kỵ làm tổn thương người khác, thậm chí biến ra trò đùa dai, cuối cùng gây ra hậu quả mà không ai nghĩ tới.

Nhưng mà đáng sợ nhất là, thời điểm chuyện này phát sinh, có nhiều người biết chuyện, nhưng tất cả đều không nói ra, đem chuyện này giấu đến bây giờ.

Có lẽ những người này sợ hãi sau khi mở miệng, sẽ bị mắng vì đã bắt nạt người, hoặc là bọn họ tính tình lãnh đạm, đôi chuyện của người khác cũng không quan tâm.

Nhưng bất kể như thế nào, chuyện như vậy đem ra ngẫm nghĩ, sẽ cho người ta cảm giác không rét mà run.

Thời gian bảy năm, nhìn như có thể mai táng tất cả mọi thứ, nhưng trên thực tế, chuyện đã xảy ra, nhất định sẽ lưu lại dấu vết.

"Tôi khi đi tìm hiểu những thứ này, hỏi qua bạn học, bọn họ lúc nhắc tới Ninh Tây, cơ hồ tất cả mọi người đối với cô ấy ấn tượng đều rất tốt, mặc dù có béo, nhưng là người ôn hòa, thành tích cũng tốt. "

Thám tử tư nhắc tới điều này, trên mặt lộ ra một tia châm chọc,

"Thời gian là liều thuốc làm đẹp, làm đẹp cho tất cả kí ức của con người. "

"Đem danh sách cho tôi, "

Thường Thời Quy giọng nói khàn khàn, hướng về thám tử tư đưa tay ra.

Thám tử tư phát hiện tay Thường Thời Quy khẽ phát run, kính ngạc ngẩng đầu nhìn, phát hiện đối phương trên mặt tràn đầy thống khổ cùng đau lòng.

Đoán được Thường tiên sinh khả năng đối với người trong cuộc mang chân tình, hắn đem bản kê danh sách đưa cho hắn:

"Thường tiên sinh, mặc dù tôi chỉ là thám tử tư, nhưng là cần phải nhắc nhở ngài, phạm pháp loạn kỷ cương thì không thể làm."

Thường Thời Quy đem bản kê nắm thật chặt trong tay, một hồi lâu mới bình tĩnh nói:

"Anh suy nghĩ nhiều quá."

Thám tử tư lập tức nhin không được cười lên, nói cũng phải, đường đường

Thường thị đại tổng tài, nếu quả thật có tâm khiến người khác sống không dễ chịu, có rất nhiều người thay hắn nghĩ biện pháp, cũng không cần làm chuyện phạm pháp?

Nghĩ tới đây, hắn đem mũ cùng mắt kính đeo lên.

"Đồ toàn bộ ở chỗ này, anh có còn cần cái gì nữa không?"

Thường Thời Quy lắc đầu, khàn cả giọng:

"Không cần."

"Vậy tôi đi trước".

Thám tử tư gật đầu, xoay người chuẩn bị đi, đột nhiên quay đầu.

"Thường tiên sinh ngài ra tay hào phóng như thế này, tôi muốn hữu nghị nhắc nhở anh, đương sự trong vụ án này, mục đích về nước có lẽ không chỉ là làm một minh tinh."

"Anh muốn nói cái gì?"

Thường Thời Quy ánh mắt lập tức trở nên bén nhọn, đứng dậy đi đến trước mặt thám tử tư, khí thế toàn thân cực kỳ có tính công kích.

"Thám tử tiên sinh, tôi rất không ưa thích nghe những điều không hề căn cứ này."

Thám tử sau lưng chợt lạnh, không tự giác lui về phía sau, hắn cười khan nói:

"Là tôi suy nghĩ nhiều, Thường tiên sinh bận chuyện, tôi không quấy rầy anh."

Chờ thám tử tư rời đi, Thường Thời Quy cầm lấy túi hồ sơ trong tay trở về nhà.

Hắn ngồi trong thư phòng ước chừng nửa giờ, túi hồ sơ đặt ở chỗ hắn có thể đụng tay đến, nhưng Thường Thời Quy cũng không dám mở nó ra.

Nếu như năm đó hắn có thể quan tâm cô nhiều hơn, chứ không phải là chỉ

tìm lão sư hỏi thăm tin tức, có lẽ Ninh Tây cũng không bị những người kia bắt nạt.

Nếu như năm đó hẳn không phải là lúc nào cũng cố kỵ này cố kỵ kia, sớm một chút xuất hiện ở bên cạnh Ninh Tây, Ninh Tây cũng sẽ không một thân một mình đối mặt những thống khổ đó, vì cuộc sống trả giá nhiều như vậy.

Mở túi hồ sơ ra, đầu tiên nhìn chính là Ninh Tây lúc còn là học sinh cao trung, má như trái táo, mặt cười sáng lạn như ánh sáng mặt trời.

Nhưng càng xem, tay Thường Thời Quy run càng lợi hại.

Tờ cuối ghi chép chuyện cha mẹ Ninh Tây tử vong, còn có thám tử tư ghi chú vài câu.

"Sau khi Ninh Bác chết, Tàn Di nhảy lầu tự sát."

Ngắn ngủi hai câu nói, nhưng nhìn thấy mà giật mình.

Ở phía dưới cùng là một tấm hình, trên mặt Ninh Tây gầy đi rất nhiều.

"Ninh Tây, "

Trương Thanh Vân đem một phần tài liệu đưa cho Ninh Tây.

"Buổi chiều kết thúc quay phim, anh đưa em đi đài truyền hình tham gia chương trình."

Ninh Tây tiếp nhận tài liệu, đây là chương trình nói chuyện đàm thoại, bởi vì chương trình này chính là tuyên truyền các nội dung có giá trị quan, cho nên tỉ lệ người xem ít hơn rất nhiều so với các chương trình giải trí.

Ninh Tây đối với Trương Thanh Vân có chút hiểu rõ, hẳn sẽ không dễ dàng an bài cho cô tham gia một chương trình có tỉ lệ người xem thấp như vậy. Khẳng định là có nguyên nhân.

Cô mở ra kịch bản vừa nhìn, lập tức hiểu rõ, kỳ tiết mục này là về đề tài bạo lực học đường.

Ninh Tây nhìn Trương Thanh Vân một cái, không nói gì.

"Không nên coi thường dư luận xã hội, "

Trương Thanh Vân làm như không thấy ánh mắt của Ninh Tây.

"Em nếu trở thành người được dư luận ủng hộ, lực lượng bọn họ vô cùng lớn."

"Cám ơn anh, Trương ca."

Ninh Tây đối với Trương Thanh Vân cảm kích cười một tiếng.

Trương Thanh Vân đây là đang lót đường cho cô, nếu như về sau đem mỏ xẻ làm lớn chuyện, theo như lời nói, đã tham gia tiết mục, cô có thể sự ủng hộ của dư luận làm vũ khí sắc bén.

"Cám ơn anh làm cái gì, anh cũng là vì xã hội có chút cống hiến, "

Trương Thanh Vân không được tự nhiên sờ sờ sống mũi, đứng lên nói,

"Vây buổi chiều anh tới đón em."

Ninh Tây gật đầu, cười cười với hắn.

Chương 38

Thời gian nghỉ ngơi dùng cơm buổi trưa, cô vào xem một chút trang tuyên truyền bộ phim (Hán Thời Vân Nguyệt), bộ phim hiện tại đã được phát sóng, tỉ lệ người xem tăng nhanh, trở thành phim truyền hình có tỉ người xem cao nhất. Chỉ là cô đóng vai diễn làm Lợi công chúa ở tập hai mươi mới xuất hiện, cho nên trừ ở mấy cảnh quảng cáo đầu phim lộ mặt ra, còn lại không có cơ hội xuất hiện.

(Hán Thời Vân Nguyệt) hôm nay cắt bỏ ra một đoạn phim tuyên truyền, bên trong đúng lúc có phần Ninh Tây diễn, cho nên còn cố ý tag cô.

Lợi công chúa, là con gái được Hán vũ đế thương yêu nhất, thậm chí còn vì cô mà cho cô vượt cấp tấn phong làm trưởng công chúa, sử sách còn vinh danh là "Hán triều đệ nhất công chúa", tại tất cả sách sử ghi lại, đều viết đến nàng xinh đẹp như thế nào.

(Hán Thời Vân Nguyệt) là bộ chính kịch, tất cả những người thích bộ phim này, ít nhiều gì đối với Hán triều lịch sử có chỗ hiểu rõ. Khi bọn họ thấy Ninh Tây hoá trang cùng một đoạn diễn xuất, bị cô làm kinh diễm một phen.

Hoa lệ, trang sức tinh xảo, không có chỗ nào mà không biểu hiện thân phận tôn quý.

Trong phim truyền hình, vai diễn của Ninh Tây làm Lợi công chúa xuất hiện, là khi chưa gả đi, bởi vì nội dung bộ phim không phải viết cho Lợi công chúa, nên phần diễn thời kỳ thiếu nữ cũng không nhiều, nhưng hình ảnh nàng nằm sấp ở trước cửa sổ, đối với Hán vũ đế nghiêng đầu cười duyên, trong nháy mắt giết phần đông người xem.

Bạn bè trên mạng giáp: mẹ, con gái mẹ đã yêu một cô gái, xin mẹ tha thứ.

Bạn bè trên mạng át: Tôi rất cuộc biết Hán vũ đế tại sao phải cho Lợi công chúa vượt cấp tấn phong, tôi nếu như có một người con gái xinh đẹp như vậy, thật sự là hận không thể đem tất cả đều cho con gái, tất cả đàn ông trong thiên hạ đối với người cha như tôi đều là cừu nhân!

Bạn bè trên mạng binh: Nữ thần nhà ta cười quá đẹp, quá thuần khiết, thuần khiết mang theo ngây thơ. Cái gì gọi là cười một tiếng khuynh thành, cười

nữ khuyển quốc, chẳng phải chính là đây sao!

Bạn bè trên mạng đình: Cái gì cũng không muốn nói, màn hình có chút bản, tôi phải liếm liếm.

(Hán Thời Vân Nguyệt) vừa công bố trailer ra, rất nhanh thì bình luận bên trong toàn bộ là gào khóc đòi liếm màn hình.

Quan Bác vừa nhìn điệu bộ này, lại công bố ba đoạn diễn của Ninh Tây ở trong phim kích động người xem. Đoạn thứ nhất là trong trailer đã xuất hiện, là khi Ninh Tây nằm sấp cửa sổ mỉm cười, thứ hai là đáng vẻ đối với Hán vũ đế hành lễ, thứ ba là Ninh Tây đi ở phía trước đột nhiên ngoái đầu nhìn lại.

Quan Bác dụng tâm hiểm ác, đám bạn trên mạng nhìn thấu, nhưng bọn họ hoàn toàn không ngăn cản được chính mình, một bên liếm màn hình một bên yên lặng vì (Hán Thời Vân Nguyệt) công hiến tỉ lệ người xem trên TV.

Người qua đường vừa nhìn, liền bị nội dung vở kịch cùng với dàn diễn viên kéo vào kịch vào quan tâm.

Nhiệt độ chưa xuống, Lưu Chấn Đông cũng cùng tham gia náo nhiệt, ở trang cá nhân đăng một hình ảnh cung điện, hơn nữa còn viết một đoạn bài viết.

Lưu Chấn Đông v: Khuê nữ, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, đây là trẫm vì con đánh hạ một mảnh giang sơn. #Ninh Tây.

Chu Hải Lệ v: Hoàng thượng, vậy ta đâu? // #Lưu Chấn Đông

Đám bạn trên mạng biết rõ Chu Hải Lệ diễn vai hoàng hậu Vệ Tử Phu, lập tức bị chọc cho cười ha ha. Bên trong tổ phim mấy người diễn vai đại thần, sủng phi cũng đi theo tham gia náo nhiệt, tất cả mọi người đều nhắm vào Lưu Chấn Đông, hỏi ba chữ "Vậy ta đâu?"

Diễn viên (Hán Thời Vân Nguyệt) phần lớn đều là người có thực lực, trong ấn tượng, những người này phần lớn tương đối cao lãnh, hôm nay nhìn thấy những nhân vật tai to mặt lớn lập thành một nhóm có không khí như vậy, không ít người bày tỏ, không nghĩ tới các người là diễn viên như vậy.

Đương nhiên, tàn nhẫn nhất còn có Ninh Tây.

Ninh Tây: A (mặt lạnh lùng)// #Lưu Chấn Đông v

Bạn bè trên mạng: Bệ hạ, nữ nhi nhà ngài cũng không thèm phản ứng gì với ngài, hơn nữa còn ném cho ngài vẻ mặt lạnh lùng kia.

(Hán Thời Vân Nguyệt) rất nhanh thành đề tài đứng đầu, không ít người hâm mộ Ninh Tây lại một phen cao hứng, bởi vì bao nhiêu ngôi sao lớn chủ động cùng Ninh Tây hoạt động, giải thích rõ quan hệ của bọn họ cũng không tệ lắm.

Lưu Chấn Đông cùng Chu Hải Lệ là phái nghệ sĩ có thực lực, đã thành thần thoại giới giải trí, bọn họ rất ít khi tham gia các tiết mục giải trí, không nhận phát ngôn quảng cáo, từ trước đến nay không tuyên truyền, nhưng thực lực của bọn họ cũng đã nâng được địa vị của họ trong giới giải trí này, người xem cả nước đều là người hâm mộ ẩn hình. Nhân vật mới lại có thể nổi, ở trước mặt bọn họ, cũng chỉ có thể quy củ gọi họ tiền bối.

Có thể được nghệ sĩ như vậy khen ngợi một lời nửa câu, đối với nhân vật mới mà nói, chính là khẳng định. Nói thí dụ như Lưu Chấn Đông, blog nửa năm chưa chắc đổi mới một lần, lần này thế nhưng phát một cái blog hài hước, còn cố ý tag Ninh Tây, có thể thấy được hẳn đối với Ninh Tây có ấn tượng tốt.

Cái này bày tỏ cái gì?

Bày tỏ Tây Tây nhà bọn họ làm cho người ta thích a! Nếu không như thế nào có thể cùng những người tai to mặt lớn làm bằng hữu, đây chính là nhân vật mới bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ, mà Tây Tây nhà bọn họ lại làm được!

Phần lớn người hâm mộ chính là một quần thể như vậy, bọn họ sẽ vì nghệ sĩ có một chút thành tựu mà kiêu ngạo, nghe người khác khen ngợi nghệ sĩ nhà mình nghệ sĩ mà cùng có vinh quang.

Rất nhiều diễn viên của (Phấn sơn tam sinh) đều có tài khoản blog, thấy blog của mấy vị tai to mặt lớn cùng Ninh Tây hoạt động, bọn họ đối với Ninh Tây vừa hâm mộ lại cảm thấy kính sợ.

Ở trong cái vòng luẩn quẩn này, không phải ai cũng có thể cùng những người này nói được với lời nói, khoảng cách của bọn họ cùng Ninh Tây, còn cách một con phố xa như vậy.

"Tây Tây tử, vừa rồi có điện thoại."

Thấy Ninh Tây kết thúc quay phim, Tiểu Dương gấp rút đưa điện thoại.

Ninh Tây nhìn cuộc gọi nhỡ, là Thường Thời Quy.

Cô vào phòng hóa trang, sau đó ngồi trên chiếc ghế, để thợ trang điểm giúp cô tháo trang sức, khách khí cười một tiếng, bấm số điện thoại gọi cho Thường Thời Quy.

"Cái kế hoạch này là ai nghĩ ra?!"

Thường Thời Quy trầm mặt đem văn kiện ném qua một bên.

"Viết lại một lần nữa!"

Mấy người rút cổ một cái, ông chủ hôm nay tâm tình không tốt, thật lâu không thấy tâm tình như vậy để lộ ra ngoài.

"Đinh đinh đinh "

Ai, ai di động ai vào lúc này lại vang lên, là hiềm khích cơn tức của ông chủ còn chưa đủ lớn sao?

Mấy người trong lòng oán hận lẫn nhau, ánh mắt của vị quản lý tuyên truyền tương đối khá nhìn lên sắc mặt của đại lão bản đột nhiên thay đổi, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một điện thoại di động.

Đây là điện thoại tư nhân của ông chủ???

"Bản kế hoạch mấy người suy nghĩ một chút nữa, trong vòng hai ngày giao cho tôi."

Chứng kiến trên màn hình điện thoại di động biểu hiện hai chữ, Thường Thời Quy sắc mặt không tự giác hóa xuân, ngay cả giọng nói so với trước nhẹ nhàng hơn nhiều.

Mấy người hết sức thức thối đứng người thẳng lên, cảm lấy bản kế hoạch trên bàn bị ông chủ ghét bỏ, đi mà như chạy toán loạn ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, quản lý tuyên truyền không biết sao quay đầu nhìn lại thoáng

qua, chỉ tiếc ông chủ đứng ở trước cửa sổ đưa lưng về phía bọn họ, thanh âm lại ôn nhu có thể nhéo ra nước.

"Kết thúc công việc rồi sao?"

Trợ lý của ông chủ còn đứng ở cửa, quản lý bộ tuyên truyền quản lý không dám ở lại nghe tiếp, hướng về Từ Châu khách khí cười cười, xoay người đi ra ngoài.

Từ Châu hướng hần cũng cười một tiếng, thò người ra đem cửa phòng làm việc đóng lại, cho ông chủ không gian nói chuyện.

"Vừa mới kết thúc cảnh quay, xong rồi sẽ đi đến đài truyền hình tham gia chương trình, tôi không quấy rầy công việc của anh chứ?"

Ninh Tây vắn vẹo uôn cái cổ hơi đau, điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái, thợ trang điểm đem cái cài tóc cố định kiểu tóc lấy xuống, cô cảm thấy toàn bộ da đầu đều nhẹ hẫng đi.

"Không có, "

Thường Thời Quy nhìn ngoài cửa, mọi thứ bên chân đều nhỏ bé không chân thực, hần đem tay đặt ở kính thủy tinh trên mặt tường,

"Vài ngày sau, tập đoàn chúng tôi muốn tổ chức một cái tiệc rượu, đến lúc đó có rất nhiều nghệ sĩ cũng sẽ tới tham gia, đến lúc đó cô có thể tham gia không?"

"Tiệc rượu?"

Ninh Tây sửng sờ một cái, cô căn bản là không nghe thấy tin tức này.

"Khi nào thì tổ chức "

"Sáu giờ tối hai ngày sau."

Thường Thời Quy do dự một lát.

"Đêm hôm đó tôi cũng sẽ đi, đến lúc đó tôi tới đón cô đi."

Ninh Tây vuốt ve điện thoại di động, trầm mặc một lát, sau đó lấy giọng điệu

nói giỡn nói:

"Anh không sợ truyền thông viết loạn?"

"Sẽ không có, "

Giọng trầm thấp của Thường Thời Quy nhu một luồng điện truyền vào trong tai Ninh Tây,

"Huống chi, nếu như cùng cô truyền scandal, tôi cũng sẽ không để ý."

"Thường tiên sinh như vậy thật là sẵn sóc?"

Ninh Tây còn nhớ Trương Thanh Vân từng đề cập với cô, có nữ minh tinh muốn cùng Thường Thời Quy xào scandal, vẫn chưa tới hai giờ scandal liền bị xóa sạch, nữ tinh này thành trò hề cho mọi người chế giễu trên mạng.

"Nếu là cô, tôi có thể càng thêm sẵn sóc một chút."

Ninh Tây giờ cái cằm lên, để thợ trang điểm giúp cởi bỏ trang sức trên cổ.

"Không phải là anh coi tôi như nữ thần đấy chứ."

"Nữ thần..."

Thường Thời Quy quý dị dừng lại mấy giây, Ninh Tây tựa hồ còn nghe được tiếng đánh bàn phím truyền tới.

"Ân, nữ thần cũng có thể."

Ninh Tây hoài nghi vị này có khả năng đi tìm nghĩa của "Nữ thần" trên internet cũng nên.

Ngay cả khi đăng kí tài khoản blog, trừ làm sáng tỏ chuyện ôm bấp đùi hấn, cũng không còn có bất luận nội dung gì khác.

Không biết rõ khi hấn mở blog, phát hiện phía dưới một đồng người là nam hay nữ nhiệt tình gọi hấn là lão công, hấn có hay không bị hù dọa?

Nghĩ đến Thường Thời Quy còn có một mặt như vậy, Ninh Tây đột nhiên cảm thấy Thường tống tài có chút manh, nhịn không được cười ra tiếng:

"Thường tiên sinh, anh thật đáng yêu."

"Khụ khụ khụ khụ!"

Từ Châu vừa đẩy cửa phòng tổng tài ra, nghe từ bên trong truyền ra tiếng ho khan tê tâm liệt phế, hù dọa hẳn thiếu chút nữa không đem văn kiện trong tay ném trên đất.

"Vậy cứ như thế, đến lúc đó tôi đến kịch tử tiếp cô."

Thường Thời Quy sau khi cúp điện thoại, quay đầu nói với Từ Châu.

"Đem văn kiện cho tôi."

Từ Châu nhìn Thường Thời Quy sắc đến ngay cả cổ và tai đều hồng lên, nhin không được cảm khái, lần này sắc rất lợi hại.

"Hai ngày sau tiệc rượu..."

Thường Thời Quy nhìn về phía Từ Châ.

"Mời nghệ sĩ nào đến?"

"Ông chủ yên tâm, tổng công ty mời đến đều là những nghệ sĩ có danh vọng, nghệ sĩ bình thường chúng ta sẽ không phát thư mời."

Từ Châu không nghĩ tới ông chủ đột nhiên quan tâm loại chuyện nhỏ nhặt này, sững sờ chốc lát,

"Cái này có vấn đề gì không?"

"Không có gì, nói với bộ phận PR chuẩn bị vài thư mời cho công ty giải trí Cửu Cát, "

Thường Thời Quy mở cặp văn kiện, cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Đêm đó tôi dẫn Ninh Tây cùng nhau tham dự, không cần an bài bạn gái."

Từ Châu lập tức hiểu, Cửu Cát có cổ phần của ông chủ, không để cho nhà này vài cái thư mời, cũng khó nói.

Chương 39

Vừa mới bỏ hết trang sức, Trương Thanh Vân đã đến, Ninh Tây ngồi vào xe, nhờ Trương Thanh Vân đưa cô về nhà lấy một ít đồ.

Lấy được đồ, lại ra xe ngồi, vừa nói:

"Anh Trương, công ty chúng ta có người nào nhận được thư mời của tập đoàn Thường thị tham gia tiệc rượu không?"

Trương Thanh Vân nghi hoặc từ trong kính chiếu hậu nhìn Ninh Tây, chuyện này không công bố ra ngoài, Ninh Tây làm sao lại biết?

"Công ty chúng ta chỉ có hai vị ảnh đế có được thư mời, "

Trương Thanh Vân cũng không có hỏi cô làm sao mà biết được.

"Thường thị mở tiệc rượu, một nghệ sĩ bình thường cũng không thể chen lấn mà và."

Ninh Tây vừa nổi, không có thư mời đến công ty, càng không có khả năng được mời từ cương vị một cá nhân.

"Như vậy a..."

Ninh Tây dùng tay vỗ nhẹ nhẹ mặt, để làn da hấp thu nước dinh dưỡng.

"Vừa rồi Thường tiên sinh gọi điện thoại tới cho em, nói tiệc rượu ngày đó sẽ lái xe đón em đi tiệc rượu."

Trương Thanh Vân nắm tay lái bị trượt, thật may không có nguy hiểm gì xảy ra.

"Ninh Tây!"

"Ân?"

Ninh Tây mặt mũi tràn đầy vô tội.

"Lần sau nói loại tin tức có tính nổ tung này, phải tránh lúc anh đang lái xe, ".

Trương Thanh Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói,

"Anh cũng không muốn xảy ra tai nạn xe cộ."

Ninh Tây làm cái động tác khóa miệng, Tiểu Dương ngồi bên cạnh Ninh Tây cũng rụt cổ một cái.

Trong xe yên tĩnh một hồi, Trương Thanh Vân cuối cùng nhin không được mở miệng lần nữa:

"Ninh Tây, em cùng Thường Thời Quy đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Ninh Tây dùng điện thoại di động xem blog, cũng không ngẩng đầu lên:

" Cái này anh cũng nhiều chuyện sao."

"Làm người đại diện, anh mặc dù không thể can thiệp nhiều vào sinh hoạt cá nhân nghệ sĩ, nhưng nhà giàu có, cuộc sống cũng không tốt như có trong tưởng tượng, "

Trương Thanh Vân đem xe ngừng đến ven đường, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

"Hơn mười năm trước, anh là trợ lý của một nữ minh tinh nổi danh, về sau gả cho nhà giàu có, kết quả không mấy năm dẫn đến kết cục tự sát."

Nghe được hai chữ "Tự sát", Ninh Tây lướt màn hình dừng lại, ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể nhìn thấy cái ót của Trương Thanh Vân.

"Anh nói là nữ minh tinh gả cho con trai thứ hai của Tướng gia cái kia nữ minh tinh?"

"Xem ra tin tức này huyền não rất lớn, ngay cả ở nước ngoài cũng biết."

Trương Thanh Vân cười khỏ, sau đó gãi đầu, cười khỏ nói,

"Em chớ học theo bà ấy."

Ninh Tây chậm rãi lắc đầu:

"Bảy năm trước khi nữ minh tinh này tự sát, em còn chưa xuất ngoại."

"Từ đó về sau, anh cũng không làm trợ lý cho ai nữa. Sau khi làm người đại diện, cũng chưa bao giờ dẫn theo nữ nghệ sĩ, "

Trương Thanh Vân quay đầu nhìn Ninh Tây một cái.

"Em là nữ nghệ sĩ anh mang đầu tiên và cũng là duy nhất, ban đầu ở nước ngoài nhìn thấy em, anh cảm thấy em rất giống bà ấy, nhưng anh hy vọng em so với bà ấy đi được cao hơn, kết cục cũng tốt hơn."

Ninh Tây kinh ngạc nhìn hắn, một hồi lâu mới dờn ánh mắt nói:

"Em với bà ấy rất giống sao?"

Trương Thanh Vân cười lắc đầu:

"Lúc vừa mới nhìn thấy, anh nghĩ hết sức giống nhau, nhưng chung đụng nhiều mới phát hiện, em cùng bà ấy bất đồng."

Hắn quay đầu nhìn lối đi bộ.

"Em kiên cường, bà ấy thì không."

Ngón tay Ninh Tây còn để trên màn hình, nhưng sự chú ý lại không đặt trên nội dung ở màn hình.

Trên thế giới có chuyện trùng hợp như vậy. Cô và nữ minh tinh kia vốn không giống, Trương Thanh Vân cho rằng giống, chắc cũng chỉ là do anh ấy cố ý so sánh vậy thôi.

Trương Thanh Vân mười một năm trước là một trợ lý nhỏ bên cạnh ảnh hậu, làm người thành thật chăm chỉ, thậm chí... Đối với vị ảnh hậu này có chút chân tình.

Về sau ảnh hậu này gả vào nhà giàu có Tưởng gia, làm Tưởng gia nhị thiếu phu nhân, kết quả không được mấy năm, lại uống thuốc ngủ tự sát.

Mà chồng của cô ấy dưới sự áp bức của dư luận mượn rượu cho hả giận, say rượu đêm khuya đưa xe...

Ninh Tây hít sâu nắm di động, đè xuống tâm tình trong nội tâm, cười nói:

"Anh Trương yên tâm, em sẽ không để cho anh thất vọng."

Đến đài truyền hình, nhân viên đảm nhận chuyên mục đối với Ninh Tây rất nhiệt tình, người chủ trì là lão Hứa lúc Ninh Tây hoá trang, còn chủ động cùng cô thảo luận quá trình tiết mục, thành ý tràn đầy.

Cũng không trách lão Hứa kích động như thế, bởi vì tiết mục thu xem càng ngày càng thấp, đài truyền hình còn đang thảo luận hủy bỏ chương trình. Chuyên mục mới muốn mời nghệ sĩ đang hot làm khách quý, tăng cao tỉ lệ người xem TV.

Ninh Tây ở giới giải trí sức nặng còn chưa đủ, nhưng hiện tại đang còn nổi, cô ấy nguyện ý đến tham gia chương trình của hắn, không thể nghi ngờ là giúp hắn được một việc lớn.

Sau khi chung đụng với Ninh Tây, lão Hứa phát hiện Ninh Tây là diễn viên trẻ tuổi vô cùng khiêm tốn, làm người lễ phép, khi nghe nói đến quá trình tiết mục, hết sức nghiêm túc lắng nghe.

Tiết mục bắt đầu, Ninh Tây cũng rất phối hợp với đạo diễn, đang nói đến đề tài bạo lực sân trường, Ninh Tây cũng không phải là đơn giản nói vài lời bình luận, mà còn liệt kê ra không ít kiểu bạo lực ở sân trường, còn kể đến những hậu quả để lại cho người bị hại.

Lão Hứa không nghĩ tới Ninh Tây sẽ vì tiết mục chuẩn bị như vậy, đối với cô càng thêm có cảm tình:

"Từ lời nói của cô, trước khi tham gia chương trình này, phải chuẩn bị nhiều thứ?"

"Kỳ thật cũng không phải là chuẩn bị, mà là bình thường cũng rất chú ý phương diện này "

Ninh Tây nhìn ống kính dừng một chút, như đang sắp xếp lại lời nói,

"Trẻ nhỏ là hy vọng của xã hội tương lai, ai cũng chẳng ngờ bọn trẻ bị người ta tổn thương, cũng không muốn bọn trẻ tổn thương người khác. Trừ trường học cùng gia đình quan tâm nhiều hơn bên, cũng xin tất cả trẻ nhỏ đối với

bạo lực sân trường nói không, nếu phát hiện bên cạnh có bạn học bị những người khác bắt nạt, hy vọng có người có thể vụng trộm mách với lão sư hoặc là người nhà, như vậy sẽ không bị người ta trả thù, cũng có thể trợ giúp người khác khỏi bị bắt nạt. Có lẽ chỉ là nói một câu nói, nhưng đối với người nhận trợ giúp mà nói, khả năng chính là cứu vớt cả đời."

Cô lấy từ trong cái túi ra một xấp hình, những hình này toàn bộ đều là gương mặt của người bị hại làm nhoà đi, Ninh Tây đem ảnh chụp trước ống kính.

"Những người này là những người bị hại chịu bạo lực ở nhà trường mấy năm gần đây, bọn họ vài người bởi vì bị bắt nạt mắc phải chứng tự bế, sợ hãi xã giao, thậm chí còn có người bị hủy dung, thân thể tàn tật..."

Từng tấm hình nhìn thấy mà giật mình, người xem ở trường quay đều trầm mặc lại.

Ninh Tây để ảnh chụp xuống, đối ống kính cười khỏ nói:

"Những người bị hại này chỉ là một bộ phận rất nhỏ trong vô số người bị bạo lực sân trường, thậm chí có người đã mất đi sinh mạng, cho nên.."

Cô đứng người lên đối diện với ống kính cúi người.:

"Xin mọi người chú ý nhiều hơn vấn đề này, không làm cho bị kịch không ngừng tái diễn."

Trường quay trầm mặc một lát, sau đó tiếng vỗ tay vang lên.

Ninh Tây ngồi xuống, hốc mắt đỏ lên, camera cố ý đặc tả khuôn mặt Ninh Tây lúc này, càng tăng thêm hiệu quả khiến người ta cảm động.

Sau khi kết thúc, lão Hứa chủ động cùng Ninh Tây muốn chụp ảnh chung, nói với Ninh Tây:

"Ninh tiểu thư gần đây không biết có rãnh rỗi hay không?"

Ninh Tây mặc dù không hiểu vì sao lại hỏi như vậy, nhưng vẫn thành thực nói đang quay một bộ phim truyền hình.

"Tôi ở đài truyền hình quốc gia có người bằng hữu, hần sắp tới chuẩn bị quay một bộ quảng cáo công ích đề tài phản đối bạo lực sân trường, nhưng

còn thiếu một nhân vật nữ quan trọng vẫn chưa tìm được diễn viên thích hợp, Ninh tiểu thư nếu như có rảnh, giúp bằng hữu tôi chuyện này."

Lão Hứa cười ha hả đưa cho Ninh Tây một tấm danh thiếp.

Lời nói này là thỉnh Ninh Tây hỗ trợ, trên thực tế có thể vào đài truyền hình quốc gia quay quảng cáo công ích, đối với nghệ sĩ mà nói, là cơ hội khó có được.

Ninh Tây hai tay tiếp nhận danh thiếp lão Hứa đưa tới,

"Cám ơn Hứa lão sư, rất cảm tạ."

Hứa lão sư cười hơ hớ

"Tôi cũng là giúp bằng hữu đang trong gấp rút."

Khó gặp được một người trẻ tuổi quan tâm công ích, làm người khiêm tốn nhã nhặn lại không táo bạo, hẳn có thể giúp một phen liền giúp một phen. Hẳn những năm này kiên trì làm tiết mục này, không phải là vì mong mọi người trong xã hội quan tâm đến các vấn đề còn tồn tại này sao?

Ra khỏi đài truyền hình, Trương Thanh Vân vẻ mặt cảm khái nhìn Ninh Tây:

"Em nhất định là con gái của trời".

Ninh Tây cười tủm tỉm đem danh thiếp cất kỹ, sau đó rung đùi đắc ý nói với Trương Thanh Vân:

"Loại chuyện như vậy, người bình thường hâm mộ cũng không được."

Trương Thanh Vân cười nhạo một tiếng, nhưng không phản bác. Khi ngồi trong thính phòng, hẳn có thể nhìn ra được Ninh Tây thật tâm chú ý loại vấn đề này, mà không phải là vì diễn trò.

Trước khi đến đài truyền hình trước, có lẽ cô về nhà không phải cầm đến mỹ phẩm dưỡng da, mà là những tài liệu, ảnh chụp những người bị hại bạo lực sân trường.

So với ngôn ngữ, ảnh chụp làm cho người ta có trực quan cảm thụ hơn, Ninh Tây đại khái cũng hiểu điểm này, mới cố ý mang đến.

Hắn muốn hỏi Ninh Tây từ khi nào thì bắt đầu chú ý những vấn đề này, nhưng nhìn cô cười tủm tỉm, hắn rốt cuộc hỏi không được.

"Em chuẩn bị lễ phục tham gia tiệc rượu Thường thị chưa?"

Ninh Tây sững sốt, sờ sờ mũi:

"Có thể mặc lại đồ đã mặc rồi chứ?"

"Em cảm thấy thế nào?"

Ninh Tây: Cô còn để ý hình tượng bản thân ở nơi công chúng.

Chương 40

Nhận được thư mời tham gia tiệc rượu của tập đoàn Thường thị, đối với nghệ sĩ giới giải trí mà nói, cũng coi là một loại biểu tượng thể hiện thân phận. Bởi vì người bình thường dù ôm bắp đùi đại gia, cũng chưa chắc có thể vào, nhân viên Thường thị xét duyệt vô cùng nghiêm khắc.

Lúc này, nghệ sĩ công ty giải trí Cửu Cát khiến người ta hâm mộ, bởi vì công ty bọn họ có Thường thị tổng tài đầu tư, cho nên thư mời khẳng định so với bọn họ dễ dàng cầm được.

Nhưng người ở trong giới giải trí có danh tiếng rất rõ ràng, Cửu Cát đối với Thường Thời Quy mà nói, chỉ sợ Cửu Cát có nghệ sĩ nào cũng không rõ, chứ nói gì là chuyện gần quan hưởng lộc.

Cũng có nghệ sĩ vòng vèo ở người đại diện hỏi thăm tin tức, cũng không nghe được tin tức hữu dụng, về sau có tin tức truyền tới, nói là Thường thị tập đoàn gửi cho công ty bọn họ vài cái thư mời, nhưng bọn họ muốn nhìn cũng khó.

Ninh Tây hiện tại muốn đặt làm lễ phục đã không kịp, cho nên đành phải cố ý dành nửa ngày, đi chọn lễ phục may sẵn.

Ninh Tây dáng người rất tốt, eo nhỏ chân dài, dáng người cấu tạo cân xứng, làn da lại trắng, muốn tìm lễ phục thích hợp hết sức dễ dàng, nhưng muốn tìm một bộ có thể tỏa sáng lại không phải chuyện dễ.

Chọn tới chọn đi, miễn cưỡng chọn lấy một lễ phục dạ hội màu đen.

Cô nhìn mình trong gương, sờ sờ cái cổ có chút trống rỗng.

"Ninh tiểu thư làn da trắng, eo lại mảnh, chiếc váy thực xứng với cô."

Cô bán hàng mặc dù thường xuyên trọn tròn mắt mù khen người, nhưng hôm nay xác thực là thực lòng khen ngợi. Lễ phục dạ hội này thiết kế cũng không phải là đặc biệt xuất sắc, nhưng mặc trên người Ninh Tây, quả thật có một khuôn cách đặc biệt.

"Cám ơn."

Ninh Tây cười đối với lời khen nói cảm ơn, quay đầu nhìn về mặt Tiểu Dương đang đần độn nhìn mình, nhin không được cười nói:

"Cái này chỉ là hình thức, cái này còn bộ nào giống nữa không?"

"Xin cô yên tâm, nhãn hiệu này mặc dù không phải lớn, nhưng giới danh nhân yêu thích, mỗi một thiết kế cũng chỉ có một bộ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện bộ thứ hai."

Người bán hàng trong lòng rất rõ ràng, những người có tiếng sợ nhất xuất hiện trường hợp đụng trang phục như thế.

"Tây Tây tử, chị mặc cái váy này rất đẹp, đúng là nữ thần có khuôn cách, "

Tiểu Dương kích động vỗ tay.

"Nhất định sẽ khiến mọi người kinh diễm."

"Em lại khen quá đi, chị cũng không vô duyên vô cơ mặc nó ra ngoài cho người nhìn, "

Ninh Tây ôn hòa cười một tiếng, nói với người bán hàng.

"Vây làm phiền cô giúp tôi đem này chiếc váy gói lại, cảm ơn."

"Cô quá khách khí, xin chờ một chút."

Nhân viên bán hàng tiếp đãi không ít nghệ sĩ, những nghệ sĩ tính cách khác nhau, sĩ diện, bắt bẻ, hoặc là mang cái cảm nhìn người, chỉ không nghĩ tới, không thấy được mấy ai lễ phép ôn hòa như Ninh Tây.

Sau khi thanh toán xong, Ninh Tây còn cùng nhân viên bán hàng chụp ảnh chung, sau đó được nhân viên bán hàng nhiệt tình tiễn ra cửa.

"Tài xế, lái xe tiệm châu báu gần đây. "

Ninh Tây sờ sờ cổ.

"Còn thiếu một dây chuyền phối hợp với bộ váy này."

Kiểu dáng lễ phục dạ hội này, phối hợp với dây chuyền kim cương hoặc là bảo thạch là phù hợp nhất.

Tiệm trang sức lung linh nơi nơi, rất nhiều thứ đều xinh đẹp khiến cho người ta không rời mắt được.

Có người nói, rất nhiều lựa chọn khó khăn căn bản là ở chỗ không đủ tiền, Ninh Tây ít nhiều có chút đồng ý với những lời này, bởi vì hiện tại cô gặp phải quần bách này.

Tiệc rượu Thường thị, có rất nhiều đại nhân vật đầu tư xuất hiện, cho nên đối với nghệ sĩ mà nói, đây là một cơ hội rất tốt để lộ mặt, cũng vô tình hướng người ta chứng minh thân phận của mình.

Cho nên ở dưới trường hợp này, cô tuyệt đối không thể quá bủn xỉn, không chỉ là đối với những người khác không tôn trọng, đồng thời cũng sẽ cho người ta có cơ hội coi thường cô.

Không có ai có thể ở cái nhìn đầu tiên có thể xuyên qua bề ngoài nhìn thấu bản chất, đối với người xa lạ mà nói, bọn họ cũng không có nhiều kiên nhẫn đi hiểu rõ tâm hồn cô có bao nhiêu cái đẹp. Cho nên muốn hấp dẫn ánh mắt nhiều người, trước hết phải đẹp.

"Tưởng tiểu thư, đây là dây chuyền cô đặt làm, cô xem xem có cần sửa chữa gì nữa không?"

"Không cần."

Người đáp lời tỏ ra không đếm xỉa tới.

Ninh Tây quay đầu nhìn lại, người nói chuyện là một cô gái rất trẻ tuổi, nhìn cỡ hơn hai mươi tuổi, tỏ ra hết sức ngạo mạn, không kiên nhẫn.

"Tiểu thư, cô xem cái này như thế nào?"

Nhân viên bán hàng đưa cho Ninh Tây sợi dây chuyền bằng bảo thạch chế tác bằng công nghệ kém hơn cái cô xem vừa nãy, nhưng giá cả bằng một phần ba.

Ninh Tây cẩn thận so sánh, căn rằng, mua cái vừa nãy, đắt thì đắt đi, ít nhất là mình thích.

"Ồ, đây không phải là diễn viên trên tivi sao?"

Tưởng tiểu thư chú ý tới động tĩnh bên Ninh Tây, nhìn Ninh Tây từ trên xuống dưới đánh giá vài lần.

"Cô cũng đến mua đồ trang sức?"

Cô ta đến gần bên cạnh Ninh Tây, mắt nhìn vài cái dây chuyền bày trước mặt Ninh Tây, hơi có chút khinh miệt nói:

"Cái này bảo thạch độ bóng loáng không đủ, kiểu dáng cũ từ hai tháng trước, thế mà cũng mua cái này?"

Ninh Tây đưa tay chỉ vào trong đó một cái dây chuyền, sau đó đem thẻ tín dụng đưa cho Tiểu Dương sau lưng:

"Lấy cái này, cảm ơn."

Tiểu Dương nhìn vị tiểu thư này không biết rõ từ đâu xuất hiện, không biết vì cái gì, cảm thấy vị tiểu thư tựa hồ đối với Tây Tây tỷ mang địch ý.

Nhưng nhìn Tây Tây tỷ bộ dáng bình tĩnh, lo lắng trong lòng lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng.

"Viêm màng túi, khiến cô chê cười."

Ninh Tây trên mặt không có chút nào lúng túng khi bị người khinh thị, giống như việc chỉ có thể mua dây chuyền kiểu dáng hai tháng trước, cũng không phải là sự xấu hổ gì đáng nói.

Tưởng tiểu thư cũng không nghĩ Ninh Tây căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng, vẻ mặt đổi đi đổi lại, một hồi lâu mới nói.

"Điểm này cô ngược lại hết sức thành thực."

"Cảm ơn khen ngợi."

Ninh Tây cười đến mây trôi nước chảy, giống như đối mặt không phải là một tiểu thư nhà giàu, mà là một đứa con nít cố tình gây sự, mặt mũi tràn đầy bao dung cùng bất đắc dĩ.

Theo người ngoài, vị Tướng tiểu thư cũng có chút không giải thích được. Cô ấy trong nhà có tiền, tính mua dây chuyền ném lung tung cũng không có việc gì, chạy tới trào phúng người khác mua đồ làm gì.

Nhất là nhân viên bán hàng đề cử cho Ninh Tây mấy sợi dây chuyền, giờ phút này mặt mũi tràn đầy lúng túng, bởi vì vị Tướng tiểu thư này mặc dù đang cười nhạo Ninh Tây mua không nổi thứ đồ tốt, nhưng từ một phương diện khác mà nói, cũng đang cười nhạo cô tư vấn đồ chưa đủ tốt.

Chỉ là vị Tướng tiểu thư này...., ai cũng không dám đắc tội.

"Ha ha, "

Tướng tiểu thư bị thái độ của Ninh Tây chọc giận cười.

"Cô cùng Thường ca không phải là bạn cũ sao, tới tiệm trang sức của Thường thị mua đồ, thế nhưng không có đãi ngộ giảm giá?"

Đúng lúc nhân viên bán hàng đã đem dây chuyền đóng gói, Ninh Tây cầm cái hộp, giống như cười mà như không nói:

"Chiếu cố bằng hữu làm ăn là thói quen của tôi, như thế nào có thể nhận giảm giá."

Tướng tiểu thư cuối cùng hiểu vì cái gì mà Đường ca nhà mình nhắc tới nữ nghệ sĩ này, cơn tức lớn như vậy, bởi vì đối phương luôn nói lời nói quá chọc tức người.

Mua một cái dây chuyền thôi, cũng không biết xấu hổ nói là chiếu cố bằng hữu làm ăn?!

Thường thị tập đoàn dưới cờ bao nhiêu sản nghiệp, Thường ca cần cô ta đến chiếu cố?

Người này mặt như thế nào lại có thể dày như vậy chứ?!

Tướng tiểu thư sắc mặt thay đổi, muốn mở miệng phát tác, liền thấy Bạch Lộ hướng bên này đi tới, vẻ mặt lập tức trở nên phức tạp, mang theo cơn tức xoay người rời đi.

Tướng gia tiểu thư cùng Bạch gia tiểu thư quan hệ không tốt lắm, rất nhiều người cũng biết sự tình.

Bạch Lộ mới vừa vào, nhìn bóng lưng Tướng vân rời đi, không để ý cười cười, nhìn nhân viên bên cạnh đang nghênh đón cô hỏi:

"Tôi thấy Tướng tiểu thư sắc mặt không tốt, có phải lại cùng người ta nháo không vui?"

Nhân viên bán hàng cười cười, uyển chuyển nói:

"Tướng tiểu thư vừa rồi cùng Ninh tiểu thư nói chuyện với nhau một hồi."

Nghe được chữ "Ninh", Bạch Lộ nhú mày, hướng bốn phía nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy trong góc khuất Ninh Tây đang cùng nhân viên bán hàng khác nói chuyện.

"Ninh Tây?"

Cô đối với Ninh Tây cảm tưởng vô cùng phức tạp, nói thích tựa hồ chưa tới, nhưng chỉ cần nhìn Ninh Tây lộ ra khuôn mặt tươi cười, Bạch Lộ không thể đem mặt thâm trầm đối mặt với Ninh Tây được.

Co gái này... Đại khái thật sự có độc.

"Lộ tỷ?"

Ninh Tây cũng nhìn thấy Bạch Lộ, lập tức hai mắt sáng ngời, nụ cười trên mặt rực rỡ.

"Thật là khéo."

Chính là cười như vậy, khiến người khác hoàn toàn không có sức chống cự.

Bạch Lộ không tự giác sẽ cho đối phương một nụ cười, chân cũng hướng tới chỗ Ninh Tây đi đến,

"Ninh Tây, tại sao lại ở chỗ này?"

"Đêm mai tham gia tiệc rượu, không có dây chuyền thích hợp, đến nhìn một chút."

Ninh Tây chỉ chỉ dây chuyền trước mặt.

Nghe Ninh Tây cũng muốn đi tham gia tiệc rượu đêm mai, Bạch Lộ lại không thể không biết, ngược lại cười nói.

"Cô có cái cổ vừa trắng lại dài, đeo cái gì cũ đẹp".

Lời nói này là thật, cổ Ninh Tây xác thực rất xinh đẹp lại gợi cảm, chỉ cần khẽ cúi đầu, sẽ khiến cho người có loại xúc động muốn hôn lên.

Quản lý đem dây chuyền Bạch Lộ đặt làm lấy ra, Ninh Tây nhìn thoáng qua, đây là một cái dây chuyền bằng ru-bi vô cùng đẹp.

Cô không chút nào che dấu kinh diễm trong lòng mình:

"Thật đẹp."

Bạch Lộ nhìn thấy trong mắt Ninh Tây chỉ có tán thưởng, không có ghen tị cùng nịnh nọt, trong lòng đối với Ninh Tây hảo cảm càng lớn.

"Nhiều gia tiệm trang sức, tôi cũng thích nhất đến đây mua."

Quản lý đứng ở bên cạnh vui vẻ ra mặt nói:

"Bạch tiểu thư khen thật rồi, có thể làm cho khách cũ hài lòng, chính là vinh hạnh lớn nhất của chúng tôi."

Chứng kiến nụ cười trên mặt quản lý, Ninh Tây cũng biết, cùng Bạch Lộ so sánh, vị tiểu thư Tương gia kia thật sự là kém quá xa. Cô đứng dậy nói với Bạch Lộ.

"Lộ tỷ, tôi đêm nay còn muốn tổ phim quay cảnh ban đêm, không làm phiền chị nữa."

"Đúng lúc cũng phải về nhà, "

Bạch Lộ đối với Ninh Tây cười cười.

"Cùng đi đi."

Nhân viên bán hàng nhìn hai người quan hệ thân mật như vậy, cảm nghĩ, khó trách Trương gia tiểu thư đối Ninh tiểu thư không khách khí, nguyên nhân cũng bắt nguồn từ Bạch tiểu thư.

Có lời đồn đãi nói, tiểu thư Trương gia thậm mê đại lão bản, nhưng đại lão bản giống như cùng Bạch tiểu thư quan hệ tốt hơn, nên Trương tiểu thư luôn tỏ thái độ ghét bỏ, tránh được luôn tránh, cũng không biết là thật hay giả.

Chương 41

Ninh Tây cùng Bạch Lộ mới ra khỏi tiệm trang sức, phát hiện phố đối diện có người chụp ảnh hai người, đối phương thấy bị phát hiện, lập tức chạy trốn.

Nhưng hai người bọn họ đều là phụ nữ, cũng không có gì hay để viết tin, cho nên Ninh Tây cùng Bạch Lộ cũng không quản, dù sao hai người cũng đã quen loại phóng viên này chụp ảnh.

Nhưng mà hai người đánh giá quá cao bộ não của phóng viên, buổi tối hôm đó liền có tin tức liên quan đến họ.

(Nữ minh tinh cùng tiểu thư nhà giàu cùng đi dạo tiệm trang sức, quan hệ thân mật không giống bình thường)

Tin tức có kèm theo ảnh chụp không rõ ràng lắm, nhưng bạn bè trên mạng đều là người vạn năng, rất dễ nhận ra thân phận của hai người.

Bạn bè trên mạng giáp: Hiện tại truyền thông lúc nào cũng một lòng nghĩ đưa tin tức thật lớn, rõ ràng chính là hai bằng hữu bình thường đi dạo phố mua đồ, như thế nào dưới ngòi bút bọn họ, lại trở nên kỳ quái?

Bạn bè trên mạng át: Chính là, hai mỹ nhân đi cùng một chỗ thực thích mắt, mặc dù ảnh chụp hơi nhòe, nhưng Ninh Tây cùng Bạch gia tiểu thư chính là so với những người đi đường xung quanh hoàn toàn bất đồng.

Bạn bè trên mạng đỉnh: Chẳng lẽ không có ai cảm thấy Ninh Tây này làm người nghệ sĩ hết sức trâu bò sao? Tướng mạo đẹp, bằng cấp cao, dáng người tốt. Trong vòng cùng cô ấy giao hảo đều là tai to mặt lớn, ngoài vòng có bạn tốt là tổng tài tập đoàn Thường thị, tiểu thư Bạch gia, đều là đại nhân vật, ngay cả nàng công ty đại diện cũng bởi vì có cô ấy ôm bấp đùi tổng tài Thường thị mà hưởng lợi, cảm giác loại người này nhân sinh quả thực tốt đến mức khiến người ta ghen tỵ.

Bạn bè trên mạng bình: Trên lầu 1, nghệ sĩ Ninh Tây quả thực chính là người sinh ra mang mệnh thắng lớn.

...

Bạn bè trên mạng n: Nói cho các người biết một tin tức trong giới, nghe nói vị Ninh tiểu thư này trong bộ phim nào đây đóng nhân vật phụ quan trọng, bởi vì quá được hoan nghênh, trở ngại những người khác, cho nên sau khi (Yên Hòa Lưu Hà) thu xem tốt, kéo tới rất nhiều người đến bồi đen danh tiếng. Hơn nữa cái nghệ sĩ bồi đen Ninh Tây, còn trong đoàn làm phim bắt nạt cô ấy, chỉ là Ninh Tây tính tình tốt, không nghĩ làm lớn chuyện, chuyện này mới không truyền ra ngoài.

Điều này nói ra giống như giọt nước tiến vào chảo dầu, bùng chốc náo nhiệt.

Ninh Tây đảm nhiệm vai phụ quan trọng trong phim điện ảnh?

Trước đã có người suy đoán Ninh Tây diễn trong (đàm hải tiên ký), chỉ là không được chứng thật. Hiện tại lại có người nói vậy, bạn bè trên mạng lại hướng phương diện này hoài nghi, thậm chí còn có người bắt đầu muốn tìm hiểu nghệ sĩ nào bắt nạt Ninh Tây còn muốn bồi đen cô ấy là ai.

Chỉ tiếc (đàm hải tiên ký) giữ bí mật công tác quá tốt, bọn họ căn bản không biết rõ diễn viên trong đoàn làm phim có người nào, muốn đào cũng không có chỗ ra tay.

Chuyện này ở trên mạng huyền náo cũng không lớn, cho nên công ty đại diện cũng không để việc này ở trong lòng, bọn họ hiện tại quan tâm là tiệc rượu tập đoàn Thường thị buổi tối hôm đó cử hành.

Ngày đó vào buổi chiều, Ninh Tây quay phim kết thúc sớm hơn bình thường, ngồi ở trong phòng hóa trang chờ thợ hóa trang mà Trương Thanh Vân cố ý mang đến. Khi đó đoàn phim (Phần sơn tam sinh) mới biết, Ninh Tây được tập đoàn Thường thị gửi thư mời.

Sau lại nghĩ đến Ninh Tây cùng Thường Thời Quy là bằng hữu, tổ phim trên dưới lại cảm thấy chẳng phải ngoài ý muốn.

Nhưng không bao giờ ngờ tới, Thường Thời Quy chính mình đến tổ phim đón Ninh Tây đi.

Một người đàn ông cố ý tới đón một cô gái tham gia tiệc rượu, điều này đại biểu cái gì?

Đại biểu cho con gái này sẽ là bạn gái của anh ta trong tiệc rượu hôm đó.

Thường Thời Quy trầm mặc đứng ở ngoài phòng hóa trang, nhân viên làm việc qua lại nhìn vào hắn, đều không tự giác chậm bước chân, e sợ cho quấy rầy đến hắn.

Mà hắn tựa hồ cũng không thấy bốn phía người ta lui tới, yên tĩnh đứng ở ngoài cửa, gò má hoàn mỹ khiến nữ nhân nhìn thấy đã có thể động tâm, nhưng cũng bởi vì thân phận của hắn mà sinh kính sợ.

Cửa từ bên trong mở ra, phát ra tiếng vang rất nhỏ, Thường Thời Quy ngẩng đầu lên, nhìn Ninh Tây ăn mặc trang điểm tỉ mỉ đang đi về phía mình.

Mỹ nhân eo như liễu, da trắng hơn tuyết, tóc dài như sóng lớn xõa sau lưng, mang theo phong tình vô hạn.

Thường Thời Quy ngây người một hồi lâu, biết rõ Ninh Tây đi đến trước mặt mình, mới hậu tri hậu giác đưa cánh tay lên:

"Em hôm nay so với bình thường càng xinh đẹp hơn."

"Cảm ơn."

Ninh Tây ưu nhã cười một tiếng, nhìn khuỷu tay hắn, đưa tay nhẹ nhàng khoác lên, giờ phút này cô tựa như là nữ vương cao quý, rất phong thái.

Thường Thời Quy phối hợp cong khom lưng, giọng nói thấp:

"Nữ vương bệ hạ, mời người ngồi lên xe ngựa."

Ninh Tây khẽ vuốt cằm, sau đó giống như cười mà như không:

"Ta cho phép người vì ta làm một kỹ sĩ trung thành."

Nói xong câu này, cô nhìn thấy Thường Thời Quy mặt mũi tràn đầy phối hợp, nhin không được chính mình trước cười.

Tổ phim bày đặt rất nhiều thứ, Thường Thời Quy lo lắng Ninh Tây mang giày cao gót sẩy chân, cho nên lúc Ninh Tây khoác tay hắn đi, hắn từng bước một đi rất chậm, ngay cả động tác đưa chân, đều tỏ ra hết sức cẩn thận.

Phần cẩn thận này được Ninh Tây nhìn ở trong mắt, nghiêng đầu nhìn

Thường Thời Quy bên cạnh, loại đàn ông có tiền có thể, có tướng mạo còn tí mĩ như vậy, không biết có bao nhiêu thiếu nữ sẽ động tâm?

Trước khi lên xe, Thường Thời Quy đột nhiên dừng bước, Ninh Tây nghi hoặc nhìn hẳn:

"Làm sao vậy?"

Thường Thời Quy ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng phủi tay lên làn váy màu đen, không biết khi nào dính lên bụi đất, hẳn ngẩng đầu lên cười với Ninh Tây:

"Dính một chút bụi."

Nhìn người đàn ông đang ngồi xổm ở trước mặt mình, Ninh Tây mí mắt khẽ run, sững sờ một chốc lát, nắm chặt túi xách trong tay:

"Cám ơn."

"Không cần khách khí, vì nữ vương phục vụ, là việc kỹ sĩ phải làm."

Thường Thời Quy thay cô mở cửa xe, đợi cô ngồi vào, sau đó từ cửa xe bên kia đi vào, ngồi ở bên cạnh.

Ninh Tây nghiêng đầu nhìn hẳn cười, một hồi lâu mới thu ánh mắt về:

"Thường tiên sinh đối với người khác cũng săn sóc như vậy sao?"

"Trên thực tế, bên cạnh rất nhiều người đều cảm thấy tôi không hiểu phong tình, "

Thường Thời Quy cười cười,

"Em là người thứ nhất khen tôi biết săn sóc."

Nói xong, hẳn từ trong một cái túi lấy ra một cái hộp có phần tinh xảo, sau đó đưa tới trước mặt Ninh Tây.

Nhìn cái hộp, vui vẻ trong đáy mắt Ninh Tây nhạt đi vài phân, chỉ là khóe miệng như cũ gờ lên:

"Đây là tặng cho tôi?"

Thường Thời Quy gật đầu.

"Trong tiệc rượu quá nhiều người, cảm thấy em cần có cái này."

Ninh Tây giữ cái hộp dừng một chút, cô đem túi xách để xuống, cũng không đem xĩa tới cái hộp xinh đẹp ra sao, tìm cách mở ra.

Chỉ là cô không ngờ bên trong không phải là châu báu, đồ trang sức đeo tay, mà là từng viên chocolate chế tác thủ công. Chocolate chỉ to chừng đầu ngón tay, ăn cũng không cần lo lắng nhòa son môi, chocolate trắng cũng không sợ ảnh hưởng dính màu tới hàm răng.

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây sau khi mở hộp ra, trên vẻ mặt trở nên kỳ quái, trong lòng nhin không được có chút bận tâm, hỏi vội:

"Có phải không thích? Tôi chính là nghĩ tới trên tiệc rượu nhiều người, thân phận cũng đều phức tạp, đến lúc đó em khẳng định không thể ăn quá nhiều đồ. Em hôm nay quay phim một ngày, thể lực tiêu hao rất lớn, cho nên..."

"Không, "

Ninh Tây thả một viên chocolate vào trong miệng, mang theo mùi sữa, chocolate vào miệng là tan, rất nhanh liền ngọt đến đáy lòng, nụ cười trên mặt dần dần thay đổi, cuối cùng hóa thành một khuôn mặt tươi cười sáng lạn không chút nào che dấu.

"Cám ơn anh, hết sức thích."

Chứng kiến nụ cười này, Thường Thời Quy ngo ngẩn, hấn giật mình nghĩ tới chín năm trước, khi đó Ninh Tây đáng tươi cười cũng như giờ phút này, cực kì sáng lạn.

"Em thích là tốt rồi, tôi không biết rõ em thích vị chocolate nào, cho nên bảo người ta làm vài cái khác nhau, "

Thường Thời Quy chỉ chỉ cái hộp.

"Ba hàng chocolate khẩu vị đều không giống nhau, nếu như thích vị nào, lần sau lại bảo người làm cho em."

Ninh Tây cười đem ba hàng chocolate đều ném một viên, cười đem cái hộp đưa tới trước mặt Thường Thời Quy:

"Đều ăn thật ngon, anh cũng ném thử?"

Dưới hai mắt Ninh Tây đang nhìn chăm chăm, Thường Thời Quy thả một viên chocolate vào trong miệng. Nhưng mà cho đến khi hắn mang thứ đó nuốt vào trong bụng, cũng không ném ra chocolate là mùi vị gì, bởi vì hai mắt Ninh Tây đang nhìn hắn thật xinh đẹp, bị nàng nhìn như vậy, đầu óc hắn mơ mơ màng màng, đâu còn chú ý tới mình ăn gì đó là mùi vị gì.

Chocolate ngọt ngào, trong không khí bỗng bành, Ninh Tây tâm tình cũng khá hơn.

Tiệc rượu cử hành là nhà hàng cao cấp nằm dưới danh nghĩa của tập đoàn Thường thị, tiệc rượu mặc dù còn chưa bắt đầu, nhưng bên trong đã có người đến đông.

Người thành công trong giới kinh doanh cùng những người tai to mặt lớn trong giới giải trí trang phục lộng lẫy ra vào liên tục, khiến phóng viên ở cửa chớp ảnh không ngừng.

"Nhìn cấp bậc của người ta đó, "

Một cái phóng viên đối với người đồng hành nói.

"Vương thiên vương hậu ở chỗ này, cũng chỉ có thể bồi khuôn mặt tươi cười."

Người đi cùng một bên đầu cũng không quay lại:

"Đây mới thực sự là nhà giàu có, người bình thường ai dám ở trường hợp này đắc tội với người?"

Trên thực tế làm ngành nào cũng không dễ dàng, những nghệ sĩ đang bình thường được người nhìn lên, quang vinh chói lọi, phong quang vô hạn. Nhưng ở sau ống kính, bọn họ cũng sẽ đổ máu rơi lệ, thậm chí muốn khom lưng nịnh nọt người khác, đây là cuộc sống.

"Anh nói, Thường thị tổng tài như vậy là người đàn ông kim cương, có thể hay không bị người của giới giải trí bắt lại?"

Phóng viên giáp bu lại,

"Nếu như người nghệ sĩ nào có bản lĩnh này, đó mới thật sự là đại tin tức, chúng ta cũng không thiếu đề viết."

"Chuyện như vậy mà cũng nghĩ được. Đại nhân vật như vậy làm sao có thể có hứng thú với một diễn viên, "

Phóng viên ắt nghe vậy cười nhạo nói.

"Thường Thời Quy như vậy, các cô gái thích hẳn không ít người, nhưng có ai thấy hẳn cùng nữ nhân nào đơn độc xuất hiện lại ọ ra có ái muội?"

"Có mà..." Phóng viên bính yếu ợt bày tỏ.

"Đoạn thời gian trước, có tin hẳn cùng với nữ nghệ sĩ."

"Anh nói Ninh Tây?"

Phóng viên ắt cười lắc đầu, một bộ người từng trải nói.

"Vị này cùng Thường Thời Quy quan hệ xác thực không đơn giản, nhưng Thường gia không thể nào cho một nữ nhân như vậy vào cửa."

Nói đến đây, hẳn chỉ chỉ nhấp miệng.

"Anh xem một chút hôm nay là tiệc rượu, cũng không có thấy cô ấy có phần tham gia, như vậy mà tính Thường Thời Quy đối với cô ấy có vài phần ý tứ."

Nghe hẳn phân tích như vậy, cá mấy phóng viên khác cũng đều rất tán thành. Không phải là bọn họ cảm thấy Ninh Tây không tốt, mà là hai người này thân phận kém nhau quá nhiều.

Ninh Tây bằng cấp cao, rất xinh đẹp, mới vào nghề nhưng đã có tiếng, nhưng đối với gia đình dòng dõi, những thứ này đều không hữu dụng.

Người đàn ông như Thường Thời Quy, không thể nào cưới cô vào cửa, mẫu thân của Thường Thời Quy cũng không thể nào tiếp nhận một nàng dâu như vậy. Bọn họ làm phóng viên, gặp rất nhiều nghệ sĩ muốn vào nhà giàu có, nhưng chân chính thành công, lại lác đác lơ thơ.

Năm đó Trần Trân Trân cầm lấy giải thưởng quốc tế lớn khiến phần đông người cực kỳ hâm mộ, dưới ánh mắt của mọi người gả vào nhà giàu có, cuối cùng dẫn đến kết cục tự sát?

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề lấy làm gương, những phóng viên này đã thấy nhiều cái gọi là "Chân ái", nhưng đối với "Chân ái" hai chữ này cũng không muốn nhắc đến.

Chương 42

"Đến! Đến!"

Vài phóng viên đang nói chuyện phiếm lập tức lấy tinh thần, bọn họ hôm nay muốn chụp hình vị tổng tài này đây.

Một chiếc Bentley màu đen dưới cái nhìn chăm chú của mọi người đang từ từ tiến đến, xe dừng hẳn, Thường Thời Quy bước ra từ cửa xe, âm thanh chụp hình trong nháy mắt vang lên không ngừng.

Hắn đi đến cửa xe bên kia, mở cửa xe ra, sau đó khẽ khom lưng đưa tay ra.

Thường Thời Quy dẫn theo bạn gái đến?!

Trong nháy mắt này, các phóng viên giống như đánh nhau, ống kính chỉ nhắm vào cái cửa xe.

Sau đó bọn họ liền nhìn thấy một cái tay khoác lên cánh tay Thường Thời Quy, cái tay này trắng nõn mảnh mai, trên cổ tay mang một vòng tay mảnh xinh đẹp.

Phóng viên: Có thể được Thường Thời Quy chính mình đón đến chính là không giống người thường, dù mới chỉ lộ ra một cánh tay, nhưng đã khiến người ta cảm thấy khí chất phi phàm!

Sau khi người trong xe đi ra, phóng viên đầu tiên là sững sờ, sau đó là âm thanh bấm máy càng thêm điên cuồng, chỉ hận tay mình không đủ nhanh, chụp ảnh chụp còn chưa đủ nhiều.

Ninh Tây! Đó là Ninh Tây, thời gian trước cùng Thường Thời Quy có scandal tình cảm!

Ninh Tây một tay khoác cánh tay Thường Thời Quy, nghiêng đầu hướng về các phóng viên đang điên cuồng chụp hình, thậm trọng cười một tiếng, sau đó trong lúc ánh mắt mọi người khiếp sợ đi vào cửa chính.

Thậm chí còn có phóng viên nhìn thấy, lúc Ninh Tây bước lên bậc thang, Thường Thời Quy lo lắng cô sẩy chân, vì vậy thay cô nhắc làn váy lên,

phong độ hiển thị rõ.

Cho đến khi thân ảnh của hai người biến mất ở phía sau cánh cửa, các phóng viên mới dần dần phục hồi tinh thần, Thường Thời Quy công khai mang theo Ninh Tây tham gia tiệc rượu, hơn nữa đối với Ninh Tây còn có thái độ ôn nhu như thế, hai người này nếu không phải là người yêu, cũng tuyệt đối là bạn tốt.

Hóa ra Thường Thời Quy lúc trước phát blog không phải là do hoàn cảnh bắt buộc, mà là thật?

Hai người này thật sự là bạn cũ nhiều năm? Hoặc là... Là quan hệ tình yêu?

Mới vừa rồi anh chàng phóng viên kia còn nói Ninh Tây ngay cả tiệc cũng không được tham gia, lúc này đã nói không ra lời, bởi vì quá mất mặt.

Hóa ra không phải là không có tư cách tới tham gia tiệc rượu, mà là trực tiếp được Thường Thời Quy đón tới, những năm này việc các nữ nghệ sĩ không làm được, Ninh Tây làm được.

Đối mặt với những người phóng viên khác đang đứng tại đó, phóng viên này cảm giác mình toàn thân từ cao xuống thấp đều rất lúng túng.

Thường Thời Quy vừa vào trong sảnh tiệc, rất nhiều người chú ý tới, dùng bộ mặt cười tươi tới gần. Kể từ đó, đứng ở bên cạnh hắn, Ninh Tây cũng nhận được nhiều chú ý, chỉ là những người này là phú thương, cũng chẳng rảnh rỗi mà xem phim truyền hình, cho nên đối với thân phận của Ninh Tây cũng không biết.

"Thường tổng, "

Một người đàn ông trung niên đối với Thường Thời Quy nói dăm ba câu khen ngợi xong, cuối cùng nhìn sang Ninh Tây,

"Không biết rõ vị tiểu thư xinh đẹp này là?"

"Cô ấy là bạn tốt nhiều năm của tôi tên là Ninh Tây, gần đây đang ở giới giải trí quay phim, Tiền tổng là đại ca giới giải trí, còn mong chiếu cố hơn."

Thường Thời Quy cười nói với Ninh Tây.

"Ninh Tây, vị này là Tiền tổng, tổng tài công ty giải trí Phi Vũ."

"Không dám không dám, ở trước mặt Thường tổng, ta ở đâu đảm đương nổi hai chữ đại ca, "

Tiền tổng vẻ mặt khiêm tốn bộ dáng sợ hãi than.

"Hóa ra đây chính là Ninh Tây Ninh tiểu thư, thường nghe nhân viên công ty nhắc tới cô, trăm nghe không bằng mắt thấy, Ninh tiểu thư quả nhiên xinh đẹp động lòng người, khí chất như lan."

Cô gái Ninh Tây này chẳng phải là nữ nghệ sĩ gân đây mà công ty giải trí Cửu Cát dồn lực nâng lên sao, có vài phần hương vị, khó trách Thường Thời Quy là nhân vật lớn như vậy, cũng mang cô ấy làm bạn gái trên tiệc rượu hôm nay.

Ninh Tây nhìn thấy đối phương còn cố ý nịnh nọt Thường Thời Quy, vì vậy cười khiêm nhường vài câu, thái độ không kiêu không nịnh, thật ra khiến Tiền tổng có chút đáng tiếc, mầm non như vậy bị Cửu Cát tìm được.

Hai người ứng phó người trước người sau đến nịnh nọt, Thường Thời Quy nói khẽ với Ninh Tây,

"Đứng lâu như vậy, mệt mỏi không, tôi dẫn em sang bên kia ngồi một chút."

Cách đó không xa là một cái hồ bơi rất lớn, nhưng dưới trường hợp này tất nhiên không có ai ở dưới bơi lội. Thường Thời Quy mang cô tới chiếc ghế bên bể bơi ngồi xuống,

"Trước tiên ngồi một chút, chờ tôi một chút sẽ trở lại sau."

"Không có chuyện gì, vừa rồi gặp được vài bằng hữu quen thuộc, còn chưa kịp theo chân bọn họ chào hỏi đâu, "

Ninh Tây đối với hắn cười cười,

"Anh đi làm gì thì cứ đi, không cần lo lắng cho tôi."

Thường Thời Quy lo lắng cô lạnh, gọi tới một bồi bàn, bảo lấy ra cho cô một cái áo choàng xong, mới yên tâm rời đi.

Ninh Tây ở trên ghé ngòi không được một lát, đã có người đi phía bên kia đến, hơn nữa nhìn về mặt mấy người này, bọn họ là hướng tới chỗ cô mà đến.

Cô không đứng người lên nghênh đón những thiếu gia tiểu thư này, mà là đem áo choàng trên người kéo chặt hơn một chút, ban đêm gió lạnh, cô còn không muốn bị cảm mạo.

"Cô quả nhiên mặt dày mày dạn đến đây, "

Tướng Vân từ trên cao nhìn xuống Ninh Tây ngồi ở trên ghé,

"Mặc một bộ lễ phục giá rẻ đứng ở bên cạnh Thường ca, cô không biết mất mặt sao?"

Ninh Tây cười tủm tỉm nhưn mày:

"Tôi mặc quần áo giá rẻ, Thường thị tổng tài cũng nguyện ý bồi ở bên người tôi, tôi như thế nào lại cảm thấy mất mặt?"

Tướng vân: "Cô không biết xấu hổ!"

Ninh Tây cười đến càng thêm ôn nhu:

"Tướng tiểu thư, chúng ta làm diễn viên đều là dùng mặt ăn cơm, làm sao có thể không biết xấu hổ?"

"Cô cô cô..."

Tướng Vân tức đến mức mặt cũng đỏ, gặp Ninh Tây còn có bộ dáng định thần nhàn nhã, lửa giận trong lòng lập tức nổ tung, cô ta quay đầu nói với mấy người đi theo sau lưng,

"Mấy người đem cô ta đẩy xuống hồ bơi cho tôi, xem cô ta còn có thể mạnh miệng hay không!"

Mấy người bạn đứng cạnh đó rõ ràng có thể nghe được lời của cô ta, nhưng cũng không nhúc nhích lấy một phân.

Bởi vì... Bọn họ không dám đắc tội Thường Thời Quy. Cô gái này là Thường Thời Quy mang vào, bọn họ nếu như đẩy người vào trong hồ, chẳng khác gì

là đánh vào mặt mũi của Thường Thời Quy, đây không phải là đả tội với người sao?

Bọn họ đúng là nịnh nọt Tướng gia, nhưng càng không thể đả tội với Thường Thời Quy.

"Tướng tiểu thư, thôi đi, nhiều người như vậy ở chỗ này, nếu như làm lớn chuyện cũng không tốt, "

Một người trong đó mở miệng khuyên nhủ,

"Đến lúc đó Thường tiên sinh có lẽ sẽ tức giận."

"Cô ta là cái gì chứ, anh ấy sao có thể vì cô ta mà giận tôi, "

Tướng Vân nghe nói như thế, ngược lại càng thêm nóng giận,

"Mấy người cuối cùng là có giúp tôi hay không?!"

Mấy người đó ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, vẫn không có ai dám đi qua chạm vào Ninh Tây.

Ninh Tây thấy thế khẽ cười một tiếng, tiếng cười này lọt vào tai Tướng Vân nghe, chính là khiêu khích, cười nhạt, hung hăng trừng mắt với Ninh Tây:

"Cô cười cái gì?"

"Tôi cười Tướng tiểu thư là người đáng yêu a, "

Ninh Tây từ từ đứng lên, hạ giọng nói, "Ngốc đến đáng yêu."

"Cô!"

Tướng Vân từ nhỏ đến lớn bị người nịnh đã quen, đâu chịu nổi khi nghe Ninh Tây như vậy nói, đưa tay đẩy Ninh Tây, Ninh Tây hướng ra phía sau lão đảo một bước, vịn cái ghế mới đứng vững.

"Mấy người, ở đây làm cái gì?"

Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Tường Vân quay đầu lại nhìn người mới đến một cái, liền quay đầu:

"Ông quản tôi!"

"Ninh tiểu thư, thẹn thùng, con gái không hiểu chuyện, làm cô rước lấy phiền phức, tôi thay mặt nó nhận lỗi với cô."

Người đàn ông hơn 40 tuổi đi đến trước mặt Ninh Tây, hấn mặc trên người âu phục đen, đầu tóc cẩn thận tỉ mỉ cực kỳ chỉnh tề. Cho dù ai cũng không nghĩ ra, một người nghiêm túc như vậy, năm đó nỗ lực chống lại ý đám đông cưới một người phụ nữ giới giải trí.

Ninh Tây vẻ mặt bình tĩnh nhìn người đàn ông cho dù nói lời xin lỗi cũng mang theo vài phần cao cao tại thượng, quay đầu nhìn Tường Vân đang tức giận, khẽ mỉm cười:

"Tường tiên sinh ngài khỏe, tôi nghĩ Tường tiểu thư đối với tôi khả năng có thể có chút hiểu lầm."

Thấy cô trên mặt có ý cười, Tường Hồng Khải trên mặt cũng mang theo vui vẻ:

"Không biết vừa rồi con bé có làm cô bị bị thương không?!"

"Ai muốn ông giúp tôi nói xin lỗi?!"

Tường Vân xen giữa hai người, đỏ mặt quát,

"Tôi không cần ông quan tâm, đừng giả mù sa mưa mượn danh nghĩa của tôi, đi quyền rũ phụ nữ!"

Tường Vân thanh âm không nhỏ, cho nên động tĩnh bên này đưa tới một số người chú ý, chỉ là phần lớn người đều sáng suốt ra vẻ cái gì cũng không nghe thấy.

Nhìn loại chuyện náo nhiệt như vậy, cũng phải phân biệt trường hợp cùng thân phận đối phương.

"Chuyện gì xảy ra?"

Thường Thời Quy nghe được động tĩnh đã đi tới, thấy Ninh Tây bị vây

quanh bởi mấy thiếu gia tiểu thư bình thường từ trước đến nay chơi bời lêu lổng, áo choàng trên người Ninh Tây cũng rơi trên mặt đất, vì vậy nhú nhú mây.

Hắn đi lên trước nhặt áo choàng khoác lên đầu vai Ninh Tây, xoay người nhìn đám người Tưởng Vân, sắc mặt hết sức khó coi,

"Các người vây ở chỗ này làm cái gì?"

Thường Thời Quy vừa xuất hiện, mấy người đi cùng Tưởng Vân rồi rút cổ đầu rút cổ lui về phía sau mấy bước, dùng hành động bày tỏ chuyện này không có quan hệ gì với bọn họ.

Nhất là vài người con trai trong đó bọn, theo bọn họ, Thường Thời Quy che chở cho Ninh Tây lại là chuyện bình thường. Làm đàn ông, nguyện ý lấy loại phương thức này mang một người phụ nữ xuất hiện ở nơi quan trọng, đã chứng minh nữ nhân này ở trong lòng hắn, có một chút địa vị.

"Thời Quy, bọn cùng Ninh tiểu thư có chút ít tranh chấp, khiến Ninh tiểu thư chịu ủy khuất, tôi cảm thấy vô cùng xin lỗi, "

Tưởng Hồng Khải nhìn ra Thường Thời Quy nổi giận, quay đầu nói với Ninh Tây,

"Ninh tiểu thư, người xem việc này huyên náo, là do tôi dạy bảo con gái không nghiêm, khiến cô chế giễu, cô đại nhân đại lượng, tha thứ cho con bé, tôi bảo đảm nó về sau tuyệt đối sẽ không lại tìm làm phiền cô."

Hôm nay việc này nếu như truyền ra ngoài, sẽ thành Tưởng gia tiểu thư vì đoạt nam nhân, cố ý dẫn người gây khó xử với một nữ nghệ sĩ, việc này Tưởng Vân gánh nổi, nhưng Tưởng gia cũng không thể vút hết mặt mũi.

Ninh Tây cúi đầu xuống khẽ cười một tiếng:

"Tưởng tiểu thư xuất thân nhà giàu có, tính cách thẳng thắn, tôi nào giám trách tội?"

Lời này nghe tựa như mềm mại, kì thực từng chữ đều có gai, chỉ không nói rõ, Tưởng Vân ý thế hiếp người, tính tình không tốt, cô chỉ là một tiểu nghệ sĩ không dám đắc tội với Tưởng gia.

Tướng Hồng Khải nghe lời này, trong lòng không thoải mái, nhưng khi nhìn bộ dáng quật cường của Ninh Tây, nhìn không được lòng lại mềm nhũn, một cô gái tuổi còn trẻ, xinh đẹp phải chịu ủy khuất lớn bị người ta bắt nạt, trong lòng tức giận cũng bình thường.

"Cho dù cô muốn tránh tội, cũng có thể làm gì tôi?"

Tướng Vân cười lạnh nói,

"Cô đừng tưởng Tướng Hồng Khải đối với cô vẻ mặt ôn hoà liền hếch mũi lên mặt, tôi không tin cô chỉ dùng khuôn mặt này mà khiến đàn ông đều đi nâng đỡ cô, có phải dùng thân thể mới có được như ngày hôm nay."

"Vậy thì thật là ngượng ngùng, "

Ninh Tây mỉm cười sờ sờ gò má chính mình,

"Gương mặt này khiến Tướng tiểu thư xem không vừa mắt, là lỗi của tôi."

Ninh Tây hoài nghi vị Tướng tiểu thư này chắc là không có đầu óc, mấy lời nói này thành ra là đem Thường Thời Quy cũng mắng chung vào theo mấy người đàn ông tầm thường khác.

Nghe ra Ninh Tây là đang ám chỉ mình ghen tị với cô ta xinh đẹp, Tướng Vân tức giận đến mất đi lý trí:

"Cái loại lên giường với đàn ông để tồn tại như cô, tôi cần gì phải ghen tị?!"

Thấy Tướng Vân gương nanh múa vuốt nhào tới, Ninh Tây hướng phía sau tránh đi, mới phát hiện mắt cá chân mình bị đau, hẳn là do vừa rồi Tướng Vân đẩy cô một cái kia.

Nhưng mà trước khi cô tránh ra được, đã có một người chắn ở phía trước.

Thường Thời Quy dùng tay ngăn cách Tướng Vân đang nhào tới, trầm giọng nói:

"Cô nháo đủ chưa?!"

Tướng Vân không dám tin nhìn Thường Thời Quy, đưa ngón tay chỉ Ninh Tây phía sau hẳn, mặt mũi tràn đầy ủy khuất:

"Anh vì một nữ diễn viên mà mắng em?"

Dĩ vãng Thường ca mặc dù đối với cô lãnh đạm, nhưng chưa bao giờ dùng sắc mặt như vậy giọng nói như vậy đối với cô, Ninh Tây này có cái gì tốt, khiến hắn biến hóa lớn như vậy?

Cũng bởi vì cô ta rất xinh đẹp?!

Thường Thời Quy quay đầu nhìn về phía Tưởng Hồng Khải, mặt không chút thay đổi nói:

"Tưởng nhị thúc, trước kia cô ấy hồ nháo, chú lúc nào cũng nói là nó còn nhỏ, hy vọng tôi có thể bao dung nhiều hơn. Nhưng trên thế giới không phải là tất cả mọi người đều là cha mẹ của nó, có thể vô hạn bao dung cho nó. Nhị thúc phải giáo dục con gái thật tốt nữ nhi, mà không phải để cho người khác một mặt bao dung. Hôm nay con bé trước mặt tôi, có thể ra tay đánh bạn gái tôi, thực sự không biết sợ hãi là gì?!"

Lời này Thường Thời Quy cực kỳ không khách khí, thậm chí là trước mặt mọi người không để cho Tưởng Vân thể diện, nếu như Tưởng Vân không có phản ứng thích hợp, chỉ sợ Tưởng Thường hai nhà ở giữa hợp tác, cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Người vây xem ở đây vốn chỉ cảm thấy Ninh Tây chẳng qua là tiểu nghệ sĩ được Thường Thời Quy dẫn theo bên cạnh vui đùa một chút, nhưng nhìn thấy thái độ này của Thường Thời Quy, cũng có chút kinh hãi rồi.

Cái cô nghệ sĩ Ninh Tây này đến tốt cùng có thủ đoạn gì, thế mà có thể làm cho Thường thị tổng tài không gần nữ sắc giận đỏ cả mặt vì hồng nhan?

Chương 43

Bạch Lộ đứng ở chỗ không xa nhìn một màn này, tâm tình hết sức phức tạp. Cô chưa bao giờ thấy Thường Thời Quy đối với con gái không khách khí như vậy, cũng chưa bao giờ thấy hắn che chở một cô gái như thế. Thời điểm mọi người cùng một chỗ chơi đùa, thường xuyên cười hắn là không hiểu phong tình, giống như đầu gỗ, hắn cũng chưa bao giờ phản bác, cũng không thềm để ý.

Hóa ra hắn không phải là không hiểu phong tình, cũng không phải là đầu gỗ, chỉ là đối tượng hắn săn sóc không phải là cô, cũng không phải là những người con gái khác, chỉ có Ninh Tây sau khi xuất hiện, sự ôn nhu tỉ mỉ của hắn mới biểu hiện ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Cô biết rõ chính mình cần phải trầm mặc rời đi, làm như không trông thấy gì cả, sau đó hoàn mỹ duy trì hình tượng Bạch gia đại tiểu thư cao quý cùng thận trọng. Nhưng lúc này căn bản bước không nửa bước chân, chỉ có thể lẳng lặng nhìn Thường Thời Quy giống như che chở Ninh Tây như che chở trân bảo vậy.

Tưởng Hồng Khải giờ phút này hết sức xấu hổ, hắn biết rõ việc này là con gái nhà mình không có lý. Nếu như đổi lại hắn là Thường Thời Quy, chỉ sợ cũng muốn phát hỏa.

Đàn ông sao, cũng chỉ muốn mặt mũi, hắn hiểu.

Hắn nhìn bốn phía, phát hiện nhiều người vụng trộm nhìn phía bên này, vì vậy nói.

"Có lời gì chúng ta đi vào trong phòng nói, cái chỗ này bí mật khó giữ, nếu nhiều người biết, không nên khiến Ninh tiểu thư bị ủy khuất nữa."

Thường Thời Quy lúc xoay người, không cẩn thận đụng phải cánh tay Ninh Tây, xúc cảm mềm mại lạnh lạnh khiến hắn giật mình.

Gió đêm thổi tới, mang theo một tia rùng mình, hắn nhìn sóng nước gợn trong hồ bơi do gió thổi, cởi áo khoác tây trang trên người xuống khoác lên trên người Ninh Tây, cúi đầu nói với cô:

"Chúng ta tìm gian phòng nói chuyện."

Tây trang đắp lên người trên Ninh Tây, rộng thùng thình, vẫn còn mang theo một tia âm áp trên người Thường Thời Quy bao bọc cô.

Ninh Tây bóp cổ áo tây trang, không tiếng động gật đầu.

Đi chưa được hai bước, Thường Thời Quy phát hiện sắc mặt Ninh Tây có cái gì không đúng, dáng đi đường cũng không được tự nhiên:

"Chân em làm sao vậy?"

"Vừa rồi không cẩn thận bị vẹo."

Ninh Tây ghét bỏ nhìn chân mang giày cao gót, ở thời điểm này, giày cao gót là vô dụng nhất.

Thường Thời Quy quay đầu lại nhìn Tưởng Vân, đáy mắt lộ vẻ cảnh cáo.

Tưởng Vân bị ánh mắt hấn hù dọa sững sốt, cô thậm chí hoài nghi, ở trong nháy mắt này, Thường Thời Quy nhìn cô trong ánh mắt mang theo sát ý.

Trên thực tế Thường Thời Quy cũng không làm gì, hấn chỉ cẩn thận đỡ Ninh Tây, hướng thang máy khách sạn đi đến.

Tưởng Vân cùng bạn bè thấy thế nhân cơ hội quay lại chạy vào đám người, hận không thể qua chuyện hôm nay, Thường Thời Quy có thể quên bọn họ có dáng dấp như thế nào.

Sớm biết rằng Thường Thời Quy coi trọng cô gái này như vậy, bọn họ nói cái gì cũng sẽ không theo Tưởng Vân đến, quả thực là tự tìm phiền toái.

"Bạch Lộ?"

Tưởng Thành gặp Bạch Lộ đang định rời đi, không nhịn được nói,

"Cô muốn đi làm gì?"

Bạch Lộ chỉ chỉ toilet cách đó không xa:

"Đương nhiên là đi trang điểm lại."

Trên mặt Tưởng Thành vẻ mặt đôi tới đôi lui, cuối cùng cúi đầu mắng một câu, xoay người đi vào trong đám người. Hắn cùng Tưởng Vân mặc dù là anh em huynh muội, nhưng từ nhỏ hai người thân thiết, hiện tại Tưởng Vân gây ra loại chuyện mặt mặt này, hắn hiềm khích còn không kịp, đâu còn muốn liên quan đến.

"Cám ơn."

Tiến vào gian phòng sau, Ninh Tây đem tây trang trên người trả lại cho Thường Thời Quy.

"Không có việc gì."

Thường Thời Quy đối với Ninh Tây cười cười, thuận tay liền đem tây trang mặc lên trên người mình. Sau đó lại gọi một cuộc gọi nội tuyến cho phục vụ, bảo nhân viên phục vụ đưa mấy ly thức uống nóng đi lên.

Nhìn hai người bỏ họ như vậy, Tưởng Vân hộc máu đỏ lên, cắn môi ngồi trên sofa không nói gì. Theo ý cô, Ninh Tây chính là một con hồ ly tinh, câu dẫn Thường Thời Quy.

Mà Thường Thời Quy chính là người đàn ông vô tội bị hồ ly tinh lừa gạt, tất cả đều là lỗi của Ninh Tây.

Tưởng Hồng Khải cũng đã thành tinh, nếu như còn nhìn không ra Thường Thời Quy đối với nữ nghệ sĩ này có ý tứ, mấy thập niên xem như sống vô dụng rồi. Hắn xoay người đóng kín cửa phòng, cười làm lạnh nói.

"Ninh tiểu thư, hôm nay chuyện này, tất cả đều là do con gái sai, không biết rõ phải bồi thường như thế nào, mới có thể đền bù tổn thất cho cô?"

"Tưởng nhị gia nặng lời, tôi vừa rồi đã nói qua, Tưởng tiểu thư làm người thẳng thắn, tôi sẽ không trách tội, ông không cần nói cái gì mà phải bồi thường."

Ninh Tây nhếch khóe miệng, nụ cười trên mặt lễ phép lại xa cách.

Thường Thời Quy lãnh đạm nói:

"Ninh Tây mặc dù không phải là tiểu thư nhà giàu có, nhưng cũng là nghệ sĩ

đang hot, chỉ sợ không cần phải Tưởng nhị thúc bồi thường. Hôm nay nên cho Ninh Tây một lời xin lỗi không phải là chú, mà là Tưởng Vân."

Tưởng Vân cuối cùng không thể nhịn được nữa đứng lên, khóc nức nở hướng về Thường Thời Quy quát:

"Thường Thời Quy, anh là tên khốn kiếp, em chán ghét anh."

Ném xuống những lời này, Tưởng Vân xoay người rời đi, lúc đóng cửa phát ra một tiếng phịch.

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, Ninh Tây mặt không chút thay đổi nhìn cửa bị đóng lại, Tưởng Hồng Khải vẻ mặt lúng túng hướng Thường Thời Quy cười, mà Thường Thời Quy ánh mắt lại rơi vào mắt cá chân Ninh Tây.

"Em đem giày cao gót cởi ra, "

Thường Thời Quy đem dép thả tới trước mặt Ninh Tây.

"Có phải đau lắm không? Tôi đã gọi bác sĩ, chịu khó nhịn một chút."

"Không có chuyện gì, chỉ là bị trật mà thôi, "

Ninh Tây không để ý lắm cười cười,

"Trước kia ở tổ phim cảnh chạy bộ, dù trặc chân còn có thể chụp cảnh đánh võ, như thế này coi là cái gì."

"Dù trước kia như vậy, nhưng không thể từ nay về sau cũng không cần chú ý thân thể mình."

Thường Thời Quy ngồi xổm xuống, giúp Ninh Tây cởi giày cao gót, sau đó đem dép cho cô mang vào chân.

Làm xong những động tác này, hẳn mới ý thức hành động của mình có chút đột ngột, gấp rút đứng lên không được tự nhiên dờn ánh mắt, mặt đỏ tới mang tai giải thích.

"Xin lỗi, vừa rồi nhất thời..."

Ninh Tây nhìn chân mang dép, lại nhìn người đàn ông trước mặt tay chân

luồng cuông, chậm rãi lắc đầu:

" Thường tiên sinh, cảm ơn anh, tôi biết rõ anh là vì quan tâm tôi."

Chỉ là những năm này cô vì cuộc sống, thói quen chịu thương đau, đã sớm quên cảm giác của một cô gái được chiều chuộng.

Ngồi ở bên cạnh, Tưởng Hồng Khải cảm giác mình bị dư thừa, hấn ngón trở thỉnh thoảng nhún lên tay vịn ghế sô pha, nhin cả buổi, cuối cùng mở miệng nói:

"Việc này tôi nhất định sẽ trả cho Ninh Tây tiểu thư một cái công đạo, cháu cứ yên tâm."

Thường Thời Quy không nói gì, mà quay đầu nhìn Ninh Tây.

"Nếu Tưởng tiểu thư không muốn nói xin lỗi với tôi, "

Ninh Tây khom lưng sờ mắt cá chân, phát hiện chỗ đó bị sưng lên.

"Chuyện này Tưởng nhị gia cũng không cần nhắc lại, coi như tôi vận khí không tốt."

Nhưng điều Tưởng Hồng Khải băn khoăn không phải là thái độ của Ninh Tây, mà là ý tưởng của Thường Thời Quy. Nhưng tình huống bây giờ, Thường Thời Quy rõ ràng muốn thay Ninh Tây đòi công đạo, nếu như hấn không có thành ý, chỉ sợ về sau quan hệ hai nhà đều có ảnh hưởng.

Tưởng gia bọn họ không ít sản nghiệp phát triển đều dựa vào Thường thị, nếu như Thường Thời Quy thực sự đối với Tưởng gia có bất mãn, hậu quả không phải là điều Tưởng gia có thể gánh được.

Nhưng Ninh Tây này cũng kỳ quái, từ đầu tới đuôi thái độ không mặn không nhạt, không nhân cơ hội hướng Thường Thời Quy tỏ vẻ ủy khuất, cũng không vội mượn thân phận của Thường Thời Quy khiến Tưởng gia không còn mặt mũi, quả thực chính là cứng mềm không ăn.

"Ninh tiểu thư nói lời này, thật khiến tôi không đất dung thân, "

"Ninh tiểu thư bị thương ở chân, tôi cũng không tiện quấy rầy, "

Ông từ trên ghế salon đứng lên,

"Mong cô nghỉ ngơi thật tốt."

Nếu Thường Thời Quy không thông, cũng chỉ có thể nói chị dâu tìm mẹ của Thường Thời Quy nói chuyện, Thường phu nhân chắc chắn cũng không để con trai cưới một cô gái giới giải trí vào cửa.

Thường Thời Quy lại thích, mẹ hắn không thích, Ninh Tây muốn vào cửa, cũng không dễ dàng như vậy.

"Tuởng nhị thúc đi thông thả."

Thường Thời Quy nói một câu như vậy, lễ phép như vậy, nhưng thái độ tỏ ra vô cùng lãnh đạm.

Tuởng Hồng Khải đi ra cửa, nhớ tới những năm này mình cũng không thân cận với phụ nữ, nhịn không được thở dài. Năm đó nếu như không phải hắn kiên trì cưới Trần Trân Trân, con gái cùng hắn tình cảm cũng sẽ không kém đi, như vậy...

Năm đó Trần Trân qua đời, truyền thông cũng tốt, người hâm mộ cũng tốt, tất cả đều khiển trách hắn, giống như hắn tội ác tày trời, khó có thể tha thứ được.

Cô ta là tự sát, lại không phải bị giết, những người này trách hắn là có ý gì?

Năm đó những người kia lòng đầy căm phẫn, hiện nay còn có ai còn nhớ đến Trần Trân Trân?

Chẳng qua là mấy người nhàm chán tự xưng là người chính nghĩa mà thôi.

Sớm biết có hôm nay, hắn năm đó tuyệt đối sẽ không làm những chuyện hồ đồ, cưới cái người phụ nữ phiền toái vào cửa, gây ra nhiều chuyện như vậy.

Hắn quay đầu lại mắt nhìn cửa phòng sau lưng, chỉ là không nghĩ đến Thường Thời Quy thế nhưng cũng đi theo đường cũ năm đó, thật không biết nên cười hay là nên đồng tình.

Thường Thời Quy sớm muộn gì cũng sẽ minh bạch thôi.

Cũng không lâu lắm, nhân viên phục vụ đưa thức uống nóng đến, Thường Thời Quy bung một ly đưa tới trong tay Ninh Tây:

"Uống chút đồ uống đi."

Ban đêm khí lạnh, Ninh Tây mặc lễ phục mặc dù xinh đẹp, nhưng khó giữ được ấm áp, nên uống thức uống nóng đối với thân thể cô mới tốt.

"Thường tiên sinh..."

Ninh Tây bung thức uống nóng, kinh ngạc nhìn Thường Thời Quy,

"Bởi vì năm đó ở bệnh viện có một đoạn qua lại như thế, anh liền đối tốt với tôi như vậy sao?"

Thường Thời Quy không thừa nhận, nhưng cũng không phản bác, hấn hai mắt nhìn Ninh Tây, thâm thúy và ôn nhu, bộ dáng như vậy đủ để cho tất cả phụ nữ động lòng.

Ninh Tây miễn cưỡng cười cười, đem thức uống nóng nâng đến bên miệng uống một ngụm, ly nước toát ra hơi nóng khiến ánh mắt của cô cũng mơ hồ:

"Anh đối tôi tốt như vậy, nhờ mau khiến tôi hiểu làm thì làm sao bây giờ?"

"Không phải là..."

"Thường tiên sinh, "

Ninh Tây cắt đứt lời Thường Thời Quy chưa nói ra khỏi miệng,

"Tôi hiện tại về mặt sự nghiệp phát triển làm trọng, hết thảy cũng chỉ lấy sự nghiệp làm trọng."

Thường Thời Quy trầm mặc một lát, gật đầu nói:

"Tôi hiểu rõ."

Trong phòng lần nữa lại an tĩnh lại, Ninh Tây rũ mắt xuống, không muốn nhìn vào hai mắt Thường Thời Quy:

"Thường tiên sinh, tôi vô cùng cảm tạ anh."

Cám ơn anh khiến tôi đã cách nhiều năm, lần nữa cảm nhận được sự bao dung cùng bảo vệ.

Chỉ là điều tốt như vậy, cô bây giờ muốn cũng không có nỗi,

"Tôi..."

"Leng keng."

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên, Thường Thời Quy gấp rút đứng lên nói:

"Bác sĩ đến, tôi đi mở cửa."

Ninh Tây nhìn hấn tỏ ra vội vàng, mí mắt run rẩy, không nói gì thêm.

Bác sĩ vào cửa kiểm tra cho Ninh Tây xong, đưa cho cô hai chai thuốc xịt:

"Bị thương không quá nghiêm trọng, chỉ là mấy ngày gần đây không thể mang giày cao gót, cũng không thể chạy nhanh quá kịch liệt, nếu không thương thế lại tăng thêm."

"Xin hỏi còn có cái gì phải chú ý không?"

Thường Thời Quy hỏi.

"Có cần thứ gì bổ một chút?"

Bác sĩ hai tóc mai đã hoa râu thấy Thường Thời Quy lo lắng hiện rõ trên mặt, cười lắc đầu nói:

"Thường tiên sinh không cần lo lắng, vị bằng hữu của anh nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi, nếu như kiên trì muốn ăn đồ bổ dưỡng, có thể ăn một chút thức ăn bổ khí huyết thì tốt cho thân thể của cô ấy."

"Cám ơn ông."

Tiền bác sĩ ra cửa, xoay người nói với Ninh Tây,

"Trên chân bị thương, trong nhà lại không có người chiếu cố em, hôm nay trước hết ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, tôi ngày mai đưa em trở về, được

không?"

Thấy Thường Thời Quy gần như mang bộ dáng cẩn thận, Ninh Tây cự tuyệt như thế nào cũng nói không nên lời.

Chương 44

Ninh Tây ở khách sạn một đêm, trước khi ngủ còn có nhân viên phục vụ đưa một chén canh xương vào.

Buổi sáng cô bị tiếng đập cửa đánh thức, mở cửa phòng liền thấy Thường Thời Quy đứng ở ngoài cửa, trong tay cầm theo bữa sáng cùng một cái túi, bên trong túi là một bộ quần áo của nữ, một đôi giày đế bằng.

"Chào buổi sáng, "

Thường Thời Quy đem mấy thứ trong tay đưa cho Ninh Tây, mỉm cười nói.

"Tôi ở cách vách, ăn xong điếm tâm, tôi lại đưa em trở về."

"Cám ơn, "

Ninh Tây mang thứ cái túi bỏ lên trên bàn, quay đầu nhìn Thường Thời Quy.

"Vào ngồi một chút?"

Thường Thời Quy ánh mắt lưu luyến trên người Ninh Tây, lắc đầu nói:

"Tôi không quấy rầy em dùng bữa sáng."

Ninh Tây quay đầu lại nhìn Thường Thời Quy đứng ở ngoài cửa, cười cười:

"Được."

Đóng cửa lại, Ninh Tây tự giễu cười cười, như vậy cũng tốt, từ đây làm người bình an, hẳn làm Thường thị tổng tài, sau này gia đình hòa thuận, hạnh phúc mỹ mãn.

Mở ra cái nắp cơm hộp, bên trong một chén cháo, một phần rau dưa salad cùng vài cái điếm tâm làm thành gấu mèo. Thấy những thứ này, cô dừng lại.

Trước đây không lâu, cô khen blog một tiệm ăn, trong tấm ảnh, chính là những thứ này. Trên thực tế cô thấy điếm tâm hình gấu mèo nhìn đáng điệu thơ ngây chân thành, cho nên tiện tay khen, cũng không phải là muốn ăn

những đồ này.

Cháo hương vị chua ngọt, salad ngon miệng, điểm tâm cũng vừa vặn.

Một tiếng đồng hồ sau, Ninh Tây nhấn chuông cửa phòng căn phòng cách vách, mới vừa đề xuống không đến hai giây, cửa phòng liền mở ra, Thường Thời Quy xuất hiện ở trước mắt cô.

"Ăn xong?"

Thường Thời Quy đi ra cửa, nhìn Ninh Tây cười nói:

"Chúng ta đi thôi."

"Ân."

Ninh Tây gạt đầu, hai người sóng vai đến gần thang máy, Thường Thời Quy đưa tay ấn xuống tầng trệt, sau đó bên trong thang máy hoàn toàn yên tĩnh.

Thường Thời Quy nhìn gò má Ninh Tây, muốn nói lại thôi.

Rõ ràng hai người bọn họ cách gần như vậy, nhưng hấn lại không hiểu ý nghĩ của cô. Hấn nghĩ liền lĩnh ôm lấy cô, sau đó cùng cô nói, không cần quá ủy khuất chính mình, hết thầy còn có hấn.

Nhưn loại lời này hấn nói không nên lời, mà có lẽ cô cũng không muốn nghe những lời này.

"Ninh Tây, "

Nhìn thang máy từng tầng một hạ xuống, Thường Thời Quy mở miệng nói.

"Em mong muốn nhất là cái gì?",

Ninh Tây hai mắt nhìn thẳng phía trước, không có nhìn Thường Thời Quy:

"Tôi là tục nhân, trừ tiền cùng danh vọng, còn có thể có cái gì?"

Nghe cô dùng giọng nói bình tĩnh như vậy để hình dung chính mình, Thường Thời Quy trong nội tâm mơ hồ bị làm đau.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Ninh Tây từ trong túi lấy ra kính râm, đeo lên mặt, đột nhiên bốn phía tia chớp nổi lên, một đám phóng viên lao qua.

"Xin mọi người tránh một chút, tránh một chút."

Bảo an khách sạn thấy thế, gấp rút ra sức tách phóng viên ra, để Thường Thời Quy cùng Ninh Tây từ trong thang máy đi ra.

"Thường tiên sinh, xin hỏi anh công khai mang theo Ninh tiểu thư có mặt tiệc rượu tối hôm qua, hai người đang yêu đương sao?"

"Thường tiên sinh, xin hỏi anh đang cùng Ninh Tây lui tới sao?"

"Ninh Tây, Ninh Tây, bên ngoài đồn đãi nói cô ở khách sạn một đêm không về, là với Thường tiên sinh cùng một chỗ, cái này là thật sao?"

Bảo an khách sạn thấy ông chủ tổng công ty bị phóng viên vây, vội vàng gọi thêm nhiều người đến, đem Thường Thời Quy cùng Ninh Tây bảo hộ ở bên trong, để tránh hai người bị phóng viên tại chỗ làm bị thương.

"Cám ơn mọi người quan tâm cuộc sống của tôi, nhưng tôi cùng Thường tiên sinh chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường, mong mọi người không nên hiểu lầm, "

Ninh Tây bị phóng viên chen lấn đột nhiên xông đến lão đảo một cái, Thường Thời Quy bên người cô vội vươn tay đỡ mu bàn tay cô, tay kia cầm các loại ống nghe, camera đang hướng về khuôn mặt của Ninh Tây.

"Mong mọi người nhường một chút."

Lấy thân phận của Thường Thời Quy, chưa từng gặp qua cục diện như thế. Những phóng viên này ánh mắt nhìn Ninh Tây, không giống như là đang nhìn một người diễn viên, mà giống như đang nhìn một khối thịt tản ra mùi thơm, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nhào lên cắn một cái.

"Ninh Tây! Cô nói hai người không phải là người yêu, vậy tại sao lại cùng nhau đi ra từ khách sạn, Thường tiên sinh còn che chở cô như vậy, "

Một phóng viên gân giọng hỏi,

"Hi vọng cô giải thích một chút."

"Chúng tôi chỉ là ở cùng một khách sạn mà thôi, cái này không có gì phải giải thích, "

Ninh Tây dừng bước, nhìn phóng viên bốn phía vây quanh, chấp tay trước ngực.

"Mong các vị phóng viên bằng hữu không nên hiểu lầm, kính nhờ kính nhờ."

Phóng viên thấy Ninh Tây chết không thừa nhận quan hệ của hai người, lại thấy Thường Thời Quy che chở Ninh Tây như thế, vì vậy đều tiến tới trước mặt Thường Thời Quy:

"Thường tiên sinh, anh có thể nói anh cùng Ninh Tây tiểu thư quan hệ như thế nào."

Thường Thời Quy trầm mặt:

"Không thể trả lời, mời các người tránh ra."

"A!"

Không biết ai giơ ống nghe lên nhưng không giữ chặt, rơi đập trực tiếp trên đầu Ninh Tây.

"Ninh Tây, em không có sao chứ?"

Thường Thời Quy đẩy hai phóng viên đang cách Ninh Tây gần nhất ra, giang hai cánh tay đem Ninh Tây ôm vào trong ngực, mặt lạnh như băng,

"Các vị bằng hữu phóng viên nếu như còn làm loạn như vậy nữa, xin mời các vị chờ văn kiện luật sư của tôi gửi tới."

Thấy Thường Thời Quy lạnh mặt, phần lớn phóng viên trong lòng đều có chút chột dạ, Thường Thời Quy là dạng thân phận gì, trong lòng bọn họ rất rõ ràng, đắc tội vị này, đối với bọn họ xác thực không có lợi.

"Nhưng chúng ta làm phóng viên, có quyền tự do phỏng vấn, anh không được can thiệp."

Một phóng viên nhìn còn trẻ tuổi ngạnh cái cổ mở miệng.

Các phóng viên khác nghiêng đầu cúng bái người này, trẻ con miệng còn hôi sữa này là ở đâu ra, dám nói như vậy?

Thường Thời Quy lạnh lùng nhìn phóng viên vừa nói chuyện một cái, phóng viên này còn dư lại lời nói cũng nói không nên lời, co rúm lại cúi đầu.

"Chúng ta đi."

Mắt nhìn phóng viên bốn phía đang hoảng không dám lộn xộn nữa, Thường Thời Quy che chở Ninh Tây, đầu cũng không quay lại đi ra đại sảnh, lưu lại một đồng phóng viên hai mặt nhìn nhau.

"Vừa rồi ai đập ông nghe?!"

Một phóng viên thờ hồng học mắng.

"Chúng ta đến phỏng vấn, không phải đến kết thù!"

Hiện ở xã hội này cạnh tranh kịch liệt, ai mà không nghĩ muốn có chén cơm tốt để ăn? Đắc tội với những đại nhân vật kia, bọn họ về sau nghĩ đứng vững gót chân, cũng khó.

Tối ngày hôm qua, tin tức Thường thị tổng tài dắt tay Ninh Tây tham gia tiệc rượu có mặt những nhân vật tai to mặt lớn ùn ùn kéo tới xuất hiện ở trên internet. Bọn họ còn tưởng rằng Ninh Tây có bộ phận quan hệ xã hội ở sau lưng đẩy tay, mượn Thường Thời Quy tuyên truyền. Hôm nay cố ý đến chặn khách sạn, cũng là vì vạch trần thủ đoạn tuyên truyền của Ninh Tây, nhưng sự thật tình huống cùng dự đoán của bọn họ không giống nhau.

Ninh Tây cùng Thường Thời Quy cùng nhau từ trong thang máy đi ra, Thường Thời Quy vì Ninh Tây trách cứ truyền thông, từ đầu tới đuôi đều đi phía trước ngăn cản cho Ninh Tây, thái độ che chở hết sức rõ ràng.

Ngược lại thái độ Ninh Tây tỏ ra có chút lạnh nhạt, không chỉ nói thẳng hai người chỉ là bằng hữu, hơn nữa cũng không làm ra cử động thân mật với Thường Thời Quy.

Nói nghệ sĩ đang hot ôm bắt đùi Thường thị tổng tài để tuyên truyền? Nói nữ nghệ sĩ có dã tâm bùng bùng muốn gả vào nhà giàu có? Kịch bản này rõ ràng là không có dính dáng.

Tổng tài bá đạo si niệm với nữ nghệ sĩ xinh đẹp, nhưng nữ nghệ sĩ không bị tiền tài quyền thế mê hoặc, đối với tổng tài bá đạo theo đuổi làm như không thấy?

Bọn họ giống như cầm nhâm kịch bản?

Che chở Ninh Tây lên xe, Thường Thời Quy thu hồi cánh tay mình đang khoác lên vai của cô.

"Em đừng động, tôi nhìn đỉnh đầu một chút."

Thường Thời Quy nhẹ nhàng vén tóc trên đỉnh đầu Ninh Tây, phát hiện chỗ mới vừa rồi bị đụng, quả nhiên sưng lên

"Xin lỗi, tôi không nghĩ tới phóng viên sẽ đến khách sạn chặn người, đáng nhẽ cần phải sớm một chút sắp xếp bảo an."

Ninh Tây vuốt vuốt tóc, đau đến hít một hơi khí lạnh, sau đó cười khổ nói:

"Xem ra hai ngày nay vận khí không tốt lắm, với anh không có quan hệ, tôi còn chưa cảm ơn anh vừa rồi giúp tôi cản những phóng viên kia, nếu như không phải là anh ở đây, chỉ sợ bây giờ còn bị bọn họ vây quanh."

"Nếu như không có tôi, em cũng sẽ không bị bọn họ vây lấy."

Thấy Ninh Tây đối với mình khách khí như vậy, Thường Thời Quy trong lòng có chút không vui.

"Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ xử lý tốt, em không cần bởi vì loại chuyện nhỏ nhặt này ảnh hưởng tâm tình."

Ninh Tây gật đầu, sau đó nói:

"Đưa tôi đi studio đi, hôm nay còn có mấy cảnh diễn."

"Nhưng trên chân còn bị thương, nên ngừng hai ngày lại quay nữa?"

"Nào có người đầu tư phim nào như vậy, tổ phim ngừng một ngày sẽ phải đốt một ngày tiền, coi như anh có tiền cũng không thể lãng phí như vậy."

Ninh Tây cười cười.

"Yên tâm đi, tôi đã cùng đạo diễn nói chuyện, mấy ngày gần đây chỉ quay cảnh nhẹ, không có vận động gì kịch liệt."

Thường Thời Quy trong lòng không bỏ được, chỉ là hấn cùng với Ninh Tây quan hệ còn không thân mật đến mức hấn có thể quyết định tha cô.

Ở tổ phim (phần son tam sinh),

Có người nói với Khổng Ngọc Hằng.

"Khổng đạo, hôm nay diễn viên Ninh Tây khả năng không tới được?"

Cô ấy cùng Thường tổng tài đang có tin tức yêu đương, lúc này đã truyền khắp toàn bộ internet, Ninh Tây nếu như xuất hiện, nhất định sẽ bị phóng viên chặn ở trên đường.

"Nếu cô ấy không đến, chúng ta cũng quay mấy cảnh không có cô ấy trước "

Khổng Ngọc Hằng sớm đã cảm thấy Thường Thời Quy cùng Ninh Tây trong lúc đó có gì đó, nếu không Thường Thời Quy cũng sẽ không bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy đầu tư vào tổ phim của bọn họ. Chỉ là những lời này cô không thể nói với những người khác.

"Những lời này bên ngoài truyền ra mà thôi, tổ phim chúng ta không cần nói lung tung, Ninh Tây chưa tới, chúng ta trước hết quay vai phụ diễn."

Bọn họ biết bộ phim phần lớn đầu tư là Thường tổng tài nhìn mặt mũi Ninh Tây mới nhảy vào đầu tư, cho nên gặt đầu liên tục.

Xe màu đen có rèm che dừng ở ngoài tổ phim, Ninh Tây mở cửa xe, muốn đi xuống.

"Ninh Tây."

Thường Thời Quy gọi lại, cô quay đầu lại nhìn.

Trên mặt cô đeo kính đen, Thường Thời Quy thấy không rõ cảm xúc đáy mắt cô, lúc ấy trực giác nói cho hấn biết, nếu như có lời nói hiện tại không nói, về sau khả năng không có cơ hội nói.

"Tôi thích em, muốn cùng em cùng trải qua quãng thời gian còn lại của đời người."

Ninh Tây nơi cổ họng khẽ run lên, khuôn mặt lại không có chút nào thay đổi, thản nhiên nói:

"Thường tiên sinh, cái thích này quá hư vô mờ mịt. Tôi đối với anh hoàn toàn không biết gì cả, mà anh đối tôi cũng chưa hiểu rõ, hai người chúng ta... Vốn là không thích hợp."

Cô cho là mình tối hôm qua đã nói lời ám chỉ, Thường Thời Quy sẽ không đem lời tỏ tình nói ra. Người đàn ông này từ nhỏ đã là người cao cao tại thượng thiên chi kiêu tử, tại sao biết rõ đối phương sẽ cự tuyệt mình, còn đem lời tỏ tình nói ra?

Nhưng Thường Thời Quy lại hết lần này tới lần khác làm như vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

"Con người đều là sẽ thay đổi, "

Ninh Tây nhếch khóe miệng cười.

"Lúc tôi niên thiếu, có thể ở trong lúc vô ý khiến anh đi ra khỏi mù, là một chuyện hết sức tốt đẹp. Nhưng tôi đã không phải là tôi của năm đó, mà anh cũng không phải là anh của năm đó, anh không cần vì năm đó có một đoạn qua lại kia ngay cả tôi cũng không biết, đem toàn bộ quãng đời còn lại đều thưởng cho tôi."

Thường Thời Quy đi đến trước mặt cô, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt cô một cái khẽ thờ dài:

"Không phải là thưởng cho em, mà em chính là tâm hồn của tôi."

Ninh Tây lắc đầu lui về phía sau một bước, khiến giữa hai người cách khoảng cách an toàn giữa nam và nữ:

"Thường tiên sinh, anh thích hợp với người phụ nữ tốt hơn."

"Tôi cũng không cần người khác tốt hơn."

Thường Thời Quy hai mắt thâm thúi, bên trong in rõ ràng thân ảnh Ninh Tây.

"Em không phải là tốt nhất, nhưng là đối với tôi mà nói, lại không ai có thể so được em."

"Thật xin lỗi, "

Ninh Tây đẩy mắt kính trên sống mũi.

"Thật xin lỗi."

Nói xong câu đó, Ninh Tây xoay người, sai bước hướng phương hướng tổ phim đi đến, những đồng nghiệp khác trong tổ phim trung đem cô vây lại, cô mới hoảng hốt dừng bước chân.

"Ninh lão sư, cô không sao chứ, những phóng viên kia yêu viết loạn, chớ để ở trong lòng."

"Ninh lão sư, sắc mặt cô giống như không tốt lắm, có phải ngã bệnh không, có muốn nghỉ ngơi trước một chút?"

"Ninh lão sư..."

"Ninh lão sư..."

"Tôi không sao, cảm ơn mọi người quan tâm, "

Ninh Tây quay đầu lại, thấy xa xa xe Bentley màu đen vẫn ở chỗ cũ, Thường Thời Quy lẳng lặng đứng ở trước cửa xe, cũng chưa hề xô dịch bước chân.

Chỉ là bọn họ cách nhau quá xa, cô nhìn không thấy vẻ mặt hần giờ phút này.

Hít sâu một hơi, Ninh Tây quay đầu nói với Khổng Ngọc Hằng:

"Khổng đạo, thẹn thùng, tôi đến muộn."

"Không có việc gì, không có việc gì, trước quay vài cảnh vai phụ diễn, "

Khổng Ngọc Hằng trấn an cười nói.

"Cô trước đi hoá trang đi. "

Ninh Tây điếm gạt đầu, rồi hướng những người khác trong tổ phim nói xin lỗi.

"Thẹn thùng, trì hoãn công việc của mọi người."

Ở đây nhân viên làm việc làm sao có ý kiến gì, chiếu theo tình huống hôm nay, Ninh Tây có thể tới tổ phim, đã là chuyện không dễ dàng.

"Ninh lão sư, cô tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

Thợ trang điếm hoá trang cho cô, phát hiện Ninh Tây con mắt có chút sưng vù.

"Đúng vậy, "

Ninh Tây cười nói.

"Tối hôm qua liền lo lắng phóng viên viết loạn, nào biết sáng sớm hôm nay rời giường, bọn họ quả nhiên viết loạn."

Trong vòng luẩn quẩn giới giải trí này, từ trước đến nay lời nói không thích nói quá rõ, thợ trang điếm nghe ra ý tứ của Ninh Tây chính là, cô cùng Thường Thời Quy không phải là quan hệ tình lữ, hy vọng người trong tổ phim không cần truyền loạn.

Thợ trang điếm suy nghĩ cẩn thận điếm này, lúc này liền cười nói:

"Chẳng qua là dựa vào những thứ tin tức này kiếm cơm, đương nhiên thấy gió sẽ hô mưa, cô cũng chớ để ở trong lòng."

Ninh Tây cười cười, không phản bác.

Chương 45

Tổ phim (phần son tam sinh) coi như bình tĩnh, nhưng trên web lại cực kì náo nhiệt, bởi vì có truyền thông đem đoạn video Thường Thời Quy che chở Ninh Tây tải lên.

(Phóng viên bao vây Ninh Tây, tổng tài Thường thị bảo hộ ra ngoài)

(Ninh Tây:Tôi cùng Thường tiên sinh chỉ là bạn bè bình thường)

Đoạn video này quay thời gian không ngắn, đem Ninh Tây cùng Thường Thời Quy từ trong thang máy đi ra đến lúc Ninh Tây bị micro đập vào đầu, đều quay được rõ ràng rành mạch, có thể là sợ Thường Thời Quy, truyền thông cố ý đem đoạn Thường Thời Quy nổi nóng phát một đoạn ngắn.

Bạn bè trên mạng vốn còn cảm thấy Ninh Tây ôm bắp đùi, sau khi xem hết video, tâm tình phức tạp, vẻ mặt vắn vẹo.

Bạn bè trên mạng giáp: Vốn đang cho rằng sẽ thấy một đoạn nữ nghệ sĩ miệng nói là bằng hữu bình thường, động tác lại các loại ái muội, kết quả lại khác quá nhiều so với dự liệu, ta vì suy nghĩ của chính mình mà muốn xin lỗi nữ nghệ sĩ này.

Bạn bè trên mạng át: Ninh Tây nói cô ấy cùng thường boss là bằng hữu bình thường, ta tin, chỉ là thường boss chỗ đó....

Bạn bè trên mạng bính: Thường boss bạn trai lực max!

Bạn bè trên mạng đinh: tôi cảm thấy mấy người chính là não quá nhiều tế bào yêu, nếu như bạn nữ giới của tôi bị nhiều người vây như vậy, tôi cũng vậy đi lên che chở, nhìn đến hai người thực là bạn tốt, đều là truyền thông viết loạn.

Bạn bè trên mạng n: Lời này là nghiêm túc sao?

Bạn bè trên mạng n+1:Tôi chỉ muốn nói, các người cùng truyền thông thật sự là đủ rồi, khi chân tướng chưa rõ, nguyên một đám nói gần nói xa ám hiệu Ninh Tây ôm bắp đùi, kéo tổng tài Thường thị để tuyên truyền. Giống như ở trong mắt các người, chỉ cần là nữ nghệ sĩ, các cô ấy đối mặt với người đàn

ông có tiền, cũng chỉ biết câu dẫn, chỉ biết tuyên truyền, mắt nhìn người cũng chỉ được có như vậy?

Bạn bè trên mạng n2: Điều này chẳng lẽ... Không phải là tổng tài lạnh lùng thâm mền mỹ nhân, tiếc thay mỹ nhân cự tuyệt, là chuyện đáng buồn sao?

Bạn bè trên mạng n+ 3: Ha ha ha, người hâm mộ nhà Ninh Tây mặt càng lúc càng lớn, cũng dám ch rằng Thường thị tổng tài thâm mền thần tượng nhà mình. Cũng không nhìn một chút người ta là thân phận gì, còn thiếu phụ nữ?

Bạn bè trên mạng n+ 4: Người phía trên lời nói mặc dù khó nghe, nhưng tôi cũng cảm thấy không thể nào có chuyện thâm mền. Loại đại nhân vật như thế này sao có thể thâm mền một người phụ nữ.

"Chu Mạt Ly, cô lại muốn làm gì?"

Người đại diện Chu Mạt Ly, sợ cô lại làm chuyện điên rồ, gấp rút gọi điện thoại hỏi.

"Tôi thật sự không làm, "

Chu Mạt Ly xem trên web ngôn luận càng ngày càng phát triển theo phương hướng mình muốn, trên mặt lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

"Anh yên tâm đi."

Hai ngày nay trên web đột nhiên nhắc lại chuyện trước kia, nói Ninh Tây bị bôi đen, ở tô phim bị bắt nạt, cô ta liền đoán được việc này có thể là do Ninh Tây lén lút thuê người ở trên mạng nói ra.

Nếu Ninh Tây cũng đã bắt nạt đến trên đầu cô, cô nếu như không phản kích, nhịn không được cục tức.

Muốn chơi cuộc chiến dư luận trên internet, cô còn chưa sợ qua ai, hai năm qua ngay cả Tôn Vũ Hàm ở trên tay cô cũng bị thua thiệt, Ninh Tây cũng đừng mong được yên.

Vỡ kịch hay còn ở phía sau!

"Chị Tây Tây, có người ở trên web nói xấu chị. "

Tiểu Dương xem bài viết trên web, càng cảm thấy không thích hợp, sao lại thành Thường thị tổng tài thâm mền chị Tây Tây rồi?

"Lại mấy chuyện vặt vãnh thôi mà."

Ninh Tây dùng điện thoại di động xem mấy bài viết, lần trước cô bị Chu Mạt Ly mua người trên mạng bôi đen, mấy trang báo mạng cũng cũng nhân cơ hội giội cho cô nhiều thùng nước đục, lần này lại tiếp tục như thế nữa.

"Đề em gọi điện thoại cho anh Trương, bảo công ty xử lý chuyện này."

Theo Tiểu Dương, chị Tây Tây cái gì cũng tốt, thấy có người nói xấu cô, là không thể nhẫn nhịn.

"Không cần phải để ý đến, "

Ninh Tây uống một hớp nước,

"Loại đề tài này qua một hai ngày sẽ quên đi thôi, chúng ta nếu như vội vã giải thích mới thuận ý đối phương."

"Nha..."

Tiểu Dương sững sờ gật đầu, nhìn thấy Ninh Tây vẫn bình tĩnh, trong nội tâm dâng lên vô hạn sùng bái. Chị Tây Tây thực bảo trì bình thản, nếu như cô bị người oan uổng như vậy, sớm tức giận đến giậm chân rồi.

Thấy Tiểu Dương cứ ngây ngốc, Ninh Tây nhin cười không được, cúi đầu dùng số điện thoại di động tự nhân gửi một cái tin nhắn, sau đó xóa lịch sử lưu trữ tin nhắn.

Mười hai giờ trưa hôm sau, trên web đột nhiên có người đăng ra một đoạn video, trong clip, người từ trước đến nay được hâm mộ Chu Mạt Ly, ở trong một chiếc xe nuốt mây nhả khói, quần áo bại lộ cùng một người đàn ông trung niên trêu chọc, quá trình cực kì khó coi.

Người đàn ông trung niên không ít người trên mạng cũng biết, người này chính là Tưởng Hồng Khải, chồng của ảnh hậu Trần Trân Trân đã tự sát.

Đoạn video này ngắn ngủi chỉ có một phút, nhưng đối với rất nhiều người mà nói, không thể nghi ngờ là động trời đại sấm.

Năm đó Trần Trân Trân tự sát 1, quần chúng xúc động phần nộ, thậm chí còn có người hâm mộ tới cao ốc tổng bộ Tưởng thị kháng nghị, huyên náo cả nước cũng biết.

Về sau truyền ra tin tức nói là Trần Trân Trân bởi vì mắc bệnh trầm cảm mới tự sát, mà Tưởng Hồng Khải bởi vì Trần Trân Trân tự sát, thống khổ như thế nào, sống không bằng chết như thế nào, thậm chí còn có truyền thông nói hẳn uống thuốc ngủ quá nhiều, được đưa vào bệnh viện cứu chữa khẩn cấp, người hâm mộ tức giận mới không tiếp tục vây quanh tổng bộ Tưởng thị, mà giá cổ phiếu của Tưởng thị cũng từ đáy cốc bò lên.

Hiện giờ người đàn ông trong truyền thuyết thiếu chút nữa vì Trần Trân Trân cũng muốn theo đi tây thiên, thế nhưng lại có bộ dáng bi ối như vậy, cùng một nữ nghệ sĩ ở trong xe thân mật.

Máu chột nhất là, một ngày sau chính là ngày giỗ Trần Trân Trân, Tưởng Hồng Khải lại ở cùng người phụ nữ khác, gấp gáp như vậy sao?

Trần Trân Trân chết đi, người hâm mộ trung thành cảm thấy bọn họ bị Tưởng Hồng Khải lừa gạt, mà người hâm mộ Chu Mạt Ly cũng cảm thấy không tiếp thu được.

Nếu như Chu Mạt Ly theo người khác nói yêu đương, bọn họ cũng sẽ không cảm thấy có cái gì, nhưng từ trong video thấy rằng, Tưởng Hồng Khải rõ ràng cũng chỉ là coi của ấy như món đồ chơi.

Trên web lập tức muốn nổ tung, nhất là người hâm mộ Trần Trân Trân, những người này sức chiến đấu hung hãn, đem chuyện Trần Trân Trân tự sát năm đó nguyên do hậu quả nói ra, hơn nữa có người bắt đầu đối với tin tức Tưởng Hồng Khải uống thuốc ngủ quá lượng phải vào bệnh viện hoài nghi.

Nhưng đoạn video này đăng lên không bao lâu, liền bị cắt bỏ, tất cả tin tức cùng Tưởng gia có quan hệ, tất cả đều không còn gì nữa.

Nhưng là đối với thời đại mọi người đều biết internet mà nói, thủ đoạn che giấu này căn bản chặn không được miệng của cư dân mạng, bọn họ có rất nhiều biện pháp ở trên internet phát ngôn.

Người không cho ta đăng video, vậy ta liền đăng printscreen, niêm phong ta một cái tài khoản, ta liền thấy lập một cái khác.

Tổng bộ trang báo mạng lúc này cũng sứt đầu mẻ trán, loại chuyện dĩ vãng như vậy, bọn họ chỉ cần che giấu bài viết, trên cơ bản nhiệt độ sẽ dần dần tiêu hạ đi, nhưng là lần này bất đồng, bọn họ che giấu video thành ra đổ thêm dầu vào lửa, sự tình càng ngày càng quyết liệt, bọn họ nếu như can thiệp vào nữa, chỉ sợ ngay cả chính bọn họ cũng dính dáng phiền toái.

"Chuyện này sau lưng có người đẩy tay, "

Tất cả mọi người nhìn ra được, chuyện này được không bình thường, có một chút chủ tài khoản đăng blog tính kích động rất mạnh, không ngừng hướng Tưởng gia cùng với sự kiện Trần Trân Trân tự sát năm đó kéo lên.

Trần Trân Trân chết nhiều năm như vậy, nếu có người vì cô đòi công đạo, sớm sao không đứng ra, thế nào tới bây giờ mới đột nhiên phát ra tiếng?

"Việc này lớn chuyện rồi, "

Một người tiếp một cú điện thoại, quay đầu nói với đồng nghiệp,

"Tôi vừa mới nhận được tin tức, Bộ thông tin đài quốc gia đã chú ý tới chuyện này."

"Bọn họ không phải từ trước đến nay không chú ý tin tức giải trí sao?"

Một người khác kinh ngạc nói,

"Như thế nào lại bị người của Bộ thông tin để mắt tới?"

"Người hâm mộ Trần Trân Trân chạy tới trước cao ốc đài quốc gia, nói là hoài nghi nguyên nhân Trần Trân Trân tử vong, "

Người nghe điện thoại vuốt vuốt huyệt Thái dương,

"Tôi đi gọi ông chủ cuộc điện thoại, việc này bên chúng ta, chỉ sợ áp chế không nổi."

" Tưởng Hồng Khải này đến tột cùng đắc tội với ai, đem sự tình huyền ảo lớn như vậy?"

Vài người trong lòng âm thầm kêu, kể từ đoạn thời gian trước, trên web bắt

đầu lưu truyền ảnh chụp có quan hệ với Trần Trân Trân, còn có người viết rất nhiều văn chương nhưng nhớ lại Trần Trân Trân, khiến cho không ít người trên mạng đối với Trần Trân Trân chết đi bày tỏ đáng tiếc.

Vốn bọn họ cho rằng đây là bạn bè thân thiết hoặc là công ty đại diện của Trần Trân Trân, đem Trần Trân Trân đã chết tuyên truyền kiếm tiền, nào biết sự tình rẽ một bước ngoặt, hướng về một phương hướng khác chạy.

"Nếu quả thật có người muốn dùng loại phương pháp này đối phó Tưởng Hồng Khải, người này thật bảo trì bình thần."

Một nhân viên phòng kỹ thuật xem mấy tin tức có liên quan đến Tưởng Hồng Khải cùng Trần Trân Trân, phát hiện thời gian gần một năm, cũng bắt đầu có người lôi chuyện tình yêu giữa Tưởng Hồng Khải cùng Trần Trân Trân, Tưởng Hồng Khải vì cưới Trần Trân Trân, nỗ lực chống lại ý đám đông, làm ra không ít việc cảm động nhân tình. Hai người mến nhau, hiểu nhau, kết hôn, cuối cùng Trần Trân Trân mắc bệnh trầm cảm tự sát, Tưởng Hồng Khải thương tâm khổ sở đến cỡ nào, sống không bằng chết, từ đây cũng chường mắt bất kỳ người phụ nữ nào, quả thực chính là một bộ phim ngược tâm tình yêu.

Muốn dìm người xuống trước, khi tất cả mọi người bị Tưởng Hồng Khải si tình cảm động, lại phát hiện những biểu hiện đều là giả dối, những năm này Tưởng Hồng Khải căn bản không phải sống không bằng chết, ngược lại đã sớm đem Trần Trân Trân quên ở sau đầu, ngay cả nguyên nhân Trần Trân Trân tử vong, cũng lờ lững tại điểm hoài nghi.

Nếu như mọi người đã sớm biết Tưởng Hồng Khải không phải là người đàn ông tốt, như vậy hôm nay cái video này truyền ra, mọi người mặc dù cũng phần nộ, nhưng tuyệt đối sẽ không kích động đến nước này.

"Xem người nào đánh nước cờ này tâm tư chôn được thật sâu, không biết có ý đồ gì?"

Nhân viên kỹ thuật không hiểu nhú mày.

"Nếu muốn vạch trần Tưởng Hồng Khải, tối đa cũng chỉ có thể để hấn công lưng danh xấu, có thể ảnh hưởng đến hấn cái gì?"

Tưởng Hồng Khải lại không phải là người trong giới giải trí, bị đám người trên mạng phỉ nhổ, hấn vẫn là Tưởng nhị gia tiêu sái có tiền như cũ, cùng

lắm thì một năm nửa năm đàng hoàng ở nhà, đừng đi ra lộ quá nhiều mặt là được.

Nếu như là đối thủ của Tướng gia trên thương trường, muốn bôi đen cần phải bôi ở trên sản phẩm Tướng thị hoặc là đối với thái độ phục vụ khách, đem sinh hoạt cá nhân của Tướng Hồng Khải ra nói, có bao nhiêu tác dụng? Huống chi Tướng Hồng Khải ở Tướng thị cũng chỉ là một chức vị danh nghĩa để lấy tiền mà cần không làm việc, quyền khống chế công ty thực tế là ở trên tay lão đại Tướng gia.

Cho dù đem chuyện xấu cá nhân ra nói, lão đại tướng gia kia sinh hoạt cá nhân trên thực tế cũng chẳng phải sạch sẽ, bọn họ không đem chuyện Tướng lão đại ra nói, kéo một chuyện của Tướng lão nhị không có thực quyền ra làm cái gì?

Trong biệt thự Thường gia, Thường mẫu nhìn người của Tướng gia mang lễ đến thăm hỏi, lễ phép cười nói:

"Hai nhà chúng ta đều là thân thích, tới tới lui lui cần gì khách khí như vậy."

"Phải, phải, "

Đào Mẫn Á cười theo nói,

"Vài ngày không gặp, khí sắc của chị càng ngày càng tốt, xem giống như là trẻ hơn mười tuổi."

"Cũng được coi là lão phu nhân rồi, còn có thể trẻ đi mười tuổi"

Thường mẫu uống một ngụm trà, quay đầu nhìn hai anh em Tướng gia đi cùng Đào Mẫn Á, trong lòng mặc dù có chút nghi hoặc, trên mặt lại rất bình tĩnh:

"Bình thường mấy người đều gấp rút, khó được đến một lần, cần phải ngồi lâu chút."

Nghe nói như thế, Đào Mẫn Á trên mặt cũng có chút lúng túng, năm đó đại tỷ gả đến Thường gia, trong lòng bà từng ghen tị một đoạn thời gian thật dài, về sau anh chồng xảy ra tai nạn xe cộ tử vong, Thường gia bên trong đấu tranh kịch liệt, lúc ấy Tướng gia sợ dính líu đến, cho nên giúp đỡ cũng có giới hạn. Hai năm này mặc dù còn lui tới, nhưng tình cảm chị em giữa hai

người, cũng thân cận không bằng trước khi kết hôn.

"Thời Quy như vậy, chị đâu cần bọn em quan tâm, "

Tưởng Hồng Khải tăng bốc nói,

"Toàn bộ thủ đô, ai không hâm mộ chị có một đứa con tốt như vậy?"

"Cái này cũng không có biện pháp, nếu như có thể, tôi ước gì hẳn có thể như những người trẻ tuổi khác, dễ dàng sống qua ngày, "

Thường mẫu thở dài,

"Giống như bây giờ, tuổi còn trẻ lại có vẻ người lớn trăm trăm, không có bộ dáng người trẻ tuổi "

"Thời Quy như vậy cũng không gọi là người lớn trăm trăm, cần phải gọi trăm ôn, "

Đào Mẫn Á nhưn mày nói,

"Em còn muốn cho cái tiểu tử thú kia nhà em đi theo Thời Quy học, đỡ phải chơi bồi lâu lẳng cả ngày ở bên ngoài."

"Thành Tử còn trẻ, chờ nó lớn chút nữa thì tốt rồi."

Thường mẫu cười cười, không nói gì thêm.

Tưởng Thành hai năm qua đua xe, đánh lộn đánh lạo, thậm chí còn dùng quy tắc ngầm với nữ nghệ sĩ, thật sự là rất không tốt, trước kia cũng khuyên, nhưng không có hiệu quả chút nào, hiện tại cũng không tốt để mở miệng, đỡ phải khiến người ta chán ghét bản thân phiền hà.

"Chị, chúng ta hôm nay đến, thứ nhất là vì thăm chị, còn là vì muốn hướng Thời Quy xin lỗi, Thời Quy bình thường quá bận rộn, chúng em cũng không tiện quấy rầy, cho nên đặc biệt hướng chị bồi tội."

"Bồi tội?"

Mẹ Thường, Đào Tuệ Tuyết nhìn Tưởng Hồng Khải.

"Lời này là sao?"

"Việc này đều tại chúng ta nha đầu không hiểu chuyện kia nhà em, đắc tội với bạn gái của Thời Quy, "

Tưởng Hồng Khải nói đến đây, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Đứa nhỏ này những năm nay bị em làm hư, làm việc không dùng đầu óc, đích xác..."

Hắn lắc đầu, tỏ ra có lòng mà không đủ lực.

Đào Tuệ Tuyết thấy hắn nói không đầu không đuôi, đuôi lông mày nhảy lên:

"Thời Quy có bạn gái?"

"Đúng vậy, chị còn không biết chuyện này?"

Tưởng Hồng Khải thấy vẻ mặt Đào Tuệ Tuyết không biết chuyện, trong lòng biết việc này có cái để diễn, liền giải thích,

"Khuya ngày hôm trước trên tiệc rượu Thường thị, Thời Quy dẫn theo một nữ nghệ sĩ tương mạo xuất chúng làm bạn gái. Nha đầu nhà chúng em từ nhỏ đã yêu dính Thời Quy, thấy hắn bên cạnh có coo gái khác, trong lòng nổi nóng, liền đi tìm người ta gây phiền toái, làm hại bạn gái Thời Quy tẹo chân, trong lòng cảm thấy bần khoản."

Nữ nghệ sĩ tương mạo xuất chúng?

Chương 46

Đào Tuệ Tuyết nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói:

"Việc này chị còn không rõ lắm, tưởng chú cùng Thời Quy có cái gì hiểu lầm, không bằng chờ hấn trở về giải thích rõ ràng. Hai nhà chúng ta giao tình nhiều năm như vậy, cũng đừng bởi vì một chút chuyện nhỏ mà có hiềm khích."

"Đúng vậy đúng vậy, "

Tướng Hồng Khải cười gật đầu liên tục, thấy Đào Tuệ Tuyết tựa hồ cũng không hỏi tới Ninh Tây, vì vậy chủ động nói.

"Nếu không phải là Thời Quy khuya ngày hôm trước mang nữ nghệ sĩ kia công khai công diễn, em còn không biết hấn hiện tại đã có người yêu. Cô gái này vóc người thủy linh, so với công gái khác chững chạc hơn, nghe nói gần đây còn rất có tiếng, khó trách Thời Quy sẽ thích, thậm chí vì cô ấy, còn nói mấy câu uy hiếp phóng viên."

Những lời này nghe như khen Ninh Tây, trên thực tế để lộ ra tin tức lại thêm một tầng ý tứ.

Rất xinh đẹp, lại là diễn viên, vừa mới gặp may liền bên cạnh Thường Thời Quy, còn khiến hấn vì cô ta mà nổi giận, hình tượng này không giống như nhân vật chính diện.

Nhưng mà khiến Tướng Hồng Khải thất vọng là, dù hấn nói như vậy, Đào Tuệ Tuyết cũng không có bao nhiêu phản ứng. Năm đó thời điểm hấn cưới Trần Trân Trân, Tướng gia trên dưới ai cũng có nhảy ra phản đối?

Thái độ Đào Tuệ Tuyết đây là gì? Ung dung nhìn Ninh Tây vào cửa chính Thường gia?

"Con trai cũng đã hiểu chuyện, cũng không muốn quản, "

Đào Tuệ Tuyết cười vẻ mặt mây trôi nước chảy.

"Hiện tại thời đại mới, không phải chú ý đến yêu đương tự do sao."

"Tuy nói như vậy, nhưng cũng không thể quá thái quá, "

Đào Mẫn Á mắt nhìn chồng ngồi ở bên cạnh mình

"Một nghệ sĩ nhỏ như vậy mà cưới vào cửa nhà, chỉ sợ mặt mũi nhìn người cũng không được."

"Cái gì mặt mũi với không mặt mũi, "

Đào Tuệ Tuyết cắt đứt lời nói Đào Mẫn Á.

"Em tính tình này sớm nên sửa lại, liên tục như vậy cũng không hay. Quan tâm cái này làm cái gì?"

Đào Mẫn Á nghe chị gái nói vậy, cho rằng căn bản không đem Ninh Tây để vào mắt, lúc này liền cười nói:

"Nói cũng phải, có đôi khi những người tuổi trẻ, càng ép tình cảm ngược lại sẽ càng tốt, cứ như vậy thuận theo tự nhiên, sau chỉ sợ cũng không có tình cảm gì."

Đào Tuệ Tuyết không đồng ý lời này, cũng không phản bác, ngược lại nói tới chuyện khác:

"Hôm nay nghe người ta nói Hồng Khải gặp phiền toái gì?"

"Không phải l phiền toái gì lớn, chỉ là dân mạng gây loạn, qua vài ngày lại không sao."

Tưởng Hồng Khải đang nói, nghe của bảo mẫu Thường gia nói Thường Thời Quy trở về.

"Thời Quy trở về?"

Bởi vì năm đó tai nạn xe cộ sau đó phát sinh những chuyện kia, làm cho Đào Mẫn Á đối với Thường Thời Quy, có chút kính sợ cùng với chột dạ, cho nên vừa thấy Thường Thời Quy vào, trên mặt không nhìn được tăng vài phân nịnh nọt.

"Gì, dựng, chú Tưởng, "

Thường Thời Quy đem áo khoác tây trang trong tay đưa cho người giúp việc, ngồi xuống bên cạnh Đào Tuệ Tuyết.

"Mẹ".

"Trở về?"

Đào Tuệ Tuyết cười vỗ vỗ vai hắn.

"Để mẹ bảo đầu bếp làm món ăn con thích, lát nữa ăn nhiều một chút."

"Ân."

Thường Thời Quy đáp một tiếng, không nói gì nữa.

Hắn từ trước đến nay ít nói, đám người Tưởng Hồng Khải cũng không cảm thấy có cái gì không thích hợp, nhưng Đào Tuệ Tuyết lại phát giác được con trai hôm qua còn hào hứng, hôm nay lại ảm đạm rồi.

"Thời Quy, chú đến là để nhận lỗi với con, khuya ngày hôm trước việc kia..."

"Chú Tưởng, đây là chuyện giữa Tưởng Vân với Ninh Tây, chú xin lỗi con làm cái gì?"

Thường Thời Quy mặt không thay đổi nhìn Tưởng Hồng Khải, tiếp nhận tách trà người giúp bung tới.

"Nếu như Tưởng Vân thực sự có thành ý, thì tự mình đi tìm Ninh Tây xin lỗi."

"Thời Quy, con nói lời này..."

Đào Mẫn Á thấy thể diện của em chồng bị Thường Thời Quy ép buộc cũng không thoải mái, gấp rút mở miệng nói.

"Cái cô Ninh Tây kia cũng chỉ là người ngoài, con cần gì vì một con hát bên ngoài, lại khiến người trong nhà khó xử."

"Cạch!"

Thường Thời Quy đem chén trà đặt ở trên bàn, trầm mặt nói:

"Nếu là người một nhà, không nên làm khó dễ khách quý mời tới."

Đào Mẫn Á trên mặt gương ngùng, bà nói Ninh Tây là con hát, Thường Thời Quy lại nói cô ta là khách quý, bà nếu như vẫn không rõ thái độ của Thường Thời Quy, thì bà thành người ngu.

Bà nhất thời không có bậc thang đi xuống, đành phải nghiêng đầu nhìn chị gái, ai biết chị gái lại chỉ cúi đầu uống trà, giống như không nghe không thấy động tĩnh gì.

Bầu không khí lập tức lúng túng.

Tướng Hồng Khải thấy thế, muốn lấy lại bầu không khí:

"Cháu trai đừng nóng giận, có chuyện từ từ nói, chú nhất định sẽ trả lại cho Ninh tiêu thư một công đạo."

Thường Thời Quy cúi đầu uống một ngụm trà, không nói lời nào.

"Đúng rồi, chú trai, chú nghe nói con ở công ty báo mạng có cổ phần?"

Tướng Hồng Khải lấp bắp nói,

"Con xem hiện tại ở trên mạng huyền ảo, mặc dù đối với chú không có tổn thương gì, nhưng cũng thấy khó coi. Con xem có thể nói Diêu Chính Vĩ giúp một tay, đem những tài khoản gây chuyện khóa lại?"

"Chú Tướng, con mặc dù kiềm giữ cổ phần của công ty, nhưng là chú cũng biết, cho tới bây giờ không nhúng tay vào hoạt động của công ty, "

Thường Thời Quy giọng nói lãnh đạm,

"Xin lỗi, chuyện này con không giúp được gì. "

Sau khi cự tuyệt Tướng Hồng Khải, Thường Thời Quy không đợi hấn giải thích, đứng lên nói:

"Xin lỗi, con còn có văn kiện phải xử lý."

"..."

Trơ mắt nhìn Thường Thời Quy đầu cũng không quay lại rời đi, Tưởng Hồng Khải gấp rút đứng lên muốn gọi hắn, nhưng Thường Thời Quy quá nhanh, hắn một chữ còn chưa nói, thân ảnh đã biến mất ở khúc quanh cầu thang.

"Chị, chị nói đứa nhỏ Thời Quy này, hiện tại tính tình là càng lúc càng lớn, như thế nào..."

Đào Mẫn Á nói còn chưa dứt lời, liền thấy vẻ mặt chị nhà mình có chút khó coi, lập tức im lặng.

Chị gái bà cái gì cũng tốt, khuyết điểm lớn nhất chính là bao che. Nếu như trước mặt nói Thường Thời Quy không tốt, chị gái liền trở mặt, mặt mũi của ai cũng không thêm để ý.

Chồng của Đào Mẫn Á là Tưởng Viễn Bằng thấy thế liền hoà giải:

"Chị, Mẫn Á cảm thấy nghệ sĩ giới giải trí tâm tư phức tạp, lo lắng Thời Quy thua thiệt, cũng không có có ý tứ gì khác."

"Chị biết rõ mấy người là có ý tốt, chỉ là đứa nhỏ này từ trước đến nay có chủ kiến, chuyện hắn quyết định, chị làm mẹ nó, cũng không nên nhiều chuyện nhúng tay vào, "

Trên mặt Đào Tuệ Tuyết dáng tươi cười không thay đổi,

"Không nói mấy cái này, hàn huyên cái khác một chút."

Đào Mẫn Á cười khan một tiếng, gật đầu nói:

"Nói chuyện khác."

Trong lòng ba người đều rõ ràng, hôm nay chuyến này tới Thường gia, không chiếm được kết quả bọn họ muốn.

Buổi trưa lúc ăn cơm, tất cả đều là người Tưởng gia liên tục tìm đề tài nói chuyện, mà chủ nhân là Thường Thời Quy thái độ tỏ ra rất lãnh đạm.

Ba người lúng ta lúng túng đi ra cửa chính Thường gia, Tưởng Hồng Khải

sau khi ngồi lên xe, oán hận nói:

"Hiện tại những hậu bối càng ngày càng không để cho trưởng bối chút mặt mũi."

Đào Mẫn Á nghe người phê phán người nhà mẹ đẻ bản thân, lúc này liền cau mày nói:

"Điều này có thể tránh Thời Quy sao, nếu như không phải là Vân Vân không có việc gì đi khiêu khích người ta, sự tình đâu thành như vậy?"

Chị gái vợ cháu trai có làm cho bà bất mãn, cũng chịu không được Tưởng Hồng Khải ở sau lưng nói hươu nói vượn.

"Vân Vân kia thích Thường Thời Quy không phải là chuyện ngày một ngày hai, hẳn mang bạn gái đến, không phải là kích thích Vân Vân nhà chúng ta sao?"

Tưởng Hồng Khải bị Đào Mẫn Á nói như vậy, trên mặt cũng không vui được.

"Chị dâu, Thời Quy là cháu trai chị, Vân Vân nhưng cũng là cháu gái bên chồng, chị không thể nặng bên này nhẹ bên kia."

"Vây Vân Vân nhà chú nếu như thích mặt trăng, vậy cũng phải cho con bé lên trời?!"

Đào Mẫn Á tức giận hỏi ngược lại.

"Trước kia không nhìn ra chú nghe lời nói Vân Vân như vậy?"

"Được rồi!"

Tưởng Viễn Bằng thấy hai người nói càng ngày càng không hay, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, quay đầu nói với Tưởng Hồng Khải.

"Chú nghĩ biện pháp đem những ngôn luận trên web dẹp xuống, xin lỗi cũng tốt, phong tỏa cũng tốt, lợi dụng tạo scandal tuyên truyền cũng tốt, dù sao hãy mau đem mặt trái của nó chìm xuống đi!"

"Em biết rõ, "

Tướng Hồng Khải thấy anh trai cũng mở miệng, phần nộ đáp ứng.

"Trời ạ, Tướng Hồng Khải này, quả thực không ngờ, " Tiểu Dương cảm di động tiến đến trước mặt Ninh Tây, chỉ trên mặt tin tức.

"Chị Tây Tây, chị xem một chút,, bị ỏi như vậy."

Ninh Tây nhận di động vừa nhìn, cái này bên trong ba phần thực, bảy phần giả, hơn nữa vô tình hay cố ý đem toàn bộ Tướng gia kéo xuống nước.

Đây có thể là đối thủ buôn bán Tướng gia, bắt đầu cháy nhà hôi của.

Có câu gọi tương đồ mọi người đẩy, Tướng Hồng Khải lần này □□ huyền não lớn như vậy, cũng khó trách có người nhân cơ hội giẫm hấn. Nhất là Khúc gia, mọi người đều biết, Khúc gia cùng Tướng gia quan hệ như nước với lửa.

Hai mươi mấy năm trước, tiểu thư Khúc gia cùng Tướng Hồng Khải kết hôn, không đến hai năm thì ly hôn, Tướng Hồng Khải không quản được miệng của chính mình, ra ngoài ăn phở, hơn nữa còn bị tiểu thư Khúc gia phát hiện.

Tiểu thư Khúc gia bị Tướng Hồng Khải làm tức giận đến sinh non, cuối cùng hai người ly hôn, cả đời không qua lại với nhau, Khúc gia cùng Tướng gia kết thù từ đó.

Tướng Vân là do vợ hai của Tướng Hồng Khải sinh ra, sinh con không bao lâu, thì bệnh qua đời, bên ngoài có tin đồn nói là vì Tướng Hồng Khải cả ngày ở bên ngoài ăn chơi đàn điếm, đem bà ấy tức đến chết.

"Thật sự là tuồng kịch vui nhà giàu có, "

Ninh Tây cười nhạo một tiếng, nói với Tiểu Dương.

"Đối với có vài người, cuộc sống hỗn loạn đều là tiêu khiển, ở trong mắt bọn họ, đàn bà phụ nữ đều là đồ chơi".

Tiểu Dương cảm thán:

"Nhà giàu quá phức tạp..."

Ninh Tây nhin không được cười nói:

"Cho nên chúng ta là rể cỏ, chúng ta tự hào?"

"Hắc hắc, "

Tiểu Dương vò đầu cười, sau đó nói.

"Đúng rồi, chị Tây Tây, chị lần trước tham gia chương trình đề tài về bạo lực học đường, đêm nay sẽ phát sóng."

Ninh Tây nghe vậy sau, lấy điện thoại di động phát một cái blog.

Ninh Tây v: Nay đêm muộn 10:20, hi vọng mọi người tập xem chương trình, (Thời Sự Hối đàm) không gặp không về.

Trên web scandal Ninh Tây cùng Thường Thời Quy yêu đương bốn phía bay tán loạn, anti fan châm chọc khiêu khích. Người hâm mộ thấy Ninh Tây này vài ngày liên tục không đăng blog, mà công ty đại diện cũng không đứng ra đáp lại, trong lòng bận tâm. Hiện tại thấy Ninh Tây phát blog, trong lòng bọn họ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là chương trình (Thời Sự Hối đàm) là cái gì, chưa nghe nói đến?

Thời gian phát sóng muộn như vậy, chắc là chương trình không có người xem, nữ thần nhà bọn họ vì sao lại tham gia một chương trình như vậy?

Một nhóm anti fan nhân cơ hội cười nhạo, nói Ninh Tây nhân khí là không cao trên thực tế có thể có chương trình mời cô tham gia cũng tốt lắm rồi, người hâm mộ không cần bắt bẻ.

Người hâm mộ giáp: Đúng vậy đúng vậy, Tây Tây nhà chúng ta nhân khí là không cao, chỉ là cùng với mấy người tai to mặt lớn quan hệ tốt, cùng với một số đại nhân vật quan hệ tốt mà thôi.

Trên thực tế, ngay cả tổ chuyên mục (Thời Sự Hối Đàm) cũng không dự liệu đến, tiết mục bọn họ có một ngày sẽ vì người hâm mộ nghệ sĩ cùng anti fan ở blog nóng giận cãi nhau.

Này coi như là, nằm nằm cũng ăn đạn?

Mười giờ hai mươi tối, đối với nhiều người không thích xem truyền hình, đã là thời gian đi ngủ. Nhưng bởi vì có Ninh Tây, một số người hâm mộ cùng anti fan vẫn canh giữ ở trước ti vi, người hâm mộ là vì ủng hộ thần tượng nhà mình, anti fan là vì tìm chỗ để nói xấu, sau đó nhanh chóng lên trên mạng chê bai một trận.

Nhưng mà khiến nhóm anti fan thất vọng, Ninh Tây ở trên chương trình tự nhiên thanh thản, nói năng văn nhã, những câu có lý, cũng không lấy lòng mọi người, cái loại đó từ trong ra ngoài tản mát ra vẻ tài trí, khiến không ít anti fan có chút hoảng hốt, bọn họ tại sao phải cố gắng bôi đen nữ nghệ sĩ này?

Vì những điều xấu về cô ấy lan truyền trước kia? Hay là bởi vì bọn họ cảm thấy cô không xứng với Thường thị tổng tài?

Nhưng khi bọn họ thật sự xem Ninh Tây trong chương trình, đột nhiên cảm thấy, một mỹ nữ xinh đẹp lại có tài tris như vậy, kỳ thật đáng giá để ai cũng thích. Bọn họ bôi xấu Ninh Tây, cũng chỉ là vì những thứ ngồn ngang trước kia, có lẽ sâu trong nội tâm kia cũng chôn ghen tị. Ghét Ninh Tây nhưng căn bản bọn họ chưa từng xem tác phẩm của cô, cũng chưa xem qua chương trình có cô tham gia, chỉ là vì những thứ bát quái kia truyền bá tràn lan, liền đối với cô ấy có cảm giác chán ghét.

Nhưng mà khi bọn họ thấy Ninh Tây trong chương trình, bị cô nói năng hấp dẫn, mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai bọn họ nghĩ xấu làm người a?

Ai da, trước kia không phát hiện, Ninh Tây lớn lên thật xinh đẹp, kể cả ống kính quay cận cảnh đặc tả, đều là mỹ mỹ, quả thực phải làm cho người ta cảm lòng giữ không được trái tim.

Nhất là khi người chủ trì lão Hứa hỏi Ninh Tây vì sao lại chú ý về bạo lực học đường như vậy, câu trả lời của cô ấy khiến rất nhiều người đau lòng.

"Năm đó học trung học, tôi ngã bệnh nằm viện dùng không ít thuốc kích thích, sau đó gần ngủ hai tháng, đại khái béo lên ba mươi cân."

Ninh Tây nói tới chuyện năm đó, giọng nói thập phần bình tĩnh, nhưng tất cả mọi người trước ti vi biết rõ, chắc chắn không phải là đoạn hồi tưởng tốt đẹp.

"Các bạn học bởi vì cô béo, nên bắt nạt cô sao?"

Lão Hứa nói,

"Nghe nói khi học cao trung, thành tích cô vô cùng xuất sắc, còn đại diện trường học đi thi đạt giải thưởng lớn?"

Ninh Tây cười gật đầu nói:

"Giải thưởng lần đó đại khái là vận khí tôi tốt? Kỳ thật tôi cũng không nghĩ tới, sẽ được giải thưởng."

"Khi đó bạn cùng lớp không có ai hâm mộ cô sao?"

Lão Hứa lại nói.

"Lúc tôi còn nhỏ đặc biệt hâm mộ bạn học thành tích tốt trong lớp."

"Vậy cũng không biết, bởi vì không có người nào nói cho tôi biết, "

Ninh Tây bắt đầu cười một tiếng.

"Nhưng khi đó mười sáu mười bảy tuổi, đúng là bắt đầu thích đẹp, lúc ấy cả lớp cho tôi một biệt hiệu, gọi là mập trư."

Ninh Tây không nói năm đó mình bị bắt nạt như thế nào, nhưng từ cái biệt hiệu này, mọi người có thể cảm nhận được ác ý. tràn đầy

"Từ lúc trước để có dáng người gầy như bây giờ, chắc cô bỏ ra bao nhiêu cố gắng?"

Lão Hứa nói tiếp.

"Tôi nghĩ ở trường quay và người xem, khẳng định không thể tin được cô trước kia từng béo."

"Thời điểm vừa tới nước ngoài, mọi thứ đều không thích ứng, có đôi khi còn trốn trong chăn khóc một trận, "

Ninh Tây cười đến phong đạm vân khinh.

"Có lẽ là do ở nước ngoài kia hai năm trôi qua quá cực khổ, cho nên từ từ mà

gây xuống."

"Cô nước ngoài như vậy, người trong nhà chắc lo lắng lắm?"

Lão Hứa hỏi những lời này, Ninh Tây trầm mặc một lát, sau đó cười nói.

"Nếu như bọn họ có thể biết, nhất định sẽ lo lắng."

Chương 47

Chương trình từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, đều hết sức lưu loát. Người xem chương trình này, có thể có người bị hại, có thể là người đã từng tham gia bạo lực học đường, hoặc người thân gia đình, cũng có thể chỉ là những người trước kia vây xem các cuộc đụng độ trong sân trường.

Những người đó không có ai khi nhìn những hình ảnh kia cùng với video, tài liệu mà tâm tình còn có thể không dao động.

Ngày hôm sau, một vị chuyên gia giáo dục nổi danh trong nước đăng một blog, nói tới nguy hại của bạo lực học đường, hệ thống giáo dục cùng với trách nhiệm của gia đình đối bạo lực học đường, cuối cùng còn khen ngợi Ninh Tây một câu, nói cô nguyện ý vạch trần vết sẹo của chính mình, khiến công chúng nguyện ý chú ý đến chủ đề bạo lực học đường này, cái này chính là biểu thị cho đạo đức của một người diễn viên.

Đúng vậy, đối với nghệ sĩ mà nói, phần lớn đều không thích công chúng biết rõ mặt trái khiến cho người không thích, bởi vì rất nhiều người hâm mộ đều là vì nhìn bộ mặt, nếu như bị bọn họ biết mình trước kia trên thực tế cũng không tốt lắm, những người hâm mộ này cũng không còn tiếp tục hâm mộ, thậm chí còn quay lưng ghét bỏ.

Nhưng mà Ninh Tây lại làm như vậy, hơn nữa lời nói còn thâm thía khiến mọi người quan tâm nhiều hơn.

Nếu như Ninh Tây đây chỉ là đang diễn trò, có thể diễn được như thế này, đó cũng là một chuyện phi thường tốt.

Bạn bè trên mạng giáp: xem chương kỳ trước này, không thể không nói, tôi đối với Ninh Tây cũng chỉ là người đi đường. Tôi mặc dù không xem qua phim cô ấy đóng, nhưng ánh mắt không lừa được người khác, lúc cô ấy đứng dậy cúi người hy vọng mọi người chú ý nhiều hơn vấn đề bạo lực học đường, khẩn cầu nơi đáy mắt là thật tâm.

Bạn bè trên mạng át: Đã từng chịu đựng qua bạo lực học đường, muốn nói một câu cảm ơn Ninh Tây, cảm ơn cô dũng cảm đứng ra như vậy, cảm ơn cô khiến tôi thoát được bóng ma trong quá khứ.

Trên web một bên nghiêng về tán dương, cả những người trước kia ghét Ninh Tây bình thường nhảy nhót bôi đen lung tung, hiện tại cũng không ló đầu, nguyên một đám yên tĩnh như gà.

Còn có video trang web cố ý mua chương trình kỳ này đăng lên, ngăn ngui trong thời gian hai ngày, chương trình tỉ lệ người xem vượt qua chín mươi vạn, ở các loại chương trình tin tức thời sự đã xem như một con số khó có được.

Tri danh bất cụ bạn bè trên mạng: khi lão Hứa hỏi Ninh Tây cô ấy ở nước ngoài, cha mẹ có thể lo lắng cho cô hay không, các người có chú ý tới ánh mắt của Ninh Tây? Mọi người có biết không, trên thực tế trước lúc Ninh Tây xuất ngoại, đã qua đời. Tôi hy vọng về sau Ninh Tây nếu như tham gia chương trình đàm thoại, người chủ trì không cần hỏi cô ấy những vấn đề này, thực, kính nhờ các vị. Chứng kiến cái ánh mắt kia của Ninh Tây, tôi khổ sở trong lòng nghĩ muốn khóc lên.

Vị tri danh bất cụ bạn bè trên mạng này để lại một lời nhắn như vậy, rất nhanh dẫn tới không ít người chú ý, trước khi Ninh Tây xuất ngoại, cha mẹ đã qua đời?

Như vậy nói, cô ấy bắt đầu từ mười bảy tuổi, cuộc sống một thân một mình?

Người hâm mộ giáp: Thỉnh mọi người không cần ở trong blog của Ninh Tây hỏi về cha mẹ của cô ấy, kính nhờ mọi người.

Người hâm mộ át: Có một số việc nếu Tây Tây không muốn nghĩ đến, mọi người không cần nhắc tới làm cho cô ấy khổ sở, cảm ơn mọi người, kính nhờ kính nhờ.

Nhưng mà sự tình cũng sẽ không thuận lợi như trong tưởng tượng của người hâm mộ như vậy, Ninh Tây quay phim xong, liền có phóng viên ngăn cản cô, hỏi thăm cô về chuyện đã qua.

"Ninh Tây, cô nói trước kia cô chịu đựng qua bạo lực sân trường, xin hỏi cô bây giờ có thể tha thứ cho những người bạn học đã từng bắt nạt cô không?"

"Ninh Tây, trên web truyền rằng cha mẹ cô đã qua đời, cái này là thật sao?"

Một đám phóng viên vây quanh Ninh Tây, hỏi đáp án, nhưng khiến bọn họ thất vọng là, Ninh Tây một câu đều không trả lời.

"Chuyện đã xảy ra bảy tám năm trước, lúc ấy các cô cũng đều là vị thành niên, cô hiện tại nhắc lại chuyện này, tức là không nghĩ tới chuyện sẽ tha thứ cho những bạn học đó sao?"

"Mỗi người đều có thời điểm phạm sai lầm, cô thân là nhân vật của công chúng, không thể rộng lượng tha thứ cho bọn họ sao?"

Ninh Tây dừng bước lại, nhìn về phía phóng viên đưa ra câu hỏi:

"Anh không phải là nạn nhân chịu bạo lực học đường, vậy cần gì phải nói tha thứ hay không tha thứ."

Phóng viên đưa ra câu hỏi lập tức á khẩu không trả lời được, sững sờ một hồi lâu sau:

"Chúng tôi bây giờ hỏi cô, cho nên hy vọng cô có thể trả lời."

Ninh Tây đối với hấn ha ha cười một tiếng, xoay người đầu cũng không quay lại tránh ra.

Phóng viên nhìn Ninh Tây rời đi, đều đuổi theo, chỉ là sức chiến đấu Tiểu Dương quá hung hãn, cứng rắn ngăn cản phóng viên, để Ninh Tây lên xe.

Xe chạy xa, Tiểu Dương mới thở phào nhẹ nhõm:

"Những phóng viên này đều điên khùng, chị Tây Tây, chị đừng đem lời nói bọn họ để ở trong lòng."

Thật không biết những phóng viên này nghĩ như thế nào, không đi trách cứ những người làm hại kia, ngược lại không ngừng vây quanh chị Tây Tây nói chuyện, đầu óc có bệnh sao?

"Bọn họ không điên khùng, mà là vì đem chuyện trên người chị khơi ra, bọn họ mới tranh thủ được mọi người chú ý, "

Ninh Tây mở ra điện thoại di động, trào phúng cười nói.

"Kỳ thật như vậy cũng tốt, có đề tài nóng này, mới có thể khiến cho nhiều người hơn trong xã chú ý vấn đề này."

"Nhưng như vậy đối với chị không công bằng, "

Tiểu Dương căm giận bất bình nói.

"Những người này dựa vào cái gì mà hỏi những vấn đề này?!"

"Rất nhiều người vì lợi ích trước mắt, sẽ không biết tới công bằng."

Ninh Tây lên mạng xem tin tức, trên đó quả nhiên xuất hiện các loại bài viết "Làm nữ nghệ sĩ mà lòng dạ nhỏ hẹp, không có đạo đức của một nhân vật công chúng".

Những người này yêu cầu chính là đạo đức, khác với ý nghĩ của bọn họ, thì chính là không có đạo đức sao?

Nguyên một đám tự xưng là chính nghĩa rộng lượng, chẳng qua là lấy miệng vết thương, sự thống khổ của người khác làm nổi sự vĩ đại của bọn họ cùng chính nghĩa mà thôi.

Bởi vì người bị tổn thương không phải là bọn họ, trải qua những thống khổ này không phải là bọn họ, tất cả bọn họ mới có thể đứng ở trên đài cao đạo đức, đối với những người khác khoa tay múa chân, bàn luận trên trời dưới biển, thậm chí làm cho người ta đập quan tài kết luận.

Trên thực tế, người như vậy, tay nâng bánh bao dính máu người, nguy quân tử miệng to ăn ngôn mà thôi.

Ngay từ đầu liền có ba người ở trên mạng, khiển trách Ninh Tây làm công chúng nhân vật, thật không ngờ lại mang thù dai, không độ lượng. Còn có một tài khoản blog có chút nổi danh đứng ra bày tỏ, nữ nghệ sĩ Ninh Tây như vậy, đọc sách nhiều, cũng chỉ là một tục nhân lòng dạ hẹp hòi.

Từng người từng người cùng nhau khiển trách Ninh Tây, giống như cô tội ác tày trời, không đáng được người tha thứ.

Nhưng mà ánh mắt của quần chúng sáng như tuyết, chỉ số thông minh cũng không phải hai chữ số, rất nhanh liền nhìn ra đây là có người đứng đằng sau thuê người cố ý đến bôi xấu Ninh Tây.

Làm một người bị hại trải qua bạo lực học đường, bản thân chịu đựng qua những cực khổ, vô số người đều trầm mặc.

Ai cũng không thể đại biểu cho người bị hại nói tha thứ, càng không thể yêu cầu người bị hại nhất định phải tha thứ, bởi vì người đứng ngoài quan sát căn bản không biết, bọn họ đã trải qua như thế nào trong quá khứ.

Vì sao có người không đứng ở góc độ người bị hại, lại buộc người bị hại tha thứ, mà không phải giúp đỡ người bị hại tìm ra người để lại cho bọn họ bóng ma, trả lại cho bọn họ công bằng?

Chân chính của sự tha thứ không phải là sự bắt buộc của đạo đức, mà là phát ra từ nội tâm khoan dung.

Đề tài bạo lực học đường, nhanh thay thế scandal của Tưởng Hồng Khải cùng Chu Mạt Ly đêm khuya trong xe kích tình, khiến người Tưởng gia thờ phào nhẹ nhõm.

Còn người kia trong cuộc cuối cùng kết cục sẽ như thế nào, Tưởng Hồng Khải cũng chẳng quan tâm. Thậm chí đối với hắn mà nói, chuyện này hắn ít nhiều gì vẫn còn oán hận Chu Mạt Ly.

Nếu như không phải là cô ta câu dẫn hắn, hắn thế nào lại xúc động trong xe cùng cô ta hôn môi, hơn nữa còn bị phóng viên vồ tới gặp phải nhiều chuyện như vậy?

"Mạt Ly, cái này là công ty quyết định, tôi cũng không giúp được cô, xin lỗi."

Người đại diện nhìn Chu Mạt Ly đang che mặt khóc rống, tâm tình hết sức phức tạp.

Chu Mạt Ly là một tay hắn mang ra ngoài, cho nên rất nhiều việc hắn nghĩ mặc kệ cô, nhưng đến cuối cùng hắn lúc nào cũng mềm lòng. Nhưng lần này là tổng công ty nói thẳng muốn ẩn giấu cô, hắn cho dù có nhiều năng lực, cũng không cách nào thay đổi càn khôn.

Có lẽ ở chính đáy lòng hắn cũng vụng trộm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trong tiềm thức bỏ quên điềm này.

"Công ty không thể đối với tôi như vậy, lúc trước tôi như thế cùng với Tưởng Hồng Khải, các người không nói gì thêm, hiện tại nháo ra chuyện, các người đem tôi đá đi?"

Chu Mạt Ly không cam lòng quát.

"Các người đừng ép tôi!"

"Mạt Ly, làm người phải thông minh đúng lúc, "

Người đại diện bất đắc dĩ nói.

"Hiện tại cô nhân khí đã xuống đến điểm thấp nhất, công ty không ẩn giấu cô, cũng không ai dám hợp tác với cô. Cô trước yên tĩnh hai năm, đợi mọi người quên vụ này, lại tìm cơ hội quay lại. Có lẽ chờ (đàm hải tiên ký) phát sóng, cô còn có thể có cơ hội."

Chu Mạt Ly giận quá thành cười, xem cô như nhân vật mới chập chững bước vào vòng giải trí sao? Cái gì mà qua hai năm đông sơn tái khởi, hiện tại nhân vật mới oanh oanh yển yển, hành động tốt, tướng mạo tốt vừa nắm một bó to, đợi thêm hai năm nữa cô cũng ba mươi, lấy cái gì cùng những người mới cạnh tranh?

Đúng rồi, cô còn có (đàm hải tiên ký), chỉ cần bộ phim này phát sóng, cô khẳng định còn có cơ hội xoay mình!

Chỉ tiếc hy vọng xa vời này cũng rất nhanh tan vỡ.

Một ngày sau đó, tổ (đàm hải tiên ký) thông báo với cô, bởi vì hình tượng cá nhân của cô có vấn đề, cảnh quay trong phim sẽ bị cắt giảm trên phạm vi lớn.

Bởi vì lúc trước cùng tổ phim hợp tác, hợp đồng có một đề mục, nếu như bởi vì bản thân diễn viên khuyết điểm, xuất hiện khả năng ảnh hưởng đến lượng vé người xem phim, tổ phim có quyền đối với cảnh quay của diễn viên đó tiến hành cắt bỏ sửa chữa.

Cùng đường, Chu Mạt Ly chỉ có thể gọi điện thoại cho Tưởng Hồng Khải, chỉ tiếc điện thoại đối phương không thể thông, vì vậy cuối cùng cô cũng hiểu, chính mình bị Tưởng Hồng Khải bỏ qua.

"Bọn người các người đều là tên khốn kiếp!"

Chu Mạt Ly ném điện thoại di động, nằm lỳ ở trên giường khóc lên.

Đám người trên mạng cuối cùng không đem sự chú ý đặt ở trên người mình, Tướng Hồng Khải lại bắt đầu ăn chơi đàng điếm.

Chỉ là trong lòng có chút không thoải mái, những người khác mặc dù không ở trước mặt hẳn nói cái gì, nhưng trong lòng hẳn rõ ràng, những người này khẳng định ở sau lưng hẳn nhìn trò cười của hẳn.

"Ha ha ha, lão Nhị Tướng gia chính là không có đầu óc, việc này nếu như là tôi gặp được, ngày đó liền đem nữ diễn viên kia ném ra ngăn cản dư luận, lại đem bộ dáng ngốc đó tìm người áp chế, đây không phải là lừa cháy lại đổ thêm dầu sao?"

"Hắn nếu như không ngốc, toàn bộ Tướng gia như thế nào lại rơi đến trên tay lão đại?"

"Kia cũng là, lão đại Tướng gia có một đệ đệ ngu xuẩn như vậy, cũng là chuyện tốt, ít nhất không có người cùng hẳn tranh gia sản."

"Ha ha ha..."

Chương 48

Tướng Hồng Khải đi ngang qua một gian phòng riêng chưa đóng cửa, nghe có người nhắc tới tên mình, dừng bước, nghe được một đoạn đối thoại như vậy.

Sắc mặt hấn xanh mét đá văng cửa phòng riêng, nhìn lướt qua bên trong có vài người ngồi, sau đó nổi giận đùng đùng xoay người bỏ đi.

Phòng riêng bên trong lập tức an tĩnh lại, một hồi lâu sau mới có người dè dặt hỏi:

"Khúc ca, Tướng lão Nhị sẽ không nổi điên chứ?"

"Hấn muốn nổi điên, cũng là người Tướng gia đau đầu, lo lắng cái gì?"

Khúc Nguyên Bách lắc lắc chén rượu, cười nhạt một tiếng.

"Bọn họ hai huynh đệ nếu như nháo xảy ra vấn đề gì, Tướng Thành kia đức hạnh cũng nát, cũng chẳng có thể chống đỡ được cái gì, chúng ta chờ xem náo nhiệt đi."

"Đúng đúng đúng, Khúc ca thật sự là cao siêu!"

Người ngồi trong phòng cũng biết Khúc gia và Tướng gia quan hệ không tốt, rồi rít bắt đầu ca ngợi Khúc gia.

Nghe những người này tăng bốc, Khúc Nguyên Bách vẻ mặt lại có chút hoảng hốt. Ngày hôm qua có người gửi hấn một bưu kiện, giống như đối với tính tình Tướng Hồng Khải hết sức hiểu rõ, cho nên mới đưa ra cho hấn chủ ý như vậy.

Nên biết Tướng Hồng Khải mặc dù chơi bời lêu lổng, nhưng bình thường ở bên ngoài, cũng có một bộ dáng tinh anh, người bình thường đều không thể tin được, hấn dễ dàng bị châm ngòi như vậy.

Chỉ có thể nói người Tướng gia đem Tướng Hồng Khải dạy được quá tốt, cho hấn ở bên ngoài tự cao tự đại như thế.

Nhưng mà ngày hôm qua nhận được lá thư trong bưu kiện, lại viết rõ ràng tính tình cùng một số thói quen của Tưởng Hồng Khải, hiển nhiên đối với sở thích của Tưởng Hồng Khải hiểu rất rõ.

Một người đối với một người khác hiểu rõ được như vậy, nếu không phải là yêu tới cực điểm, chính là hận tới cực điểm, hiển nhiên người bí ẩn này thuộc về sau.

Điều này khiến hắn không thể không hoài nghi đoạn video trên web Tưởng Hồng Khải, cũng cùng người bí ẩn này có quan hệ. Chỉ là người bí ẩn này vận khí không tốt lắm, Tưởng Hồng Khải tin tức mới vừa làm lớn, lại có tin tức của một nữ nghệ sĩ chen chân đứng đầu, cho nên việc của Tưởng Hồng Khải mới lắng xuống.

Nữ nghệ sĩ này trong lúc vô tình giúp Tưởng Hồng Khải, giống như gọi... Gọi Ninh Tây hay Ninh Hạ à?

"Lần trước Thường Thời Quy mang tới tiệc rượu nữ nghệ sĩ tên gì?"

Hắn nhìn về những người khác trong phòng riêng.

"Giống như là Ninh Tây, bảo bối của Thường Thời Quy, con gái Tưởng Hồng Khải đi tìm nữ diễn viên này gây phiền toái, kết quả Thường Thời Quy trực tiếp trở mặt. Nghe nói hai ngày trước người Tưởng gia còn cô ý đi thăm hỏi Thường gia, chỉ là giống như không có hữu dụng, "

Một người bình thường thích hỏi thăm bát quái nói.

"Cái nữ diễn viên lúc này trong lòng khẳng định cũng không quá thông khoái, trở thành bia đỡ đạn giúp Tưởng Hồng Khải áp chế đề tài một cách vô ích."

"Ninh Tây..."

Khúc Nguyên Bách nhú nhú mày, không hiểu cảm thấy cái tên này trước kia giống như đã từng nghe qua.

(Ốc mượn hồn: Ninh, cô đích xác thật là đáng sợ, ta đồng tình cùng cô hợp tác.)

(sứ giả trở về: Cảm ơn, tôi đem lời này xem như anh khen ngợi.)

Ninh Tây rút khỏi công cụ nói chuyện, mặt mũi nhéo nhéo sống mũi, điện thoại di động liền vang lên, điện thoại gọi đến biểu thị là Trương Thanh Vân.

"Anh Trương, "

Cô đứng dậy rót cho mình một ly nước, sau đó dựa vào trước cửa sổ nhìn cảnh đêm phía ngoài.

"quảng cáo công ích?"

"Tốt, không thành vấn đề."

Mấy ngày trước lão Hứa người chủ trì (Thời Sự Hồi Đàm) từng đề cập với cô về quảng cáo công ích cho đề tài bạo lực học đường, hiện tại đã xác thực định, cô sắm vai nhân vật gặp nữ học sinh bị bạo lực học đường.

"Còn có một chuyện, "

Trương Thanh Vân bên kia do dự một chút.

" Người đại diện bên Chu Chính Xuyên hy vọng em có thể cùng Chu Chính Xuyên tạo scandal yêu đương."

Ninh Tây cùng Chu Chính Xuyên quan hệ cá nhân cũng không tệ lắm, nếu như có thể giúp hắn có một tý đề tài, cũng không phải là chuyện không thể, chỉ là không nhất định nhất định phải là nói hai người yêu đương.

"Anh Trương, việc này em suy tính một chút."

Ninh Tây không trực tiếp cự tuyệt, sau khi cúp điện thoại, quay đầu gọi Chu Chính Xuyên một cú điện thoại.

Ngày hôm sau, ở blog Ninh Tây phát một tấm hình, trong tấm ảnh cô mặc tây trang anh tuấn, soái phải làm cho vô số nữ hâm mộ rít cầu xin gả, bày tỏ nguyện ý vì cô sinh con khi.

Ninh Tây v: Chiếu cố nhóm người hâm mộ mỹ nhân, cũng muốn chiếu cố một tý nhóm người hâm mộ đẹp trai, đây, hình ảnh của đại mỹ nhân xin được đăng lên. (ảnh chụp)

Trong tấm ảnh, Ninh Tây khí thế mười phần, trong ngực còn ôm lấy một "Nữ nhân" tóc quấn màu vàng kim, chỉ là nữ nhân này...

Bạn bè trên mạng giáp: Ha ha ha ha, Tây Tây là, xem Chu thiên vương bộ dáng ủy khuất này, nói đi, đến tột cùng đã làm gì, mới bức Chu thiên vương thay loại y phục này?

Thi Bàng v: Chính Xuyên dùng hành động thực tế nói cho mọi người, ngàn vạn không thể cùng người thông minh liêu mạng so bì chỉ số thông minh, hậu quả không phải người bình thường có thể thừa nhận được.

Bạn bè trên mạng át: Chu thiên vương, không nghĩ tới anh làm thiên vương như vậy, cảm giác về sau làm sao nhìn thẳng mặt đẹp trai của anh nữa.

Bạn bè trên mạng binh: Nói thực, tôi cảm thấy Tây Tây cùng Chu thiên vương rất tương xứng, chỉ là giống như có chút trái ngược chút thôi. Tôi sẽ không nói cho các người biết, từ lúc (Yên Hòa Lưu Hà) phát sóng, tôi đã cảm thấy hai người bọn họ hẳn là một đôi.

Bạn bè trên mạng đinh: Hai công cùng một chỗ sẽ không hạnh phúc, Ninh Tây rõ ràng là lão công của tôi, phía trên chớ nói lung tung.

Đại khái bởi vì tạo hình của Ninh Tây và Chu Chính Xuyên đích xác rất có lực đánh, bất kể là người hâm mộ hay là người đi đường, đều đối với blog hai người tiến hành vây xem.

Tất cả mọi người bày tỏ, Chu thiên vương, không nghĩ tới anh là thiên vương như vậy.

Chu Chính Xuyên rất nhanh trở thành cái tên đứng đầu hot bảng search, rất nhiều người đi đường cùng với người hâm mộ Ninh Tây cũng bắt đầu quan tâm theo dõi hẳn.

Chu Chính Xuyên v: Tuyệt đối không nghĩ tới, tôi sẽ thua thảm như vậy. Trong thời gian ngắn ngủi vài phút, có thể đem đề này giải ra, đều không phải là người, là thần!

Đám bạn trên mạng vừa nhìn hình ảnh, hóa ra là một đề toán chẳng chịt kí tự số học mà bọn họ đọc cũng không hiểu.

Rất nhanh mọi người xem bài viết của Thi Bàng, đều biết chuyện gì xảy ra.

Là do Chu Chính Xuyên nhằm chán, ở trên mạng tìm được vài cái đề toán khó, vì vậy rất là vui vẻ cùng Ninh Tây đánh cuộc, xem cô có thể trong vòng nửa canh giờ đem ba đề bài giải ra.

Sự thực chứng minh, chỉ số thông minh đủ để nghiền ép hết thầy, Chu Chính Xuyên thua hết sức thảm, thậm chí bởi vì mình độc miệng, bị buộc đổi lại nữ trang.

Chuyện này qua đi, đám bạn trên mạng của Chu Chính Xuyên ở trong nội tâm, lập tức trở nên hài hước mỗi ngày đều chạy đến blog hần hi hi ha ha, không khí vừa náo nhiệt lại hữu hảo.

Cái này hiệu quả khả so với hai người có scandal yêu đương khá hơn nhiều, hơn nữa sẽ không có mặt trái ảnh hưởng về sau.

Nhưng cũng có truyền thông thấy Ninh Tây cùng Chu Chính Xuyên quan hệ tốt, bắt đầu hoài nghi hai người có quan hệ ái muội. Thậm chí truyền thông còn kiếm đâu ra ảnh Ninh Tây đến nhà Chu Chính Xuyên làm khách, chứng minh hai người quan hệ không cạn.

Còn có một blog bát quái bày tỏ: Khó trách Ninh Tây rất rõ ràng khẳng định cô ấy cùng Thường Thời Quy chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường, nguyên nhân trong lòng đã sớm có chủ, cùng Chu Chính Xuyên là một đôi.

"Thường phu nhân, nghe nói Thời Quy bà bị một nữ nghệ sĩ quăng?"

Nói chuyện là một người phụ nữ tỏ ra có chút hả hê, dù sao con trai nhà bọn họ bình thường quá thua kém, cùng Thường Thời Quy so sánh, quả thực chính là một đồng cạn bã. Hiện tại khó nhìn thấy Thường Thời Quy ăn quả đắng, rất có loại cảm giác sung sướng.

"Lời này từ đâu mà ra?"

Đào Tuệ Tuyết cười đặt chén trà xuống, bà đã lớn tuổi, nhưng nhất cử nhất động như cũ hiển thị rõ chính là ưu nhã có gia giáo.

"Bà chỉ sợ còn không biết, Thường tổng thậm mên nữ nghệ sĩ kia, hiện tại đang cùng một nam nghệ sĩ lui tới."

Không phải nói Thường Thời Quy lợi hại sao?

Hiện tại một nữ nghệ sĩ cũng không có được, người ta thà rằng cùng một nam diễn viên ở một chỗ, cũng không đáp ứng sự theo đuổi của hắn.

Đào Tuệ Tuyết biết rõ người đang ngồi trước mặt đang hả hê, bà nâng mí mắt nhìn về phía mấy phu nhân đang ngồi cùng bà uống trà chiều.

"Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, có thể có nhiều nam sĩ thích như vậy, nhất định là cô gái tốt. "

"Thường phu nhân, bà chính là tâm quá tốt. Thời Quy nhà bà có tiền, ai biết những người phụ nữ này dựa vào gần Thời Quy nhà bà là tâm tư gì, "

Trong đó một vị phu nhân thắm thía nói,

"Nếu như cưới một người như vậy vào cửa, cũng không tốt?"

" Thời Quy nhà chúng tôi lớn lên đẹp mắt như vậy, tôi lo lắng cái này làm cái gì, "

Đào Tuệ Tuyết cười thoải mái,

"Hơn nữa, có tiền, cũng là một loại mị lực."

Những người khác thấy Đào Tuệ Tuyết chết sống không chịu bị châm ngòi, cũng không có ý khích bác, vì vậy buổi trà chiều uống cũng không có vị.

Chờ từng người chia tay chuẩn bị về nhà, một vị phu nhân cùng Đào Tuệ Tuyết quan hệ tương đối khá kéo tay bà, nhỏ giọng nói:

"Bà đừng đem những lời nói này để ở trong lòng, những người này chẳng qua là nói hươu nói vượn, kỳ thật nói lý ra những người này đều hận con của của họ không thể như Thời Quy nhà bà mà thôi."

"Tôi biết rõ, tôi chính là thích xem bộ dáng các bà ấy không thể làm gì tôi, "

Đào Tuệ Tuyết cười ha hả vỗ vỗ tay vị phu nhân.

"Ta cũng cần phải trở về, lần tới lại tán gẫu."

Lên xe, nụ cười trên mặt Đào Tuệ Tuyết nhạt vài phân, ngẩng đầu hỏi người ngồi bên cạnh ghé tài xế:

"Tiểu Hoàng, bên ngoài những tin đồn về Thời Quy cùng nữ diễn viên cậu có nghe nói tới không?"

"Phu nhân, những tin tức của phóng viên truyền thông, sao có thể tin tưởng, "

Tiểu Hoàng là do Thường gia thuê làm hộ vệ, phần lớn thời gian đều đi theo bên cạnh Đào Tuệ Tuyết, Đào Tuệ Tuyết cũng đem hắn thành một nửa con cháu trong nhà.

"Thường thiếu cá tính chững chạc, bà cần gì phải lo lắng?"

"Cũng bởi vì cá tính hắn quá chững chạc, tôi mới không yên tâm, "

Đào Tuệ Tuyết thở dài.

"Hắn cùng cha giống nhau, có chuyện cũng thích giấu ở trong lòng, tính cách như vậy theo đuổi con gái khả không dễ dàng."

Tiểu Hoàng thật thà phúc hậu cười một tiếng, đối với thủ đoạn tán gái của Thường Thời Quy không đưa ra bình luận.

Làm nhân vật trung tâm lời đồn, Thường Thời Quy cũng không biết mình đã được mấy phu nhân nhà giàu đồng tình thương xót, trên thực tế khi hắn xem tin tức giải trí nói Ninh Tây cùng Chu Chính Xuyên cử chỉ ngọt ngào, cả người ở trong trạng thái không tốt lắm.

Hắn xem blog của Ninh Tây, phát hiện cô cùng Chu Chính Xuyên hoạt động cùng nhau rất nhiều, nhìn ra được quan hệ cá nhân hai người rất tốt.

Đem ảnh chụp Chu Chính Xuyên phóng đại, Thường Thời Quy đột nhiên nhớ tới, năm ngoái hắn đi thị sát chi nhánh công ty, bên bờ biển gặp Ninh Tây cùng nam nghệ sĩ này chụp hình quảng cáo.

Lúc ấy hình ảnh hai người dặt tay đi ở trên bờ cát, hài hòa phải làm cho người ta cảm thấy chói mắt.

Chẳng lẽ Ninh Tây... Thực cùng nam diễn viên này đã trở thành người yêu?

Chương 49

Đang xem tin tức giải trí nói Chu Chính Xuyên đoạt phụ nữ với tổng tài Thường thị, Lý Thắng cả người cơ hồ sụp đổ. Thân là người đại diện của Chu Chính Xuyên, hẳn gặp không ít sóng gió, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có một ngày Chu Chính Xuyên cùng Thường Thời Quy đoạt nữ nhân.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, đem di động đưa cho Chu Chính Xuyên:

"Chính Xuyên, Ninh Tây cùng tổng tài Thường thị quan hệ là như thế nào?"

"Chưa từng nghe cô ấy đề cập qua, "

Chu Chính Xuyên nhận di động nhìn mấy lần, bật cười nói,

"Những phóng viên này cũng thật sự dám viết, nếu như Thường Thời Quy thăm mên Ninh Tây, lấy tác phong làm việc của mấy đại nhân vật, bài chưa viết ra đã gặp phiền toái."

"Nhưng nghe nói Thường tổng mấy ngày hôm trước mang theo Ninh Tây công khai tới tiệc rượu quan trọng của công ty, cái này cũng không phải là giả, "

Lý Thắng càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng không thiết thực,

"Loại hiểu lầm này, chúng ta sớm làm sáng tỏ thì hơn."

Vốn Ninh Tây bên kia cự tuyệt cùng Chu Chính Xuyên tạo scandal tình yêu, trong lòng hẳn có chút mất hứng, hiện tại chỉ thấy may mắn vì Ninh Tây cự tuyệt kế hoạch tuyên truyền trước kia.

Hắn hoài nghi có người cố ý lợi dụng chuyện này, mọi người cảm thấy Chu Chính Xuyên cùng Thường Thời Quy đoạt nữ nhân, chọc cho Thường Thời Quy mất hứng. Sẽ làm không ít người đầu cố kỵ Thường Thời Quy, không tìm Chính Xuyên hợp tác.

So với Chu Chính Xuyên, Ninh Tây bên này phản ứng nhanh hơn, cô tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông, trực tiếp công khai bày tỏ, cô cùng Chu Chính Xuyên chỉ là bạn tốt, tuyệt đối không có ngoại quan hệ mập mờ.

Phóng viên thấy Ninh Tây từ chối như vậy, hiển nhiên cũng không cố ý tuyên truyền scandal hai người yêu đương, liền hỏi:

"Ninh Tây, sắp tới sẽ chiếu một bộ phim có sự tham gia của Chu Chính Xuyên, cô có muốn nói gì không?"

Lời này là ám chỉ Chu Chính Xuyên vì chiếu phim mới, cố ý kéo Ninh Tây tuyên truyền một chút.

"Chu sư huynh thời điểm quay phim phi thường chuyên nghiệp, tôi tin tưởng bộ phim này nhất định sẽ không để cho mọi người thất vọng, hi vọng mọi người nhiều hơn chú ý."

Ninh Tây biết rõ ý tứ này của phóng viên, nhưng cô không phải người ngu, sẽ không dễ bị thủ đoạn như vậy châm ngòi.

Các phóng viên tựa hồ muốn hỏi tiếp, liền nói:

"Cám ơn mọi người đối với tình yêu của tôi quan tâm như vậy, về sau nếu như tôi tìm được người bầu bạn, nhất định sẽ nói cho mọi người, cám ơn mọi người."

Ninh Tây trước mặt phóng viên, từ trước đến nay rất ít tự cao tự đại, duy nhất huyền não không quá lớn chính là mấy ngày hôm trước phỏng vấn về bạo lực học đường. Rất nhiều phóng viên mặc dù tâm vấn vương đề tài cùng lượng tiêu thụ, nhưng còn cũng biết ranh giới cuối cùng, Ninh Tây nói đến mức này, cũng không thể làm khó cô.

Nhưng là cũng có một số ít phóng viên vì lượng tiêu thụ, làm việc không có ranh giới cuối cùng.

"Ninh Tây, vấn đề lần trước nhắc tới bạo lực học đường, cô cảm thấy những bạn học đã từng tổn thương người khác khi chưa thành niên, đáng giá được tha thứ kkkhông?"

Ai cũng biết Ninh Tây cũng là một nạn nhân của bạo lực học đường, hiện ở nơi này phóng viên nhắc lại, chính là lấy sự thống khổ của người khác làm đề tài để nói.

Ninh Tây trên mặt biến mất vui vẻ, giọng nói lãnh đạm:

"Có đáng giá hay không đáng giá được tha thứ, là do thái độ của bọn họ cùng người bị hại quyết định, mà không phải do người khác định đoạt."

Phóng viên còn muốn tiếp tục hỏi lại, Ninh Tây nói thẳng:

"Xin lỗi, tôi còn có cảnh phim muốn quay, mọi người tán gẫu sau."

Phóng viên còn muốn tiếp tục đưa ra câu hỏi, nhưng lại bị bảo an tổ phim ngăn lại, hẩn nhìn nhìn than hình người bảo an to lớn, lại nhìn mấy phóng viên kia không có bao nhiêu phản ứng, đành phải tắt đi máy ghi âm.

"Ninh Tây, cô không sao chứ?"

Khổng Ngọc Hằng nhìn Ninh Tây tiếp nhận phỏng vấn sắc mặt có không tốt lắm, quan tâm hỏi.

"Hai chúng ta đi ngoại tỉnh lấy cảnh, cô có thể sắp xếp thời gian được không?"

"Có thể, "

Ninh Tây gật đầu, đối với Khổng Ngọc Hằng cười cười, sau đó đến phòng hóa trang tháo trang sức, chuẩn bị tiếp theo tới sân bãi quay quảng cáo công ích.

Ninh Tây tới thời gian không còn sớm không muộn, chào hỏi toàn bộ nhân viên làm việc của tổ phim, liền đi đổi lại trang phục phù hợp, trong quảng cáo công ích cô sắm vai một người có năng lực xuất chúng nhưng thực tế lại bóng ma tâm lý từ thời thiếu niên.

Sắm vai khi còn là thiếu niên là một nữ diễn viên nhỏ tuổi có danh khí, vì muốn hiệu quả tốt hơn, đạo diễn cố ý an bài cho hai người buổi trưa ngồi chung một chỗ ăn cơm, bồi dưỡng tình cảm.

Buổi chiều chủ yếu quay cảnh khi còn thiếu niên, Ninh Tây ở một bên quan sát động tác của ngôi sao nhỏ tuổi, tạo cảm giác lát nữa diễn sẽ tốt hơn.

Hoàng hôn tiến đến, đèn rực rỡ bật lên, thợ trang điểm lại trang điểm lại cho Ninh Tây, cô điều chỉnh tốt tâm tình, liền ngồi vào bên trong đạo cụ là một chiếc xe xịn.

Mỗi nhóm nhỏ nhân viên làm việc vào vị trí, Ninh Tây hướng về đạo diễn khẽ gật đầu.

"ok, đi."

Ban đêm, nữ trí thức trẻ tuổi lái xe trên đường, đầu tóc chỉnh tề, trên người mang đồ trang sức xa xỉ, là một nhân sĩ tinh anh trong xã hội khiến vô số người hâm mộ.

Xe đi qua đầu đường khúc quanh mờ tối, có vài người thiếu niên đang khi dễ một đứa trẻ, cô dùng tay run rẩy sờ sờ đỉnh đầu, nhưng xe vẫn không ngừng lại, tiếp tục đi về phía trước.

Hồi tưởng tựa như là đèn kéo quân vậy, không ngừng ở trong óc hiện ra, thời niên thiếu cô bị người khi dễ như thế nào, bị người cười nhạo như thế nào, cuối cùng bị đụng đỉnh đầu, máu chảy đầy đất.

Về sau cô chuyển trường, trải qua cuộc sống sáng sủa, nhưng ký ức quá khứ bị người khi dễ, lại chôn sâu trong đáy lòng, như thế nào cũng không quên được.

Xe càng chạy càng xa, dần dần sẽ chạy ra hẳn con đường phố mờ tối, tiến vào đường lớn phía trước ngọn đèn sáng chói sáng ngời.

"Chi!"

Tiếng thắng xe chói tai khó nghe vang lên, xe một nửa tiến vào con đường lớn sáng ngời, một nửa kia còn vùi lấp đường phố mờ tối.

Cô kinh ngạc nhìn về phía trước, ánh mắt từ thống khổ dần dần trở nên kiên định. Cô thay đổi đầu xe, tăng nhanh tốc độ xe trở lại cái khúc quanh vừa rồi.

Cô mở cửa xe, giày da tinh xảo sang quý giẫm trên đường phố dơ bẩn, phát ra tiếng vang lộc cộc. Đường phố trông trải, tiếng bước chân mang giày cao gót trên đường phố vắng vẻ, từng bước giống như đánh vào tâm hồn người, dồn dập lại tràn trề khát vọng.

"Cút ngay!"

Cô đẩy một thanh thiếu niên đang giơ gộc, sau đó lại ra sức đẩy ra khỏi người khác, đem nam sinh gậy yêu bảo hộ ở phía sau.

Ánh mắt cô sáng ngời, tựa như cát giấu một ngọn lửa, ở nơi này trong ngã tư đường mờ tối, sáng được kinh người.

"Tốt!"

Đạo diễn kêu một tiếng, Ninh Tây đối với vài diễn viên đóng vai thiếu niên bắt lương xin lỗi.

"Ngại quá, vừa rồi lực đạo hơi lớn, không biết có làm mọi người bị đau không?"

"Chị Tây Tây, chúng em đều là nam tử hán, đâu có yếu ớt như vậy, "

"Chỉ là chị vừa rồi ánh mắt có chút dọa người, em thiếu chút nữa không phản ứng được."

"Điều này nói tiểu tử cậu còn không dung nạp nội dung vở kịch, cho nên mới bị Ninh Tây hù dọa, "

Đạo diễn đi qua, cười ha hả nói với Ninh Tây:

"Khó trách lão Hứa cố ý đề cử cô, cái ánh mắt vừa rồi sức cuốn hút mạnh phi thường, ngay cả tôi cũng bị cô ảnh hưởng tới tâm tình."

"Cám ơn đạo diễn khen ngợi."

Ninh Tây gấp hương đạo diễn nói lời cảm tạ, bày thái độ khiêm tốn, khiến đạo diễn càng đối với cô cảm giác càng tốt.

Bởi vì quảng cáo quay được thuận lợi, cho nên đạo diễn tâm tình tốt, vì vậy tự móc tiền túi mời mọi người ăn cơm.

Vì có nhiều người chưa đến tuổi thành niên, nên mọi người cũng không ai uống rượu, bầu không khí hữu hảo, ăn rất thỏa mãn.

Diễn viên đa số đều đã từng đóng các vai nhân vật thời kỳ lúc nhỏ, nhưng bởi vì vấn đề tuổi tác, ở trong giới giải trí cũng không được chú ý nhiều, bình thường cùng diễn viên trưởng thành cũng không có nhiều quan hệ.

Không nghĩ tới Ninh Tây hiện tại đang lúc nổi, đối với người khác còn ôn nhu như thế, hơn nữa đối phương cũng không coi bọn họ là trẻ con, mà coi như một đồng nghiệp, cũng không có người vì tuổi so với hắn lớn hơn, cố ý làm ra vẻ tiền bối chiếu cố hậu bối.

Đặc biệt là một câu này: "em mặc dù so với chị tuổi còn nhỏ hơn, nhưng làm diễn viên so với chị lại sớm hơn, cho nên em là tiền bối, chị là hậu bối", rất thỏa mãn tâm tư hư vinh muốn lớn lên.

Cuối cùng lúc chia tay, Ninh Tây cùng thanh thiếu niên đã bắt đầu tỷ đệ tương xứng, hơn nữa còn chú ý blog lẫn nhau.

Quay xong quảng cáo công ích, Ninh Tây theo tổ phim đi ngoại tỉnh lấy cảnh. Đi quay hơn một tháng gian khổ, tổ phim cuối cùng toàn diện đóng máy.

Lúc Ninh Tây chuẩn bị trở về, cũng truyền đến nhiều tin tức tốt. Nói thí dụ như (Hán Thời Vân Nguyệt) là bộ phim truyền hình ưu tú nhất cả nước ở thời điểm hiện tại, cô cũng bởi vì biểu hiện tốt trong bộ phim này, đề danh nữ phụ tốt nhất.

Giải thưởng Phi Vũ giải thưởng lớn nhất, có uy tín nhất trong nước về mảng phim truyền hình, có thể có được giải thưởng phim truyền hình ưu tú nhất, đánh đồng là bộ phim truyền hình được khán giả khen ngợi nhiều nhất.

Đối với Ninh Tây mà nói, có thể có giải thưởng hay không không trọng yếu nhất, có thể đạt được đề danh, đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Trở lại là một buổi tối, mới vừa xuống máy bay, bầu trời bắt đầu mưa như trút nước.

Cô ở đại sảnh chờ nửa giờ, cũng không thấy xe tới đón cô. Gọi điện thoại cho Trương Thanh Vân, mới biết xe đón cô trên nửa đường tắt máy, một hàng xe xếp hàng còn ở trên đường.

Vì để trở về gấp tham gia buổi lễ ban thưởng Phi Vũ, Ninh Tây vài ngày này liên tục quay phim, cho nên nghe nói xe một hồi lâu mới đến, cô dứt khoát tìm cái ghế ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu Dương thấy cô mệt mỏi như vậy, liền nói:

"Chị Tây Tây, tựa trên trên vai em ngủ một hồi, chờ xe đến em sẽ gọi chị."

Ninh Tây đem mũ lưỡi trai kéo xuống, đem đầu ngả lên trên vai Tiểu Dương.

Thỉnh thoảng có người đi qua nhưng không ai chú ý tới, cô gái núp ở cái ghế ngủ bù là Ninh Tây hiện tại có chút danh tiếng.

"Ông chủ, xe chờ ở bên ngoài."

Từ Châu sau lưng Thường Thời Quy, bắt đầu báo hành trình ngày mai. Đúng lúc này, ông chủ đi ở trước mặt hần đột nhiên dừng bước, hần nghi hoặc hỏi,

"Ông chủ, làm sao vậy?"

"Câu chỗ này chờ tôi một tý."

Sau đó Từ Châu liền thấy, dáng người cao ngất của ông chủ bước đến trước mặt hai cô gái ngồi xồm xuống, còn nhỏ giọng cùng một cô gái đang nói gì đó.

Bởi vì một cô gái khác mang mũ lưỡi trai, Từ Châu thấy không rõ đối phương hình dạng thế nào, cho nên trong nội tâm tò mò cũng phát ngứa khó chịu.

Hai cô gái này thân phận gì, có thể làm cho ông chủ "Hạ mình hạ địa vị" chủ động tiên lên bắt chuyện?

Hần đang muốn đi lên phía trước, sau lưng đột nhiên một lực khổng lồ xông tới, khiến hần đi phía trước lao đảo mấy bước mới đứng vững thân thể.

Chương 50

"Anh đừng ép tôi!"

Ngụy Tư Kỳ trạng thái tinh thần không tốt, lúc nói chuyện toàn thân đều run lên nhè nhẹ, có thể thấy được cảm xúc của cô đã ở bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

"Tôi bức cô?"

Trần Nhất Tuấn giận quá thành cười..

"Cô cho rằng đem những hình trước kia tung ra đối với chúng ta có ích lợi gì? Khiến tất cả mọi người biết rõ cô chính là một thành viên năm đó hại người, thậm chí là chủ mưu, sau đó khiến cả nước đều xem chúng ta là trò cười?"

Trần Nhất Tuấn đối với Ninh Tây là vừa thẹn lại vừa sợ, thậm chí còn mang theo tâm tư ái muội nói không ra. Hắn cùng với Ngụy Tư Kỳ nhiều năm như vậy, thường xuyên khắc khẩu âm ỉ, mặc dù nhằm chán cũng có tình cảm. Hắn hiện tại nghĩ đền bù cho Ninh Tây, cũng sợ chuyện năm đó bị bung ra.

Nếu như bị người ta tra ra hắn cùng Ngụy Tư Kỳ năm đó quan hệ có với việc Ninh Tây bạo lực học đường, không chỉ Ngụy gia cùng Trần gia danh tiếng bị quét dọn, hắn cùng với đứa con ngoài giá thú tranh đoạt quyền thừa kế, cũng bởi vì chuyện này, địa vị ở thế bất lợi.

Cho nên hiện tại chỉ hy vọng sự tình không cần lộ ra, Ninh Tây nguyện ý lén lút hoà giải là kết quả tốt nhất, bởi vì sự tình nháo lên, về sau Ninh Tây là có ảnh hưởng nhất định, nhưng ở vào địa vị bất lợi tuyệt đối là bọn họ, mà không phải Ninh Tây.

"Anh là thật lo lắng tôi, chứ không phải là muốn đem Ninh Tây trong quá khứ ra ánh sáng?"

Ngụy Tư Kỳ cái gì đều không nghe lọt, dù sao theo ý cô, Trần Nhất Tuấn chính là thấy Ninh Tây hiện tại xinh đẹp, đối với Ninh Tây có tâm tư khác.

Hoặc là nói, từ trước đến nay chưa bao giờ đối với Ninh Tây hết tâm tư.

Có lẽ người khác không biết chuyện, năm đó ở thời điểm cao trung, cô phát hiện Trần Nhất Tuấn thường thường nhìn lên Ninh Tây, thậm chí còn vụng trộm dùng điện thoại di động chụp ảnh. Có lẽ ngay cả chính Trần Nhất Tuấn cũng không biết, hắn thế nhưng sẽ đối với Ninh Tây nhiều năm có tình.

Nếu như không phải vì như vậy, cô lúc trước cần gì phải khắp nơi nhằm vào Ninh Tây, tạo thành hậu quả như vậy?

Những năm gần đây, cô liên tục sợ hãi Ninh Tây về nước, sợ hãi Trần Nhất Tuấn hiểu hắn năm đó đối với Ninh Tây có tình cảm, nhưng cho tới bây giờ, mọi sợ hãi đều được chứng thực.

Cô yêu Trần Nhất Tuấn như vậy, làm sao có thể chịu được Ninh Tây đem hắn từ bên cạnh mình cướp đi.

"Tur Kỳ, cô không nên như vậy, "

Trần Nhất Tuấn chú ý tới người xung quanh đã nhìn về phía bên này, hạ giọng nói.

"Đừng khiến người khác coi như trò cười."

"Anh dính hôn rồi nghĩ bắt cá hai tay cũng không sợ, tôi còn sợ người khác chế giễu, "

Ngụy Tur Kỳ trừng mắt nhìn người xem náo nhiệt bốn phía,

"Nhìn cái gì vậy, chưa có xem người gây gỗ?"

Người đi đường mặc dù hiếu kỳ chuyện cầu huyết của hai người này, nhưng lại không muốn đi chọc phiền toái, gặp bộ dáng này của Ngụy Tur Kỳ, đều từng người tản ra. Chỉ là cách đó không xa còn có người đứng không chịu đi, trong tay hắn mang theo cặp xách máy tính, tây trang, giày da, nhìn là biết một người trong giới tinh anh.

Ngụy Tur Kỳ trừng mắt liếc hắn một cái, đang chuẩn bị mở miệng trách mắng, ánh mắt đột nhiên phóng ra sau lưng người này.

Từ Châu bị ánh mắt Ngụy Tur Kỳ nhìn chằm chằm, toàn thân sợ hãi, nhịn không được hướng bên cạnh lui hai bước.

"Ninh Tây..."

Ngụy Tư Kỳ vươn tay, run rẩy chỉ người ngồi trên ghế, trên mặt vẻ mặt hoảng sợ lại phẫn nộ,

"Cô ta tại sao lại ở chỗ này?!"

Từ Châu nhìn nhìn Ngụy Tư Kỳ, lại quay đầu nhìn lại phía sau, vừa rồi ông chủ đi xem là Ninh Tây?

Xem vẻ mặt này của cô gái kia, tựa hồ cũng biết Ninh Tây? Trần thiếu gia cùng vị hôn thê của hắn gây gổ lúc nhắc tới "cô ta" không phải là người yêu ông chủ, Ninh Tây chứ?

Bởi vì cảm thấy Ngụy Tư Kỳ trạng thái tinh thần có chút không bình thường, Từ Châu sợ cô ta đột nhiên nổi điên đả thương người, vì vậy hướng Ninh Tây cùng Thường Thời Quy đi đến, trong lòng suy nghĩ nếu như cô gái này xông lên, hắn còn có thể đẩy ra.

Trần Nhất Tuấn cũng không ngờ thế nhưng lại gặp phải Ninh Tây ở chỗ này, nghĩ đến nội dung hắn cùng với Tư Kỳ khắc khẩu có khả năng đã bị cô nghe thấy, trên mặt hắn hết sức xấu hổ, vì vậy cúi đầu thấp xuống.

Nào biết động tác này của hắn rơi vào trong mắt Ngụy Tư Kỳ, liền thành thẹn thùng, ngại ngùng, cô ta trào phúng hỏi ngược lại:

"Lúc này, cũng đừng thẹn thùng, bộ dáng này, làm cho ai xem."

Từ Châu cảm thấy Trần Nhất Tuấn nghe nói như thế, đại khái xoay người rời đi, nhưng khiến hắn bất ngờ là, vị Trần thiếu gia này so với trong tưởng tượng của hắn còn có thể nhịn.

Giống như trước hắn cùng ông chủ đi thăm dò tổ phim (đàm hải tiên ký), hình như Ninh Tây tát Trần Nhất Tuấn một bàn tay?

Nghĩ đến Ninh Tây đã từng gặp phải bạo lực sân trường, thái độ đối với Trần Nhất Tuấn lại lạnh lùng như vậy, lại liên quan tới những lời của vị hôn thê Trần Nhất Tuấn nói, Từ Châu đại khái đoán được nguyên nhân hậu quả.

Năm đó bạo lực học đường, khẳng định hai người này có quan hệ, nếu không

Ninh Tây sẽ không dùng thái độ như vậy đối với hai người bọn họ.

Theo Từ Châu, Ninh Tây là người rất tốt, đối với hắn là trợ lý, cũng hết sức khách khí, cho tới bây giờ không tự cao tự đại. Người như vậy nếu như dùng ánh mắt nhìn rác rưởi nhìn người nào đó, đó chỉ có thể nói, người nào đó nhất định so với rác rưởi còn tệ hơn.

Từ trợ lý không thể không biết, mình bây giờ tâm tính chẳng phân biệt được đúng sai, chỉ phân biệt người thân xa gần.

Xem vẻ mặt vắn vẹo của Ngụy Tư Kỳ, Ninh Tây đột nhiên cảm thấy hứng thú rồi, cô còn chưa làm, hai người kia cũng đã âm ỉ thành như vậy. Ngụy Tư Kỳ hận cô như vậy, là dùng hận ý che dấu nội tâm của cô ta sợ hãi cùng chột dạ, hay là thật cảm thấy cô có thể vừa ý người như Trần Nhất Tuấn?

Làm Ngụy Tư Kỳ tức giận tái mặt, Ninh Tây không khách khí cười nhạt một tiếng:

"Có vài người thật biết điều, chính mình nâng một đồng rác rưởi làm bảo bối, còn tưởng rằng những người khác nhớ thương rác rưởi trong tay cô ta."

Cô dùng ánh mắt xẹt qua trên mặt từ Ngụy Tư Kỳ sang Trần Nhất Tuấn, trong mắt trào phúng nhìn một cái không sót gì:

"Ngụy Tư Kỳ, cô có phải quá tự cho mình là đúng?"

"Cô trờ mạnh miệng, còn có thể làm cái gì?"

Ngụy Tư Kỳ tức giận vô cùng, giống như là gằm lên,

"Năm đó nếu như không phải là vì cô không biết xấu hổ thăm mền Nhất Tuấn, tôi như thế nào lại gọi người giáo huấn cô?"

Thường Thời Quy trầm mặt đứng ở bên cạnh Ninh Tây không nói gì, nhưng khi Ngụy Tư Kỳ nói Ninh Tây thăm mền Trần Nhất Tuấn lúc, ánh mắt trở nên có chút lạnh.

"Tôi thăm mền Trần Nhất Tuấn?"

Ninh Tây giận quá thành cười, ánh mắt quét qua Trần Nhất Tuấn, Trần Nhất Tuấn chột dạ tránh đi ánh mắt cô.

"Năm đó tôi cũng đã nói, tôi đối với Trần Nhất Tuấn không có ý nghĩ, hiện tại như cũ muốn nói, Trần Nhất Tuấn người đàn ông như vậy, tôi căn bản thấy chướng mắt, "

Ninh Tây đưa ngón tay hướng Trần Nhất Tuấn.

"Đến tốt cùng là ai nói với cô, tôi thăm mền hấn?"

Ngụy Tư Kỳ bưng tình nhớ tới, năm đó trong lúc vô tình chứng kiến Trần Nhất Tuấn nói chuyện với Ninh Tây, liền hỏi hấn vì cái gì cùng Ninh Tây ngồi cùng một chỗ, lúc ấy Trần Nhất Tuấn nói như thế nào?

Hấn nói Ninh Tây khả năng đối với hấn có chút ý tứ, hấn không muốn cô ấy quá lúng túng, mới miễn cưỡng nói vài câu.

Ngụy Tư Kỳ lắc đầu, không nhìn Trần Nhất Tuấn, mà quát Ninh Tây:

"Cô cho rằng bây giờ nói những lời này, tôi có tin hay không?"

"Cô thật đáng thương, "

Ninh Tây chặc chặc hai tiếng.

"Ngay cả người bên cạnh mình là cái thứ gì đều không thấy rõ, cô cảm thấy Trần Nhất Tuấn có ưu điểm gì đáng giá cho tôi xem trọng?"

"Bởi vì hấn lớn lên cũng không tệ lắm, trong nhà có tiền?"

Ninh Tây cười lạnh nói:

"Tướng mạo là cha mẹ cho, tiền tài cũng là cha mẹ của hấn làm ra, hấn không có gì cả, tôi coi trọng hấn cái gì?"

Từ Châu nghe Ninh Tây nói tổn hại người thì sợ ngay người, lời này ý tứ quả thực chính là, một người đàn ông không dùng được như vậy chỉ có cô mới có thể vừa ý, Ninh Tây ta con mắt không mù như thế.

Hấn mắt nhìn cô gái bị Ninh Tây chế nhạo, cảm giác, cảm thấy không cần thận đối phương có thể sẽ tức giận không thở được.

Ngụy Tư Kỳ muốn phản bác Ninh Tây, nhưng nội tâm nói cho cô biết, Ninh Tây nói là sự thật, năm đó Ninh Tây cũng không thàm mền Trần Nhất Tuấn, cô cái gọi là "Đả kích tiêu tam" cũng chỉ là mượn cớ cho mình phạm sai lầm.

Trần Nhất Tuấn lừa gạt cô, có lẽ chính mình cũng rõ ràng, cô chính là sợ Ninh Tây cướp đi Trần Nhất Tuấn, mới giả giả không biết Trần Nhất Tuấn nói đều là lời nói dối.

Lúc Ninh Tây còn béo, Trần Nhất Tuấn đối với Ninh Tây có vài phần ý tứ, hiện tại cô ấy trở nên xinh đẹp, còn trở thành nữ thần trong lòng không ít người, như vậy trong mắt Trần Nhất Tuấn còn sẽ có cô sao?

"Cô lấy danh nghĩa bảo vệ tình yêu, không kiêng nể gì làm tổn thương người khác, "

Ninh Tây đi đến Ngụy Tư Kỳ trước mặt, hạ giọng nói.

"Cô như vậy, cô đáng sợ như vậy, làm sao có thể được thương yêu."

Ngụy Tư Kỳ run rẩy, cắn răng nói:

"Cô muốn làm cái gì?"

"Tôi?"

Ninh Tây cúi đầu ở bên tai Ngụy Tư Kỳ nhẹ giọng nói:

"Tôi là trở về đòi nợ các người a."

Ninh Tây dùng thanh âm ôn nhu cực kỳ, giống như gió nhẹ đầu mùa xuân, không mang theo phân nửa lực công kích. Nhưng mà Ngụy Tư Kỳ lại cảm thấy hiện tại Ninh Tây quá đáng sợ, cô hoảng sợ nhìn Ninh Tây đang mỉm cười, không tự giác lui về sau một bước.

"Hưởng thụ thật tốt thời gian tốt đẹp hiện tại, "

Ninh Tây cười tủm tủm lôi kéo mũ.

"Đừng làm cho tôi quá thất vọng."

"Cô... Cô biến thái!"

Ngụy Tư Kỳ cổ họng khô khốc đến cực điểm, quay đầu nhìn về phía Thường Thời Quy đứng sau lưng Ninh Tây, ngoài miệng trong yếu nói.

"Anh cho rằng Ninh Tây thích anh sao? Cô ta chỉ là vì lợi dụng anh, để trả thù chúng tôi mà thôi."

Ninh Tây chính là yêu tinh, câu được Trần Nhất Tuấn, ngay cả tổng tài Thường thị cũng không có buông tha.

"Anh biết cô ta trước kia trông thế nào không?"

Thường Thời Quy lạnh lùng nhìn cô ta:

"Ninh Tây đối với tôi ôm cái dạng tâm tư gì, không cần cô cố ý đến thuyết minh. Cô ấy trước kia hình dạng thế nào, cũng không ảnh hưởng tới địa vị của cô ấy trong lòng tôi."

"Cho dù bị cô ta lợi dụng cũng không sao cả?!"

Ngụy Tư Kỳ không dám tin nhìn Thường Thời Quy, cảm thấy những người đàn ông này đều điên khùng hết rồi.

"Nếu như cô ấy nguyện ý lợi dụng tôi, "

Thường Thời Quy quay đầu nhìn Ninh Tây bên cạnh, sắc mặt nhu hòa vài phần.

"Nếu như cô ấy nguyện ý lợi dụng tôi, tôi vui vẻ chịu đựng!"

Ninh Tây con mắt trợn to, mí mắt khẽ run vài cái, lại khôi phục sắc mặt như ban đầu.

Ngụy Tư Kỳ á khẩu không nói được gì, lắc đầu liên tục:

"Các người đều điên rồi sao?"

Trần Nhất Tuấn không nghĩ tới Thường Thời Quy đối với Ninh Tây có tâm tư như vậy, hấn kinh ngạc không nói được lời nào nhì Ninh Tây, lại quay đầu nhìn khí độ bất phàm của Thường Thời Quy, ngay cả Thường Thời Quy cũng chạy không thoát được mị lực của cô.

"Ninh Tây, chúng ta đi, "

Thường Thời Quy không cho rằng Ninh Tây sẽ ở đây bởi hai người kia nổi điên, mắt nhìn ra bên ngoài, đem áo khoác khoác lên trên vai cho cô, sau đó quay đầu nói với Trần Nhất Tuấn,

"Trần thiếu, việc riêng của anh, không cần liên lụy đến người không có quan hệ."

Nói xong, cũng mặc kệ sắc mặt Trần Nhất Tuấn, ôm bả vai Ninh Tây liền sai bước đi ra ngoài.

Trần Nhất Tuấn trầm mặc đứng tại chỗ, trên mặt âm trầm lạnh lùng.

"Cô ta quả nhiên là trở về trả thù chúng ta, "

Ngụy Tư Kỳ cười đến giọng cũng khàn khàn.

"Chúng ta ai cũng chạy không được."

Khó trách Ninh Tây trở về làm nghệ sĩ, tham gia trong chương nhắc tới thời thiếu niên béo ú, trong chương trình nhắc tới bạo lực họ đường, bởi vì đều là cú ý gây nên, cô ta đang chờ đợi thời khắc trả thù bọn họ.

"Nhất Tuấn, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Trần Nhất Tuấn không trả lời, có lẽ ở trong lòng mình, vấn đề này hẳn cũng không có đáp án.

Trời mưa to, tính ưu việt của xe việt dã được tận dụng, bởi vì một số xe bị vùi lấp ở trong nước thì tắt máy, mà mấy người ngồi trong xe việt dã lại thông suốt, không có trở ngại.

"Vừa rồi... Cảm ơn anh."

Ninh Tây cúi đầu, hướng Thường Thời Quy nói cảm ơn.

Thường Thời Quy lật văn kiện trong tay, không nhìn Ninh Tây.

"Tôi chỉ nói lời chính mình muốn nói, làm việc chính mình muốn làm."

Hắn không thể ngẩng đầu nhìn cô, hắn sợ mình vừa ngẩng đầu, liền không thể để cô rời đi.

Trong xe lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, nửa giờ sau, xe lái vào tòa nhà của Ninh Tây, không biết có phải vì mưa quá lớn, trong bãi đỗ xe ngằm một mảnh đen kịt.

Lái xe mở đèn trong xe, nói:

"Tiên sinh, Ninh tiểu thư đã đến tòa nhà của Ninh tiểu thư."

Ninh Tây mở cửa xe, muốn đi xuống xe đi.

"Ninh Tây."

Thường Thời Quy bắt được cổ tay cô.

Ninh Tây quay đầu lại, nhìn qua đáy mắt Thường Thời Quy, chỗ đó cất giấu tình ý mà Ninh Tây không dám đụng vào.

"Thường tiên sinh, cảm ơn anh đưa tôi trở về."

Nàng đem tay kia đặt bàn tay rộng đang siết chặt cổ tay mình, sau đó đẩy ra.

"Ngủ ngon."

Thường Thời Quy trầm mặc một lát, đem một cái đèn pin nhỏ đến tay cô.

"Đường tối, đi cẩn thận."

Ninh Tây cầm đèn pin thật chặt, Thường Thời Quy trầm mặc đóng cửa sổ xe lại, đưa mắt nhìn chiếc xe việt dã biến mất ở bãi đậu xe. Đã không có đèn xe chiếu sáng, toàn bộ bãi đậu xe lại lần nữa sa vào một mảnh đen nhánh.

"Cùm cụp."

Ninh Tây đè xuống chót mở đèn pin, một luồng ánh sáng xuất hiện.

Đèn pin hết sức nhỏ, ánh sáng cũng không lớn, nhưng đủ để cho cô thấy rõ đường dưới chân.

"Ông chủ, mưa quá lớn, anh nhanh lên xe đi."

Từ Châu lo lắng đi đến trước mặt Thường Thời Quy, bởi vì bên trong xe không có ô, Thường Thời Quy ở ngoài đứng không được một lát, đã ướt đẫm toàn thân.

Thường Thời Quy ngẩng đầu nhìn đèn tầng trệt sáng lên, mới xoay người không nói một lời mở cửa xe ngồi vào.

Chương 51

Giải thưởng Phi Vũ ở trong nước có độ chú ý rất cao, hơn nữa sau khi lễ ban thưởng bắt đầu, truyền hình trực tiếp trên đài quốc gia. Cho nên ở buổi lễ ban thưởng chưa chính thức bắt đầu, đã có phóng viên đài truyền hình ở hiện trường phỏng vấn một số người.

Trường hợp này từ trước đến nay là ánh sao sáng chói, quần tinh tập trung, nhóm tai to mặt lớn trong giới rổi rít hiện thân, người sản xuất, đạo diễn, biên kịch, cùng với nhóm nam nữ nghệ sĩ ăn mặc tỉ mỉ.

Phóng viên cùng người xem cảm thấy hứng thú nhất chính là đánh giá nữ nghệ sĩ ai mặc lễ phục dạ hội xinh đẹp nhất, nghệ sĩ nhà ai dùng phô thân quá nhiều, còn có ai mặc trang phục là do có nhà tài trợ, ai mặc là sản phẩm hàng hiệu.

Cơ hồ mỗi một vị nữ nghệ sĩ có danh tiếng đều không tránh được vận mệnh như vậy, Ninh Tây cũng không thể ngoại lệ.

Cô mặc trên người là một bộ lễ phục dạ hội nhãn hiệu trong nước do công ty Thanh Phong tài trợ, vì phối hợp với bộ dạ hội trên người, nhà tài trợ còn cung cấp nàng trọn bộ đồ trang sức đeo ta bằng trân châu.

Trang phục Trung Quốc hiện tại cũng không quá nổi, cho nên nhóm nghệ sĩ tham gia buổi lễ trao giải đa số ưu ái Âu Mỹ, thậm chí còn có thể mời nhà thiết kế nổi tiếng vì bọn họ làm lễ phục theo yêu cầu.

Nhãn hiệu trang phục Thanh Phong cố ý tìm tới Ninh Tây, là vì cô ở bộ phim (Yên Hòa Lưu Hà) đóng vai Kim Vụ Yên hoá trang quá mức kinh diễm, hơn nữa bản thân khí chất cũng phù hợp với loại trang phục bọn họ mới đưa ra một năm nay.

Đối phương thành thực mười phần, mà Ninh Tây sự nghiệp lại mới vừa khởi bước, cho nên Trương Thanh Vân rất nhanh đem phương án hợp tác quyết định.

Ninh Tây cùng trang phục Thanh Phong ký kết một năm phát ngôn, trừ phí phát ngôn ra, công ty Thanh Phong sẽ phụ trách cung cấp cho Ninh Tây trang phục hằng ngày cùng với các trang phục dự tiệc hay đi sự kiện khác.

Loại phát ngôn một nhãn hiệu trong nước này, đối với mấy nghệ sĩ tai to mặt lớn mà nói, là không thêm liếc mắt nhìn, nhưng đối với Ninh Tây bại là một khởi đầu vô cùng tốt.

Đây là Ninh Tây phát ngôn quảng cáo, quảng cáo chỉ là một đường nhãn hiệu trong nước, về sau phát ngôn quảng cáo còn có thể xa hơn nữa.

Vì để cho Ninh Tây có thể xuất hiện hoàn mỹ, Trương Thanh Vân an bài cho một đoàn hoá trang tốt nhất Cửu Cát, gắng đạt tới khiến Ninh Tây xinh đẹp có thể ba trăm sáu mươi độ không tìm ra góc chết, mặc kệ góc độ gì, cũng có thể làm cho phóng viên tới chụp ảnh có được bức hình đẹp nhất.

Đồng thời hẳn còn tìm người chỉ cho Ninh Tây bước đi như thế nào trên, sẽ không để cho nữ nghệ sĩ khác đoạt danh tiếng, cùng với lúc chụp hình, tư thế như thế nào vừa có có khí chất cùng lực tương tác.

Tới tới lui lui lăn qua lăn lại hai ngày, buổi lễ ban thưởng cuối cùng cũng đến, làm nữ nghệ sĩ của công ty giải trí Cửu Cát còn sót lại có thể lấy được giải thưởng, Ninh Tây quả thực chính là được công ty đãi ngộ cao.

"Căng thẳng sao?"

Chu Chính Xuyên nghiêng đầu nhìn Ninh Tây bên cạnh, cô trên mặt trang điểm tinh xảo, xinh đẹp cơ hồ có chút không chân thực.

"Hoàn hảo."

Ninh Tây cười cười với hẳn, ngoài cửa xe hào quang chiếu vào, lông mi thật dài giống như cũng dính hào quang.

Hai người tư giao rất tốt, công ty Cửu Cát lại có ý cho Chu Chính Xuyên dắt theo Ninh Tây, nên thăm đở lần này chính là hai người bọn họ cùng đi.

"Không khẩn trương là tốt rồi, "

Chu Chính Xuyên thấy Ninh Tây trên mặt xác thực không có nhiều căng thẳng, tư thế ngồi cũng vô cùng ưu nhã, vì vậy cười nói.

"Khó trách nhiều người hâm mộ gọi em là nữ thần, nếu như anh trẻ lại năm tuổi, cũng muốn quỳ gối ở dưới váy màu thạch lựu của em."

"Thật đáng tiếc, "

Ninh Tây bày ra vẻ mặt tiếc nuối,

"Năm năm trước không gặp được anh."

"Ha ha ha, "

Chu Chính Xuyên cười ra tiếng, hẳn không nói cho Ninh Tây, trên thực tế ban đầu lúc biết Ninh Tây, hẳn kỳ thật có vài phân tâm tư, chỉ là sau khi chung đụng một thời gian ngắn, hẳn cảm thấy, Ninh Tây không phải là người hẳn có thể tiêu thụ nổi.

Bởi vì cô đẹp, lại quá liều mạng, quá hoàn mỹ, hơn nữa rất có nguyên tắc, cô gái như vậy, không dễ gì một người đàn ông bình thường có thể giữ được.

Cũng không biết về sau có vị dũng sĩ nào có thể bắt được nữ vương này hay không??

Hai người ngồi trong xe ở ngoài sân ngừng trong chốc lát, rất nhanh có nhân viên làm việc đến thông báo với bọn họ, xe bọn họ có thể tiến vào.

Ninh Tây quay đầu hướng ngoài cửa xe nhìn lại, đường vào đèn đuốc sáng trưng, bốn phía chật ních người hâm mộ cùng với mấy phóng viên truyền thông nhỏ không cướp được vị trí tốt ở bên trong.

Xe lái rất chậm, khi dừng lại một khắc kia, Ninh Tây chứng kiến phóng viên hai bên thăm dò, bắt đầu đem ống kính nhắm ngay bên này.

Chu Chính Xuyên mặc tây trang tinh tế, cà vạt màu lam lại cùng màu sắc hoa văn lễ phục Ninh Tây giống nhau.

Ninh Tây mặc là lễ phục màu trắng đuôi dài, làn váy là đường vân thêu thanh hoa, vì vải vóc rất tốt, mặc trên người hiệu quả tốt, mang theo khí chất thần tiên

Bởi vì tháng trước Chu Chính Xuyên làm diễn viên chính phòng vé xem phim bán được số lượng lớn, hẳn hiện tại nhân khí rất cao, nên vừa mới xuống xe, liền dẫn tới truyền thông đua nhau chụp hình một trận.

Ngồi ở trước ti vi hoặc là trước máy vi tính xem trực tiếp buổi lễ ban thưởng là một nhóm người mê muội, giờ phút này đã hận không thể nằm sấp trên màn hình mà liếm.

Nhưng Chu sau khi Chính Xuyên xuống xe, không trực tiếp rời đi, mà là đi đến trước cửa xe, thập phần thân sĩ khom lưng mở cửa xe ra.

Khi Ninh Tây để tay lên bàn tay của Chu Chính Xuyên xuất hiện ở trước màn ảnh, không ít người đều ngây ngẩn cả người.

Xinh đẹp giống như tiên nữ hóa thành, đây là... Ninh Tây?

Rất nhiều người cũng biết, Trung Quốc ống kính từ trước đến nay là vũ khí sắc bén giám định đẹp xấu, bởi vì rất nhiều ở trong phim nhìn đúng là tiểu thục tươi, Tiểu Hoa đán, nhưng khi tham gia phỏng vấn cái gì, tất cả mọi người sẽ phát hiện, người này không trắng như vậy, làn da cũng không nhắn nhụi mịn màng như vậy.

Nhưng hôm nay ống kính dán sát trên người Ninh Tây, cũng mất đi hiệu quả, bởi vì làn da cô vẫn còn trắng như vậy, còn non mềm như vậy, trang phục lộ lầy, thậm chí so với bình thường còn xinh đẹp hơn.

Âm thanh chụp hình liên tục bùm bùm vang dội, Ninh Tây cùng Chu Chính Xuyên tốc độ đi không nhanh không chậm, ngẫu nhiên dừng bước lại phối hợp với phóng viên chụp hình, biểu hiện được quả thực hoàn mỹ.

Chu Chính Xuyên hiện nay đã là nghệ sĩ nổi tiếng lại có thâm niên, bản thân cường đại, một nữ nghệ sĩ đi cùng hắn, đều bị hắn đoạt danh tiếng.

Nhưng mà người mới Ninh Tây này lại hoàn toàn không bị cái này quấy nhiễu, cô cùng Chu Chính Xuyên đứng chung một chỗ, cho dù ai cũng không xem nhẹ sự tồn tại của cô.

Bởi vì hai người quan hệ vốn cũng tốt, cho nên động tác ăn ý có thừa, không ít phóng viên thậm chí cố ý đem hoạt động cùng nhau giữa hai người vô cùng ái muội, sau đó nhanh chóng phát lên trên mạng, tựa đề đặt tên là (Chu thiên vương cùng Tiểu Hoa Ninh Tây ánh mắt ẩn tình, hoặc đã lá mọt cách tâm tình).

Mặc dù fan hai nhà cũng biết hai người căn bản không có quan hệ mập mờ, nhưng chỉ riêng xem ảnh chụp, hai người này thật đúng là... Xứng về mặt.

Ninh Tây cùng Chu Chính Xuyên đi đến thăm đờ, lúc Ninh Tây ký tên, camera của đài truyền hình cố ý tới gần cô lấy hình ảnh đặc tả, lúc Ninh Tây quay đầu, chú ý thấy ống kính, hướng về phương hướng ống kính khẽ mỉm cười.

Bạn bè trên mạng 1: Có ai xem đài quốc gia trực tiếp buổi lễ ban thưởng giải thưởng Phi Vũ? Tôi chưa từng nghĩ đến, thân là một nữ nhân thẳng tắp, thế nhưng bởi vì nhìn một cô gái mà chảy máu mũi, thật sự là lỗi làm, lỗi làm.

Bạn bè trên mạng 2: Nhìn, tôi hiện tại chỉ muốn đem lời nói xấu Ninh Tây trước kia ăn trở về, Ninh nữ thần, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ là fan hâm mộ trung thành của cô.

Bạn bè trên mạng 3: Máy người có chú ý tới, Ninh nữ thần hôm nay từ đầu đến chân đều là thuần khiết Trung Quốc, ngay cả giày cũng là họa tiết giống sứ thanh hoa. Cô ấy lần đầu tiên chính thức tham gia buổi lễ ban thưởng, nhưng là không thể không nói, cô ấy hôm nay một thân tạo hình không thể bắt bẻ, Cửu Cát đối với Ninh Tây bồi dưỡng thật sự tốt, ngay cả cà vạt của Chu thiên vương, cũng phối hợp với hoa văn trên lễ phục của cô ấy.

Bạn bè trên mạng 4: Chẳng lẽ bọn họ mặc trang phục tình nhân?

Bạn bè trên mạng 5: Trên lầu đừng nghĩ quá nhiều, Tây Tây sớm đã công khai làm sáng tỏ, hai người chỉ là bạn tốt.

Trên web các loại suy đoán, Ninh Tây cùng Chu Chính Xuyên đều không biết chuyện, Ninh Tây ký tên xong, còn bị người chủ trì cố ý lưu lại phỏng vấn hai câu, mới để hai người tiến vào trong.

"Anh cảm thấy, qua hôm nay, đại khái sẽ có đạo diễn tới mời em đóng vai nhân vật mỹ nhân tuyệt thế".

Chu Chính Xuyên trêu chọc nói:

"Em hôm nay tạo hình hết sức hoàn mỹ."

Nam nữ diễn viên chính cũng đã tiến vào, đạo diễn ngồi trung tâm, nam nữ diễn viên chính ngồi hai bên đạo diễn, Ninh Tây vị trí bên cạnh Chu Hải Lệ.

"Nghe nói em gần đây quay một bộ thuần khiết nữ chủ diễn?"

Chu Hải Lệ nhỏ giọng hỏi Ninh Tây.

"Đóng máy rồi sao?"

Ninh Tây gật đầu, vì để không ảnh hưởng đến người xung quanh, dè giọng xuống cực kỳ thấp:

"Mấy ngày hôm trước vừa mới đóng máy."

Chu Hải Lệ hiểu rõ gật đầu, Khổng Ngọc Hằng cô cũng đã nghe nói đến, nhưng đạo diễn phim truyền hình này từ trước đến nay gọi tốt nhưng không ăn khách, cô đang có suy nghĩ, Ninh Tây vì cái gì tiếp nhận một bộ phim như vậy.

Chỉ quan hệ của hai người còn không tốt đến mức có thể can thiệp tình hình việc riêng của đối phương, cho nên tán gẫu vài câu, liền đổi đề tài.

"(Đàm hải tiên ký) đã định, đại khái sẽ tới trung thu sẽ chiếu phim, "

Chu Hải Lệ nhìn sân khấu, buổi lễ ban thưởng chuẩn bị bắt đầu,

"Tháng sau bắt đầu, tổ điện ảnh muốn tiến hành tuyên truyền, em nhớ dành thời gian."

Đi theo nhóm chế tác chạy tuyên truyền, đối với Ninh Tây hiện tại mà nói, là chuyện tốt mà không phải chuyện xấu.

Ninh Tây cũng hiểu Chu Hải Lệ nhắc nhở, vì vậy cảm kích cười một tiếng, gật đầu.

"Àm!"

Trên đầu các cô đèn đột nhiên phát sáng lên.

Nghi thức ban thưởng chính thức bắt đầu.

Trong biệt thự Thường gia, Đào Tuệ Tuyết ngồi trên sô pha, hai mắt chú ý đặt trên tivi. Trong tivi, đang trực tiếp buổi lễ ban thưởng Phi Vũ.

Đang nhìn đến thời điểm Ninh Tây cùng Chu Chính Xuyên xuất hiện, bà

nhìn không được ngời thẳng người, sau đó nghiêng đầu mắt nhìn con trai đang trầm mặc không nói.

Bà đối với nữ nghệ sĩ Ninh Tây này nửa điểm đều không biết, nhưng từ trước đến nay thờ phụng chằm ngôn mắt thấy mới là thật, tai nghe là giả, cho nên mặc kệ người khác ở trước mặt nói Ninh Tây như thế nào, bà cũng không để ở trong lòng.

Thân là một người mẹ, bà yêu con trai mình, đồng dạng cũng tin nhiệm ánh mắt hẳn. Nếu tiểu cô nương Ninh Tây này có thể làm cho Thời Quy động tâm, tất nhiên sẽ có chỗ hơn người.

Trong ti vi Ninh Tây nhìn rất đẹp, khí chất cũng xuất chúng, cái loại xuất chúng đó là từ trong ra ngoài tản mát ra khí thế, không phải là diễn trò có thể có thể đạt tới.

Nhất là khi quay đầu hướng ống kính mỉm cười, dù Đào Tuệ Tuyết đã gần sáu mươi tuổi, cũng không nhìn được có cảm lòng kinh diễm.

Thường Thời Quy kinh ngạc nhìn màn ảnh ti vi, biết rõ sẽ đổi sang nghệ sĩ khác, mới thu hồi ánh mắt:

"Mẹ, con đi lên lầu."

"Con không xem phần sau a?"

Đào Tuệ Tuyết chỉ chỉ tivi,

"Đây không phải là buổi lễ ban thưởng sao, tiểu cô nương người ta có thể có thưởng đấy?"

Sau đó bà liền nhìn thấy con trai lại ngồi đằng hoàng xuống ghế.

Đào Tuệ Tuyết thấy thế cười cười, con trai bộ dáng như vậy, cùng những cậu thanh thiếu niên thăm mền bạn nữ có cái gì khác biệt?

Tại hiện trường trao thưởng Phi Vũ, hai người MC kẻ xướng người hoạ đem bầu không khí âm ỉ náo nhiệt, rất nhanh đến phiên ban thưởng vai nữ phụ hay nhất.

Người ban thưởng là khách quý đã từng làm diễn viên chính phim (lòng đã

yêu em) Lương Thiên Nhã cùng một số nam diễn viên khác có uy tín.

Hai người trước tiên là nói về vài câu ám áp, Lương Thiên Nhã xoay người chỉ màn hình lớn nói:

"Mời mọi người cùng xem một đoạn phim ngắn của năm nữ diễn viên được đề cử giải nữ phụ hay nhất năm."

Đoạn phim ngắn của Ninh Tây là nội dung đoạn đối thoại giữa Hàm Lợi công chúa cùng Hán vũ đế.

"Phụ hoàng, thái tử nhân hiếu, tuyệt đối không thể làm ra việc ngỗ nghịch bất hiếu như thế, cầu xin phụ hoàng minh xét!"

Trong mắt nàng mặc dù nén lệ, nhưng không rơi xuống.

"Phụ hoàng nếu đã có thể tin tưởng Hàm Lợi, vì sao không chịu tin tưởng thái tử?"

Hán vũ đế mặt mũi tràn đầy mệt mỏi, tựa hồ không nghĩ tới nữ nhi chính mình sủng ái nhất, cũng đứng ở bên thái tử:

"Ý của con là phụ hoàng là lão già hồ đồ?"

Thân là đế vương dần dần già yếu, hấn sợ hãi cái chết, đồng thời cũng không hy vọng ai nói hấn đã già.

"Không, phụ hoàng trong nội tâm nữ nhi là người đàn ông vĩ đại nhất."

Hàm Lợi công chúa ngẩng đầu lên, trong cặp mắt tràn đầy oán quỷ cùng kính sợ nhìn Hán vũ đế.

Tất cả năm đoạn phim ngắn thúc, Lương Thiên Nhã khoát khoát tay danh sách đoạt giải, đối với nam khách quý bên cạnh hỏi.

"Anh cảm thấy tên ai sẽ được đọc lên?"

Lúc này, ống kính đúng lúc quay hình ảnh của năm nữ nghệ sĩ, sau đó người xem trước ti vi có thể ngắm nhìn năm vẻ mặt của năm người.

Lúc này, mặc kệ nội tâm nghệ sĩ có nhiều căng thẳng, đều muốn canh chừng

không biểu hiện ra ngoài, Ninh Tây không ngoại lệ, cô mặt mũi tràn đầy mỉm cười, mắt ngậm mong đợi cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy khát vọng quá mức.

Chờ treo ngược tâm trí mọi người xong, Lương Thiên Nhã mở ra danh sách đoạt giải:

"Giải thưởng Phi Vũ vai nữ phụ hay nhất được trao cho... Công chúa Hàm Lợi trong bộ phim (Hán Thời Vân Nguyệt), diễn viên Ninh Tây, chúc mừng Ninh Tây!"

Kết quả này vừa ngoài ý muốn lại không khiến người ngoài ý muốn, bởi vì Ninh Tây trong bộ phim này xác thực biết tròn biết méo, cũng không vì lớn lên quá mức xinh đẹp khiến người xem bỏ quên diễn xuất của cô.

Tạ ơn mọi người chúc mừng bốn phía, Ninh Tây đi lên đài, từ trong tay Lương Thiên Nhã nhận lấy cup giải thưởng Phi Vũ.

"Xin lỗi, bởi vì quá mức kích động, trong đầu tôi có chút trống rỗng."

Ninh Tây cười đến mức hoảng hốt, bộ dạng ngây thơ, chọc cho không ít người hâm mộ xem trực tiếp hô to dễ thương.

"Cám ơn chủ sự có thể đem giải thưởng này ban phát cho tôi, "

Ninh Tây khom người, sau đó tiếp tục nói.

"Cám ơn Từ đạo, cám ơn Chu tử cùng Lưu ca, không có mọi người chỉ dạy, em cũng không tìm được nhiều người như vậy công nhận. Cám ơn tất cả mọi người trong tổ phim (Hán Thời Vân Nguyệt) trợ giúp, cùng với nhóm người hâm mộ liên tục ở sau lưng ủng hộ tôi, bởi vì có các bạn, tôi mới có thể đi lên tốt hơn. Cuối cùng, cám ơn công ty đại diện, cám ơn anh Trương chiếu cố em."

"Cám ơn mọi người."

Ninh Tây lại lần nữa cúi người chào, sau đó cầm lấy cúp liền chuẩn bị đi xuống đài.

"Ninh Tây, xin chờ một chút."

Người MC gọi Ninh Tây lại, đem mic đưa tới trước mặt cô nói,

"Tôi nghĩ muốn hỏi cô một số vấn đề, không biết rõ có nguyện ý trả lời không?"

"Chỉ cần không phải là vấn đề mật mã, tôi đều nguyện ý trả lời."

Ninh Tây hoạt bát cười một tiếng, câu này trêu chọc không nặng không nhẹ, chọc cho hội trường không ít khách đều cười ra tiếng.

"Xem ra tôi chỉ có thể đổi sang hỏi một vấn đề khác "

Người MC vẻ mặt thất vọng, mới mở miệng hỏi một vấn đề tương đối nghiêm túc.

"Tôi nhớ được cô lần đầu tiên đóng phim là trong bộ (lòng đã yêu em), bộ phim này, mặc dù cô chỉ có vài cảnh, nhưng không ít người bị sự xinh đẹp thanh thuần của cô làm kinh diễm. Đương nhiên, cũng chính bởi vì nhân vật này rất thâm nhập lòng người, thậm chí có người nói cô chỉ có xinh đẹp, chính là nhân vật bình hoa, lúc ấy cô nghe được loại bình luận này, có tức giận hay không?"

Chương 52

Một người xuất đạo mới hơn một năm có thể có được giải thưởng Phi Vũ nữ phụ tốt nhất, cộng thêm dung mạo tốt, Ninh Tây chỉ cần đừng tự tìm đường chết, sau này phát triển cũng sẽ không quá kém.

MC hướng cô đưa ra câu hỏi là người của đài quốc gia, vị MC thích nhất ở trong tiết mục thăm dò nội tâm khách quý. Cho nên khi đối phương cố ý gọi cô lại, còn hướng cô đưa ra câu hỏi, Ninh Tây mặc dù ngoài ý muốn, nhưng không cảm thấy mạo phạm.

Đối với một người mới mà nói, MC nguyện ý gọi lại, đưa ra câu hỏi, trên thực tế là trao cơ hội cho cô thể hiện. Vấn đề này cũng không khó trả lời, nếu như trả lời vừa vặn, cũng có thể kéo người đi đường có hảo cảm với cô.

"Mọi người đối với tôi bắt bẻ cũng là một loại chú ý, chỉ có như vậy, tôi mới có thể đi được xa hơn, đi được tốt hơn, "

Ninh Tây cười nhưng vẻ mặt lạnh nhạt.

"Huống chi tôi cảm thấy được cái từ bình hoa này cũng không phải nghĩa xấu, tôi còn cần phải cảm tạ những người này đối với dung mạo của tôi có khẳng định tốt."

Cứ việc nội tâm của cô đầy rẫy các loại châm chọc, nhưng biểu hiện ra ngoài xác thực rất đoan trang.

Người MC vỗ tay:

"Nhưng bây giờ cô dùng thực lực chứng minh cô có hành động tốt, cố gắng cho tất cả mọi người nhìn vào trong mắt, lần nữa chúc mừng cô đạt được nữ phụ tốt nhất."

"Cám ơn."

Ninh Tây hướng MC nói lời cảm tạ, sau đó cầm cúp trở về chỗ ngồi.

(Đại Hán Vân Nguyệt) được dư luận luận quan tâm, cho nên giải bộ phim truyền hình tốt nhất cũng ôm được vào. Chu Hải Lệ là diễn viên có máu mặt

trong giới điện ảnh, lần này diễn vai Vệ Tử Phu mặc dù cũng khiến người khác kinh diễm, nhưng bởi vì đây là bộ tập trung vào nam chính, cho nên cũng không nhận được giải nữ chính xuất sắc nhất, ngược lại nam chính xuất sắc nhất vai diễn Hán vũ đế Lưu Chân Đông lấy được.

Cho đến khi buổi lễ ban thưởng kết thúc, (Đại Hán Vân Nguyệt) thu hoạch năm cái giải thưởng, nam chính xuất sắc nhất, phim truyền hình xuất sắc nhất, kịch bản xuất sắc nhất, nữ phụ xuất sắc nhất cùng với nhạc phim truyền hình xuất sắc nhất.

Nhạc phim (Đại Hán Vân Nguyệt) xuất sắc nhất tuyệt cũng không kỳ quái, lúc bộ phim mới phát sóng, đã có người khen ngợi Đại Hán Vân Nguyệt khúc nhạc với nội dung đan xen rất có khí thế của vương triều Đại Hán lúc, tổ phim quả thực chính là tổ phim có chủ tâm, không chỉ từ diễn viên đến đạo cụ đều rất tốt, ngay cả chi tiết nhỏ như âm nhạc cũng chú ý tới.

Buổi lễ ban thưởng sau khi kết thúc, Ninh Tây do Trương Thanh Vân an bài, tiếp nhận mấy nhà truyền thông phỏng vấn. Những công ty truyền thông này cùng công ty giải trí Cửu Cát quan hệ rất tốt, cho nên vấn đề đưa ra cũng tương đối ôn hòa, mà Ninh Tây cũng không thể nào khiến bọn họ không có gì để viết, cho nên cũng tận lực phối hợp với đối phương, nhận không ít hảo cảm của các phóng viên.

Từ hội trường ban thưởng về về nhà, Ninh Tây chụp tự sướng cùng cái cúp, sau đó phát lên blog.

Ninh Tây v: Từ khi sinh ra đến giờ mới nhận được một cái cúp thưởng, hưng phấn ít ngủ được, đêm nay muốn ôm nó ngủ.

Để điện thoại di động xuống, Ninh Tây đi đến buồng vệ sinh tháo trang sức tắm rửa, sau đó quay lại cầm điện thoại đọc một loạt bình luận, trong chốc lát thời gian, blog đã có hai ba ngàn người để lại lời nhắn, mọi người một bên chúc mừng, một bên khen cô thật "moe".

Bởi vì phần lớn nghệ sĩ đoạt giải, đều phải cố gắng biểu hiện ra mình khiêm tốn lại không màng danh lợi, như Ninh Tây lại thành ngốc, đem ảnh chụp đăng lên còn cho mọi người biết rõ cô vui vẻ không ngủ được, thật đúng là không có...

Nhưng hết lần này tới lần khác đám bạn trên mạng đều ăn thích cô như thế, bởi vì theo bọn họ, Ninh Tây như vậy hết sức chân thật, manh manh dễ

thương thật đáng yêu.

Cô gái trẻ tuổi tiến vào giới giải trí, lần đầu tiên nhận giải thưởng, sao có thể không hưng phấn?

Vì vậy nhóm người hâm mộ một bên cảm thấy Ninh Tây ngay thẳng, lại một bên ha ha ha nói cho Ninh Tây, lần sau không cần thành thực như vậy, sẽ khiến người ta ghen tỵ....

Mặt khác còn có người đem đoạn video Ninh Tây sau khi nhận thưởng, trả lời câu hỏi của MC đăng lên trên mạng, dẫn tới không ít người khen cô đại khí có lòng dạ, không ít người đi đường cũng dành hảo cảm cho cô.

Đúng vậy, nghệ sĩ nữ xinh đẹp, nam đẹp trai có lỗi gì, một số người một bên ghét bỏ người ta quá đẹp, quay đầu làm như mình không giống người bình thường khác, lấy khuôn mặt đẹp của người ta làm điểm công kích, giống như người có tướng mạo tốt, sẽ không có thực lực.

Trên thực tế, lúc nào cũng chỉ trích tướng mạo của người khác, nhân phẩm khả năng cũng không tốt đến đâu.

Ninh Tây để điện thoại di động xuống, ngáp một cái, sau đó chỉnh nhiệt độ điều hòa, bọc chăn mền đi ngủ.

Cái gì hưng phấn không ngủ được... Chính là gạt người.

Ở nhà nghỉ ngơi không được hai ngày, Ninh Tây lại phải chụp quảng cáo cho trang phục Thanh Phong. Bởi vì cô nhận được giải thưởng Phi Vũ nữ phụ xuất sắc nhất, công ty Thanh Phong đối với cô càng nhiệt tình, thậm chí có chút hối hận chỉ cùng cô ký hợp đồng phát ngôn có một năm.

Vị quản lý phòng tuyên truyền của Thanh Phong liếc nhìn ảnh chụp, càng xem càng hối hận, khi đó thật không nên vì Ninh Tây địa vị không đủ tốt, nên chỉ cùng cô ký một năm hợp đồng.

"Quản lý, "

Nhân viên thấy vẻ mặt của quản lý, cho rằng hẳn đối với hình ảnh của Ninh Tây không hài lòng.

"Có cái gì không tốt sao?"

"Chính là quá tốt, mới không bỏ được, "

Quản lý thờ dài.

"Đợi đến sang năm, nghệ sĩ này chỉ sợ cũng không thêm ký thêm hợp đồng với chúng ta."

Giải thưởng Phi Vũ tính công bằng chính trực không thể nghi ngờ, Ninh Tây này rất xinh đẹp, diễn xuất tốt, lại là nghệ sĩ được công ty đại diện tín nhiệm, về sau khẳng định phát triển không có giới hạn.

Hắn quá mức thiên cận.

Kể từ khi Ninh Tây mặc thiết kế lễ phục dạ hội của bọn họ xuất hiện, không ít người tán thưởng lễ phục trên người cô ấy xinh đẹp, công ty bọn họ cũng nhân cơ hội quảng cáo mạnh hơn trước, kéo không ít khách hàng trên mạng, gần đây nữ trang buôn bán được rõ ràng tăng lên không ít.

Làm công ty, buồn nhất không phải là phí phát ngôn cao, mà là người phát ngôn này không chỉ không kéo cao hình tượng sản phẩm, ngược lại bởi vì bản thân, đem sản phẩm cũng kéo xuống nước.

"Mới vừa nhận được tin tức mới nhất, em mặc lễ phục dạ hội Thanh Phong có mặt ở buổi lễ trao thưởng Phi Vũ, Thanh Phong buôn bán rõ ràng tăng trưởng, "

Trương Thanh Vân đem một phần số liệu đưa tới tay Ninh Tây.

" Dự đoán, sắp tới sẽ không ít công ty tìm em hợp tác đại diện phát ngôn."

"Mặc kệ đại diện phát ngôn cái gì, trước hết phải xem chất lượng sản phẩm đã, "

Ninh Tây lật số liệu trong tay.

"Em thân là nghệ sĩ dù không thể làm nên lợi ích gì cho quốc gia đại sự, ít nhất cũng không thể đi gạt quần chúng nhân dân."

Trương Thanh Vân sững sờ một chút, lập tức gạt đầu nói:

"Tốt, về sau có hạng mục hợp tác, anh sẽ kiểm tra một chút chất lượng sản phẩm, không để em làm kẻ lừa gạt người."

"Cám ơn anh, anh Trương."

Ninh Tây hướng Trương Thanh Vân chân thành nói lời cảm ơn. Thu nhập của nghệ sĩ cùng người đại diện có mối nối, cô đối với chất lượng sản phẩm phát ngôn yêu cầu nghiêm khắc, cũng tương đương với thu nhập Trương Thanh Vân giảm xuống. Nhưng cho dù như vậy, Trương Thanh Vân như cũ đáp ứng cô. Dù sao, tiền ai mà chẳng yêu.

Ở trong giới giải trí, có một kiểu nghệ sĩ được người đại diện một lòng nghe theo dự định của mình, cũng có người nghệ sĩ mang sứ mạng là cây rưng tiền nhưng lại bị người đại diện nghiền ép, cô vận khí tốt, gặp được loại thứ nhất.

"Có cái gì tốt mà cảm ơn, anh còn muốn đem em nâng lên thành siêu sao, em nếu như phát ngôn những sản phẩm chất lượng kém, hình tượng cũng bị ảnh hưởng xấu."

Trương Thanh Vân cười cười.

"Đúng rồi, anh giúp em tiếp một bộ điện ảnh đô thị có hài kịch nhẹ, em là nữ chính, đạo diễn là Lâm Thư Kiệt, em nếu như không có ý kiến, chúng ta có thứ sắp xếp thời gian ký hợp đồng."

"Lâm Thư Kiệt?"

Ninh Tây nghe qua đại danh Lâm Thư Kiệt, vị này được gọi là đạo diễn thiên tài phòng vé, phim điện ảnh của anh ta luôn rất rất ăn khách.

Khả năng là bởi vì hần lúc nào cũng là quay phim thương nghiệp, cho nên hạng giải thưởng lớn lúc nào cũng không có duyên với hần. May mắn vị đạo diễn này cũng nghe nhìn thông suốt, không vì truy đuổi giải thưởng mà quay phim không thích hợp với mình, ngược lại đem phim thương nghiệp sản xuất ra luôn có yếu tố vui vẻ, trở thành đạo diễn phim thương nghiệp tốt nhất hiện nay.

Đạo diễn danh tiếng như vậy, thế mà chủ động mời cô làm nữ chính, thậm chí ngay cả thử vai cũng không cần, Ninh Tây có chút thụ sủng nhược kinh.

Sau khi cô xem hết kịch bản, cũng biết Lâm Thư Kiệt tại sao phải mời cô

đảm nhiệm diễn viên chính. Bởi vì bộ phim này nữ chính là người lớn lên rất đẹp, nhưng lúc nào vận khí cũng không tốt, cô một giây trước còn thanh thuần xinh đẹp, một giây sau không nhìn ra dáng vẻ.

Đương nhiên, đâu không phải là việc cô xui xẻo nhất, nhưng cuối cùng khi cô gặp may mắn một lần, ký được một cái đại hợp đồng, liền phát hiện bạn trai nhà mình bên ngoài lãng nhãng. Vị nữ trí thức xinh đẹp lại xui xẻo này, cuối cùng thể hiện một mặt bạo lực, đánh bạn trai mặt mũi bầm dập, thiếu chút nữa cuộc sống không thể tự gánh vác.

Về sau, cô gặp được một vị tổng tài, người này vận khí đặc biệt tốt, quả thực chính là con trai của lão Thiên. Vị tổng tài này chứng kiến nữ chính phát hoả với bạn trai xong, lại nhất kiến chung tình.

Không thể không nói nam chính tam quan cũng hơi lệch lạc một chút.

Sau đó hai người gặp lại, trùng hợp một người gặp chút vận may, một người gặp chút xui xẻo, cuối cùng đi cùng với nhau.

Từ kết cấu câu chuyện chuyện mà nói, bộ phim này nội dung hết sức theo khuôn cũ, tiểu tam, tổng tài đẹp trai tiền nhiều, nữ xinh đẹp, quả thực chính là loại chuyện như thức ăn nhanh. Nhưng mà bộ phim này điêm sáng là ở tính cách nữ chính, cô ấy gặp xúi quẩy cũng không hối hận, đem bạn trai đánh đến mức gần như bại liệt cũng không hề động vào tiểu tam nửa đầu ngón tay.

Kịch bản bên trong thậm chí không có xuất hiện cảnh nữ chính cùng các loại nữ phụ kéo đến kéo đi đoạt đàn ông, bởi vì nhóm nữ phụ đến cuối cùng, đều được nữ chính thu thập làm bạn hữu.

Còn cái gì mẹ nam chính tìm nữ chính ném chi phiếu, cái gì mà người khác cười nhạo nữ chính bám nam chính vì tiền tài, cùng với tổng tài ngang ngược, không nói lí lẽ, cũng xuất hiện có trong kịch bản, nhưng cách làm của nữ chính cuối cùng chính là khiến người khác cảm thấy sáng khoái.

Chương 53

Xem hết kịch bản, Ninh Tây cũng biết Lâm Thu Kiệt vì sao mà thành công, bởi vì hắn am hiểu điểm hứng thú củangười xem. Nói thí dụ như bộ phim này gọi là (vận may liên tục), từ tên đến nội dung đều hết sức khuôn cũ, nhưng là khuôn cũ đó lại có rất nhiều nhân tố hấp dẫn người xem, đích xác quá phù hợp với thị hiếu của mọi người.

Tự lập, tự mình cố gắng có, nam phụ xấu xa có, tổng tài ngang ngược có, khí thế nữ vương cũng có, quả thực thỏa mãn nhu cầu nhiều cấp độ.

"Anh Trương, bộ phim này em nhận, "

Ninh Tây cười nói:

"Lâm đạo diễn là kiểu phim thương nghiệp, vai nữ chính bao nhiêu người cướp muốn làm, em không muốn bỏ qua cơ hội tốt này."

Rất nhanh hai bên ký hợp đồng, thời gian mở máy định tại cuối tháng sau, đúng lúc hoạt động tuyên truyền (đàm hải tiên ký) kết thúc, hoàn toàn không có cái gì không tốt.

(Hán Thời Vân Nguyệt) đạt được thành công khổng lồ, người làm phim phi thường cao hứng, vì vậy phát cho mọi người trong tổ phim hồng bao, Ninh Tây mặc dù chỉ là một vai phụ, nhưng bởi vì nàng có được giải nữ phụ xuất sắc nhất, cho nên hồng bao khá nặng.

Sau khi cầm hồng bao chính là đi liên hoan, đây đã là trạng thái bình thường, sau khi lấy được thành công, người làm phim như thế nào cũng muốn mời mọi người ăn bữa cơm xa hoa, nếu không là tỏ ra quá keo kiệt.

Bầu không khí tốt, đạo diễn, diễn viên chính nhân phẩm đều có thể so sánh với chính nhân, cho nên mọi người ngồi chung một chỗ, đều rất phóng khoáng.

Đàn ông ngồi cùng bàn phần lớn đều rất có phong độ, cũng không có người nào rót rượu ép nữ nghệ sĩ, cho nên ăn đến lúc tàn tiệc, Ninh Tây cũng không uống nhiều.

Đi đến toilet, đi ngang qua một gian ghé lô, bên trong cửa không khóa chặt chẽ, tiếng nói bị truyền ra.

"Thường Thời Quy tính gì đó, hiện tại người nào không biết hẳn ngay cả nữ diễn viên cũng không thu được, không biết bao nhiêu người ở sau lưng cười nhạo hẳn."

"Đúng thôi, việc này rơi vào trên tay tôi, làm sao để như vậy. Bình thường nhìn là dạng đàn ông tinh anh trong thương giới, kết quả ngay cả phụ nữ cũng không bắt được. Nghe nói cô gái này bây giờ còn đang ở giới giải trí vui vẻ sung sướng, còn cùng nam diễn viên khác truyền scandal, mấy người nói đàn ông như Thường Thời Quy, bắt lực hay không bắt lực?"

"Không thể nói như vậy, có lẽ người ta là có phong độ quân tử?"

"Có cái rắm mà phong độ, tôi thấy cái nữ diễn viên này chính là cho mặt mũi mà lên mặt. Tôi muốn coi trọng một người nghệ sĩ, cô ta dám làm bộ làm tịch như vậy, trực tiếp làm cho cô ta ở trong giới giải luận quần hôn loạn, xem có quý xuống năm gấu quần tôi không?".

Những con nhà giàu này, đối với hình tượng của Thường Thời Quy chính là tấm gương gương mẫu "Con nhà người ta ". Thật sự là thu thập không ít các loại hận.

Những người này đối thoại càng ngày càng không chịu nổi, mượn cô để không kiêng nể gì phát tiết tâm tình bất mãn với Thường Thời Quy, giống như là cuối cùng cũng tìm ra chỗ yếu của tấm gương sáng bị đem so sánh hai mươi mấy năm, nguyên một đám nhảy nhót lung tung, Hận không thể không bác loa chế giễu.

Ninh Tây không ở lại nghe tiếp, cô chỉ liếc mắt nhìn vào khe cửa, thấy được có ba người, sau đó trầm mặt rời đi.

Nhưng là tiếng người nói bậy cũng không biết đóng kín cửa, cũng không biết xấu hổ nhìn lại bản thân mạnh hơn Thường Thời Quy điểm nào?!

"Tây Tây, làm sao vậy?"

Chu Hải Lệ thấy vẻ mặt Ninh Tây có cái gì không đúng, vì vậy nhỏ giọng hỏi thăm.

"Có phải say rượu rồi không?"

"Không có việc gì, "

Ninh Tây cười cười, sau đó giọng bình tĩnh nói.

"Đừng phải vài người trí tuệ chậm phát triển."

Lời ra khỏi miệng, Ninh Tây cũng có chút hối hận, bởi vì cô cảm thấy phần lớn người trí lực dù không bình thường, dầu gì tâm hồn còn thuần khiết. Dùng từ chậm phát triển trí tuệ để hình dung mấy người vừa rồi, quả thực chính là vũ nhục người bệnh trí lực không tốt.

Chu Hải Lệ không hỏi cô đến tột cùng là thế nào, mà chỉ nói:

"Không có việc gì, xem nhiều thành thói quen."

"Ân."

Ninh Tây gật đầu cười.

Chỉ là trong lòng vẫn là có chút không thoải mái, mấy cái người chỉ biết dùng tiền của cha mẹ ăn chơi dựa vào cái gì mà chế ngạo Thường Thời Quy? Dựa vào nhược trí của bọn họ sao?

Tiệc kết thúc, Ninh Tây ra khỏi khách sạn, thấy vài người vừa nói bậy về Thường Thời Quy đang ở trước mặt một chiếc xe mặt mũi nhìn qua đã thấy nhìn nọt cười cười nói nói cái gì đó.

Cô cảm thấy chiếc xe này có chút quen mắt, hẳn là đã gặp ở nơi nào đó.

Thường Thời Quy cùng những con nhà giàu này cũng không quá quen thuộc, từ nhỏ liền tiếp nhận giáo dục nghiêm khắc, cùng những người này không có bao nhiêu lui tới.

Miễn cưỡng cùng những người này khách sáo hai câu, Thường Thời Quy kéo cửa xe lên, đang chuẩn bị rời đi, nghe được có người gõ cửa sổ xe.

"Thường tiên sinh."

Ninh Tây mang mặt cười hiện ra ở trước mặt hắn.

Thường Thời Quy mở cửa xe, xuống xe:

"Em sao lại ở đây?"

Ninh Tây mắt nhìn mấy người đứng đó không xa vài người con nhà giàu, cười nói:

"Vừa rồi lúc đi ra, đúng lúc trông thấy xe của anh, cùng anh chào hỏi một tiếng."

Không nghĩ tới Ninh Tây sẽ chủ động tìm đến mình, Thường Thời Quy trên mặt lộ ra vui vẻ:

"Thật là khéo."

"Là rất khéo, "

Ninh Tây xoay người đối mặt với vài vị kia.

"Mấy vị này là bạn của anh, vừa rồi tôi còn nhìn thấy bọn họ ở phòng riêng bên cạnh dùng cơm, không nghĩ tới mấy người có quen biết, thật sự là duyên phận."

Ninh Tây nói như vậy, mấy người kia sắc mặt lập tức thay đổi không được tự nhiên, bởi vì bọn họ nhớ tới, vừa rồi sau lưng thời điểm cười nhạo Thường Thời Quy, giống như không đóng kín cửa.

Bọn họ thấp thỏm bất an quan sát về mặt Ninh Tây, chỉ là đối phương sắc mặt bình tĩnh, bọn họ cũng không biết đối phương có nghe thấy lời nói bọn họ nói.

Những thứ khác không nói, chỉ nhìn đơn thuần cô vừa xuất hiện, Thường Thời Quy liền từ trên xe bước xuống, mà bọn họ vừa rồi tâng bốc nửa ngày, Thường Thời Quy cũng không thấy bao nhiêu thân thiện, bọn họ nói một trăm câu đều cảm không nổi Ninh Tây nói một câu.

"Không phải là tổng tài Thường thị sao?"

Diễn viên sắm vai trong phim

(Hán Thời Vân Nguyệt) kinh ngạc, hóa ra Ninh Tây cùng tổng tài Thường thị quan hệ thực sự tốt như vậy, hẳn còn tưởng rằng là công ty giải trí Cửu Cát cố ý tuyên truyền.

Hắn đang định đi lên chào hỏi, gặp may thì Thường Thời Quy có thể biết mặt, quay đầu liền bị Từ đạo diễn vỗ vỗ bả vai.

"Đi, xe ở bên kia, chúng ta trở về."

Từ đạo diễn biết rõ hẳn có tâm tư gì, nhưng thời điểm này đi theo Thường Thời Quy chào hỏi hiển nhiên là không thích hợp.

"Từ đạo diễn?"

Người diễn viên này có chút phát mộng, đành phải tùy ý để từ đạo diễn đem hẳn lôi đi.

Các diễn viên khác cũng nhìn thấy màn này, hết sức thức thời làm bộ như không nhìn thấy, nhưng nội tâm đối với Ninh Tây lại có một cách nhìn khác trước rất nhiều.

Thường Thời Quy phát giác được Ninh Tây cùng mấy người kia bầu không khí có gì đó không đúng, hẳn nhíu nhíu mày, xoay người thay Ninh Tây mở cửa xe.

"Trời tối rồi, tôi đưa em trở về."

"Cám ơn."

Ninh Tây không cự tuyệt ý tốt của Thường Thời Quy. Cô trước khi lên xe, còn ưu nhã hướng mấy người kia nói một câu tạm biệt.

Chờ Thường Thời Quy cùng Ninh Tây rời đi, mấy người đó mới thở phào nhẹ nhõm, vài người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, đều không nhắc lại chuyện vừa rồi. Một hồi lâu sau, mới có người nhỏ giọng mắng:

"Ai nói Thường Thời Quy không đem nữ nghệ sĩ này thu vào tay, xem hai người này quan hệ không phải là rất tốt sao?"

"Mấy lời của phóng viên giải trí anh cũng tin?"

Một người khác bất mãn nói.

"Chẳng lẽ thái độ của hắn như vậy, là do mỹ nhân sớm tới tay rồi."

"Mới vừa rồi phát sinh chuyện gì sao?"

Thường Thời Quy ngửi thấy trên người Ninh Tây có mùi rượu rất nhạt, đoán cô mới vừa tham gia bữa tiệc.

"Bọn họ có làm khó dễ em không?"

"Anh nói mấy cái công tử gia kia sao?"

Ninh Tây ngán người, cười lắc đầu.

"Không có, chỉ là bọn họ lúc nói bậy chưa đóng cửa, đúng lúc bị tôi nghe thấy mà thôi."

Thường Thời Quy gật đầu, không hỏi lại.

Bên trong buồng xe lại lần nữa khôi phục yên tĩnh, Ninh Tây nghiêng đầu quan sát Thường Thời Quy, phát hiện gò má hắn vô cùng đẹp mắt:

"Anh không hiểu kỳ bọn họ nói ai sao?"

Thường Thời Quy hơi nhíu mày, qua nét mặt của Ninh Tây cũng đoán được một chút.

"Bọn họ nói gì tôi sao?"

"Anh như vậy thật không có thú vị, không thể làm vẻ mặt như hiểu kỳ hỏi tôi sao?"

Ninh Tây đem bả vai hạ xuống, thờ dài nói.

"Tôi không thể tiếp tục nhiều chuyện cho hết *."

Thường Thời Quy trong lúc nhất thời có chút ảo mộng, hắn thấy Ninh Tây buông thõng bả vai, mất tự nhiên hỏi:

"Ta thật tò mò bọn họ nói gì đó, em nói cho tôi biết đi."

"Ha ha, "

Thấy vẻ mặt hần rỗi rảnh, Ninh Tây nhin không được cười ra tiếng.

"May mắn anh làm đại tổng tài, mà không phải làm diễn viên."

Thường Thời Quy vẻ mặt khó hiểu.

"Bởi vì diễn xuất quá kém, cho dù tướng mạo rất khá, đạo diễn cũng sẽ không cần anh."

Ninh Tây ha ha cười.

"Bọn họ còn có thể nói cái gì, cũng chỉ dám sau lưng anh nói vài lời không hay, ở trước mặt anh, mỗi một người đều thành thật giống như chim cút."

Nghĩ đến những người đó, Ninh Tây nhú nhú mày.

Ngay cả mấy công tử con nhà giàu này cũng bắt đầu ở sau lưng nói những lời này, không biết rõ trong miệng phu nhân nhà giàu rảnh rỗi, sẽ đem Thường Thời Quy nói thành cái dạng gì?

Đối với con người mà nói, bát quái từ trước đến nay chẳng phân biệt được chủng tộc, chẳng phân biệt được tầng lớp, những phu nhân nhà giàu này chắc chắn sẽ ở sau lưng vụng trộm đem người khác làm trò cười.

Thường Thời Quy chẳng khác gì thiên chi kiêu tử, không biết có bao nhiêu người ghen ghét, hần nếu như có gì không tốt, khẳng định không thể thiếu mấy người nhìn mà hả hê.

"Thực xin lỗi..."

Nụ cười trên mặt Ninh Tây chậm rãi biến mất.

"Đây đều là do tôi đem đến phiền toái cho anh."

Thường Thời Quy biết rõ cô đang nói ý gì, ôn nhu cười một tiếng:

"Tôi thích em là việc của tôi, em cự tuyệt tôi cũng không phải là sai, tại sao phải nói xin lỗi, em lại không nợ tôi cái gì."

Ở trong nội tâm của hắn, càng muốn Ninh Tây nói ba chữ khác, nhưng hắn biết rõ lúc này nói ra khỏi miệng, sẽ chỉ làm Ninh Tây khó xử, sẽ chỉ làm quan hệ giữa bọn họ càng ngày càng bất hòa, cho nên trừ mỉm cười bên ngoài, hắn cũng không nói gì.

Ninh Tây nhìn trên mặt hắn ôn nhu, miễn cưỡng cười cười, ngay cả chính mình cảm thấy nụ cười này cứng nhắc nhìn không nổi.

"Em cùng Chu Chính Xuyên trong lúc đó..."

"Tôi cùng hắn chỉ là bằng hữu, "

Ninh Tây nhanh chóng đáp.

"Truyền thông tung ra tin đồn thất thiệt mà thôi."

"Vậy là tốt rồi, "

Thường Thời Quy lộ ra vui vẻ.

"Như vậy chứng tỏ tôi còn có cơ hội đúng không?"

Ninh Tây trầm mặc một lát, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa xe:

"Thường tiên sinh, anh đây cần gì phải vậy. Tôi trước kia cũng đã nói, tôi sớm đã không còn là cô bé năm đó nữa."

"Gọi tôi là Thời Quy, "

Thường Thời Quy đưa mắt nhìn vào hai mắt Ninh Tây.

"Chúng ta biết lâu như vậy, vì sao em còn gọi xa lạ như vậy?"

Ninh Tây dừng một chút, không nói gì.

Thấy cô không phản bác, Thường Thời Quy trên mặt lộ ra thỏa mãn.

"Tôi cũng đã sớm nói, tôi thích là thích em, không phải là nhìn thời điểm mà thích em."

"Anh cho rằng anh hết sức hiểu rõ tôi ư?"

Ninh Tây tâm tình thoáng kích động.

"Anh thích tôi của năm đó là cô bé đơn thuần sáng sủa, còn tôi của hiện tại là nữ diễn viên được người hâm mộ xưng là nữ thần, đây đều là anh tự ngộ nhận cho rằng là thích. Thường Thời Quy, tôi sớm đã thay đổi! Cái gì gọi là nữ thần, cái gì gọi là khí chất, đây đều là tôi diễn cho người ta xem, anh cho rằng cái gọi là thích, cũng chỉ bằng mắt nhìn mà thôi!"

Nói xong mấy câu nói đó, Ninh Tây liền hối hận. Kể từ khi ba mẹ đi rồi, cô không còn hướng những người khác vô duyên vô cớ mà phát giận, đem tâm tình không tốt đổ lên Thường Thời Quy phát tiết, đối phương cũng không phải là thùng rác tâm lý của cô.

"Thực xin lỗi, "

Ninh Tây hướng Thường Thời Quy nói một câu xin lỗi, vuốt vuốt huyết Thái dương, đưa tay vào trong túi xách sờ sờ, nhưng chợt nghĩ tới bên cạnh còn có Thường Thời Quy, vì vậy lại điềm nhiên như không đem tay thu trở về.

"Tôi hai ngày nay hơi mệt chút, lời nói vừa rồi anh đừng để trong lòng."

"Em tìm cái gì?"

Thường Thời Quy ánh mắt rơi xuống bên trong túi xách của Ninh Tây, sắc mặt chìm xuống.

"Không có gì."

Ninh Tây bóp túi xách, không để Thường Thời Quy nhìn.

Nhưng Thường Thời Quy từ trước đến nay rất phong độ lúc này đây lại không có nghe cô nói, hấn lại một lần nữa hỏi.

"Ninh Tây, em nói cho tôi biết, em đang tìm cái gì?!"

Ninh Tây càng giữ chặt túi xách, không trả lời.

P/S: Chương sắp tới là 2 anh chị thành đôi rồi nè. <3

Chương 54

Thường Thời Quy gỡ tay Ninh Tây ra, cầm lấy túi xách, từ trong túi xách tìm ra một lọ thuốc nhỏ màu nâu, hấn tay khẽ run:

"Thuốc an thần?"

Ninh Tây mặt không chút thay đổi cầm lấy bình thuốc an thần trong tay hấn, bỏ lại vào túi xách sau đó nói:

"Tôi gần đây ngủ không tốt, là bác sĩ kê đơn cho tôi?"

"Ninh Tây, "

Thường Thời Quy cổ họng run rẩy.

"Em nói cho tôi biết, thuốc này em uống đã bao lâu rồi?"

Hấn mặc dù không phải là bác sĩ, nhưng cũng biết thuốc này có tác dụng gì, trừ giúp ngủ được, nó còn có thể áp chế tâm tình. Nhưng thuốc này mặc dù hiệu quả rõ ràng, nhưng đối với thân thể cũng có tổn thương, thậm chí tạo thành loại thuốc khiến con người ỷ lại.

"Thường tiên sinh, anh quản quá nhiều rồi."

Ninh Tây nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, đáy mắt đã không hề có tâm tình.

"Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, hiểu không?"

Cô nói vô cùng không khách khí, nhưng Thường Thời Quy lại chưa cùng cô khắc khẩu. Hấn đưa một tay phủ hai mắt mình, một hồi lâu sau mới khàn khàn nói:

"Ninh Tây, thực xin lỗi, tôi cần phải tìm được em sớm hơn."

Mới mười bảy tuổi lại mất đi cha mẹ, một thân một mình ở nước ngoài tha hương, nhìn ngược nhìn xuôi không thấy một người thân quen, về mặt vật chất cũng ăn đủ đau khổ, trên tinh thần như thế nào lại không có áp lực.

"Thường tiên sinh, anh cũng không thiếu nợ tôi cái gì, "

Ninh Tây nhìn bộ dáng thống khổ của Thường Thời Quy, cưỡng bách bản thân dời ánh mắt đi.

"Cái này thế gian này thiếu nợ tôi có không ít người, nhưng tuyệt đối không có anh."

Trên thực tế, là cô thiếu nợ hắn.

Hắn vì mình bỏ ra một tấm chân tình, mà cô lại không thể hồi báo.

Xe chậm rãi dừng lại ở dưới tòa nhà căn hộ Ninh Tây ở, Ninh Tây nhìn Thường Thời Quy một cái:

"Cám ơn anh đưa tôi trở lại."

Cô mở cửa xe, không chân chừ bước xuống.

"Ninh Tây, "

Thường Thời Quy nhìn cô, trong mắt mơ hồ mang theo một tia khẩn cầu.

"Để tôi chiếu cố em có được không?"

Ninh Tây dừng một chút, sau đó tươi cười sáng lạn nói:

"Thường tiên sinh, tôi năm nay đã hai mươi tư, đã không cần bất cứ ai chiếu cố."

"Không phải là em cần, mà tôi nghĩ phải làm như vậy, có thể chứ?"

"Thường tiên sinh, rất nhiều chuyện không phải là mình nghĩ thì có thể làm được, "

Ninh Tây chỉ chỉ trên trời.

"Tôi muốn sao trên trời, nhưng có thể lấy xuống được sao?"

"Thường tiên sinh, vì tôi mà làm vậy, không đáng "

Ninh Tây xuống xe, khom lưng nhìn Thường Thời Quy trong xe,

"Để tôi ở trong lòng anh có một hình tượng đẹp một chút, chẳng lẽ không được sao?"

Thường Thời Quy kinh ngạc nhìn Ninh Tây, không nói gì.

"Tạm biệt, ngủ ngon."

Ninh Tây khoát tay áo, cười, xoay người rời đi.

Tiến vào trong thang máy, nụ cười trên mặt cô biến mất.

Sau khi về đến nhà, cô lấy một ly nước, từ trong túi xách lấy ra lọ thuốc an thần, khi tay chạm nắp lọ thuốc, trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh Thường Thời Quy nhìn về phía mình với ánh mắt thống khổ.

Trên thực tế bây giờ, cô đã rất ít uống thuốc này, bởi vì cô đã học được cách khống chế cảm xúc, cũng có thể an an ổn ổn ngủ một giấc.

Trừ khi tâm tình vô cùng kích động, khống chế không nổi, cô mới đem thuốc ra uống.

Trong lòng cô rất rõ ràng, nếu như ngay cả tâm tình mình cũng phải dựa vào thuốc để khống chế, tất cả kế hoạch của cô cũng chỉ là trò cười.

Để lọ thuốc xuống, Ninh Tây nhấp một miếng nước lọc, xoay người đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong, mở máy tính ra đăng nhập vào tài khoản chat.

Sứ giả trở về: Làm thương tổn một người rất tốt, không ngủ được.

Phía dưới rất nhanh có người trả lời cô, có người hỏi cô đó là ai, có người cho cô là đang nói chuyện cười, còn có người hỏi cô xử lý mấy người đã từng bắt nạt cô như thế nào rồi.

"Rất thuận lợi, chỉ là... Gặp được một người rất tốt đẹp nhưng lại ngoài ý muốn."

Ninh Tây đánh chữ những lời này, do dự một chút, lại đem đoạn văn này cắt bỏ.

Tắt đi websites chat, Ninh Tây thoát ra khỏi tài khoản đã đăng nhập, sau đó lại đăng nhập tài khoản blog cá nhân.

Mục thông báo nhắc nhở có mấy vạn tin tức mới cô chưa xem, nàng đại khái kiểm tra một loạt, sau đó trả lời vài người hâm mộ, liền tắt máy tính chuẩn bị đi ngủ.

Vừa lúc đó, điện thoại di động vang lên.

Ninh Tây cầm lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua, người gọi đến là Thường Thời Quy, cô do dự một chút, nhận điện thoại.

"Ninh Tây."

Trong điện thoại Thường Thời Quy thanh âm sạch sẽ âm áp lại tràn trề từ tính.

"Thường tiên sinh còn chưa ngủ?"

Ninh Tây hơi cong môi một cái.

"Em có thể đi đến bên cửa sổ nhìn một chút không?"

Ninh Tây đi đến bên cửa sổ, một tay kéo rèm cửa sổ ra.

Bên dưới trên cây với trên thảm cỏ, đeo đầy đèn màu xinh đẹp cùng với đèn năm sao chế tác xinh đẹp cùng một quả cầu phát sáng như trăng, tựa như là một dải ngân hà, xinh đẹp khiến người ta không thể dời được ánh mắt đi.

"Em nhìn xem, đây chẳng phải là trăng sao trên trời sao?"

Ninh Tây như thế nào cũng không nghĩ đến, người như Thường Thời Quy, sẽ làm ra mấy việc ngớ ngẩn như vậy, cái này tuyệt đối không giống phong cách hành sự của hắn.

Cô trừng mắt nhìn, có chút buồn cười, ánh mắt lại sáng lên, một hồi lâu mới nói:

"Thủ đoạn cũ như vậy, cũng không ai dùng đến."

"Không quan hệ, em thích là tốt rồi."

Thường Thời Quy cầm di động, ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, hẳn thấy bên cửa sổ gian phòng của Ninh Tây, có một bóng người đang đứng.

Có mấy người ở căn hộ khác cũng thấy phía dưới treo đầy đèn màu xinh đẹp, có người kinh hô, có người lấy điện thoại di động ra chụp hình, còn có người hét lên.

"Mau đồng ý đi."

Mặc dù bọn họ không biết rõ ai đang đeo đuôi ai, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến việc bọn họ ở đây ồn ào xem náo nhiệt.

Quan trọng nhất là, những ánh đèn này đích xác quá đẹp, cũng không biết tiêu bao nhiêu tiền, mới có thể bày ra như thế.

Nếu như một người thu nhập bình thường, không biết phải ăn cháo loãng đưa muối bao lâu.

Một cô gái xem náo nhiệt chụp liên tục chín tấm hình, sau đó dán lên blog.

Sôi nổi tiểu hoán hùng: Có người giàu ở khu căn hộ tử tình, làm tôi lại tin tưởng có tình yêu. (đò)

Nhưng bởi vì cô không có không nhiều người theo dõi, tạm thời không dẫn tới bao nhiêu bạn bè trên mạng vây xem, chỉ có hai ba hỏi khu căn hộ ở đâu, người đó tử tình với ai.

Cô gái kia khẳng định không dám đem địa chỉ gia đình mình nói cho người khác biết, cho nên cũng không trả lời của vấn đề những người này, còn như tử tình với ai...

Cô đeo mắt kính lên nhìn về phía lầu dưới, chỗ đó có một người đàn ông cao lớn, mặc dù cách xa không thấy được rõ mặt, nhưng trực giác nói cho cô biết, người phía dưới nhất định là cái đại suất ca.

Bởi vì chỉ có đẹp trai mới có thể có dáng đứng đẹp mắt như vậy.

"Ngốc tử..."

Ninh Tây che miệng lại cười.

"Thực tục khí!"

Cô dùng mu bàn tay lau mắt.

"Tục không chịu được."

Những ngọn đèn như vô số ánh sao lấp lánh, Ninh Tây nhìn đèn đuốc sáng trưng cùng thân ảnh của người đàn ông, đột nhiên nở nụ cười rộng hơn, xoay người chạy ra ngoài cửa.

Có lẽ về sau cô sẽ hối hận, cũng cho là bọn họ không thể đi đến cuối cùng, nhưng ít nhất cô bây giờ, là động tâm.

"Cùng một chỗ! Cùng một chỗ "

"Đáp ứng hẳn!"

Quần chúng vây xem trốn ở sau cửa sổ, không ngừng thét to, hận không thể thay người được tỏ tình nói đồng ý.

Thường Thời Quy không để ý những người này ồn ào, hắn ngẩng đầu nhìn cửa sổ phòng Ninh Tây, phát hiện bóng dáng vốn đứng ở bên cửa sổ đã không còn.

Ánh mắt hắn âm đạm, mắt nhìn điện thoại, cuộc gọi còn chưa kết thúc, giọng nói ôn nhu như cũ hỏi:

"Ninh Tây, tôi quấy rầy đến em nghỉ ngơi sao?"

Trong điện thoại truyền ra tiếng hô hấp của Ninh Tây, Thường Thời Quy chờ nửa ngày, cho rằng Ninh Tây sẽ không mở miệng nói gì nữa, thì từ điện thoại lại truyền ra giọng nói của Ninh Tây.

"Anh không phải là tổng tài bá đạo sao?"

Thường Thời Quy: "A?"

" Tổng tài bá đạo tỏ tình, đều giống như anh vậy hả?"

Thường Thời Quy nghiêng đầu, nhìn thấy Ninh Tây đứng ở đầu hành lang,

hắn há to miệng.

"Ninh Tây... Anh yêu em."

Ninh Tây để điện thoại di động xuống, từng bước một đi đến trước mặt hắn:

"Anh mới vừa nói cái gì, em không nghe thấy."

Thường Thời Quy kinh ngạc cầm chặt di động, nhìn người con gái từng bước một đến gần mình, một hồi lâu mới bước nhanh trước mặt đến Ninh Tây.

"Anh nói, anh yêu em."

"Hôn đi!"

Không biết ai trên lầu rống lên một câu như vậy, những người kia cũng bắt đầu nói theo, náo nhiệt hẳn lên, điển hình là người xem náo nhiệt chê chuyện không đủ lớn.

"Mau ôm lên đi!"

Quần chúng vây xem so với Thường Thời Quy còn muốn sốt ruột hơn, hận không thể lập tức đẩy hai người kết hôn rồi vào động phòng.

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Thường Thời Quy, Ninh Tây cười ra tiếng, sau đó kiễng chân ôm lấy Thường Thời Quy.

Ong!

Thường Thời Quy như thấy được vạn hoa nở rộ, mưa xuân phủ xuống, hắn không nghe được bốn phía có tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo, tất cả tiếng động âm ỉ ở nơi này đều không hề tồn tại.

Trở tay ôm lấy Ninh Tây, hắn cảm giác bản thân mình chính là tên ăn mày nghèo khó, đạt được bảo vật quý hiếm thế gian, không có gì có thể so với người trong ngực quan trọng hơn được nữa.

Sôi nổi tiểu hoán hùng: Mọi giấy xuống lầu, xuống lầu! Hai người cùng một chỗ ôm nhau | hình ảnh đẹp quá. Có ai không, mau trình lên trăm thức ăn cho chó Big Mac. (Cái này không hiểu lắm@@)..

Bức ảnh này chụp rất tốt, mặc dù cách xa, không chụp được chính diện hai người, nhưng hình ảnh lại hết sức duy mỹ, so với cảnh tượng phim thần tượng không khác là bao.

Khách qua đường: chủ pic, tôi nói, tôi giống như cùng bạn ở cùng một khu căn hộ. (đờ)

Người bình luận kèm theo một bức hình bị mờ một chút, nhưng cũng nhìn ra là cùng một khu căn hộ với tiểu hoán hùng.

Vốn tiểu hoán hùng này chỉ là một tài khoản blog không nổi, cũng không có bao nhiêu người theo dõi, nhưng có một tài khoản blog quý danh đột nhiên chia sẻ blog của cô, vì vậy trong chốc lát, từng người từng người đều đem hình ảnh chia sẻ lên blog cá nhân của bọn họ.

Tiểu hoán hùng đang nằm sấp ở cạnh cửa sổ xem náo nhiệt, phát hiện điện thoại di động đing đing đang vang lên không ngừng, cúi đầu vừa nhìn, tất cả đều là thông báo từ blog, thậm chí còn có phóng viên báo internet nhắn tin riêng cho cô, hỏi cô căn kẽ địa chỉ.

Cô không nghĩ tới mình tùy tiện phát đăng một hình ảnh lên blog lại khiến nhiều người chú ý như vậy, trong lúc nhất thời có chút kinh hoàng, luống cuống.

Cúi đầu xem dưới lầu đôi tình nhân kia đang ôm ấp ngọt ngào, trong lòng hối hận, cô sợ mình đem hình ảnh của hai người đăng lên blog, lại có thể mang đến phiền toái cho họ.

Nghĩ như vậy, cô xóa hình ảnh vừa rồi, sau đó một lần nữa đăng một bài viết mới.

Sôi nổi tiểu hoán hùng: Tôi không nghĩ tới hình ảnh vừa rồi sẽ khiến cho nhiều người chú ý như vậy, vì không muốn mang phiền toái đến cho đôi tình nhân này, tôi quyết định xóa bỏ bài đăng vừa rồi, và chúc bọn họ hạnh phúc.

Nhưng mặc dù cô có xóa đi, nhưng cũng không ít trang báo internet đem ảnh chụp lưu lại, hơn nữa căn cứ vào địa chỉ phát blog, điều tra được một số tin tức.

Chuối tiêu giải trí thông báo v: Nam tử nhà giàu ở dưới sân khu căn hộ tổ

tình lãng mạn, tình cảnh cảm động, mấy con chó độc thân chuẩn bị thức ăn cho chó đã tốt chưa?

Trên mạng náo nhiệt, Ninh Tây cùng Thường Thời Quy, hai nhân vật chính lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nhìn đèn treo đầy bốn phía lấp lánh xinh đẹp, Ninh Tây cười tủm tủm hỏi:

"Anh làm sao mà làm được?"

Cô về đến nhà còn chưa tới hai giờ, Thường Thời Quy có thể trong thời gian ngắn như vậy làm được như vậy, tốc độ này nhanh đến mức phải làm cho cô có chút tò mò.

"Trên thế giới này có rất nhiều chuyện có thể dùng tiền để giải quyết, "

Thường Thời Quy dặt tay Ninh Tây, nhìn vào hai mắt của cô.

"Nhưng mà có một số việc, chỉ có thể dùng chân tình giải quyết."

Ninh Tây lập tức cười ra tiếng, cô ngẩng đầu phát hiện bên trong tòa nhà còn có rất nhiều người ở đây xem náo nhiệt, vì vậy lôi kéo tay áo áo sơ mi trắng của Thường Thời Quy:

" Mời anh đi lên nhà uống trà, nam... BẰNG... HỮU."

Nghe được mấy chữ đầu, Thường Thời Quy cũng không quan tâm kiêu xung hô của Ninh Tây, chỉ lo gật đầu và không ngừng gật đầu.

Chương 55

Thấy bộ dáng ngu ngơ của hắn, Ninh Tây bật cười:

"Ngốc đầu tử."

Thường Thời Quy không nói gì, hai người tiến vào thang máy, hắn đột nhiên mở miệng nói:

"Anh chỉ vì em mới làm ngốc đầu tử."

Ninh Tây nghiêng đầu cười.

"Anh là ngốc đầu tử chỉ được nói ngọt ngoài miệng."

Nói ngọt?

Thường Thời Quy rất nghiêm túc giải thích:

"Anh nói đều là thật."

Ninh Tây thấy hắn nghiêm túc, nhin không được che miệng bật cười.

Miêu Tiểu Mễ là sinh viên rất bình thường, cô như thế nào cũng không nghĩ tới, chẳng qua là về nhà ở một đêm, thế nhưng thấy được cảnh anh chàng đẹp trai nhà giàu lãng mạn tỏ tình với một cô gái.

Nhà cô ở lầu hai, cho nên nhìn khá rõ ràng, tỏ tình là người đàn ông chững chạc, anh tuấn, thành thực.

Không nghĩ tới người đàn ông như vậy cũng sẽ dùng cách tỏ tình như vậy... Phương thức tỏ tình như phim thần tượng, sẽ khiến người ta cảm thấy có chút tương phản.

Nhưng mà khi thấy mặt của hai nhân vật chính, cô thiếu chút nữa kinh động đến mức ném di động trong tay, đây không phải là Ninh Tây sao?!

Ninh Tây không phải cùng Chu Chính Xuyên là một đôi sao?

Không đúng, Ninh Tây đã từng công khai nói qua, cô ấy cùng Chu Chính Xuyên chỉ là bạn tốt, vậy người này là...

Còn có tin đồn nói tổng tài Thường thị thăm mền Ninh Tây, nhưng là tương vương có mộng, nữ thân lại không có lòng, cho nên hai người vẫn không ở cùng một chỗ, người này nhìn không giống như là người bình thường, không phải là tổng tài Thường thị chứ?

Cô kích động ở trên mạng tìm ảnh của Thường Thời Quy, ảnh chụp trên mạng cùng người đàn ông đó giống nhau như đúc!

Trời ạ!

Cô thế mà toàn bộ quá trình người đàn ông kim cương Ninh nữ thần tỏ tình?!

Miêu Tiểu Mễ càng thêm kích động, pằng pằng đánh ra một đoạn văn dài, chuẩn bị đăng lên blog. Nhưng đánh xong, cô đột nhiên do dự.

Nữ nghệ sĩ vốn không dễ dàng, nếu như cô đem điều này thông báo trên blog, có thể đem đến cho Ninh nữ thần phiền toái hay không?

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại hồi lâu, cuối cùng hủy bỏ blog, ném điện thoại lên ghế sofa.

Ninh Tây mở cửa phòng, chuẩn bị đổi dép, phát hiện mình vừa rời lúc ra cửa, căn bản không đổi dép.

Nói cách khác... Cô đầu tóc rối bù, mặc áo ngủ, mang dép trong nhà chạy xuống lầu?

Cô nhịn không được muốn chôn mình luôn xuống đất, quay đầu nhìn Thường Thời Quy, tay kéo kéo áo quần ngủ trên người.

"Anh tại sao không nhắc nhở em, thật là mất mặt."

Nghĩ vừa rồi còn có nhiều người vây xem như vậy, làm sao dám gặp người chứ.

"Thật đáng yêu, "

Thường Thời Quy nhìn trên đồ ngủ Ninh Tây in hình con mèo nhỏ.

"Coi như em mặc áo quần ngủ, cũng so với người khác đẹp mắt hơn."

Hắn đứng ở cửa, cẩn thận ngắm nhìn trong phòng, tay chân cũng không biết làm như thế nào.

"Trong nhà không có dép nam, bình thường những người khác đến, em đều cho bọn họ mang cái này, "

Ninh Tây ở trong tủ giày tìm tìm, đưa ra một đôi dép gấu mèo lông xù.

"Đôi dép lê này em mang hơi lớn, anh mang thử xem."

Sự thực chứng minh, Thường Thời Quy mang đôi dép còn lộ ra một đoạn gót chân.

Ninh Tây sờ tay lên cằm trong chốc lát, cười híp mắt nói:

"Trông cũng thích hợp, em lần sau mua cho anh đôi dép giống vậy lớn hơn một chút nhé."

"Được."

Thường Thời Quy cũng không chê con gấu mèo thơ ngây, đáng yêu không phù hợp với phong cách tổng tài bá đạo của mình, chỉ nghe nói Ninh Tây muốn mua cho mình đôi dép lê, liền không thể chờ đợi được gật đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn tới chỗ ở của Ninh Tây, mặc dù trong lòng hiếu kỳ phòng ngủ Ninh Tây là cái dạng gì, nhưng hắn không thất lễ đến mức vào ngó nghiêng bốn phía, chỉ ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

Chỉ là hắn đứng ngồi không yên, làm Ninh Tây cảm thấy có chút buồn cười.

Thấy Ninh Tây nhìn mình cười cười, Thường Thời Quy cũng không thấy xấu hổ.

"Ninh Tây, lời em nói... Là thật sao?"

"Anh nói xem?"

Ninh Tây đi vào phòng bếp, rót cho Thường Thời Quy một ly nước.

Thường Thời Quy cầm ly nước chuẩn bị đưa lên miệng uống, Ninh Tây lập tức giữ lại:

"Nóng!"

Nóng?

Thường Thời Quy lúc này mới chú ý tới ly nước còn bốc hơi nóng, vì vậy ngoan ngoãn buông cái ly xuống.

"Nếu như em nói với anh lời nói vừa rồi chỉ là nói giỡn, anh có tức giận không?"

Ninh Tây ngồi xuống ở bên cạnh Thường Thời Quy, cầm một quả táo đưa cho hắn. Thường Thời Quy tiếp nhận trái táo, lại từ mâm đựng trái cây cầm lấy dao gọt trái cây, cúi đầu gọt táo:

"Sẽ không, cho dù em chỉ là nói đùa, nhưng..."

Hắn dừng động tác, quay đầu nhìn Ninh Tây:

"Dù chỉ là trong chốc lát, anh cũng rất vui vẻ."

Thấy ánh mắt anh như thế, Ninh Tây đột nhiên nghĩ, đại khái đời này, cô sẽ không gặp lại một người đàn ông như vậy được nữa.

Thường Thời Quy đem trái táo bỏ ra thành hai nửa, dùng dao lấy hạt bỏ đi, sau đó đưa một nửa quả thả vào lòng bàn tay Ninh Tây.

"Ít nhất là trước kia, anh không nghĩ đến việc có thể ngồi ở bên cạnh em, gọt trái cây cho em ăn."

Ninh Tây cầm lấy trái táo cắn một miếng, cực kì ngọt.

Cô nhớ nửa giờ trước đã đánh răng.

"Thời Quy, em không thích nói giỡn, "...

Cô ngẩng đầu cười,

"Càng sẽ không đem tình cảm ra nói giỡn."

Thường Thời Quy sừng sốt, sau đó liền cảm giác cổ mình bị hai tay mềm mại ôm lấy, hương thơm nhàn nhạt truyền vào chóp mũi, khiến hắn choáng váng đầu óc, lòng bang bang nhảy lên.

Hóa ra... Hưng phấn tới cực điểm là cảm giác như thế.

Đầu óc trống trơn, hận không thể khiến toàn bộ thế giới biết rõ, người hắn yêu, đã nguyện ý đứng ở bên người hắn.

Giải trí bát quái tiêu đề: Vừa mới có người nhắn tin riêng cho tôi nói, đêm nay có anh nhà giàu ở dưới tiêu khu tử tình, người được tử tình là nghệ sĩ, các bạn cảm thấy sẽ là ai? (hình ảnh)

Hình ảnh #giải trí bát quái tiêu đề# đăng lên đúng là hình ảnh #sôi nổi tiêu hoán hùng# lúc trước xóa đi.

Trong hình, ánh sáng như mộng ảo chỉ là bối cảnh, đoạt mắt người xem là đôi nam nữ đang ôm nhau.

Trong tấm ảnh nam mặc áo sơ mi trắng, thân hình cao ngát, thập phần có khí chất, bất quá hắn đang cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, chỉ có thể nhìn được cái trán của hắn. Mà cô gái xoa tóc, mặc bộ đồ ngủ màu trắng, toàn bộ mặt đều chôn trong ngực người đàn ông, ngay cả cái gò má cũng không để lộ.

Vốn tin tức người giàu cầu hôn, tử tình lãng mạn, nhiều nhất cũng chỉ khiến mấy người nhàm chán chú ý, nhưng đột nhiên có người nhảy ra nói, người được tử tình là nữ nghệ sĩ, quần chúng hiếu kỳ vậy xem càng ngày càng đông.

Một số phóng viên công ty giải trí quan hệ tốt, gọi điện thoại tới một số người ở khu căn hộ thám thính tin tức, nhưng mà tất cả kết quả có được đều là...không rõ ràng lắm.

Trong tấm ảnh trừ hai thân hình, chính là sáng chói ngọn đèn, làm cho không người nào có thể từ kiến trúc phong cách đến phán định đây là đâu cái cư xá. Còn có tin tức trang web phái phóng viên đi mỗi cái đại hạng sang cư xá đi hỏi thăm tin tức, bất quá như cũ không thu hoạch được gì.

Ninh Tây buổi sáng rời giường thời điểm, nghe thấy đến trong nhà truyền

đến trứng chiên mùi thơm, nàng vén chăn lên đi xuống giường, đến đến phòng bếp vừa nhìn, Thường Thời Quy kéo tay áo đưa lưng về phía nàng, thuận thục rán trứng gà.

Cô dựa khung cửa, nghe mùi thơm nhàn nhạt, đột nhiên cảm thấy giờ phút này Thường Thời Quy quá mê người.

Vai rộng, eo hẹp, chân dài, đẹp trai, chững chạc, lại nhiều tiền, quan trọng nguyện ý vì cô xuống bếp, thật sự là một người đàn ông cực phẩm.

May mắn... Cô đã không bỏ qua.

"Em tỉnh rồi?"

Thường Thời Quy đem trứng rán được chiên hoàn hảo bỏ lên đĩa, quay đầu thấy Ninh Tây đứng ở cửa, vì vậy cười nói.

"Anh đang chuẩn bị đi gõ cửa phòng em đây."

"Chào buổi sáng, không nghĩ tới anh còn biết làm cơm, "

Ninh Tây hít mũi một cái.

"Tối hôm qua ngủ có ngon không?"

Đường đường đại tổng tài Thường thị, bị cô an bài ngủ trên ghế sofa, việc này nói ra, ai sẽ tin?

"Ngủ không tốt lắm, "

Thường Thời Quy đem đĩa trứng bỏ trên bàn ăn, bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Có thể là do cao hứng."

Ninh Tây từ trong tủ lạnh lấy ra sữa hoa quả bỏ lên trên bàn, Ninh Tây ở Thường Thời Quy bên cạnh ngồi xuống.

"Em nghĩ anh không quen ngủ ghế sofa."

Dáng người trên một mét tám, ngủ trên ghế sofa hẹp như vậy, có thể thoải mái mới là lạ.

"Có thể cùng em ở cùng một phòng, cho dù em để anh ngủ trên sàn nhà cũng có thể, "

Thường Thời Quy mở hộp sữa bò ra, rót cho Ninh Tây một ly, sau đó đẩy tới trước mặt cô.

"Hơn nữa ghé xô pha nơi này hết sức mềm mại, ngủ cũng thoải mái."

"Anh đây đang khen công ty đối tốt với em?"

Ninh Tây uống một ngụm sữa.

"Vậy lần sau anh đến, em sắp xếp anh ngủ trên sàn nhà là được nhỉ."

Thường Thời Quy cười, hai mắt tràn đầy sung ái:

"Cũng tốt."

Ninh Tây nhin không được cười ra tiếng, sau đó lấy điện thoại di động ra chụp một tấm ảnh đĩa trứng chiên, đăng lên trên blog.

Ninh Tây v: Mọi người chào buổi sáng, hôm nay ăn bữa sáng hết sức khỏe mạnh. (hình ảnh)

Blog mới vừa đăng lên, lập tức liền có người bình luận khen ngợi, không ít người hâm mộ khen Ninh Tây làm trứng chiên nhìn lên đẹp mắt, còn muốn xem ảnh chụp của cô.

Chúng kiến nhóm người hâm mộ bình luận khen cô có tài nấu nướng tốt, Ninh Tây khẽ cười một tiếng, để điện thoại di động xuống nói với Thường Thời Quy:

"Tất cả mọi người khen trứng chiên em làm rất đẹp."

Thường Thời Quy bung sữa lên hướng về cô giờ giờ:

"Anh sẽ đem lời nói của bọn họ thành ca ngợi anh. Chờ có một ngày bọn họ biết rõ đầu bếp chân chính là ai, bọn họ mới có thể đối với anh lại có cảm tình."

"Anh đây là đang lôi kéo người hâm mộ của em?"

Ninh Tây cười cười, cô biết rõ lời này của Thường Thời Quy là vì không muốn tăng thêm áp lực cho cô, muốn cho cô biết cô khi nào muốn công khai tình yêu của bọn họ cũng có thể, nếu như không muốn công khai, hẳn cũng nguyện ý phối hợp với cô.

Cô cắt trứng chiên ra, lòng đỏ trứng non nớt làm người nhìn thấy đã thèm ăn, cô ngẩng đầu nhìn Thường Thời Quy:

"Nếu như chúng ta công khai chuyện yêu yêu, liệu có mang đến phiền toái cho anh không?"

Năm đó Trần Trân Trân có được giải thưởng quốc tế điện ảnh là một ảnh hậu, một siêu sao lớn, gả vào nhà Tưởng Hồng Khải gia thế không bằng nhà Thường Thời Quy đã phải chống lại rất nhiều sự phản đối, cuối cùng còn mắc bệnh trầm cảm mà chết, cô địa vị bây giờ còn không bằng Trần Trân Trân năm đó.

"Đối với anh mà nói, chỉ lo lắng có chút phiền phức khi công khai chuyện tình cảm chính là những người khác đối với em bàn luận linh tinh."

Thường Thời Quy thở dài một hơi.

"Anh sợ em vì lời nói của người khác mà rời xa anh."

Ninh Tây gương cao khóe môi cười cười:

"Người khác là ai, em đâu quản bọn họ nghĩ cái gì."

"Có câu nói: có yêu mà sinh sợ hãi, vì sợ hãi lại sinh ưu phiền, "

Thường Thời Quy để cái ly xuống, giọng nói vừa đùa lại vừa thật.

"Anh sợ hãi người khác đem nữ thần của anh cướp đi."

Ninh Tây sững sờ chốc lát, lập tức cười nói:

"Em là nữ thần của anh?"

Thường Thời Quy cười càng tươi.

"Nói hay lắm "

Ninh Tây dùng đũa xiên một miếng trứng đưa đến trước mặt Thường Thời Quy.

"Đây là ban thưởng cho anh."

Thấy Ninh Tây kiêu như muốn giỡn trò cô gái phóng túng đùa giỡn đàn ông đàng hoàng, Thường Thời Quy vô cùng phối hợp há miệng, ngậm lấy miếng trứng chiên, lại ở trên mu bàn tay Ninh Tây hôn một cái.

Ninh Tây trừng mắt liếc hắt, kiêu chính trực như Thường Thời Quy, lúc chiếm tiện nghi cũng quá chuyên nghiệp rồi.

Chương 56

Hai người vui vẻ ăn xong bữa sáng, Thường Thời Quy đến phòng bếp rửa chén, Ninh Tây trở về phòng thay quần áo, hôm nay cô đáp ứng lời mời tham gia chụp hình ảnh bìa cho một tòa soạn, thời gian hẹn khoảng mười giờ sáng, đến muộn sẽ không tốt.

Vừa mới thay xong quần áo, di động Ninh Tây vang lên, cô nhìn người gọi tới là Trương Thanh Vân, thuận tay tiếp điện thoại.

"Anh Trương, "

"Yên tâm đi, em rời giường rồi."

"Nửa giờ sau tới đón em?"

Ninh Tây mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, bây giờ là tám giờ hai mươi.

"Được, không thành vấn đề."

Trương Thanh Vân đeo tai nghe, thấy đèn đỏ sáng lên, vì vậy dừng xe lại:

"Đúng rồi, tối hôm qua phát sinh một chuyện náo nhiệt, em có nghe nói không?"

"Chuyện gì vậy?"

Ninh Tây ra khỏi phòng, thấy Thường Thời Quy rửa xong bát đĩa từ phòng bếp đi ra, vừa đi vừa cài lại khuy tay áo.

Trương Thanh Vân tất nhiên không biết trong phòng Ninh Tây còn có một người đàn ông, vẫn tiếp tục buôn chuyện bát quái:

"Nghe nói tối hôm qua có người giàu nào đó tỏ tình với một nữ nghệ sĩ, ảnh chụp hiện trường đã bị người ta dán đầy trên mạng, cũng không biết là nữ nghệ sĩ công ty nào."

Ninh Tây sau khi nghe được, giật giật khóe miệng, cô cảm thấy có phần chắc rằng nữ nghệ sĩ Trương Thanh Vân nói đến có thể là cô ấy?

Cô quay đầu nhìn Thường Thời Quy, thấy hắn đang kéo ống tay áo xuống, vì vậy một tay giúp hắn cùng kéo.

"Cám ơn."

Thường Thời Quy cười hướng về cô nói cảm ơn.

Trương Thanh Vân khởi động xe tiếp tục đi về phía trước, nghe thấy từ trong điện thoại di động truyền tới giọng của một người đàn ông, tay cầm lái hơi run:

"Ninh Tây, bên cạnh em còn có người khác sao?"

Người đại diện bọn họ cũng không thể hạn chế việc nghệ sĩ yêu đương. Nhưng cho dù không hạn chế, cũng không có nghĩa là không để ý tới việc trong phòng nữ nghệ sĩ xuất hiện đàn ông, nếu như bị paparazi tìm tới, đem chuyện viết loạn một trận thì làm sao bây giờ?

"Ân."

Ninh Tây nhìn Thường Thời Quy một cái, đổi tay cầm di động.

"Anh cứ đến trước đã, em sẽ lại nói anh nghe."

Trương Thanh Vân sau khi cúp điện thoại, càng nghĩ càng không thích hợp, hận không thể lập tức đến tiểu khu nhà Ninh Tây, chỉ là giao thông lúc này, thật sự quá hỗn loạn, hắn sốt ruột cũng vô dụng.

Lúc này trên trang web, cái blog Ninh Tây đăng lúc ăn cơm, lại có tiến triển mới.

Vật trang sức nhà Ninh nữ thần: Không biết có phải tôi nhìn sai, giống như thấy trong cái muống Ninh nữ thần bày trên đĩa có một bóng người.

Mèo không thích ăn cá: Tôi... Giống như cũng nhìn thấy.

Khách qua đường vội vã: Mấy người có lẽ hoa mắt, chắc chỉ là đồ vật trang trí gì đó thôi. y

Xin gọi ta vua kỹ thuật: Vừa rồi cái muống phóng lớn quan sát, cái bóng có

thể là bóng dáng của một người đàn ông có khả năng chiếm năm mươi lăm phần trăm, khả năng khác chiếm bốn mươi bốn phần trăm, còn dư lại một phần trăm có thể là sự kiện kinh dị.

Tiểu bướm bướm chính nghĩa dưới ánh trăng: Nếu là bóng dáng của đàn ông, cũng không có gì kì quái, có lẽ bóng người này là người đại diện hoặc là trợ lý của Ninh nữ thần, đây không phải là hết sức bình thường sao?

Tiểu bướm bướm chính nghĩa dưới ánh trăng mới vừa nói ra, rất nhiều người đều cảm thấy có lý, đây không phải là bữa tối dưới ánh nến, cũng không phải là tiệc bằng hữu tụ hội, chỉ là một bữa sáng bình thường, người đại diện hoặc là trợ lý cùng Ninh nữ thần cùng nhau dùng cơm, cũng là việc bình thường.

Bình thường Trương Thanh Vân mất nửa giờ mới có thể tới cửa nhà Ninh Tây, thế nhưng hôm nay đặc biệt không đến 25 phút đã có thể gõ cửa nhà Ninh Tây.

"Két."

Cửa mở ra, nhưng khi nhìn người đứng phía sau cửa, bao nhiêu vấn đề muốn hỏi Trương Thanh Vân đột nhiên nuốt trở vào.

"Mời vào, "

Thường Thời Quy khom lưng từ trong tủ giày cầm một đôi dép đưa cho Trương Thanh Vân.

"Ninh Tây trang điểm, anh chờ một chút."

"A, được."

Trương Thanh Vân vẻ mặt như đang nhận lấy đôi dép Thường Thời Quy đưa cho, mang vào chân rồi mới có phản ứng, tổng tài Thường thị tại sao lại ở chỗ này?!

Hắn quay đầu nhìn ghé sofa, phát hiện còn có một chiếc chăn chưa gấp gọn, chẳng lẽ là hắn nghĩ quá nhiều, Thường Thời Quy chỉ là tới đây ngủ nhờ?

Nhưng... Thường Thời Quy là người có thân phận gì, còn sợ không có chỗ ở, cần gì đến chỗ Ninh Tây ở nhờ?

Hắn cũng không nghe có người nói Thường thị phá sản mà, Thường Thời Quy không đến mức phải đến ngủ ghé sô pha nhà người ta chứ?

"Mời ngồi, "

Thường Thời Quy hướng về Trương Thanh Vân làm tư thế xin mời, sau đó rót cho Trương Thanh Vân một ly nước.

"Bữa sáng anh dùng chưa?"

"Cám ơn Thường tổng, bữa sáng tôi ăn rồi."

Trương Thanh Vân thụ sủng nhược kinh đem hai tay nhận ly nước từ Thường Thời Quy tự tay rót, người đại diện cho nghệ sĩ có thể được đích thân Thường tổng rót nước cho uống, hắn khẳng định là hắn là người đầu tiên.

Chỉ là... Người tiếp đãi khách không phải là việc của chủ nhà hay sao?

Càng lúc càng không được bình thường.

"Anh Trương, anh đến rồi?"

Ninh Tây từ trong phòng đi ra, cả người chói lọi làm mù mắt người nhìn.

"Chúng ta đi bây giờ sao?"

"Nhưng còn Thường tiên sinh..."

Trương Thanh Vân cảm thấy Ninh Tây hôm nay trí thông minh giảm xuống, chủ nhà để khách đơn độc ném ở nhà, việc này làm người cũng quá không lễ phép.

"Không có việc gì, tôi và hai người đi xuống,"

Thường Thời Quy cười nói,

"Đúng lúc xe tôi cũng đến rồi."

Trương Thanh Vân ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhin không được cảm

khái, Thường tiên sinh thân phận cao như vậy, lại sẵn sóc như vậy, thật khó có được.

Nhưng khi hắn nhìn Thường Thời Quy thuận tay xách túi rác trong nhà Ninh Tây đi xuống, cả người giống như hồn ma bay bay trong gió.

Hắn nghiêng đầu nhìn Ninh Tây đang cười tủm tỉm, trong mắt tràn đầy thắc mắc.

"Anh Trương, đã quên nói cho anh biết, "

Ninh Tây cầm theo túi xách nhỏ tinh xảo, cười vô tội.

"Em cùng Thường Thời Quy đang hẹn hò."

"Hả?"

Trương Thanh Vân cảm giác thính lực của mình có vấn đề.

"Anh không phải mới nói tối hôm qua có anh chàng nhà giàu tỏ tình với nữ nghệ sĩ sao?"

Ninh Tây vỗ vỗ bả vai Thường Thời Quy.

"Anh chàng nhà giàu đây này."

Anh chàng nhà giàu!!!! Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây ôn nhu cười một tiếng, sau đó hướng mắt về phía Trương Thanh Vân gật đầu.

Trương Thanh Vân:...

Hắn nhất định là đang nằm mơ.

Nhất là khi bọn họ đi xuống lầu, lúc Thường Thời Quy quý khí bức người mang theo túi rác đi về hướng thùng rác, Trương Thanh Vân nhìn về phía Ninh Tây giống như nhìn một tội nhân.

Để tổng tài Thường thị giúp em ném rác, Ninh Tây, em mà chết sẽ không được lên trời đâu?

Ném rác xong, Thường Thời Quy móc khăn tay ra lau sạch tay, sau đó đi đến

trước mặt Ninh Tây,

"Anh đi công ty trước, buổi tối có thời gian không?"

Ninh Tây gật đầu.

"VẬY anh tới đón em ăn cơm, "

Thường Thời Quy đưa tay sờ sờ gò má Ninh Tây, đem mấy sợi tóc trên má vén ra sau tai cho cô:

"Làm việc nhớ cẩn thận, không cần quá cực khổ, có chuyện gì thì nhớ điện thoại cho anh."

"Được, "

Ninh Tây mở trừng hai mắt, hướng hấn ngoắc ngoắc ngón tay.

"Cúi đầu."

Thường Thời Quy mặc dù không hiểu dụng ý của Ninh Tây, nhưng vẫn là đang hoàng cúi đầu.

mua~

Một cái hôn dịu dàng khắc ở trên gương mặt của hấn.

"Đây là hôn chào tạm biệt."

Ninh Tây cười tùm tùm nhìn hấn.

Nhìn nụ cười này, Thường Thời Quy cảm giác lòng mình mềm ra, hấn cúi đầu ôn nhu hôn một cái trên trán Ninh Tây.

"Đây cũng là hôn chào tạm biệt."

Hấn ôm lấy Ninh Tây, sau đó lui về sau một bước:

"Nhanh lên xe đi, chớ tới trễ."

"Ân."

Ninh Tây hướng hấn khoát tay.

"Buổi tối gặp lại."

"Được."

Thường Thời Quy cười một tiếng, chờ cửa sổ xe đóng kín, mới xoay người đi đến chiếc xe đến đón mình đã chờ đã lâu.

Hai chiếc xe một trước một sau đi ra khỏi khu căn hộ, Trương Thanh Vân từ trong kính chiếu hậu nhìn xe của Thường Thời Quy đi ra khỏi khu căn hộ, đi về phía ngược lại. Thở dài:

"Nói đi, em làm như thế nào lại có thể khiến cho đại tổng tài Thường thị giúp em ném rác?"

"Bạn trai giúp bạn gái ném hai túi rác không phải là rất bình thường sao?"

Ninh Tây nhướn mày.

"Hắn ở trước mặt em thì chính là bạn trai của em, anh ấy nghèo khó cũng tốt, phú quý cũng được, đối với việc giúp em thì có quan hệ gì?"

Trương Thanh Vân á khẩu không nói gì được, còn cảm thấy lời này của Ninh Tây... Rất có đạo lý.

"Nhưng mà..."

Trương Thanh Vân khịt khịt mũi.

"Hắn nói thế nào cũng là tổng tài Thường thị, như vậy có phải không tốt lắm."

Ninh Tây đối với loại ý nghĩ này của Trương Thanh Vân khịt mũi coi thường.

"Ý tưởng này của anh quá tục."

"Được được, anh tục, em xuất trần cũng có thể làm tiên, "

Trương Thanh Vân biết rõ, nam nữ chung đụng với nhau địa vị phải ngang hàng, hấn lo lắng như vậy, đơn giản là ở sâu trong nội tâm của hấn vẫn cảm thấy Ninh Tây trèo cao Thường Thời Quy.

Nhưng ở trước tình yêu, tất cả mọi người là bình đẳng, còn chưa nói đôi với tình cảm còn chưa biết là ai trèo cao ai.

Ít nhất theo ý hấn, cô gái như Ninh Tây, đừng nói hấp dẫn một người đàn ông giàu có, dù tính hấp dẫn một người phụ nữ giàu có cũng không thể không được.

Vốn hấn còn lo lắng Ninh Tây ở trong cuộc tình này sẽ thua thiệt, bây giờ nhìn lại...

Hơn nữa, loại việc riêng này, người đại diện cũng không nên quản nhiều.

Ninh Tây thời điểm ở nước ngoài, đã từng làm người mẫu một vài lần nên cùng người chụp ảnh hợp tác cũng coi như ăn ý, chụp hình sau khi kết thúc nhiếp ảnh gia còn đặc biệt cùng Ninh Tây trao đổi danh thiếp, đối với cô khen không dứt miệng.

Sau khi chụp hình tạp chí kết thúc, Ninh Tây muốn tham gia một chương trình phát sóng trên kênh internet.

Chương trình trên kênh internet hai ngày trước tạm thời bổ sung thêm một phần tiết mục, MC là một vị giáo sư nổi danh nào đó của trường đại học đã về hưu, bình thường thích ở trong chương trình hướng khán giả phổ cập một chút kiến thức khoa học thú vị, cộng thêm tài ăn nói tốt, có thể đem sự kiện buồn tẻ nói cũng thú vị nên thu hút được cả người lớn lẫn người trẻ tuổi yêu thích.

Ngồi xe tới nơi, Ninh Tây vừa mới trang điểm xong, đã có một người trẻ tuổi tươi cười bước đến, nhìn thấy cô liền nhiệt tình gọi cô Tây Tây nữ thần, sau đó muốn mời cô dành thời gian ghi hình nói vài lời chúc mừng người xem tết trung thu sắp tới.

Nhân Dân Trung Quốc từ trước tới nay vẫn coi trọng tết trung thu đoàn viên, ngày này đối với mọi người mà nói là đặc biệt ý nghĩa.

Ninh Tây nghe nói như vậy, liền vui vẻ đáp ứng.

Ninh Tây cười cùng người này tán gẫu vài câu, sau đó lại ghi âm một đoạn chúc phúc, sau đó liền có nhân viên làm việc đến thông báo, (Cùng Trương giáo sư nói chuyện) bên này muốn bắt đầu quay.

"Tây Tây thời gian gấp rút, tôi sẽ không quấy rầy nữa."

Anh chàng kia vui mừng thay Ninh Tây mở cửa phòng hóa trang ra, đưa cô ra cửa. Chờ Ninh Tây đi xa, hắn mới đứng sau lưng người cầm máy quay,.

"Trong vòng giải trí này lại có một nữ nghệ sĩ giàu tình thương như vậy."

Người cầm máy thật thà phúc hậu cười một tiếng, là kiểu người trầm mặc ít nói.

Người kia không nói thêm gì nữa, trong cái vòng giải trí luẩn quẩn này, mỗi người đều có một kiểu phép tắc sinh tồn, vận khí không tốt, không có bối cảnh, quá nhân hậu, chỉ sợ có thể bị đá ra bất cứ lúc nào.

Chương 57

"Tốt lắm, hôm nay lớp học nói tới đây thôi, "

Trương giáo sư vỗ một cái lên bàn gỗ, về mặt thần bí nói.

"Hiện tại chúng ta cho mời khách quý thần bí xuất hiện."

Hắn làm một tư thế vỗ tay kịch liệt, thực ra cũng không phát ra tiếng vỗ tay lớn gì, thời điểm hậu kỳ chế tác, ở đoạn này sẽ lồng thêm tiếng vỗ tay giòn tan.

"Trương giáo sư."

Ninh Tây cố ý mặc một bộ quần áo nhìn có vẻ là người tài trí bước đến, cung kính cùng Trương giáo sư chào hỏi, mới ở bên cạnh ông ấy ngồi xuống.

"Chào Ninh Tây."

Trương giáo sư cùng Ninh Tây sau khi bắt tay hữu hảo, chính là trăm năm vẫn quanh một đoạn đạo đầu hỏi thăm nhau, sau đó mới tiến vào vấn đề chính.

"Nghe nói trước kia em là học rất tốt?"

Trương giáo sư từ trên bàn lấy ra một tờ giấy.

"Hơn nữa còn cùng Chu Chính Xuyên đấu một trận, kết quả làm hắn thua mà mặc nữ trang?"

"Là vận khí tốt, trước kia đã làm qua cùng dạng đề giống vậy, "

Ninh Tây cầm lấy tờ giấy a4 Trương giáo sư đưa cho, phía trên là một đề toán học, cô lập tức ha ha cười nói.

"Trương giáo sư, thầy hôm nay nhất định là đặc biệt đến khảo nghiệm em!"

"Không có biện pháp, thân là lão sư, nhìn đến các em là những học sinh giỏi, nhin không được muốn hỏi qua một chút, "

Trương giáo sư hướng về người cầm máy quay dưới sân khấu vẫy vẫy tay.

"Đến đây, quay cho rõ, nhìn cho rõ."

Người kia vô cùng phối hợp chạy tới, lại gần Ninh Tây quay đặc tả.

"A?"

Ninh Tây nhìn ống kính cười khỏ.

"Không nghĩ tới tốt nghiệp nhiều năm, em vẫn chạy không thoát vận mệnh làm bài kiểm tra."

Trong miệng thì nói, tay lại mở ra nắp bút, một bên xem đề một bên tính toán theo công thức viết trên giấy cũng không ngừng tay.

Vài phút sau, Trương giáo sư cầm tờ giấy có ghi bài giải Ninh Tây làm, về mặt cảm khái nói:

"Các các khán giả nhìn xem, đây chính là con người rõ ràng có thể dựa vào tài hoa kiếm cơm, lại muốn làm người xinh đẹp điển hình. Mọi người xem xem, đáp án giải rõ ràng, chữ viết nhìn cũng rất đẹp."

Hắn về mặt vô cùng đau đớn, tựa hồ đáng tiếc một mầm non như vậy tiến vào giới giải trí, một hồi lâu sau lại nói:

"Em diễn xuất tốt, nếu như đi làm nghề khác, đạo diễn sẽ cảm thấy đáng tiếc. Nhưng nếu cứ ở đây làm diễn viên, các ngành nghề khác không có một nhân tài như em cũng là một loại tiếc nuối."

Ninh Tây cười híp mắt nói:

"Đoạn này em nhất định phải lưu vào trong máy vi tính, về sau theo người nói chuyện phiếm, em cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực bày tỏ chính là được Trương giáo sư khen ngợi qua."

Trương giáo sư được Ninh Tây tặng bốc cả người sáng khoái, chương trình tiến hành vô cùng thuận lợi, hai người tán gẫu về người hâm mộ, tán gẫu về cuộc sống, cũng coi là là thân thiết hữu hảo.

"Hiện tại có rất nhiều người hâm mộ đều quan tâm đời sống tình cảm của em, trước em có scandal cùng với Chu Chính Xuyên, có quá nhiều gì tới cuộc sống của em không?"

Bất kể là chương trình gì, cuối cùng cũng sẽ không bỏ qua cơ hội bắt quái, cho dù Trương giáo sư là người đứng đầu, thì cũng sẽ tham gia bắt quái, chỉ hơn người ở chỗ là bắt quái một cách nghiêm chỉnh thôi.

"Chuyện này thật sự là truyền thông hiểu lầm, em cùng Chu sư huynh cũng đã liên tục làm sáng tỏ, hai người chúng em chỉ là bằng hữu đơn thuần, chỉ là chúng em cùng một công ty đại diện, em mới xuất đạo liền cùng sư huynh quay cùng một bộ phim, lại được anh ấy mang theo chụp hình một bộ quảng cáo, cho nên cùng Chu sư huynh tương đối quen thuộc, trên thực tế em cùng Bằng sư huynh cùng công ty quan hệ cũng rất tốt, "

Ninh Tây cười cười.

"Bằng sư huynh nấu ăn rất tốt, người của công ty chúng em đều muốn đến nhà anh ấy ăn chùa."

Thi Bằng gần đây độ chú ý không quá cao, Ninh Tây ở trong chương trình cố ý nhắc tới hắn, cũng cou nhu giúp hắn chuyện nhỏ.

Người cùng công ty, lại không tồn tại quan hệ cạnh tranh, một lời giúp đỡ cũng không có cái gì thiệt thòi.

"Xã hội này con người vẫn tương đối thích xem mặt, cho nên bọn họ nguyện ý ghép đôi em với Chu Chính Xuyên "

Trương giáo sư vẻ mặt ta hiểu, chỉ mặt mình nói.

"Giống như thầy vậy, nếu như ngày nào đó cùng nữ nghệ sĩ nào đó đi gần một chút, truyền thông chỉ biết nói thầy đối với người ta mưu đồ làm loạn."

Ninh Tây nghe vậy, lập tức bật cười nói:

"Trương giáo sư lời này chính là quá khiêm nhường, dung mạo chỉ là túi da, thầy có được tài hoa cùng kiến thức chính là mị lực, bằng chứng là có nhiều người như vậy thích thầy?"

"Lời này ta thích "

Trương giáo sư cố ý cười đến mức tràn đầy đắc ý.

"Người trẻ tuổi như em lại hiểu biết như vậy, thầy thích!"

Ninh Tây vẻ mặt tán đồng:

"Đúng vậy, người bên cạnh em cũng đều khen ngợi em như vậy."

Thấy Trương giáo sư cùng Ninh Tây đều không biết xấu hổ như vậy, đạo diễn cùng hậu kỳ đều yên tâm, bởi vì cái dạng này mới có hài hước, người xem cũng thích xem.

Hiện tại người trẻ tuổi áp lực xã hội lớn, lên mạng chính là muốn xem chương trình thoải mái hài hước. Nếu như muốn xem chương trình quá nghiêm túc, bọn họ không bằng đi xem các chuyên mục tin tức, giáo dục của đài quốc gia, cần gì chạy lên trên mạng.

Bọn họ thích nhất chính là phóng khoáng, bầu không khí hài hước, nếu như gặp được cái loại tay chân cứng nhắc, nói chuyện áp úng, kịch bản không nắm rõ thì đúng là đi ngủ cho xong.

"Chao ôi, không đúng, như thế nào bị em đem đi một vòng luẩn quẩn, chúng ta không phải là đang nói chuyện đời sống tình cảm của em sao?"

Trương giáo sư cố làm ra vẻ nghiêm túc ho khan một tiếng,

"Em đừng trách thầy quá bất quá, thật sự là nhóm người hâm mộ quá nhiệt tình, đúng không?"

Ninh Tây cười ha hả gật đầu.

"Vậy thầy tới hỏi em, em hiện tại có hay không có..."

Trương giáo sư cười ho khan một tiếng nữa,

"Có hay không có đối tượng?"

"Trước em đối với truyền thông cùng người hâm mộ đã nói qua, nếu như có bạn trai nhất định sẽ nói cho mọi người, "

Ninh Tây đôi diện ống kính cười cười.

"Cho nên tiện đây hôm nay xin được thực hiện hứa hẹn."

Ngồi ở ngoài màn ảnh biên đạo lập tức lộ vẻ mặt vui mừng, chẳng lẽ Ninh Tây đã có bạn trai, hơn nữa chuẩn bị ở chương trình của bọn họ thông báo?!

"Đặc tả, quay đặc tả."

Biên đạo vội để người quay phim quay đặc tả Ninh Tây.

"Nhận được sự quan tâm của mọi người chuyện yêu đương của tôi, cũng cảm ơn mọi người cho tới nay ủng hộ tôi, "

Ninh Tây đứng dậy nhìn thẳng vào ống kính cúi người chào.

"Bởi vì anh ấy không phải là người làm việc trong giới giải trí, cho nên ta hiện tại tạm thời không thể công bố thân phận, cho nên hy vọng mọi người có thể thông cảm cho."

Đối với nhân vật mới mà nói, phần lớn sẽ giấu giếm người yêu, như Ninh Tây đưa ra hứa hẹn như vậy cũng không có nhiều người.

Cho nên khi cô giải thích rõ đối phương không phải giới giải trí, không công bố thân phận của hắn, mọi người cũng hiểu được. Hiện giờ phóng viên giải trí chỗ nào cũng có, nếu quả thật công bố thân phận, bạn trai Ninh Tây cũng đừng nghĩ tới sống an bình mỗi ngày.

"Nghe được tin tức này, ta cảm thấy rất ngoài ý muốn, "

Trương giáo sư sững sờ mấy giây mới nói.

"Vì sao em muốn công khai, chẳng lẽ em không sợ gặp phiền toái sao?"

"Bởi vì em đã từng nói, nếu như yêu đương sẽ nói cho người hâm mộ của em biết, hơn nữa..."

Ninh Tây cười cười:

"Trong giới giải trí này lúc nào cũng truyền các loại scandal không thật, em nếu như nói rõ, hắn cũng sẽ tương đối an tâm."

Trương giáo sư trầm mặc một lát, sau đó cười nói:

"Thầy nghĩ, cùng với em hẹn hò, nhất định hết sức hạnh phúc."

Ninh Tây cười sờ sờ cái cằm, nháy mắt nói:

"Em nhất định sẽ đem lời nói của thầy chuyển tới anh ấy."

Chương trình còn chưa kết thúc, thông tin Ninh Tây đã yêu đương đã phát lên trên mạng!

Trăm hợp thành nghệ: Ninh nữ thần công khai bày tỏ đã cùng một người ngoài vòng giải trí xác định quan hệ yêu đương.

Cái tin tức này vừa đưa ra, dẫn tới nhiều nhà truyền thông cũng phát ra, nhưng nhóm người hâm mộ rối rít bày tỏ, không có bằng chứng thì không có chân tướng, bọn họ sẽ không tin tưởng truyền thông nói hươu nói vượn.

Thường Thời Quy điểm khai blog, blog liền nhảy ra một tin tức mới nhất, trên đó viết:

(Ninh Tây công khai bày tỏ, bạn trai là người ngoài vòng giải trí), hấn đầu tiên là sững sờ, sau đó tìm số điện thoại Ninh Tây, gọi đi.

"Trương giáo sư, tạm biệt."

Ninh Tây cùng nhân viên làm việc chuyên mục nói lời từ biệt, đang chuẩn bị đi, điện thoại di động liền vang lên, cô nhìn hiển thị trên màn hình tên người gọi đến, liền tiếp nhận nghe.

Bên cạnh nhân viên làm việc vừa nhìn vẻ mặt Ninh Tây, cũng biết khẳng định là bạn trai điện thoại tới.

Bởi vì chỉ có người đang yêu, mới có thể tản mát ra loại khí ngược cầu cầu này, làm cho người cô đơn ghen tỵ đến chết.

Cũng có người bát quái hơn nữa cố ý nhìn sắc mặt Trương Thanh Vân, sau đó phát hiện Trương Thanh Vân tựa hồ đối với hành vi của Ninh Tây không có nửa điểm bất mãn, những người này nhin không được lại có những phỏng đoán khác.

Ninh Tây mới vừa nổi không lâu, liền công khai chuyện tình yêu, 1 đối với công ty Cửu Cát mà nói, hại nhiều hơn lợi, vì sao Trương Thanh Vân sẽ khoan dung như thế?

Chẳng lẽ vị bạn trai bí mật của Ninh Tây gia thế rất tốt, có thể đối với sự nghiệp của Ninh Tây có trợ giúp?

Chương 58

"Em đột nhiên công bố chuyện tình yêu, là ngoài ý muốn của anh, "

Tiến vào thang máy, Trương Thanh Vân đề số xuống tầng trệt,

"Thường tiên sinh bên kia không có vấn đề gì chứ?"

"Bên anh ấy không có vấn đề, "

Ninh Tây cười cười.

"Anh quên em trước kia đã nói trước truyền thông, nếu như có bạn trai nhất định sẽ không gặt?"

"Cũng không cần nói nhanh như vậy..."

Trương Thanh Vân lo lắng việc này người Thường gia biết được sẽ biến thành Ninh Tây nóng lòng muốn leo lên con thuyền lớn Thường gia, không thể chờ đợi được muốn làm phu nhân nhà giàu.

"Việc này để Thường tiên sinh công khai khả năng sẽ khá hơn một chút."

Thân là người đại diện, hẳn tự nhiên biết rõ loại phương thức công khai như thế nào để đối với Ninh Tây có lợi nhất, hơn nữa hẳn cảm thấy thái độ của Thường tiên sinh đối với Ninh Tây đại khái sẽ vui vẻ nhận việc này.

"Tối ngày hôm qua sự kiện tỏ tình huyền ảo như vậy, nếu như truyền thông đào ra em chính là người trong cuộc, mà trước có lời thề son sắt đã nói qua có bạn trai sẽ nói cho mọi người, kết quả bây giờ che giấu, đến lúc đó người hâm mộ cùng truyền thông sẽ nhìn em thế nào?"

Ninh Tây thấy đã sắp xuống đến tầng trệt lấy kính râm đeo trên mặt.

"Em cũng sẽ không đem cơ hội cho người ta nói xấu mình."

Trương Thanh Vân cũng mơ hồ nghĩ tới điểm này, cộng thêm Ninh Tây không nói rõ thân phận người yêu, cho nên lần này công khai dù sẽ có mất đi một bộ phận nam người hâm mộ nhưng phạm vi ảnh hưởng không quá lớn.

"Ninh tiểu thư, "

Một người nam thanh niên mặc áo sơ mi khôi ngô đi tới.

"Tôi là lái xe của Thường tiên sinh, tiên sinh ở bên kia đang chờ cô."

Ninh Tây đánh giá người này một chút, cô từng gặp qua người này, xác thực là hộ vệ kiêm lái xe của Thường Thời Quy, vì vậy cười hướng hắn nói một tiếng cảm ơn.

Trương Thanh Vân đi theo Ninh Tây đến một chiếc xe hơi màu đen, xác định người ngồi trong xe là Thường Thời Quy, mới nói tạm biệt Ninh Tây.

Không phải là hắn suy nghĩ quá mức cẩn thận, mà là nữ minh tinh bị bắt cóc cũng không phải là chuyện chưa từng xảy ra.

"Em có một người đại diện rất tốt, "

Thường Thời Quy cũng không vì hành động của Trương Thanh Vân mà bất mãn, ngược lại cảm thấy Ninh Tây có người đại diện như vậy mới yên tâm.

"Khó trách có thể trở thành người đại diện kim bài của Cửu Cát."

"Anh ngay cả cái này cũng biết?"

Ninh Tây còn tưởng lấy thân phận của Thường Thời Quy, căn bản không biết quan tâm tình huống nội bộ công nhân viên Cửu Cát.

"Người khác anh không rõ ràng lắm, nhưng người có liên quan đến em anh ít nhiều gì cũng tìm hiểu một chút, "

Thường Thời Quy nói đến đây, bật cười nói.

"Bên cạnh anh có vài người thích cùng giới giải trí lui tới, anh lo lắng em bị công ty đại diện ép em làm chuyện em không thích, mới cố ý hỏi thăm một chút."

Ninh Tây hiểu hắn lo lắng, cười giải thích.

"Bên ngoài lúc nào người ta cũng là đem chúng em ở trong giới giải trí này

là người tha hóa, nhất là đối với nữ nghệ sĩ. Ở phần lớn trong mắt người khác, phàm là nữ nghệ sĩ xinh đẹp nổi danh, khẳng định là dựa vào thủ đoạn để có được địa vị."

Cô buông tay ra: "Người khác em không rõ ràng lắm, ít nhất bên cạnh em biết phần lớn mọi người đều đứng đắn. Có bị bôi đen một chút thì nghe cũng được, ai nếu như cho là thật, nghệ sĩ chúng em cũng không có biện pháp. Cùng lắm thì hào phóng một chút, cho bọn họ bát quái giết thời gian, coi như là làm việc công đức đi."

Thấy cô bộ dạng tiêu sái, Thường Thời Quy lại càng đau lòng, không có người nào trời sinh đã có thể mạnh miệng nói lớn, chỉ là người có thói quen bị tổn thương, mới có thể luyện trái tim thành một viên kim cương cứng rắn mà long lanh xinh đẹp, đối với sự hãm hại của người khác cười trừ.

Ninh Tây ngẩng đầu thấy vẻ mặt đau lòng của Thường Thời Quy, cười tủm tỉm vỗ bả vai hấn nói:

"Anh chớ suy nghĩ quá nhiều, làm người sao, quan trọng nhất là vui vẻ. Đúng rồi, chúng ta đi ở đâu ăn cơm?"

"Đi tới một quán cơm là nhà riêng, chủ nhân am hiểu làm món cay Tứ Xuyên với món ăn Quảng Đông, "

Thường Thời Quy nắm chặt bàn tay đang đặt trên vai mình:

"Hôm nay đi thử một chút, nếu như em thích, chúng ta về sau sẽ thường đến."

Ninh Tây cao hứng gật đầu:

"Tốt quá, làm sao anh biết em thích ăn món cay Tứ Xuyên với món ăn Quảng Đông?"

Thường Thời Quy mỉm cười nói:

"Anh đoán vậy."

Blog của cô ngày nào hấn cũng xem, như thế nào lại không biết khẩu vị mà cô thích được.

Xe lái vào một quán ăn không lớn lắm, hai người xuống xe, Thường Thời Quy hỏi Ninh Tây:

"Em có ăn kiêng gì đó không?"

Ninh Tây lắc đầu, cô nhìn xung quanh bốn phía, tuy là không lớn nhưng trang trí rất xa hoa, quản lý thập có vẻ nghiêm khắc, nhưng lúc Thường Thời Quy đi vào, cũng không bị hạn chế.

Hai người lên lầu, mới vừa đi ra khỏi thang máy, thấy một người mặc áo sơ mi trắng quần đen tuổi còn trẻ chờ ở ngoài cửa thang máy. Người trẻ tuổi nhìn thấy bọn họ, rất nhiệt tình chào hỏi mới hai người vào cửa.

"Thường tiên sinh đến rồi?"

Vừa bước vào cửa, có một phụ nữ trung niên tươi cười rạng rỡ đi qua, chào hỏi Ninh Tây cùng Thường Thời Quy sau đó mời hai người ngồi xuống ghế sofa, sau đó thở dài nó.

"Thường tiên sinh, bạn gái cậu thật xinh đẹp, thật là có phúc khí."

"Cám ơn."

Thường Thời Quy nghe vậy cười nhìn Ninh Tây một cái.

"Bác Dương, cô ấy bình thường làm việc vất vả, chị xem chỗ này có cái món gì ngon lại bổ thân thể chuẩn bị nhiều hơn một chút."

"Không thành vấn đề, ở đây đã chuẩn bị hai phần trà thuốc bổ thân thể, con gái uống bổ khí huyết lại có thể dưỡng nhan sắc, cô gái có muốn thử một chút không?"

Người phụ nữ trung niên nhìn ra bữa cơm hôm nay chủ nhân không phải là Thường Thời Quy, mà là cô gái trẻ tuổi bên cạnh Thường Thời Quy, vì vậy đem sự chú ý tới trên người Ninh Tây.

"Vậy thì phiền bác gái ạ."

Ninh Tây gật đầu cười.

"Không phiền, không phiền."

Người phụ nữ trung niên cười tránh ra, rời đi không quấy rầy hai người.

Món ăn rất nhanh được đưa lên bàn, Ninh Tây nhìn thức ăn đầy bàn, nói với Thường Thời Quy:

"Nhiều món ăn như vậy, hai người chúng ta ăn không hết."

Thường Thời Quy cười múc nửa bát canh: "Ăn không hết thì thôi, uống chút canh làm ấm dạ dày."

"Cám ơn."

Ninh Tây tiếp nhận chén uống một ngụm.

"Không nghĩ tới anh đối với mỹ thực cũng hiểu rõ như vậy."

Ở trong tưởng tượng của cô, người như Thường Thời Quy, chỗ ăn cơm cần phải là nơi nhà hàng tốt nhất, muốn ăn cái gì, chỉ cần nháy mắt mấy cái sẽ có người chủ động đưa đến.

Thường Thời Quy cười cười không giải thích, hắn bình thường xác thực không chú ý những thứ này, nhưng kể từ khi biết Ninh Tây đối với mỹ thực cảm thấy hứng thú, hắn liền bắt đầu lưu ý xem mỹ thực ở khắp nơi.

"Nhà hàng riêng tư này cho tới bây giờ không nhận khách lạ, chúng ta là người quen cũ, người ta mới nguyện ý nể tình..."

Ninh Tây nghe ngoài cửa truyền vào tiếng nói phụ nữ, ngẩng đầu hướng phía cửa nhìn, nhìn thấy vài vị phu nhân ăn mặc đẹp mắt đi đến, một vị phu nhân đang đại diện đứng ra trò chuyện.

Hiển nhiên vị phu nhân kia không nghĩ tới nơi này đã có khách, sững sờ một chút, nhận ra ngồi ở bên cạnh Ninh Tây là Thường Thời Quy.

"Ai nha, Thường tổng, không nghĩ tới sẽ ở đây gặp được cậu, thật sự là vinh hạnh."

"Vâng, chào cô."

Thường Thời Quy cười lễ phép lại khách sáo, giống như cùng mấy vị phu

nhân này cũng không quen thuộc.

"Trần phu nhân."

Bà Dương nghe bên ngoài truyền đến động tĩnh, gấp rút ra đón, nhìn mấy vị phu nhân, cũng có chút ngoài ý muốn, nên biết hôm nay vì tiếp đãi Thường tiên sinh, cô đem tất cả khách hàng hẹn trước đều đẩy lùi đến hôm khác, nào biết còn sẽ có người đột nhiên đến cửa.

"Ai nha, Trần phu nhân, hôm nay thật ngại quá, "

Bà Dương cười nói.

"Không nghĩ tới bà hôm nay sẽ đến, cũng không chuẩn bị gì, chờ lần sau lại đến được, tôi nhất định sẽ bồi tội với bà."

Trần phu nhân thấy Thường Thời Quy, biết có vị này ở đây, chắc chắn sẽ không tiếp đãi người khác, vì vậy tỏ ra là người biết phân rõ phải trái:

"Là do hôm nay tôi tới không khéo, lần sau cô cần phải làm cho tôi nhiều thêm vài món ăn, nếu không tôi cũng không thuận theo đâu."

"Nhất định nhất định, Trần phu nhân nguyện ý đến chỗ của tôi ăn cơm, chính là nể mặt của tôi rồi. Bà lần sau đến, đừng nói làm thêm vài món, làm cả bàn món ăn cũng là cần thiết."

Bà Dương cười theo, đem Trần phu nhân đưa đến ngoài cửa, nói lời vài lời coi như cho Trần phu nhân mặt mũi.

Trần phu nhân là trong lòng còn có chút mất hứng, nhưng bà Dương thối phồng như vậy, cuối cùng điểm khúc mắc này cũng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi:

"Đúng rồi, bà Dương, bên cạnh Thường tổng là bạn gái hấn sao? Không biết là thiên kim nhà ai gặp may mắn như vậy, có thể làm cho Thường tổng vừa mắt."

Bà Dương nghe vậy nghĩ thầm, đâu đơn thuần là vừa ý, quả thực chính là sủng đến hết mức rồi. Những quý phu nhân này không thấy rõ, nhưng bà lại thấy rất rõ ràng, ánh mắt Thường tiên sinh nhìn bạn gái hấn, quả thực nhu hòa đến tận xương tủy. Cho dù là bà là bác gái năm sáu mươi tuổi, nhìn thấy

cũng nhin không được sinh lòng hâm mộ.

"Tôi đây không rõ lắm, "

Bà Dương cười nói,

"Nhưng mà nhìn ra hai người rất ân ái."

Trần phu nhân nghe được hai chữ "Ân ái", nụ cười trên mặt cứng đờ, không mặn không nhạt nói:

"Đàn ông sao, vừa mới bắt đầu đều nhiệt tình như vậy."

Mấy vị phu nhân khác nghe nói như thế, rồi rít lên tiếng phụ họa, nhìn không ra các bà là đang oán giận, tập mãi thành quen.

Đưa những quý phu nhân này ra khỏi cửa, Dương tử thở phào nhẹ nhõm. May mắn lần này gặp phải là Trần phu nhân, nếu như gặp một kẻ có tiền lại không có đầu óc, nhất định lưu lại ăn cơm, tình cảnh cũng khó coi.

Nhắc tới Trần phu nhân cũng thật sự đáng thương, vẫn cho là cùng chồng phu thê tình thâm, nào biết đoạn thời gian trước không biết rõ từ đâu xuất hiện một đứa con ngoài giá thú, tuổi cùng con trai bà ấy không khác biệt lắm, thậm chí còn uy hiếp được quyền thừa kế của đứa con trai, có thể thấy được việc này đã bị chồng che giấu rất lâu.

Việc này mặc dù không vỡ lở ra, nhưng có người nào mà không biết?

Hiện nay cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì trên mặt đẹp mắt mà thôi.

Ninh Tây để đĩa xuống, tiếp nhận trà tiêu thực mà Thường Thời Quy đưa tới uống một ngụm, sau đó thấy uống cũng không tệ, lại uống ngụm thứ hai,

"Xong đời, nếu như em mà ăn uống như thế này, không bao lâu nữa béo lên cho xem."

"Không quan hệ, em béo anh cũng thích."

Thường Thời Quy nhớ lại trước kia Ninh Tây mập mạp, cảm thấy cũng thật đáng yêu.

Ninh Tây trừng mắt liếc hắt một cái:

"VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, EM CÒN MUỐN DỰA VÀO MẶT ĂN CƠM."

"MỌI VIỆC CÒN CÓ ANH, TA NUÔI EM."

Thường Thời Quy cầm tay Ninh Tây,

"MẶC KỆ LÀ KHI NÀO ANH ĐỀU HẬU THUẦN CHO EM."

Ninh Tây dừng lại, cô chợt nhớ tới đã từng xem qua một bộ phim, nữ chính là một cô gái xinh đẹp, nam chính là một diễn viên chỉ đóng được mấy vai quần chúng, một người làm diễn viên quần chúng đối với nữ chính nói "anh nuôi em", nữ chính liền khóc bù lu bù loa, cho dù khi đó nam chính nghèo đến mức ngay cả chính hắn nuôi cũng không nổi.

Có lẽ cái nữ chính muốn không phải là nam chính có thể cho cô ấy cái gì, điều cô ấy muốn chỉ là nam chính nguyện ý cho cái gì.

Phần thật lòng này hết sức cảm động, nhưng Ninh Tây không phải là nữ chính, điều cô cần có rất nhiều, không chỉ là một câu nguyện ý nuôi cô của đàn ông.

"CHẲNG LẼ LỰA CHỌN TỐT NHẤT KHÔNG PHẢI LÀ ANH CÓ TIỀN, MÀ EM CÓ TÀI CÓ MẠO LẠI NỔI DANH SAO?"

Ninh Tây sờ cằm, híp mắt nói,

"CÓ LẼ VỀ SAU THỜI ĐIỂM NGƯỜI TA GIỚI THIỆU ANH SẼ NÓI, VỊ NÀY CHÍNH LÀ BẠN TRAI NINH TÂY, SUY NGHĨ MỘT CHÚT ĐÃ CẢM THẤY HẾT SỨC KHOÁI TRÁ."

"BẠN TRAI?"

Thường Thời Quy vẽ mặt thâm trầm.

"CHẲNG LẼ KHÔNG PHẢI CHỒNG SAO?"

"NGƯỜI TRẺ TUỔI KHÔNG CẦN NGHĨ QUÁ NHIỀU, "

Ninh Tây nhướn mày cười một tiếng.

"Anh nói có đúng hay không?"

(Ha ha. Thường tồng cầu hôn thất bại).

"Anh chỉ biết là người trẻ tuổi cần phải nhìn xa trông rộng, "

Thường Thời Quy đỡ Ninh Tây đứng dậy, thuận tay còn đem túi xách cô cầm lên.

"Anh đưa em về nhà nghỉ ngơi, ngày mai lượng công việc nhiều lắm sao?"

Hắn biết rõ Ninh Tây gần đây hành trình sắp xếp rất kín, cho nên không còn cách nào khác chỉ có thể gặp cô vào buổi tối.

"Đêm mai em muốn tham gia lễ chiếu mở màn (đàm hải tiên ký), buổi sáng quay hai cảnh cho (phần son tam sinh) "

Ninh Tây ngáp một cái.

"Cũng không tính quá bận rộn."

Thường Thời Quy sau khi nghe khẽ nhíu mày, như vậy còn kêu không bận rộn, nhưng không nói gì thêm.

Chương 59

Bà Dương cùng con trai tiễn Thường Thời Quy với Ninh Tây ra tận cửa, con trai bà đóng cửa lại xong lại nói:

"Mẹ, mẹ thật sự không biết bạn gái của Thường tống?"

"Làm sao vậy?"

Bà Dương vẻ mặt khó hiểu.

"Chẳng lẽ con quen à?"

"Cô ấy chính là cô công chúa trong phim (Hán Thời Vân Nguyệt), mẹ thời gian trước ngày ngày chờ xem phim, còn không nhận ra?"

Con trai bà cũng không nghĩ Thường Thời Quy thế mà thực sự qua lại cùng với Ninh Tây.

Ngày ngày ở trên mạng trào phúng người ta ôm bắp đùi, cho rằng người ta không có nhiều bối cảnh dễ khi dễ, nào biết người ta thực ôm được bắp đùi lớn, chỉ là chưa bao giờ sử dụng đến thôi.

Nhưng Ninh Tây này cũng thật sự là bảo trì bình thần, tìm một bạn trai như vậy, cũng từ chưa thấy qua cô ấy khoe khoang bao giờ.

Nếu như là nữ nghệ sĩ khác có đại nhân vật như Thường Thời Quy làm bạn trai, chỉ sợ sớm đã khiến cho toàn bộ thế giới đều biết.

Hắn trở lại gian phòng, mở máy tính ra, tìm một số tin tức giải trí liên qua đến Ninh Tây.

(Bạn trai thần bí của Ninh Tây ở ngoài vòng giải trí là ai?)

(Ninh Tây nói rằng thân phận của bạn trai không thể lộ ra.)

Những bài tin tức đều tiến hành các loại suy đoán về bạn trai Ninh Tây, nhưng chủ yếu cho rằng bạn trai của Ninh Tây là người bình thường, cùng Ninh Tây quen biết ở nước ngoài, Ninh Tây sợ truyền thông mang đến phiền

toái đến cho bạn trai, mới không muốn công khai thân phận của hắn.

Ha ha, một đám người phàm ngu ngốc.

Xem hết những thứ suy đoán này, con trai bà Dương đột nhiên đối với mấy phóng viên giải trí này có một loại cảm giác miệt thị.

Ninh Tây ngày hôm sau quay hết cảnh phim (phần son tam sinh), liền đi tới lễ mừng (đám hải tiên ký) chiều buổi đầu tiên, cùng các vị tiền bối chào hỏi xong, liền đi vào phòng thay quần áo thay lễ phục.

Trang phục đều là diễn viên tự mang, nhưng hoá trang lại là do tổ phim sắp xếp (đám hải tiên ký), Ninh Tây hiện tại đang lúc mới nổi, cho nên trang điểm cũng phải sau Chu Hải Lệ với Tôn Vũ Hàm.

Còn như Chu Mạt Ly gần đây bị gièm pha quần thân căn bản cũng không xuất hiện, mà mọi người đều quên mất cô ta, từ đầu tới cuối cũng không có một người nhắc tới.

"Nghe nói phóng viên đào ra được đối tượng khuya ngày hôm trước được đàn ông giàu có tỏ tình là ai rồi, "

Một thợ trang điểm giọng nói cũng thể hiện một chút hưng phấn.

"Tôi nếu như là Tăng Tuyết, khẳng định cũng sẽ bị cảm động đến rơi tinh rơi mù."

"Khụ khụ, "

Ninh Tây đang uống nước, nghe nói như thế thiếu chút nữa bị sặc mà phun nước ra ngoài.

"Tăng Tuyết thừa nhận rồi sao?"

Một thợ trang điểm khác kinh ngạc.

"Đoạn thời gian trước ở trong tổ phim không nghe nói Tăng Tuyết có bạn trai."

"Cô ấy mặc dù không thừa nhận, nhưng bên ngoài đều truyền là cô ấy, mà cô ấy cũng không đứng ra phản bác, "

Trợ lý của thợ trang điểm mắt nhìn điện thoại di động.

"Buổi trưa này còn phát một cái blog, nói là cảm ơn một người đã tặng hoa hồng. Thời gian đúng lúc lúc truyền thông đào ra người trong cuộc là cô ấy không lâu, đây chắc là thừa nhận."

Ninh Tây lấy điện thoại di động ra, tìm đến blog của Tăng Tuyết, phía dưới người hâm mộ quả nhiên tất cả đều là chúc cô ta hạnh phúc cùng với khen bạn trai cô ta thật là lãng mạn.

Mà Tăng Tuyết thái độ là tỏ ra ái muội không rõ, không có thừa nhận người được tỏ tình dưới đèn là cô ta, nhưng cũng không nói không phải là cô ta.

Đến lúc đó nếu như điều tra rõ không phải là cô ta, cô ta cũng có thể giải thích nói cho rằng mọi người đang khen bạn trai. Nếu như không có người đứng ra làm sáng tỏ, vậy thì càng tốt hơn, cô ta có thể tiếp theo sự kiện lần này đứng đầu đề tài giải trí.

Ninh Tây cùng Tăng Tuyết hai người đều đã từng đóng chung bộ phim (lòng đã yêu em), nhưng Tăng Tuyết là nữ phụ số hai, mà cô chỉ là vai phụ có vài cảnh cho nên bọn họ trừ lúc tiệc đóng máy bộ phim, còn lại cũng không có giao tình gì.

Hiện tại thấy Tăng Tuyết mượn việc Thường Thời Quy tỏ tình với cô để tuyên truyền, Ninh Tây khoan dung đến mấy cũng cảm thấy phản cảm.

Đừng nói Tăng Tuyết vô tội không biết chuyện, nếu như không có cô ta đồng ý, phòng quan hệ xã hội của công ty sau lưng cố ý làm ra 1, cũng không khiến nhiều người như vậy cho rằng người trong cuộc thật sự là cô ấy. Hơn nữa thái độ của Tăng Tuyết cũng thấy rõ, hết lần này tới lần khác nhắc tới bạn trai, hoa hồng, ám chỉ rõ ràng như thế. Ai mà không nhìn ra là cô ta cố ý tuyên truyền.

Đều là hồ ly ngàn năm, ai còn không biết chút thủ đoạn nhỏ này?

"Tôi còn nói hai ngày nay việc này như thế nào lại huyền não lớn như vậy, hóa ra là..."

Thợ trang điểm muốn châm chọc, nhưng cố kỵ đến trong phòng hóa trang còn có Tôn Vũ Hàm cùng Ninh Tây ở đây, vì vậy nói phân nửa lại nuốt trở

vào.

Tôn Vũ Hàm cười cười

"Có thể thấy được mọi người đối với chân ái còn thật quan tâm tới."

"Tôn lão sư nói đúng, "

Thợ trang điểm cười nói

" Phương thức tỏ tình lãng mạn như vậy, ai mà không hâm mộ?"

"Nhưng tôi lại thấy dáng người cô gái trong tấm ảnh được tỏ tình so với dáng người Tăng Tuyết không giống lắm?" T

Tôn Vũ Hàm nhẹ nhàng nói một câu.

"Nhưng cũng có thể là ở trong ảnh chụp nhìn có chút sai lệch."

Tôn Vũ Hàm có thể ở trong phim điện ảnh (đàm hải tiên ký) lấy được vai nữ chính, đủ thấy địa vị ở trong giới giải trí không nhẹ, cho dù hiện tại chỉ nhẹ nhàng nói một câu "Cảm thấy không giống lắm", nhưng người khác nghe được, ý tứ cũng không đơn giản.

Tăng Tuyết tính toán đâu ra đấy cũng chỉ là một nghệ sĩ loại hai, diễn xuất bình thường, nhân khí bình thường, diễn không không ít phim, cũng không phải đặc biệt nổi tiếng hơn ai.

Mà Tôn Vũ Hàm đang lúc nổi tiếng như vậy, người hâm mộ vô số, mấy năm gần đây vẫn là diễn viên được nhiều nhà sản xuất sủng ái, Tăng Tuyết cùng cô ấy hoàn toàn không thể so được.

"Chị Vũ Hàm nói đúng, em cũng cảm thấy không quá giống, "

Ninh Tây cười vẻ mặt vô tội,

"Nhưng em cùng tiền bối Tăng không quen biết lắm, cũng có khả năng nhìn lầm."

Tôn Vũ Hàm nghe Ninh Tây mở miệng nói vậy thì kinh ngạc, cô cùng Ninh Tây ở trong tổ phim như vậy lâu, chưa từng nghe cô ấy bát quái chuyện của

ai, đây là lần đầu tiên.

Cô không ưa Tăng Tuyết, là vì đôi phương dùng cách tuyên truyền quá lộ liễu, Ninh Tây là vì cái gì?

Tôn Vũ Hàm nhớ tới ngày hôm qua nhìn ảnh chụp cảnh tượng tỏ tình lãng mạn, khi đó không biết rõ vì sao có cảm giác bóng lưng cô gái trong tấm ảnh có chút quen mắt, giống như đã thấy ở đâu nhiều lần.

Chẳng lẽ...

Tôn Vũ Hàm mở to mắt nhìn về phía Ninh Tây.

Tôn Vũ Hàm cảm giác mình khả năng bị điên khùng, người như Thường Thời Quy làm sao có thể hạ xuống tư thái dùng cái loại phương thức theo người tỏ tình gần như là nịnh nọt đó. Loại tầng lớp đàn ông này, bọn họ phần lớn đều đưa cho người phụ nữ đủ loại trang sức châu báu, hay xe thể thao đắt tiền, thậm chí là cho cả nhà, nhưng cũng không nguyện phí tâm tư đi làm những thứ chuyện lãng mạn này.

Bởi vì trong mắt bọn họ, phụ nữ chỉ thích những thứ này, bọn họ cũng không cần phí tâm tư đến nịnh nọt. Đó không phải đại biểu rằng bọn họ không thích người phụ nữ đó, chỉ là ở sâu trong nội tâm bọn họ đã có một kiểu tâm tính, cảm giác mình nguyện ý cho phụ nữ cũng chỉ cần có tiền.

Nhưng đối với rất nhiều phụ nữ mà nói, tiền tài chỉ là dẹt hoa trên gấm, thật sự có thể làm cho họ khắc ghi cả đời, lại là đôi phương dùng thật lòng cùng tâm ý tặng lễ vật.

Có lẽ phần lễ vật này cũng không phải là gì đáng giá, không có xe, không có châu báu, nhưng cô ấy thiếu không phải là tiền, mà là người đàn ông nguyện ý vì mình phí tâm tư thật lòng.

Không có người nào không yêu tiền, nhưng cũng không có người nào không yêu thật lòng. Đàn ông có tiền nguyện ý vì phụ nữ dùng tiền, không tính là chuyện lạ, nguyện ý vì phụ nữ hao hết tâm tư, ngược lại khó có được.

Lý trí nói cho Tôn Vũ Hàm biết, việc này không thể nào là Ninh Tây cùng Thường Thời Quy, nhưng trực giác lại không hiểu sao làm cho cô có loại nhận thức này.

"Ninh Tây..."

Tôn Vũ Hàm có chút ít gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

"Tôi còn chưa kịp nói chúc mừng cô, không biết rõ người nào may mắn nắm được tâm hồn thiếu nữ Tây Tây nhà chúng ta?"

"Cám ơn, " .

Ninh Tây che miệng cười nói.

"Em cũng cảm thấy anh ấy rất may mắn."

Ninh Tây công khai mình đã có người yêu, ngăn ngui mấy giờ đã truyền khắp toàn bộ giới giải trí, thợ trang điểm cũng ngại ngừng mở miệng hỏi, thấy Tôn Vũ Hàm nhắc tới, mới đi theo nói giỡn, vòng vèo nói lời êm tai.

Mọi người tại đây đều không ngốc, Ninh Tây bây giờ nhìn như địa vị không lớn, nhưng chờ (Đàm Hải Tiên Ký) công chiếu, nhìn biểu hiện của Ninh Tây bên trong, trừ phi phòng bán vé bộ phim này không bán được vé, nếu không Ninh Tây nhất định sẽ nổi.

Hơn nữa là rất nổi, có thể lấn át được vô số nữ diễn viên khác.

Thanh Yên tiên nhân là nhân vật phụ nhưng có tầm quan trọng nhất định, nếu không lúc trước Tiên đạo diễn cũng sẽ không tìm diễn viên lâu như vậy, mới chọn trúng Ninh Tây.

Ai không muốn giao hảo với một nghệ sĩ dễ gần lại nổi tiếng?

Tôn Vũ Hàm cùng Ninh Tây quan hệ không có chỗ nào là không tốt, nhưng đêm nay thái độ của cô ấy đối với Ninh Tây càng thêm ôn hòa cùng nhiệt tình, người khác không nhìn ra, Ninh Tây lại có thể cảm giác được.

Trên đời không có chuyện vô duyên vô cớ mà tốt với mình, Ninh Tây cảm thấy Tôn Vũ Hàm khả năng đã đoán được cái gì. Nhưng cũng có quan hệ gì đâu, theo ý cô, Tôn Vũ Hàm là một người phụ nữ thông minh, cô không chỉ sẽ không ở bốn phía nói lung tung, thậm chí còn có thể giúp đỡ cô giấu giếm.

Ninh Tây luôn thương thức người như vậy, bởi vì ở nơi này, có thể làm được

người như thế, trên thực tế đã xem như là người hiền hậu.

Tôn Vũ Hàm rất nhanh cảm nhận được thiện ý của Ninh Tây, chờ Ninh Tây trang điểm xong, liền kéo Ninh Tây chụp ảnh chung, không quên đem hai người chỉnh lại một chút nhìn trắng trắng mềm mềm.

Tôn Vũ Hàm v: Ma kính ma kính nói cho ta biết, chúng ta có phải là hai người con gái xinh đẹp nhất trên thế giới đẹp?

Ninh Tây v: Đúng vậy, đúng vậy...(xin gọi ta ma kính)

Bạn bè trên mạng giáp: Vừa nhìn ảnh chụp này, cũng biết hai người là bằng hữu.

Bạn bè trên mạng át: Người phía trên, bạn biết được quá nhiều, phải giết, ha ha ha.

Bạn bè trên mạng binh: Nhìn hai nữ thần đều không biết xấu hổ như vậy, đột nhiên cảm thấy da mặt mình cũng dày lên rồi.

Bạn bè trên mạng đinh: Đẹp đẹp, hai người đều đẹp nhất,(liếm màn hình).

Phía dưới còn có bạn bè trên mạng hỏi bạn trai Ninh Tây là ai, chúc phúc Ninh Tây, hết sức náo nhiệt, rất nhanh cái đề tài "Tôn Vũ Hàm cùng Ninh Tây,hai nữ thần chụp ảnh chung đẹp như họa" liền chui lên đứng đầu blog, đem "Tặng Tuyệt chính là người trong cuộc được tỏ tình lãng mạn " áp chế xuống.

Phòng quan hệ xã hội công ty của Tặng Tuyệt phát hiện tình huống này, tại tiếp tục tìm người lên mạng đem chuyện bạn trai của Tặng Tuyệt đào lên, tranh thủ đem đề tài Tặng Tuyệt và bạn trai đứng đầu.

Chương 60

"Tăng Tuyết, hay là thôi đi, "

Người đại diện thấy ngày càng nhiều nghệ sĩ bắt đầu cũng quan tâm blog của Tôn Vũ Hàm và Ninh Tây, có chút lo lắng nói.

"Tôi lo lắng nếu như sau này bị phát hiện, sẽ mang đến phiền toái cho cô thôi."

Tăng Tuyết trong lòng cũng lo lắng điểm này, nhưng nhìn bản thân đang đứng đầu, cuối cùng chỉ một bức hình của Ninh Tây với Tôn Vũ Hàm, trong lòng ghen tị áp chế không nổi.

Ban đầu ở bộ phim (lòng đã yêu em), Ninh Tây chỉ là một vai phụ nhỏ, mà cô đã bắt đầu đảm nhiệm nữ phụ số hai quan trọng. Hiện tại mới một năm, người ta đã cùng Tôn Vũ Hàm thiết lập hữu nghị, cô lại còn cần lấy cái việc tỏ tình lãng mạn không biết rõ từ đâu xuất hiện để làm nóng bản thân, chỉ vì muốn tranh thủ có thể phát ngôn quảng cáo cho một hãng dầu gội đầu.

"Sản phẩm bên kia, hợp đồng đàm phán xong rồi chưa?"

Tăng Tuyết hé miệng, cắn răng hỏi. Từ năm trước nhờ có (lòng đã yêu em) cũng được quan tâm một thời gian, nhưng sau đó liên tục không có được một nhân vật nào tốt, nếu như cái phát ngôn quảng cáo này cũng đoạt không được, cô về sau muốn tranh thủ có được nhân vật tốt hay phát ngôn càng khó hơn.

"Bên đó đến bây giờ vẫn không có câu trả lời thuyết phục, "

Người đại diện cũng không thể nói cho Tăng Tuyết biết, ban đầu đối phương vốn là hy vọng tìm Ninh Tây để phát ngôn quảng cáo, kết quả Trương Thanh Vân lại không đồng ý.

Nghĩ đến lúc trước ở trong phim (lòng đã yêu em) bên trong chỉ là nhân vật có vài cảnh, bây giờ cũng không cần đến hợp đồng quảng cáo, chính mình với Tăng Tuyết lại muốn hao hết tâm tư đến đoạt, nhân sinh thật sự là biến đổi thật thường.

"Kiên trì một thời gian nữa "

Tằng Tuyết do dự một chút, ánh mắt trở nên kiên định.

"Chờ đêm nay (Đàm Hải Tiên Ký) buổi lễ công chiếu bắt đầu, sẽ đem đề tài của tôi lui xuống thứ ba."

Nếu như cô không liều mạng, làm sao có thể ở trong giới giải trí luẩn quẩn này đặt chân?

Dù sao trong giới giải trí thật thật giả giả như vậy, mượn vụ tử tình để tuyên truyền lại không phải chỉ có mỗi mình cô, Ninh Tây cũng mượn đề tài bạo lực học đường, đạt được hảo cảm của rất nhiều người đó sao.

Cô chỉ mượn một vụ tử tình thì có lỗi gì?

(Đàm Hải Tiên Ký) lần đầu lễ ra mắt còn chưa bắt đầu, hiện trường đã có nhiều nhà bình luận điện ảnh tới, phóng viên truyền thông, nhóm khách quý đã bắt đầu tiến vào. MC là hai vị MC của đài điện ảnh quốc gia, bình thường không dễ dàng mà nhận show bữa bãi, đài điện ảnh quốc gia cũng sẽ không để bọn họ đi nhận làm MC cho các bộ phim nằm ngoài quốc gia như thế này, nhưng bọn họ hôm nay cố ý đến giúp Tiên Đạo diễn, có thể thấy được Tiên Đạo diễn trong công tác có bao nhiêu mặt mũi.

Thường Thời Quy cầm lấy thư mời đặc biệt đi vào trong hội trường, là người đầu tư lớn nhất của bộ phim này, vị trí được sắp xếp ở hàng thứ nhất, góc độ quan sát ở chỗ tốt nhất.

Ngồi ở gần có nghệ sĩ nhận ra Thường Thời Quy, liền kích động, chỉ là bốn phía đầy phóng viên, bọn họ cũng không nên nịnh nọt, vậy thì tỏ ra quá không thận trọng, vì vậy chỉ có thể thỉnh thoảng hướng chỗ ngồi của hắn liếc nhìn một chút.

Đột nhiên trong sảnh tất cả đèn đều tắt, toàn bộ hội trường một màu đen.

"Đông, "

Một tiếng đàn cổ âm đột nhiên vang lên, phía trước màn ảnh lớn phát sáng, hiện ra trước mắt mọi người là một bức mây mù quần quanh tiên gia.

Sau đó một tiên nhân dáng người uyển chuyển từ trong mây xẹt qua, mặc dù

khán giả không thấy rõ mặt nàng, thế nhưng cũng đủ làm người xem kinh diễm.

Sau đó vẫn như cũ là từng hình ảnh xinh đẹp không giống nhân gian xuất hiện, ngay cả phụ đề muốn tôn hình ảnh lên, cũng dùng loại chữ viết cổ.

Tiếng đàn cổ dần dần biến mất, cuối cùng xuất hiện ở màn ảnh lớn là một ngọn núi cùng với sương mù lượn lờ và biển rộng, Đàm Hải Tiên Ký bốn chữ to, xuất hiện ở chính giữa màn ảnh.

Bên trong sân đèn sáng lên, người MC bắt đầu đi ra nhưng mọi người ở hội trường phần lớn còn chìm đắm trong những hình ảnh vừa rồi.

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem kĩ thuật, vền vền những hình ảnh vừa rồi đẹp đến vậy, không biết phải tốn bao nhiêu tiền để hậu kỳ chế tác mới đạt tới hiệu quả như vậy.

Nhưng cũng không có gì lạ, còn không nhìn xem người đứng đằng sau đầu tư còn có tông tài Thường thị, tiền đưa tới cửa, nếu không bình thường đạo diễn nào dám như Tiền Từ Hải làm được như vậy?

Nghe Tiền Từ Hải ở trên đài lý giảng tổ phim có nhiều thứ không dễ dàng mà làm được, khắc phục bao nhiêu khó khăn, phía dưới một số đạo diễn được mời đến ở trong lòng thờ dài, nếu như hắn có thể có được nhiều nhà đầu tư như vậy, chỉ riêng có Thường Thời Quy thôi, thì vất vả mệt mỏi, bọn họ cũng nguyện ý mà làm.

Chỉ tiếc người so với người, thật sự so sánh không được.

"Hiện tại xin được mời nam chính và nữ chính trong bộ phim điện ảnh của chúng ta ra mắt quý vị. "

Người MC làm một tư thế xin mời, một tấm rèm trên sân khấu mở ra, Thiệu Sùng cùng Tôn Vũ Hàm đạp sương mù nhân tạo, dắt tay đi lên.

Hai người đều là siêu sao trong giới diễn viên, cũng là diễn viên trụ cột phòng bán vé, cho nên khi bọn họ xuất hiện, cả hội trường tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Chờ giới thiệu xong hai nhân vật chính, người MC lại mời ra vài diễn viên đóng vai phụ tai to mặt lớn, Chu Hải Lệ là một trong số đó.

Những nhân vật tai to mặt lớn mặc dù không đóng nhân vật chính, nhưng lúc MC đôi mắt với bọn họ so với đôi mắt Thiệu Sùng cùng Tôn Vũ Hàm lúc còn muốn kính trọng hơn.

"Hôm nay nhìn nhiều diễn viên có thực lực, diễn viên xuất sắc đều hội tụ ở đây như vậy, tôi hiện tại thật sự là sốt ruột lắm rồi, hận không thể để buổi lễ lập tức kết thúc, sau đó có thể đi xem phim."

Nữ MC vẻ mặt mong đợi cùng lo lắng.

"Tiền Đạo diễn, ông cũng đừng trách nay tôi chủ trì được chưa đủ tốt, toàn bộ cũng trách ông bộ phim điện ảnh này lấy được dàn diễn viên quá tốt, tôi tình thần hoảng hốt, không có biện pháp an tâm làm MC."

"Dù là sốt ruột, chúng ta cũng không thể bỏ qua một nhân vật phụ vô cùng quan trọng, "

Nam MC vẻ mặt thần bí.

"Mọi người nói, nhân vật này là ai?"

"Thanh Yên tiên nhân!"

"Đúng vậy, chính là Thanh Yên tiên nhân, "

Nam MC nói đến đây, cất cao nói nói.

"Hiện tại chúng ta cho mời Thanh Yên tiên nhân xuất hiện, diễn viên Ninh Tây!"

Ai? Ninh Tây?!

Không ít người có chút không tin, Ninh Tây thế mà thực sự tiến vào tổ phim (Đàm Hải Tiên Ký), hơn nữa còn diễn vai Thanh Yên?

Hội trường bộ phận mọi người bởi vì quá nhiều người còn đang bất ngờ, cho nên tiếng vỗ tay chút ít thưa thớt.

"Pằng pằng pằng!"

Thường Thời Quy giơ tay lên, tiếng vỗ tay vang dội khiến người xung quanh hẳn đều tỉnh lại, vì vậy đều nhiệt tình đưa tay vỗ to.

Từ đầu buổi lễ đến bây giờ, Thường tiên sinh vỗ tay đều là vì lễ phép vỗ vài cái, lần này lại vỗ nhiệt tình như vậy, có thể thấy được hẳn cùng với Ninh Tây giao tình thực sự rất tốt.

Những thứ khác không nói, mặt mũi Thường tiên sinh nhất định phải nể.

Vỗ tay! Nhất định phải hung hăng vỗ tay!

Ninh Tây đi lên đài, cùng người MC nói vài câu chào hỏi, sau đó dàng hoàng đứng qua một bên, không đoạt danh tiếng, cũng không mất cảm giác tồn tại, nhưng lại lấy được hảo cảm của mọi người ở hội trường đối với cô có vài phần.

So với nghệ sĩ nhảy nhót lung tung làm nổi bật mình, bọn họ càng ưa thích người biết an phận.

"Tiền đạo diễn, tổ phim có nhiều nữ diễn viên xinh đẹp như vậy, ông cảm thấy ai biểu hiện tốt nhất?"

Nam MC cố ý làm bộ như vẻ mặt tà ác cùng bát quái, đem mic tới trước mặt Tiền Đạo diễn.

Tiền Đạo diễn cười ha hả nhìn nam MC một cái:

"Tôi cũng biết là anh hôm nay không làm khó dễ tôi chắc chắn sẽ không cam tâm mà."

Hắn quay đầu mắt nhìn vài vị nữ diễn viên đứng phía sau.

"Làm đạo diễn, tôi đối với diễn viên trong tổ phim đều rất hài lòng, bởi vì nếu không hài lòng, tôi chỉ cho thể yêu cầu quay lại."

Hội trường lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

"Tiền Đạo diễn đã tốt còn muốn tốt hơn!"

Nam MC cũng vỗ tay theo.

Tiên Đạo diễn cười nói:

"Tôn Vũ Hàm đóng vai nữ chính vô cùng thích hợp, Hải Lệ diễn xuất lại là không thể chê, người xem chắc chắn sẽ không thất vọng, để cho tôi ngoài ý muốn là diễn xuất của Ninh Tây, vốn là tôi là nhìn trúng cô ấy khí chất và trang phục mới quyết định để vào vai diễn nhân vật Thanh Yên tiên nhân, nào biết trong quá trình quay phim, cô ấy khiến tổ phim chúng ta một điều ngạc nhiên không lồ."

"Trước khi tiến tổ phim chúng tôi, chưa từng quay cảnh đánh nhau, cũng chưa từng quay cảnh phải treo ngược lên bằng cáp treo, lúc đó mới thấy lo lắng cô ấy biểu hiện không tốt, thậm chí hồi hận vì đã vội vàng chọn cô ấy, sẽ ảnh hưởng tới nhân vật Thanh Yên tiên nhân."

Tiên Đạo diễn nói đến đây, tự giễu cười nói,

"Nào biết đĩa nhỏ này đặc biệt có thể chịu được cực khổ, vì một cảnh quay xinh đẹp, cũng chấp nhận bị treo ngược nhiều lần. Vì động tác đánh võ lưu loát, không có việc gì sẽ ở trong góc trống cân nhắc động tác, cho nên tôi lấy được cảnh đánh nhau hiệu quả tốt, đặc biệt cảm thấy vui mừng."

Tiên Đạo diễn đã rất nhiều năm không ở trước mặt mọi người khen ngợi ai, phàm là nữ nghệ sĩ được hẳn khen ngợi, như Chu Hải Lệ, Tôn Vũ Hàm chẳng hạn, bây giờ đều là nhân vật tai to mặt lớn trong giới.

Hiện tại mọi người nghe được hẳn chính miệng khen ngợi Ninh Tây, vì vậy nhìn về phía cô ấy ánh mắt đều trở nên không thích hợp.

Phản ứng của Ninh Tây chính là hướng về mọi người dưới đài gương ngừng cười một tiếng, sau đó cúi đầu xuống một câu cũng không nói.

Những người khác chỉ cảm thấy Ninh Tây là người mới, da mặt mỏng, chỉ có Thường Thời Quy thấy bộ dáng xấu hổ kia thì cười cười.

"Thường tiên sinh, "

Ngồi bên cạnh Thường Thời Quy là người đầu tư khác của (Đàm Hải Tiên Ký), hẳn sớm nghe qua tin đồn, Thường Thời Quy đối với nữ diễn viên này có vài phần tâm tư, đáng tiếc không đem người đuổi tới tay, còn bị không ít người chế giễu, "

Giám sát chế tác đã nói với tôi, nữ diễn viên này khi diễn xuất hết sức liều mạng, khó trách được Tiên Từ Hải khen ngợi nhiều như vậy."

Đàn ông đối với một phụ nữ có tâm tư, mặc kệ hắn có được hay không có được cô gái này, đều ưa người khác khen ngợi cô ấy, bởi vì như vậy thì cũng chính là đối với ánh mắt hắn có sự khẳng định.

Quả nhiên, sau khi ông ta nói ra những lời này, Thường Thời Quy trên mặt lộ ra vài phân bất đắc dĩ tươi cười.

"Cô ấy chính là như vậy, cũng không có biện pháp, làm gì đều muốn làm tốt nhất, ăn nhiều khổ cực cũng nguyện ý."

Người đầu tư cười ha hả gật đầu, nữ diễn viên này quả thật là có bản lĩnh, nghe giọng điệu Thường Thời Quy nói chuyện, ôn nhu đều muốn tràn ra.

Bên ngoài có tin đồn tiểu thư Tưởng gia cùng tiểu thư Bạch gia đối với Thường Thời Quy có tình yêu nam nữ, ai có thể đoán được việc hai vị bạch phú mỹ không làm được, lại để một nữ diễn viên làm được?

Lúc này trên sân khấu, MC đang hỏi Ninh Tây:

"Vai diễn nhân vật Thanh Yên tiên nhân này, cô gặp khó khăn nhất là gì?"

Ninh Tây nghe vậy cười cười:

"Rất nhiều người đọc tiểu thuyết đều biết rõ, Thanh Yên tiên nhân trong nội tâm mọi người hình tượng tiên nữ phi thường hoàn mỹ. Cái loại khí phách và hình thái của một vị tiên, là điều khó khăn nhất."

Ninh Tây nói lời này là thật, rất nhiều người cho rằng, không có người diễn viên nào có thể diễn xuất trong phim được một Thanh Yên tiên nhân hoàn mỹ.

Chương 61

Ai cũng chưa từng gặp được thần tiên, nhưng mỗi người từ lúc còn nhỏ đều đã nghe qua và biết đến thần tiên, cho nên không nhận thức được mà đối với thần tiên yêu cầu cao.

Chính là bởi vì thế, khi biết Ninh Tây nhận nhân vật này, bắt đầu đã nổi lên tranh cãi, sau khi phim được chiếu, cũng sẽ trở thành đối tượng được điện ảnh chú ý.

"Tôi đây cũng phải nói vài lời, Ninh Tây thời điểm quay phim này, vì muốn thể hiện tốt hơn nhân vật tiên nhân, xem qua không ít truyện viết về tiên nhân. Đoạn thời gian kia màn hình di động còn lấy hình phượng hoàng bay trên trời, ngay cả chỗ ở cũng treo bức tranh cảnh tiên nữ bay trên trời, "

Tôn Vũ Hàm mở miệng nói.

"Khi đó chúng tôi đều nói đùa Tây Tây, cô ấy là chuẩn bị đi tu thành tiên nhân thật rồi."

"Bức tranh tiên nữ bay lượn?"

Nữ MC làm ra vẻ mặt kinh ngạc,

"Làm đến mức đó sao?"

"Tôi cảm thấy những bức tranh tiên nhân bay trên trời đặc biệt đẹp mắt, "

Ninh Tây nghiêng đầu suy nghĩ một chút.

"Trong lòng của tôi, tiên nhân đại khái chính là như vậy."

"Trong tiểu thuyết có một đoạn Thanh Yên tiên nhân nhẹ nhàng nhảy múa, không biết trong phim có đoạn này không?"

Nam MC vẻ mặt bất quái,

"Mỹ nhân khiêu vũ, cảnh đẹp ý vui cỡ nào."

Ninh Tây cúi đầu cười mà không nói, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Tiên Đạo lúc này mở miệng nói:

"Chắc chắn sẽ không làm mọi người thất vọng."

Người bình luận điện ảnh ở hội trường vừa nghe lời này, lập tức cảm thấy khó tin, không nghĩ đến đến Tiên Đạo diễn thực sự quay cảnh này. Nhưng mà, Thanh Yên tiên nhân không phải nhân vật chính, nhưng với bộ phim này, diễn viên nhận vai diễn này sẽ thu được lợi lớn. Nếu như còn có cả khiêu vũ kia nữa, nếu có thể được Tiên đạo diễn chấp nhận, khẳng định sẽ kéo được thêm nhiều fan.

Nhưng nói thì được mà làm thì khó, trong tác phẩm tiểu thuyết thường thường là vũ đạo tuyệt mỹ, khiến vô số người kinh diễm, đạo diễn với diễn viên làm ra thì biến thành quần ma loạn vũ, bốn phía xung quanh thì như mắt mù cố làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

Cái này cũng không hẳn là do đạo diễn quay không tốt hay diễn viên diễn kém, mà là do quay phim đột tiên, dù đạo diễn muốn quay cảnh đẹp mắt nhất, giám chế sản xuất chưa chắc đã đồng ý, diễn viên cũng không nhất định nguyện ý phối hợp, mà người xem cũng không để ý một cảnh quay vũ đạo đẹp mắt đến mức nào.

Tất cả mọi người trở nên bạo phát, đạo diễn cũng không thể tránh được.

Chỉ hy vọng Tiên Từ Hải là đạo diễn có kinh nghiệm, lại yêu cầu cao trong từng chi tiết, có thể quay một cảnh vũ đạo thật sự cuốn hút.

Mở màn ấn tượng như thế, ngồi ở trước TV xem buổi lễ chiếu phim đầu tiên trực tiếp khiến người xem cũng bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ, buổi lễ kết thúc, phim cũng được công chiếu ngay sau đó.

Trước đó đã câu dẫn vô số lòng hiếu kỳ của mọi người, bây giờ kéo tâm trí người xem vào một thế giới thần kỳ tiên hiệp.

Ninh Tây vai diễn Thanh Yên tiên nhân từ đám mây bay xuống, tất cả mọi người bị nàng hấp dẫn, bởi vì bọn họ nhìn thấy không phải là Ninh Tây, mà là một tiên nhân chân chính.

Bộ phim này nội dung ý nghĩa chính không phải tuyên dương tiên nhân có thể trợ giúp người phàm, mà là khẳng định con người cũng thắng được sự an bài của trời cao, tiên nhân cũng không phải cao cao tại thượng như trong tưởng tượng của con người, hoàn mỹ không có khiếm khuyết.

Lúc Thanh Yên tiên nhân ở trên tiên cung vì chúng thần nhảy múa, ở dưới nhân gian dân chúng đang ở gặp tai họa khô hạn trăm năm chưa từng có, bọn họ quỳ xuống đất cầu thần bái phật, mà thần tiên lại đối với sự cầu nguyện của dân chúng có tai mà như điếc, chỉ biết say đắm hưởng lạc.

Cảnh quay vũ đạo hết sức đẹp mắt, người khó tính đến mấy xem cũng nhin không được say mê trong đó, nhưng cảnh này càng đưpj bao nhiêu, càng cho thấy thần tiên tàn nhẫn và lạnh lùng bấy nhiêu.

Bộ phim kết thúc lập lòe nước đôi, tiên sơn biển rộng như cũ mây mù quán quanh, nhưng người cầu xin thần, bái tiên nhân lại càng ngày càng ít.

Một người già hỏi nam chính:

"Người trẻ tuổi, cậu là muốn đi đâu?"

Nam chính nhìn phía xa mây mù quán quanh núi non, trầm mặc một lúc lâu sau mở miệng:

"Tôi muốn đi tìm một người."

"Cậu muốn tìm ai?"

Lão già lại hỏi.

Nam chính lắc đầu không nói gì, hòa mình vào trong đám người chậm rãi đi xa.

Trong phim, nữ chính chết ở trong tay người Ma tộc, sau đó đầu thai chuyển thế, mà Thanh Yên tiên nhân bởi vì liêu mình nhúng tay vào việc phàm trần, không chết ở trong tay người Ma tộc, nhưng lại bị tiên đế rút đi tiên cốt, diệt đi thần hồn, biến mất trong thiên địa.

Cho nên có lẽ người nam chính tìm hần là nữ chính đã chuyển thế, nhưng là cũng có người bình luận phim điện ảnh cảm thấy, hần là đang tìm Thanh Yên tiên nhân, bởi vì phần cuối chỗ núi non trùng điệp chợt lóe sáng lên là

nơi Thanh Yên tiên nhân lần đầu tiên hạ phàm.

Phim điện ảnh kết thúc, toàn hội trường đầu tiên là yên tĩnh mấy giây, sau đó vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Toàn bộ người của tổ phim (Đàm Hải Tiên Ký) bước lên sân khấu cúi người chào nói cảm tạ.

Bộ phim điện ảnh tên là (Đàm Hải Tiên Ký), nội dung lại đối với thần tiên tràn đầy trào phúng, không thể không nói đây là thành công của Tiên Từ Hải.

"Chúc mừng bộ phim của chúng ta bán vé bán được thật nhiều vé xem, cạn chén!"

Tất cả mọi người trong tổ phim (Đàm Hải Tiên Ký) giơ chén rượu lên, mọi người tâm tình đều rất tốt.

Mặc dù khuya hôm nay điện ảnh mới vừa chiếu buổi đầu tiên, còn chưa thống kê số vé bán được, nhưng từ buổi lễ nhìn phản ứng của những người có mặt ở đó, có thể thấy được, bộ phim của bọn họ đã thành công.

Bình thường mọi người không dám chọc đạo diễn, hôm nay lá gan cũng lớn lên, thay nhau mời rượu Tiên Từ Hải, may mắn là còn đúng mực, nếu không nhất định sẽ đem năm sập ở trên bàn cơm.

Nhưng những người này dám mời rượu Tiên Từ Hải, cũng không dám tìm hai người đầu tư rót rượu, không ít người tuy có tâm nịnh nọt người đầu tư, nhưng thấy mấy vị diễn viên chính đều ngồi quy củ, cũng chỉ đành hoàng ngồi yên.

Trương Bồi Bồi là nhân vật phản diện trong bộ phim, vốn là phần diễn không nặng, nhưng vì Chu Mạt Ly tìm đường chết, làm cho cô nhạt được tiện nghi. Lúc này cô ngồi bên cạnh Ninh Tây, có chút tò mò đưa tay chọc chọc cánh tay Ninh Tây.

"Tây Tây, cô làm sao dám cùng Thường tổng làm bằng hữu? Hấn nhìn quá nghiêm túc."

Ninh Tây thấy mặt cô ấy hiếu kỳ, trong mắt còn có một chút mong đợi cùng hưng phấn, cô nhỏ giọng cười nói.

"Đại khái là nhận biết quá lâu, coi như thói quen?"

"A?"

Trương Bồi Bồi lập tức kinh ngạc,

"Hai người thật sự là bạn tốt nhiều năm?"

"Đúng vậy, "

Ninh Tây cười cười, không nói nhiều hơn.

Trương Bồi Bồi lại hâm mộ và ghen tị, như cô có bằng hữu lợi hại như vậy, khẳng định cũng không thể lạnh nhạt được như Ninh Tây.

Nhưng có lẽ cũng bởi vì Ninh Tây tâm tính tốt, mới có thể kết giao với bằng hữu lợi hại như vậy?

Ăn cơm được một lúc, Thường Thời Quy đột nhiên duỗi dài cánh tay, đem một con tôm đã được bóc vỏ thả tới trước mặt Ninh Tây.

Mọi người ngồi cùng bàn thấy Ninh Tây làm móng tay, lại nhìn Thường Thời Quy trầm mặc không nói gì, hết sức thức thời, cúi đầu làm như cái gì cũng không thấy được, trong lòng lại đang điên cuồng gầm thét.

Hóa ra lời đồn đãi đều là thật, dường dường là đại tổng tài Thường thị đối với Ninh Tây có ý tứ!

Lại nhìn phản ứng Ninh Tây, thế nhưng không thụ sủng nhược kinh, mà cực kỳ tự nhiên dùng đôi đũa gấp lên con tôm đã bóc vỏ nhúng nước gia vị bắt đầu ăn, cái này... Người bình thường thật đúng là không so được.

Ninh Tây làm bộ như không biết người ngồi cùng bàn đang khiếp sợ.

Đang ăn, cửa đột nhiên có tiếng gõ, người ngồi cạnh cửa đứng dậy mở cửa, người đứng ở cửa là Chu Mạt Ly.

Một đoạn thời gian không gặp, Chu Mạt Ly nhìn có phần tiêu tụy, cô ta đi vào trong phòng, ánh mắt hướng về bốn phía nhìn một vòng, cuối cùng rơi xuống bàn Ninh Tây đang ngồi.

Chuyện Chu Mạt Ly bắt nạt Ninh Tây, trong tổ phim trên dưới không ai không biết, hiện tại thấy cô đột nhiên xuất hiện ở đây, bầu không khí lập tức có chút quái dị.

Tổ phim căn bản không có mời cô tham gia nghi thức chiếu phim buổi đầu tiên, cũng không mời cô ta tới tham gia tiệc đóng máy, cô hiện tại đột nhiên xuất hiện nơi này, muốn làm gì?

Chu Mạt Ly biết rõ mình xuất hiện cực kỳ đột ngột, thậm chí nơi này phần lớn người không hoan nghênh cô, nhưng cô hiện tại đã cùng đường, trừ nghi biện pháp nịnh nọt những người này, không có phương pháp khác.

"Cô Chu, mời ngồi bên này."

Trợ lý đạo diễn phản ứng rất nhanh, hắt Chu Mạt Ly kéo đến một bàn ngồi xuống, cái bàn này cách bàn chủ xa nhất.

Nếu trong dĩ vãng có người để Chu Mạt Ly ngồi trong góc, cô ta cũng sớm nổi nóng, nhưng hôm nay lại ngoan ngoãn ngồi xuống, còn hướng người cùng bàn cười cười.

Bầu không khí cũng nhanh khôi phục, nhưng tất cả mọi người dù cố ý hay vô ý đều đem Chu Mạt Ly gạt bỏ, mà chịu bị lạnh nhạt, Chu Mạt Ly cũng nhịn xuống.

"Sớm biết như thế, lúc trước cần gì phải..., "

Tôn Vũ Hàm cúi đầu ở bên tai Ninh Tây nhỏ giọng nói.

"Em cách xa cô ta ra một chút, nhờ may cô ta đột nhiên nổi điên..."

Hiện tại Chu Mạt Ly đã là đường cùng khốn thú, nếu bị kích thích, chỉ sợ cái gì cũng có thể làm được.

"Em biết, cảm ơn chị Vũ Hàm nhắc nhở."

Ninh Tây nhìn Tôn Vũ Hàm cười cười, ngẩng đầu thì chạm phải ánh mắt của Thường Thời Quy đang nhìn mình.

Ninh Tây nhìn hắt chớp mắt, Thường Thời Quy khoe miệng khế cong, cả

khuôn mặt đều nhu hòa.

Chương 62

"Ngại quá, chúng ta có thể đổi chỗ ngồi không?"

Thường Thời Quy liếc mắt nhìn Chu Mạt Ly ngồi ở trong góc, đứng dậy đi đến bên cạnh Trương Bồi Bồi.

"Tôi có một số việc muốn thương lượng với Ninh Tây."

"Được, được, "

Trương Bồi Bồi gấp gáp đứng lên, đem vị trí nhường cho Thường Thời Quy.

"Cám ơn."

Thường Thời Quy hướng về cô ấy khách khí nói lời cảm ơn, chỉ là một động tác đứng lên của hắn cũng mang vài phần ưu nhã của giới quý tộc, cho dù trong tay hắn còn cầm bát đĩa cũng không chút nào ảnh hưởng tới hình tượng.

"Không cần cảm ơn."

Trương Bồi Bồi nhỏ giọng nói một câu, chạy đến chỗ vốn là chỗ của Thường Thời Quy ngồi xuống, nhịn không được vuốt vuốt ngực, trên thế giới vì sao lại có đàn ông mê người như vậy, đây là phạm tội đó.

Cô cẩn thận ngẩng đầu nhìn Ninh Tây, trong mắt mang theo sùng bái, bị người đàn ông có mị lực như vậy theo đuổi, còn có thể yên ổn không rung động thì đúng là nữ vương.

Những người khác cũng thấy rõ việc Thường Thời Quy đổi chỗ ngồi, trong lòng cũng đoán được chuyện gì. Trước khi Chu Mạt Ly đến, Thường tổng tài mặc dù đối với Ninh Tây có hành vi thân mật, nhưng chưa bao giờ đề cập tới việc đổi chỗ. Hiện tại Chu Mạt Ly vừa đến, Thường tổng liền thay đổi thái độ, hiển nhiên hắn biết rõ Ninh Tây cùng Chu Mạt Ly trước kia có ân oán, hơn nữa còn lo lắng Chu Mạt Ly có thể làm tổn thương Ninh Tây, mới đề nghị đổi chỗ.

Người như Thường Thời Quy, xuất thân gia giáo, ở bên ngoài mỗi tiếng nói,

mỗi cử động từ trước đến nay có thể nói là thuộc dạng lễ nghi quý tộc, nhưng hôm nay đang dùng cơm lại muốn đòi chỗ ngồi, như vậy được xét vào hành vi thất lễ, với sự giáo dưỡng của Thường Thời Quy, chắc chắn không thể không biết.

Nhưng hẳn vì Ninh Tây, biết vẫn làm.

Nam chính Thiệu Sùng thấy người ngồi cùng bàn có vẻ kỳ quái, cũng học Chu Hải Lệ, làm như cái gì cũng không thấy được, cái gì cũng không đoán được.

Bọn họ trong giới giải trí là nhân vật tai to mặt lớn, nhưng so với vị Thường tông dòng dõi bối cảnh này cũng chẳng tính ra cái gì?

Ninh Tây cũng không nghĩ Thường Thời Quy lại làm vậy, nghiêng đầu thấp giọng nói:

"Không yên tâm về em như vậy sao?"

"Anh yên tâm về em, lại không yên tâm với người khác, "

Thường Thời Quy dùng đũa gấp món ăn Ninh Tây thích đặt vào trong chén cô.

"Không có sự an toàn tuyệt đối, dù chỉ có một phần vạn khả năng gặp nguy hiểm cũng phải cẩn thận."

Nghe nói như thế, Ninh Tây cười cười, không hỏi lại gì, chỉ gấp món ăn Thường Thời Quy gấp cho bỏ vào trong miệng ăn hết.

Tôn Vũ Hàm yên lặng uống một ngụm dấm chua, bên người cô có hai người này rõ ràng không làm hành vi thân mật, vì sao cảm giác mình bị nhét một miếng toàn thức ăn cho chó?

Chu Mạt Ly nghe bàn chủ náo nhiệt, cầm chén rượu trầm mặc không nói, một hồi lâu sau mới cắn răng đứng dậy hướng bàn chủ thẳng tắp đi đến.

Vài nhân viên thấy thế, gấp rút để đũa xuống, cảnh giác nhìn từng cử động của Chu Mạt Ly.

"Tiền Đạo diễn, tôi trước kia không hiểu chuyện, khiến tổ phim gặp phiền

toái."

Chu Mạt Ly đi đến trước mặt Tiền Từ Hải, hướng hẳn cúi người xin lỗi, sau đó gơ cao chén rượu.

"Tôi kính trọng ông một ly."

Tiền Từ Hải ở trong giải trí hơn hai mươi năm, cái dạng diễn viên gì cũng đều đã gặp, Chu Mạt Ly cũng chỉ là một dạng tìm đường chết trong số đó mà thôi.

Chén rượu này hẳn có thể uống, nhưng lại không thể giúp cô ấy cái gì.

Mỗi vòng tròn đều có quy luật, chính mình muốn chết, không ai có thể cứu.

Trước kia bắt nạt Ninh Tây, chỉ có thể nói cô ta ngạo mạn bắt nạt nhân vật mới, là vấn đề phẩm đức. Nhưng chuyện cô ta vào ngày giỗ của Trần Trân Trân lại ở cùng với Tưởng Hồng Khải, còn bị truyền thông phát hiện, đó chính là do đầu óc có vấn đề.

Chu Mạt Ly thấy Tiền đạo diễn mặc dù uống rượu, nhưng mà không nói lời nào, hé miệng, xoay người muốn mời một người đầu tư khác. Nhưng mà người đầu tư này một chút nể mặt cũng không cho, trực tiếp cự tuyệt rượu mời.

Người đầu tư thấy Chu Mạt Ly sắc mặt trắng bệch, giống như cười mà như không nói:

"Chu tiểu thư, tôi thấy sắc mặt cô không tốt lắm, không bằng sớm đi về nghỉ đi, tôi an bài xe đưa cô trở về?"

"Xuy, "

Không biết là ai cười một tiếng, Chu Mạt Ly cảm thấy giọng cười này như một cái bạt tai lên trên mặt cô.

Nhưng giờ phút này, ngay cả quay đầu nhìn lại người nào cười cũng không dám, còn phải cười hướng người đầu tư nói cảm ơn, sau đó đem ánh mắt đặt ở trên người Ninh Tây.

Mọi người nhìn phản ứng của Chu Mạt Ly, tinh thần đều tỉnh táo, càng cẩn

thận quan sát!

"Ninh Tây, "

Chu Mạt Ly siết chặt chén rượu vì quá mức dùng sức, đốt ngón tay trắng bệch, ngược lại nụ cười trên mặt lại khiêm tốn mà mềm mại.

"Thực xin lỗi, tôi trước kia đưa đến rất nhiều phiền toái cho cô, hy vọng cô có thể tha thứ cho tôi."

Chu Mạt Ly đã hạ mình, tưởng như trước kia ương ngạnh và bây giờ tưởng như hai người khác nhau, nếu Ninh Tây da mặt mỏng, hoặc là người thiện lương, đối mặt loại tình cảnh này, đại khái chỉ có thể nói tha thứ.

Nhưng dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì cô vì vài câu thực xin lỗi, lại có thể xem như Chu Mạt Ly trước kia cố ý gieo nước bẩn hoàn toàn không phát sinh?

Chu Mạt Ly lòng bàn tay khế đỏ mồ hôi, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Ninh Tây, chờ phản ứng của Ninh Tây. Cô nghe nói tổng tài Thường thị đang theo đuổi Ninh Tây, cô không tin, có Thường Thời Quy ở đây, Ninh Tây còn có thể gây sự.

"Không biết rõ chị Chu nói là chuyện gì trước kia?"

Ninh Tây chuyển chén rượu trong tay, giống như cười mà không cười nhìn Chu Mạt Ly.

"Là lúc ở tổ phim tìm người cố ý ở trên mạng nói tôi xấu tôi, nói tôi ác với trợ lý, hay là chuyện tìm người nói tôi ôm bấp đùi Thường tổng, được hẳn bao dưỡng?"

Chu Mạt Ly trên mặt lập tức cứng đờ, Ninh Tây quả nhiên biết rõ những chuyện kia đều là cô làm.

"Chị Chu là tiền bối, tôi chỉ là hậu bối mới vào nghề, nào dám nói tha thứ hay không tha thứ, "

Ninh Tây để chén rượu xuống, vẻ mặt có chút lạnh nhạt.

"Còn hi vọng chị Chu về sau không cần nhắc lại."

Ninh Tây mặc dù là hậu bối, nhưng là hiện tại nhân khí cao, nói bản thân không dám nói tha thứ hay không tha thứ, trên thực tế là nói cho Chu Mạt Ly biết, cô không thể nào coi những chuyện đó chưa từng xảy ra.

"Cô đến tột cùng muốn như thế nào mới có thể tha thứ cho tôi?"

Chu Mạt Ly cảm thấy cả đời này, chưa từng như bây giờ phải ăn nói khép nép như thế này.

"Lời này rất buồn cười, làm đã thương người khác, kính trọng một chén rượu thì đem mọi việc bỏ qua?"

Ngồi ở bên cạnh, Tôn Vũ Hàm cười lạnh nói.

"Chu Mạt Ly, tôi không thể nào nhìn ra, mặt cô còn lớn như vậy chứ?"

Bàn bên có mấy người bật cười, Chu Mạt Ly tính tình không tốt, một hai năm ý vào có chu Hồng Khải làm chỗ dựa, lại mang danh "Tính tình thẳng thắn", không giả tạo trong giới giải trí, đặc tội không ít người, hiện tại thấy cô ta xúi quẩy, những người này không nhân cơ hội làm cho cô khó xử, làm sao có thể hết giận.

Bất luận cái gì cũng không thiếu người cao giãm người thấp, những người này lúc Chu Mạt Ly được thế, có lẽ mở miệng một tiếng tỷ hoặc hai tiếng tỷ, nhưng khi bị xúi quẩy, những người này trở mặt nhanh nhất.

"Cô Chu, tôi nghĩ cô nên về sớm nghỉ ngơi, "

Trợ lý đối với cô làm một tư thế xin mời.

"Ở đây nhiều người ồn ào, đối với cô thân thể không tốt."

"Không cần đưa đi, tôi tự đi được".

Chu Mạt Ly thấy những người này ngay cả nửa chút mặt mũi đều không cho mình, nâng chén rượu hướng xung quanh các bàn, oán hận nhìn chằm chằm mọi người một cái, cuối cùng đưa ánh mắt rơi xuống trên người Ninh Tây lần nữa.

"Hôm nay có người đôi với tôi như vậy, sau này nói không chừng cũng sẽ có người đôi với cô như vậy."

Chu Mạt Ly trào phúng nhìn Thường Thời Quy một cái:

"Đừng đi tin đàn ông đồ ngon đồ ngọt, chờ cô gặp rủi ro, bọn họ chạy còn nhanh hơn thỏ."

"Người cô tìm được là một kẻ bất lực, đừng tưởng rằng khắp thiên hạ đàn ông đều là kẻ bất lực, "

Ninh Tây lạnh lùng phản bác.

"Còn tôi về sau là cái dạng gì, không cần cô lo lắng."

"Hừ, tôi xem cô có thể đắc ý đến bao lâu."

Chu Mạt Ly xoay người trừng mắt nhìn người trợ lý kia một cái, sau đó thẳng tiến ra cửa liền đi.

"Nhìn xem, cảm thấy không lấy được tiện nghi, không nói hai lời liền ra cửa rời đi, ai nói cô ta hành động chưa đủ tốt, "

Người bên cạnh đều bắt đầu theo phụ họa, Ninh Tây cúi đầu ăn cơm, không lên tiếng.

Bởi vì Chu Mạt Ly xuất hiện, mọi người ăn cơm cũng không vui nữa, Tiền Đạo diễn lo lắng sợ người trong tổ phim làm phiền hai người đầu tư, lấy thời gian quá muộn để tan cuộc.

"Anh đưa em trở về, "

Đi ra khỏi khách sạn, bên ngoài gió mát phơ phất, chờ ở cửa khách sạn là hộ vệ của Thường Thời Quy đưa cho hắn một cái túi, Thường Thời Quy nhận lấy, từ bên trong lấy ra một cái áo choàng tơ tằm, phủ ở vai Ninh Tây, lúc đó mới xoay người nói với đám người Tiền Đạo diễn,

"Các vị vất vả, tôi đưa Ninh Tây về nhà trước."

Mọi người rồi rít nói lời từ biệt với hắn, chờ hai người sau khi rời đi, trợ lý đạo diễn mới nhỏ giọng mở miệng nói:

"Ninh Tây nói có bạn trai ngoài giới giải trí, không phải là Thường Thời Quy chứ?"

Những người khác nghe vậy hai mặt nhìn nhau, một hồi lâu mới có người nói:

"Không, không thể nào."

Nếu như hai người thực sự đúng là quan hệ nam nữ, Ninh Tây có thể ngốc mà không muốn công khai? Nên biết lấy thân phận của Thường Thời Quy, công khai thì sẽ đem lại lợi ích cho Ninh Tây.

Ít nhất chiếm danh phận về mặt dư luận, về sau muốn gả cho Thường gia cũng dễ dàng hơn.

"Những bát quái của đại nhân vật, mấy người cũng dám tùy tiện nói, "

Chu Hải Lệ nhàn nhạt mở miệng.

"Người ngoài tùy tiện bát quái vài câu cũng coi như xong, còn chúng ta cũng không cần tự tìm phiền toái cho mình."

Những người khác nghe nói như thế, lập tức câm như hến.

Chu Hải Lệ nói đúng, mặc kệ hai người này là quan hệ như thế nào, nếu như tin tức từ trong miệng bọn hắn truyền đi, cuối cùng xui xẻo là chính bọn họ.

"Thành thật khai báo, anh vừa rồi là cố ý phải không?"

Ninh Tây đưa tay chọc chọc ngực của Thường Thời Quy.

"Cố ý cái gì?"

Thường Thời Quy cầm ngón tay Ninh Tây đang chọc đến chọc đi, cười nhẹ một tiếng,

"Đã trễ thế này, người khác đưa em về anh không yên tâm."

"Người không khiến người khác yên tâm là anh mới đúng, "

Ninh Tây liếc mắt nhìn hắn,

"Anh nói có đúng không?"

Thường Thời Quy cười đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô:

"Ta thật sự muốn cho tất cả mọi người biết, em là người phụ nữ của anh."

Ninh Tây ở trong lòng hắn ngửa đầu nhìn lên:

"Thực sự muốn cho mọi người biết?"

Thường Thời Quy nhìn cô ánh mắt ôn nhu, ôn nhu đến mức Ninh Tây cảm giác mình sẽ chìm đắm trong biển rộng ôn nhu này.

"Muốn, "

Thường Thời Quy mặt mày vui vẻ.

"Nhưng anh lại không muốn có người nói em ôm bắp đùi anh."

"Nói hươu nói vượn, em làm sao có thể ôm bắp đùi của anh, "

Ninh Tây cười hì hì ôm lấy eo hắn.

"Em rõ ràng thích ôm eo anh."

Thường Thời Quy lần nữa cười ra tiếng.

Chương 63

Sáng sớm hôm sau, trên mạng đều là những lời khen cho phim điện ảnh mới công chiếu (Đam Hải Tiên Ký), không ít người chạy đến Ninh Tây blog, khóc chít chít bày tỏ, từ nay về sau chính là người hâm mộ của cô.

Không phải là bọn họ nông cạn, mà là Ninh Tây diễn vai Thanh Yên tiên tử đích xác quá phù hợp với hình tượng tiên nhân trong lòng bọn họ.

Rất nhanh phòng bán vé (Đam Hải Tiên Ký) chạm mốc năm tỷ, còn chưa kể bộ phim này vé bán ra còn tiếp tục tăng.

Không biết khi nào thì bắt đầu, tất cả mọi người bắt đầu dùng Ninh nữ thần để gọi Ninh Tây, người hâm mộ của Ninh Tây, cũng gọi là fan của nữ thần.

Ngày nghỉ trung thu chính là thời ngày phòng bán vé hoàng kim nhất, nhưng cũng có một số bộ phim tuyên truyền không được rộng rãi do không đủ kinh phí cơ bản lại phải rơi vào biển rộng.

(Đam Hải Tiên Ký) thành công, tất cả người trong nghề cũng có thể đoán được, nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới bộ phim này sẽ thành công đến vậy, ngay cả diễn viên quần chúng trong bộ phim chỉ có vài lời kịch, cũng kéo được ít nhiều người theo dõi.

Còn nam chính và nữ chính, các vai phụ quan trọng thì lời mời hoạt động không ngừng, nổi đầu một góc trời.

Bởi vì phim kết cục lập lòe nước đôi, dẫn tới fan nữ chính và fan của Thanh Yên ở trên mạng nháo đến mức khí thế ngất trời, nếu như không phải là Tôn Vũ Hàm và Ninh Tây có quan hệ tốt, chỉ sợ trận chiến này còn muốn đốt tới trên người hai diễn viên ngoài đời thực.

Lý Ngọc là người hâm mộ trung thành của Tôn Vũ Hàm, vì ủng hộ thần tượng nhà mình còn cố lôi kéo bạn tốt đi rạp chiếu phim mua vé xem phim (Đam Hải Tiên Ký).

Tiến vào phòng chiếu phim, phim còn không chưa chính thức bắt đầu, phòng chiếu phim em trên cơ bản đã ngồi kín, cô đem vé xem phim tiện tay bỏ vào trong túi xách, chờ phim mở màn.

Ngay từ đầu, liền đem sự chú ý của Lý Ngọc kéo vào màn hình. Thanh Yên tiên nhân từ đám mây rơi xuống, cô nghe được bốn phía có người nhỏ giọng sợ hãi than.

"Đẹp quá!"

Đúng vậy, đẹp quá.

Cô cũng không nhận được ở trong lòng cảm khái một tiếng, theo nội dung bộ phim, Thanh Yên tiên nhân ở bạch ngọc tiên trong cung, đạp mây mù nhảy múa, cô cảm giác mình tựa hồ muốn yêu nhân vật này luôn.

Khi thấy Thanh Yên tiên nhân vì người phạm, rút trâm ngọc hóa thành bảo kiếm, cùng người Ma tộc chiến đấu, cô đột nhiên nhớ tới nghi thức ra mắt bộ phim, Tiên Đạo diễn nói Ninh Tây vì muốn diễn đánh võ đẹp mắt lưu loát, thường trốn ở góc phòng luyện kiếm thuật.

Trận đánh nhau này xác thực là đặc sắc, đạo diễn không để cho diễn viên tùy tiện bày vài tư thế, mà là thực sự để diễn viên đánh nhau, hơn nữa động tác đánh nhau còn căn cứ thân phận từng người, tản ra loại khí thế phù hợp.

Dân chúng đơn thuần hoàn toàn không biết gì, bọn họ không biết tiên nhân mình mỗi ngày tế bái cũng đã từng giúp đỡ bọn họ. Còn nữ chính trùng sinh chuyển thế, nàng liệu còn nhớ mình đã từng không oán không hận yêu một người đàn ông sâu đậm.?

Trời đất bao la, nam chính lẻ loi một mình nên đi hướng nào?

Còn có Thanh Yên tiên nhân, nàng giúp dân chúng, dân chúng lại không hề biết, cuối cùng còn thân hồn bị diệt. Nếu như nàng biết rõ sau khi mình tiêu tán, người phạm cũng không biết sự hi sinh của nàng, không có lấy một chút biết ơn dành cho nàng, nàng liệu có hối hận hay không?

Đi ra khỏi rạp chiếu phim, Lý Ngọc thở ra một hơi thật dài, nhìn bạn tốt bên cạnh đỏ vành mắt cười cười.

Xem bộ phim này xong Lý Ngọc mới phát giác được, trên mạng những người kia vì nam chính thích ai mà khắc khẩu, nhưng điều này thật sự là không có ý nghĩa, bởi vì bộ phim này trọng điểm căn bản không phải là tình yêu, mà là đang nhân tính hoặc là thần tính hóa.

Cô lấy điện thoại di động ra đăng nhập blog, tìm được blog diễn viên Ninh Tây đóng Thanh Yên tiên nhân, nhấp vào mục theo dõi.

Ninh Tây lần này nổi lên, chân chính mà nổi tiếng.

Vô số người bị vai diễn Thanh Yên tiên nhân của cô khuynh đảo, danh sách người hâm mộ trong vài ngày gần đây đột phá ngàn vạn người, hơn nữa còn đang tiếp tục tăng.

Truyền thông đối với cô cũng khen không dứt miệng, thậm chí còn tôn cô làm nữ diễn viên thế hệ trẻ có tiềm lực nhất.

Trên thực tế thì làm sao có thể không có tiềm lực, Cửu Cát công ty nguyện ý dốc hết sức lực nâng đỡ, trong phim của Tiên Đạo diễn biểu hiện tốt như vậy, tương mạo, diễn xuất tốt, được sự tín nhiệm của công ty đại diện, Ninh Tây về sau phát triển là điều không cần suy đoán.

Thậm chí còn có công ty đại diện tìm Ninh Tây đục khoét nền tảng, không chỉ nguyện ý giúp cô bồi thường tiền phá vỡ hợp đồng, hơn nữa còn hứa hẹn vô số kế hoạch bồi dưỡng.

Những lời mời như vậy, Ninh Tây trực tiếp cự tuyệt, sau liền nhận được thông báo của bộ phim mới (vận may liên tục) sắp mở máy.

Thân là đạo diễn (vận may liên tục), Lâm Thư Kiệt lúc trước đã định Ninh Tây đảm nhiệm vai nữ chính, bên phía sản xuất cũng không quá ủng hộ, bởi vì lúc đó Ninh Tây địa vị không đủ, chống đỡ không nổi phòng bán vé.

Ngay cả nam chính ban đầu muốn chọn, nghe nói nữ chính là Ninh Tây, cũng liên tục kéo hợp đồng không ký hợp tác.

Nào biết Ninh Tây ở trong phim của Tiên Đạo diễn vinh quang tột đỉnh, nhân khí cao khiến vô số tiền bối so ra cũng phải kém.

Lần này phía bên sản xuất nửa điểm ý kiến cũng không có, thời gian mở máy cũng rất nhanh xác định.

Lâm Thư Kiệt tính tình từ trước đến nay không tốt lắm, lựa chọn thứ nhất cho vai nam chính đưa ra một đồng điều kiện, sau đó còn chậm rì rì không muốn ký hợp đồng, không nhiều lời đi tìm một nam diễn viên coi trọng thứ

hai làm diễn viên chính.

Vốn bởi vì lo lắng Ninh Tây người hâm mộ không đủ lớn, hần mới muốn mời nam diễn viên có số lượng fan đông đảo kia, hiện tại Ninh Tây nhân khí cao như vậy, hần cũng không có phương diện nào lo ngại nữa.

Không biết liệu nam diễn viên kia vì nữ chính là Ninh Tây mà chậm rì rì không muốn ký hợp đồng, nhìn thấy Ninh Tây bây giờ nổi lên như vậy, có hối hận hay không, nhưng Lâm Thư Kiệt cũng đã đem nam nghệ sĩ đó kéo vào sổ đen.

Nam diễn viên Lâm Thư Kiệt chọn làm nam chính tên là Cao Lập, nhân khí bình thường, ở công ty giải trí Phi Vũ cũng không quá được coi trọng, cho nên khi biết mình được làm nam chính trong phim điện ảnh của Lâm đạo diễn hần hưng phấn cả đêm ngủ cũng không ngon.

Sáng thứ hai, người đại diện Hà Thông đến đón hần, thấy hần hai mặc dù quảng thâm, tinh thần lại rất tốt, cũng biết hần hưng phấn cả đêm rồi.

"Bạn coi như là vận khí tốt, trước đã chọn một nam chính khác nhưng lại hiềm khích Lâm đạo tìm nữ chính nhân khí không cao, liên tục kéo dài thời gian ký hợp đồng, "

Hà Thông đem bữa sáng cho Cao Lập.

"Nào biết Lâm đạo diễn lại làm cố chấp, thà rằng đổi nam chính cũng không đổi nữ chính, vì vậy cậu mới nhất được tiện nghi."

"Kịch bản bộ phim trọng điểm là nữ chính, Lâm đạo diễn đương nhiên không bỏ được nữ chính đã chọn rồi, "

Cao Lập uống một ngụm nước đậu xanh, cười hơ hớ nói,

"Đây chính là Lâm đạo diễn đó, trước nghĩ cũng không dám nghĩ mình có thể diễn vai nam chính trong phim điện ảnh của Lâm đạo diễn. "

"Bạn nếu như biết nam chính được chọn trước là ai, đại khái sẽ không nói như vậy, "

Hà Thông khởi động xe hơi.

"Diễn viên được lựa chọn đầu tiên là anh đế Quách Tề."

"Quách Tề?"

Cao Lập thiếu chút nữa bị sặc, đây chính là nam nghệ sĩ trong nước được nâng đỡ mạnh nhất, trách gì mới dám đối với lời mời của Lâm đạo diễn lại tỏ thái độ như vậy.

Hà Thông thấy vẻ giật mình của hắn:

"Nữ chính đóng chung là tiểu hoa đán mới nổi Ninh Tây, nữ diễn viên này được công ty Cửu Cát dốc hết sức lực nâng đỡ, nghe nói cô ấy với tổng tài Thường thị và tiểu thư Bạch gia quan hệ rất tốt, cậu chú ý đừng đắc tội với cô ấy."

Cao Lập gật đầu liên tục, hắn xem qua (Đàm Hải Tiên Ký), Ninh Tây ở bên trong diễn xuất sắc, có thể nổi tiếng thành như thế cũng không phải không có đạo lý.

Hai người đuổi tới tổ phim, Cao Lập cùng đạo diễn chào hỏi trước, mới biết là nữ chính còn chưa tới, những người khác còn đang chuẩn bị mở máy, cũng không có phóng viên tới phỏng vấn.

"Chờ nghỉ thức mở máy xong, cậu cùng Ninh Tây quay một cảnh, "

Lâm Thư Kiệt gọi Cao Lập đến chỉ chỉ kịch bản,

"Quay cảnh này đi."

"Được, Lâm đạo diễn."

Cao Lập gật đầu liên tục.

"Đến."

Cao Lập nghe có người nói ai tới, quay đầu nhìn sang, nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen dừng ở bên ngoài, một cô gái trẻ tuổi mặc trang phục nhẹ nhàng khoan khoái đi tới, một người đàn ông mặc tây trang đi theo bên người, giơ tay nhắc chân quý khí bức người.

"Anh Thông, người đại diện của Ninh Tây đẹp trai quá?"

Cao Lập nhỏ giọng nói với Hà Thông,

"Nam nghệ sĩ đứng ở trước mặt hấn, cũng không bị được."

Hà Thông kéo hấn một phen:

"Chớ nói lung tung."

Người đàn ông khí chất phi phàm, hấn không phải là người đại diện của Ninh Tây.

"Lâm đạo diễn khỏe, "

Ninh Tây đi nhanh vài bước, đến trước mặt Lâm Thư Kiệt, thái độ khiêm tốn.

Cao Lập và Hà Thông không biết Thường Thời Quy, nhưng Lâm Thư Kiệt nhìn một cái liền nhận ra, hấn thấy Thường Thời Quy đưa Ninh Tây đến tổ phim, trong lòng bắt đầu hoài nghi quan hệ của hai người, trên mặt lại cười đến cực kì ôn hòa.

"Ninh Tây nghỉ ngơi trước một lát, chờ phóng viên truyền thông tới, chúng ta bắt đầu nghi thức mở máy."

Nói với Ninh Tây xong, Lâm Thư Kiệt lại quay đầu nhìn về phía Thường Thời Quy cười nói:

"Chào Thường tiên sinh."

"Xin chào, "

Thường Thời Quy khẽ gật đầu,

"Tôi thuận đường đưa bạn đến, tổ phim còn nhiều chuyện, tôi sẽ không quấy rầy."

Nói xong, hấn quay đầu nói với Ninh Tây:

"Có chuyện gì điện thoại cho anh."

"Tốt, anh nhanh đi công ty đi, chớ tới trễ."

Ninh Tây hướng hẳn khoát khoát tay.

"Ừ, "

Thường Thời Quy cười cười,

"Buổi tối có mấy người bạn mời ăn cơm, có thời gian cùng đi không?"

Ninh Tây ngẩng đầu giống như cười mà như không cười liếc hẳn một cái, biết rõ hẳn muốn mang mình đi gặp bạn của hẳn, nháy mắt nói,

"Đến lúc đó tới đón em nha."

"Tốt."

Thường Thời Quy lập tức cười ra tiếng, giống như được đại tiện nghi.

"Được rồi, Thường đại tổng tài, không đi nữa là bị muộn đấy, "

Ninh Tây vung tay lên, làm động tác đuổi người.

"Buổi tối gặp."

"Buổi tối gặp."

Thường Thời Quy duy trì gương mặt mỉm cười, lên xe.

Chờ Thường Thời Quy lái xe đi, Ninh Tây quay đầu lại thấy một thanh niên anh tuấn đứng ở chỗ không xa, cười mở miệng nói:

"Cao tiên bối, xin chào."

"Chào, xin chào." Cao Lập có chút ngại ngùng cười cười.

"Lâm đạo diễn nói sau khi mở máy chúng ta quay một cảnh quay, nhờ chỉ giáo nhiều hơn."

"Anh chỉ giáo tôi mới đúng, "

Ninh Tây khiêm tốn nói.

"Ta xem qua phim (mù sông) có anh diễn, rất cảm động."

"Phải không."

Cao Lập xấu hổ cười, (mù sông) là bộ phim hắn tham gia hai năm trước, sau khi chiếu phim cũng có chút danh tiếng, không nghĩ tới Ninh Tây có xem qua.

Đối với diễn viên mà nói, lời khen tặng tốt nhất chính là khen ngợi vai diễn nhân vật của hắn, cho nên ngần ngại vài phút, Ninh Tây đã khiến Cao Lập có hảo cảm.

Chương 64

Lâm Thư Kiệt thấy nam chính nữ chính bầu không khí hòa hợp, hài lòng gật đầu, bên trong một bộ phim, nếu như nam chính nữ chính có tranh chấp, thì cảm giác để diễn xuất sẽ không có.

Chín giờ, Ninh Tây và Cao Lập đều thay trang phục, trang điểm cẩn thận, trước ống kính phóng viên, xếp hàng dâng hương, tế thần cho nghi thức mở máy.

Phóng viên thấy Lâm Thư Kiệt lựa chọn đội hình diễn viên đều có chút sững sờ. Nam chính là diễn viên lúc nóng lúc lạnh, nữ chính thì hiện tại mặc dù nổi một góc trời, nhưng để hút người xem thì còn khó khăn?

May mắn vai phụ cũng là những diễn viên có tên tuổi, miễn cưỡng coi như là khá lắm rồi.

"Lâm đạo diễn, lần này anh mời Ninh Tây đảm nhiệm nữ chính, là nhìn trúng cô ấy có thể kéo được người xem cho phòng bán vé sao?"

"Ngoại hình Ninh Tây và diễn suất hết sức thích hợp với nữ chính bộ phim lần này của tôi,

cho dù cô ấy hiện tại chỉ là nhân vật mới vô danh, tôi vẫn muốn cô ấy là nữ chính."

Phóng viên:...

Không thăm dò ra tin tức gì từ đạo diễn, phóng viên bắt đầu vây quanh Ninh Tây. Dù sao hiện tại Ninh Tây đang nổi, chỉ cần tin tức có tên Ninh Tây cũng không sợ không có người chú ý.

Để cho phóng viên hài lòng là phần lớn thời gian phỏng vấn các diễn viên đều có thái độ hợp tác, đối với bọn họ cũng hết sức khách khí, trừ sự kiện bạo lực học đường kia Ninh Tây có chút l cường ngạnh, còn lại đều hết sức dễ nói chuyện.

"Ninh Tây, đây là lần đầu tiên cô đảm nhiệm nữ chính phim điện ảnh, có cảm giác khẩn trương không?"

"Căng thẳng nhất định sẽ có, nhưng có thể gia nhập vào tổ phim của Lâm đạo diễn, đối với tôi mà nói lại là một việc hạnh phúc ngoài tưởng tượng "

Ninh Tây nhìn ông kính cười vui vẻ.

"Tôi sẽ cố gắng đạt yêu cầu của Lâm đạo diễn, sẽ không để mọi người thất vọng."

Dù sao cũng là nghi thức mở máy của Lâm Thư Kiệt, các phóng viên hết sức thức thời không hỏi về các vấn đề rủi ro, không khí hết sức hài hòa.

Hợp báo sau khi kết thúc, thợ trang điểm trang điểm lại Ninh Tây và Cao Lập, sau đó bắt đầu quay cảnh đầu tiên.

Quay phim cũng không ít, Ninh Tây coi như đã thuần thục, cộng thêm Cao Lập diễn xuất cũng tốt, cho nên mọi việc đều thuận lợi mà tiến hành.

Thường Thời Quy từ công ty đến tổ phim, Ninh Tây đang quay cảnh cuối của một phân đoạn, cảnh hành hung bên ngoài bạn trai cũ.

"Đội trên cao chuẩn bị, bắt đầu."

"Cắt, Ninh Tây cảm xúc còn chưa thích hợp, "

Lâm Thư Kiệt từ sau màn hình quan sát thò đầu ra.

"Mẫn Tuyết tính cách tiêu sái, nhưng đối với bạn trai cũ có tình cảm, ánh mắt cần phải phức tạp một chút nữa, nghỉ ngơi hai phút, chúng ta quay lại."

Ninh Tây gật đầu, ngồi xổm xuống cùng với diễn viên bạn trai cũ nói:

"Rất xin lỗi."

Nam diễn viên khoát tay áo, trêu chọc nói:

"Diễn hết cảnh này, tôi về sau về nhà cũng không dám chọc lão bà tức giận."

Bên cạnh nhân viên làm việc đều cười, người nào không biết vị này nổi danh vợ quản chặt, nhưng hết lần này tới lần khác lúc nào cũng là diễn các loại nhân vật phản diện, chồng trước, bạn trai cũ...

"Thường tiên sinh, "

Trương Thanh Vân quay đầu lại thấy Thường Thời Quy thì đi qua, nghênh đón:

"Ninh Tây hôm nay chỉ còn cảnh quay cuối cùng, anh ngồi chờ một lát."

"Không cần, cảm ơn."

Thường Thời Quy trầm mặc đứng một bên, nhìn Ninh Tây đứng trước ống kính cười vui vẻ, vẻ mặt ôn nhu.

"Chúng ta quay lại một lần, mỗi nhóm nhỏ chú ý, bắt đầu."

Lần này thuận lợi hơn rất nhiều,

"Tốt, kết thúc công việc!"

Lâm Thư Kiệt phòng má hô:

"Ngày mai mọi người đúng giờ đến tổ phim."

Ninh Tây đi ra khỏi khu quay phim, nhìn thấy Thường Thời Quy đứng ở bên cạnh Trương Thanh Vân,

"Sớm như vậy sao, hiện tại đi qua có bị muộn?"

"Anh nói sẽ đến trước nửa giờ tan tầm, "

Thường Thời Quy giơ cổ tay lên xem đồng hồ.

"Em trước đi tháo trang sức, thời gian còn sớm, anh ở chỗ này chờ em."

"Ân."

Ninh Tây gật đầu, xoay người đi tháo trang sức.

Trang điểm lại, Ninh Tây thay chính quần áo của mình, lại đeo thêm một bộ trang sức trang nhã.

Nửa giờ đi qua, Trương Thanh Vân vẫn không thấy Ninh Tây đi ra, vì vậy lên nhìn trộm Thường Thời Quy đứng ở bên cạnh, hoàn hảo hoàn hảo, trên mặt vị này không lộ ra bất kì vẻ mặt không kiên nhẫn.

Năm đó Trần Trân Trân cùng Tưởng Hồng Khải chung đụng, Tưởng Hồng Khải khắp nơi săn sóc, cũng không kiên nhẫn chờ lâu như vậy.

Có lẽ năm đó Trần Trân Trân cùng Tưởng Hồng Khải chung đụng, vừa mới bắt đầu chính là không ngang hàng, cho nên cuối cùng mới đi tới bước kia.

Nghĩ đến năm đó Trần Trân Trân tự sát, Trương Thanh Vân trong lòng liền buồn cực kỳ.

"Anh Trương, anh làm sao vậy?"

Ninh Tây đi đến trước mặt hắn, trong mắt tràn đầy ân cần,

"Sắc mặt khó coi như vậy, có phải thân thể không thoải mái?"

"Không có việc gì, "

Trương Thanh Vân miễn cưỡng cười một tiếng.

"Em cùng Thường tiên sinh có hẹn, anh hãy đi về trước."

Hắn tính nói điện thoại di động của mình lúc nào cũng mở máy, có chuyện gì có thể gọi điện thoại cho hắn, nhưng ngay trước mặt Thường Thời Quy, những lời này cuối cùng không nói ra.

Ninh Tây nghi hoặc nhìn Trương Thanh Vân, xác thực thấy hắn không có việc gì, mới cùng những người khác trong tổ cáo biệt.

Đóng cửa xe, Ninh Tây cả người chùn xuống:

"Mệt quá."

Thường Thời Quy khom lưng thay cô buộc chặt dây an toàn,

"Vừa rồi cảnh quay kia rất tốt."

"Có cảm thấy sợ hãi không?"

Ninh Tây nhưn mảy.

"Sợ hãi cái gì?"

Thường Thời Quy khó chịu cười ra tiếng, một hồi lâu sau mới nói,

"Tây Tây, anh sẽ không giống hấn."

"Anh sẽ không đối xử với em như vậy, "

Giọng nói hấn từ tính mê hoặc,

"Anh không làm được việc khiến em khổ sở."

Ninh Tây cười cười, tựa đầu trên bờ vai hấn không nói gì.

Một lát sau, Thường Thời Quy thấy Ninh Tây tựa trên bờ vai mình không có động tĩnh, quay đầu nhìn lại, cô thể mà cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Nghĩ đến việc quay phim mệt mỏi, hấn hạ thấp giọng nói với tài xế:

"Lái xe chậm lại một chút."

"Vâng,."

Lái xe mất nhìn kính chiếu hậu, ông chủ ngồi khẽ nghiêng về một bên Ninh tiểu thư tựa trên bả vai hấn đang ngủ say.

Lái xe mất nhìn dòng xe chạy phía trước, từ từ giảm tốc độ xe.

"Thận Ngôn, cậu lần này trở về là ở lại nước phát triển luôn sao?"

Bạch Lộ rót cho mình một chén rượu, một ngụm lại một ngụm uống.

"Đúng vậy, "

Đào Thận Ngôn nhìn ra Bạch Lộ tinh thần không tốt, nhưng không hỏi nhiều, mà là cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay,

"Biểu ca hôm nay thế mà tới muộn, thật sự là lạ."

Trong mấy người bọn họ, Thường Thời Quy luôn là người đúng giờ, không nghĩ tới hấn xuất ngoại hai năm, biểu ca cũng bắt đầu đến muộn.

Nghe Đào Thận Ngôn nhắc tới Thường Thời Quy, sắc mặt Bạch Lộ có chút mất tự nhiên, cô để cái ly xuống, không đếm xỉa tới nói:

"Có lẽ là có sự trì hoãn."

Lần này tụ hội là vì nghênh đón Đào Thận Ngôn về nước, cho nên mấy người đều rất quen thuộc. Một người trong đó cười hì hì mở miệng nói,

"Có lẽ Thường ca hôm nay mang bạn gái tới đây, cho nên đến muộn."

Ngồi hấn gần nhất nghe nói như thế, duỗi tay đánh hấn một cái,

"Nói bậy bạ gì đó, Thường ca ở đâu ra bạn gái?!"

Đúng là không có đầu óc, bọn họ người nào không biết Bạch Lộ đối với Thường ca có vài phần ý tứ?

Đào Thận Ngôn làm như không biết, bắt đầu cúi đầu loay hoay điện thoại di động.

Trong những người này, hấn cùng Thường Thời Quy là anh em bà con, tình cảm cũng tốt nhất, những người này nhìn như là nói chuyện không cẩn thận, nhưng ai biết bọn họ thực sự không cẩn thận hay cố ý không cẩn thận?

Bọn họ vòng tròn, mọi người ngoài mặt đều là bạn tốt, nhưng trong thương trường chưa từng có bằng hữu vĩnh viễn, nếu như một câu nói không cẩn thận tiết lộ quyết sách công ty, đến lúc đó hao tổn có thể cũng không phải là một số tiền nhỏ.

Hấn xuất ngoại hai năm vừa trở về, mọi người giao tình nhìn như còn ở đây, nhưng lòng người đều đã biến.

"Thường tiên sinh, mời vào."

Cửa bị đẩy ra, bồi bàn dẫn hai người đi đến.

Đào Thận Ngôn thấy Thường Thời Quy vào, trên mặt hờ hững biến thành

khuôn mặt tươi cười, từ trên ghế salon đứng lên,

"Thường ca, anh tới rồi."

Hắn chú ý tới Thường Thời Quy trong tay còn dắt một cô gái vô cùng xinh đẹp,

"Vị này là... Chị dâu?"

"Khụ, "

Thường Thời Quy vội ho một tiếng,

"Nói bậy gì đấy."

Trên miệng nói như vậy, nụ cười trên mặt lại rất sáng lạn,

"Giới thiệu một chút, cô ấy là bạn gái của anh, Ninh Tây."

Nghe được Thường Thời Quy chính miệng thừa nhận có bạn gái, Đào Thận Ngôn sắc mặt vui mừng nói:

"Tây Tây tử, em gọi là Đào Thận Ngôn, chị kêu em là Tiểu Đào là tốt rồi, em cùng Thường ca là anh em bà con."

Ninh Tây nhìn thanh niên trước mắt cười vẻ mặt sáng lạn, ký ức đột nhiên trở lại bảy năm trước. Xế chiều hôm đó, sau khi tan học, có người thiếu niên chạy đến trước mặt cô, hai tay đưa cho cô một phong thư tình.

"Chào bạn, tôi ở lớp bên cạnh, đây là biểu ca nhà mình gửi cho bạn."

Hắn đem thư thả tới trong tay mình, liền mặt đỏ tới mang tai chạy đi, cô muốn hỏi tên hắn cũng không kịp.

Sau đó... Sau đó bên cạnh bạn học bắt đầu cười nhạo cô cũng có người viết thư tình, mấy nữ sinh đoạt thư trong tay cô và túi sách, sau đó đem cô khóa vào nhà vệ sinh bên cạnh kho để đồ.

Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt Ninh Tây trở nên phức tạp:

"Tôi có biết anh."

"Ân?"

Đào Thận Ngôn kinh ngạc nhìn Ninh Tây, như thế nào cũng không nghĩ ra bạn gái biểu ca lại đột nhiên nói một câu nói như vậy.

"Lúc học cao trung, cậu học ở lớp bên cạnh, "

Ninh Tây đột nhiên quay đầu nhìn về phía Thường Thời Quy,

"Thực xin lỗi, anh viết thư cho em, em còn chưa kịp xem nội dung."

Hóa ra lá thư đó là Thường Thời Quy viết cho cô, hóa ra sớm vào bảy năm trước, hắn đã chuẩn bị hướng mình tỏ tình, chỉ tiếc ai cũng không nghĩ đến, sẽ phát sinh những chuyện kia.

Thường Thời Quy không đề cập tới chuyện đã qua, chính là không muốn Ninh Tây nhớ tới mà khổ sở, hắn không nghĩ tới đã cách nhiều năm, Ninh Tây còn nhận ra Đào Thận Ngôn.

Hắn lắc đầu:

"Anh khi đó nếu như có thể dũng cảm một chút, tự mình đến tỏ tình, mà không phải nhờ Thận Ngôn đưa thư, có lẽ..."

Có lẽ... Những chuyện kia sẽ không phát sinh.

Hắn thường hối hận, vì cái gì mà năm đó không xuất hiện bên cạnh Ninh Tây, nếu như có hắn ở đó, Ninh Tây cũng sẽ không mất đi cha mẹ, cũng sẽ không chịu khổ nhiều như vậy .

Chương 65

"Chị...Chị chính là nữ sinh khi đó!"

Đào Thận Ngôn kinh ngạc nhìn Ninh Tây, lại nhìn Thường Thời Quy,

"Năm đó tại sao chị lại đột nhiên nghỉ học?"

Hắn còn nhớ ngày đó đưa tin, biểu ca vì muốn đi sát vùng khác nên nhờ hắn đưa thư đến cho nữ sinh lớp bên cạnh, thời gian xa cách nhiều năm như vậy, hắn sớm đã quên nữ sinh này tên gì, chỉ nhớ được nữ sinh này năm đó đột nhiên nghỉ học.

Nghĩ tới đây, hắn nhin không được cười nói:

"Duyên phận thật thần kỳ."

Thời gian xa cách nhiều năm như vậy, trong biển người mênh mông, hai người này còn có thể ở cùng một chỗ, không phải duyên phận thì là cái gì.

"Thường ca, anh rút cuộc cũng tới, mau tới ngồi, mau tới ngồi."

Vài người ngồi trên ghế sofa thấy Thường Thời Quy dẫn theo một cô gái tới, trong lòng hiếu kì cũng không dám hỏi.

Có vài người không chú ý tới người trong giới giải trí, không biết người đang đứng bên cạnh Thường Thời Quy lúc này chính là Ninh Tây mà vừa rồi mới đề cập tới, nhưng thấy Ninh Tây tự nhiên thanh thản, rất xinh đẹp, bắt đầu ở trong lòng suy đoán thân phận của Ninh Tây.

Đỗ Khang ngồi ở trong góc ngược lại nhận ra Ninh Tây, nhưng hắn ở trong này vẫn luôn là tiểu đệ chạy vặt của mấy vị thiếu gia, nên cũng không dám nói lung tung.

Nghĩ đến mấy tháng trước, mình còn cùng Bạch Lộ đi đến tổ phim tìm Ninh Tây I, Ninh Tây đem Trương Thành nghẹn cứng một câu cũng nói không nên lời, còn khiến Bạch Lộ tỷ địch ý tan biến, hắn biết, đây là một cô gái không hề đơn giản.

"Cùng mọi người giới thiệu một chút, đây là bạn gái tôi, Ninh Tây."

Thường Thời Quy kéo Ninh Tây ở bên cạnh mình ngồi xuống, ánh mắt đảo một vòng trên mọi người đang ngồi trong phòng quét qua.

Có thể ngồi ở chỗ này đều không phải người ngu, bọn họ lập tức hiểu hàm nghĩa của Thường Thời Quy cố ý mang bạn gái xuất hiện, đây chắc chắn không phải chỉ chơi đùa?

"Ninh tỷ."

Đỗ Khang đối với Ninh Tây vốn có cảm tình, cho nên sau khi Thường Thời Quy mở miệng, liền cười ha hả chào hỏi Ninh Tây.

Những người khác ở trong lòng thầm mắng, động tác một chút cũng không chậm, ào ào nhìn Ninh Tây mở miệng kêu "Ninh tỷ", vẫn không quên nhiệt tình tự giới thiệu bản thân.

Ninh Tây nhớ tên nhớ mặt những người này, trong lòng cô thì biết, những người này đối với mình nhiệt tình như vậy, không phải bởi vì muốn thân thiết với cô n, mà là vì muốn lấy lòng Thường Thời Quy. Mặc dù cô đối với thân phận của họ không biết nhiều, nhưng nhìn thái độ của họ đối với Thường Thời Quy có thể thấy được địa vị của Thường Thời Quy trong lòng bọn họ như thế nào.

Chờ những người này tự giới thiệu xong, Ninh Tây đứng lên đi đến Bạch Lộ bên cạnh Bạch Lộ ngồi xuống, cười híp mắt nói:

"Bạch Lộ, đã lâu không gặp chị."

Bạch Lộ trong lòng tâm tình hỗn loạn phức tạp, nhưng nhìn Ninh Tây mang cười hai mắt híp lại gần một đường thẳng, lập tức biến mất không thấy tăm hơi, chỉ trách đối phương cười rộ lên quá chói mắt.

Ở trong lòng thở thật dài một tiếng:

"Em bình thường quay phim bận rộn như vậy, muốn gặp một lần cũng không dễ dàng."

Ninh Tây cười hì hì:

"Gần đây công ty đem lịch xếp dày, hôm nay bộ phim mới mở máy nên thời gian kết thúc tương đối sớm."

Nhìn kỹ khuôn mặt của Ninh Tây, Bạch Lộ phát hiện hốc mắt Ninh Tây có quầng thâm nhàn nhạt, nhú nhú mày:

"Em quay phim cũng không cần quá liều mạng, phải giữ gìn sức khỏe."

"Cũng là không có biện pháp, em vừa mới phát triển, địa vị không đủ, nếu không có nhiều hoạt động, khả năng rất nhanh sẽ bị người khác thay thế, "

Ninh Tây cười cười, "Cũng không sao, sống quá đoạn thời gian này thì tốt rồi."

Bạch Lộ nghe nói như thế, chân mày nhú chặt hơn, Thường Thời Quy làm bạn trai thấy bạn gái mệt mỏi thành như vậy, cũng không biết ở sau lưng hỗ trợ sao?

Bạch Lộ muốn hỏi, nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Nhớ lại khi Ninh Tây quay phim, lời này nếu như nói ra khỏi miệng, chính là đối với sự cố gắng của Ninh Tây chính là một loại vũ nhục.

"Một người bạn xem qua phim (Đàm Hải Tiên Ký), "

Bạch Lộ khi nói những lời này, trên mặt có chút không tự nhiên,

"Cô ấy nói em diễn vai Thanh Yên tiên tử rất đẹp, ánh mắt đặc biệt hấp dẫn."

Ninh Tây nghe vậy cười hai mắt cong như trăng lưỡi liềm, Bạch Lộ nhất định không biết rõ đạo lý "Bạn của ta tức là ta". Từ vẻ mặt của đối phương, Ninh Tây dám đánh cược, Bạch Lộ khẳng định đã xem bộ phim này.

"Thật vậy sao?"

Ninh Tây không vạch trần tiểu thư quý tộc chuyện nhỏ này,

"Nhờ chị Bạch Lộ giúp em cảm ơn cô ấy."

Thấy Ninh Tây cùng Bạch Lộ càng tán gẫu càng vui vẻ, mọi người nhìn có cảm giác không thật,, dựa theo tình tiết bình thường chẳng phải sẽ đi theo hướng là Bạch Lộ trào phúng, chê cười Ninh Tây, sau đó Ninh Tây ôm

Thường ca ríu rít ríu rít bày tỏ ủy khuất sao?

Như thế nào biến thành hai tử muội vui vẻ ngồi ở bên cạnh nhau ăn hoa quả khô, nói chuyện phiếm, ngược lại đem nam chính Thường ca ném sang một bên?

"Đỗ Khang, Lộ tử cùng có Ninh Tây quen biết?"

Một anh chàng kéo tay áo Đỗ Khang, nhỏ giọng hỏi,

"Có người nói, mấy tháng trước Lộ tử còn đi tới tổ phim tìm Ninh Tây sao?"

Sao giờ một chút thái độ ghen ghét đều không có, lại trở thành mối quan hệ tương thân tương ái như vậy?

Đỗ Khang nhìn người này thật lâu mới chậm rãi lắc đầu nói:

"Anh có chưa từng nghe câu nói này sao?"

"Câu gì?"

"Lòng dạ phụ nữ như kim đáy bể."

"..."

Thường Thời Quy cùng Ninh Tây còn chưa ăn cơm tối, nên có nhân viên tạp vụ đưa thức ăn vào, để hai người vừa ăn vừa uống rượu ca hát.

Nghe mấy công tử này ca ca hát hát, Ninh Tây cuối cùng hiểu cái gì gọi là chẳng ai hoàn mỹ, lão Thiên cho bọn họ lai lịch hiển hách, thì đã quên cho bọn họ giọng hát tốt. Nói ca hát, căn bản là mưu sát lỗ tai.

"Thời Quy, "

Ninh Tây ở bên tai Thường Thời Quy nhẹ giọng nói,

"Những người bạn này của anh hát lên khiến người khác cảm thấy phóng khoáng không kiềm chế được, quán vào tai ba ngày sau còn dư âm vang vọng bên tai."

Rõ ràng nghe như ca ngợi, nhưng từ trong miệng Ninh Tây nói ra lời này

liền thay đổi, Thường Thời Quy thiếu chút nữa nhin cười không được:

"Quen là tốt rồi."

Gấp một miếng cá bỏ vào trong miệng xong, Ninh Tây để đũa xuống thong thả ung dung lau miệng:

"Lát nữa anh hát một bài cho em nghe, được không?"

Thường Thời Quy sắc mặt khẽ cứng đờ, hấn vội ho một tiếng, nghiêm mặt nói:

"Không được."

"Anh không thể hát cho em nghe sao?"

Ninh Tây nháy mắt, tỏ ra tội nghiệp,

"VẬY QUÊN ĐI."

Đỗ Khang đang hát, đột nhiên cảm giác được bên cạnh có một người, hấn quay đầu nhìn lại, kinh ngạc:

"Thường ca?"

"Ừ, "

Thường Thời Quy tìm tới tìm lui, cuối cùng chọn một ca khúc.

Ninh Tây bóng lưng của Ninh Tây, nụ cười tươi trên miệng không giảm.

Rất nhanh thì Thường Thời Quy đã quay lại ngồi bên cạnh Ninh Tây, nhìn Ninh Tây ôn nhu cười nói:

"Lâu thật lâu không hát, lát nữa đừng chê anh hát không hay."

Ninh Tây cười lắc đầu:

"Khó nghe em cũng có thể chịu được."

Thấy Ninh Tây như vậy, Thường Thời Quy bất đắc dĩ cười một tiếng, nhin

không được cúi đầu hôn trán cô, thanh âm khàn giọng,

"Đừng nói chỉ là hát một bài, em bảo anh làm cái gì, anh cũng tình nguyện."

Từ trán truyền đến xúc cảm mềm mại, khiến Ninh Tây ngẩn người, cô ngẩng đầu nhìn đáy mắt Thường Thời Quy, trong cặp mắt này tràn đầy tình ý mãnh liệt.

"(gửi tới người anh yêu) bài hát này là ai chọn, bài hát cũ từ mấy năm trước vẫn có người chọn.?"

"Là Thường ca chọn, "

Đỗ Khang vội ho một tiếng.

"Nên tôi đem bài hát này chuyển lên phía trước."

Trong phòng người nhìn ta, ta nhìn người, á khẩu không nói được gì nữa. Bọn họ từ trước tới giờ chưa từng nghe Thường ca hát, đừng nói anh ấy hát bài hát về tình yêu, dù chỉ hát abc, bọn họ cũng hai tay hai chân hoan nghênh!

"Thường ca, đến lượt anh hát này!"

Người vừa nói bài hát này cũ không ai chọn, giờ về mặt nhỉnh nọt đem mic cho Thường Thời Quy, thuận tiện đem mic khác nhét vào trong tay Ninh Tây:

"Ninh tỷ, chị và Thường ca cùng nhau hát đi".

Ninh Tây nhìn đối phương đã xếp vào kiểu người đàn ông thành thực, đưa khuôn mặt này gọi cô là chị tỷ, cảm giác rất lạ?

Bạch Lộ lắc lắc đá trong ly rượu đá chạm vào thành cốc phát ra tiếng vang thanh thúy, chửi có thể vừa tập trung lại giả vờ lơ đãng làm một việc gì đó, mới có thể bảo trì trạng thái tỉnh táo nhất.

Cô chưa từng nghe Thường Thời Quy hát, ngay cả năm đó hội tụ lại vui chơi trước khi tốt nghiệp đại học, Thường Thời Quy cũng chỉ là yên lặng ngồi một góc, trong lớp mọi người ồn ào, hẳn cũng không có phân nửa động tĩnh.

Nhưng bây giờ chỉ vì Ninh Tây nói một câu muốn nghe hắn hát, hắn dù từ chối nhưng lại vẫn tình nguyện hát một bài về tình yêu.

Cái gì mà người trầm mặc ít nói, cái gì mà người lãnh đạm xa cách, chẳng qua là vì những người này đối với hắn mà nói, không phải là người quan trọng lắm thôi.

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người là, Thường Thời Quy hát rất tốt, mặc dù kém hơn nhiều so với ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng ở trong nhóm người chỉ biết gào khóc thảm thiết này, thì làm nhân vật xuất sắc rồi.

Hát đến đoạn "Ân ái không rời nhau", Thường Thời Quy nhẹ nhàng nắm lấy tay Ninh Tây, trong mắt nhu tình, bao bọc Ninh Tây trong một mảnh ôn nhu sâu đậm.

Chương 66

Trong phòng những người khác bắt đầu ồn ào, có người vỗ tay, có người huýt gió, thậm chí còn có người bảo phải hôn một cái.

"Muốn hôn cũng là về nhà hôn, "

Thường Thời Quy để mic xuống, cười nói,

"Không cho mấy người xem náo nhiệt."

"Ai ai, em cũng biết là Ninh tử lớn lên xinh đẹp như vậy, Thường ca ở đâu cam lòng cho để cho chúng em nhìn nhiều, "

Đào Thận Ngôn vẻ mặt hiểu đạo lý nói, "Hợp lý, hợp lý."

"Đúng đúng đúng, "

Mấy người khác cũng học theo gật đầu liên tục.

"Hôm nay Thường ca đến đây, hát cũng hát rồi, giờ cũng phải kiếm trò vui về chứ "

"Chơi cái gì?"

Đỗ Khang hiểu kỳ hỏi.

"Nói thật hoặc mạo hiểm thì thế nào?"

Một người mở miệng nói lớn hét hét sức có tinh thần, tính cách cũng hoạt bát, Ninh Tây còn nhớ người này gọi là Triệu Mạnh.

"Trò này cũ quá, "

Một người khác tỏ vẻ ghét bỏ,

"Không có trò gì mới mẻ hơn sao?"

"Trò chơi mới hay không cũng không quan trọng."

Triệu Mạnh từ dưới bàn móc lên một bộ bài, từ bên trong rút ra chín lá bài từ 2 đến 10, lại rút một con át cơ ra.

"Chúng ta ở đây đúng mười người, ai rút được lá át cơ, có thể yêu cầu một người nói thật hoặc yêu cầu người đó làm một việc, người bị yêu cầu nếu không muốn thì nị gạt uống một chai rượu."

Đào Thận Ngôn nhìn Thường Thời Quy và Ninh Tây một cái, vén tay áo lên nói:

"Chơi thì chơi, Thường ca, Ninh tử, hai người cũng chơi đi."

Thường Thời Quy không nói gì, chỉ nhìn Ninh Tây, Ninh Tây thấy những người này vẻ mặt mong đợi vì vậy gật đầu.

Ninh Tây chơi vài trj ban đầu còn thấy không có gì, nhưng nhìn những người khác bắt chước chó sủa mèo kêu hoặc là đứng chống ngược gì đó, cũng vui vẻ theo.

"Ván này ai là Đại vương?"

Phát xong bài, Triệu Mạnh nhìn về bốn phía.

"Tôi đây, "

Bạch Lộ giơ lên lá bài trong tay, lật qua cho mọi người nhìn,

"Chọn lá số chín để ra yêu cầu."

Thường Thời Quy đem lá bài lật lại, lại vừa đúng lá bài số 9, hắn nhìn Bạch Lộ không nói gì.

Vài người khác cũng nhìn Bạch Lộ, lại nhìn Ninh Tây ngồi ở giữa hai người, không nói gì.

"Giờ nói thật lòng hay làm trò mạo hiểm đây?"

Bạch Lộ mỉm cười nhìn về phía Thường Thời Quy và Ninh Tây,

"Không bằng cậu trả lời tôi một vấn đề?"

Thường Thời Quy đem lá bài bỏ xuống, giọng nói bình thản nói:

"Được."

Triệu Mạnh, Đỗ Khang và mấy người kia ở trong lòng toát mồ hôi dầm dề, sợ Bạch Lộ hỏi ra vấn đề không nên hỏi.

Ninh Tây cúi đầu duỗi tay ra với tới mâm đựng trái cây, giống như không chú ý tới bầu không khí quái dị này vậy.

Đào Thận Ngôn chú ý tới động tác của cô, đem trái cây trước mặt mình đẩy tới trước mặt cô.

"Cám ơn."

Ninh Tây cười cười với hắn.

Đào Thận Ngôn ngại ngùng khoát tay, hắn thật sự không nghĩ tới, thời gian xa cách nhiều năm như vậy, Thường ca còn có thể cùng Ninh Tây đến với nhau.

Kỳ thật như vậy rất tốt, năm đó Thường ca vì tìm Ninh Tây, cả người gầy đi một vòng, về sau không có tin tức, mới dần dần quên đi.

Cách thiên sơn vạn thủy cuối cùng còn có thể cùng một chỗ, được bao nhiêu người có thể có vận khí tốt như vậy?

"Có muốn ăn đào không?"

Thường Thời Quy cầm lấy quả đào đưa tới trước mặt Ninh Tây, cô hé miệng cắn, sau đó nhú nhú mào,

"Hơi chua."

Thường Thời Quy lấy một tờ khăn giấy đặt vào lòng bàn tay, đưa tay đến trước mặt Ninh Tây:

"Không ăn nữa."

"Không có gì, "

Ninh Tây lấy đi khăn giấy trong tay hắn lau miệng,

"Không phải quá chua."

Nhìn hai người thân mật như vậy, Bạch Lộ đột nhiên thoải mái cười một tiếng, ném lá bài trong tay xuống, hai tay vòng ngực nói:

"Làm trò mạo hiểm theo yêu cầu đi, tôi cũng không có gì muốn hỏi."

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây ánh mắt quá ôn nhu, ôn nhu đến mức cô không thể lừa mình dối người mà đem câu hỏi trong lòng mở miệng hỏi, cam tâm cũng được, không cam tâm cũng được, phần ôn nhu này đều không thuộc về mình, vậy thì chí ít cũng phải chừa chút thể diện cho chính mình.

"Yêu cầu gì đây!"

Triệu Mạnh vỗ tay nói,

"Lộ tử nói đi, muốn Thường ca làm cái gì?"

"Không bằng... Đứng trông cây chuối ba phút đi, "

Bạch Lộ cười nói.

"Có thể khiến Thường Thời Quy trông cây chuối, nói ra cũng là tôi lợi hại."

Vì vậy Thường Thời Quy đành phải cởi xuống áo khoác, xắn tay áo áo sơ mi, chuẩn bị màn biểu diễn trông cây chuối ba phút.

Ninh Tây khước mắt dư quang quét qua Bạch Lộ với những người khác, đứng dậy lấy điện thoại di động ra, cười híp mắt nói:

"Thời Quy cố gắng lên, em giúp anh tính giờ!"

"Không được không được, Ninh tử nhất định sẽ thiên vị cho Thường ca, chuyện như vậy để em."

Triệu Mạnh miệng nói, tay cũng rút điện thoại ra.

"Nói ra khả năng là cậu sẽ không tin, nhưng ưu điểm lớn nhất của tôi chính

là thành thực, "

Ninh Tây khoát khoát tay.

"Tuyệt đối không ăn gian thay cho anh ấy."

Bạch Lộ nhìn nhóm bạn cùng Ninh Tây nói đùa, mỉm cười nhẹ, bọn họ đã từ trong tâm bắt đầu tiếp nhận sự tồn tại của Ninh Tây.

Không biết có phải là do có Ninh Tây ở đây mà mọi người phát hiện ra hôm nay Thường Thời Quy đặc biệt ôn hòa, cũng dễ nói chuyện. Có đôi khi bọn họ còn có thể thấy Thường Thời Quy kéo kéo bàn tay nhỏ bé của Ninh Tây xoa xoa.

Đợi đến lúc tan cuộc, mọi người mặc dù ghen tỵ đỏ mắt, nhưng chơi rất vui vẻ, cũng thấy rõ địa vị Ninh Tây trong lòng Thường Thời Quy.

Giới doanh nhân tìm nghệ sĩ yêu đương cũng không ít, nhưng phần lớn đều là vui đùa một chút, rất ít người coi là thật, nhưng nhìn Thường Thời Quy cùng Ninh Tây chung đụng, chỉ cần có con mắt cũng có thể nhìn ra Thường Thời Quy là thật lòng.

"Thường ca bình thường âm thầm, lúc này lại làm chuyện không ai ngờ rồi."

Triệu Mạnh đứng ở trước cửa quán karaoke, nhìn Thường Thời Quy đang mở cửa xe cho Ninh Tây cách đó không xa, lại nói tiếp:

"Việc này truyền ra, những phu nhân rảnh rỗi lại có đề tài tám chuyện."

Trong số người trẻ tuổi, Thường Thời Quy rất có tiền đồ, cũng thu gom bao nhiêu ghen rỵ của người khác, nếu như những người đó biết bạn gái anh ấy là diễn viên, chắc chắn không thiếu người sau lưng nói xấu.

"Có đề tài nói chuyện thì sao. "

Đào Thận Ngôn nhú mày:

"Cũng chỉ dám ở sau lưng nói, còn ở trước mặt thì chir tìm mọi cách nịnh hót?"

"Cũng đúng, Thường ca bây giờ, còn có phải sợ cái gì, "

Triệu Mạnh do dự một lát.

"Ngược lại lo lắng Ninh Tây..."

Ngôn ngữ có đôi khi còn đả thương được người, Thường ca chắc chắn sẽ không để ý cách nhìn của những người kia, nhưng còn Ninh Tây?

Sau một buổi tối gặp gỡ, hắn nhìn ra Ninh Tây không phải là vì vàng bạc tiền tài mà bán đứng chính mình. Đây là chuyện tốt, đồng dạng cũng là chuyện xấu, bởi vì loại người như vậy nhân phẩm sẽ mang theo kiêu ngạo, khả năng không chấp nhận được người khác dùng ánh mắt coi thường để nhìn mình.

Đào Thận Ngôn thở ra một hơi thật dài, nhìn về phía xe Thường Thời Quy và Ninh Tây rời đi, một hồi lâu mới nói:

"Nếu bọn họ đã quyết định ở cùng một chỗ, có lẽ sớm dự liệu được tình cảnh như vậy."

Triệu Mạnh trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, hắn cùng Đào Thận Ngôn quen biết cũng đã lâu, năm đó bọn họ thích nhất là đi theo sau lưng Thường ca làm cái đuôi nhỏ, về sau Thường ca và bác Thường bị tai nạn xe, Thường gia nội bộ tranh quyền đoạt lợi, nhà bọn họ còn giúp cho Thường ca một số việc.

Trên thực tế năm đó nhà bọn họ cũng chỉ là giúp một số chuyện nhỏ, nhưng mấy năm qua đi, Thường Thời Quy vẫn luôn giúp đỡ lại họ để trả ơn chuyện trước kia, ngay cả ba mẹ hắn cũng nói, hắn từ nhỏ đến lớn đều không làm được việc gì tốt, việc duy nhất làm đúng chính là náo loạn trong nhà, yêu cầu giúp đỡ Thường Thời Quy.

"Nhiều năm tình nghĩa huynh đệ, khó thấy được Thường ca để tâm với một cô gaia, nếu bị tổn thương, sẽ khó mà quên được. "

Triệu Mạnh duỗi tay khoác vau Đào Thận Ngôn,

"Tiểu tử ở nước ngoài hai năm, đi, anh đây mang chú đi nhìn một chút đồ chơi mới có hai năm nay."

Đào Thận Ngôn đẩy tay hắn ra, xin miễn:

"Mấy người cứ chơi vui vẻ, tôi không đi, tôi về nhà ngủ!"

"Chậc chậc."

Triệu Mạnh cũng không tức giận, lắc lắc tay tạm biệt hướng về xe thể thao đi tới, mới tới bên cạnh xe, thấy xe Bạch Lộ hướng bên này lái tới.

"Lộ tỷ, "

Triệu Mạnh cúi xuống, hỏi Bạch Lộ, "Chị cũng về sao?"

"Không về thì ở lại đây hứng gió?"

Bạch Lộ liếc mắt chìa khóa xe trong tay hắn,

"Định tự lái xe?"

Triệu Mạnh vò đầu cười nói:

"Không dám, cha em mà biết em uống rượu còn dám lái xe, nhất định sẽ chặt chân em."

Bạch Lộ gật đầu, không nói gì khác.

Triệu Mạnh thấy tinh thần Bạch Lộ không tốt, biết rõ trong lòng cô vẫn còn không cam tâm với tình cảm dành cho Thường Thời Quy. Nhưng chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng.

"Triệu Mạnh, buổi tối Thận Ngôn nói Ninh Tây và Thường Thời Quy có duyên phận, còn nói hai người đó lãng phí nhiều năm, như thế là sao?"

Bạch Lộ nhìn Triệu Mạnh, nghĩ từ hắn chả chắc chắn có câu trả lời.

"Việc này em cũng không rõ lắm".

Triệu Mạnh quan sát sắc mặt Bạch Lộ, phát hiện vẻ mặt cô vẫn bình thường, lúc tới tên Ninh Tây cũng không có gì e ngại hay có hận ý, mới trả lời tiếp.

"Em chỉ nghe nói Thường ca nhiều năm trước đã biết Ninh tỷ, chẳng qua là năm đó Ninh tỷ đột nhiên tạm nghỉ học ra nước ngoài, Thường ca mới đem

phần tâm ý đặt xuống."

Nghe nói như thế, Bạch Lộ còn có gì không hiểu.

Hóa ra cô sớm đã thua ở lúc khởi điểm, hai người kia cách xa nhau nhiều năm như thế, bây giờ vẫn có thể ở cùng một chỗ, cô có gì mà không cam tâm?

Chương 67

"Ngủ ngon."

Ninh Tây đi xuống xe, quay đầu nhìn Thường Thời Quy khua tay tạm biệt.

"Chờ một chút, "

Thường Thời Quy đi theo xuống xe, đến trước mặt Ninh Tây, đột nhiên cúi xuống ở trên cánh môi cô hôn nhẹ

"Ngủ ngon."

Hắn cười cười, dơ tay lên trên đỉnh đầu Ninh Tây vuốt vuốt.

"Mơ đẹp."

Ninh Tây sờ môi mình, xoay người đi vào trong thang máy, sau khi vào thang máy, mơ hồ còn nghe được tiếng cười của Thường Thời Quy.

"Tổng tài thật tốt, muốn da mặt dày thì có da mặt dày, "

Ninh Tây âm thầm nói một câu, sau đó cong cong khóe miệng.

Thường Thời Quy nhìn phòng Ninh Tây sáng đèn rồi mới lên xe, tâm tình vui sướng.

Trong một khoảng thời gian, Ninh Tây vừa đóng phim, vừa tranh thủ cùng Thường Thời Quy ăn cơm, xem phim điện ảnh, có đôi khi còn cùng Thường Thời Quy đi gặp gỡ tụ hội với nhóm bạn tốt của hắn, ngày ngày trôi qua yên bình.

Nhưng đoạn thời gian an bình này rất nhanh kết thúc vì một tấm hình lan truyền trên mạng.

Có người đem bức hình Ninh Tây thời cao trung của cô đăng lên trên mạng, trong hình cô mặc đồng phục rất xấu, bím tóc đuôi ngựa, thân hình mập mạp, so với dáng người hiện tại quá nhiều khác biệt.

Tài khoản blog kia tự xưng là bạn học cùng lớp với Ninh Tây, nói năm đó Ninh Tây vừa béo lại xấu xí, còn thềm mền một nam sinh đẹp trai, tất cả nữ sinh trong trường đều ghét cô.

Ảnh chụp vừa phát ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc, bọn họ không bao giờ nghĩ đến, Ninh Tây xinh đẹp như tiên cũng có thời điểm xấu như vậy, không ít người bày tỏ, nhìn tấm hình này, về sau cũng không có cách nào nhìn thẳng mặt Ninh Tây hiện tại.

Còn có người bắt đầu hoài nghi Ninh Tây phẫu thuật thẩm mỹ, nếu không tại sao có thể biến hóa như vậy.

Nhưng cũng còn có rất nhiều người cảm thấy chủ tài khoản blog kia trong lòng đen tối, thấy Ninh Tây bây giờ nổi tiếng, mới đem hình trước kia tung ra, hơn nữa còn cố ý dội nước bẩn lên người Ninh Tây, có bạn học cao trung như vậy thật sự là quá kinh khủng.

Trên mạng chướng khí mù mịt, thỉnh thoảng còn có người nhảy ra nói Ninh Tây trước kia ỷ vào thành tích tốt nên xem thường người khác, còn có người nói Ninh Tây cố ý đem sự việc lúc học cao trung để tuyên truyền danh tiếng.

Anti fan số 1: Không biết bạn trai Ninh Tây thấy ảnh chụp của cô ấy lúc học cao trung, bây giờ đối mặt với cô ấy có bóng ma trong lòng hay không?

Anti fan số 2: Nhóm fan hâm mộ của Nữ thần, nhìn ảnh chụp trước kia của nữ thần mà các người tôn sùng, các người còn yêu quý hâm mộ được nữa không?

Về vấn đề Ninh tây có trải qua phẫu thuật thẩm mỹ hay không, rất nhanh đã có một chuyên gia nổi tiếng đứng ra làm sáng tỏ, dung mạo Ninh Tây hiện tại tuyệt đối tự nhiên, không hề có dấu vết của việc đã từng phẫu thuật thẩm mỹ.

Thợ trang điểm trong tổ phim

(Đàm Hải Tiên Ký) cũng đăng blog công khai bày tỏ, mình đã trang điểm cho không ít nghệ sĩ, nghệ sĩ có phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh khuôn mặt hay không vẫn có thể nhận ra, khẳng định Ninh Tây nếu như đã phẫu thuật thẩm mỹ cô ấy có thể đem toàn bộ dụng cụ trang điểm ăn vào bụng.

Nhóm anti fan không thể công kích được chuyện phẫu thuật thẩm mỹ hay

không, lại chuyển qua ý kiến chủ quan, trước kia Ninh Tây bị bắt nạt, sai không phải do những người bắt nạt cô ấy, mà là do chính Ninh Tây quá xấu.

"Chị Tây Tây, chị đừng xem, "

Tiểu Dương thấy Ninh Tây đang xem blog, lo lắng cô bị ngôn luận trên đó ảnh hưởng, khuyên nhủ,

"Anh Trương đã cho người đi thăm dò, những người này cố ý bôi đen chị, khẳng định là có toan tính trước."

"Không có việc gì, so với chuyện bọn họ làm trước kia, thì việc này cũng chẳng có gì đáng nói, "

Ninh Tây đọc các câu bình luận chê bai mình, tức giận nhưng chỉ có thể cười cười, cô sẽ chờ những bạn học này làm được đến đâu.

Người số 1: Mỗi ngày nhìn ảnh chụp Ninh Tây một lần, có thể gây ra ức chế, không muốn ăn, rất tốt cho việc giảm cân, hiện tại muốn hỏi một vấn đề, xin hỏi bạn trai cô giờ này có bóng ma trong lòng lớn bao nhiêu?

Người số 2: Tính cách bản thân khó chung đụng, còn không biết xấu hổ nói mình là nạn nhân của bạo lực học đường, Ninh nữ thần sao da mặt có thể dày như vậy?

Người số 3: người xấu như thế, còn dám thăm mếm hot boy, nữ thần đúng là nữ thần, da mặt hơn hẳn người bình thường.

Còn rất nhiều câu bình luận có tính vũ nhục, những người này giống như có thâm thù đại hận với Ninh Tây, giống như Ninh Tây vốn không có người thích không có người yêu, Ninh tây gặp khó khăn, bọn họ mới thỏa mãn.

Tiểu Dương đọc những lời bình luận đó, tức giận đỏ mắt, cô không phải người trong cuộc, cũng không phải là người bị mắng, còn tức giận, nếu chị Tây Tây đọc được, chắc chắn sẽ khổ sở.

Ninh Tây v: Cám ơn bạn học cũ còn giữ lại ảnh chụp trước kia của tôi, nó có thể giúp giảm cân hiệu quả, đây cũng coi như việc làm công đức, là chuyện tốt, nếu như có bạn nào muốn dùng ảnh chụp này để giảm, tôi cũng sẽ không thu phí bản quyền hình ảnh đâu. (icon cười vui vẻ)

Nếu như Ninh Tây cùng nhóm anti fan tranh cãi âm ỉ, có lẽ sẽ khiến rất nhiều người đi đường đôi với cô có phản cảm, chuyện bây giờ huyền não lớn như vậy, đôi với bất kỳ một nữ diễn viên nghệ sĩ nào cũng hận không thể khiến bức hình đó lập tức biến mất, cả đời không nhớ tới.

Nhưng Ninh Tây không làm như vậy, cô không chỉ không cùng mấy người kia âm ỉ, còn làm như mình là người hào phóng trêu chọc lại.

Người đi đường số 1: Nói thật, làm người đứng ngoài quan sát, tôi cảm thấy được nhóm anti quá thất đức, lần này tôi đứng về phía Ninh Tây. Mặt khác, có thể làm được người tiêu sái như vậy, chắc chắn không phải là người tính tình khó chịu, tôi hoài nghi là những bạn học trước kia bắt nạt Ninh Tây bây giờ chột dạ, cố ý bôi đen Ninh tây.

Người đi đường số 2: Khi dễ người khác, còn nói tất cả đều là do người bị hại sai, logic giống như có chỗ nào không đúng. Cảm ơn bạn học cao trung của tôi, dù sao năm đó tôi vừa đen lại xấu, các bạn cũng không đăng ảnh chụp của tôi lên khiến bạn trai tôi xuất hiện bóng ma trong lòng, các bạn đều là người tốt.

Đám người trên mạng phần lớn là người thích xem náo nhiệt, nhưng không có nghĩa bọn họ không có não để suy nghĩ. Những bạn học cũ bắt nạt Ninh Tây, Ninh Tây thành tích rất tốt, hơn nữa đại diện trường học giành được giải thưởng lớn đều có chứng cứ rành rành. Mà trong miệng bọn họ lại thành Ninh Tây tính cách quái gở, xấu xí còn dám thăm mền hot boy chỉ là lời nói một phía. Tin bên nào, ai cũng tự xét được.

Người đi đường: Những người bạn học cao trung của Ninh Tây hành động khiến người ta cảm thấy sợ hãi, tôi thấy bọn họ một phen áy náy cũng không có, trách cứ Ninh Tây xấu còn thăm mền hot boy, trách cứ Ninh Tây vì thành tích tốt mà cao ngạo, bọn họ tự xây dựng cho mình hình tượng sứ giả của chính nghĩa, còn Ninh Tây là nhân vật phản diện đáng đời bị bắt nạt. Tôi đại khái đã đoán được hoàn cảnh học tập của Ninh Tây năm đó, vì thành tích tốt, khiến bạn cùng lớp ghen tị. Lại vì béo, bị bạn học cười nhạo, thậm chí liền ngay cả chuyện thăm mền, cũng không biết là thật hay giả. Bọn họ hoàn toàn không phải là sứ giả chính nghĩa, mà chỉ là mượn danh chính nghĩa để khi dễ Ninh Tây, che giấu ghen tị trong lòng mà thôi. Ninh Tây không bắt nạt mấy người, không mắng mấy người, cô ấy có lỗi gì? Còn có người đứng ra cười nhạo Ninh Tây, nói cái gì mà bạn trai cô ấy liệu có bóng ma trong lòng, tôi cũng muốn hỏi mấy người, đôi với một diễn viên luôn chăm chỉ quay phim, một cô gái chưa từng làm chuyện sai trái, mấy người lại làm ra việc thất đức

như vậy với cô ấy, mấy người không sợ có báo ứng?

Bài viết đó rất có nhiều người thích, càng khiến nhiều người đứng về phía Ninh Tây, lại có một số người cũng đăng blog lên tiếng, bọn họ trong nhà cũng có con bị bạo lực học đường, hơn nữa còn được Ninh Tây giúp đỡ một số việc đòi lại công bằng cho con họ.

Có người còn phát lên blog, Ninh Tây gửi thư cho con trai nhà mình, gửi bưu kiện, ảnh chụp ở nước ngoài, còn có giấy gửi tiền cùng với giấy tờ gần hai năm ngân hàng chuyên khoản rõ ràng chi tiết. Những người phát blog có duy nhất một điểm giống nhau chính là con của họ đã từng là nạn nhân của bạo lực học đường, bị tổn thương nặng nề, có vài người thân thể tàn tật, có vài người mắc phải bệnh tâm lý nghiêm trọng.

Có một số thư từ đã cũ, thời gian gửi bưu kiện đã nhiều năm trước, mấy năm trước gửi số tiền không nhiều lắm, nhưng những người hâm mộ Ninh Tây đều biết, mấy năm trước Ninh Tây vẫn chỉ là học sinh, cha mẹ cũng đã mất, một mình tự bươn chải ở nước ngoài, có thể gửi số tiền này đã là việc không dễ dàng.

Những người mắng Ninh Tây là mượn bạo lực học đường để diễn trò, nhưng mấy năm trước Ninh Tây không phải là nghệ sĩ, chỉ là một cô nữ sinh mất cha mẹ, nếu chỉ diễn trò, vậy từ lúc đó diễn cho ai xem????

Sự tình lập tức xoay chiều, những người muốn bôi đen Ninh Tây một phen cũng bắt đầu thấy hối hận.

Những bạn học tự xưng là bạn học cao trung của Ninh Tây cắt bỏ blog, thậm chí xóa luôn tài khoản, nhưng mà đều đã muộn rồi.

Hồ khẩu hiệu không khó, khó là làm như thế nào?

Ninh Tây thường hô hào mọi người chú ý vấn đề bạo lực học đường, rất nhiều người biết rõ, nhưng cô vì những bị hại của bạo lực học đường trợ giúp những gì, lại có rất ít người biết. Ninh Tây đã tham gia không ít chương trình, nhưng chưa từng nhắc đến bản thân đang làm những chuyện tốt này.

Nếu như lần này không phải là người nhà của người bị hại thấy Ninh Tây bị người bôi đen như thế, ra mặt trình bày, chỉ sợ đến nay mọi người đều không biết cô ở sau lưng yên lặng làm nhiều việc như vậy.

Chương 68

Người đi đường 1: Xem hết những thứ này, tôi muốn nói với Ninh Tây một câu thực xin lỗi, cô làm được rất nhiều việc mà người khác làm không được, tôi lại chỉ ở trên mạng hò hét đòi làm sứ giả của chính nghĩa chỉ trích cô, bây giờ cảm thấy vô cùng mặc cảm.

Rất nhiều người đã từng nói xấu Ninh Tây, bắt đầu đứng ra hướng Ninh Tây xin lỗi, có người xóa hết các bài viết nói xấu Ninh Tây trên blog, có người đăng bài viết trên blog xin lỗi, có người đến blog của Ninh Tây, viết một cái bình luận dài xin lỗi chan thành.

Có người đua nhau xin lỗi, tự nhiên cũng có người cảm thấy đây đều là do Ninh Tây cố ý tìm người sắp xếp.

Tôn Tú Mỹ biết mấy chuyện của Ninh Tây trên mạng là một ngày sau, nếu như không phải là cô nhầm chán, đi lên blog xem lung tung, thì cũng không biết trong lớp người đem hình Ninh Tây trước kia đăng lên trên mạng, còn cố ý bôi đen Ninh Tây.

Việc năm đó, cô không trực tiếp tham gia, nhưng biết mà không báo, đã khiến cô áy náy suốt mấy năm nay, vậy nên đã rất lâu không cùng bạn học học cao trung liên lạc, nhưng khi nhìn những bạn học nói về Ninh Tây như thế trên blog, cô không thể nhìn được nữa, rời khỏi nhóm bạn học cao trung, nằm ở trên giường lật tới lật lui, lăn qua lăn lại cả đêm cũng không ngủ được.

Buổi sáng sáu giờ hơn, Tôn Tú Mỹ đi đến ngồi trước bàn máy vi tính, mở máy tính ra.

Năm đó, cô vì sợ bị bạn cùng lớp trả thù, cho nên nhu nhược không dám nói, làm cho phần áy náy giấu ở đáy lòng gần tám năm. Nhưng lúc này, cô không thể cứ tiếp tục sợ hãi nữa, cô đã là người trưởng thành.

Kiểm tra lại đoạn văn viết ra, Tôn Tú Mỹ đem lời nói giấu ở đáy lòng bảy tám năm, toàn bộ đều viết hết.

Buổi sáng tám giờ, đúng là giờ cao điểm, không ít người vội vàng chen lán tàu điện ngầm đến công ty hoặc là trường học, có người thừa dịp giáo

viên hay giám đốc chưa đến, tranh thủ lúc rảnh rồi lấy điện thoại di động ra xem blog hoặc là diễn đàn, vì hóng một chút chuyện bát quái giết thời gian.

Nên khi bọn họ phát hiện một tài khoản là "Mỹ mỹ phòng nhỏ" phát ra một bài viết blog dài, mọi thứ như muốn nghiêng ngã.

Mỹ mỹ phòng nhỏ này viết blog văn tự lưu loát, sức cuốn hút rất mạnh, nhưng đó không phải là điều hấp dẫn chú ý của mọi người, trọng điểm là ở chỗ, cô ấy là bạn học cao trung của Ninh Tây, hơn nữa chuyện cô ấy kể là chuyện tám năm về trước.

Trong blog cô ấy kể lại, Ninh Tây là một nữ sinh có thành tích rất tốt, hơn nữa nếu có ai hỏi bài Ninh tây, cô ấy đều nguyện ý giải đáp, "Mỹ mỹ phòng nhỏ" cũng là một trong số những người nhận được sự giúp đỡ của Ninh Tây trong việc học. Lúc học lớp mười, bạn cùng lớp với Ninh Tây quan hệ còn rất tốt, nhưng đợi đến năm lớp 11, trong lớp chuyển đến một nữ sinh mới, nữ sinh này rất xinh đẹp, trong nhà lại có tiền, vì vậy trong lớp có rất nhiều nam sinh thầm mến nữ sinh mới tới này.

Nữ sinh mới chuyển đến thích hot boy của trường, nhưng vì trường học có quy định không thể yêu sớm, cho nên hai người chỉ có ái muội, cũng chưa xác định quan hệ yêu đương nam nữ. Vừa lúc đó, trường học để Ninh Tây cùng bạn nam sinh kia đại diện trường học tham gia cuộc thi vật lý thi thành phố, Ninh Tây được giải nhất, bạn nam sinh kia thì top mười cũng không vào được. Không lâu sau, trong lớp bắt đầu truyền ra các điều không tốt về Ninh Tây, cuối cùng thậm chí truyền ra tin Ninh Tây thầm mến nam sinh hot boy.

Trong lớp, các nữ sinh ghen tị Ninh Tây bắt đầu cười nhạo Ninh Tây, giống như việc cười nhạo Ninh Tây khiến các cô ấy có cảm giác ưu việt hơn bình thường. Cuối cùng vào một ngày, nữ sinh xinh đẹp mới chuyển đến cùng vài bạn học nữ khác đem Ninh Tây khóa trong kho chứa đồ, hơn nữa còn đem túi sách Ninh tây dấu đi.

Mỹ mỹ phòng nhỏ: Tôi là một nữ sinh nhu nhược đứng ngoài quan sát, có câu nói, làm người phát hiện những người khác làm chuyện ác lại không can lại thậm chí làm bộ như không thấy, như vậy cũng chính là đồng lõa. Cho đến khi Ninh Tây nghỉ học, biết phía sau phát sinh những chuyện đau lòng, những năm này tôi tiếp tục sống trong hổ thẹn.

Mọi người có biết cha mẹ Ninh Tây chết như thế nào không? Bởi vì Ninh Tây bị những người nữ sinh đó khóa ở nhà kho, cha mẹ thấy Ninh Tây chưa

về nhà, nên cha Ninh Tây đi tìm, kết quả đang trên đường tìm cô ấy thì bị tai nạn xe cộ, nghe nói sau khi cha Ninh Tây được đưa đến bệnh viện, vẫn cố giữ hơi thở cuối cùng, muốn nhìn Ninh Tây một lần cuối cùng, nhưng mà... Cô ấy chưa kịp đuổi tới, ông ấy đã ra đi. Chuyện xảy ra không lâu, mẹ Ninh Tây nhảy lầu tự sát, nghe nói là bởi vì không tiếp nhận được việc chồng mất đi, mắc phải bệnh trầm cảm nghiêm trọng.

Ta nghĩ đối Ninh Tây nói một tiếng đến chậm thực xin lỗi, nếu như ta năm đó có thể dũng cảm một chút đứng ra, có lẽ đây hết thảy đều sẽ không phát sinh, thực thật xin lỗi.

Mặt khác, ta nghĩ đối với nhóm bạn học cũ bây giờ còn đang bơi đên Ninh Tây nói vài lời, chúng ta sợ dĩ được gọi là người, bởi vì chúng ta lúc làm việc, còn biết ranh giới cuối cùng, nếu như ngay cả cái này cũng không có, so với súc sinh có gì khác nhau.

Mỹ mỹ phòng nhỏ phát ra blog, khiến toàn bộ internet đều kinh hãi. Chuyện của Ninh tây không chỉ là vấn đề đạo đức, mà liên lụy đến vấn đề sinh mệnh.

Ngắn ngủi trong mấy giờ, blog của "mỹ mỹ phòng nhỏ" có số lượt xem trên mười vạn, không ít người tỏ ra tức giận.

Thực sự không dám tưởng tượng, Ninh Tây lúc đó mới mười mấy tuổi, một thân một mình sống qua một quãng thời gian gian nan đó. Bởi vì trò đùa của bạn học, làm hại cha cô bị tai nạn xe cộ, mẹ vì thế mà mắc bệnh trầm cảm tự sát, thời gian nhiều năm như vậy, cô phải sống vất vả như thế nào. Bây giờ còn bị những bạn học cao trung trước kia còn cố ý đem hình của cô ra để bôi đen hình ảnh cô vất vả xây dựng được trong lòng công chúng.

Những người này còn là người sao?!

Trong tổ phim (vận may liên tục) bầu không khí có chút kỳ quái, ngay cả Lâm đạo diễn tính tình không tốt hôm nay đối xử Ninh Tây cũng đặc biệt ôn hòa, không chỉ không hỏi thúc tiến độ, còn thỉnh thoảng hỏi Ninh Tây có muốn nghỉ ngơi hay không.

Nếu như trước kia, có lẽ mọi người còn cảm thấy kỳ quái, nhưng hôm nay ai cũng sẽ không nghĩ là Lâm đạo diễn thiên vị nữ chính. Bởi vì đừng nói là Lâm đạo diễn, cho dù là bọn họ, cũng muốn đối xử với Ninh Tây tốt hơn một chút.

Làm việc trong một tổ phim được một thời gian, mọi người đều có ấn tượng tốt với Ninh Tây, cho nên khi biết những chuyện trước kia Ninh Tây phải chịu đựng, họ cũng cảm thấy đau lòng.

Biết rõ Ninh Tây đã từng là nạn nhân của bạo lực học đường, lại không biết cô yên lặng vì vì những nạn nhân giống như mình làm nhiều việc như thế. Biết rõ cha mẹ của Ninh Tây qua đời sớm, lại không biết cha mẹ của cô qua đời là vì việc làm của bạn học cùng lớp với cô ấy.

Có một số người mềm lòng biết được chân tướng sự việc liền đỏ mắt vành mắt, những bạn học cao trung của Ninh Tây, có còn tính người không????

"Ninh Tây, uống nước không?"

Nam chính Cao Lập cầm một chai nước, là loại nước mà Ninh Tây vẫn hay uống, đưa tay nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn.

"Không cần khách khí."

Cao Lập thấy vẻ mặt Ninh Tây vẫn bình thường, giống như còn chưa biết sáng sớm hôm nay có chuyện xảy ra liên quan đến cô khiến mọi người khiếp sợ, nhin không được ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật không biết cũng tốt, chuyện xưa nhắc lại càng khiến thương tâm.

"Anh Cao còn có chuyện gì sao?"

Ninh Tây uống một hớp nước, thấy Cao Lập còn đứng ở bên cạnh không đi, có chút nghi hoặc nhìn hẳn.

"Không có việc gì, "

Cao Lập có chút không tự nhiên cúi đầu.

"Cảnh tiếp theo tôi không tìm được cảm giác, muốn tìm cô đối thoại một chút."

"Được ạ, "

Ninh Tây cười đáp ứng, đem đồ uống trong tay để xuống, liền thấy có nhân viên vội vã hướng về Lâm Thư Kiệt chạy tới.

"Đạo diễn, bên ngoài có rất nhiều phóng viên!"

Ninh Tây nhú nhú mày, không nói gì.

Xa xa Lâm Thư Kiệt không biết cùng người kia nói gì đó, chẳng được bao lâu thì Lâm Thư Kiệt đi đến trước mặt Ninh Tây, nói với cô:

"Ninh Tây, hôm nay chúng ta không quay nữa, cô hôm nay đi về nghỉ trước đi."

"Có chuyện gì sao?"

Ninh Tây quay đầu gọi Tiểu Dương,

"Tiểu Dương?"

Tiểu Dương cầm chặt di động, cúi đầu xuống không dám nhìn Ninh Tây, có chút chột dạ.

Thấy Tiểu Dương như vậy, Ninh Tây cũng biết chắc chắn có chuyện xảy ra liên quan đến cô mà cô không biết, vì vậy vươn tay ra:

"Đem di động cho chị."

Tiểu Dương do dự nhìn di động trong tay, lưỡng lự một hồi cuối cùng cũng đành đem điện thoại di động cho Ninh Tây.

Ninh Tây mới vừa đem di động mở khóa màn hình, từ sau lưng vươn đến một cánh tay, cầm lấy tay cô.

"Thời Quy?"

Ninh Tây kinh ngạc nhìn người đàn ông sau lưng, cái người ngày hôm qua còn ở nước ngoài bàn chuyện làm ăn, như thế nào mà lúc này đã đứng trước mặt cô?

Thường Thời Quy trên mặt mang theo mệt mỏi, hốc mắt hơi sâu, Ninh Tây thấy cô áo sơ mi có nếp nhăn, đối với người như Thường Thời Quy mà nói, chuyện này khó thấy.

"Người ở đây quá nhiều, anh dẫn em về, có chuyện gì trên đường nói sau,

được không?"

Giọng nói hẳn có chút khàn khàn.

"Được."

Ninh Tây để điện thoại di động xuống, gọi Tiểu Dương lấy túi xách cho mình, trang phục quay phim cũng không đổi, để Thường Thời Quy dắt tay đi.

Chờ Trương Thanh Vân mang theo hai trợ thủ tới tổ phim, Ninh Tây đã rời đi gần nửa giờ.

Sau khi lên xe, Thường Thời Quy liền đưa cho Ninh Tây một chiếc điện thoại di động, trên màn hình điện thoại di động đúng là bài viết của "mỹ mỹ phòng nhỏ".

Ninh Tây đọc hết nội dung blog, liền đoán được người viết blog này là ai, cô để điện thoại di động xuống, vẻ mặt không giống như Thường Thời Quy tưởng tượng là khổ sở hay phẫn nộ, mà là một nét mặt hoàn toàn bình tĩnh:

"Không nghĩ tới cô ấy lại đứng ra kể lại chuyện này."

Ninh Tây vẫn biết, điều kiện Tôn Tú Mỹ làm việc hiện đang tốt, có một người bạn trai, hai người đã bàn tới chuyện kết hôn, bây giờ liên lụy vào chuyện này, đối với cô ấy cũng không tốt.

"Còn có mấy người cũng đứng ra, thừa nhận sai lầm năm đó, "

Thường Thời Quy vuốt vuốt trán.

"Chỗ ở hiện tại của em đã vây đầy phóng viên, em tạm thời nên đổi lại chỗ ở."

"Còn có..."

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây,

"Anh cũng không có bóng ma trong lòng, cũng sẽ không ghét bỏ em trước kia."

Ninh Tây nhin không được mỉm cười.

"Anh rất muốn nói cho tất cả đều biết, anh không hề để ý em trước kia trông như thế nào."

Ninh Tây im lặng một lát.

"Thật tốt. Anh như vậy thật tốt. "

Chương 69

Dư luận là một lực lượng vô hình, không lâu sau đó thì bạn bè trên mạng đã đem danh sách bạn học cao trung của Ninh Tây đăng lên. Thậm chí còn có thể tra ra nữ sinh xinh đẹp mới chuyển trường tới và cậu bạn hotboy trong blog của "Mỹ mỹ phòng nhỏ" có nhắc tới là ai.

Còn những người đã từng tham gia vào việc nhốt Ninh Tây vào nhà kho, toàn bộ bị người trên mạng đào ra thân phận hiện tại, và nơi làm việc. Nhưng để không mang tội điều tra trái phép, nên tên tuổi cụ thể đều dùng một chữ "X" thay thế, tên các công ty làm việc cũng mơ hồ.

Mặc dù tất cả tin tức đều mơ hồ hóa, nhưng đám bạn trên mạng vẫn có thể biết rõ tính chất công việc của bọn họ. Khiến mọi người cảm thấy khiếp sợ là, trong những người này, có hai người lại làm giáo viên.

Hai người này giờ làm trong ngành giáo dục, lại không dám thừa nhận thời sai lầm thời niên thiếu, còn cố ý bôi xấu Ninh Tây, hướng bạn bè trên mạng khiển trách Ninh Tây.

Người như vậy mà làm giáo viên, đối với tương lai của học sinh có thể tốt được sao?

Không ít bạn bè trên mạng bắt đầu gọi điện thoại tới văn phòng bộ giáo dục, hy vọng bộ giáo dục tìm ra này hai con sâu làm rầu nồi canh, đem bọn họ khai trừ ra khỏi ngành giáo dục.

Chuyện này huyên náo cả nước, hơn nữa thời gian này công chúng đang quan tâm đến việc bạo lực học đường. Nên khi mọi người trên mạng cùng với gia đình học sinh gọi điện thoại tố cáo, bộ giáo dục buộc phải lên tiếng giải đáp, nhất định sẽ nghiêm túc tra ra chuyện này.

Nếu như năm đó hai người kia phạm sai lầm, hiện tại thật lòng hối cải, bạn bè trên mạng cũng không tức giận như thế. Hết lần này tới lần khác hai người kia không chỉ không biết hối cải mà còn vì che dấu sai lầm trong quá khứ, nay còn cố ý giội nước bẩn trên người Ninh Tây.

Trừ mấy người năm đó đem Ninh Tây nhốt vào nhà kho, sự chú ý của bạn bè trên mạng còn tập trung vào nữ sinh xinh đẹp chuyển trường tới cùng bạn

nam sinh hot boy. Người điều tra cặn kẽ chuyện này mặc dù không viết rõ thân phận của hai người, nhưng lại ám chỉ là "Tiểu thư nhà giàu buôn bán vàng bạc đá quý" và "Gần đây có xảy ra chuyện xuất hiện con ngoài giá thú giành quyền thừa kế", chỉ cần như vậy đã khiến cho mọi người tra ra thân phận của hai người này.

Ninh Tây lúc học cao trung là trường điểm của thành phố, tổng cộng trong lớp hơn năm mươi học sinh, những học sinh này trong nhà có sản nghiệp gì, đám bạn trên mạng đều tra ra được rõ ràng.

Đi ngang qua mà thôi: Tôi biết đại khái hai người này là ai, chỉ đường cho mọi người biết, năm ngoái trên mạng có video đính hôn của cặp thiếu gia tiểu thư hai nhà giàu có, các bạn sẽ tìm ra được chân tướng.

Ngụy Tư Kỳ, cha mẹ dựa vào vàng bạc đá quý mà phát tài, ở cái thành phố này, cũng miễn cưỡng được gọi một tiếng là danh gia.

Trần Nhất Tuấn, sản nghiệp trong nhà là bất động sản và sản xuất trang sức, trước đây không lâu thì cha anh ta công bố có một đứa con trai ngoài giá thú, hiện tại quyền thừa kế cũng đang bị lung lay.

Đoạn tài liệu này vừa tuôn ra, đám bạn trên mạng xem ảnh chụp hai người này, viết ra bao nhiêu câu bình luận châm chọc hai người kia.

Mĩa mai là có chuyên gia trang điểm đứng ra chỉ rõ vị tiểu thư Ngụy gia khả năng có sửa mũi, mặc dù cũng xinh đẹp, nhưng so với nhan sắc tự nhiên của Ninh Tây thì chỉ đáng làm nền.

Những người này cố ý nói Ninh Tây phẫu thuật thay đổi khuôn mặt, nhưng chân tướng hóa ra lại châm chọc như thế.

Trong cuộc sống vĩnh viễn không thiếu mấy chuyện hài hước như thế.

Rất nhanh đám bạn trên mạng liền tìm ra blog của Ngụy Tư Kỳ và Trần Nhất Tuấn, hai người này có theo dõi lẫn nhau, năm ngoái còn đăng lên vài cái trạng thái ân ái. Nhưng đến năm nay, blog Trần Nhất Tuấn không có bài viết nào mới, mà blog Ngụy Tư Kỳ trừ khoe khoang các loại túi xách và đồ trang sức đeo tay, còn đăng một số blog nói xấu Ninh Tây, lời nói cực kỳ cay nghiệt.

Xem hết blog của Ngụy Tư Kỳ, đám bạn trên mạng phải thắc mắc cô ta phải

không biết xấu hổ đến mức nào, mới có thể làm ra chuyện như vậy?

Nhưng đám bạn trên mạng xem chưa được bao lâu, Ngụy Tư Kỳ bắt đầu xóa bài viết blog, tên blog cũng đổi.

Người hâm mộ Ninh Tây phát hiện, chuyện huyền ảo lớn như vậy, Ninh Tây lại không hề lên tiếng, mặc dù người đại diện của Ninh Tây ra mặt trả lời phóng viên, trạng thái tinh thần Ninh Tây rất tốt, nhưng không nhìn thấy người, bọn họ còn lo lắng không thôi.

Không biết làm sao, nhóm người hâm mộ Ninh Tây bắt đầu để lại lời nhắn trong các blog của người được coi là bạn bè của Ninh Tây, ví dụ như Chu Chính Xuyên, Tôn Vũ Hàm, Chu Hải Lệ.

Còn có blog của Thường Thời Quy, cũng có người hâm mộ cẩn thận để lại lời nhắn cho hắn, hy vọng hắn có thể an ủi Ninh Tây trong thời gian này.

Việc làm của fan Ninh Tây mọi người nhìn ở trong mắt, nhưng lúc này không có ai cảm thấy người hâm mộ Ninh Tây là náo loạn mà chán ghét, ngược lại có người hâm mộ như vậy, Ninh Tây quả thực may mắn.

Có thể được quan tâm như vậy, là một chuyện rất hạnh phúc.

Trên thực tế fan của Ninh Tây gửi lời nhắn ở trang blog của Thường Thời Quy chẳng qua là để lại cho có, chứ người như Thường Thời Quy căn bản không bao giờ nhìn đến cái gọi là trang blog.

Nhưng bọn họ thực sự không nghĩ tới, chiều hôm đó, Thường Thời Quy đăng một bài viết trên trang blog cá nhân, dù blog không nhiều chữ lắm, nhưng nội dung lại sâu sắc hết sức.

Thường Thời Quy v: Tâm tôi sáng ngời, không hề có một tia bóng ma.

Bạn bè trên mạng:???

Như vậy là có ý gì?

Tiểu hoán hùng sôi nổi: A a a a a a!

Là một người biết rõ mọi chuyện, lại lựa chọn im lặng không nói, yên lặng đem bí mật giấu ở đáy lòng, sau khi thấy blog của Thường Thời Quy, thiếu

chút nữa nhảy dựng lên.

Người khác không hiểu, nhưng cô không thể không hiểu. Thường boss đây là đang nói cho những người trước kia cười nhạo Ninh Tây, rằng hẳn căn bản sẽ không vì hình Ninh Tây học cao trung mà có bóng ma trong lòng.

Ghen tỵ. Quá ghen tỵ?

Chương 70

Đám bạn trên mạng chưa hiểu Thường Thời Quy đăng bài viết kia là có ý gì, Thường Thời Quy lại đăng thêm một bài viết khác.

Thường Thời Quy: Cảm ơn mọi người đã quan tâm Tây Tây như vậy, tôi sẽ chiếu cố cô ấy thật tốt.

Bạn bè trên mạng:?

Tổng tài tập đoàn Thường thị boss không chỉ đáp lại lời nhắn của fan Ninh Tây, còn dùng hai chữ "Tây Tây" để gọi Ninh Tây? Chuyện này có điểm lạ, bọn họ quyết định im lặng ngẫm nghĩ kỹ một chút.

Anh minh cảm kích quân: Đaya phải chăng là một câu trả lời.... Không biết mọi người còn nhớ, gần đây có nhiều người trào phúng Ninh Tây, hỏi rằng liệu bạn trai Ninh Tây thấy hình của cô ấy lừa học cao trung thì có bóng ma trong lòng hay không. Hay là bạn trai của Ninh Tây thấy bạn gái trước kia xấu xí mập như vậy, liệu có lo sợ ảnh hưởng tới gen đời sau không, bây giờ phải chăng đã có người đứng ra trả lời.

Người ta hỏi bạn trai Ninh Tây có bóng ma trong lòng hay không, Thường Thời Quy đăng blog nói trong lòng mình sáng ngời không hề có bóng ma tâm lý, như vậy tức là... Thường Thời Quy chính là bạn trai của Ninh Tây vẫn giấu kín?!

Vốn cho là bạn trai của Ninh Tây chỉ là người bình thường nên Ninh Tây mới giấu diếm, nhưng hóa ra bạn trai Ninh Tây chính là Thường Thời Quy?!

Đây chính là người giàu có trong số tất cả những người giàu có!

Chẳng lẽ đoạn thời gian trước lời đồn đãi Thường Thời Quy thăm mển Ninh Tây đều là thật?

Sôi nổi tiểu hoán hùng: Mọi người còn nhớ tôi không, lần trước tôi chính là người đăng lên một bức hình trong sự kiện anh chàng nhà giàu tỏ tình với nữ nghệ sĩ, nhưng sau đó lại gỡ xuống. Phải nói có một bí mật ghen trong lòng tôi đã lâu rồi, hôm nay nhất định phải nói ra! Nữ nghệ sĩ được tỏ tình lãng mạn không phải ai khác mà chính là Ninh Tây, tôi cùng Ninh nữ thần ở cùng

một khu căn hộ, đêm hôm đó Thường tiên sinh hướng Ninh nữ thần tỏ tình, tôi tận mắt xem hết cả quá trình, nhưng sợ đem phiền toái cho Ninh nữ thần, tôi mới xóa hình ảnh đi, còn không dám nói cho ai biết.

Bìa viết sau khi xuất hiện, đám bạn trên mạng dần dần nhớ tới, lúc trước xác thực là chủ tài khoản này đăng lên hình ảnh hai người ôm nhau lãng mạn, chỉ là không biết vì sao lại nhanh chóng bị xóa đi.

Hóa ra, Tiểu hoán hùng này nhận ra người trong cuộc là Ninh Tây, sợ mang đến phiền toái cho Ninh Tây, vì vậy xóa luôn hình ảnh. Không lâu sau đó Ninh Tây thừa nhận mình có bạn trai ở ngoài giới giải trí, nhưng không hề nhận mình là nữ chính trong sự kiện tỏ tình này. Nhưng không lâu sau đó có người đột nhiên khẳng định nữ chính trong cuộc là Tăng Tuyết, Tăng Tuyết không thừa nhận cũng không phản bác, mà mượn chuyện này tuyên truyền, sau đó thuận lợi đứng đầu đề tài được quan tâm nhất, không lâu sau thì có được hợp đồng phát ngôn quảng cáo cho một hãng dầu gội.

Cái gì gọi là chân ái, cái gì gọi là tình cảm ngọt ngào cảm động, hóa ra là mượn chuyện của người khác để tuyên truyền hình ảnh của mình mà thôi, thật sự là không biết xấu hổ.

Người qua đường Giáp: Tôi rất bội phục dũng khí của Tăng Tuyết, cũng dám lấy chuyện boss lớn của Thường thị tỏ tình để tuyên truyền, tôi cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn yên lặng thay cô ấy xấu hổ.

"Anh đăng cái gì đấy?"

Ninh Tây thấy Thường Thời Quy chăm chú xem điện thoại, liếc mắt nhìn, thấy Thường Thời Quy đang xem blog, cũng móc ra điện thoại di động ra nhìn.

"Người hâm mộ rất quan tâm tới tình hình của em, "

Thường Thời Quy đưa điện thoại cho Ninh Tây nhìn trang blog của mình:

"Fan hâm mộ của em nhấn lại trên blog của anh, nhờ anh quan tâm em nhiều hơn."

Ninh Tây nhận di động, liếc mắt thấy Thường Thời Quy vừa rồi đăng liền hai bài viết, trong vòng mười phút, số lời nhấn để lại trên blog của Thường Thời Quy lên đến cả ngàn, hiển nhiên Thường Thời Quy đăng hai bài viết

vừa rồi, đem lại chân động lớn cho mọi người.

Ninh Tây đăng xuất khỏi tài khoản blog của Thường Thời Quy, đăng nhập tài khoản của mình, sau đó đăng một bài viết.

Ninh Tây v: Cảm ơn mọi người đã quan tâm tới tôi, mọi người không cần lo lắng, tôi hiện tại rất tốt.

Người hâm mộ 1: Nữ thần, cô dùng di động của Thường boss đăng blog sao?!

Người hâm mộ 2: Thường boss biết chuyện trên mạng, cố ý chạy đến chăm sóc Tây Tây sao? Chỉ cần Tây Tây hạnh phúc, dù chết vì ghen tỵ mà chết tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Người hâm mộ 3: Làm nhân viên công ty của tập đoàn Thường thị, tôi chỉ muốn nói một câu, ông chủ chiều hôm qua còn ở nước ngoài nhưng bây giờ đã ở bên cạnh Ninh nữ thần, đây chính là tình yêu....

Ninh Tây đăng xuất ra khỏi blog, trả điện thoại cho Thường Thời Quy, quay đầu nhìn ngoài cửa xe cảnh đường xa lạ.

"Chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Gần đây có một phòng nhỏ, bảo an rất tốt, em tạm thời đó, có được không?"

Thường Thời Quy lo lắng Ninh Tây không đáp ứng, giải thích thêm,

"Ở đó hoàn cảnh rất tốt, cũng rất an toàn."

Hiểu được ý tốt của Thường Thời Quy, Ninh Tây không cự tuyệt, gật đầu nói:

"Vậy tạm thời em ở đó vài ngày."

Xe chạy vào một chung cư cao cấp, mỗi một căn nhà đều cách một khoảng, khó trách Thường Thời Quy nói bảo an tốt, lại đảm bảo riêng tư.

Năm trước Ninh Tây vừa mới mua một căn phòng, còn chưa kịp mua đồ nội thất trong nhà.

Đi theo sau Thường Thời Quy vào cửa, Ninh Tây phát hiện trong nhà này giống như vẫn có người ở, không giống như nhà bỏ trống, Ninh Tây nghiêng đầu nhìn Thường Thời Quy, chờ hắn giải thích.

"Nơi này bình thường ai ở?"

Ninh Tây mở tủ lạnh, bên trong đồ ăn nhét đầy, sữa mà cô hay uống xếp ngay ngắn một hàng.

"Có đôi khi anh ở chỗ này ở một đêm, mỗi tuần vẫn có nhân viên quét dọn theo giờ tới dọn dẹp."

Thường Thời Quy cởi áo khoác trên người xuống, vén tay áo lên nói.

"Anh đi nấu cơm, em ngồi nghỉ một chút đi."

Ninh Tây nhìn hắn, rồi cũng đi theo vào phòng bếp. Nhìn thấy cô vào, Thường Thời Quy buộc tạp dề, vừa hướng cô cười nói:

"Rất nhanh thôi, nếu như em nhàm chán thì xem phim truyền hình."

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, quần tây, buộc tạp dề lại vô cùng gợi cảm, Ninh Tây đi đến bên cạnh bồn rửa, lấy rau đem rửa.

"Mình cùng nhau làm đi."

Ánh mắt Thường Thời Quy quét qua bàn tay Ninh Tây, bàn tay trắng nõn nhắn nhụi, nổi bật lên trên màu xanh lá của rau tươi. Bọt nước từ vòi nước bắn lên, hắn đột nhiên cảm giác nơi cổ họng có chút ngứa.

"Được."

Chữ này nói ra khỏi miệng, trong lòng Thường Thời Quy run lên, hắn cho tới giờ cũng không biết, giọng nói của mình cũng có lúc kì quái như thế.

Chương 71

Ninh Tây cũng không chú ý tới sự khác thường của Thường Thời Quy, cô thuần thực nhặt rau rửa rau.

"Không phải là anh đang ở nước ngoài bàn chuyện làm ăn sao, sao lại về sớm như vậy?"

"Hợp đồng kí rất thuận lợi, nên anh về sớm hơn dự kiến."

Thường Thời Quy vừa mới kí xong hợp đồng thì nghe nói có người ở trên mạng vũ nhục Ninh Tây, lúc này liền nói thư ký đặt vé máy bay về nước.

Thấy Ninh Tây vẫn quay phim tốt, cũng không vì mấy thứ trên web làm ảnh hưởng, hẳn mới hoàn toàn.

"Có người nào nói cho anh biết chưa, anh vì người yêu làm việc gì, nhất định phải nói cho cô ấy biết, nếu không anh sẽ chịu thua thiệt, "

Ninh Tây đem rau rửa sạch sẽ vào rổ, xoay người nhìn Thường Thời Quy đang cúi đầu cắt gừng theo từng lát mỏng.

"Anh không nói, em làm sao có thể biết anh vì em đã bỏ ra bao nhiêu?"

Thường Thời Quy cắt thức ăn động tác rất thuần thực, cắt mỏng lại đều, hẳn cũng không biết Ninh Tây đứng ở sau lưng, bây giờ mới quay đầu nhìn cô.

"Anh muốn đối xử với em thật tốt, cũng không phải hi vọng em sẽ báo đáp anh, em có biết hay không cũng không quan trọng. Huống chi, đến bây giờ anh cũng chưa vì em mà phải hi sinh cái gì."

"Đồ ngốc."

Eo bỗng được một đôi cánh tay mềm mại ôm lấy, Thường Thời Quy cảm giác được gò má Ninh Tây đang áp sát vào lưng, động tác cắt thức ăn lập tức ngừng lại.

"Rõ ràng là một tổng tài của công ty lớn, vì sao lại ngốc như vậy chứ?"

Ninh Tây có chút buồn cười, nhưng trong ánh mắt lại mềm mại mà trước nay chưa từng có.

Người đàn ông mà cô đang ôm lấy không dùng nước hoa, trên quần áo trừ mùi hương nhân nhạ của bột giặt thì không có mùi gì khác, Ninh Tây lại cảm thấy, cái hương vị này làm cho cô vô cùng an tâm.

Thường Thời Quy để dao xuống, muốn cầm bàn tay Ninh Tây đang đặt ở trước bụng mình, lại sợ tay mình vừa mới cầm thức, vì vậy đành phải bỏ tay xuống.

"Thời Quy, cảm ơn anh."

Ninh Tây thấp giọng ní non.

"Có thể gặp được anh, thật tốt quá."

Vòng tay bên hông siết chặt hơn, Thường Thời Quy không nhịn được nữa, xoay người đem Ninh Tây ôm chặt vào trong ngực.

Ninh Tây không biết, đối với hắn mà nói, có thể gặp lại cô mới là điều hạnh phúc nhất của hắn.

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây trong ngực mình, chậm rãi cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Trong phòng bếp nhiệt độ lên cao, dần dần tỏa ra hương vị ái muội.

Hai giờ chiều, Ninh Tây cùng Thường Thời Quy mới đem cơm trưa dọn lên bàn, Thường Thời Quy nấu nướng rất tốt, mặc dù đều làm món ăn gia đình hết sức bình thường, nhưng hương vị rất tốt.

Sau khi ăn cơm xong, Ninh Tây chuẩn bị đứng dậy đi rửa chén đĩa, kết quả là Thường Thời Quy ngăn lại.

"Nước rửa chén hư tay, để anh làm cho."

Ninh Tây nhìn nhìn tay mình, lại nhìn Thường Thời Quy đang dọn chén đĩa, nhẹ cười ra tiếng.

"Thời Quy, em nói cho anh biết một bí mật."

Thường Thời Quy cầm chén, tò mò nhìn Ninh Tây.

Ninh Tây: "Em kiếp trước nhất định đã cứu vớt địa cầu."

Thường Thời Quy:??

Thấy vẻ mặt mê mang của Thường Thời Quy, Ninh Tây cũng không giải thích, chỉ cười tủm tỉm đẩy hắn vào phòng bếp:

"Rửa đi, rửa xong thì anh nghỉ ngơi một chút."

Ninh Tây tựa ở bên cửa, nhìn Thường Thời Quy rửa chén, ánh mắt đem Thường Thời Quy quét từ đầu đến chân.

Người đàn ông đẹp thì làm cái gì cũng đẹp, cho dù hắn đứng ở bên cạnh bồn rửa rửa chén, cũng gợi cảm mê người.

Rửa xong bát đĩa, thu dọn xong phòng bếp, Thường Thời Quy lau tay sạch sẽ, xoay người thấy Ninh Tây đang vừa cười vừa nhìn mình chăm chăm, hắn nghi hoặc sờ sờ mặt.

"Có cái gì trên mặt anh sao?"

Ninh Tây lắc đầu, sau đó nói:

"Dẫn em đi xem các phòng khác đi."

Thường Thời Quy lúc này mới nhớ mình còn chưa dẫn Ninh Tây đi xem mấy gian phòng, vì vậy gỡ tạp dề đang đeo, đi trước dẫn Ninh Tây lên lầu.

Mặc dù là một ngôi nhà độc lập, nhưng không quá lớn, bởi vì bãi cỏ chiếm một nửa diện tích. Lầu hai tổng cộng có bốn phòng, một phòng ngủ, một phòng đọc sách, làm việc, Một phòng thì để các dụng cụ tập thể thao.

"Anh không biết em thích phong cách như thế nào, nên chỉ nói người ta đổi ga giường với rèm cửa sổ thôi."

Thường Thời Quy mở cửa phòng ngủ chính, ga giường và rèm cửa sổ màu sắc thanh lịch, trên tủ cạnh giường đặt một bình hoa cắm hoa bách hợp đang nở rộ.

"Rất đẹp, "

Bước chân giẫm trên tấm thảm mềm mại, Ninh Tây cười.

"Em rất thích."

"Em thích thì tốt, "

Thường Thời Quy đem chìa khóa xe, thẻ mở cổng, thẻ cửa phòng và mật mã máy tính ở thư phòng giao hết cho Ninh Tây,

"Em cứ coi như em là chủ nhân ở đây."

Ninh Tây cười nhìn Thường Thời Quy, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói:

"Được".

Ninh Tây quay đầu nhìn hoa tươi đang nở rộ ngoài sân thượng, xoa xoa huyệt Thái dương.

"Em hơi mệt, em muốn ngủ một chút, anh cũng nghỉ ngơi một chút đi."

Thấy Ninh Tây mệt nhọc, Thường Thời Quy không thể không lo lắng, liền để Ninh Tây đi ngủ.

"Vậy em ngủ một chút, anh ở phòng bên cạnh, có chuyện gì thì gọi anh. "

Ninh Tây gật đầu, sau đó đẩy Thường Thời Quy ra ngoài cửa:

"Nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối gặp."

"Buổi tối gặp."

Thường Thời Quy giúp Ninh Tây đóng cửa lại, xoay người đến phòng bên cạnh.

Tại ra sáng sớm hôm nay lúc về nước, Thường Thời Quy nghĩ sẽ đem Ninh Tây về nhà chính, nhưng nghĩ Ninh Tây và mẹ mình chưa bao giờ gặp nhau, sợ Ninh Tây không tự nhiên, nên mới mang cô đến đây.

Căn nhà là cha hắn khi còn sống cho hắn, những năm nay mặc dù không ở hàng ngày, nhưng mỗi tháng cũng sẽ đến ở mấy ngày.

Nhà và căn hộ của hắn không ít, nhưng để Ninh Tây đến chỗ khác, đối với Ninh Tây là sự thiếu tôn trọng, chỉ có nhà chính hoặc là nơi này mới có cảm giác xứng với cô ấy.

Trong nhà chính của Thường gia, Đào Tuệ Tuyết ngồi ở dưới tán cây tử đằng chiều, nghe quản gia nói con trai bà đã đem Ninh Tây đến ngôi nhà chồng bà cho con trai trước kia, bà đầu tiên là sững sờ, sau đó liền cười nói:

"Chỗ đó cũng thích hợp."

Bà nhìn tay mình đeo đầy trang sức châu báu, thở dài đặt ly trà xuống, chắc hôm nay bà vẫn chưa được gặp người yêu của con trai rồi.

Chương 72

Ngụy Đông từ trước đến giờ chưa từng nghĩ tới sẽ gặp phải tình huống như bây giờ, chỉ trong mấy giờ, các công ty hợp tác trong nước đều gọi điện thoại tới muốn hủy đơn đặt hàng.

Không biết sau khi tiếp bao nhiêu cuộc điện thoại, Ngụy Đông mệt mỏi uống một một hợp cà phê, giọng nói cũng khàn đi hỏi thư ký:

"Lý Hạo, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Lý Hạo đem một danh sách bỏ trên bàn hắc, đẩy mắt kính trên sống mũi:

"Anh lên mạng xem sẽ biết có chuyện gì."

Ngụy Đông nhìn sắc mặt của Lý Hạo, cảm thấy lo lắng, vừa mở một webpage, ở dưới góc phải tính xuất hiện rất nhiều tin tức.

Đọc hết tất cả tin tức này, bàn tay nắm chuột của Ngụy Đông khẽ run, một hồi lâu mới ngăn cảm xúc mãnh liệt trong lòng:

"Lập tức cho người liên lạc với bên Ninh Tây, mặc kệ phải trả giá bao nhiêu, hí vọng Ninh Tây tha thứ cho Tư Kỳ."

"Tổng giám đốc, bây giờ không thể liên lạc không được người của đại diện của Ninh tiểu thư, bộ phận PR của công ty Cửu Cát đưa đây nhau, không muốn để chúng ta liên lạc với Ninh Tiểu Thư."

Lý Hạo giọng nói bình thản, giống như mọi phiền toái không liên quan đến mình, không hề ảnh hưởng đến mình.

Ngụy Đông lo lắng quá nên cũng không phát hiện ra Lý Hạo có gì đó không đúng:

"Bên phía Ninh Tây kia muốn gì chứ?"

Lý Hạo đưa đơn từ chức trong tay để trước mặt Ngụy Đông:

"Tổng giám đốc, cảm ơn anh những năm nay đã giúp đỡ tôi."

"Cậu có ý gì?"

Nguy Đông không bao giờ nghĩ tới trợ thủ đắc lực của mình lại đột nhiên từ chức, hần kinh ngạc nhìn Lý Hạo, muốn từ trên người hần tìm một đáp án.

"Tổng giám đốc chắc không biết, tôi còn có một em gái, từ nhỏ đã xinh xắn dễ thương, nhưng trước kia đi học bị bạn bè trong trường bắt nạt, mấy năm này vẫn mắc bệnh trầm cảm. "

Lý Hạo rũ mắt xuống, che dấu tâm tình.

"Ba năm trước con bé bắt đầu có khuynh hướng tự sát, nhưng trong nhà không ai biết, nếu như không phải là Ninh tiểu thư phát hiện con bé ở trên mạng nói chuyện, kịp thời khuyên can, có lẽ tôi đã mất đứa em gái này."

Nguy Đông khiếp sợ nhìn Lý Hạo, một hồi lâu mới nói:

"Khó trách lúc trước Tư Kỳ ở tổ phim làm loạn, thái độ của cậu lại kỳ quái như vậy."

"Còn người vẫn luôn có giới hạn cuối cùng, Ninh tiểu thư là ân nhân của cả nhà tôi, tôi không thể thuyết phục được bản thân tiếp tục làm ở công ty, "

Lý Hạo hướng về Nguy Đông cúi đầu, khom người chào.

"Tổng giám đốc, thật xin lỗi."

"Tôi hiểu..."

Nguy Đông cầm lấy đơn từ chức, đặt bút ở phía góc ký tên của mình.

Lý Hạo nhận lấy đơn từ chức đã có chữ ký, đi tới cửa thì quay đầu lại nói:

"Tổng giám đốc, nếu như anh cứ để Nguy tiểu thư làm loạn lên nữa, có thể cả nhà các anh và cả công ty đều sẽ gặp phiền toái, bạn trai hiện tại của Ninh tiểu thư chính là Thường Thời Quy."

Thường Thời Quy?!

Nguy Đông nghe vậy sắc mặt thay đổi, khó trách từ buổi trưa có nhiều người

gọi điện thoại muốn kết thúc hợp tác, nguyên nhân hoá ra là chỗ này.

Thường thị, đây chính là Thường thị, nhà bọn họ lấy cái gì để số với Thường thị?

Nguy Đông sững sờ một hồi, mới cầm điện thoại di động, bấm số điện thoại gọi cho Nguy Tư Kỳ. Bất kể như thế nào, Tư Kỳ nhất định phải công khai xin lỗi Ninh Tây, nếu không hậu quả chỉ sợ cả nhà hắn không gánh được.

Nhưng Nguy Đông không hề biết, cô em gái tốt của hắn bây giờ ở trên mạng vừa mới rước thêm cho hắn một phiền toái lớn.

Kỳ Kỳ: Ninh Tây căn bản không anu, cô ta chỉ đang lợi dụng tình cảm của anh thôi!!! #Thường Thời Quy.

Blog của Nguy Tư Kỳ sớm đã bị mọi người phát hiện, cô ta dù xoá nhiều thứ trong blog, rồi đổi tên, nhiều người cho rằng cô ta đã biết rứt đầu không phát ra tiếng, bây giờ đột nhiên lại lên tiếng lần nữa.

Người vây xem số 1: Đây là não tàn vẫn bị trộm não sao?

Người vây xem số 2: Tiểu Minh gia gia sống một trăm tuổi, bởi vì ông ấy không thích lo chuyện bao đồng. Ninh Tây và Thường Thời Quy tình cảm như thế nào, liên quan gì đến cô?

Người vây xem thứ 3: Làm một người không biết xấu hổ, táng tận lương tâm, thì việc phát ngôn của Nguy Tư Kỳ hiện tại cũng không có gì kì quái. Tám năm trước cô ta cầm đầu nhóm người bắt nạt Ninh Tây, tám năm sau còn cùng những người này nói xấu Ninh Tây, bây giờ còn cố ý đi châm ngòi tình cảm giữa Ninh Tây và Thường Thời Quy, làm người vô sỉ vui lắm sao???

Nguy Tư Kỳ ngời trước máy vi tính, đọc bình luận mắng nhiếc cô càng ngày càng nhiều, tức giận ném ly nước trong tay, sau đó kích động bắt đầu đánh chữ, cùng người trên web mắng nhau.

Kỳ Kỳ: Các người thì biết cái gì, Ninh Tây chỉ là đang diễn trò, cô ta cố ý câu dẫn tổng tài Thường Thị để trả thù tôi. Thường Thời Quy bị người ta lợi dụng còn không biết!

Kỳ Kỳ: Cái gì mà nói tôi hại chết bà của Ninh Tây, cũng không phải là tôi lái

xe đụng ông ta chết. Cần thận tôi tố cáo mấy người tội phỉ báng.

Bạn bè trên mạng: Mau mau đến xem nào tàn, *!

Trước khi Ngụy Tư Kỳ lên tiếng, đám người trên mạng mặc dù phần nộ, nhưng dầu gì còn có lý trí, nhưng khi Ngụy Tư Kỳ vừa lên tiếng lần nữa, đám người trên mạng và người hâm mộ của Ninh Tây cũng không nhịn được nữa, cùng cô ta đối chất.

Bạn bè trên mạng 1: Nói cái gì mà Ninh Tây thậm mền chồng sắp cưới của cô, cái con người mà chỉ có cô cảm thấy hài lòng được thôi, chồng sắp cưới của cô mấy năm nay ra ngoài chơi đùa với bao nhiêu đàn bà, loại đàn ông này cũng chỉ có cô có thể để ý. Cô đem người đàn ông này coi như bảo bối, không có nghĩa là Ninh Tây cũng để ý, vị Trần thiếu gia này có thể so với đầu ngón tay của Thường boss?

Lần này bạn bè trên mạng vung ra nhiều bức ảnh, trong đó nhân vật nam chính là Trần Nhất Tuấn, còn nữ chính... không có nhân vật nữ chính, bởi vì mỗi một bức ảnh là một cô gái khác nhau.

Còn có bạn bè trên mạng cố ý lập một cái bảng so sánh giữa Thường Thời Quy và Trần Nhất Tuấn, sau đó mọi người liền phát hiện, bất kể từ ngoại hình, khí chất, còn cả dòng dõi phẩm đức, Thường boss cũng có thể đè bẹp Trần Nhất Tuấn.

Bạn bè trên mạng 2: Xem xong bảng so sánh, tôi rất muốn hỏi Trần thiếu gia và Ngụy tiểu thư một câu, hai người mặt phải dày đến mức nào, mới cảm thấy Ninh Tây chướng mắt Thường boss, lại vừa ý Trần thiếu gia???

Sự đối lập rõ ràng như vậy, bạn bè trên mạng chỉ số thông minh lại hoàn toàn bình thường, Thường Thời Quy và Trần Nhất Tuấn ai hơn ai, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết.

Vì vậy từ đầu tới cuối nhân vật không hề lên tiếng là Trần Nhất Tuấn bây giờ cũng bị kéo xuống nước, hấn và Ngụy Tư Kỳ đạt được một cái danh xưng mới - - " cuồng tự kỷ ".

Trần Nhất Tuấn từ Hà Đông có được tin tức này, sắc mặt lập tức xám xịt, hấn vội vàng mở máy tính, đọc hết các bình luận trên blog, chán nản buông lỏng con chuột.

"Nhất Tuấn, việc còn chưa tới mức tệ hại nhất, cậu đừng như vậy. "

Sắc mặt Hà Đông cũng không cũng không dễ nhìn, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của bản thân hẳn chỉ có thể tự nâng cao tinh thần khuyên nhủ,

"Trước tiên phải làm cho bác trai tin tưởng cậu đã."

Nếu như đưa con ngoài giá thú mượn chuyện lần này để hạ Trần Nhất Tuấn, chuyện giữ quyền thừa kế lại càng khó khăn hơn.

Vừa mới vừa nói xong, điện thoại di động của Trần Nhất Tuấn liền vang lên, điện thoại gọi đến là mẹ của Trần Nhất Tuấn.

Cầm lấy điện thoại di động, sắc mặt Trần Nhất Tuấn coi như còn nhìn được, nhưng sau khi hẳn tiếp nhận điện thoại sau, cả người ngậy ra như phồng.

Cha của hẳn đề cho đưa con ngoài giá thú kia vào công ty nhậm chức?

Trên web âm ỉ thế nào cũng không ảnh hưởng đến Ninh Tây, đối với cô bây giờ mà nói, đây đều nằm trong dự liệu, cho nên một giấc của cô ở chỗ nhà của Thường Thời Quy hết sức yên ổn.

Khi Thường Thời Quy tỉnh lại, đã hơn sáu giờ chiều, hẳn cầm lấy di động ở đầu giường, bên trong có hai cái tin nhắn, thời gian là cách hai tiếng trước..

Tin nhắn từ trợ lý Từ Châu, nó đi nói rằng Ngụy Tư Kỳ ở trên mạng chửi bậy Ninh Tây.

Đọc xong tin nhắn, Thường Thời Quy khẽ nhíu mày, hẳn mở blog trên điện thoại di động, liền xuất hiện rất nhiều thông báo. Đọc xong, sắc mặt Thường Thời Quy cũng đen như mực.

Thường Thời Quy v: Tây Tây là người như thế nào, không cần người khác phải nói cho tôi biết. Vấn đề này Ngụy tiểu thư lúc ở sân bay hỏi tôi một lần rồi, lần này đáp án của tôi như cũ không thay đổi. Ngụy tiểu thư chắc chưa bao giờ thật lòng thích một người, nên có lẽ không hiểu. Thật lòng thích chính là cho dù Ninh Tây lợi dụng tôi, tôi cũng vui vẻ chịu đựng. Nói không được lịch sự một chút, mắc mớ gì tới cô, là tôi cam tâm tình nguyện!

Mắc mớ gì tới cô, tôi cam tâm tình nguyện!

Chương 73

Những lời này vừa phát lên blog, vô số bạn bè trên mạng ào ào bày tỏ, lời này của Thường boss thật sự là quá ngang ngược, so với trăm câu mắng Ngụy Tư Kỳ của người khác còn hữu dụng hơn.

Cái gì gọi là chân ái? Chẳng phải là đây sao!

Bạn bè trên mạng 1: Trang blog của Thường tổng tài bởi vì chuyện của Ninh Tây mà trong vòng một ngày phát ra bà bài viết, bài viết nào cũng ngắn gọn nhưng độ công phá lại lớn vô cùng.

Người hâm mộ: Ríu rít ríu rít, mặc dù không muốn nữ thần là của người khác, nhưng thấy bạn trai của nữ thần có thực lực mạnh như thế, chỉ một câu nói cũng thể hiện được sự ngang ngược dũng mãnh. Ninh Tây có được một người đàn ông tốt như thế, tôi chỉ có thể rung rung chúc phúc cho hai người, Thường boss, anh nhất định phải đối xử thật tốt với nữ thần nhà tôi!

Người hâm mộ 2: Ngụy Tư Kỳ, lần này cô hài lòng chưa? Cô cho rằng bản thân không có được tình yêu chân chính, thì coi gái khác cũng không có? Nhưng trên thực tế, nữ thần nhà ta so với cô tính mắt hơn nhiều. Không biết vì sao, cô đáng bị mắng, nhưng tôi lại không muốn mắng cô, tôi thấy đồng tình với cô.

Người hâm mộ 3: Ha ha ha, đồng tình cái gì mà đồng tình, con người cô ta như vậy, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng không chữa được, có cái gì đáng giá để đồng tình?

Bình thường vẫn theo dõi blog, nhân viên tập đoàn Thường thị sau khi đọc bài viết thứ ba ông chủ đăng lên trong ngày, không dám tin vào hai mắt của mình, ông chủ, có thể nói ra lời nói cay nghiệt đến thế, đây là ông chủ khí chất ưu nhã lạnh lùng của họ sao.

Nhưng mà... Lời này thực sự rất hả dạ.

Bọn họ chỉ là quần chúng vây xem, cũng thay Ngụy Tư Kỳ đau mặt.

Cái bài viết của Ngụy Tư Kỳ mặc dù có chút nảo nảo, nhưng hết sức ác độc, nếu như ông chủ tâm không vững, thì nó sẽ thành cây gai trong lòng.

Chờ tình yêu cuồng nhiệt đi qua, ông chủ sẽ bắt đầu hoài nghi tình cảm của Ninh Tây đối với hắn, sau đó hai người đi đến đường cùng.

Nhưng bây giờ ông chủ lên tiếng đáp lại, chặn lại lời của Ngụy Tư Kỳ, còn đem mặt mũi cô ta đánh sưng mặt.

Có lẽ đứng trước tình yêu, thì ưu nhã hay phòng độ cũng không quan trọng bằng người mình yêu.

Hôm nay trên quá náo nhiệt, cộng thêm có blog của Thường Thời Quy, làm cho phòng quan hệ xã hội của Cửu Cát không theo kịp bước chân.

Lý Kiến Huy sau khi biết Ninh Tây và Thường Thời Quy có quan hệ tình cảm xong, lập tức rơi vào trạng thái bối rối. Sững sờ một hồi lâu, hắn mới mở miệng hỏi Trương Thanh Vân:

"Ninh Tây và Thường Thời Quy là quan hệ yêu đương nam nữ, sao trước đây cậu không nói cho tôi biết?"

"Tổng giám đốc, việc này trước đây tôi cũng không biết, "

Trương Thanh Vân xác thực không nói việc này cho Lý Kiến Huy biết, nhưng hắn lại không thể để Lý Kiến Huy biết là mình sớm đã biết tình hình.

"Trước kia Thường tiên sinh nói hắn cùng Ninh Tây là bạn bè, tôi cũng không dám nghĩ nhiều, hai người bọn họ thân phận chênh lệch lớn như vậy, tôi làm sao dám nghĩ tới phương diện này?"

Lý Kiến Huy biết lời của Trương Thanh Vân nói cũng đúng, trong ấn tượng của hắn, Thường Thời Quy luôn luôn là người đàn ông có quy tắc, ai cũng không nghĩ hắn có thể công khai chuyện yêu đương cùng nữ nghệ sĩ.

Có thể làm cho công ty mình ở giới giải trí đứng sừng sững không đổ, Lý Kiến Huy cũng không phải người ngu, chỉ sợ trước đó mấy lời đồn đãi đều là thật.

Thường Thời Quy vì Ninh Tây mới nhập cổ phần vào Cửu Cát các loại, lúc trước hắn cũng không biết chuyện này mấy phần thật, mấy phần giả, nhưng để tăng danh tiếng của Ninh Tây, hắn cũng để lời đồn đãi đó đi càng xa càng tốt.

Tuyệt đối không nghĩ tới, việc này là thật, là thật!

Điều mà Lý Kiến Huy cảm thấy may mắn nhất bây giờ là công ty đối với Ninh Tây vẫn luôn rất tốt, không chỉ toàn tâm toàn ý nâng đỡ, còn không ít lần giúp cô chống đỡ chướng khí mù mịt.

Trước kia cảm thấy mọi chuyện rất bình thường, hiện ở hội trường lại thật sự là quá may mắn, Lý Kiến Huy tỏ ra có chút kích động:

"Thanh Vân, may mắn cậu đã thu phục Ninh Tây tiến vào công ty chúng ta!"

Trương Thanh Vân xem vẻ mặt như nhật được vàng của ông chủ, cũng chỉ im lặng không nói gì.

"Bốp!"

Ở Ngụy gia, bàn tay của Ngụy Đông đánh thẳng lên mặt Ngụy Tư Kỳ, hắn yêu thương Ngụy Tư Kỳ nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn ra tay đánh em gái mình.

Ngụy Đông nhìn mẹ mình che chở em gái trong lòng, cả người chán nản ngồi đến trên ghế sofa, thanh âm khàn khàn:

"Mẹ, Ngụy gia chúng ta xong rồi."

"Có ý gì?"

Bà Ngụy nhìn con trai, trong lòng hoảng lên.

"Không, không phải chỉ làmắng mấy lời hơi khó nghe thôi sao, như thế nào...."

Theo suy nghĩ của bà Ngụy, trên mạng huyền não như thế, một vài ngày là qua đi, cùng làm con gái bị ảnh hưởng một chút danh tiếng, ngoài ra còn có thể có hậu quả như thế nào?

Ngụy Đông đến ngẩng đầu nhìn mẹ, mắt toàn tia máu đỏ, hắn cười khổ nói:

"Sự tình đâu có đơn giản như vậy, hai giờ trước, con nhận được toà án gửi thư báo, nói là có người tố cáo công ty chúng ta trốn thuế, tài chính không

rõ."

"Con nói cái gì?"

Bà Ngụ mặt như màu đất.

"Là ai nói hươu nói vượn, không có chứng cứ sao có thể nói lung tung?!"

"Không có chứng cứ, chúng ta sao lại bị khởi tố. "

Ánh mắt Ngụ Đông rơi xuống trên mặt Ngụ Tư Kỳ, trong mắt tràn đầy thất vọng.

"Ba đã bị cơ quan kiểm thuế mang đi, em có biết không?"

Nghe được câu này, Ngụ Tư Kỳ trong lòng như bị đánh một cái, cả người cứng đờ:

"Sao... Sao lại như thế?!"

"Tư Kỳ, không có Ngụ thị chống lưng, em chẳng là gì cả, em biết chứ?"

Ngụ Đông cũng không còn tâm tư trách cứ Ngụ Tư Kỳ.

"Em thành thật nói cho anh biết, chân tướng năm đó là sao, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?"

Bà Ngụ quay đầu nhìn con gái sau lưng, cũng không biết phải nói gì.

"Em..."

Ngụ Tư Kỳ không dám nhìn vào mắt bà Ngụ, cúi đầu né tránh, nói hết mọi việc đã qua, lúc này đây cô không dám có bất kỳ giấu giếm nào, chuyện năm đó Trần Nhất Tuấn nói Ninh Tây thăm mền hấn cũng nói rõ ràng rành mạch.

"Trần Nhất Tuấn nói Ninh Tây thăm mền hấn, em cũng tin là thật, em có đầu óc nữa không?"

Ngụ Đông hận rèn sắt không thành thép nhìn chằm chằm Ngụ Tư Kỳ.

"Cho dù Ninh Tây thăm mền Trần Nhất Tuấn thì thế nào, chỉ cần Trần Nhất

Tuấn không có tâm tư gì, thì em còn phải sợ cái gì? Dem một cô gái nhốt trong kho chứa đồ suốt cả đêm, còn dem túi sách giấu đi, chuyện như vậy em cũng làm ra được? Em có nghĩ tới hay không, nếu như trường học phát sinh hoả hoạn, hoặc có người xấu vào, phát sinh vấn đề gì thì làm sao bây giờ, vì một người con trai, chút lương tri em cũng không có nữa sao?"

"Chỉ là nghĩ dọa cô ấy một lần, em không hề nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện như vậy, "

Ngụy Tư Kỳ vừa khóc nức nở vừa quát lên:

"Cô ta hiện tại làm hại em thậm chí như vậy thậm chí, anh bây giờ còn mắng em?"

"Khi hại Ninh Tây cửa nát nhà tan, em nên nghĩ đến ngày bị cô ấy trả thù "

Ngụy Đông lạnh lùng nhìn đứa em gái được chiều chuộng lớn lên đang đứng trước mặt mình.

"Tu Kỳ, chẳng lẽ đến bước này, em còn không biết hối hận sao?"

Ngụy Tư Kỳ chỉ hai tay bụm mặt khóc thút thít, không trả lời Ngụy Đông.

Nhìn cái dạng này, Ngụy Đông thở dài một hơi, giọng nói mệt mỏi:

"Mẹ, buổi tối còn không về ăn cơm."

Vì để cho ba bình an trở về, hắn nhất định phải ra ngoài cầu xin người giúp đỡ.

Hắn vốn tưởng rằng Ninh Tây chỉ là một nghệ sĩ bình thường, nhưng cho tới hôm nay mới biết, Tư Kỳ trêu chọc phải sát thân.

Ninh Tây này, tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Bà Ngụy nhìn con trai đang rối bời như vậy, chỉ có thể hoang mang lo sợ gật đầu.

Chương 74

Khi Ninh Tây tỉnh lại, trời đã tối đen, cô mặc quần áo tử tế xuống lầu, Thường Thời Quy đã ngồi trên sofa xem báo.

"Tỉnh rồi sao?"

Thường Thời Quy thấy cô đi xuống, buông tờ báo trong tay.

"Buổi tối ăn ở nhà, hay ra ngoài ăn?"

Ở nhà?

Ninh Tây cong khóe miệng.

"Ba mẹ đã nói, ngày đầu tiên dọn nhà, phải ở nhà mình nấu lửa nấu cơm, như vậy mới đúng là nhà."

Đây là lần đầu tiên Thường Thời Quy nghe Ninh Tây chủ động nhắc tới cha mẹ, hắt hơi ngẩn người, nhìn đến nụ cười trên mặt Ninh Tây, cười theo gật đầu:

"Được."

Cơm tối làm cũng đơn giản, hai người ăn cơm xong, ngồi trên sofa xem tivi, sau đó Ninh Tây phát hiện, các đài truyền hình đều đưa tin tức liên quan đến mình.

Khi thấy một MC đang nói đến Thường Thời Quy ngang ngược phản bác Ngụy Tư Kỳ, cô nghiêng đầu nhìn Thường Thời Quy:

"Anh lại làm gì mà em không biết thế?"

Thường Thời Quy đem đĩa trái cây đẩy tới trước mặt cô:

"Không có gì. Em ăn trái cây đi"

"Mắc mớ gì tới cô, tôi cam tâm tình nguyện, "

Ninh Tây cười nhìn hắn, nhíu mày.

"Ừ, ngang ngược thật. Nhưng em thích".

Tiếng cười trầm thấp giống như tiếng đàn cầm, nhẹ nhàng kích thích trái tim Ninh Tây, cô nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, chủ nhân của tiếng cười:

"Anh cười cái gì?"

"Anh cười vẻ mặt của em lúc nãy rất đáng yêu, "

Thường Thời Quy đem Ninh Tây ôm vào trong ngực mình, để tựa ở trên vai của mình.

Cảm thụ được nhiệt độ trên người hắn truyền đến, Ninh Tây cười cười, cảm lấy điều khiến từ xa đôi kính. Làm người trong cuộc, nghe những thứ giải trí bát quái chuyện của mình, cảm giác này hơi có chút xấu hổ nha.

Sáng ngày thứ hai, Ninh Tây ăn xong bữa sáng chuẩn bị đi đến studio, Trương Thanh Vân gọi điện thoại tới, nói là Trần Nhất Tuấn ở trên mạng công khai gửi xin lỗi, Trần gia và Ngụy gia cũng đang nghĩ biện pháp liên lạc với cô.

"Em không muốn gặp họ, "

Ninh Tây nhàn nhạt mở miệng nói.

"Chuyện này phiền công ty mình từ chối thay em."

"Không phiền, "

Trương Thanh Vân nghe giọng nói của Ninh Tây, đoán tâm tình cô không tệ.

"Có muốn nghỉ ngơi vài ngày không, bên tổ phim anh sẽ thương lượng với Lâm đạo diễn, đem cảnh quay của em quay sau?"

"Trong bộ phim phần diễn của em nhiều nhất, em nếu không đi, cảnh quay sẽ không quay được "

Ninh Tây mắt nhìn tài xế lái xe và hộ vệ ngồi ở ghế lái phụ.

"Anh yên tâm, Thời Quy cho hai hộ vệ đi theo em, cho dù có phóng viên tìm tới, cũng không cần lo lắng."

Trương Thanh Vân ngẩn người, hấn ngược lại đem chuyện này quên đi.

"Tốt lắm, có chuyện gì phải gọi điện thoại cho anh, buổi sáng nay anh muốn đi bàn một hợp đồng phát ngôn cho em, nên không có thời gian đến tổ phim, em chú ý một chút."

Cúp điện thoại, Trương Thanh Vân ngẩng đầu nhìn hai mắt sáng quắc của ông chủ đang nhìn mình chăm chăm, sờ sờ mũi:

"Không có việc gì, không có việc gì."

Lý Kiến Huy im lặng gật đầu, công ty Cửu Cát bây giờ chỉ có duy nhất Ninh Tây là nữ nghệ sĩ đang nổi, Lý Kiến Huy đối với Ninh Tây vô cùng coi trọng, cho nên ngày hôm qua biết Ninh Tây cùng Thường Thời Quy có quan hệ tình cảm, mới cảm thấy khiếp sợ như vậy.

Sau khi về đến nhà ngẫm nghĩ một đêm, trong lòng từ mừng thầm dần dần biến thành lo lắng. Thường Thời Quy là thân phận gì, Ninh Tây muốn bước vào Thường gia, không phải là chuyện dễ dàng. Cho dù thành công gả vào Thường gia, chưa chắc đã là gà đồng biến thành phượng hoàng?

Tướng gia địa vị còn không bằng Thường gia, Trần Trân Trân làm vợ hai của Tướng Hồng Khải cuối cùng dẫn đến kết cục gì?

Khi đó tin tức cảnh sát công bố ra ngoài là Trần Trân Trân vì sinh non, mắc phải bệnh trầm cảm, cuối cùng tự sát.

Nhưng sự thật như thế nào, chỉ sợ chỉ có người dưới cửu tuyền là Trần Trân Trân và người lớn trong Tướng gia mới biết.

Trước ngày Trần Trân Trân tự sát ba ngày, Trần Trân Trân còn từng nói với hấn, muốn quay lại màn ảnh. Một diễn viên muốn trở lại giới giải trí, như thế nào trong vòng ba ngày ngăn ngui lại tự sát, là do chuyện gì kích thích nàng?

Hoặc là... Cô ấy cũng không phải là tự sát?

Tướng gia ở đế đô đứng sừng sững nhiều năm, Lý Kiến Huy mặc dù trong lòng nghi ngờ, nhưng lại không dám mở miệng. Hiện thời tám năm qua đi,

hắn lại lần nữa chứng kiến một người so với Trần Trân Trân có thiên phú diễn xuất xuất hiện, khả năng có thể phát triển hơn cả Trân Trân, cũng cùng người đàn ông có xuất thân giàu có yêu đương.

Hắn mặc dù là khắp nơi đều phải nhờ cậy mấy người mang hơi tiền này, nhưng trơ mắt nhìn một cô gái trẻ tuổi rớt xuống hố, không thể không lo lắng.

"Giám đốc, Thường tiên sinh và Tưởng Hồng Khải không giống nhau, "

Trương Thanh Vân đuôi lông mày khẽ nhíu.

"Có lẽ kết cục của Ninh Tây và Trần Trân Trân sẽ không giống nhau."

"Tôi biết, nhưng trong lòng không thể không lo lắng, "

Lý Kiến Huy gõ gõ điều thuốc trong tay, gần đây hắn đang cai thuốc, một điều thuốc cầm trong tay gần nửa giờ, cũng không đốt lửa.

"Trước tiên cứ đi làm việc của cậu đi."

Trương Thanh Vân gật đầu, ra khỏi phòng làm việc.

Đọc theo đường đi gặp được những người khác trong công ty, những người này đều khách khí chào hỏi. Trước đây khi hắn quyết định dồn lực bồi dưỡng Ninh Tây, đem các nghệ sĩ trong tay chuyển nhượng cho mấy người đại diện khác, trong công ty có không ít người ở sau lưng cười nhạo nói hắn ngốc, hiện tại thấy tình hình phát triển của Ninh Tây, lại cùng Thường Thời Quy có quan hệ tình cảm, những người này chỉ sợ ghen tị mắt cũng đỏ rồi.

"Thanh Vân, "

Người đại diện của Chủ Chính Xuyên là Lý Thắng nhìn thấy hắn, mở miệng kêu.

"Anh chờ một chút, có cái này cho anh."

Trương Thanh Vân dừng bước chân, một lát sau thấy Lý Thắng đưa hai hộp chocolate.

"Chính Xuyên phát ngôn quảng cáo cho một hãng chocolate, cho hắn không

ít chocolate, anh cầm hai hộp ném thử, nếu như thích, lần sau lại đưa tới cho anh."

Trương Thanh Vân nhận hai hộp chocolate.

"Cám ơn, một mình tôi ăn không hết, buổi chiều đưa một hộp cho Ninh Tây ném thử."

Lý Thắng là một người đại diện nhanh nhạy, khi Ninh Tây còn mới vào nghề, còn để cho Chu Chính Xuyên dẫn theo Ninh Tây quay quảng cáo, nên Trương Thanh Vân mặc dù nhìn ra được hiện tại hắn cố ý thân cận, cũng không cự tuyệt.

Nghe Trương Thanh Vân mở miệng nói vậy, nụ cười trên mặt Lý Thắng càng thêm thân thiết:

"Không cần khách khí, có cái gì cần, cứ mở miệng là được."

Chờ Trương Thanh Vân cầm chocolate rời đi, nụ cười của Lý Thắng cũng không có dứt. Hiện tại cảm thấy may mắn là trước kia khi Ninh Tây còn chưa nổi, đã đáp ứng đề Chu Chính Xuyên dắt theo Ninh Tây, nếu không lúc này muốn cùng Ninh Tây kéo quan hệ, cũng không có đường mà kéo.

Vốn ở tổ phim một số người đã nhìn ra được Ninh Tây và Thường Thời Quy có quan hệ ái muội, nhưng cũng chỉ nghĩ đến Thường Thời Quy ôm chút tâm tình vui đùa với Ninh Tây mà thôi. Ai mà nghĩ tới Thường Thời Quy lại công khai thừa nhận quan hệ tình cảm với Ninh Tây.

Thường Thời Quy công khai hai người yêu nhau, còn vì Ninh Tây phát lên blog ba bài viết trong một ngày, Ngụy tiểu thư gì đó ở giữa châm chọc gây phiền toái, đều thay Ninh Tây cản lại hết.

Khi Ninh Tây đến tổ phim, bên cạnh còn có hai hộ vệ, không ai cảm thấy lạ. Trong giới nghệ sĩ, cũng không ít người cũng thuê vệ sĩ bảo vệ. Ninh Tây hiện tại chỉ đem theo hai hộ vệ, đã tính là khá khiêm tốn rồi.

Chương 75

Con người vốn kỳ quái như thế, nếu như Ninh Tây và Thường Thời Quy không công khai chuyện tình yêu, lấy thân phận nữ nghệ sĩ mới nổi dẫn theo hai hộ vệ nhất định sẽ có người phía sau nói cô khoe khoang.

Nhưng cô có một bạn trai có tiền, có thân phận, tất cả mọi người không chỉ cảm thấy đó là đương nhiên, còn sẽ cảm thấy cô còn an phận khiêm tốn.

Cũng vì việc Ninh Tây và Thường Thời Quy công khai yêu nhau, khiến thái độ của mọi người trong tổ phim có biến hóa lớn, nhưng lúc Ninh Tây quay phim vẫn như trước, không hề có thái độ tự cao, cảnh nên khóc thì khóc, bị sảy chân thì sảy chân, vẫn chuyên nghiệp như trước, người nhìn vào vừa chua xót vừa bội phục.

Buổi sáng quay phim thuận lợi, buổi chiều Ninh Tây chỉ có hai cảnh diễn, buổi trưa có thể nghỉ ngơi nhiều một chút. Nên khi một người tự xưng là Trần Khải Nhiên gọi điện thoại cho cô, cô rất thanh thản nói chuyện vài câu với người ta.

"Hẹn thời gian gặp mặt?"

Ninh Tây lật kịch bản trong tay, khẽ híp một con mắt.

"Trần tiên sinh, anh không hiểu tôi rồi."

"Tôi ghét Trần Nhất Tuấn không phải giả, nhưng không có nghĩa là tôi muốn hợp tác với con của tiểu tam, "

Ninh Tây cười nhạt một tiếng.

"Mẹ anh biết Trần Quan Vinh đã có vợ, lại cao hứng làm tiểu tam chen chân vào, còn muốn cướp đi hết mọi thứ của mẹ con vợ cả, mẹ con hai người, còn có cha con Trần gia, trong mắt tôi, cũng đều giống nhau."

"Làm người nhớ để cho mình chút mặt mũi, "

Ninh Tây nghe bên kia có tiếng chửi bậy, nhưng vẫn không ngừng nói.

"Không phải là tôi cố ý châm chọc mấy người, nhưng mà, anh, mẹ anh, Trần Nhất Tuấn, Trần Quan Vinh, đều không phải là đồ tốt."

Lười phải nghe đầu bên kia điện thoại chửi bậy, Ninh Tây cúp điện thoại, ném điện thoại qua một bên.

"Cái □□!"

Trần Khải Nhiên nghe trong điện thoại truyền tiếng tút tút, tức giận thiếu chút nữa đem di động ném vào tường.

"Làm sao vậy, Ninh Tây không muốn hợp tác với chúng ta?"

Xa Kiều Kiều thấy sắc mặt con trai nhìn không tốt, cảm thấy có chút không đúng.

"Không phải là Ninh Tây với Trần Nhất Tuấn có va chạm sao, vì sao lại không muốn hợp tác với chúng ta?"

Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, định luật đặt trên người Ninh Tây, lại có thể sai sao?

Trần Khải Nhiên không thể để Xa Kiều Kiều biết Ninh Tây coi thường hai mẹ con mình, đành phải áp chế sự tức giận trong lòng, giải thích với Xa Kiều Kiều:

"Ninh Tây chưa quen với chúng ta, lại có Thường Thời Quy đứng đằng sau, không muốn hợp tác với chúng ta cũng bình thường."

"Nếu như cô ta không có Thường Thời Quy làm bạn trai, mẹ cũng không bảo con nghĩ biện pháp liên lạc với cô ta, "

Xa Kiều Kiều khinh thường hừ nhẹ.

"Một diễn viên như cô ta, có thể làm được gì?"

Trần Khải Nhiên nghe mà không nói gì.

"Phụ nữ thông minh, chỉ cần bắt lấy cổ tay đàn ông thật chắc là được rồi, "

Xa Kiều Kiều nhìn bàn tay trắng nõn của mình, phát hiện móng tay mới làm

có bông hoa bị hồng, lập tức nhú mày.

"Bây giờ còn vào công ty làm việc, phải chú ý Trần Nhất Tuấn, mẹ sợ hấn ở sau lưng cô ý kéo chân con."

"Mẹ yên tâm đi, Trần Nhất Tuấn hiện tại gây ra chuyện mất mặt như vậy, cha đối với anh ta đang bất mãn, anh ta giờ muốn kéo con cũng không kéo nổi."

Chỉ cần nghĩ hiện giờ Trần Nhất Tuấn đang sút đầu mẻ trán, hấn đã cảm thấy hả hê.

Những năm nay Trần Nhất Tuấn làm đại thiếu gia cao cao tại thượng. Mà hấn cùng với mẹ lại thường bị người ở sau lưng nói xấu, những người kia mặc dù bên ngoài nhiệt tình, nhưng hấn biết rõ, những người này trong đáy lòng vẫn coi thường hấn.

Đều là con trai của ba, dựa vào cái gì Trần Nhất Tuấn cao quý hơn hấn.?

"VẬY CŨNG ĐÚNG, MẸ CON BÀ TA BÂY GIỜ CŨNG KHÔNG ĐƯỢC BA CON YÊU THƯƠNG GÌ, "

Xa Kiều Kiều có chút đắc ý giờ cầm lên.

"Nếu như không phải nhà mẹ đẻ bà ta có chút quyền thế, ba con sớm bỏ bà ta từ lâu rồi."

Trên mạng Trần Nhất Tuấn công khai hướng Ninh Tây xin lỗi, ngôn ngữ thành khẩn, nhưng Ninh Tây thủy chung không trả lời. Ngụy Tư Kỳ có thái độ ác liệt, còn thái độ của Trần Nhất Tuấn tỏ ra mười phần thành ý cả mười, bắt đầu đã có người cảm thấy hấn ít nhất biết sai, biết sửa, còn có thể cứu vãn, Ninh Tây lại không lên tiếng đáp lại, Ninh Tây Như vậy có chút quá đáng.

Đi ngang qua mà thôi: Hấn có nên được tha thứ hay không, không phải do chúng ta định đoạt, mà là do Ninh Tây quyết định. Các người không phải Ninh Tây, không trải qua cực khổ mà cô ấy phải trải qua, cho nên ngậm miệng đi, đừng làm thánh mẫu sau bàn phím.

Bài viết này đăng lên khiến tất cả mọi người tỉnh táo lại. Trần Nhất Tuấn lời xin lỗi hết sức thành khẩn, nhưng cha mẹ Ninh Tây cũng không thể trở về

được, thời gian cũng không quay lại được, một câu thực xin lỗi có thể đền bù tất cả tổn thương sao?

Giải trí bát quái tiêu ca: Nếu thực sự có thành ý, trực tiếp đến trước mặt Ninh Tây chịu đòn nhận tội. Ở trên mạng viết mấy lời xin lỗi này, là viết cho mấy người ngồi sau màn hình đọc mà thôi?

Giải trí bát quái tiêu ca chính là người lúc trước đào ra bằng cấp của Ninh Tây, blog của người này có lượt theo dõi không ít, đăng bài viết vừa rồi, được không ít người đồng ý.

Đúng rồi, nếu quả thật có thành ý, ở trên mạng nói nhảm nhiều như vậy có ích lợi gì, trực tiếp đến trước mặt Ninh Tây xin lỗi đi.

Ninh Tây sống trong cùng một thành phố, còn sợ tìm không ra người.

Kết thúc một ngày quay phim, Ninh Tây vừa ngồi vào xe, ngày lập tức có vài phóng viên đến vây quanh, rất nhanh phóng viên đến càng ngày càng nhiều, nửa bánh xe cũng khó lăn.

Nhìn thấy tình huống này, hai hộ vệ đi theo Ninh Tây lập tức xuống xe, muốn đem mấy phóng viên cản ở trước xe kéo ra.

"Ninh Tây, Trần Thiệu gia công khai xin lỗi cô, xin hỏi cô có tiếp nhận lời xin lỗi của hắn không?"

"Ninh Tây, Thường tiên sinh đã công khai tình cảm của hai người, hai người có kế hoạch sẽ kết hôn không?"

"Xin hỏi, cô lúc học cao trung đã thầm mến Trần Nhất Tuấn sao?"

Ninh Tây kéo cửa xe xuống, nhìn phóng viên bên ngoài cố gắng duỗi dài micro và máy ghi âm muốn phỏng vấn cô, tháo khẩu trang xuống:

"Đến hiện tại, chưa có ai đứng trước mặt tôi nhận lỗi với tôi về việc trước kia."

"Ý của cô là, những bạn học năm đó bắt nạt cô, vẫn không chủ động liên lạc với cô?"

Ninh Tây không trả lời vấn đề này, ngược lại nhắc tới chuyện tình cảm của

cô và Thường Thời Quy:

"Tôi và Thời Quy vẫn chỉ đang trong giai đoạn yêu đương tìm hiểu, vẫn chưa suy tính tới việc sẽ kết hôn trong tương lai gần đây, cảm ơn mọi người quan tâm đến việc này của tôi.."

"Vậy chuyện năm cô thăm mền Trần Nhất Tuấn, là thật hay giả?"

Nghe còn có phóng viên kiên trì không ngừng hỏi vấn đề này, Ninh Tây thiếu chút nữa tức cười, nói khó nghe một chút, cô năm đó không hề coi trọng Trần Nhất Tuấn, còn có thể thăm mền anh ta?

"Tôi năm đó chỉ tập trung vào thi cử, cả ngày đều lo nhớ công thức, nhớ cách giải bài, nào có tính lực nhớ thương thăm mền người khác. "

" Lớp chọn trường điểm của thành phố, đề kiểm tra rất khó đấy."

Phóng viên: Mặc dù Ninh Tây nói rất ôn nhu, nhẹ nhàng, nhưng trong ý tứ rõ ràng là "Trần Nhất Tuấn là ai, to sao phải coi trọng anh ta"?

Nhưng mà... Lớp chọn trong trường điểm của thành phố, đề kiểm tra cực kì khó là thật đó.

Trên thực tế, có thể thi được vào trường này, chắc chắn đã không phải chuyện dễ, còn chưa kể thi được vào lớp chọn của trường.

Ninh Tây nói như vậy cũng coi như hợp lý, chỉ tập trung cho học hành rồi thi cử, cô ấy còn lòng dạ nào đi thăm mền hot boy.

Chương 76

Sau khi đoạn video phỏng vấn Ninh Tây đăng lên mạng, mọi người đều cảm thấy... Ninh Tây nói rất đúng.

Đối với mấy người hóng chuyện trên mạng, chuyện náo nhiệt cũng chỉ có thể duy trì vài ngày. Mỗi ngày khắp các nơi đều xảy ra vô số chuyện, chuyện cũ chưa qua, chuyện mới đã tới. Chuyện của Ninh Tây mặc dù rất lớn, nhưng qua vài ngày, đám người trên mạng cũng dần dần không chú ý nhiều nữa, nhưng trong lòng đã bắt đầu thấy yêu mến Ninh Tây.

Mà hiện tại công ty Ngụy thị vì bị các công ty cùng ngành cạnh tranh, chèn ép, thiếu chút nữa sẽ đóng cửa.

Trần Nhất Tuấn lúc này còn giải trừ hôn ước với Ngụy Tư Kỳ, nhưng Ngụy Tư Kỳ cũng không phản đối. Ngụy Tư Kỳ bung ly cả phê trên bàn uống một ngụm, cả phê đắng kích thích vị giác của cô, làm cho cô thiếu chút nữa là rơi lệ.

"Tư Kỳ, xin lỗi."

Tròng mắt Trần Nhất Tuấn đầy tia máu, chắc hẳn mấy ngày gần đây không nghỉ ngơi tốt.

"Hy vọng em có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn anh."

"Nhất Tuấn, "

Ngụy Tư Kỳ giọng nói khàn khàn,

"Chúng ta ở cùng một chỗ đã bao nhiêu năm?"

Trần Nhất Tuấn ngẩn người, không nói gì.

"Chín năm, "

Ngụy Tư Kỳ kinh ngạc mở to mắt, đột nhiên cười to.

"Em thật sự rất ngốc."

Nếu như năm đó cô phát hiện Trần Nhất Tuấn có cảm tình với Ninh Tây, lựa chọn buông tay, kết quả chắc chắn sẽ tốt hơn? Ít nhất ba của cô sẽ không ngồi tù, mẹ cũng sẽ không oán trách cô, anh trai cũng sẽ không nhìn cô như nhìn người lạ.

Có có bao nhiêu người ở sau lưng nói cô là tội phạm giết người.

Thật sự buồn cười, năm đó cô khiến cho Ninh Tây chịu khổ, bây giờ báo ứng đến trên thân cô rồi.

"Anh đi đi."

Ngụy Tư Kỳ để ly cà phê xuống, nhìn thẳng Trần Nhất Tuấn, đột nhiên nghĩ tới Thường Thời Quy. Nhiều năm như vậy, cô mới biết được nếu người đàn ông thật sự yêu một cô gái, thì như thế nào?

Trần Nhất Tuấn cho rằng Ngụy Tư Kỳ sẽ cãi lộn với hắn, thậm chí tức miệng chửi ầm lên, nhưng không nghĩ tới là đối phương lại bình tĩnh đồng ý nhanh như thế.

"Tự chăm sóc bản thân cho tốt, tạm biệt."

Trần Nhất Tuấn cầm lấy di động trên bàn, xoay người định đi.

"Trần Nhất Tuấn, anh có hối hận không?"

Ngụy Tư Kỳ đột nhiên gọi hắn lại,

"Mấy năm nay anh vẫn lén lút tìm Ninh Tây, là vì áy náy hay còn vì một lý do khác?"

Trần Nhất Tuấn quay đầu lại nhìn Ngụy Tư Kỳ, cô ấy cầm ly cà phê, nụ cười trên mặt vô cùng khó hiểu.

Thấy hắn như vậy, Ngụy Tư Kỳ cười, sau đó lại rơi lệ:

"Anh, chính là đồ cặn bã."

Ngụy Tư Kỳ giơ tay lên, đem ly cà phê trong tay hất lên mặt Trần Nhất Tuấn.

Cà phê không nóng, nhưng tất cả mọi người trong quán cà phê đều chú ý tới cảnh này, khiến cho Trần Nhất Tuấn mất mặt. Nhưng là khi hắn lau sạch sẽ cà phê trên mặt, Ngụy Tư Kỳ đã cầm túi đi ra khỏi quán cà phê.

Hắn cúi đầu nhìn nhìn áo khoác lấm lem cà phê, không cần ngẩng đầu cũng biết người xung quanh đang nhìn mình cười nhạo, vì vậy bước nhanh đi ra quán cà phê.

Mọi chuyện diễn ra lại có người quay được, làm nhòa khuôn mặt của hai người bọn họ, đem đăng lên mạng.

Vốn chỉ là chuyện nam nữ chia tay bình thường, nhưng khi nghe được cô gái gọi tên người đàn ông, lại cảm thấy cái tên này hết sức quen tai.

Trần Nhất Tuấn? Tư Kỳ?

Đây không phải là đôi câu năm nữ làm hại Ninh nữ thần cửa nát nhà tan sao?

Hai người này chia tay? Thật sự đáng tiếc, rõ ràng có thể cùng ở một chỗ làm tổn thương lẫn nhau, vì sao lại muốn chia tay?

"Ninh Tây, thực sự không cần người thế thân?"

Lâm Thư Kiệt đứng trên bậc cầu thang, có chút bận tâm hỏi Ninh Tây.

"Cảnh quay này rất nguy hiểm đấy."

Vì Ninh Tây là nữ diễn viên chính đen đủi mọi lúc mọi nơi, nên chuyện sảy chân, vấp ngã là chuyện bình thường. Nữ chính là một cô gái xinh đẹp, hài hước, thời khắc máu chót vẫn luôn là người tự tin. Nhưng thường thì không quá ba giây, hình tượng mỹ nữ xinh đẹp sẽ bị phá vỡ bởi những tai nạn xúi quẩy ập tới.

Cảnh quay sắp tới là cảnh nữ chính sảy chân ngã từ trên bậc cầu thang lăn xuống, cuối cùng nằm trước ống quần tây của nam chính.

"Không thành vấn đề, chúng ta chuẩn bị bắt đầu đi."

Ninh Tây ở nước ngoài quay không ít lần cảnh như thế này, biết rõ phải làm thế nào để bảo vệ mình không bị thương.

Lâm Thư Kiệt thực sự cũng muốn để Ninh Tây tự diễn, nhưng cố kị thân phận cô bây giờ, nhờ may có chuyện gì.... mới muốn tìm người diễn thế thân cảnh này cho Ninh Tây. Nhưng Ninh Tây cũng không muốn dùng đến diễn viên thế thân, trong lòng Lâm Thư Kiệt đối với Ninh Tây lại càng vừa ý.

Cảnh quay chính thức bắt đầu, Ninh Tây mặc váy xinh đẹp, tóc quăn, môi đỏ mọng đi ra cửa chính, cô vừa mới bàn xong một vụ làm ăn, trong lòng đang rất hăng hái.

"Máy quạt gió chuẩn bị, máy quay số 3 chú ý đặc tả."

Gió nổi lên, sợi tóc khẽ bay lên, vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, đặc biệt là lúc nghiêng đầu nhìn qua, đôi mắt muốn đem linh hồn của người ta hút vào.

Sau đó ở trong nháy mắt này, đại mỹ nữ này liền té ngã, cả người tròn vo như bí đao, lăn xuống hết bậc cầu thang.

"Máy quay số 1, quay gần hơn nữa. "

"Máy quay lại gần hơn nữa, Ninh Tây ngẩng đầu chậm một chút, chú ý ánh mắt."

Cô gái quỳ rạp trên mặt đất, đầu tóc tán loạn, khắp người bụi bặm, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, cặp mắt long lanh đầy nước, đủ để cho tất cả mọi người nhìn thấy đều thương xót.

"Cắt!"

Lâm Thư Kiệt đứng lên, đi đến trước mặt Ninh Tây:

"Ninh Tây, có bị thương không?"

Cao Lập đem Ninh Tây đỡ lên, hấn ngẩng đầu nhìn bậc cầu thang cao trước mặt, nhin không được ở trong lòng hít một hơi dài.

Một người đàn ông to cao như hấn cũng không dám lăn từ trên đó xuống, Ninh Tây lại liều mạng như thế.

Cao Lập còn nghĩ, Ninh Tây có Thường Thời Quy là bạn trai, muốn gì mà chẳng được, vì sao quay phim còn liều mạng như thế?

"Không có việc gì, Lâm đạo diễn, tiếp tục quay cảnh tiếp theo đi."

"Có muốn nghỉ ngơi một chút không."

Lâm Thư Kiệt nhìn Ninh Tây khắp người bụi bặm, thấy thương lòng.

"Không cần."

Ninh Tây cười cười, ý bảo có thể tiếp tục bắt đầu.

Mấy cảnh quay kế tiếp cũng rất thuận lợi, Lâm Thư Kiệt xem lại các cảnh quay, hài lòng gật đầu, với tiến độ này, rất nhanh là có thể đóng máy.

Nếu như thuận lợi, còn có thể chiếu phim trước khi tết đến.

Lúc Thường Thời Quy xuất hiện ở tổ phim, Lâm Thư Kiệt mới biết, khó trách lúc quay phim Ninh Tây vội như thế, nói nghỉ cũng không nghỉ, hóa ra là có hẹn với bạn trai.

"Lâm đạo diễn, ngày mai gặp."

Ninh Tây đổi đồ hóa trang, so với trang điểm khi quay phim nhạt đi rất nhiều.

Lâm Thư Kiệt nhìn Thường Thời Quy đứng ở một bên trầm mặc chờ Ninh Tây, cười ha hả nói tạm biệt.

Chương 77

Chờ Ninh Tây và Thường Thời Quy rời đi, trợ lý của Lâm Thư Kiệt mới lại bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói:

"Đạo diễn, vừa rồi Ninh Tây quay cảnh lặn xuống từ cầu thang xuống, sắc mặt Thường tiên sinh rất đen đấy."

"Anh ta lúc đó cũng ở đây?"

Lâm Thư Kiệt kinh ngạc nhìn trợ lý.

Trợ lý gật đầu.

"Nhưng có thể là sợ ảnh hưởng Ninh Tây quay phim, nên vừa rồi đứng ở trong góc không lên tiếng."

Lâm Thư Kiệt nghe vậy gật đầu, im lặng.

"Đạo diễn, anh nói xem liệu Thường tiên sinh có thể nghĩ lầm là chúng ta cố ý gây khó dễ cho Ninh không?"

"Người ta là tổng tài công ty lớn đấy, cậu cho là anh ta cũng ngốc như cậu?"

Lâm Thư Kiệt tức giận nhìn trợ lý.

"Đừng có suy nghĩ lung tung."

"Gần đây mới khai trương một nhà hàng, nghe nhân viên công ty anh nói hương vị cũng không tệ lắm, "

Ánh mắt Thường Thời Quy rơi xuống khuỷu tay trắng nõn của Ninh Tây, có một vùng máu ứ đọng thâm tím, chắc là do lúc quay phim mà có.

"Chúng ta đi nếm thử nhé?"

"Được, đi thử xem sao"

Ninh Tây cười tủm tỉm gật đầu.

Chuyển vào chỗ ở mới, cô ngủ rất tốt, thuốc an thần cũng lâu rồi không cần dùng tới, làm cho tâm tình cũng cả ngày cũng rất tốt.

Ninh Tây cho rằng Thường Thời Quy nói đến chỉ là nhà hàng bình thường, ai biết nhà hàng này lại ở một chiếc thuyền lớn, nhìn phong cách bài trí, chắc chắn phải đầu tư không ít

"Chắc hẳn công ty anh tiền lương cao lắm nhỉ? "

Ninh Tây chọn vị trí gần cửa sổ ngò xuống, gió đêm nhẹ nhàng thổi trên mặt, mang theo một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

"Coi như không tệ, "

Thường Thời Quy nhìn trên mặt sông ánh đèn chiếu long lanh, lại nói.

"Em gầy quá, cần phải bồi bổ một chút."

"Còn bồi bổ nữa, về sau không ai thèm tìm em chụp ảnh, quay phim mất "

Ninh Tây uống một ngụm trà,

"Nếu như em không tiến vào giới giải trí, sau khi về nước cũng nghĩ sẽ đến Thường thị xin việc."

"Thật đáng tiếc."

Thường Thời Quy nhin không được nghĩ nếu như Ninh Tây làm việc ở Thường thị, hẳn với Ninh Tây khi nào thì gặp được nhau.?

"Thường thị có nhiều chi nhánh, nếu em có làm việc ở các chi nhánh công ty anh, có lẽ lúc này chúng ta vẫn chưa gặp mặt nhau."

Nói đến đây, Ninh Tây nhin không được ngẩng đầu nhìn Thường Thời Quy cười cười.

Nhưng sau khi nhìn thấy cách đó không xa một người đang đi tới, nụ cười trên mặt nhạt vài phần.

Chú ý tới sắc mặt biến hóa của cô, Thường Thời Quy quay đầu nhìn thoáng

qua, cách đó không xa Trần Nhất Tuấn và vài người trẻ tuổi đang đi tới bên này.

Lúc này Trần Nhất Tuấn cũng thấy Ninh Tây và Thường Thời Quy, sắc mặt khê biến, bước chân ngừng lại.

Có người đi cùng không hiểu hỏi:

"Làm sao vậy?"

"Không có gì, "

Trần Nhất Tuấn thu hồi ánh mắt.

"Gặp được người quen."

Đi ở bên cạnh hắn là Hà Đông sắc mặt cũng không được tự nhiên, hắn không nghĩ tới sẽ gặp Ninh Tây ở đây, hắn nhìn người ngồi ở đối diện Ninh Tây là Thường Thời Quy, trong lúc nhất thời không biết có nên tiến đến hay không.

"Đây không phải là tổng tài Thường thị sao?"

Có người nhận ra Thường Thời Quy, lập tức tất cả mọi người đã hiểu được vì sao Trần Nhất Tuấn phản ứng không được bình thường.

Chuyện Trần Nhất Tuấn, Ngụy Tư Kỳ và nữ diễn viên nào đó bây giờ cả nước đều biết. Nếu như chỉ là nữ diễn viên bình thường, việc này qua vài ngày coi như xong, nhưng nữ diễn viên này còn là bạn gái của Thường Thời Quy.

Trần Nhất Tuấn đắc tội vị này, phiền toái chắc chắn không ít.

"Ninh Tây, "

Trần Nhất Tuấn do dự một chút, đi đến trước mặt Ninh Tây,

"Đã lâu không gặp."

"Tốt nhất là không gặp."

Ninh Tây đặt chén trà xuống, mí mắt sụp xuống, có chút lạnh nhạt.

Trần Nhất Tuấn nghe nói như thế, sắc mặt khó xử, hấn cắn cắn quai hàm, tiếp tục nói:

"Chuyện trước kia, tôi... Thực sự xin lỗi."

Đuôi lông mày Thường Thời Quy khẽ nhúc nhích, nhưng chỉ nhìn Ninh Tây không nói gì.

"Lúc trước không đứng ra, hiện tại nói xin lỗi thì có ích lợi gì, "

Ninh Tây phìền chán nói.

"Anh đi đi, tôi không muốn gặp lại anh."

Trần Nhất Tuấn còn muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị Thường Thời Quy cắt đứt.

"Trần tiên sinh, bây giờ là thời gian tôi và Ninh Tây ăn tối, "

Thường Thời Quy sắc mặt không một chút thay đổi nói.

"Chỉ sợ không thích hợp để nói chuyện phiếm."

"Thực xin lỗi, Thường tiên sinh, chúng tôi đi ngay."

Hà Đông giữ chặt cánh tay Trần Nhất Tuấn, một bên kéo hấn, một bên nhìn Thường Thời Quy và Ninh Tây nói xin lỗi.

"Quấy rầy đến hai người dùng cơm, ngại quá."

Trần Nhất Tuấn tùy ý để Hà Đông kéo đến một bàn khác cách Ninh Tây khá xa, cả người sụp xuống.

"Nhất Tuấn, "

Hà Đông nghiêm túc nhìn Trần Nhất Tuấn.

"Đừng xuất hiện trước mặt Ninh Tây nữa, cậu không thấy kết cục của Ngụy gia sao?"

Trần Nhất Tuấn ngẩng đầu nhìn Hà Đông:

"Câu nói chuyện của Ngụy gia, là do Thường Thời Quy làm?"

Khó trách Ngụy gia suy tàn nhanh như vậy, bác Ngụy cũng bị bắt, hóa ra là do Thường Thời Quy ra tay.

Hà Đông lắc đầu:

"Tớ không dám khẳng định, nhưng việc này khẳng định có liên quan đến anh ta, cậu... Đừng theo bước chân của Ngụy Tư Kỳ."

Trần Nhất Tuấn nghe nói như thế, cúi đầu không mở miệng, hai người đi cùng kia cũng hai mặt nhìn nhau, trong lòng bắt đầu hồi hận hôm nay đã đi ăn cùng Trần Nhất Tuấn.

Nhờ mãi khiến Thường Thời Quy nghĩ bọn họ là người cùng phe với Trần Nhất Tuấn, thì làm sao bây giờ?

Trần Nhất Tuấn xuất hiện, cũng không quá ảnh hưởng đến khẩu vị của Ninh Tây, cô và Thường Thời Quy ăn tối xong, về đến nhà tắm rửa, liền nằm trên giường chuẩn bị đi ngủ.

"Tút tut."

Điện thoại di động rung hai lần, Ninh Tây với tay lấy điện thoại di động, một email được gửi đến.

Xem xong email, Ninh Tây trầm tư một lát, gửi lại mấy chữ.

(tạm thời vẫn không thể động.)

Xóa email đã gửi và đã nhận, tắt điện thoại di động.

Ngoài cửa, Thường Thời Quy gõ cửa phòng của Ninh Tây, cô mở cửa, nhìn thấy hần bung một ly sữa nóng đứng ở ngoài cửa.

" Trước khi đi ngủ uống chút sữa đi, "

Thường Thời Quy đem ly sữa đến tay Ninh Tây, cúi người hôn trán cô.

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Ninh Tây trở lại gian phòng, đóng cửa lại, sau đó sờ sờ cái trán, cúi đầu uống một ngụm sữa nóng.

Trong lòng vị ngọt lan tràn.

Chương 78

Sau đó một đoạn thời gian, vì (vận may liên tục) muốn chiếu luôn trước tết, nên toàn bộ tổ phim đều bận rộn, có đôi khi Ninh Tây vì phải quay cảnh vào chụp ban đêm, thường bận đến rạng sáng hai ba giờ mới có thể về.

Làm nghệ sĩ, đồng hồ sinh vật gần như không có quy luật, Ninh Tây uống hai cái ngụm cà phê, đờ xuống cơn muốn ngủ, ngẩng đầu lên cho thợ trang điểm trang điểm lại cho cô.

Cảnh quay tiếp theo là nữ chính rơi xuống nước, nam chính vốn sợ nước thấy được, không chút nghĩ ngợi nhảy xuống cứu, kết quả ngược lại là nữ chính cứu nam chính lên.

Vì quay cho tốt cảnh này, tổ phim cố ý cho thuê một sân bãi trống, có khu nhà cao cấp, bãi cỏ, còn có hồ bơi, là cảnh diễn ra yến hội nhà giàu.

Bạn đêm mùa thu đã lạnh, Ninh Tây mặc lễ phục dạ hội, trên người khoác khăn lông dày, vuốt vuốt cái trán. Cô cảm thấy đầu có chút choáng váng, nhưng cảnh quay sắp bắt đầu, tổ phim tốn không ít công sức chuẩn bị, nên lúc này cô không diễn sẽ uổng phí công sức của mọi người.

Bảo Tiểu Dương cầm sẵn cho mình hai viên thuốc cảm mạo, thấy mặt mũi Tiểu Dương lo lắng, Ninh Tây vươn tay nhéo nhéo mặt:

"Không sao đâu, đừng lo lắng."

"Ninh Tây, Lâm đạo diễn bảo cô qua đó một chút."

Một nhân viên của tổ phim đi đến, thấy trợ lý của Ninh Tây trong tay còn đang cầm hai viên thuốc và ly nước, ân cần hỏi,

"Ninh Tây, cô ngã bệnh sao?"

Đêm nay chuẩn bị kỹ càng như thế, Ninh Tây mà ngã bệnh, làm sao có thể quay được?

"Cảm vật thôi"

Ninh Tây nhìn nhân viên này cười cười, đứng dậy hướng về phía Lâm đạo diễn đi đến.

Thấy cô như vậy, nhân viên làm việc cũng không hỏi nhiều, đành phải đi theo.

"Ninh Tây, lại đây cùng Cao Lập bàn một chút về cảnh quay, "

Lâm Thư Kiệt thấy Ninh Tây đi lại, hướng về cô vẫy vẫy tay.

"Cảnh quay này là lúc hai nhân vật chính tình cảm đạt đến cao trào, cho nên chúng ta hạn chế dùng diễn viên thế thân. Chờ đến khi rơi xuống nước, hai người đều phải diễn làm sao cho người xem vừa thấy được sự sợ hãi vừa cảm thấy khôi hài, cảnh này có thể làm được không?"

Ninh Tây liếc mắt nhìn hồ bơi trong suốt bên cạnh, gật đầu.

Cao Lập vốn chỉ là diễn viên loại hai, có thể diễn trong phim điện ảnh của Lâm Thư Kiệt đã là đột lắm rồi, đừng nói hẳn phải nhảy xuống hồ bơi, dù nói hẳn nhảy xuống hố rác, hẳn cũng có thể nhảy xuống.

"Hai người đừng sợ, nhân viên cứu hộ đứng bên cạnh bồn nước, sẽ không để sự cố phát sinh. "

Lâm Thư Kiệt thấy hai người đều rất phối hợp, hài lòng gật đầu,

"Đi chuẩn bị một chút, chúng ta bắt đầu quay."

"Vai phụ chuẩn bị."

"Nữ số hai đứng một chỗ, những người khác chú ý chỗ đứng không che khuất ống kính, "

Lâm Thư Kiệt giơ cao tay.

"Bắt đầu, diễn!"

"Àm!"

Nữ chính rơi xuống nước, tóc đen nhánh như tảo biển tản ra, làn váy trong nước chập chờn, giống như đoá hoa màu đỏ diễm lệ nở rộ.

Đây là cảnh khi nữ chính rơi xuống nước, lúc nam chính nhìn thấy chính là hình ảnh đẹp như thế.

Ninh Tây cảm giác lỗ tai, lỗ mũi đều đầy nước, kém chút nữa là theo bản năng vùng vẫy.

Khi rơi xuống nước, Ninh Tây cảm thấy toàn bộ thế giới đều an tĩnh, cách một màn nước, trăng trên trời cũng méo mó.

Lâm Thu Kiệt cũng không nghĩ Ninh Tây thích ứng với cảnh quay nhanh như thế. Coi như là siêu sao diễn xuất, khi mới vừa rơi xuống nước, cũng sẽ theo bản năng giãy giụa.

Một người có thể không chế được bản năng, điều khiển hoạt động này của mình trong lúc nguy cấp, người bình thường không phải ai cũng làm được. Lâm Thu Kiệt xem hình ảnh quay được chưa qua hậu trường chỉnh sửa đã đẹp mắt, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Lúc này nhân viên cứu hộ đã đem Ninh Tây kéo lên.

Sau đó cảnh tiếp theo là cảnh Ninh Tây ở trong nước giãy giụa kinh hoàng trông rất chật vật, là cảnh tượng mà nữ phụ thấy được.

Loại đối lập trong mắt người nhìn này chính là yếu tố gây hài hước trong cảnh quay.

"Khụ khụ, "

Ninh Tây nhéo nhéo mũi, hít sâu một hơi, rùng mình.

Nhân viên làm việc đưa tới cho cô một ly nước ấm, miễn cưỡng hai hớp.

Lo lắng thời gian càng kéo dài, Ninh Tây không chịu nổi, cho nên tiếp tục quay để nghỉ sớm. Cao Lập diễn xuất xuất sắc, cùng Ninh Tây hợp tác gần một tháng, coi như là ăn ý, cho nên cảnh tiếp theo hoàn thành nhanh chóng.

Quay hết tất cả các cảnh quay, Ninh Tây mặt muốn đông lạnh, thay quần áo, sấy khô đầu tóc xong, sắc mặt cô cũng không có đẹp mắt lên được bao nhiêu.

Nhân viên làm việc đang thu dọn đồ đạc, ngẩng đầu thấy một người đàn ông mặc tây trang chắn trước mặt, hấp hướng nhìn lên, đây không phải là đại boss Thường thị Thường Thời Quy sao?

Đây là... tới đón Ninh Tây về nhà?

"Thường tiên sinh, Ninh Tây ở trong phòng nghỉ tháo trang sức, anh qua bên kia tìm cô ấy."

Nhân viên làm việc trên mặt mang theo nụ cười, chỉ phương hướng cho Thường Thời Quy.

"Cám ơn."

Thường Thời Quy nói một tiếng cảm ơn, nhắc chân đi theo hướng được chỉ.

Nhân viên làm việc ngược nhìn bóng lưng cao lớn, nhìn không được cảm khái, Thường Thời Quy đối với Ninh Tây thật không tệ, Ninh Tây quay phim muộn, đều sẽ đích thân đến đón.

Nếu như là người khác, chu đáo một chút cũng chỉ phải tài xế đến đón, nhưng mà Thường Thời Quy không phải chỉ một lần nguyện ý buổi tối khuya tự mình đi, cái này không phải là chân ái thì là cái gì?

Thường Thời Quy mới vừa đi tới bên ngoài phòng nghỉ, đã nghe bên trong truyền đến tiếng ồn ào.

"Ninh Tây! Cô làm sao vậy?!"

"Cầm khăn lông đến."

"Ninh Tây té xỉu, mau đỡ cô ấy!"

Rầm

Tiếng mở cửa khiến mọi người trong phòng đều giật mình, xoay người nhìn lại, Thường Thời Quy đang đi nhanh tới.

"Thường tiên sinh..."

Tiểu Dương thấy sắc mặt Thường Thời Quy quá khó coi, lập tức khiếp đảm

rút cổ một cái.

Thường Thời Quy không để ý đến Tiểu Dương, hần sờ sờ cái trán Ninh Tây, nhiệt độ cao đến dọa người.

"Nóng."

Người bên trong phòng lúc đó đều run rẩy, rõ ràng Thường Thời Quy lời khó nghe gì cũng chưa nói, bọn họ đã cảm thấy có chút sợ hãi?

Ôm lấy Ninh Tây, Thường Thời Quy nói với hai hộ vệ đi cùng Ninh Tây:

"Đi lái xe, tới bệnh viện ngay lập tức."

Tiểu Dương ngăn người, xoay người cầm lấy túi xách Ninh Tây, đi theo ra ngoài.

Lâm Thư Kiệt nghe được tin Ninh Tây té xỉu thì Ninh Tây đã bị Thường Thời Quy mang đi.

"Gọi cho trợ lý hoặc người đại diện của Ninh Tây, ngày mai diễn viên chính với tôi cùng đi thăm",

Lâm Thư Kiệt nhớ tới, lúc quay phim sắc mặt Ninh Tây không tốt lắm. Khi đó hẳn cho là vì quá lạnh nên không chú ý, không nghĩ tới là ngã bệnh.

Không bao lâu, Lâm Thư Kiệt nhận được điện thoại của Trương Thanh Vân.

Trương Thanh Vân nói xin lỗi, nói Ninh Tây khiến mọi người lo lắng, hiện tại người đã đưa đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra nói chỉ là cảm mạo bình thường, nhưng vì không nghỉ ngơi tốt mới ngất xỉu, mong mọi người yên tâm.

Cúp điện thoại, Lâm Thư Kiệt ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm, bộ phim quan trọng nhất là nữ chính, Ninh Tây xảy ra chuyện gì, bộ phim quay không nổi nữa.

Đương nhiên, quan trọng hơn là thái độ của Trương Thanh Vân, không trách bên phía tổ phim, dù sao Ninh Tây ngã bệnh một phần là do cảnh quay dưới nước.

Chương 79

Hành lang bệnh viện rất dài, Ninh Tây ngẩng đầu lên, thấy được ba chữ phòng cấp cứu, đèn phòng cấp cứu phụt tắt, bên trong đẩy ra một người.

"Người nhà bệnh nhân, xin nén bi thương."

Ninh Tây kinh ngạc nhìn người nằm trên giường đẩy, trên mặt người đàn ông còn chưa lau sạch máu đen, mắt kính thường đeo cũng tháo ra từ khi nào.

"Ba..."

Ninh Tây ngây ngô muốn tới gần người đàn ông, y tá lại dùng vải trắng trùm lên.

"Ba!"

Ninh Tây lao về phía trước, lại ngã ở đầu hành lang, không ít người vây quanh bên người cô, chỉ chỉ trỏ trỏ.

"Thật đáng thương, người phụ nữ vừa rồi nhảy lầu là mẹ của cô bé?"

"Nó còn chưa trưởng thành đâu..."

Ninh Tây mờ mịt, thấy trước mặt mở ra một cánh cổng, ngoài cửa mẹ của cô nằm trong vũng máu, một người cảnh sát lại gần, đem bà ấy cho vào một cái túi lớn.

"Ba, mẹ..."

Ninh Tây giãy giụa muốn đứng dậy, đột nhiên cổ tay bị một bàn tay ấm áp cầm chặt.

Mở mắt ra, Ninh Tây thấy vách tường màu trắng, còn có một giá treo bình nước chuyền.

"Đừng động, kim còn ở trên tay."

Ninh Tây không cử động nữa, chỉ là quay quay cổ, sau đó nhìn khuôn mặt của Thường Thời Quy.

"Thời Quy?"

Ninh Tây trừng mắt nhìn, một hồi lâu sau mới nhớ tới mình trước còn ở chỗ quay phim.

"Sao em lại ở bệnh viện?"

Thường Thời Quy ấn chuông trên đầu giường, đưa tay sờ trán Ninh Tây, xác định nhiệt độ đã hạ, mới cúi người hôn thái dương Ninh Tây.

"Tôi hôm qua em té xỉu."

Ninh Tây muốn ngồi dậy, mới phát hiện mình toàn thân bủn rủn.

"Làm sao vậy?"

Thường Thời Quy chú ý tới động tác của Ninh Tây, đỡ cô ngồi dậy, kéo cao gối để cô dựa vào.

Ninh Tây có chút lúng túng chỉ chỉ nhà vệ sinh, cô chính là muốn đi nhà vệ sinh giải quyết.

Thấy vẻ mặt lúng túng của Ninh Tây, Thường Thời Quy thấp giọng cười cười, đem Ninh Tây từ trên giường đỡ lên, gỡ bình chuyên nước, đỡ Ninh Tây vào nhà vệ sinh, đem bình nước treo ở cái móc trong nhà vệ sinh.

"Anh ở ngoài cửa chờ."

Anh ở ngoài cửa, em làm sao....

Ninh Tây cắn cắn môi, nhưng thấy Thường Thời Quy lo lắng, cuối cùng vẫn không nói gì thỏa hiệp.

Lúng túng thì lúng túng, ít nhất nên thấy may mắn đây là phòng bệnh cao cấp, có nhà vệ sinh độc lập, nếu như là nhà vệ sinh công cộng, vậy sẽ lúng túng hơn.

Đi nhà cầu xong, Ninh Tây xả nước, liền nghe tiếng Thường Thời Quy ở bên

ngoài gõ cửa.

"Tây Tây, anh vào được chưa?"

"Được."

Ninh Tây vội ho một tiếng, chuyện như vậy... Theo thói quen là được.

Mặc dù đã đỡ sốt, nhưng Ninh Tây vẫn cảm thấy có chút choáng váng, trên người cũng không có nhiều khí lực, Thường Thời Quy đỡ cô nằm trên giường sau đó nói:

"Bác sĩ nói, em hiện tại không thể ăn đồ có chất béo, dầu mỡ, lát nữa ăn chút cháo nhạt?"

Ninh Tây cảm giác mình cũng không có khẩu vị, nhưng cũng gật đầu.

Không đến mấy phút, đã có người mang theo hộp cơm đi vào, nhưng chỉ có một hộp lớn.

"Anh cũng ăn cái này?"

Ninh Tây chú ý tới Thường Thời Quy múc hai chén cháo ra, sững sờ.

"Khẩu vị em chắc giờ không tốt, anh cùng em ăn, có lẽ em sẽ ăn nhiều hơn một chút, "

Thường Thời Quy đem cái muỗng đưa tới trên tay Ninh Tây.

"Cho dù em không muốn ăn, nhưng vẫn phải ăn một chút, bệnh mới có thể khỏi"

Ninh Tây cầm chặt cái muỗng, múc một muỗng cháo không có mùi vị gì bỏ vào trong miệng, không nói gì cười cười.

So với lời dễ ngon dễ ngọt, cũng không bằng cùng nhau ăn.

Ăn xong cháo, có người vào đem hộp và chén mang đi, y tá tới đổi cho Ninh Tây một chai truyền nước khác. Thường Thời Quy thấy cô nhàm chán không ngủ được, đưa cho Ninh Tây điện thoại di động.

"Có thể chơi trong chốc lát, không được chơi quá lâu."

Đây là điện thoại tư nhân của Thường Thời Quy, màn hình điện thoại là hình của Ninh Tây trong vai diễn Thanh Yên tiên nhân, Ninh Tây mở khóa, màn hình chuyển qua hình cô ngồi trên sofa xem kịch bản, không biết là Thường Thời Quy chụp từ khi nào.

Ninh Tây mở blog ra, tài khoản blog của Thường Thời Quy còn chưa thoát, Ninh Tây nghiêng đầu nhìn về phía Thường Thời Quy, hắn đang cúi đầu xem văn kiện.

"Thời Quy, "

Ninh Tây hướng Thường Thời Quy ngoắc ngoắc ngón tay, Thường Thời Quy để văn kiện xuống đi đến bên người cô.

"Điện thoại di động dùng không quen sao?"

Ninh Hạ cười cười, lôi kéo cà vạt, hai cái đầu gần lại với nhau

"Tách."

Chụp một tấm hình, Ninh Tây cười hai con mắt cũng thành trăng lưỡi liềm:

"Hôm nay là ngày tốt, em muốn trưng dụng blog của anh."

Thường Thời Quy bật cười, sờ sờ đỉnh đầu Ninh Tây:

"Được."

"Anh không sợ em sẽ dùng blog anh nói lung tung?"

Ninh Tây liếc mắt nhìn hắn.

"Cả người anh cũng là của em, nói gì đến một cái blog, "

Thường Thời Quy nhin không được lại ở bên môi Ninh Tây hôn một cái.

"Em muốn nói cái gì cũng có thể."

Ninh Tây che che ngực, cảm giác tim đập không khống chế được.

Bình thường là một đàn ông nghiêm túc, mà khi dụ dỗ con gái lại ngọt như thể.

Thường Thời Quy v: Tây Tây nhà ta là đẹp nhất,! (Ảnh)

Bạn bè trên mạng 1: Được được được, Tây Tây đẹp nhất, boss nói cái gì cũng đúng.

Bạn bè trên mạng 5: Rung rung! Chén thức ăn cho chó này tôi ăn!

..

Bạn bè trên mạng 1356: Vừa ăn thức ăn cho chó, một bên bày tỏ, blog này khẳng định không phải là Thường boss đăng lên. Máy người xem ảnh chụp, Thường boss một tay ôm lấy eo Ninh nữ thần, một cái tay chống trên mép giường, cho nên ai đó chụp trộm rồi?

Bạn bè trên mạng 1367: Cái gì mà chụp trộm, rõ ràng chụp sát mặt như thế.

Bạn bè trên mạng 1566: Ninh nữ thần, cô như vậy là ngược cầu độc thân chúng tôi còn tự kỷ? Đừng tưởng rằng cô dùng di động của Thường boss, thì chúng tôi không biết blog này là do cô đăng.

Bạn bè trên mạng 3294: Nữ thần ngã bệnh nhập viện rồi? Thường boss là đang tới chăm sóc cô sao?

Bạn bè trên mạng 3739: Bạn gái ngã bệnh không gọi cô ấy uống nhiều nước, mà tự mình đi chăm sóc, như vậy là đàn ông tốt! Nữ thần, chúc cô sớm bình phục.

Bạn bè trên mạng 4321: Đại tổng tài giờ phút này nhất định đứng ở bên cạnh, vẻ mặt ôn nhu dung túng nhìn Ninh nữ thần chơi blog của hắn. Càng nhìn tấm hình này, tôi cảm giác tâm hồn thiếu nữ của tôi giờ phút này sống lại.

Ninh Tây đọc bình luận, cười ha hả rồi lại phát một cái blog.

Thường Thời Quy v: Tôi không sao, mọi người không cần lo lắng. Gần đây thời tiết thay đổi, mọi người phải chú ý thân thể, đừng ngã bệnh a. Yêu, yêu, yêu (づ 3)づ

Bạn bè trên mạng: Thấy nữ thân dùng blog của Thường boss đăng bài viết đáng yêu như vậy, cả người nổi da gà rồi.

Chó độc thân cũng là chó, cô có thể không yêu, nhưng cũng đừng làm tổn thương?

Chương 80

Tin tức Ninh Tây ngã bệnh nằm viện, Thường Thời Quy chính mình đến bệnh viện chăm sóc rất nhanh có báo giải trí đăng lên.

Rất nhiều người không chú ý bên thương giới vừa nhìn, hóa ra bạn trai Ninh Tây đẹp mắt như vậy, có tiền lại đẹp trai, còn săn sóc, bạn trai tốt như vậy sao các cô ấy lại không bạn gặp được?

Chẳng lẽ Ninh Tây là do Trời cao sinh ra?

Ninh Tây có phải do trời sinh ra hay không thì không thể chứng minh, nhưng chuyện Thường Thời Quy đối với nữ nghệ sĩ tình thâm nghĩa nặng thì làm sôi sục trong giới thượng lưu. Không ít quý bà nhân rồi nhàm chán tụ họp đánh mặt chược hay uống trà chiều sẽ đem việc này bà tám một chút.

Thường gia hiện nay địa vị quá cao, các bà bình thường cũng không lôi kéo quan hệ được, nhưng cũng không ảnh hưởng được việc các bà ở sau lưng hả hê một lần, giống như việc Thường Thời Quy cùng nữ nghệ sĩ ở một chỗ thì giá cổ phiếu Thường thị sẽ giảm xuống, tiền lời không có, cuối cùng bị bọn họ giẫm dưới chân vậy.

Những lời này truyền tới tai Đào Tuệ Tuyết, bà mặt không đổi sắc:

"Chuyện của người khác, bọn họ rảnh rồi nhiều chuyện làm gì."

"Chị dâu, mặc dù như vậy, nhưng những lời này tóm lại cũng không dễ nghe, Thường gia chúng ta ở đây cũng là nhân vật có mặt mũi, những lời này truyền đến truyền đi thì còn có thể thống gì nữa?"

Đào Tuệ Tuyết mắt nhìn người ngồi đối diện, mỉm cười nói:

"Thời Quy hiện tại đã không cần tôi ở sau lưng khoa tay múa chân nữa rồi."

Cố gia hiện tại đã bị con trai bà nắm giữ trong tay, bà cũng không cùng Cố gia thân thích quá mức hay khách khí. Có đôi khi quá mức khách khí, chẳng khác nào là mềm yếu, chuyện nhà mình cũng không cần người ngoài nhúng tay vào.

Bình thường nghe tiếng gọi chị dâu, cũng là nể mặt mũi người chồng đã khuất của bà, có thể đối với đối phương khách khí vài phân, nhưng cái này cũng không đại biểu bà có thể chịu được đối phương khoa tay múa chân trên đầu con trai bà.

Người phụ nữ kia mấy năm này mặc dù tính tình tiểu thư, nhưng không có nghĩa là không hiểu ý tứ lời nói. Nghe lời nói của chị dâu, sắc mặt có chút lúng túng, ở trong sân ngồi một lát, vừa vặn có người gọi điện thoại tới, vì vậy lấy cớ rời đi.

Lái xe ra khỏi cửa chính mới chửi nhỏ một câu.

Sau khi vị khách không mời mà đến rời đi, Đào Tuệ Tuyết nhìn hồng trà trong tay đã nguội thờ dài, bà đặt chén trà xuống, đứng dậy đi đến bên cạnh suối nhân tạo, mấy con cá chép lười biếng nằm ở trong nước không nhúc nhích.

"Mẹ, mẹ đứng ở đây làm gì?"

Đào Tuệ Tuyết quay đầu lại nhìn con trai không biết đã trở về lúc nào, cười nói:

"Sao lại trở về giờ này?"

Thường Thời Quy đỡ tay bà, cùng bà vào phòng.

"Còn về xem một chút, vừa rồi cô tới?"

Hắn còn nhớ sau khi cha qua đời, hắn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, còn cô thì tóm tay áo mẹ hắn ngang ngược không nói đạo lý.

"Cô ấy là người hồ đồ, con không cần quá để ý, "

Đào Tuệ Tuyết gọi người giúp việc bưng cho Thường Thời Quy ly nước hoa quả.

"Con thích cô bé kia như thế nào? Mẹ nghe người ta nói, đứa nhỏ này lúc quay phim đặc biệt liều mạng?"

"Cô ấy mới vào giới giải trí chưa đến hai năm, không liều mạng sẽ không tranh thủ được cơ hội."

Thường Thời Quy lần lượt chuyển trái cây cho Đào Tuệ Tuyết, trên mặt rõ ràng mang theo đau lòng.

Đào Tuệ Tuyết cười cười, trong giọng nói mang theo tia ấm áp:

"Là một cô bé rất giỏi."

Khoé môi Thường Thời Quy khẽ nhếch:

"Vâng."

Sau khi Ninh Tây vào viện một ngày, đại diện tổ phim tới thăm cô, còn có mấy người bạn tốt trong giới giải trí cũng tới thăm cô, hoặc gọi điện thoại thăm hỏi.

Nữ số hai của phim (phần son tam sinh) gọi điện thoại tới, Ninh Tây vịn vẹo uốn éo cái cổ mỗi nhức, ném điện thoại qua một bên, cô cũng không biết nhân duyên mình lại tốt như thế.

Trương Thanh Vân thấy cái bộ dạng lười nhác này của cô, đem vài kịch bản cho cô xem:

"Gần đây có mấy chương trình truyền hình đều muốn khách mời xuất sắc hoàn mỹ tham gia, có mấy chương trình muốn em tham gia, em xem có thấy hứng thú không."

"Chân nhân tú?"

Ninh Tây mở thư mời, chương trình chân nhân tú này nào là muốn khách mời giả vờ như yêu đương, xuống nông thôn làm tức phụ, làm tỷ muội tốt, cái gì cũng nghĩ ra được.

Đem thư mời để qua một bên, Ninh Tây lại xem kịch bản, những bộ phim này không phải là sắm vai thần tiên xinh đẹp, không thì là nhân vật bình hoa, không hề có tính khiêu chiến.

"Không thích cái nào sao?"

Thấy Ninh Tây như vậy, Trương Thanh Vân cũng biết cô không thấy hứng thú, hẳn lại tìm trong đồng văn kiện, lấy ra một tập đưa cho Ninh Tây.

"Anh thấy cái này cũng được, có công ty lớn đầu tư tài trợ, thời gian quay cũng đã xác định."

Ninh Tây lắc đầu, cả người nằm lỳ ở trên giường:

"Chờ (vận may liên tục) đóng máy, thì mới nhận phim mới."

Thấy cô lười biếng như thế Trương Thanh Vân há to miệng, do dự mở miệng nói:

"Ngày hôm qua blog của Thường tiên sinh do em đăng hả?"

Ninh Tây quay mặt nhìn về phía Trương Thanh Vân:

"Vâng, làm sao vậy?"

Nhìn vẻ mặt ngây ngô của Ninh Tây bây giờ, trong đầu Trương Thanh Vân đột nhiên hiện lên hai câu thành ngữ: Ý sủng mà kiêu, hồng nhan họa thủy.

"Không có gì, không có gì, "

Trương Thanh Vân sờ sờ mũi.

"Anh chỉ lo lắng em dùng điện thoại di động tư nhân của Thường tiên sinh, có vẻ không tốt lắm."

Ninh Tây cười cười:

"Anh đừng suy nghĩ quá nhiều, con người sống đơn giản một chút mới tốt."

"Cái gì mà đơn giản một chút?"

Cửa bị đẩy ra, Thường Thời Quy trong tay cầm theo một túi trái cây đi vào. Không biết có phải là Trương Thanh Vân có ảo giác không, hắn cảm thấy so với trái cây tươi cầm trong tay, Thường Thời Quy trông còn tươi mới hơn.

"Không có gì, "

Ninh Tây từ trên giường ngồi dậy.

"Buổi chiều em xuất viện rồi, anh còn mang đến nhiều trái cây đến như vậy làm gì?"

"Lúc anh đi, mẹ bảo anh cầm theo, "

Thường Thời Quy ôn nhu cười một tiếng, đem trái cây để trên tủ đầu giường bệnh.

"Mẹ nói ngã bệnh ăn nhiều trái cây tươi rất tốt."

Ninh Tây rũ mắt xuống, môi hơi cong:

"cho em gửi lời cảm ơn tới gì "

"Được. "

Thường Thời Quy quay đầu ngồi đối diện Trương Thanh Vân gật đầu chào,

"Để anh gọi bác sĩ đến kiểm tra tổng quát cho em rồi làm thủ tục xuất viện."

Thường Thời Quy lại nhìn Trương Thanh Vân nói:

"Cám ơn quản lý Trương đã chiếu cố Tây Tây."

Trương Thanh Vân không ngờ rằng Thường Thời Quy sẽ nghiêm túc nói cảm ơn hẳn như thế, sững sờ một lúc mới phản ứng được.

"Không cần cảm ơn, đây là điều phải làm"

Chương 81

Một lát sau có vài bác sĩ y tá đi vào, vây quanh Ninh Tây làm các kiểm tra cơ bản, xác định Ninh Tây đã khỏi hẳn, bác sĩ trưởng mới kí tên lên thủ tục cho xuất viện.

Ra khỏi phòng bệnh, Trương Thanh Vân lúc này mới biết Thường Thời Quy lần này còn dẫn theo mấy người hộ vệ đi cùng. Mấy người này sắc mặt nghiêm túc, thân hình cao lớn, nhưng trong tay lại cầm mấy vật dụng hàng ngày, nhìn vào chỉ thấy rất buồn cười.

Mới vừa đi ra khỏi thang máy, đã có phóng viên vây quanh lại, điện thoại di động, máy ghi âm, camera mini trong nháy mắt đem mấy bọn họ vây chặt chẽ.

"Xin mọi người tránh ra một chút, đây là thang máy bệnh viện, có vấn đề gì chúng ta ra ngoài nói sau, cảm ơn mọi người."

Trương Thanh Vân cùng vài hộ vệ ngăn phía trước Ninh Tây và Thường Thời Quy, không cho phóng viên chen lấn trước cửa thang máy.

May mắn là phóng viên còn nhận thức được đây là bệnh viện, không làm quá ồn ào, mà phối hợp đi theo đến ngoài cửa lớn, mới tiếp tục truy hỏi phỏng vấn.

Những phóng viên này coi như phúc hậu, không hỏi mấy vấn đề khó trả lời, chỉ hỏi Ninh Tây kế hoạch hoạt động sắp tới, nguyên nhân ngã bệnh, hai người đã có dự định kết hôn hay chưa.

Có phóng viên chú ý tới Thường Thời Quy từ đầu tới cuối đều đem Ninh Tây bảo vệ trong ngực, không để cho micro hoặc là máy ghi âm đụng phải Ninh Tây. Vì vậy người phóng viên này rất thông minh mà không cần đưa ra câu hỏi, chỉ im lặng quay lại toàn bộ động tác che chở Ninh Tây của Thường Thời Quy.

"Thường tiên sinh, có tin đồn nói anh và Ninh Tây sắp đính hôn, xin hỏi có phải thật không?"

Có phóng viên thấy Ninh Tây trả lời quá vòng vèo, nhìn như là câu hỏi nào

cũng trả lời, thực tế tin tức gì cũng không lộ ra, dứt khoát đem câu hỏi phỏng vấn hỏi Thường Thời Quy.

"Cám ơn mọi người quan tâm quan hệ của tôi và Tây Tây, còn hôn lễ của chúng tôi..."

Thường Thời Quy mỉm cười cúi đầu nhìn Ninh Tây,

"Bản thân tôi hy vọng ngay ngày mai tổ chức hôn lễ, nhưng trên hết tôi tôn trọng ý muốn của Tây Tây."

Ai da, ý là Thường Thời Quy muốn kết hôn, Ninh Tây lại không muốn gả?

Nghệ sĩ khác đều hận không thể gọt đầu thành mũi nhọn lao vào nhà giàu, đây lại là nhà giàu muốn cưới, kết quả nghệ sĩ người ta lại không nguyện ý.

"Ninh Tây, cô bây giờ còn chưa muốn gả cho Thường tiên sinh sao?"

Đây là phóng viên của báo nào, lời này chẳng khác gì châm ngòi quan hệ giữa Thường Thời Quy và Ninh Tây? Trương Thanh Vân nhíu nhíu mày, mắt nhìn phóng viên đưa ra câu hỏi này.

Nụ cười trên mặt Ninh Tây không thay đổi.

"Cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi."

Thường Thời Quy cười gật đầu, cũng không vì câu hỏi và câu trả lời của Ninh Tây mà mất hứng, phóng viên thấy thế cũng chỉ có thể cho qua vấn đề này.

"Tốt lắm, cám ơn mọi người, Ninh Tây hiện tại vừa mới khỏi hẳn, còn cần nghỉ ngơi, cám ơn mọi người, cám ơn."

Trương Thanh Vân với vài hộ vệ đẩy phóng viên ra, che chở Ninh Tây và Thường Thời Quy lên xe, chờ hai người ngồi trên xe ra cửa chính của bệnh viện, hẳn mới xoay người lái xe mình đi.

Các phóng viên cũng không thất vọng, đoạn phỏng vấn hôm nay đã đủ cho bọn họ múa bút thành văn.

Buổi tối hôm đó, đã có phóng viên đem video phỏng vấn đăng lên, nhất là

đoạn Thường Thời Quy che chở cho Ninh Tây khiến vô số bạn bè trên mạng yêu cầu gỡ bỏ video, vì nội dung video đang ngược đãi bao nhiêu người đang cô đơn lẻ bóng.

Cũng có người chú ý tới vấn đề kết hôn của hai người, kết quả hóa ra cũng đi ngược với dự đoán của bọn họ, cứ nghĩ Ninh Tây vào được Thường gia sẽ khó khăn, không nghĩ là bên phía Thường Thời Quy muốn cưới, Ninh Tây lại chưa muốn gả.

Bạn bè trên mạng: Như thế nào gọi là nữ thần, đây chính là nữ thần!

Mặc dù Ninh Tây ngã bệnh trì hoãn vài ngày quay phim, nhưng (vận may liên tục) cuối cùng vẫn thuận lợi đóng máy, mọi người sau khi ăn bữa tiệc đóng máy xong, từng người nói lời tạm biệt.

Ninh Tây sau đó chỉ chấp nhận một cái quảng cáo phát ngôn sản phẩm và tham gia hai chương trình giải trí, sau đó thì nhàn nhã nghỉ phép.

Khi Trương Thanh Vân đem thư mời tới tìm Ninh Tây, cô đang thoải mái nhàn nhã ngồi ở trong phòng khách uống trà, khiến Trương Thanh Vân sinh lòng ghen tị.

"Trong nước chúng ta có nhiều chương trình giải trí truyền hình. đến thế sao?".

Ninh Tây đọc hết các thư mời.

"Anh thấy chương trình nào tốt nhất?"

"Cái này còn phải tính xem các khách mời khác tham gia là những ai, "

Trương Thanh Vân uống một ngụm trà, ánh mắt sáng lên.

"Trà ngon!"

"Đúng rồi, anh Trương, nghe nói có bộ phim nước ngoài sắp tới công chiếu ở nước ta?"

"Em nói là (vũ trụ vô địch 2)?"

Trương Thanh Vân liếc mắt bản kế hoạch Ninh Tây cầm trong tay, đó là

chương trình mà đài truyền hình quốc gia sản xuất, nhưng khách mời yêu cầu cao, tiền cát-sê cũng chỉ được một phần ba so với chương trình của các đài khác.

"Vâng, ".

Ninh Tây gật đầu.

"Là cái này."

"Cái này giống như là nơi tụ tập của siêu sao, mấy ngôi sao điện ảnh trong nước cũng muốn tránh không tham gia để đỡ bị so sánh thừa kém, "

Trương Thanh Vân có chút nghi hoặc.

"Em hỏi cái này làm gì?"

"Không có gì, "

Ninh Tây đem một thư mời chìa về phía Trương Thanh Vân, là thư mời tham gia chương trình của đài truyền hình quốc gia,

"Nhận cái này đi anh."

"Cái này không tồi, đài truyền hình quốc gia mặc dù là lần đầu tiên sản xuất chương trình giải trí kiểu này, thiếu hụt kinh nghiệm, nhưng đầu gì cũng là đài truyền hình quốc gia, coi như là cơ hội lộ mặt"

"Anh sẽ liên hệ với bên đó."

"Vậy thì phiền anh Trương."

"Khách khí với anh làm gì, "

Trương Thanh Vân đem các thư mời khác cất đi.

"Đúng rồi, nếu như em thấy hứng thú với bộ phim (vũ trụ vô địch), diễn viên chính muốn đến thủ đô tuyên truyền phim vào thứ 2, anh có thể lấy cho em thiệp mời tham gia?"

"Không cần, "

Ninh Tây nhìn Trương Thanh Vân cười cười.

"Anh giúp em xem thứ hai có thể sắp xếp trống nguyên ngày giùm em."

"Thứ hai có việc?"

"Vâng, em muốn đi gặp người bạn."

Trương Thanh Vân cảm thấy nụ cười trên mặt Ninh Tây có chút kỳ quái, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu.

Dù sao gần đây Ninh Tây cũng không có nhiều việc, để trống một ngày cũng không phải việc khó.

Chương 82

(Vũ trụ vô địch) ba năm trước đây ở Trung Quốc công chiếu, tổng phòng bán vé là mười lăm tỷ, phòng bán vé trên khắp các nước công chiếu cộng lại là một con số khổng lồ mà vô số người đầu tư điện ảnh ghen ghét.

Bởi vì bộ phim phần một thành công, nên phần hai rất nhanh được đầu tư quay tiếp, nhưng sau khi quay phim hoàn thành, bên phía đầu tư xuất hiện một số vấn đề, (vũ trụ vô địch 2) bây giờ mới bắt đầu chuẩn bị có lịch chiếu phim.

Nhà sản xuất lo lắng (vũ trụ vô địch 2) sẽ không thu về được như phần một, ở Trung Quốc tăng thêm các hoạt động tuyên truyền, đem toàn bộ nhân vật chủ chốt trong phim đến Trung Quốc tham dự buổi tuyên truyền phim.

Đối với diễn viên phim (vũ trụ vô địch 2) lần đầu tiên đến Trung Quốc, trong ấn tượng của bọn họ, Trung Quốc là một nước có lịch sử lâu đời, có nhiều cái thần bí, diện tích bát ngát, rất đông dân cư, còn lại đều không hiểu rõ.

Người của tổ phim vừa xuống máy bay, đã nhìn thấy bốn phía người đông nghịt giờ các loại áp-phích xinh đẹp tiếp đón, mặc dù mệt mỏi nhưng nhìn không được mỉm cười vui vẻ.

Người Trung Quốc mê điện ảnh thật sự là vừa nhiệt tình vừa đáng yêu.

"Chúng ta được nhiều người ở đây yêu thích vậy sao? Hoult, bên kia còn có mấy cô gái đáng yêu gọi anh kìa."

Nữ chính Julianna không nghĩ tới ở quốc gia xa xôi này, thế mà có nhiều người thích cô như vậy, cô cảm động hướng về phía người hâm mộ làm động tác hôn gió, sau đó dùng tiếng Trung Quốc sút sạo nói cảm ơn.

Nam chính Hoult là một anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh, đôi mắt xanh biếc tràn đầy nhu tình.

"Em bây giờ mới hiểu tại sao Ninh cứ kiên trì trở về nước như vậy, "

"Người ở đây đáng yêu quá."

Hoult nghe vậy cười cười:

"Em nói đúng, những cô gái ở đây đáng yêu như Ninh vậy."

"Hoult thật là đẹp trai, nhìn mặt anh ấy, buổi trưa hôm nay có thể ăn thêm một chén cơm."

"Julianna đẹp quá, thái độ còn ôn nhu như thế, tôi còn tưởng cô ấy phải là mỹ nhân lạnh lùng kiêu ngạo chứ."

Sau khi đưa các diễn viên khách sạn liền có người phụ trách tới thương lượng sắp xếp lịch trình.

"Ba giờ chiều nay sẽ cử hành họp báo, các vị có ý kiến gì không?"

"Không có vấn đề gì, nhưng bộ phim này còn có một diễn viên phụ quan trọng người Trung Quốc, lần này tuyên truyền phim ở đây, tiện thể giới thiệu cô ấy luôn. "

Đạo diễn phim (vũ trụ vô địch 2) nhún vai.

"Chúng tôi luôn coi trọng thị trường chiếu phim ở Trung Quốc."

Người phụ trách nghe nói như thế, trong lòng kinh ngạc, (vũ trụ vô địch 2) có diễn viên người Trung Quốc? Một lúc sau mới cười nói:

"Đương nhiên, đương nhiên."

Chờ lúc đối phương không chú ý, hẩn cúi đầu xuống lật danh sách diễn viên nhìn tới nhìn lui cũng không biết người nào là diễn viên người Trung Quốc.

Chẳng lẽ là nghệ danh ở nước ngoài khác trong nước sao?

Dò đi dò lại danh sách hai lần mới phát hiện tên một diễn viên đứng thứ năm là khả nghi nhất.

"Xi. Ning..."

Người phụ trách nhíu nhíu mày, hai chữ này đối thứ tự lại, không phải là...
Ninh Tây?

Ninh Tây?

Người phụ trách lại càng kinh ngạc, hấn do dự nhìn đạo diễn Joseph:

"Đạo diễn, người diễn viên Trung Quốc tên là Ninh Tây sao?"

"Đúng vậy, "

Joseph gật đầu, trên mặt tỏ vẻ tán thưởng.

"Cô gái này vốn không phải diễn viên được đào tạo chính quy, cũng chỉ là diễn viên phụ hoặc thể thân, ban đầu là Julianna và Hoult giới thiệu cô ấy với tôi, tôi vốn có chút do dự, nhưng thử vai mới phát hiện cô ấy diễn xuất rất tốt."

Người phụ trách càng ngạc nhiên, bởi vì nghe nói Julianna và Hoult là bạn thân, hơn nữa hai người cũng là bạn học.

Đợi chút,...

Lần trước xem tin tức giải trí, phóng viên nói Ninh Tây tốt nghiệp trường đại học nào nhỉ?

Su Yishi? Union?

Không, hình như là đại học Edding?

"Joseph tiên sinh, không biết diễn viên Trung Quốc mà anh nói l khi nào thì tới khách sạn?"

"Ninh vẫn là người luôn đúng giờ giấc, "

Joseph nhìn đồng hồ,

"Tôi hẹn cô ấy 2 giờ chiều, bây giờ còn một tiếng đồng hồ nữa."

"Vậy mọi người nghỉ ngơi trước, gần bắt đầu buổi họp báo tôi sẽ tới thông báo lại."

Người phụ trách đứng dậy tạm biệt, ra khỏi phòng của Joseph mới gọi người

liên lạc với Trương Thanh Vân, hỏi xem Ninh Tây có tham gia trong bộ phim này hay không.

Phim (vũ trụ vô địch 2) quay đã cách đây ba năm trước, quay trong vòng một năm là hoàn thành, nếu Ninh Tây tham gia bộ phim, vậy thì trước khi về nước đã lót đường vươn ra quốc tế.

Nhưng nếu ở nước ngoài phương hướng phát triển đã tốt như vậy, cần gì phải chạy về nước?

Chương 83

"Ninh Tây, em muốn đến đây làm gì?"

Trương Thanh Vân nhìn khách sạn trước mắt, đây không phải là nơi (vũ trụ vô địch 2) tổ chức buổi họp báo sao?

"Em dẫn anh đến tìm thần tượng mà, "

Ninh Tây dẫn theo Trương Thanh Vân tiến vào cửa chính khách sạn, sau khi hai người đi vào thang máy, Ninh Tây mới nói:

"Anh Trương, anh còn nhớ trước khi ký hợp đồng, em đã nói với anh, em cũng đã đóng một số bộ phim truyền hình và cả điện ảnh không?"

Trương Thanh Vân gật đầu, ở nước ngoài cũng có đôi khi sẽ xuất hiện nhân vật người Châu Á, Ninh Tây làm diễn viên quần chúng hay diễn viên phụ cũng không lạ.

"Trong phim (vũ trụ vô địch 2) em cũng có diễn một nhân vật, "

Đôi môi đỏ mọng của Ninh Tây cong lên,

"Trước đây em có nghe anh nói anh thích Julianna, nên em mới gọi anh đi cùng cho anh gặp thần tượng."

Trương Thanh Vân nghe nói như thế, chân muốn mềm nhũn:

"Em làm diễn viên trong phim này?!"

Ngay lúc đó cửa thang máy mở ra, ngoài thang máy có hai nhân viên bảo an.

"Đây là nơi người trong đoàn làm phim (vũ trụ vô địch 2) nghỉ ngơi và hoạt động tuyên truyền, quý khách muốn vào cần có thư mời."

Người bảo an lên tiếng lịch sự, hợp lý, nhưng ánh mắt nhìn Ninh Tây rõ ràng là cảm thấy cô giống như muốn đến lây thom của phim (vũ trụ vô địch 2) để tuyên truyền hình ảnh.

Trong giới giải trí, mấy nghệ sĩ dùng thủ đoạn này đâu có ít, nghệ sĩ nhỏ vì muốn quảng bá hình ảnh vô liêm sỉ kéo mấy nhân vật tai to mặt lớn chụp ảnh chung, sau đó đem ảnh chụp đăng lên blog, còn viết mấy dòng thân mật, người không biết chuyện còn thực sự tin là bọn họ tình cảm rất tốt.

Nhưng mà không nghĩ đến là Ninh Tây từ trong túi xách lấy ra một thư mời đưa tới trước mặt bọn họ, bọn họ cầm thư mời ở trong tay lật xem, xác nhận không sai, sau đó mới lúng túng mời hai người đi vào.

"Xin lỗi, mời quý khách đi bên này."

Lúc này nhân viên bảo an mới nhớ tới Ninh Tây còn có một cái thân phận khác - bạn gái của Thường Thời Quy.

Có bạn trai lợi hại như vậy, Ninh Tây muốn vào chỗ nào cũng không phải việc khó.

Đúng lúc này, phía trước có một cửa phòng mở ra, Julianna mặc lễ phục xinh đẹp đi ra, nhân viên bảo an nhìn dáng người uyển chuyển bước đi của cô ấy, có chút thất thần. Nhưng vị đại mỹ nhân này sao lại kích động nhìn mình như thế, chẳng lẽ mình đột nhiên đẹp trai hào nhoáng khiến người ta choáng ngợp sao?

"Trời ạ!"

Julianna đột nhiên tăng nhanh bước chân, sau đó... vượt qua nhân viên bảo an....

Nhân viên bảo an lặng lẽ lau mồ hôi, nghiêng đầu nhìn về phía sau lưng thì phát hiện sau lưng hai cô gái khiến vô số đàn ông đem nhớ ngày thương đứng ôm chặt nhau.

"Ninh!"

Julianna nhìn thấy Ninh Tây hết sức kích động, giọng nói cũng run rẩy.

"Lâu lắm rồi không gặp, cậu vẫn tốt chứ?".

"Mình rất tốt, "

Ninh Tây vỗ nhẹ sau lưng Julianna, giống như trấn an cô gái nhỏ,

"Hai năm nay mình rất nhớ các cậu."

"Tốt nhất là như thế, cậu dám quên bọn mình, mình thách đấy."

Julianna buông cổ Ninh Tây ra, nắm nàng Ninh Tây, từ trên xuống dưới đánh giá cô một lượt,

"Ừm, quả thật rất tốt."

Nhìn Ninh Tây và Julianna thân thiết như thế, Trương Thanh Vân trợn mắt há miệng kinh ngạc. Nhân viên bảo an cũng kinh ngạc không kém.

Hoá ra Ninh Tây thực sự là quen với người trong đoàn làm phim (vũ trụ vô địch), không phải là dựa vào quan hệ với Thường Thời Quy?!

"À, giới thiệu với cậu, đây là người đại diện của mình, Trương Thanh Vân, "

Ninh Tây giới thiệu Trương Thanh Vân với Julianna.

"Anh ấy rất thích cậu đấy."

Julianna nhìn Trương Thanh Vân cười cười.

" Chào anh".

Nghe Julianna nói tiếng Trung Quốc không rõ ràng mở lời chào trước, Trương Thanh Vân lễ phép dùng ngoại ngữ chào lại đối phương, ngoài mặt nhìn rất tinh táo, trên thực tế trong lòng còn khiếp sợ vô cùng.

Nhưng sau đó hắn đi theo Ninh Tây vào phòng của đạo diễn Joseph, thấy Ninh Tây và các diễn viên khác trong đoàn làm phim đều rất thân thiết, hơn nữa còn có thể nói đùa vui với nam chính Hoult một cách tùy ý, nội tâm khiếp sợ của hắn đã chuyển sang chết lặng.

"Liên lạc được với Trương Thanh Vân chưa?"

Người phụ trách tuyên truyền phim ở Trung Quốc nhìn đồng hồ, hiện tại đã hai giờ rưỡi chiều, buổi họp báo sắp bắt đầu, nhưng diễn viên "xi.ning" kia còn chưa thấy xuất hiện.

"Vẫn chưa, đi động Trương Thanh Vân không có ai nghe máy, "

Gần đây vì Thường Thời Quy và Ninh Tây công bố quan hệ tình yêu, nên phóng viên rất hay tìm Trương Thanh Vân hỏi han, có lẽ vậy nên bây giờ thấy số lạ không nghe máy nữa.

"Vậy thôi đi, "

Người phụ trách thở dài một hơi,

"Đi mời mấy người trong đoàn làm phim ra hội trường họp báo trước."

Đi đến bên ngoài phòng Joseph, cửa phòng không khóa, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện náo nhiệt, tiến lên gõ vào cánh cửa:

"Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, xin mời mọi người ra hội trường họp báo?"

"Được, được, "

Joseph cười cười, sau đó chỉ vào người bên cạnh,

"Đây chính là diễn viên người Trung Quốc mà tôi nói với anh."

Người phụ trách liếc nhìn:...

Thật sự là Ninh Tây?!

Tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, về nước tiến vào giới giải trí đã nổi lên nhanh chóng, còn có bạn trai là con rùa kim cương, hiện tại còn thân thiết với đạo diễn, diễn viên nổi tiếng quốc tế, hơn nữa ba năm trước đã tham gia vào bộ phim điện ảnh nước ngoài, cô ấy là người bình thường sao?

"Ninh tiểu thư, "

Người phụ trách cười với Ninh Tây gật gật đầu,

"Có cô tham gia hoạt động tuyên truyền lần này, chúng tôi rất vinh hạnh, hôm nay nhất định phóng viên và người hâm mộ sẽ rất bắt ngờ."

Mặc dù trong lòng kinh ngạc, khiếp sợ, nhưng trên mặt hấn còn bảo trì mỉm cười.

Ninh Tây cười nói:

"May nhờ bạn bè đề cử, tôi mới có cơ hội tham gia vào bộ phim này, vận khí tốt thôi."

"Ninh, hẳn nói gì với cậu?"

Julianna nhỏ giọng hỏi Ninh Tây,

" Hai người biết nhau à."

"Anh ta nói rất vinh hạnh khi tớ tham dự buổi họp báo tuyên truyền hôm nay, "

"Sau khi về nước tớ cũng làm diễn viên nên anh ta có biết tớ."

"Thì ra là vậy, "

"Cậu xinh đẹp như vậy, không làm diễn viên thì thật đáng tiếc."

Ninh Tây cười ra tiếng:

"Haha. Cậu nói đúng."

Chương 84

Người phụ trách thấy Ninh Tây và Julianna thân mật giống như chị em tốt, ánh mắt nhìn Ninh Tây như đang nhìn một người trên trời rơi xuống.

Nếu đã cùng diễn viên nổi tiếng quốc tế quan hệ tốt như thế, vì sao còn về nước phát triển?

Hai giờ năm mươi phút, buổi họp báo chưa chính thức bắt đầu, nhưng phóng viên được mời tới đã tới sớm tập trung đông đủ, MC đứng ở trên sân khấu giới thiệu một số nhân vật có mặt hôm nay.

MC còn mang theo một tai nghe nội tuyến, như vậy có thông tin gì mới có thể nhận tin sớm nhất có thể, sau khi nghe nhận tin trong phim có một diễn viên người Trung Quốc, hơn nữa còn đóng vai phụ quan trọng, vẻ mặt ngưng đọng.

"Tôi rất cảm ơn sự có mặt đầy đủ của các vị phóng viên, để báo đáp các vị, tôi xin được cung cấp cho các vị một thông tin mới nhất về bộ phim".

MC cười ha hả nói,

"Đạo diễn Joseph nói, bên trong bộ phim điện ảnh (vũ trụ vô địch 2) có một nhân vật phụ quan trọng, và diễn viên đóng vai diễn này chính là một nữ diễn viên là người nước ta, mọi người có thể đoán xem diễn viên này là ai."

Toàn hội trường ồ lên.

Trong phim có diễn viên người Trung Quốc, điều này trước giờ một chút tin tức cũng không nghe nói?

Khách mời và phóng viên ngạc nhiên quá mức, hồi lâu sau mới có phản ứng.

Mặc dù không biết là diễn viên nào, của công ty nào nhưng phải nói là diễn viên đó quá kì lạ, lại không lấy chuyện này tuyên truyền cho bản thân.

"Tương Vân, lần này thật sự là cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu, bọn mình cũng không được vào đây, "

Một cô gái mặc áo khoác màu lam trẻ tuổi mặt cực kỳ hâm mộ nhìn Tưởng Vân.

"Cậu thật lợi hại, nghe nói muốn có giấy mời vào đây rất khó, không phải có tiền là có thể có."

"Có tiền sao?"

Tưởng Vân khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

"Có tiền cũng chưa đủ, còn cần quan hệ và mặt mũi nữa đấy."

Mấy cô gái trẻ tuổi nghe nói thế, lại cực kỳ hâm mộ.

Các cô mặc dù không rõ thân phận của cô gái này, nhưng từ cách ăn mặc của Tưởng Vân có thể thấy được cô ấy là tiểu thư nhà giàu hơn nữa giao thiệp phải rất rộng.

"Mọi người nghe xem, trong bộ phim này có diễn viên người Trung Quốc?"

Trong số các cô gái có vẻ nhỏ tuổi hơn những người còn lại kích động nói.

"A a a, không biết minh tinh lợi hại kia là ai đây."

"Có cái gì mà lợi hại, ở trong bộ phim diễn vài cảnh, nói vài câu thoại "

Tưởng Vân trong giọng nói mang theo chút khinh miệt.

"Chẳng phải cũng có nhiều diễn viên trong nước như thế sao?"

Mấy cô gái trẻ liền thấy xấu hổ, các cô cực kì thích Hoult, nhưng cũng thích một số nghệ sĩ trong nước, Tưởng Vân nói như vậy là xem thường những kia diễn viên trong nước.

"Cậu xem thường nghệ sĩ như thế, sao còn chạy tới đây làm gì, "

Một cô gái ngồi phía trước bọn họ đột nhiên quay đầu khinh thường nhìn Tưởng Vân.

"Nghệ sĩ trong nước ăn cơm uống nước gì của nhà cô không, nói chuyện cũng phải lưu lại cái đức."

"Cô nói cái gì?"

Sắc mặt Trương Vân khó coi giống như mặt ếch, ngực phập phồng tức giận, nếu không phải MC lên tiếng yêu cầu mọi người im lặng, buổi họp báo sắp bắt đầu, không chừng cô đã cùng đối phương cãi vã.

Mà lúc này, ngay tại hội trường đã có phóng viên đem tin tức có diễn viên người Trung Quốc tham gia trong phim (vũ trụ vô địch 2) đăng lên mạng. Xem tin tức này trên mạng, có một nửa cho rằng chỉ là tin tức giả để tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh, một nửa có thái độ hoài nghi.

Trung Quốc mặc dù phát triển khá mạnh trong lĩnh vực phim ảnh giải trí, nhưng vươn ra thị trường quốc tế không thuận lợi. Hiện tại một số người nước ngoài đầu tư ngành điện ảnh, để lấy lòng khán giả Trung Quốc cũng cố ý sắp xếp một số diễn viên Trung Quốc đóng vai quần chúng hay thỉnh thoảng có khen Trung Quốc vài câu. Kiểu như thế khán giả vốn không thấy lạ nữa.

Cho nên tin diễn viên Trung Quốc tham gia bộ phim (vũ trụ vô địch 2) truyền ra không lấy được sự quan tâm quá nhiều của dư luận.

Ở hội trường buổi họp báo, MC nhận được tin mọi người trong đoàn làm phim có mặt đầy đủ, đã sẵn sàng xuất hiện đến, liền cười nói:

"Hiện tại chúng ta hoan nghênh đạo diễn và diễn viên chính phim điện ảnh (vũ trụ vô địch 2) xuất hiện nhiều."

Lúc đạo diễn Joseph xuất hiện toàn hội trường lễ phép vỗ tay, thái độ mọi người vẫn nhiệt tình, nhưng tuyệt đối không thể coi là nhiệt liệt, bởi vì bọn họ mong đợi nhất là sự xuất hiện của Hoult và Julianna.

Quả nhiên là khi Julianna xuất hiện, toàn hội trường phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, bầu không khí bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên.

MC để Julianna chào hỏi vài câu với người hâm mộ xong mới giới thiệu mời nam chính Hoult đi ra, lập tức có tiếng hét chói tai của fan nữ đủ để bay cái nóc nhà.

Được đón tiếp nhiệt tình như thế, người của đoàn làm phim (vũ trụ vô địch 2) cũng rất cao hứng, mặc dù hai bên ngôn ngữ bất đồng, nhưng Hoult và

Julianna rất thân thiện, không khí của hội trường rất tốt.

MC tiếp tục giới thiệu hai diễn viên quan trọng trong phim, nhưng nhan sắc của hai diễn viên này còn kém nhiều so với năm nữ chính, người hâm mộ còn bận nhìn năm nữ chính nên chào đón không nhiệt tình như trước.

"Hiện tại hoan nghênh nhân vật quan trọng thứ năm trong phim, diễn viên Ninh Tây."

MC nói xong câu đó, cố ý nhìn một vòng xuống dưới khán đài quan sát vẻ mặt của mọi người, quả nhiên thấy vô số khuôn mặt kính ngạc khiếp sợ.

Đoàn phóng viên quả thật cảm thấy không thật, trong đầu họ có nghĩ đến một số diễn viên có khả năng sẽ tham gia được vào bộ phim điện ảnh này, nhưng tuyệt đối không nghĩ đến Ninh Tây.

Ninh Tây hiện tại đang nổi, nhưng địa vị trong nước vẫn chưa đủ cao chứ đừng nói là tham gia phim điện ảnh nước ngoài.

Nhưng khi bọn họ nhìn Ninh Tây mặc trên mình trang phục lộng lẫy bước ra, cho dù khó tin, nhưng rõ ràng là khi bọn họ không biết đến, Ninh Tây đã bắt đầu bước trên con đường điện ảnh quốc tế.

Chương 85

Khi Tưởng Vân nhìn thấy Ninh Tây đi ra, mặt liền đen lại.

Cô ta sao lại ở đây, hơn nữa nhìn có vẻ rất thân với Hoult?

"Ninh Tây đúng là xinh đẹp, làn da tốt quá."

"Ừ, nhìn dáng đi cũng thấy đẹp mắt, rõ ràng tôi là con gái, bây giờ cũng phải nhìn chăm chăm cô ấy?"

"Thật hâm mộ Thường boss, có bạn gái xinh đẹp như thế, trông như nữ thần, tớ cũng muốn bẻ cong giới tính mình luôn."

Nghe được những lời khen ngợi Ninh Tây xung quanh mình, Tưởng Vân càng nghe tâm tình càng xấu. Nếu như biết Ninh Tây hôm nay cũng ở đây, cô nhất định sẽ không tới.

"Ninh Tây, có thể nói một chút cảm tưởng khi hợp tác với đạo diễn Joseph không?"

MC nhìn ra được Ninh Tây và mấy diễn viên có vẻ rất thân thiết, không giống như quan hệ xã giao bình thường, vì vậy cũng kéo đề tài nói chuyện với Ninh Tây.

"Đạo diễn là một người tốt lại hài hước".

Ninh Tây nói đến đây, dừng lại một chút, quay đầu nhìn về phía Joseph.

"Đương nhiên, nếu như ông ấy không nhớ kỹ nồi lẩu tôi làm thì sẽ tốt hơn."

Joseph nghe không hiểu Ninh Tây và MC đang nói gì, người phiên dịch bên cạnh dịch lại nói cho ông ấy biết, khi đó ông mới dùng vẻ mặt cảm khái nói:

"Cái này không thể trách chúng tôi, Ninh, là do cô nấu lẩu ăn quá ngon."

MC dĩ nhiên hiểu đạo diễn Joseph nói gì.

"Đạo diễn nói, là do Ninh Tây nấu lẩu ăn rất ngon. Hoá ra Ninh Tây dùng

mỹ thực của Trung Quốc chinh phục đạo diễn."

Hội trường lập tức bộc phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hiển nhiên mọi người đối với hành động dùng đồ ăn nước mình chinh phục người nước ngoài của Ninh Tây rất tán thưởng.

"Xem ra người Trung Quốc cũng rất thích Ninh nhi, "

Julianna nói khẽ với Hoult.

"Bọn họ lúc nhìn Ninh, hai mắt phát sáng."

Hoult nhìn xuống dưới khán đài, cười như hoa đào nở đầu mùa xuân:

"Mình vẫn luôn biết, cô ấy là cô gái tài ba."

Lúc này, MC đã hỏi Ninh Tây và vài diễn viên chính khác cảm nhận khi quay phim.

"Rất tốt, "

Ninh Tây đi đến bên cạnh Hoult và Julianna, sau đó vỗ vỗ bả vai Hoult,

"Mọi người đừng nhìn Hoult là một mỹ nam như thế này, trên thực tế mỗi lần ăn lẩu, giành ăn được nhiều nhất là hắn đấy."

Ở hội trường lập tức vang lên tiếng cười, vốn cảm thấy Ninh Tây chỉ cố làm ra vẻ thân thiết với diễn viên chính, không ngờ lại thân đến mức đã có thể nói xấu nhau thoải mái như thế.

Ninh Tây là diễn viên Trung Quốc duy nhất trong đoàn làm phim, một bên kể chút chuyện mà người hâm mộ hứng thú, một bên nói các hoạt động chung của đoàn làm phim, không hề có một chút thời gian nhàm chán.

MC đứng bên cạnh cũng cảm thấy thừa thãi.

Có Ninh Tây ở giữa điều hòa, mấy diễn viên ngoại quốc lại phóng khoáng, cũng không có cảm giác câu nệ.

"Buổi họp báo sắp kết thúc, các bạn phóng viên nếu còn có vấn đề gì muốn hỏi, xin sớm đưa ra câu hỏi, chúng tôi dành cho các bạn nửa giờ để đưa ra

câu hỏi phỏng vấn."

Chờ mãi, cuối cùng cũng đến phần đưa ra câu hỏi phỏng vấn, phóng viên đều hưng phấn hẳn lên.

"Ninh Tây, vì sao cô tham gia bộ phim (vũ trụ vô địch 2) này nhưng trước đó một chút tin tức cũng không hé ra cho mọi người biết?"

"Thời gian quay bộ phim này đã lâu, khi đó tôi còn chưa về nước. Mà bộ phim này khi nào công chiếu tôi lại không nắm rõ được."

Ninh Tây trên mặt mang theo vài phần ngại ngùng.

"Tôi cũng mới biết đoàn làm phim sẽ đến nước ta tuyên truyền cách đây hai ngày. "

Phóng viên: Nghe có vẻ có lý, nhưng vì sao cô lại có thái độ ăn phận như vậy? Bình thường nếu nghệ sĩ tham dự phim điện ảnh, không phải là sẽ ra sức tuyên truyền, hận không thể khiến cả nước đều biết đến sao?

Ninh Tây mặc kệ phóng viên nghĩ như thế nào, tỏ vẻ hết sức an phận, hết sức khiêm tốn, hết sức cố gắng, từ tốn trả lời các câu hỏi của phóng viên.

Ninh Tây, Julianna, Hoult, ba người bị đám phóng viên vây vào giữa, lúc phóng viên hướng hai diễn viên chính ngoại quốc đưa ra câu hỏi, Ninh Tây còn có thể giúp phiên dịch cho hai bên, Ninh Tây nói ngoại ngữ linh hoạt, lưu loát đến phóng viên cũng không bì được.

"Trong đoàn làm phim tôi thích ai nhất sao?"

Julianna trừng to mắt, nhìn người phóng viên đưa ra câu hỏi.

"Trời ạ, câu này còn phải hỏi sao, đương nhiên là Người rồi."

Julianna ôm Ninh Tây, cọ má Ninh Tây.

"Có thể cùng Ninh ở một chỗ, thật sự quá tốt."

Khi hai mỹ nữ kia mặt kề mặt cạnh nhau, đèn flash bốn phía nháy liên tục đến mức chói mắt.

Thường Thời Quy đi đến đến lầu hai khách sạn nơi diễn ra buổi họp báo thì thấy ngay cảnh một cô gái tóc quăn vàng ôm chặt Ninh Tây, hí khuôn mặt còn dán sát với nhau, không biết vì sao, Thường Thời Quy chợt nhớ tới năm ngoái, ở bên ngoài một khách sạn, vô tình nghe được cuộc trò chuyện của Ninh Tây và Trương Thanh Vân, lời của Trương Thanh Vân bây giờ hiện rõ trong đầu.

"Ông chủ?"

Từ Châu đầu tiên là đang thưởng thức hình ảnh hai mỹ nhân ở cùng một chỗ, nhưng sau đó phát hiện sắc mặt ông chủ cực kì khó coi, lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu xuống cõi như không thấy.

Thường Thời Quy cũng thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói:

"Ở đây phóng viên nhiều, chúng ta tới bãi đậu xe."

"Vâng, vâng."

Từ Châu lập tức đi theo, trước khi đi, vẫn không quên liếc mắt nhìn hai mỹ nhân một lượt nữa.

"Cậu đi đâu vậy?"

Một cô gái thấy Trương Vân chuẩn bị rời đi, ân cần hỏi.

"Tôi về nhà."

Trương Vân có chút không kiên nhẫn đẩy tay cô gái ra, vội vã đi ra ngoài.

Chương 86

Buổi họp báo tuyên truyền phim cực kỳ thành công, người phụ trách hoạt động tuyên truyền sâu khi kết thúc buổi họp báo còn tìm Ninh Tây nói vài câu cảm ơn với cô.

Sau đó người phụ trách còn ở khách sạn tổ chức tiệc rượu, mời người của đoàn làm phim (vũ trụ vô địch 2) tham gia, nhưng Ninh Tây từ chối nhã nhặn.

"Hôm nay có người đến đón tôi, hẹn ngày mai tôi sẽ dùng cả ngày đêm tiếp đón mọi người, "

Ninh Tây thấy Julianna vui, cười ôm eo cô ấy.

" Julianna thân ái, tiểu sweetheart của mình còn ở bên ngoài chờ mình, tối mai mình dẫn anh ấy cùng tham gia tiệc với mọi người."

Người phụ trách đứng bên cạnh nghe được ba chữ "Tiểu sweetheart", sắc mặt vặn vẹo, tổng tài Thường thị là tiểu sweetheart????

"A, "

Julianna kinh ngạc, cười mập mờ:

"Chúc cậu có một đêm thật lãng mạn với tiểu sweetheart."

Ninh Tây trừng mắt nhìn:

"Đương nhiên."

Tạm biệt mọi người, Ninh Tây và Trương Thanh Vân cùng đi vào thang máy:

"Vừa rồi trợ lý của Thường Thời Quy gọi điện thoại nói đang ở bãi đậu xe chờ em."

Ninh Tây giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ:

"Vâng."

Trương Thanh Vân thấy sắc mặt cô có chút kỳ quái, khẽ nhíu mày, muốn mở miệng hỏi lại nghĩ mình không nên hỏi quá nhiều, đành im lặng.

Lấy cách làm việc của Ninh Tây, nếu diễn trong phim (vũ trụ vô địch 2) đáng lẽ đã sớm nói cho hắn biết mới đúng, nhưng lần này tuyệt nhiên không nói cho bất cứ ai biết, không giống phong cách của cô.

"Hiện tại trên mạng chắc rất náo nhiệt, "

Trương Thanh Vân cảm thấy trong thang máy quá mức yên tĩnh, nên tìm đề tài nói chuyện,

"Hiện tại trong giới giải trí, diễn viên Trung Quốc được tham gia phim điện ảnh nước ngoài không có nhiều."

Nói lí do vì sao muốn về nước? Thật sự chẳng lẽ chỉ là vì... Nhớ tới món ăn ngon Trung Quốc?

"Anh Trương "

Ninh Tây cười, từ trong túi xách lấy điện thoại di động cầm trên tay.

"Tham gia một bộ phim điện ảnh quốc tế cũng không thể nói lên được cái gì, ở nước ngoài dốc sức làm việc, đạt được thành công, điều đó cũng không thể chứng minh quốc gia mình tốt."

Trương Thanh Vân còn muốn nói gì đó, kết quả cửa thang máy vừa đúng lúc mở ra, Ninh Tây trên mặt tươi cười nhưng có vẻ châm chọc.

"Đi thôi."

Thấy Ninh Tây không muốn nhiều lời, Trương Thanh Vân thức thời cũng không hỏi nhiều.

Cô gái đi trước mặt hắn dáng người uyển chuyển, tóc quấn xoắn sau lưng cực kỳ sức hấp dẫn.

Trương Thanh Vân nhớ tới một câu nói không biết đã nghe ở đâu: một cô gái xinh đẹp đều là sự kết hợp giữa tiên nữ và yêu tinh, cô ấy cười khiến bạn

sống, cô ấy khóc khiến bạn phải chết, mà bạn lại cam tâm tình nguyện.

Ninh Tây đi ở phía trước đột nhiên dừng bước, lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn về phía trước.

Ở chỗ trong góc cách, hai người đang đứng nói chuyện, Thường Thời Quy và Tưởng Vân.

Dưới ánh đèn, Thường Thời Quy mặc tây trang cắt may thủ công vừa người, bộ mặt lạnh lùng.

Nhìn thấy Tưởng Vân đột nhiên duỗi tay nắm lấy tay Thường Thời Quy, Trương Thanh Vân nhin không được liếc nhìn sắc mặt Ninh Tây, lại phát hiện trên mặt cô một chút khó coi cũng không thấy, vẫn lẳng lặng đứng xem không phản ứng.

"Ninh Tây có cái gì tốt? Thường ca, chỉ cần anh cưới em, sau này toàn bộ cổ phần trong tay ba em đều thuộc về chúng ta".

Tưởng Vân cầm chặt lấy tay áo của Thường Thời Quy không buông,

"Ninh Tây vốn không xứng với anh, anh và cô ta ở bên nhau, mấy người thượng lưu sẽ có cơ hội cười nhạo anh?"

Thường Thời Quy đẩy tay Tưởng Vân ra, không một chút phong độ thương hương tiếc ngọc:

"Tưởng Vân, tôi không cần cổ phần của Tưởng gia. Ninh Tây xứng hay không xứng với tôi, là chuyện của hai chúng tôi, không cần người ngoài xen vào."

"Em từ nhỏ đã quen biết anh, trong mắt anh em là người ngoài?"

Tưởng Vân vừa buồn vừa giận, nước mắt rơi xuống.

"Em nguyện ý vì anh làm bất cứ chuyện gì, Ninh Tây có thể sao?"

"Tôi không cần cô ấy vì anh làm gì."

Thường Thời Quy thấy Tưởng Vân muốn nhào tới, khuy tay, hai hộ vệ từ góc tối đi ra, đem Tưởng Vân ngăn cách khỏi mình.

"Thường Thời Quy, anh là tên khốn kiếp!"

Tường Vân bị hộ vệ của Thường Thời Quy ngăn cản, ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc nức lên.

Thường Thời Quy cúi đầu nhìn Tường Vân đang khóc rống, đuôi lông mày hơi nhíu:

"Em cần gì phải như vậy?"

"Em từ nhỏ đã thích anh, cho dù anh cự tuyệt, em cũng không buông tay dễ dàng như vậy, "

Tường Vân dùng mu bàn tay lau nước mắt trên mặt.

"Nếu như anh và Bạch Lộ cùng một chỗ em còn có thể chấp nhận được, nhưng tại sao anh lại thích một con hát chứ."

"Tường Vân, không thể đáp lại tình cảm của em là vấn đề của tôi, không liên quan đến cô ấy, tôi hy vọng không phải nghe lại những lời nói vũ nhục người yêu của tôi, "

Thường Thời Quy sắc mặt lạnh xuống.

"Có một số việc tốt nhất đừng có lần thứ hai."

Nước mắt lướt qua khóe môi vừa đắng vừa chát, Tường Vân nhìn người đàn ông vô tình với mình trước mắt, trong lòng đối với Ninh Tây hận ý càng ngày càng mãnh liệt:

"Thường Thời Quy, anh đối với em như vậy, anh nhất định sẽ hối hận."

Thường Thời Quy cũng không duy trì phong độ nữa, trầm mặt nói:

"Tường Vân, làm việc phải nghĩ kỹ rồi mới làm, nếu không hậu quả không phải là điều mà em có thể gánh chịu được."

Tường Vân đáy lòng run lên, cô biết Thường Thời Quy không phải chỉ hù dọa cô, nếu như cô dám làm gì Ninh Tây, chịu ảnh hưởng nhất định là cả Tường gia.

Ninh Tây cho anh ấy uống thuốc mê gì, khiến hắn nguyện ý vì cô ta mà vạch mặt với Tưởng gia?

Chương 87

Trương Thanh Vân đứng một bên nhìn chuyện xảy ra, có chút lúng túng nghiêng đầu nhìn Ninh Tây, đáng tiếc hiện tại Ninh Tây cúi đầu, tóc dài xõa ra che kín gò má, hẳn thấy không rõ sắc mặt của cô ấy.

Thu hồi ánh mắt, nghĩ, Thường Thời Quy đối với Ninh Tây, thật sự là quá tốt.

Vừa lúc đó, Trương Vân vốn là bị hai hộ vệ ngăn cản đột nhiên xông tới, ôm chặt lấy Thường Thời Quy.

Thường Thời Quy duỗi mạnh tay đẩy Trương Vân ra, bởi vì lực đạo lớn, Trương Vân bị ngã xuống đất.

"Cộc, cộc, cộc."

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Trương Vân nằm trên mặt đất ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy Ninh Tây đi tới.

"Tây Tây, anh..."

Thường Thời Quy nhìn thấy Ninh Tây, khuôn mặt lúng túng hoảng loạn.

Ninh Tây nhìn hẳn, đưa ngón trỏ đặt lên môi, sóng mắt lưu chuyển ra ngàn vạn nhu tình.

"Xuyt, không cần giải thích, em tin tưởng anh."

Từ Châu ngồi ở trên ghé lái nhìn động tác của Ninh Tây, trong lòng rạo rục, lập tức dời ánh mắt đi không dám nhìn nữa.

Đúng là vu vật, chỉ một động tác đơn giản của cô cũng có thể câu dẫn người khác, trách gì có thể khiến ông chủ mê đến mức thần hồn điên đảo.

"Trương tiểu thư, "

Ninh Tây mỉm cười đi đến bên cạnh Trương Vân, từ trên cao nhìn xuống

"Trên đất vừa lạnh vừa ẩm, nằm thoải mái không?"

Khi nhìn Ninh Tây, Tưởng Vân lập tức đem nước mắt ngừng chảy, đứng lên oán hận nhìn Ninh Tây:

"Cô đừng có đắc ý, cho dù vào được cửa Thường gia, thì cô cũng chỉ là con hát."

"Vậy thì sao, "

Ninh Tây mang giày cao gót, cao hơn Tưởng Vân ước chừng hơn mười phân, Ninh Tây cúi đầu xuống bên tai Tưởng Vân nhẹ giọng ní non, giống như đang đối với tình nhân thì thầm.

"Người đàn ông cô yêu thà rằng yêu thích một con hát là tôi, cũng không thèm để mắt đến cô, cô nói xem bản thân cô thất bại đến mức nào. Cô xem thường tôi chỉ là con hát, một con hát cô cũng không bằng được, vậy cô là gì, là rác rưởi sao?"

"Cô!"

Tưởng Vân bị lời này kích động, giơ cao tay muốn đánh người, kết quả tay mới vừa đưa ra đã bị Ninh Tây bắt lấy cổ tay.

"Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, lại có tâm xấu xí như vậy, "

Ninh Tây dùng tay kia nâng cằm Tưởng Vân, giống như cười mà không cười.

"Chậc chậc, thật đáng tiếc."

"Buông tay."

Tưởng Vân tức giận, hai con mắt đỏ lên, cô không nghĩ Ninh Tây lại dám làm như vậy, quả thực vô cùng nhục nhã.

Tưởng Vân dùng tay còn lại hất tay Ninh Tây cũng không thành, ngược lại còn bị Ninh Tây bắt được cổ tay.

Tưởng Vân không hiểu Ninh Tây lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, hai cổ tay bị nắm chặt, không xoay sở được.

Ninh Tây buông tay ra, cả người Tưởng Vân bị đẩy ra phía sau mấy bước chân, Ninh Tây cúi đầu, cảm xúc trong mắt được giấu đi.

Đột nhiên Ninh Tây đi về phía trước hai bước, Tưởng Vân thậm chí có thể ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể và cả tiếng tim đập của Ninh Tây.

"Tôi từ trước đến giờ đối với mỹ nhân luôn triu mến, "

Ninh Tây tiếp tục nhẹ giọng cười nói.

"Nhớ lần sau đừng động vào người đàn ông của tôi, nếu không..."

Ninh Tây cong khóe môi, còn giữ lại mấy lời không nói ra, chỉ duỗi tay nâng cằm Tưởng Vân lên:

"Nhớ kỹ chưa?"

Nhìn nụ cười trên mặt Ninh Tây, Tưởng Vân lạnh run, không tự giác gật gật đầu.

"Thật ngoan ngoãn."

Ninh Tây hài lòng buông cằm Tưởng Vân ra, xoay người nói với mấy người đàn ông sau lưng:

"Đi thôi."

"Anh... Anh còn có việc, không thể đi được cùng mấy người."

Trương Thanh Vân xoay người rời đi, giống như xảy ra chuyện gì đáng sợ lắm.

Ninh Tây nhìn Trương Thanh Vân bước đi nhanh không ngừng bước, xoay người nhìn hai hộ vệ bên cạnh, lại nhìn Thường Thời Quy nhướn mày nói:

"Không phải là hẹn cùng nhau ăn tối sao?"

Vẻ mặt Thường Thời Quy có chút phức tạp Tưởng Vân, lại nhìn Ninh Tây cười cười, mở cửa xe ra cho cô.

Còn về mặt hai hộ vệ một lời khó nói hết ngời vào trong một chiếc khác, đi theo phía sau Thường Thời Quy, ra khỏi bãi đậu xe.

Tường Vân đứng chờ một phút, sau đó mới phục hồi tinh thần, nhớ tới lời của Ninh Tây mới cảm thấy bản thân bị vũ nhục.

Từ trong túi lấy điện thoại di động ra, tức giận bấm một số k điện thoại, nhưng ngón tay đặt ở cuộc gọi thì dừng lại, do dự.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng trong lòng Tường Vân đối với Ninh Tây đã có cảm giác sợ hãi, loại cảm giác sợ hãi này không phải là vì có Thường Thời Quy ảnh hưởng đến, mà là ánh mắt của Ninh Tây.

Mặc dù mỉm cười, nhưng ánh mắt lại sắc bén....

Trên cằm vẫn còn xúc cảm của ngón tay Ninh Tây, cô cắn cắn góc môi, cuối cùng để điện thoại bỏ lại trong túi xách.

Ninh Tây con tiện nhân kia!

"Vừa rồi..."

Thường Thời Quy mới vừa mở miệng, một ngón tay mềm mại đặt trên môi hần.

"Em biết "

Trong mắt Ninh Tây toát ra sự vui vẻ, duỗi tay ôm lấy cổ Thường Thời Quy, gò má áp vào một bên cổ Thường Thời Quy.

Động mạch cổ Thường Thời Quy rung lên mạnh mẽ, Ninh Tây cong khoe miệng cười tươi.....

Chương 88

Đem Ninh Tây ôm vào trong ngực, Thường Thời Quy không hỏi cô vì sao quen biết siêu sao quốc tế, thậm chí cũng không hỏi chuyện liên quan đến phim điện ảnh, cúi đầu hôn đỉnh đầu an Ninh Tây:

"Tây Tây."

"Ừm?"

Ninh Tây dựa vào ở trong lòng Thường Thời Quy, lười biếng đáp một tiếng.

"Mặc kệ em muốn làm gì, anh cũng sẽ luôn ở bên cạnh em."

Ninh Tây trong nội tâm bỗng giật mình, ngẩng đầu nhìn Thường Thời Quy, hấn đang mỉm cười nhìn mình, trong mắt đều là ôn nhu.

Ninh Tây rũ mắt xuống, lại tiếp tục vùi mặt trong ngực của Thường Thời Quy.

Thường Thời Quy duỗi tay vỗ nhẹ sau lưng Ninh Tây, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài ánh đèn rực rỡ, màn đêm buông xuống.

Thường Thời Quy đưa Ninh Tây đến một nhà hàng cơm Tây, Ninh Tây nhìn trên bàn có hoa hồng và ánh nến, cười nói:

"Bữa tối dưới ánh nến sao?"

"Thích không?"

Thường Thời Quy cầm ly rượu lên, hướng về Ninh Tây giơ lên nói.

"Nghe nói loại rượu này uống cùng khi ăn với bít tết rất hợp, em nếm thử nhé?"

Ninh Tây và Thường Thời Quy cùng ly, sau đó cúi đầu nhấp một chút rượu, ừm, hương vị rất được, đương nhiên cô sẽ không nói cho Thường Thời Quy biết, có đôi khi đối với cô rượu đỏ và Sprite không khác gì nhau.

Bít tết chế biến rất ngon miệng, Ninh Tây ăn rất vui vẻ.

Ăn xong bữa tối, Ninh Tây và Thường Thời Quy mới vừa đi ra khỏi nhà hàng, thì bị hai cô bé nhận ra. Cũng may hai cô bé không la to lên, nếu không nhất định sẽ khiến nhiều người chú ý.

"Ninh nữ thân, có thể chụp chung một tấm ảnh với chúng em không?"

Hai cô bé mong đợi

nhìn Ninh Tây, còn đem Ninh Tây ngăn cản ở phía sau, không cho người đi đường nhận ra cô,

"Được,".

Ninh Tây hào phóng đáp ứng, vì vậy hai cô bé liền đứng hai bên cô, lúc hai cô bé giờ điện thoại chuẩn bị tự sướng, Ninh Tây hướng về phía sau vẫy vẫy tay với Thường Thời Quy m

"Anh đến đây, cũng chụp ảnh chung đi."

Hai cô bé thấy Thường Thời Quy thành thật đứng ở sau lưng Ninh Tây, nhìn không được nhỏ giọng cười, Thường boss rá nghe lời nữ thân nha!

Chụp chụp ảnh xong, trong đó có một cô bé tung tăng như chim sẻ hỏi:

"Nữ thân, chúng em có thể đem ảnh chụp phát lên blog không?"

Ninh Tây cầm tay Thường Thời Quy, cười hì hì gật đầu nói:

"Đương nhiên có thể, nhưng phải chờ bọn chị về mới được cơ.

"Vâng ạ.

Hai cô bé mặt đỏ lên gật đầu, lúc Ninh Tây cùng Thường Thời Quy lúc rời đi, nhìn không được chụp hai bóng lưng của hai người.

Rõ ràng hai người kia chỉ là nắm tay đi về phía trước, nhưng lại cảm thấy, trên người bọn họ toả ra vô số phấn hồng.

Nửa giờ sau, hai cô bé đem ảnh chụp phát lên blog.

Kẹo que không toan: Vô tình gặp được Ninh nữ thần và Thường boss, nữ thần bên ngoài so với trong ti vi còn đẹp hơn, Thường boss cũng rất tuấn tú, đối với nữ thần cực kỳ ôn nhu.

Cô gái đem ảnh chụp bóng lưng của Ninh Tây và Thường Thời Quy đăng lên trên mạng.

Blog vừa đăng lên, blog của cô bé kia lập tức bị người hâm mộ của Ninh Tây bủa vây trong nháy mắt, vô số người đối với cô bé ấy bày tỏ hâm mộ ghen ghét với vận may của cô.

Bạn bè trên mạng 1: Mọi người thấy không, ánh mắt của Thường không nhìn vào điện thoại chụp hình mà toàn bộ đều đặt ở trên người Ninh nữ thần, trong mắt tràn đầy yêu thương a.

Bạn bè trên mạng 2: ảnh chụp hai người dắt tay nhau ấm áp như thế, chẳng quan hệ gì tới tôi, nhưng nhìn tấm hình này, tôi cũng thấy ngọt cả người. Cảm ơn chủ blog đã chụp được hình ảnh đẹp như thế.

Blog này nổi như vậy cũng có nguyên nhân là bởi vì sau khi video buổi họp báo (vũ trụ vô địch 2) đăng trên mạng đem đến không ít chấn động.

Ninh Tây thế mà cùng mấy diễn viên chính thân quen, còn có Julianna và Ninh Tây đứng cạnh nhau quả thực giống như đóa hoa bách hợp nở rộ.

Cùng nhóm diễn viên chính thân quen đến thế, dù trong phim chỉ là diễn viên quần chúng thì cũng khiến người khác hâm mộ đỏ mắt.

Giải trí bát quái tiểu ca: Mọi người còn nhớ không, năm ngoái Ninh Tây tham gia một chương trình truyền hình, đã từng nói bạn bè nước ngoài rất thích ăn lẩu cô ấy nấu, thế cho nên sau khi cô ấy về nước, những người bạn này lúc liên lạc với Ninh Tây còn nhắc mãi không quên? Tôi nghĩ người mà cô ấy nói tới chính là Hoult và Julianna. Trên thực tế, Ninh Tây và hai người bọn họ là bạn học, chỉ không cùng một khóa. Theo tôi được biết, Ninh Tây lúc đó vì kinh tế túng quẫn, thường xuyên làm kiêm chức, làm gia sư, phát tờ rơi, phục vụ nhà hàng, chân chạy việc trong đoàn làm phim, vai diễn thế thân, vai quần chúng trong phim, Ninh Tây đều làm hết.

Giải trí bát quái tiểu ca: Có người bạn trong giới giải trí nói cho tôi biết, Ninh Tây lúc đóng phim, rất nhiều cảnh nguy hiểm cũng không cần dùng

diễn viên thể thao, đạo diễn hỏi cô ấy vì sao không cần thể thao, cô ấy nói lúc ở nước ngoài đóng phim, thường xuyên phải đóng mấy cảnh bị sảy chân té ngã, cho nên bây giờ đã thành thói quen, không cần phải dùng thể thao. Lúc nghe được điều này, tôi cảm thấy nữ diễn viên này thực sự là một nữ thần, bởi vì nếu như những chuyện này rơi ở trên một người đàn ông như tôi, tôi cũng không làm được giống như cô ấy.

Giải trí bát quái tiêu ca vừa đăng blog lên, những người đọc được nhìn không được đặt mình vào hoàn cảnh của Ninh Tây khi đó. Càng nghĩ càng cảm thấy Ninh Tây có thể đến được ngày hôm nay hết sức không dễ dàng, thật sự là quá khổ cực.

Đi ngang qua mà thôi: Rất nhiều người cảm thấy Ninh Tây có thể quen biết nhiều đại nhân vật quốc tế như vậy là do ông trời ưu ái cô ấy. Trên thực tế là bởi vì cô ấy có năng lực lại còn dám liều mạng mà thôi. Lại nói cho mọi người một tin tức nho nhỏ, sau khi cha mẹ Ninh Tây đều mất, anh em thân thích không chỉ không hỗ trợ mà còn cố chiếm lấy tài sản của nhà cô ấy, nếu như không phải vì những anh em thân thích như thế thì sau khi Ninh Tây xuất ngoại cũng không cần trải qua cực khổ đến vậy. Cũng chính vì như vậy, sau khi Ninh Tây nổi danh, những người thân này không dám tìm đến cô ấy, bởi vì bọn họ chột dạ.

Blog này đăng lên lại tiếp tục tạo lên một làn sóng khiển trách những thân thích không phúc hậu kia của Ninh Tây, mặc dù thực sự bọn họ không biết những người này là ai.

"Em uống say?"

Thường Thời Quy chú ý tới khuôn mặt của Ninh Tây hơi ửng đỏ, hỏi thăm.

"Ừm?"

Ninh Tây đi xuống xe, đem sợi tóc vén sau tai, khúc khích cười nói.

"Không có, chỉ là... Tâm tình em rất tốt."

Gió đêm thổi mái tóc của Ninh Tây, sợi tóc đen phát qua khuôn mặt nhỏ nhắn, làm nổi bật làn da trắng nõn.

Thường Thời Quy ngẩn người, cảm giác được một đôi tay mềm mại ôm lấy cổ hần, cả người lập tức giống như điện giật.

Hai hộ vệ đi cùng bọn họ thấy thế, cùng nhau cúi đầu xuống, phi lễ chớ nhìn.

Không biết là do đêm nay trời đẹp, hay là vì người đàn ông bên cạnh khiến cô động tâm, Ninh Tây bây giờ thấy bản thân an tĩnh lại, ít nhất ngay lúc này, cô có thể quên đi những thống khổ trong lòng chất chứa bao năm qua.

Chương 89

Tới nơi, xuống xe, Thường Thời Quy ôm lấy vòng eo mềm mại của Ninh Tây, cười nói:

"Hôm nay trời đẹp, cùng đi dạo với anh một chút nhé."

Ninh Tây ngẩng đầu nhìn trên trời, thấy trăng khuyết cong cong hình lưỡi liềm, giống như khoé miệng đang mỉm cười,

"Được."

Bàn tay Thường Thời Quy lớn lại ấm áp, có thể đem toàn bộ bàn tay của Ninh Tây bao bọc ở trong lòng bàn tay. Hai người đi trên đường mòn trong khu căn hộ,, Ninh Tây thở phào một hơi:

"Ở đây cũng được một thời gian, đây là lần đầu tiên em đi dạo xung quanh đây."

Diện tích khu căn hộ ở đây rất rộng, trồng nhiều cây xanh, có thể thấy những người sống ở đây đều là người có tiền lại biết hưởng thụ.

"Trước kia bốn phía nhà em cũng trồng rất nhiều cây xanh, "

Ninh Tây cong khoé miệng.

"Vi ba mẹ em có góp vốn xây dựng, nên hàng xóm rất quen thuộc, gì ở phía đông, chú ở phía tây bình thường rất yêu thích em, mỗi lần gặp em điều cho em đồ ăn và đồ chơi."

Thường Thời Quy trầm mặc nghe, nghe Ninh Tây kể lại tuổi thơ của cô ấy mà anh chưa từng được tham dự vào

"Lúc mẹ em từ trên lầu cao rơi xuống, khi đó em vừa mua đồ ăn trở về, mới đi đến đầu hành lang..."

Lông mi Ninh Tây khẽ run, rất lâu mới cười nói,

"Buổi sáng lúc ra cửa, mẹ em còn nói, buổi chiều đi thắp hương cho bà, vì

đêm hôm qua mẹ em mơ thấy ba nói là ba không đủ tiền dùng."

Thường Thời Quy nắm thật chặt tay Ninh Tây, tại thời khắc này, hắn mới phát hiện tất cả ngôn ngữ đều vô lực.

"Thời Quy, "

Ninh Tây đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn hắn,

"Em..."

"Thường tiên sinh?"

Một người đàn ông trung niên mang mắt kính đi đến, dùng ánh mắt ái muội nhìn Ninh Tây bên cạnh, hỏi:

"Hai người đi tản bộ sao?"

Thường Thời Quy nhẹ gật đầu một cái.

Chú ý tới thái độ có chút lạnh nhạt của Thường Thời Quy, người đó có chút lúng túng, có thể là quấy rầy đến chuyện yêu đương của Thường Thời Quy và bạn gái nên bị ghét bỏ, vì vậy cười khan nói:

"Không quấy rầy hai người, tôi đi trước."

Chờ người đàn ông đó rời đi, Thường Thời Quy nghiêng đầu nhìn Ninh Tây:

"Em vừa rồi muốn nói cái gì?"

Ninh Tây nhìn bóng lưng vội vã của người đàn ông trung niên, đột nhiên cười ra tiếng.

"Không có gì, "

Ninh Tây cười lắc đầu, sau đó ngấm nhìn Thường Thời Quy,

"Chẳng qua là cảm thấy có thể gặp được anh... Thật là tốt."

Thường Thời Quy đáy lòng khẽ run, hắn cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn khoe môi Ninh Tây, ôn nhu mà kiên định.

Gió nổi lên, hương hoa bốn phía.

Hai người tản bộ một lúc rồi trở về. Sau khi về đến nhà, Ninh Tây tắm rửa xong mặc áo ngủ rộng thùng thình, nghe tiếng gõ cửa của Thường Thời Quy, không chút nghĩ ngợi mở cửa phòng.

"Tây Tây..."

Ánh mắt Thường Thời Quy rơi trên người Ninh Tây, giọng nói trở nên khàn khàn,

"Dự báo thời tiết nói nửa đêm nay có mưa, chú ý đừng để cảm lạnh."

Hắn không được tự nhiên dời ánh mắt đi, hai chân có chút mất tự nhiên khép lại.

"Vâng, anh ngủ ngon."

Ninh Tây đóng cửa lại, cúi đầu vừa nhìn, phát hiện áo ngủ mình không thắt chặt, để lộ ra hơn phân nửa ngực.....

Khó trách...

Vừa rời vẻ mặt Thời Quy không được tự nhiên như vậy, nhớ tới Ninh Tây lại không nhịn được bật cười.

Lúc nửa đêm, bên ngoài nổi gió lớn, tiếng sấm vang rền, mưa to dội xuống, Ninh Tây tỉnh ngủ. Đột nhiên tia chớp xẹt qua, bên ngoài sáng như ban ngày.

Tiếng sấm vang dội giống như ở ngay trên nóc phòng ngủ. Ninh Tây từ trên giường ngồi dậy, cầm chặt lấy chăn mền, nhìn ngoài cửa sổ xuất thần.

Sững sờ một hồi lâu, Ninh Tây duỗi tay mở đèn ngủ, kết quả đèn cũng không sáng, bị cúp điện rồi.

Tia chớp bên ngoài cửa sổ lại lóe lên, chiếu trên cửa sổ, giống như yêu ma quái thú giương nanh múa vuốt. Ninh Tây lại nhìn chăm chăm bóng cây trên cửa sổ ngẩn người, trong nội tâm không chút sợ hãi.

Cộc cộc cộc!

Mưa gió âm âm, Ninh Tây không nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó có tiếng Thường Thời Quy vang lên.

"Tây Tây, em tỉnh không?"

Ninh Tây lúc này mới lấy lại tinh thần, từ trên giường xuống. Chân không giẫm ở trên tấm thảm mềm mại, cũng lười tìm dép, đi tới mở cửa.

" Bị cúp điện rồi, "

"Tiếng sấm lớn như vậy, em có bị dọa sợ không?"

Ninh Tây nghĩ bản thân không sợ sét, cũng không sợ chớp, nhưng khi nhìn thấy Thường Thời Quy lo lắng cho mình, chân còn không mang dép, đầu tóc cũng rối bời thì im lặng ôm lấy hắn.

"Đừng sợ, đừng sợ, "

Thường Thời Quy vỗ nhẹ sau lưng Ninh Tây, phát hiện Ninh Tây không mang dép, trực tiếp bế ngang cô theo kiểu công chúa, sau đó đi đến bên giường đem cô nhét vào trong chăn ấm áp.

"Không có việc gì, anh ở đây với em, em ngủ tiếp đi."

Ninh Tây trừ đầu lộ bên ngoài, cả người đều bị bọc trong chăn, ngẩng đầu nhìn Thường Thời Quy, từ dưới chăn vươn tay ra, kéo lấy ngón tay trở của hắn nắn nắn.

Ngón tay hơi lạnh nhưng tâm Ninh Tây đang rất ấm áp.

Thường Thời Quy đem tay Ninh Tây nhét lại vào chăn:

"Đừng nghịch, ngủ đi."

Cô không biết rõ cô mê người đến mức nào, hắn không chế không nổi dang tay ôm lấy cô.

Lại là một tiếng sấm vang lên, Ninh Tây từ trong chăn lại lần nữa cảm được ngón trở của Thường Thời Quy, lần này Thường Thời Quy không đem tay cô nhét vào chăn nữa, mà giọng khàn khàn nói:

"Tây Tây, em có biết đôi mắt như vậy với em, cần bao nhiêu kiểm chế không?"

Ninh Tây cười dài nhìn hấn không nói lời nào.

Ngoài cửa sổ mưa rơi, gió giật, trong phòng ôn tình lượn lờ.

Ninh Tây sáng ngày thứ hai tỉnh dậy cực kỳ muộn, lười biếng nằm sấp ở trong chăn không muốn rời giường, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, chỉ là không lớn như tối hôm qua.

"Em đã tỉnh?"

Thường Thời Quy bưng một chén cháo nóng còn bốc hơi đi vào, Ninh Tây nằm sấp không cử động, hừ hừ nói:

"Không muốn ăn."

"Ăn vài miếng, anh đút cho em?"

"Thường Thời Quy múc một muống cháo đưa lên môi thổi thổi, sau đó đưa tới bên miệng Ninh Tây.

"A."

Ninh Tây trừng cái muống hai giây sau, há mồm ngậm cái muống cháo, nuốt ực một cái,

"Cháo đậu đỏ?"

Thường Thời Quy cười gật đầu, sau đó lại múc một muống đặt ở bên miệng Ninh Tây.

"Em còn chưa đánh răng, "

Ninh Tây không còn gì để nói, trừng mắt liếc hấn một cái, từ trên giường ngồi dậy, nhin không được vuốt vuốt eo và chân.

Không nhìn tới nụ cười ôn nhu của Thường Thời Quy, Ninh Tây rửa mặt đánh răng xong, thấy Thường Thời Quy còn ngồi ở chỗ cũ không nhúc

nhích, hừ nhẹ một tiếng, sau đó cầm lấy cái muỗng và chén cháo trong tay hẳn, tự ăn.

Chương 90

Mới ăn xong chén cháo, điện thoại của Trương Thanh Vân gọi tới.

"Ninh Tây, chuyện tối hôm qua ở bãi đậu xe có người chụp ảnh đăng lên mạng, "

Giọng nói Trương Thanh Vân có chút nghiêm trọng.

"Hơn nữa người này chỉ đăng hình Tưởng Vân thừa dịp Thường tiên sinh không chú ý ôm lấy anh ấy, hiện tại ở trên mạng đều nói Thường tiên sinh bắt cả hai tay, chuyện này chúng ta đơn phương làm sáng tỏ khả năng không dễ dàng, cần Thường tiên sinh cùng nhau ra mặt."

Cũng không trách đấm bạn trên mạng tin tưởng chuyện này, thật sự là vị kia chụp hình lấy góc độ rất tốt, nếu như hắn không ở hiện trường, chỉ sợ cũng cho rằng Thường Thời Quy bắt cả hai tay.

"Em biết rồi, "

Ninh Tây nghiêng đầu liếc mắt Thường Thời Quy đang bóp eo cho mình.

"Em sẽ nói việc này với anh ấy."

Thường Thời Quy chú ý tới vẻ mặt không tốt của Ninh Tây, hỏi:

"Có chuyện gì?"

"Có người đăng lên mạng hình Tưởng Vân ôm anh đăng lên mạng, "

Ninh Tây cúp điện thoại, nhanh chóng tìm được cái blog đăng hình kia, lúc này bình luận đã hơn năm vạn.

Có người nói Thường Thời Quy bắt cả hai tay, cũng có người mắng Tưởng Vân là tiểu tam, nhưng cũng có rất nhiều người cười nhạo mộng bước chân vào nhà giàu của Ninh Tây đã vỡ nát, cũng có người trào phúng Ninh Tây tối hôm qua mới trải qua ân ái, sáng hôm nay đã bị người ta tạt một gáo nước lạnh.

Những bình luận này Thường Thời Quy cũng nhìn thấy, hắn lấy điện thoại vào blog của mình, phát hiện đây những tin nhắn mắng hắn là đàn ông khôn nạn vô lại, cười khò:

"Người hâm mộ rất bảo vệ em. "

Ninh Tây cười cười:

"Đúng vậy, bọn họ đều là tiểu thiên sứ của em đấy."

Thường Thời Quy bật cười, lắc đầu, sau đó nói:

"Chuyện này anh sẽ giải thích rõ ràng, sẽ không để cho em chịu ủy khuất."

"Việc này nếu giải thích rõ ràng, thì sẽ có người khác chịu ủy khuất, "

Ninh Tây nhướn đuôi lông mày, trong giọng nói mang theo chút trào phúng. Cô không phải người ngu, trên thế giới này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, tại sao người chụp hình chỉ chụp hình Trương Vân ôm Thường Thời Quy, còn lại thì không chụp.

Chân tướng chỉ có thể là Trương Vân sắp xếp việc này.

Ninh Tây trực tiếp đăng một cái blog, giọng điệu cực kỳ không khách khí.

Ninh Tây v: Tôi hôm qua còn có rất nhiều người có mặt ở đó, chủ blog sao không đem ảnh chụp toàn bộ sự việc đăng lên? Tôi cũng có mặt chứng kiến mọi việc, nhưng chủ blog chắc không biết chuyện đầu đuôi, thật sự là tiếc nuối.

Đám người trên mạng đều không chê chuyện náo nhiệt chưa đủ lớn, Ninh Tây là người trong cuộc lại đứng ra nói chuyện, bọn họ có chút hưng phấn hóng chuyện. Bởi vì nếu là người khác, người trong cuộc mà mở miệng giải t đều là phương pháp ngu xuẩn nhất. Từ trước tới giờ Ninh Tây đều xử lý mọi việc đều có vẻ khác thường như thế.

Nhưng cái blog của Ninh Tây vừa đăng, không ít người đã nhìn ra đầu mối, nếu như Ninh Tây cũng ở đó nhìn thấy mọi việc, như vậy sự việc khả năng là không giống như lời nói của người đăng hình lên, nhưng rõ ràng hình chụp Trương Vân ôm lấy Thường Thời Quy cũng không phải giả, cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?

Trong lúc đám người trên mạng đều đối với chuyện này rất hiếu kỳ, Tưởng gia lại gọi điện thoại tới di động của Thường Thời Quy.

Thường Thời Quy nhìn trên màn hình điện thoại di động hiện tên người gọi, khẽ nhíu mày.

Ninh Tây liếc mắt màn hình, chỉ có một chữ: Dì.

Thấy thế, cô không nhìn nữa, chăm chú đọc bình luận trên blog.

Thường Thời Quy quay đầu lại sờ sờ nàng đỉnh đầu, trong tươi cười mang theo vài phần dung túng cùng sung ái, sau đó ấn nút nghe máy.

"Dì ạ "

Giọng nói của Thường Thời Quy lãnh đạm, Đào Mẫn Á ở đầu dây bên kia nghe được giọng của hắn trong lòng có chút khản trương, nhìn chồng, sau đó đành phải nhắm mắt nói,

"Thời Quy, dì không quấy rầy con làm việc chứ?"

Dùng một tay bóp eo cho Ninh Tây, Thường Thời Quy bình thản nói:

"Không ạ, còn hôm nay không tới công ty."

"VẬY SAO..."

Đào Mẫn Á lắp bắp.

"Chuyện xảy ra tới hôm qua, chú gì đều đã biết. Đứa nhỏ Tiểu Vân làm việc không suy nghĩ, không cẩn thận bị người ta chụp ảnh, còn đăng lên trên mạng. Mấy lời khó nghe trên mạng, người của Tưởng gia thật sự cũng thấy mắt mặt, thật xin lỗi Ninh tiểu thư, con và Ninh tiểu thư đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với con bé."

Chân mày Thường Thời Quy nhíu chặt hơn, hắn biết ý của gì là muốn chấm dứt chuyện này, không thể chuyện bé xé ra to, Tưởng gia sẽ xấu mặt, Tưởng Vân cũng xấu mặt.

"Dì, hiện ở trên mạng ai cũng cười nhạo Ninh Tây."

Thường Thời Quy quay đầu lại nhìn Ninh Tây đang nằm lì ở trên giường, chẳng lẽ Ninh Tây phải thừa nhận hết tất cả lời đồn nhảm?

"Việc này dì cũng biết vậy, nhưng Tiểu Vân lần này làm sai, sau này tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như thế này nữa, hình trên mạng bên dì sẽ nghĩ biện pháp tìm người xoá đi.

Đào Mẫn Á do dự một lát,

"Chỉ là,... Ninh tiểu thư sáng nay đăng cái blog kia, khiến không ít người hiểu lầm Tiểu Vân, con xem... Có thể nói cô ấy xoá nó đi được không. Cô ấy là bạn gái của con, cũng coi như cháu của dì, sau này ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu gặp, làm lớn chuyện, mọi người cũng khó nhìn mặt nhau."

Đào Mẫn Á nói xong, không thấy Thường Thời Quy lên tiếng, bà cho rằng Thường Thời Quy đang suy nghĩ chuyện này, vì vậy rên sất khi còn nóng nói tiếp:

"Huống gì chuyện như vậy đăng lên mạng, vài ngày sau sẽ không có người nào nhắc lại nữa, Ninh tiểu thư làm lớn chuyện, đối với cô ấy cũng không tốt, còn nói có đúng không?"

"Gi, "

Giọng nói Thường Thời Quy từ trong điện thoại truyền đến, Đào Mẫn Á cảm nhận được hơi lạnh trong đó.

"Ai cũng cần có mặt mũi, không phải là chỉ có Trương Vân mới bị lời đồn đãi làm tổn thương, "

Thường Thời Quy hạ giọng càng lạnh lùng

"Nếu gì gọi chỉ để người chuyện này, còn cũng không có gì để nói."

" "Thời Quy..."

Đào Mẫn Á cảm thấy không ổn, còn chưa kịp nói gì nữa thì từ điện thoại đã truyền đến tiếng tút tút ngắt máy.

Chương 91

"Chị dâu, Thời Quy nói sao?"

Tưởng Hồng Khải thấy sắc mặt Đào Mẫn Á không tốt, mặt cũng đen đi.

"Thời Quy cũng không thể vì một nữ diễn viên mà không thềm nể mặt gì ruột chứ".

Đào Mẫn Á sắc mặt lại càng xấu, một hồi lâu mới nói:

"Chú hai đang trách chị dâu không giúp được gì cho chú?"

Nói xong câu này, lại tức giận nói tiếp.

"Chú không biết dạy dỗ con cái gì nó thành loại con gái vô liêm sỉ, còn trách cháu ngoại chị không không nể mặt. Mặt mũi chú lớn như thế thì nên dạy đứa con gái của chú đừng có bỏ nhào vào cháu ngoại chị, làm người ở giữa như chị cũng thấy mất mặt.!"

"Mẫn Á, bà..."

Tưởng Viễn Bằng thấy vợ tức giận, có chút lúng túng lờm bà một cái, nào biết lúc này Đào Mẫn Á cũng không thềm nể mặt hẳn.

"Bà cái gì mà bà?!"

Đào Mẫn Á chỉ Tưởng Viễn Bằng nói.

"Ông nói xem đứa cháu ruột của ông làm ra bao nhiêu là chuyện mất mặt rồi. Những năm nay nó đã mặt dày bám cứng lấy Thời Quy, chị gái tôi uyển chuyển nói với tôi không ít lần, nhưng vì ông tôi đều nhin xuống. Nhưng nó cứ không hiểu chuyện như thế, chẳng lẽ cả đời trước mặt nhà bà con bên mẹ ruột không ngẩng đầu lên được.?"

"Chị dâu, chị nói quá đáng quá rồi. "

Tưởng Hồng Khải bị Đào Mẫn Á mắng, không thể thoải mái, nói trách cứ.

"Thường Thời Quy là cháu trai bên ngoại của chị, chẳng lẽ Tiểu Vân thì không phải là cháu chị, chị dâu sao có thể bên nặng bên nhẹ như thế được?"

"Năm đó chú là người làm cha còn bạn đi yêu đương với nữ nghệ sĩ, mặc kệ con gái không quan tâm, người làm bác như tôi chẳng nhẽ còn phải đóng vai mẹ ruột chăm sóc lo lắng cho nó cả đời? "

Đào Mẫn Á càng nghĩ càng giận, lửa giận trong lòng tích cóp bao nhiêu năm phát tiết ra hết.

"Chưa chàm chọc tôi như thế, nhưng bản thân như thế nào, còn không rõ? Tưởng Vân của ngày hôm nay, trách nhiệm lo sợ chú. Hiện tại muốn đồ sáng cho người khác, cũng phải xem người ta có đồng ý hay không."

"Thượng bất chính, hạ tất loạn, người Tưởng gia không có ai là tốt!"

Đào Mẫn Á nói đến đây, đáy mắt dần hiện ra hận ý, bung bộ âm trà trên bàn ném vỡ.

"Về sau có chuyện gì, đừng tìm đem đồ lên đầu tôi!"

"Đào Mẫn Á, sao bà có thể nói như vậy?!"

Tưởng Viễn Bằng nghe Đào Mẫn Á càng nói càng khó nghe, giận tái mặt.

"Còn có con cháu ở đây, vậy mà bà có thể nói như thế được "

"Tôi nói sao?"

Đào Mẫn Á trào phúng nhìn chồng:

"Chính mấy người làm chuyện khó coi, chẳng lẽ còn sợ tôi nói vài câu khó nghe? Đời này của tôi hối hận nhất chính là năm đó mắt mù, gả đến cái nhà này! Về sau chuyện nhà này, đừng tìm đồ lên đầu tôi, tôi không quản được!"

Đào Mẫn Á cầm túi xách trên ghế salon, đem cửa chính Tưởng gia đóng rầm một cái, đầu cũng không thèm quay lại, đi.

Tưởng Viễn Bằng sắc mặt trắng bệch, đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt biến hóa, cũng không thèm nhìn tới Tưởng Hồng Khải và Tưởng Vân, vội vã đứng dậy đi vào thư phòng.

"Vân Vân, con đừng sợ..."

"Con có cái gì mà phải sợ, dù sao thì.... thượng bất chính, hạ tất loạn, "

Tường Vân đứng lên, không để ý tới Tường Hồng Khải, xoay người bỏ đi, toàn bộ phòng khách rộng lớn chỉ còn một mình Tường Hồng Khải ngồi im tại chỗ.

Tường Thành đứng ở trên lầu xem náo nhiệt cười nhạo một tiếng, hướng về thư phòng xì một tiếng khinh miệt, cà lơ cà phát đi xuống lầu, liếc nhìn Tường Hồng Khải:

"Chú hai, mẹ cháu cũng không nợ chú cái gì, có chuyện gì chú đừng tìm ba con nhờ cậy, khiến mẹ con phải khó xử?"

Nói xong, huýt sáo đi ra cửa chính, để lại Tường Hồng Khải tức giận ngồi đó, sắc mặt xanh mét.

Những năm nay anh cả cầm quyền Tường gia, còn cháu trong nhà không ai coi ông ra gì, thật sự khinh người quá đáng!

Thường Thời Quy sau khi cúp điện thoại, cúi người hôn một cái sau gáy Ninh Tây, Ninh Tây sợ nhất là nhiệt, lập tức rụt cổ lại.

"Anh làm gì vậy?"

"Chỉ cảm thấy sắc đẹp thay cơm, nhìn không được muốn..."

Thường Thời Quy lại nghiêng người tiến lên, ở xương quai Ninh Tây hôn một cái,

"Muốn ăn em vào bụng."

"Ồ, không nghĩ tới anh còn có sở thích đáng sợ như vậy, "

Ninh Tây ghét bỏ duỗi ngón tay nhấn trên trán Thường Thời Quy, đem đầu hất đẩy ra xa,

"Vừa rồi giống như nghe trong điện thoại có người nói em xóa blog?"

"Không cần phải để ý, "

Thường Thời Quy nhẹ nhàng vuốt ve gò má Ninh Tây,

"Anh sẽ không để bọn họ khiến em bị ủy khuất".

Thân là đàn ông, sao có thể để người yêu mình phải hy sinh để giữ mặt mũi cho người khác chứ?

Thường Thời Quy v: Tim tôi nhỏ, chỉ có thể yêu được một mình Ninh Tây. Chủ nhân của blog kia chụp được hình Tưởng Vân thừa dịp tôi không để ý mà ôm tôi, còn truyền tin vệt, đối với tình cảm của tôi và Ninh Tây bị ảnh hưởng. Đối với chuyện này, tôi sẽ liên lạc với luật sư tư nhân, tôi tin rằng pháp luật sẽ trả lại cho chúng tôi một cái công bằng.

Bạn bè trên mạng 1: ôi trời! Thường Thời Quy đứng ra nói chuyện, "Tưởng Vân thừa dịp tôi không để ý mà ôm tôi" thật sự là quá mất mặt, quá không khách khí, chân tướng mọi việc cuối cùng cũng được hé lộ rồi.

Bạn bè trên mạng 744: Ha ha, Thường Thời Quy không phải là quý tộc nhà giàu sao, nói trắng ra như thế, dù sao cũng chỉ là một cô bé... Như thế thật sự không có phong độ.

Bạn bè trên mạng 745: Phong độ thì cần làm gì, đàn ông mà nói như blog trên thì chính là rác rưởi, nếu như phụ nữ thì đầu óc có bệnh. Bạn gái bị lời đồn đãi gây tổn thương, còn muốn đối với một cô gái khác giữ phong độ. Thường boss vì Ninh Tây làm được như thế này, tôi kính hân là một nam tử hán.

Bạn bè trên mạng 788:744 hóa ra đây l chính là thánh mẫu bàn phím trong truyền thuyết, chuyện không rơi trên đầu mình thì không thể hiểu rõ. Nếu là một cô gái, chúc bạn về sau có người yêu sẽ vì phong độ với người khác mà ủy khuất bạn, đến lúc đó bạn nhất định phải nhớ khen ngợi anh ta, chớ có bất mãn nhé.

Giải trí bát quái tiêu ca rất nhanh đã chia sẻ blog của Thường Thời Quy, hơn nữa còn khen ngợi rất nhiều.

Giải trí bát quái tiêu ca: Người ta tình cảm đang tốt, lại có người nguyện ý chạy tới làm tiêu tam, bịa chuyện bậy, tôi ra sức ủng hộ việc làm của Thường boss.

Một người khác cũng chia sẻ blog của Thường Thời Quy, được khá nhiều người theo dõi.

Đi ngang qua mà thôi: Tưởng gia và Thường gia có quan hệ anh em thân thích, Tưởng Vân lại gấp gáp làm tiểu tam, mà Thường boss từ trước tới nay chỉ thích duy nhất Ninh Tây, Tưởng Vân lần này thật là... Khiến Tưởng gia nở mày nở mặt quá

Chương 92

Trương Thanh Vân thấy dư luận rất thiên vị Ninh Tây, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại (vũ trụ vô địch 2) sắp khởi chiếu, chỉ cần bộ phim này bán được nhiều vé, Ninh Tây có thể dựa vào đó nâng cấp lên thành diễn viên loại một. Hiện tại mấu chốt mọi chuyện chỉ cần Thường Thời Quy đứng ra giải thích rõ ràng là tốt rồi, nếu không Ninh Tây sẽ trở thành kẻ muốn thành phượng hoàng cuối cùng vẫn chỉ là chim trĩ bị ghét bỏ, không biết bị bao nhiêu người sau lưng cười nhạo.

Vốn Trương Thanh Vân cho rằng Thường Thời Quy sẽ nể mặt Tưởng gia đem chuyện này ép xuống. Ninh Tây sẽ chịu thiệt thòi.

Không nghĩ tới Thường Thời Quy vì Ninh Tây lại trở mặt với Tưởng gia.

Thường Thời Quy đem chuyện này làm sáng tỏ thì chỉ sau một giờ, đã có mấy nhà sản xuất phim liên lạc với Trương Thanh Vân hi vọng Ninh Tây đóng vai diễn viên chính hoặc nữ chính thứ hai.

Uyển chuyển khách khí từ chối những lời mời này, cuối cùng Trương Thanh Vân chỉ có thể tắt luôn nguồn điện thoại mới được yên tĩnh. Hắn suy nghĩ một chút, dùng số tư nhân gọi cho Ninh Tây, nhưng người nhận lại là một người đàn ông.

Trương Thanh Vân hơi bất ngờ, nhưng nhanh phản ứng lại:

"Thường tiên sinh?"

"Ninh Tây có ở đó không?"

"Em ngủ tiếp đi, "

Thường Thời Quy khom lưng giúp Ninh Tây đắp lại chăn cẩn thận, rón rén ra khỏi phòng, đóng lại cửa sau đó mới dùng âm điệu bình thường để nói chuyện.

"Trương tiên sinh, có chuyện gì?"

"Không có việc gì, "

Trương Thanh Vân vội ho một tiếng, nói tiếp.

"Hôm nay tám giờ, đoàn làm phim (vũ trụ vô địch 2) tham gia chương trình của đài truyền hình Phiên Gia, bên đoàn làm phim đã đặt vé máy bay đi thành phố S, ba giờ chiều Ninh Tây có thể đến sân bay được không?"

"Chiều hôm nay tôi sẽ đưa cô ấy tới sân bay, anh không cần lo lắng."

Thường Thời Quy dừng một chút, lại bỏ sung một câu.

" Tôi hôm qua cô ấy ngủ không đủ giấc, anh cẩn thận chăm sóc cô ấy giúp tôi."

"Thường tiên sinh, anh yên tâm, tôi sẽ để ý tới Ninh Tây, "

Trương Thanh Vân nghĩ trong lòng, tối hôm qua tiếng sấm lớn như thế, Ninh Tây ngủ không ngon cũng đúng.

Cúp điện thoại, Thường Thời Quy lại suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho trợ lý Từ Châu.

"Giúp tôi kiểm tra xem ba giờ chiều nay còn có vé máy bay đi thành phố S không, nếu có thì đặt một vé cho tôi, cảm ơn."

Ninh Tây ngủ một giấc ngủ đến mười hai giờ trưa mới dậy, xuống lầu vừa nhìn đã thấy cơm trưa chuẩn bị xong, vì vậy chu môi thơm một cái lên má Thường Thời Quy coi như phần thưởng.

" Buổi sáng anh Trương gọi điện thoại tới, nói buổi tối em cần đến đài truyền hình Phiên Gia đài tham gia chương trình truyền hình, đã đặt vé máy bay đến thành phố S."

Thường Thời Quy để đĩa xuống, lau sạch sẽ khóe miệng, nói tiếp:

"Anh đã bảo Từ Châu giúp anh đặt vé máy bay tới thành phố S, anh tới thành phố S cùng em."

"Sao anh cũng đi?"

"Anh đang chăm sóc người yêu hay đang nuôi con gái.?"

"Chăm sóc người yêu chính là đem cô ấy coi như con gái".

Thường Thời Quy nhưn mày,

"Tôi qua anh quá một chút, anh lo em không thoải mái."

Ninh Tây cười hừ một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn canh, nhưng cũng không phản đối Thường Thời Quy đi cùng.

Hai giờ chiều, đoàn làm phim (vũ trụ vô địch 2) lục tục đến sân bay.

Julianna ở trong đám người quét mắt một vòng, không nhìn thấy Ninh Tây, nên định lấy điện thoại gọi cho cô ấy.

Chỉ là vừa lấy điện thoại di động ra liền thấy phía trước xuất hiện một người đàn ông cực phẩm, lập tức hai mắt sáng ngời, nhỏ giọng nói với Hoult:

"Phía trước có một người đàn ông Trung Quốc, thật là có mị lực."

Hoult lười biếng ngẩng đầu nhìn phía trước, hỏi:

"Em nói là người đàn ông bên cạnh Ninh?"

"A, trời ạ, "

Julianna kinh ngạc,

"Người kia chẳng lẽ chính là tiểu sweetheart của Ninh?"

Hoult nhún vai, không thêm để ý tới bộ dáng kinh ngạc của Julianna.

Julianna cảm khái nói:

"Em biết mà, có thể làm cho n

Ninh động tâm, khẳng định là vô cùng xuất sắc."

"Julianna, Hoult"

Ninh Tây nhìn thấy Julianna và Hoult, hướng hai người họ vẫy vẫy tay, sau

đó kéo Thường Thời Quy đi tới trước mặt họ,

"Đây là người yêu của mình, Thường Thời Quy."

"Xin chào, "

Julianna lắp bắp nói không rõ tên Thường Thời Quy, cuối cùng chỉ có thể nói.

"Thượng đế ơi, tên người Trung Quốc cũng phức tạp quá."

Hoult chìa tay ra với Thường Thời Quy cười cười:

"Ninh vẫn thường nhắc tới anh, rất vinh hạnh được gặp anh."

"Cảm ơn các anh đã quan tâm tới Ninh Tây. "

Thường Thời Quy lịch sự bắt tay bọn họ.

"Ninh Tây hôm nay có chút không thoải mái, nên tôi đi cùng cô ấy, hi vọng sẽ không quấy rầy đến mọi người."

"Thật săn sóc, "

Julianna nhìn về phía Ninh Tây trừng mắt,

"Ninh, cậu tìm được người đàn ông tốt đấy."

Ninh Tây quay đầu nhìn Thường Thời Quy đang dùng tiếng Anh nói chuyện phiếm với Hoult.

"Mình cũng nghĩ thế."

Ninh Tây cười cười gật đầu với Julianna.

Chương 93

Ngồi máy bay đến thành phố S cũng không lâu, đoàn người đến sân bay thành phố S, nhân viên đài truyền hình Phiên Gia đã tới chờ sẵn.

Chương trình giải trí (gặp mặt vui vẻ) của đài truyền hình Phiên Gia hiện là chương trình hot nhất hiện giờ, là chương trình có lượng người xem lớn. Chương trình này có thể mời được các nghệ sĩ lớn, còn có các nhân vật tai to mặt lớn, và cả những nghệ sĩ nổi tiếng đã lui khỏi giới giải trí nhiều năm.

Trong phim (vũ trụ vô địch 2) có nam nữ diễn viên chính đều ở trường quốc tế rất nổi danh, ở Trung Quốc cũng không ít người hâm mộ nên đối với bọn họ, chương trình ngày hôm nay đặc biệt quan trọng.

"Biên đạo, những người đi đón (vũ trụ vô địch 2) gọi điện thoại về báo trong đoàn còn có Thường Thời Quy."

Nhắc tới cũng khéo, chương trình (gặp mặt vui vẻ) người tài trợ chính là Thường thị, nghe nói lần này có Thường Thời Quy đi chung cùng đoàn phim, biên đạo đầu tiên là kinh ngạc.

"Sao anh ta lại đi cùng họ?"

Hỏi xong lời này, biên đạo lại tự cười chính mình.

"Xem ra anh ta yêu Ninh Tây là thật lòng".

Trong giới nghệ sĩ và thương nhân có đủ loại tình yêu, có điều hôm nay hợp, ngày mai tan, hôm nay em thay lòng, ngày mai anh đổi dạ, có khi cũng chỉ lợi dụng lẫn nhau.

Ninh Tây và Thường Thời Quy lúc mới công khai chuyện tình cảm, hẳn không quá quan tâm, sớm muộn gì cũng như những đôi khác, mấy ai coi chuyện là thật.

Không nghĩ tới... Thường Thời Quy đối với Ninh Tây thật đúng là...

Chỉ có thể nói, nếu như đó không phải là tình yêu, thế gian này cũng không có mấy đôi có thể gọi là chân ái.

"Hiện tại ở đài truyền hình không có người?"

Biên đạo mặc áo khoác, vẫn nói chuyện điện thoại,

"Tôi lập tức tới đài truyền hình, bảo nhân viên cẩn thận tiếp đãi điện thoại."

Cúp điện thoại, nhìn đồng hồ treo trên tường, bây giờ là năm giờ rưỡi chiều, phải sắp xếp để họ ăn cơm tối trước mới được. Nghĩ như thế, hắn liền liên lạc với trợ lý đi đặt một phòng ăn trong khách sạn, sau đó lại gọi cho đoàn người đón đoàn làm phim (vũ trụ vô định 2) mang người tới phòng ăn đã đặt.

Ninh Tây đến thành phố S không nhiều, trừ mấy lần tới đây quay phim, tham gia chương trình, thời gian khác rất ít có cơ hội đến thành phố phồn này.

"Ninh tiểu thư, Thường tiên sinh, chúng tôi đã sắp xếp xong xuôi bữa tối, nếu như mọi người không để ý, chúng ta ăn một bữa cơm rau dưa trước khi quay chương trình?"

Thường Thời Quy quay đầu nhìn Ninh Tây, không nói gì. Ninh Tây mỉm cười gật đầu:

"Phiền anh rồi."

Năm ngoái Ninh Tây cũng đến đài truyền hình Phiền Gia tham gia chương trình, đãi ngộ không tốt như vậy, có khi thời gian khẩn cấp vội vã ăn vài miếng cơm trong cặp lồng đựng cơm.

Nhưng cũng chẳng kỳ quái, vốn chính là như vậy, chỉ có đứng càng cao, đãi ngộ mới càng tốt.

Đến khách sạn, có lẽ vì người, lại chuẩn bị gấp, nên đồ ăn khá đơn giản, thành đạm. Ninh Tây không có khẩu vị, động đũa gấp vài miếng rau thì không ăn nữa.

Thường Thời Quy thấy Ninh Tây như vậy, rót cho cô một ly nước quả dấm chua, ghé bên tai cô nhỏ giọng nói:

"Ăn thêm một ít, buổi tối trở về chúng ta lại ăn cái khác."

Biên đạo chú ý tới Ninh Tây đặt đĩa xuống, ân cần hỏi:

"Ninh tiểu thư, thức ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Cô ấy hôm nay lại bị cảm, nếu không tôi cũng không cần đi theo cô ấy thế này, "

Thường Thời Quy chọn lấy một miếng măng gắp vào chén Ninh Tây, quay đầu cười áy náy với biên đạo một tiếng.

"Cũng đã nghe nói Ninh tiểu thư làm việc rất chuyên nghiệp, quả thực không sai. "

Biên đạo thở phào nhẹ nhõm, thấy Ninh Tây sắc mặt không tốt, nhân tiện nói,

"Chúng tôi đã đặt phòng cho mọi người ở đây, cô Ninh có cần lên nghỉ ngơi một chút?"

"Không có việc gì, "

Ninh Tây cười nói,

"Trước khi đi đã uống thuốc cảm, đỡ hơn nhiều rồi."

Chương trình truyền hình mặc dù thực tế nhưng cũng cần có kịch bản, trong lúc hoá trang có thể xem qua một chút, nếu không lúc quay có thể khiến cả MC và cả bản thân khó xử.

Những thức ăn này mặc dù không hợp khẩu vị của Ninh Tây, nhưng những người khác ngược lại ăn rất vui vẻ, Julianna cũng ăn hăng say đến mức quên mình đang giảm béo.

Chờ sau khi cơm nước xong, Julianna mới ảo não nhìn Ninh Tây:

"Đều tại đồ ăn Trung Quốc ngon quá, hấp dẫn quá."

Ninh Tây nhún vai:

"Mình sẽ coi như đây là lời khen ngợi của cậu đối với nước mình."

"Được rồi, "

Julianna sờ sờ eo mình,

"Đồ ăn ngon trước mặt, mỗi người đều có quyền đã ngã."

Những người của đài truyền hình Phiên gia có mặt ở đó quan sát thấy Ninh Tây và Julianna vừa nói vừa cười, cũng biết trước đó báo chí đưa tin không phải là nói suông, Ninh Tây quả thực cùng với người đoàn làm phim(vũ trụ vô địch 2) có quan hệ rất tốt.

Chương 94

Tới đài truyền hình, khi tất cả mọi người trang điểm xong, chương trình chính thức bắt đầu, Thường Thời Quy ngồi ở dưới hàng ghế đầu tiên, phía sau còn có rất nhiều người tới xem, đều là người hâm mộ của Ninh Tây, trong tay đều cầm bảng ghi tên Ninh Tây, hình của Ninh Tây, gây phát quang,....

Phía dưới hàng ghế ánh sáng không rõ, nên khán giả không nhìn thấy Thường Thời Quy, tất cả đều bận nhìn lên phía trên sân khấu.

Nghe bốn phía người hâm mộ đang gọi tên Ninh Tây, Thường Thời Quy nhin không được quay đầu lại nhìn, những người hâm mộ Ninh Tây cỡ chín mươi phần trăm là con gái, nhưng khi họ nhìn Ninh Tây, ánh mắt còn sáng hơn cả khi nhìn soái ca.

Trong nháy mắt này, tâm tình của Thường Thời Quy phức tạp khó tả.

"Anh cũng là fan của Ninh nữ thần?"

Ngồi ở bên cạnh Thường Thời Quy là một cô gái còn trẻ, thấy hấn hai tay Thường Thời Quy trống trơn, nhúu mày, cái người hâm mộ này thật không chuyên nghiệp, vất vả lắm mới có thể nhìn thấy Ninh nữ thần ngoài đời thật, thế mà hai tay trống trơn ngồi im từ nãy giờ.

Thường Thời Quy sau khi gật đầu, cảm thấy cô gái nhỏ này rõ ràng là có thái độ ghét bỏ với mình rồi.

"Lần đầu tiên đi xem chương trình có thần tượng hả?"

Thường Thời Quy lần nữa gật đầu.

Cô gái đó thấy hấn mặc một bộ tây trang, mang giày da, lập tức hiểu rõ:

"Trách gì không mang theo đồ để cổ vũ cho Ninh nữ thần."

Cô gái trẻ cúi đầu, mở túi lấy ra một cái gậy huỳnh quang nhét vào trong tay Thường Thời Quy,

"Lần này nhóm người hâm mộ Ninh nữ thần không đến được nhiều, chờ đến khi nữ thần lên tiếng, phải nhớ dùng sức vỗ tay, phải làm cho mọi người cảm thấy fan Tây Tây có mặt rất nhiều. Nếu không chờ đến khi chương trình được phát sóng, mấy fan nhà khác sẽ cười nhạo fan của Ninh nữ thần ít ỏi, có hiểu không?"

Thường Thời Quy lần đầu tiên mới biết, làm người hâm mộ,... Cũng không phải chuyện dễ dàng. Nhưng đôi mắt với đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mình của người bên cạnh, hấn... Vẫn gật đầu.

Ở một chương trình quay trong hội trường, nếu thét chói tai sẽ làm người xem truyền hình cảm thấy fan nhà đó không lịch sự, nhưng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, sẽ thể hiện sự yêu mến, nên sau khi Ninh Tây chào hỏi xong, người hâm mộ của Ninh Tây vỗ tay nhiệt liệt nhất. Fan các nhà khác cũng phải lịch sự vỗ tay.

"Người hâm mộ của Ninh nữ thần thật nhiệt tình."

MC nói xong một câu này, máy quay cũng quét qua hàng ghế khán giả một lượt, nhất là mấy hàng ghế của nhóm fan Ninh Tây.

Ninh Tây hướng về dưới, cúi chào,:

"Cám ơn mọi người đã tới."

"Nữ thần, tôi gả cho nữ thần được không, tôi muốn sinh con cho cô."

"Nữ thần, tôi chính là lão bà của cô, tôi yêu cô a a a!"

Người hâm mộ Ninh Tây lập tức kích động, nếu như không phải là các cô ấy còn hiểu phải tiết chế, lúc này chỉ sợ đã xông lên ôm lấy Ninh Tây.

Thường Thời Quy ngồi đó, không biết nên khóc hay nên cười, tâm tình một lời khó nói hết.

Sinh con cái gì mà sinh con, cái gì mà lão bà, hấn mới là bnaj trai danh chính ngôn thuận đây này.

Không hiểu vì sao, Thường Thời Quy sinh ra một cảm giác tự hào, có chút vinh vào, nhưng hấn từ trước đến nay vốn đứng đắn, tất nhiên sẽ không ai nhìn ra tâm tư này của hấn rồi.

Chương trình quay kết thúc, MC l đột nhiên nói:

"Kỳ thật hôm nay còn có một người đặc biệt ở đây, đang ngồi ở hàng ghế khán giả, mọi người đoán xem người này là ai đây?"

Người xem không hiểu, người đặc biệt tại ngồi ở hàng ghế khán giả?

"Mọi người chắc không biết, "

MC cười có vẻ đắc ý,

"Mọi người đừng thấy hôm nay Ninh Tây rất có tinh thần, nhưng thực tế cô ấy đang bị cảm, nghe nói có ai đó không yên tâm, đặt vé máy bay đi cùng đoàn làm phim tới đây, l mọi người đoán một chút người này là ai vậy?"

Hội trường lập tức bộc phát một tiếng thét chói tai.

"Thường boss!"

Có người xem hô lên.

Máy quay đến gần Thường Thời Quy, Thường Thời Quy khẽ vuốt cằm, sau đó lại vẫy vẫy tay, mặc dù trên tay còn cầm một cái đèn huỳnh quang, nhưng cũng không ảnh hưởng tới khí chất của hắn.

Bốn phía fan hâm mộ ngỡ ngàng, hoá ra từ nãy giờ họ ngồi gần Thường boss như vậy?...

Thường boss đối xử với nữ thần thật tốt, các cô quyết định sẽ không hận hắn vì đã cướp đi nữ thần nhà mình.

Cô gái trẻ vừa nãy đưa cho Thường Thời Quy cái đèn huỳnh quang thì đang vụng trộm che mặt, nghĩ mình mới vừa rồi còn ghét bỏ Thường boss như thế, nhìn không được mà đỏ mặt.

Thường boss là nhân vật lớn như vậy, chắc chắn sẽ không bao giờ đi theo đuôi thân tượng, có lẽ cũng chẳng thân tượng một ai. Nhưng vừa rồi vì nữ thần mà vỗ tay nhiệt liệt, còn giờ cao đèn huỳnh quang, cô gái nhỏ cảm thấy, Thường boss đối với nữ thần nhà mình tràn đầy sủng ái, đối với những fan của nữ thần cũng rất ôn hoà.

Sau khi chương trình kết thúc, cô bé này đăng lên một cái blog, dùng ngôn ngữ hài hước kể lại việc làm ngu xuẩn của mình ở trường quay, còn cảm thán sự sùng ái của Thường boss đối với Ninh Tây, khiến không ít người ghen tị đỏ mắt.

Hoá ra Thường boss cũng sẽ vì người con gái mình yêu mà cầm đèn huỳnh quang đơng đưa, sẽ vì người con gái mình yêu mà là một người hâm mộ ngồi dưới khán đài vỗ tay cho thần tượng, sẽ vì thân thể cô ấy không khỏe, mà đi theo làm khán giả xem chương trình truyền hình, thật may mắn, nữ thần của họ có được một người đàn ông tốt như thế....

Chương 95

Nhưng là một người có tên blog là "Hoa hồng không thơm" đăng lên một bài viết khiến nhiều người thiếu chút nữa rơi lệ.

Hoa hồng không thơm: Trên thực tế khi biết được bạn trai của mình nữ thân là Thường Thời Quy, trong lòng của tôi là sự sợ hãi, gia đình càng giàu có bao nhiêu thì phức tạp bấy nhiêu, Tôi nghĩ mọi người chắc cũng hiểu được phần nào. Nữ thân từ thuở thiếu niên đã chịu nhiều tổn thương, chịu nhiều cực khổ. Mỗi lần chỉ cần nghĩ đến những gì cô ấy đã phải trải qua, trong lòng tôi khó chịu đến muốn khóc. May mắn có Thường boss đối xử với nữ thân rất tốt, lo lắng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống được một nửa. Thường boss, xin anh hãy đối xử với nữ thân luôn tốt như thế, đừng làm nữ thân tổn thương. Sau này cô ấy có già đi cũng xin anh hãy yêu thương cô ấy như bây giờ, không làm cho cô ấy khổ sở, không làm cho cô ấy rơi lệ. Cô ấy bây giờ là một nghệ sĩ được nhiều người yêu mến, được nhiều fan hâm mộ bảo vệ, nhưng sau này già đi, cô ấy sẽ chỉ có mình anh bên cạnh, vì vậy xin anh đừng làm cô ấy thất vọng, cũng đừng làm chúng tôi thất vọng. Cầu xin anh.

Blog này khiến rất nhiều nhin không được mà động lòng, nhin không được nhớ tới Ninh Tây những năm tháng cực khổ cô ấy trải qua, cha mẹ chết thê thảm, thân thích đều là lòng dạ ác độc cô ấy bây giờ phong quang vô hạn, nhưng làm nghệ sĩ, không thể vĩnh viễn có thể tỏa sáng, hiện tại kêu gào là người hâm mộ của Ninh Tây, nhưng có bao nhiêu người có thể theo bước chân cô ấy được mãi mãi.

Bạn bè của Ninh Tây hiện tại đều là người có danh tiếng, nhưng những người này rồi cũng sẽ có gia đình, có người thân, bọn họ yêu mến Ninh Tây, nhưng Ninh Tây không hẳn là người quan trọng nhất đối với họ.

Thường Thời Quy v: Tôi nhất định sẽ như thế, cho dù tất cả mọi người không yêu thương cô ấy, thì cô ấy còn có tôi.

"Anh làm gì vậy?"

Lên máy bay, Ninh Tây thấy Thường Thời Quy cầm di động trầm mặc thật lâu,

"Công ty phát sinh chuyện gì hả?"

"Không có việc gì, công ty xảy ra chút vấn đề, nhưng đã giải quyết xong rồi,"

Thường Thời Quy tắt điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn Ninh Tây, trong mắt mang theo tâm tình mà Ninh Tây nhìn không thấu.

"Tây Tây, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em."

Thường Thời Quy xoa xoa gò má Ninh Tây, động tác dịu dàng không thể tưởng tượng nổi.

Ninh Tây ngẩn người, mặc dù không biết vì sao Thường Thời Quy lại nói như thế, nhưng không hỏi, chỉ nhìn hẩn cười cười.

Hoult ngồi cách một lối đi nhỏ với bọn họ, liếc nhìn thoáng qua, sau đó nhắm mắt lại coi như không thấy.

Trở lại thủ đô, Ninh Tây ngồi trên xe về nhà, chưa tới nơi đã ngủ mất. Thường Thời Quy tháo dây an toàn cho Ninh Tây, sau đó bế cô theo kiểu bế công chúa đi lên lầu.

Kiểu bế công chúa thực sự không dễ dàng gì, yêu cầu lực tay rất lớn, may là Thường Thời Quy bình thường cũng chú ý rèn luyện, nếu không thì không thể nào áp dụng được cách bế đây tính lãng mạn này rồi.

Cởi giày cao gót của Ninh Tây xuống, Thường Thời Quy phát hiện gót chân của Ninh Tây có một vết sẹo, đây chắc là vì quanh năm suốt tháng đều mang giày cao gót, có đôi khi mang một đôi giày không vừa vặn nên mới bị như vậy.

Thường Thời Quy ngón tay khẽ run, vuốt nhẹ sẹo trên gót chân Ninh Tây, sau đó đắp kín chắn cho Ninh Tây, ngồi ở bên giường một đêm không ngủ.

Khi Ninh Tây tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường, có chút mơ màng. Tối hôm qua nói tạm biệt với Julianna, sau đó ngồi lên xe hơi, sau đó thế nào?

Quên rồi

TRời ạ, sao cô có thể ngủ như chết đến mức người ta di chuyển cơ thể mình cũng không biết cơ chứ?

Sau khi tắm rửa xong, Ninh Tây phát hiện Thường Thời Quy để lại một tờ giấy nhắn đặt trên tủ trang điểm đầu giường, nói rằng hôm nay phải đi công ty, bữa sáng đã chuẩn bị cho cô trong phòng bếp.

Nhìn nét chữ cứng cáp trên tờ giấy nhắn in hình nhân vật hoạt hình, Ninh Tây nhin không được vui vẻ mỉm cười, không thể tưởng được, bình thường Thường Thời Quy nghiêm túc chững chạc là thế, lại có thể dùng loại giấy này để viết lời nhắn cho cô. Đáng yêu quá.

Ninh Tây xuống lầu, đi vào phòng bếp, bữa sáng vẫn còn là nóng, chứng tỏ Thường Thời Quy đi cũng chưa lâu. Ninh Tây thông thả ung dung ăn xong bữa sáng, tìm được một cuốn tiểu thuyết ngôn tình ở thư phòng, cô tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống chậm rãi lật xem.

Trong tiểu thuyết viết về tổng tài bá đạo một bên ngược tâm ngược thân nữ chính, một bên lại đối với nữ chính yêu thương như vậy như vậy, cuối cùng hai người đập hết các nhân vật phản diện và nam chính số hai, hạnh phúc vui vẻ cùng nhau.

Ninh Tây cảm thấy loại nội dung truyện kiểu này...

Ninh tây lại chợt nghĩ, nếu như Thường Thời Quy cũng là tổng tài bá đạo như nam chính trong truyện...

Cô chắc chắn sẽ đánh chết hắn.

Ánh mặt trời vừa vắn thông qua cửa sổ chiếu trên người Ninh Tây, cô đột nhiên cảm nhận được loại hạnh phúc đã lâu chưa từng có. Để cuốn truyện xuống, Ninh Tây kéo cửa sổ sát đất ra, đi tới ban công, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, cong khóe miệng, thật vui vẻ.

Lúc Tưởng Thành đi đến gần tòa nhà kiểu Tây, nhìn thấy đầu tiên chính là cảnh Ninh Tây đứng ở trước cửa sổ sát đất cười tràn đầy thoải mái, tự nhiên, không có bất kỳ phiền não nào.

Tưởng Thành dừng bước chân, không biết mình có nên đi tiếp hay không.

"Thành Tử?"

Phía sau còn có mấy người bạn của hắn đi cùng, thấy hắn dừng chân, nghi hoặc hỏi,

"Cậu không phải nói đứng đây chờ đại ca sao?"

"Anh ấy lát nữa mới trở về, các cậu cứ đi chơi đi, buổi tối xong việc mình sẽ đi tìm mấy người, "

Tướng Thành nhìn trên lầu một cái, bực bội đốt một điếu thuốc.

Mấy người kia cũng không biết vì sao mà hắn tâm tình lại không tốt, nhưng vẫn rất thức thời rời đi, không hỏi nhiều.

Lúc Thường Thời Quy về tới nơi, Tướng Thành đang ngồi xổm cách nhà hắn không xa.

"Anh Thường, mẹ em chuẩn bị cùng ba em ly hôn."

Chương 96

Sau khi Tưởng Thành nói xong, Thường Thời Quy khẽ nhíu mày:

"Chuyện gì xảy ra?"

Nghe Thường Thời Quy hỏi vậy, vẻ mặt Tưởng Thành có chút phức tạp, hần trăm mặc một lúc lâu sau, vẫn không nói ra nguyên nhân, chỉ là lắc đầu nói:

"Tình cảm hai người bọn họ ngày càng lụn bại, những năm nay cũng là miễn cưỡng tạm chống đỡ, em đến tìm anh là muốn nhờ anh giúp mẹ em một chuyện. "

Hai người đó đã kết hôn gần ba mươi năm, dính dáng đến không ít vấn đề về tài sản, nếu ly hôn, không thể không suy tính tới phương diện này.

Mẹ hẳn cảm thấy những năm nay đã phải nhờ cậy nhà mẹ đẻ quá nhiều, bây giờ sắp ly hôn lại tiếp tục nhờ cậy nữa thì ngại ngùng mở miệng, nhưng thân là con trai bà ấy, nhìn bà ấy hi sinh cho Tưởng gia không ít, không thể để mẹ tay không rời đi được.

Trong nhiều người như vậy, chỉ có Thường ca là người tốt nhất để nhờ cậy.

Thường Thời Quy im lặng không nói, chỉ trầm mặt mở cổng.

Tưởng Thành quay đầu lại, lại thấy Ninh Tây đang đứng ở khúc quanh đường mòn dẫn vô nhà. Trên mặt Ninh Tây không có son phấn, mặc chiếc váy liền thân đứng ở đó không nói một lời.

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của cô ấy, Tưởng Thành lại cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy thấy Ninh Tây xuống lầu, cười nói,

"Bữa trưa muốn ăn gì?"

Ánh mắt Ninh Tây quét qua người Tưởng Thành, rồi mới nhìn Thường Thời

Quy, ánh mắt toát ra vài phân vui vẻ:

"Tùy tiện ăn một chút gì đó là được rồi, bữa sáng em ăn hơi trễ, bây giờ còn chưa đói."

Thường Thời Quy gật đầu:

"Vậy anh gọi cho khách sạn gần đây làm vài món em thích, lát nữa họ đưa tới đây."

"Được, "

Ninh Tây vào nhà, đi đến phòng bếp rót một ly nước, sau đó thận trọng nhìn Tưởng Thành gật đầu chào,

"Các anh muốn tán gẫu, em không quấy rầy nữa."

Ninh Tây bước được mấy bước đi lên cầu thang, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Thường Thời Quy nói,

"Buổi chiều em mời Julianna và Hoult ăn cơm, anh cùng đi nhé."

Thường Thời Quy không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

Ninh Tây cười cười, khóe miệng cong lên, khóe mắt quét qua người Tưởng Thành, cuối cùng không nói thêm gì nữa, quay đầu trở về thư phòng.

Tưởng Thành không nghĩ tới hai người ở chung như vậy, hấn sững sờ hồi lâu mới nói:

"Thường ca và cô ấy tình cảm rất tốt nhỉ. "

Trầm nghe không bằng một thấy, hấn không nghĩ tới Ninh Tây đối mặt với Thường ca lại là thái độ như vậy.

Năm đó Trần Trân Trân gả đến Tưởng gia, khi nào cũng phải cẩn thận, muốn nói một câu cũng phải nghĩ thật kỹ rồi mới lên tiếng. Ninh Tây ngược lại thì phóng khoáng, giống như trong mắt cô Thường ca chỉ là người đàn ông bình thường, mà không phải là người cầm quyền tập đoàn Thường thị.

Thường Thời Quy không phản ứng với mấy lời này, mà trực tiếp hỏi:

"Dì thực sự quyết định ly hôn?"

Thường Thời Quy không muốn nói về Ninh Tây, Tường Thành hết sức thức thời không nhắc lại chuyện của hai người,

"Tôi hôm qua mẹ em đã chuyển ra khỏi Tường gia,..."

Hắn dừng một chút, sau đó nói:

"Hai người bọn họ những năm gần đây thường xuyên khắc khẩu, quan hệ hôn nhân sớm chỉ trên danh nghĩa. Lần này mẹ em quyết định ly hôn, cho nên em mới muốn nhờ Thường ca giúp việc này."

Thường Thời Quy nâng ly trà lên nhấp một ngụm, ánh mắt quét một lượt trên người Tường Thành, gật đầu:

"Muốn làm theo trình tự, hay phải dùng đến thủ đoạn".

Tường Thành cười khỏ,

"Chuyện này sợ cũng không ít người đã biết, nếu có thể làm đúng quy trình thì chắc chắn không cần dùng thủ đoạn rồi."

"Anh hiểu, anh sẽ lo liệu tốt đoàn luật sư trợ giúp cho dì, "

"Trở về nói với bà ấy, Đào gia và Thường gia sẽ không trợ mắt nhing bà ấy bị người khác bắt nạt."

"Cảm ơn Thường ca, "

Tường Thành đứng dậy, lại cúi đầu nói cảm ơn Thường Thời Quy.

"Trước kia em không hiểu chuyện, có gì không đúng, em nhận lỗi với anh."

Từ nhỏ đến lớn ba hắn thường xuyên không ở nhà, muốn gặp ba hắn thực sự rất khó, mẹ hắn ở nhà thường dạy hắn viết chữ, chỉ là hắn càng lớn càng không tiến bộ, khiến mẹ hắn thất vọng. Nhưng hiện tại, hắn là con trai, không đứng về phía bà ấy thì còn có ai đứng về phía bà ấy đây?

"Em biết sai là tốt rồi, "

Thường Thời Quy đặt chén trà xuống, giọng bình tĩnh nói,

"Sau này từ từ thay đổi, đừng làm đi thất vọng nữa."

"Vâng, "

Tướng Thành gật đầu, cắn cắn hàm răng.

Kỳ thật mẹ hắn và ba ly hôn cũng là điều tốt, trước kia có một số chuyện mà ba hắn đã làm, hiện giờ hắn nhớ lại, cảm thấy chán ghét vô cùng.

Vừa lúc đó, nhân viên khách sạn đưa bữa trưa đến, Thường Thời Quy nói với Tướng Thành:

"Ở lại dùng cơm trưa luôn đi, ngồi ở đây chờ một lát, anh lên lầu gọi Ninh Tây."

Tướng Thành gật đầu, hắn cũng muốn nhân cơ hội này, nói xin lỗi với Ninh Tây.

Ninh Tây cất sách trên giá sách, chậm chạp duỗi lưng, những cuốn truyện cầu huyết về tổng tài bá đạo và tiểu bạch thỏ dù không có gì cuốn hút mới mẻ, nhưng đọc nhiều rồi cũng thành thói quen thôi.

"Cốc cốc, "

Thường Thời Quy gõ cửa thư phòng, gọi:

"Tây Tây, xuống ăn cơm nào."

"Được, "

Ninh Tây quay đầu lại nhìn Thường Thời Quy đang đứng ở cửa, đi nhanh hai bước đến bên cạnh hắn, nhìn hắn cười cười.

Hai người cùng đi xuống lầu, Ninh Tây thấy Tướng Thành đang rất quy củ ngồi trên sofa, thái độ kiêu căng trước kia biến mất không còn thấy tăm hơi, so với trước kia thì như hai người khác nhau.

"Chị Ninh Tây."

Tiếng gọi này của Tường Thành yếu ớt như ruồi muỗi.

Ninh Tây giống như cười mà như không cười liếc hắn một cái, gật đầu đi về phía hắn. Thấy cô như vậy, Tường Thành thở phào nhẹ nhõm trong lòng, hắn còn nghĩ Ninh Tây sẽ nhân cơ hội này châm chọc khiêu khích hắn, may mắn cô đã không làm vậy.

Một bữa cơm ăn rất thật bình tĩnh, cho đến khi gần kết thúc, Tường Thành hướng về phái Ninh Tây giờ ly lên:

"Chị Ninh Tây, trước kia em đã có thái độ không tốt với chị, thực xin lỗi."

Ninh Tây để đũa xuống, cũng cảm ly lên, cười nói:

"Dựa theo tuổi thật, cậu còn hơn tôi mấy tháng. Nhưng có Thupngừ Thời Quy ở giữa, cậu gọi tôi một tiếng chị, tôi sẽ nhận. Còn những chuyện trước kia... Cậu sinh ra đã là công tử con nhà giàu, chương mắc mấy diễn viên như tôi cũng hết sức bình thường, tôi cũng không để ý mấy cái này, dù sao mấy lần cậu tìm tôi gây sự, cũng bị tôi nói cho đến khi ôm cục tức im lặng mà trở về, cho nên thành ra tôi cũng chả tổn hại gì."

Tường Thành lập tức gượng cười, Ninh Tây... mấy lời này cũng quá thành thật rồi.

Chương 97

Ninh Tây cũng không thềm để ý Tưởng Thành có suy nghĩ gì, đối với cô mà nói, cô không thích cũng không chán ghét, càng không có thù hằn gì, nên không cần để tâm nhiều.

Ninh Tây nâng mí mắt nói

"Ăn cơm đi, chuyện trước kia không nhắc lại nữa."

"Cảm ơn chị đại nhân đại lượng, "

Tưởng Thành giơ ly rượu lên, uống cạn một hơi,

"Em không nghĩ chị Ninh Tây lại biết tuổi thật của em đấy"

Ninh Tây nhìn hấn cười nói:

"Mấy diễn viên như chúng tôi, phải tìm hiểu một số nhân vật trong thành phố này để biết mà không kể một số chuyện, nếu không đặc tội với người ta, cũng không dễ sống, đừng nói là tuổi thật của cậu, một số hứng thú của mấy người, tôi cũng phải tìm hiểu cho kĩ. "

Tưởng Thành ngẩn người, một hồi lâu mới nói.

"Các chị làm diễn viên... Cũng không dễ dàng."

Ninh Tây cong lên khoe miệng, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve ly rượu, một lát sau mới bình tĩnh nói,:

"Muốn làm tốt việc gì, cũng đều không dễ dàng".

"Đúng đúng."

Tưởng Thành cười ha hả gật đầu.

Thường Thời Quy nhìn hấn, không nói gì.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tưởng Thành lại nói chuyện ít câu với Thường

Thời Quy, rồi mới chào tạm biệt rời đi.

Ninh Tây lật tạp chí thời thượng trong tay, ngẩng đầu nhìn Thường Thời Quy đang ngồi ở bàn làm việc:

"Chiều nay anh không đi công ty sao?"

"Anh tin tưởng các quản lý của công ty, "

Thường Thời Quy dừng bút, ngẩng đầu nhìn Ninh Tây.

"Dù anh vài ngày không đi, hộ cũng có thể xử lý công việc rất tốt đấy. "

Ninh Tây cũng không am hiểu hệ thống quản lý của Thường thị, nên nghe Thường Thời Quy nói vậy cũng kghông hỏi nhiều.

Thời gian lặng lẽ trôi, hai người cứ như vậy yên lặng ngồi trong thư phòng làm việc của mình, như vậy cũng là hạnh phúc rồi?

"Hoult, "

Julianna đi vào phòng của Hoult, thấy Hoult còn đang ngồi nghịch máy vi tính xách tay, hai tay vòng trước ngực đứng trước mặt hần,

" Anh còn chưa chuẩn bị sao?"

"Có cái gì mà chuẩn bị, "

Hoult đóng máy vi tính xách tay, quay đầu bình tĩnh nhìn trang phục lộng lẫy của Julianna,

"Chúng ta chỉ là cùng người đàn ông cướp Ninh ăn một bữa cơm, thì cần chuẩn bị cái gì?"

"Nghe giọng điệu này của anh, giống như đauws trẻ bị người ta cướp mất cái kẹo vậy".

Julianna nhún vai, vẻ mặt nghiêm túc nói,

"Nhưng anh phải thấy được, hần đối xử rất tốt với Ninh, chúng ta cũng nên đối với người đàn ông này lễ phép một chút".

Hoult trầm mặc từ rương hành lý chọn lựa một cái cà vạt mang vào,

"Julianna, em cảm thấy người đàn ông kia có thể che chở được cho Ninh sao?"

"Em cũng không biết "

Julianna trầm mặc một lát,

"Nhưng em nghĩ, người Ninh cần, không chỉ là một người có thể che chở cho cô ấy. "

"Em nói đúng, "

Hoult từ trước gương quay đầu lại nhìn Julianna một cái,

"Ninh vốn cũng không cần người che chở cho cô ấy."

Hắn cũng không nói cho Julianna biết, mục đích Ninh Tây trở về cũng không đơn giản chỉ để làm một người nghệ sĩ, nhưng những lời này, hắn đều chỉ có thể chôn dấu trong lòng.

Vì không để người hâm mộ phát hiện ra bọn họ, Ninh Tây bảo người đến tận nơi đón Julianna và Hoult, chỗ ăn cơm là chỗ quán cơm riêng tư mà Thường Thời Quy đã từng mang cô đi ăn.

Quán ăn đó hơn nhà hàng sang trọng không phải là hương vị, mà là tình cảm.

"Uống ngon thật, "

Julianna uống một ngụm rượu trái cây mà quán tự ngâm, uống xong còn liếm liếm khóe miệng, "Người Trung Quốc rất biết sáng tạo ra mấy món ngon."

"Nếu cậu thích, sau này mình tìm cách gửi qua cho cậu, "

Do đi máy bay, kiểm tra gắt gao, nên Julianna về nước cũng không đem theo được.

Biết rõ hải quan Trung Quốc rất nghiêm khắc trong việc đưa đồ trong nước

ra nước ngoài, Julianna gật đầu, không cự tuyệt ý tốt của Ninh Tây,

"Được, cậu không được quên đâu đấy."

Mấy món ăn đều là mấy món chính tông Trung Quốc, Julianna ăn rất vui vẻ, ngon miệng. Sau khi cơm nước xong, thừa dịp Ninh Tây đi toilet, Julianna quay nói với Thường Thời Quy:

"Thường tiên sinh, sau này anh phải chăm sóc cho Ninh thật tốt đấy."

"Tất nhiên rồi, hai người yên tâm."

Thường Thời Quy khước mắt quét qua Julianna và Hoult ngồi bên cạnh cô ấy vẫn im lặng từ nãy đến giờ,

"Cảm ơn quan tâm hai người đã quan tâm đến Tây Tây."

"Quan tâm bạn bè là điều tất nhiên mà, "

Julianna cười nhún vai.

"Thường tiên sinh không cần vì vậy mà cảm ơn đâu."

Thường Thời Quy gật đầu nói:

"Xin lỗi, mấy lời này đúng là không thích hợp."

Julianna cười cười, cũng không để ý. Bởi vì cô nhận thấy được đối phương cảm ơn bọn họ là thật tình, không phải là lời nói khách sáo.

Ra khỏi quán cơm, bên ngoài sắc trời đã tối, Julianna ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thấy mấy vì sao thưa thớt.

"Năm đó quay (vũ trụ vô địch) bộ thứ nhất lúc mình cùng Ninh gặp mặt lần đầu tiên."

Julianna nhìn về phía Ninh Tây,

"Khi đó cậu không gầy như thế này, nhưng khi diễn thế thân cũng đã rất tốt rồi."

Ninh Tây cười cười, thở phào một hơi:

"Đêm hôm đó nếu như không phải là có cậu lên tiếng, đạo diễn cũng sẽ không để cho mình diễn."

"Cậu chắc không biết, đôi mắt cậu lúc đó rất đẹp, "

Julianna chỉ chỉ bầu trời,

"So với sao trên trời còn đẹp hơn."

Ninh Tây cười cong lông mày:

"Cảm ơn cậu, thân ái."

Hộ vệ đứng bên cạnh xe mở cửa xe cho Julianna và Hoult, một giờ sau họ phải lên máy bay về nước rồi.

Trước khi lên xe, Julianna ôm lấy Ninh Tây:

"Ninh, mình sẽ rất nhớ cậu."

"Mình cũng sẽ nhớ cậu rất nhiều, "

Ninh Tây siết chặt vòng ôm.

"Lên đường bình an, về nước nhớ báo tin cho mình."

"Được, "

Julianna buông Ninh Tây ra, mắt nhìn Hoult đứng bên cạnh, cúi đầu ngồi vào trong xe.

"Hoult."

Ninh Tây nhìn về phía Hoult, cười cười.

Vẻ mặt Hoult không tính là tốt, hắn nhìn chằm chằm Ninh Tây một hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ nói:

"Em nhất định phải sống thật tốt, nếu như có cái gì cần giúp đỡ, nhất định

phải nói cho anh biết."

Ninh Tây gật đầu.

Hoult còn muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt quét đến Thường Thời Quy đang đứng sau lưng Ninh Tây, cuối cùng chỉ cười cười,

"Không có cái gì quan trọng hơn so với hạnh phúc của chính mình, Ninh, tự đối xử tốt với chính mình."

Ninh Tây khẽ thở ra một hơi:

"Em hiểu, Hoult."

"Như vậy, tạm biệt."

Hoult nhìn Ninh Tây khẽ cười cười, trong đôi mắt đồng tử màu xanh tràn đầy ôn nhu,

"Thượng đế sẽ phù hộ cho em."

Nói xong câu này, lập tức xoay người chui vào trong xe.

Chương 98

Ninh Tây nhìn xe hơi dần dần đi xa xe, mỉm cười nhàn nhạt. Quay đầu lại nhìn về phía Thường Thời Quy,

"Thời Quy, chúng ta trở về thôi."

Thường Thời Quy cầm tay Ninh Tây, hơi dùng sức nắm chặt, hơi chút dùng dùng sức, đem bàn tay cô bao bọc trong lòng bàn tay.

Chỉ cần nắm thật chặt, Ninh Tây sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Sự thực chứng minh, (vũ trụ vô địch 2) tuyên truyền hết sức thành công, ngày đầu tiên chiếu phim, mỗi rạp chiếu phim lớn đều có người mua vé xếp thành hàng.

Ninh Tây ở trong bộ phim này diễn vai một nữ cảnh sát người phương đông, nữ cảnh sát này không những là một cô gái thông minh, còn là người cùng đoàn với một với nhân vật chính. Cho dù một số người ghét cái kiểu nịnh nọt người xem phương đông của nhà làm phim, nhưng cốt truyện hợp lý, cộng thêm Ninh tây ở trong phim rất soái, đúng chất ngự tử, khiến không ít người xem hai mắt sáng lên, tâm hồn vô số thiếu nữ đều gửi gắm cho Ninh Tây.

Bộ phim kết thúc, nữ cảnh sát phương đông anh tuấn phương đông này có cảnh kết hợp kỹ thuật lái xe xuất sắc và kỹ năng bắn súng nhuần nhuyễn, là cảnh đẹp nhất của cô trong bộ phim, sau đó dưới ánh nhìn của nữ chính, trở về quốc gia của mình. Điều này đại biểu nếu như về sau còn muốn nhận vai kiểu này, Ninh Tây hoàn toàn có cơ hội.

Có thể trong bộ phim điện ảnh quốc tế diễn một nhân vật quan trọng,, hơn nữa còn là một nhân vật rất hấp dẫn, thì so với trong nước, giá trị của Ninh Tây chẳng khác gì như ngôi máy bay trực thăng, không ngừng lên cao.

Đến khi doanh thu (vũ trụ vô địch 2) ở Trung Quốc vượt qua 9 triệu, không ít người đầu tư trong nước nhìn không được đỏ mắt. Phim điện ảnh (vũ trụ vô địch 2) là bộ phim 3d, giá vé so với phim điện ảnh bình thường có giá cao một chút, nhưng trong một tuần, có thể đạt tới con số lớn như thế, cho dù là ai cũng không thể không hợp tác.

Diễn viên nước ngoài đã về nước, các phóng viên không thể phỏng vấn, nhưng Ninh Tây ở trong nước, bọn họ sẽ không thiếu cơ hội để phỏng vấn.

Bộ phim này so với các bộ phim hành động khác cũng không khác nhau nhiều, nhưng đạo diễn rất biết nắm chắc tiết tấu, cảnh đánh nhau và rượt đuổi rất kích thích, cắt nối biên tập và hậu kỳ tốt, có thể thu được doanh thu lớn cũng không lạ. Mọi người chỉ không nghĩ tới trọng bộ phim này Ninh Tây lại nhận được vai diễn quan trọng như vậy. Nhân nữ cảnh sát phương Đông không chỉ là nhân vật thông minh, thân thủ tốt, quan trọng là không bị các diễn viên chính nước ngoài che lấp ánh sáng, điều này thực sự khó mà có được đối với một diễn viên trong nước..

Lúc này đây xuất hiện được một diễn viên trong nước có được một vai diễn tốt, người xem ở Trung Quốc tự nhiên sẽ tích cực đi xem, huống chi Ninh Tây trong bộ phim này diễn xuất tốt như thế, rất đáng để xem đây chứ.

Trung Quốc vốn đã mấy ngàn năm văn hóa, nhân vật Ninh Tây đóng vai mặc dù không đem điều này treo trên miệng, nhưng trong phim, mỗi cử động, mỗi lời nói đều khiến người xem cảm thấy nữ cảnh sát này chắc chắn có xuất thân không tầm thường, chắc hẳn phải từ một nước lớn nào đó mới có thể bồi dưỡng ra được một nhân tài ưu thế như vậy.

Ninh Tây diễn trong phim quả thực không chịu thua kém hơn các diễn viên nước ngoài, có thể làm vẻ vang cho ngành giải trí Trung Quốc, thậm chí không ít người đánh giá điện ảnh cho rằng Ninh Tây diễn vai diễn này rất có chiều sâu, có thể trước khi quay phim đã phải học nhiều thứ tỉ như bắn súng, lái xe, võ thuật,... Nếu không sẽ không lấy được cảnh quay chân thật mà có mị lực như thế, đem cả đàn ông và phụ nữ đều mê mẩn.

Phim điện ảnh (vũ trụ vô địch 2) còn chưa hạ độ hot, đã có không ít phóng viên và người đánh giá điện ảnh đem Ninh Tây thổi phồng từng đợt rồi lại từng đợt, nếu như khen ngợi có thể khiến người ta bay lên, thì Ninh Tây bây giờ đã bay ra khỏi hệ ngân hà mất rồi.

Trên thực tế không chỉ trong nước đánh giá cao Ninh Tây, mà kể cả người xem nước ngoài cũng chú ý tới cô nàng cảnh sát phương Đông, đối với diễn xuất của cô khen không dứt miệng,. Thậm chí còn có người vì thích Ninh Tây mà đăng kí blog, tìm blog của Ninh Tây để lại lời khen ngợi.

Thời điểm này, người bận rộn nhất không phải là Ninh Tây mà là Trương Thanh Vân, người đại diện của cô.. Mấy ngày gần đây, Trương Thanh Vân

nghe điện thoại liên tục, các đoàn làm phim đều tìm đến hi vọng có thể mời được Ninh Tây tham gia vào dự án phim của họ, cát-sê có thể thương lượng.

Thậm chí có đài truyền hình bỏ ra bốn vạn muốn mời Ninh Tây tham gia chương trình với vai trò khách mời đặc biệt. Nhưng chương trình này thường không có đề tài cố định, bất cứ thứ gì cũng có thể đem vào chương trình, Trương Thanh Vân mặc dù cũng động tâm, nhưng vẫn lý trí cự tuyệt.

Hắn biết rõ Ninh Tây hiện tại cũng coi như là nữ diễn viên có độ hot số một số hai trong nước, nhưng ở thời điểm này, càng phải cẩn thận hơn trước, nếu vì tiền mà nhận các chương trình tốt thì danh tiếng sẽ bị ảnh hưởng.

Đã càng bò lên cao, dáng vẻ cũng phải nâng cao lên mấy phần, nếu không thời gian lâu dài, khán giả càng xem càng chán ghét, Đương nhiên quan trọng nhất là.... Ninh Tây hiện tại cũng không thiếu tiền.

Hắn hiện tại đang muốn để Ninh Tây làm người phát ngôn đại diện cho một hãng nước hoa câu Á nổi tiếng, còn có hai sản phẩm quốc tế cũng nổi tiếng thì vẫn đang thảo luận hợp đồng, nhưng Trương Thanh Vân cũng không vội, bởi vì bên kia còn gấp gấp hơn.

Đừng tưởng rằng nghệ sĩ làm người phát ngôn đại diện cho sản phẩm nhãn hiệu nào cũng không quan trọng, trên thực tế hoàn toàn ngược lại. Ở trong giới giải trí này, kiểu làm người phát ngôn rất khó để nổi lên, nhưng rút xuống lại rất dễ dàng.

Nói ví dụ như cùng là phí phát ngôn hai trăm vạn, nhưng mà một bên phát ngôn đại diện cho sản phẩm như nhà cầu, thuốc tẩy nhà vệ sinh, một bên là phát ngôn cho sản phẩm xa xỉ nổi tiếng, trong mắt khán giả, hai người này có thể như nhau sao?

Sản phẩm phát ngôn chính là một kí hiệu địa vị của một nghệ sĩ, vì vậy cũng không ít người để được làm phát ngôn đại diện cho sản phẩm thời thượng mà sử dụng đến thủ đoạn không tốt đẹp gì.

Mà gần đây Ninh Tây nổi lên, hình ảnh phủ sóng một góc trời, nhưng lại không thể tìm được tung tích người thật đâu, một số phóng viên không lùi bước, ngồi xỏm trước cửa tổng công ty Thường thị.

Không thể phỏng vấn Ninh Tây, vậy phỏng vấn bạn trai cô ấy cũng được.

Chương 99

"Đại ca, gió hôm nay lớn quá."

Phóng viên thực tập rụt cổ một cái, kéo chặt áo khoác trên người. Hắn co đầu rụt cổ nhìn có chút khả nghi, khiến cho bảo an đứng ở cửa thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Thế này đã kêu cái gì, "

Một phóng viên trung niên lạnh nhạt đứng ở góc tường tránh gió,

"Hai năm trước tôi vì cạnh chừng phỏng vấn một nghệ sĩ, ước chừng đi theo hắn hơn nửa tháng, có lúc nhiệt độ cao hơn ba mươi độ, lại núp ở bên cạnh hố rác, cái đó mới đáng sợ đấy..."

Phóng viên thực tập lộ rõ vẻ mặt không thể tin, thực sự không dám tưởng tượng, hơn ba mươi độ lại ở cạnh hố rác, cảm giác đó... Thật không dám nghĩ.

"Ra rồi!"

Vốn phóng viên trung niên cũng không để ý đến phóng viên thực hiện tập kia nghĩ cái gì, chỉ đam đam nhìn về phía cửa, thấy Thường Thời Quy bước ra, lập tức chạy đến, vừa chạy vừa móc máy ghi âm và máy ảnh ra.

Thường Thời Quy đang cùng vài nhân viên công ty nói chuyện, đột nhiên thấy một người đàn ông trung niên xông đến, hắn và mấy nhân viên ngăn người, mấy bảo an đứng ở cửa cũng mau chóng chạy đến.

"Thường tiên sinh, tôi là phóng viên của đài truyền hình sơn trúc, anh có thể dành cho tôi vài phút phỏng vấn được không, chỉ cần vài phút thôi."

Thường Thời Quy đem văn kiện trong tay đưa cho người phía sau, quay đầu bình tĩnh gật đầu với phóng viên:

"Chào anh".

Thấy Thường Thời Quy không tỏ ra khó chịu, phóng viên cũng biết là có thể

phỏng vấn được rồi, nhanh chóng đưa máy ghi âm tới trước mặt Thường Thời Quy:

"Thường tiên sinh, xin hỏi anh đã xem bộ phim "vũ trụ vô địch 2" chưa, hiện tại người xem rất thích vai diễn cảnh sát của cô ấy, anh cảm thấy thế nào?"

"Mọi người thích nhân vật mà Tây Tây thủ vai, tôi cũng rất cao hứng, cũng rất tự hào vì cô ấy."

Thường Thời Quy lộ ra một tia cười ôn hòa.

"Tôi và Tây Tây đã đi rạp chiếu phim xem, quả thực cũng là một bộ phim điện ảnh đặc sắc."

"Thường tiên sinh có tính đến việc đầu tư thêm vào ngành giải trí điện ảnh?"
Phóng viên trung niên tiếp tục hỏi.

"Tôi hiện tại đã đầu tư vào ngành giải trí điện ảnh, rất mong đợi điện ảnh trong nước phát triển càng ngày càng tốt."

Thường Thời Quy thận trọng nhìn phóng viên khẽ gật đầu, sau đó giơ cổ tay lên nói,

"Xin lỗi, tôi đang vội, lần sau có cơ hội sẽ tiếp nhận phỏng vấn của anh lần nữa."

"Thường tiên sinh, xin hỏi anh sau này kết hôn cùng Ninh Tây thì có để cô ấy tiếp tục đóng phim không?"

Phóng viên thấy Thường Thời Quy phải đi, vẫn cố gắng hỏi thêm một câu cuối.

Thường Thời Quy mở cửa xe, quay đầu nhìn phóng viên đang ngóng chờ, trả lời:

"Chỉ cần cô ấy thích, tôi sẽ ủng hộ."

Phóng viên thực tập đi cùng thấy chỉ hỏi được vài câu,, Thường Thời Quy đã ngồi trên xe vội vã rời đi, có chút ít thất vọng,

"Chao ôi, lần này cũng chẳng có được tin tức gì tốt."

"Ai nói không có tin tức tốt?"

Phóng viên kia cất kỹ thiết bị, đắc ý cười nói,

"Lần này không chỉ có tin tức, còn là một tin tức lớn nữa."

Vài giờ sau, trên web liền xuất hiện một bài viết được vô số người quan tâm.

(Ninh Tây chuyện tốt đến gần, Thường tiên sinh nói vẫn sẽ ủng hộ cô sau khi kết hôn tiếp tục phát triển trong giới giải trí)

(Thường Thời Quy cùng Ninh Tây đi xem phim điện ảnh, ngọt ngào khiến người ta ao ước)

(sau lưng mỗi một phụ nữ thành công, đều có một người đàn ông ủng hộ hết mình)

(Ninh Tây- nữ nghệ sĩ tốt số nhất trong giới giải trí)

Ninh Tây xem hết mấy bài viết này, quả thực là dở khóc dở cười, cô xem đi xem lại đoạn phỏng vấn kia mấy lần, lại bật cười. Cuối cùng cũng chỉ có một vấn đề, là đề tài kết hôn của cô và Thường Thời Quy mà thôi.

Nhưng câu trả lời của Thời Quy, thực sự đã làm cô động lòng.

Rất nhiều người để lại lời nhắn cho cô trên blog, tất cả chỉ hỏi khi nào cô sẽ kết hôn, chứng tỏ rất nhiều người xem bài viết kia và cũng tò mò điều này.

Cô đang muốn đăng một blog làm sáng tỏ chuyện này thì điện thoại tư nhân đột nhiên vang lên, cô nhìn đến tên người gọi, nụ cười trên môi lập tức biến mất.

"Mẹ của Trần Nhất Tuấn ra tòa gửi đơn ly hôn với Trần Quan Vinh."

Một hồi lâu Ninh Tây mới lộ ra nụ cười mỉm:

"Rời khỏi một người đàn ông tồi, là chuyện tốt."

Trần Quan Vinh năm đó kết hôn với Trần phu nhân, lúc đó chỉ có một công ty nhỏ, về sau dựa vào thế lực nhà mẹ đẻ của Trần phu nhân, từng bước một

bò đến vị trí hôm nay. Dựa theo tuổi của đứa con ngoài giá thú kia, thì Trần Quan Vinh và Trần phu nhân kết hôn chưa được bao lâu thì bên ngoài ông ta đã nuôi tiểu tam, hiện tại cha mẹ Trần phu nhân đều đã qua đời, ông ta liền nghênh ngang đem người đàn bà tiểu tam và đứa con ngoài giá thú kia công khai, ông ta cảm thấy Trần phu nhân trừ dựa vào hắn, thì sẽ không sống tốt.

Nhưng hiện tại gia nghiệp trên cơ bản đều thuộc vào tài sản chung sau khi kết hôn, Trần phu nhân nếu như tìm được một luật sư giỏi, thì phân tài sản sau ly hôn chắc chắn sẽ không ít.

Ít nhất Ninh Tây dám khẳng định, Trần Quan Vinh tuyệt đối không muốn ly hôn. Lúc trước ông ta dám làm như vậy là vì cảm thấy Trần phu nhân sẽ chủ động ly hôn với ông ta, nhưng bây giờ Trần phu nhân lại dám, ông ta hẳn phải trợn tròn mắt kinh ngạc.

Chương 100:

Ánh mắt Ninh Tây vô tình liếc nhìn màn hình máy tính, vừa rồi có vào trang blog của Thường Thời Quy, bài viết mới nhất là cách đây chín ngày.

Thường Thời Quy v: Tôi nhất định sẽ đối xử tốt với Ninh Tây, dù tất cả mọi người không yêu quý cô ấy, thì cô ấy còn có tôi.

Ninh Tây kinh ngạc xem blog, lại lướt qua bình luận dưới blog, có chút thất thân.

"Ninh tiểu thư? Ninh tiểu thư?"

Bên kia đi động truyền đến tiếng gọi âm ỉ, Ninh Tây lắc lắc đầu lấy lại tinh táo, lông mi khẽ run, ngẫu nhiên giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn trước:

"Tùy bọn họ, tôi chỉ cần ngồi bên cạnh xem náo nhiệt là được rồi."

Cúp điện thoại, ánh mắt Ninh Tây lần nữa tập trung xem blog của Thường Thời Quy chín ngày trước.

Thường Thời Quy chưa từng nói với cô điều này, mà cô cũng không biết hẳn đăng blog lên như thế.

Khi Thường Thời Quy về đến nhà, ngửi thấy cả khắp phòng đều là mùi thơm thức ăn nhàn nhạt, nhìn thẳng vào phòng bếp, quả nhiên thấy Ninh Tây đang bận rộn nấu ăn.

"Anh về rồi?"

Ninh Tây nghe tiếng động, biết Thường Thời Quy đã về, quay từ đầu nhìn về phía cửa, thấy Thường Thời Quy đang đứng ở đó, cười nói,

"Rửa tay ăn cơm thôi."

Thường Thời Quy sững sờ một cái, thay dép đi vào phòng bếp.

Khi Trương Thanh Vân tới tìm Ninh Tây, phát hiện sắc mặt cô đỏ thắm, khóe môi còn mang ý cười, "Tâm tình tốt nhỉ. Phát sinh chuyện tốt gì tốt

thế?"

Ninh Tây nhưn mày:

"Trương ca, anh càng ngày càng bát quái đấy."

Trương Thanh Vân trong nháy mắt tỏ ý hiểu, im lặng quay đầu xe, lái xe đi.

"Hôm nay anh nhận cho em một chương trình, mặc dù người xem không đặc biệt cao, nhưng là chương trình ra đời được mấy năm, cũng có địa vị, MC cũng là người có tiếng của đài truyền hình quốc gia."

Trương Thanh Vân dừng lại một lát, sau đó nói tiếp:

"Trong giới giải trí, người hòa ái dễ gần có rất nhiều, nhưng đừng vì thấy vẻ ngoài người ta hòa ái dễ gần mà mình vui mừng."

Ninh Tây khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Đi vào tòa nhà của đài truyền hình quốc gia, Ninh Tây gặp mọi người đều vui vẻ cười chào hỏi, rồi tiến vào thang máy.

Cửa thang máy còn chưa đóng thì có một đoàn người cũng tiến vào, người đi đầu là một người đàn ông trẻ tuổi mang kính đen, đi sau còn mấy người, chắc là trợ lí của anh ta, nhìn rất khoa trương.

"Ninh tiểu thư, anh Trương, thật trùng hợp."

Một người đàn ông cao gầy đứng gần thanh niên đeo kính thấy người trong thang máy là ai, lập tức trung ra bộ mặt cười, tỏ ra cực kì thân thiết, vượt lên người thanh niên đeo kính, lúc đó thanh niên đeo kính cũng tháo mắt kính xuống.

Sau khi đối phương tháo kính đen xuống, Ninh Tây nhận ra người này là ai, vì vậy chủ động mở miệng chào hỏi,

"Quách ca, xin chào."

Cô cùng nam diễn viên Quách Tế này chưa từng chung đụng, chỉ có một chút liên quan ở chỗ là trước kia suýt nữa đóng chung cùng bộ phim (vận may liên tục), nhưng anh ta chê cô không đủ hot, nên không muốn kí hợp

đồng với đạo diễn Lâm Thu Kiệt. Việc này mặc dù không truyền ra ngoài, nhưng Trương Thanh Vân ở trong ngành này lăn lộn không ít năm, giao thiệp rộng, nên cũng có biết đôi chút.

"Ninh tiểu thư."

Quách Tế nhìn thấy Ninh Tây, trong lòng có chút chột dạ. Lúc trước anh ta ghét bỏ Ninh Tây không đủ nổi, nên cố ý kéo dài thời gian không chịu ký hợp đồng bộ phim điện ảnh (vận may liên tục), cũng không biết cô ấy có biết chuyện này hay không?

Sớm biết Ninh Tây là bạn gái của Thường Thời Quy, còn đóng vai quan trọng trong bộ phim điện ảnh nước ngoài (vũ trụ vô địch 2), anh ta nhất định sẽ không cự tuyệt vai diễn trong (vận may liên tục), bây giờ gặp cô ấy cũng không cần lúng túng như thế này.

Cũng may vào trong thang máy không lâu thì Quách Tế ra trước, Quách Tế đi ra khỏi thang máy, đến khi thang máy đóng cửa còn quay đầu nhìn ra sau, có chút nóng nảy quát người đại diện:

"Sao ah không nói cho tôi biết, Ninh Tây hôm nay cũng tới đây tham gia chương trình?"

Người đại diện bất đắc dĩ cười khổ:

"Đài truyền hình quốc gia lớn như thế, làm sao tôi biết nghệ sĩ nào sẽ tham gia chương trình."

Quách Tế khó chịu hừ một tiếng, nhưng không nói thêm gì.

"Quách Tế, người này..."

Trương Thanh Vân ngẩng đầu nhìn máy quay trong thang máy, cúi đầu xuống để máy quay không quay được miệng mình, sau đó nói,

"Là một tiểu nhân, diễn xuất rất tốt, nhưng nhân phẩm không tốt, sinh hoạt cá nhân cũng không được sạch sẽ."

"Anh ta hình như đã kết hôn?"

Ninh Tây nhú nhú mày, đối với nhân phẩm của Quách Tế cũng nhận biết

một chút.

"Đúng là đã kết hôn, nhưng vẫn không ngừng chơi bời, em tốt nhất cách xa hẳn một chút, tốt nhất đừng tiếp xúc gì với hẳn, lỡ xảy ra chuyện gì, em năm cũng có thể trúng đạn."

Các phóng viên vẫn có năng lực thần kì, có thể dựa vào một tấm hình cũng có thể viết ra đủ thứ chuyện cầu huyết, lại khiến vô số người tin tưởng là thật.

"Mắt em cũng không mù, "

Ninh Tây sờ sờ cằm,

"Em có một bạn trai tốt như vậy, làm sao còn có thể coi trọng loại đàn ông như thế chứ."

Trương Thanh Vân: Loại thức ăn cho chó này, hẳn không thèm ăn!

Quay xong chương trình cũng mất hai tiếng đồng hồ, MC đúng như Trương Thanh Vân nói, đặc biệt gần gũi, bình dị, trước khi Ninh Tây rời đi, còn đặt theo dõi blog của đối phương.

Hai người mới vừa đi ra khỏi tòa nhà đài truyền hình quốc gia, Ninh Tây thấy một người đàn ông trẻ tuổi nhìn rất quen mắt đi về phía cô, trước khi lên xe thì gọi cô dừng lại:

"Ninh tiểu thư."

Ninh Tây quay đầu lại người đó, chậm rãi mở miệng chào:

"Trần tiên sinh?"

Thấy Ninh Tây nhận ra mình, trên mặt Trần Khải Nhiên lộ ra một nụ cười,

"Ninh tiểu thư còn nhớ tôi sao, không biết tôi có vinh hạnh mời cô đi uống một ly cà phê?"

Ninh Tây nhìn mặt trời:

"Thời gian không còn sớm, cũng không thích hợp để đi uống cà phê."

"Tôi cũng biết Ninh tiểu thư bận rộn, tôi cũng không trì hoãn quá nhiều thời gian của cô, chỉ nửa giờ thôi, hi vọng cô nể mặt tôi."

Trần Khải Nhiên nói có vẻ rất chân thành nhưng Ninh Tây lại có thể nhìn ra trên người hắn che dấu dã tâm.

Ninh Tây nhin không được cười ra tiếng:

"Trần tiên sinh nói như vậy cũng thật là kỳ quái, chẳng nhẽ mặt mũi của anh chỉ đáng một ly cà phê thôi sao?"

Trần Khải Nhiên nghe vậy sắc mặt có chút khó coi,

"Ninh tiểu thư quả nhiên không giống người thường, nói năng sắc bén."

"Anh cũng không phải người duy nhất khen tôi như thế, chắc cũng không phải là người cuối cùng. "

Ninh Tây biết rõ người này có chủ ý gì, đơn giản muốn kéo cô cùng nhau đối phó với Trần Nhất Tuấn.

Nhưng tại sao cô phải làm chuyện như vậy, cô cũng không phải loại chậm phát triển trí tuệ.

Chương 101

"Ninh Tây..."

Trần Nhất Tuấn từ khúc quanh đi tới, thấy Ninh Tây và đứa con ngoài giá thú của ba hấn đang đứng cùng một chỗ nói chuyện, sắc mặt lập tức tối đi.

"Cô và hấn ta sao lại quen biết nhau?"

Cuộc sống của Trần Nhất Tuấn bây giờ đã đủ loạn, nhưng cũng không nghĩ tới Ninh Tây và Trần Khải Nhiên lại có quen biết giao thiệp với nhau.

Ninh Tây mặt lạnh xuống nhìn về phía Trần NHẤT Tuấn, cảm thấy đúng là anh em một nhà một người tự cho là đúng, một người nghĩ mình là người am hiểu mọi chuyện, giao gs nhau như thế.

Lười phản ứng lại với hai người bọn họ, Ninh Tây xoay người ngồi vào trong xe, nói với Trương Thanh Vân:

"Chúng ta đi."

"Không được phép đi!"

Trần Nhất Tuấn cạnh cửa xe, trừng mắt nhìn Ninh Tây đầy phần nộ cùng thất vọng,

"Ninh Tây, tôi không nghĩ tới cô lại là người như vậy. Tôi thừa nhận, năm đó tôi không đúng, khiến Tư Kỳ lầm tưởng là cô thích tôi, nhưng những năm nay tôi vẫn muốn tìm cô, muốn bù đắp sai lầm năm đó,. Cho dù cô hận tôi, cũng không nên cấu kết với loại con ngoài giá thú này."

Ninh Tây thấy hấn như vậy, tức giận quá mà cười:

"ANh cuối cùng cũng nói thật, nhưng bây giờ nói ra thì làm được, hơn nữa anh không thấy buồn cười sao? Anh nghĩ anh là ai, anh đáng giá để tôi phải tạo quan hệ với người khác hại anh?"

"Anh của năm đó luôn đề cao bản thân mình, hiện tại trải qua nhiều năm như thế, tật xấu này cũng không bỏ được? "

Ninh Tây đẩy Trần Nhất Tuấn ra,:

"Buông tay!"

Trương Thanh Vân đạp cần ga, xe chạy ra ngoài. Xác định hai anh em cùng cha khác mẹ Trần gia không đuổi kịp, Trương Thanh Vân mới nói:

"Hôm nay là ngày gì mà hai người kia không có việc gì đều chạy đến đài truyền hình quốc gia như thế này chứ?"

Ninh Tây cười lạnh một tiếng:

"EM đâu quản được bọn họ."

Thấy sắc mặt cô không tốt lắm, Trương Thanh Vân biết cô không muốn nói tới hai người kia, dứt khoát nói:

"Buổi chiều có một cuộc hẹn đi chụp trang bìa tạp chí, buổi trưa có về nhà ăn cơm không?"

"Không, Thời Quy hôm nay phải về biệt thự bên kia, "

Ninh Tây từ trong túi móc ra cái gương, ngắm nghía mặt mình, xác định trang điểm còn tốt, tiếp tục nói,

"Hai ngày trước không phải là có phóng viên có chút quan hệ với anh muốn phỏng vấn sao, không bằng hẹn trưa hôm nay đi, chắc là thời gian vừa đủ."

"Cũng được, để anh gọi điện thoại cho cô ấy, "

Trương Thanh Vân dừng xe một bên đường, dùng di động gọi một cú điện thoại, gọi xong quay đầu nói với Ninh Tây,

"Anh hẹn cô ấy ở quán cà phê, đượ chứ?"

"Ừm, rất tốt, uống cà phê một lát rồi ăn cơm trưa, "

Ninh Tây gật đầu, "Thời gian vừa vặn."

"Em có thể đừng nhớ đến đồ ăn không?"

Trương Thanh Vân tiếp tục khởi động xe hơi,

"Cũng không biết Thường tiên sinh nuôi em thế nào, mới mấy tháng mà em lên ba cân rồi đấy. "

Ninh Tây khép gương trang điểm lại, nhướn mày nói,

"Chưa nghe nói qua con người sống rộng rãi sẽ dễ béo sao? "

"Trước kia chỉ nghe qua, nhưng giờ thấy được rồi."

Trương Thanh Vân từ trong kính chiếu hậu nhìn cô một cái,

"Nhưng mà trước kia em quá gầy, như bây giờ cũng tốt."

Ninh Tây cười cười không lên tiếng.

Triệu Hồng và Trương Thanh Vân là bạn học cao trung, năm đó ở trường ha người không thường xuyên lui tới, nhưng về sau khi làm việc mới bắt đầu qua lại.

Nghe Trương Thanh Vân nói Ninh Tây đồng ý phỏng vấn, cô không nói hai lời, ném cái bút trong tay xuống, Lập tức gọi quay phim đi đến quán cà phê đã hẹn.

"Hồng tử hẹn được nghệ sĩ nào phỏng vấn, cười sáng lạn như thế?"

Có đồng nghiệp thấy cô vội vội vàng vàng ra cửa, có chút tò mò.

Một gã đồng nghiệp khác lắc đầu, hạ giọng nói:

"Nghe nói gần đây chị ta không có được tin tức gì mới, phía trên cũng bắt mãi hỏi tới rồi"

Vài người khác nghe vậy, đều rụt cổ, làm bộ như không nghe thấy. Không có việc gì nói xấu đồng nghiệp, đây là chuyện mà người không có đầu óc mới làm.

Tại vách mạch rừng, nếu muốn không tìm phiền toái, thì phải quản được miệng của mình.

Triệu Hồng đến quán cà phê đã là hơn nửa giờ sau. Vì trên đường kẹt xe, nên số với thời gian hẹn muộn chừng mười phút đồng hồ, đến nơi thấy Ninh Tây đã tới, cô liên tục nói xin lỗi đôi phương.

"Không cần khách khí, "

Ninh Tây gọi bồi bàn lại đưa đồ uống cho Triệu Hồng và nhiếp ảnh gia, sau đó cười với Triệu Hồng nói,

"Thủ đô chúng ta giao thông có nhiều hỗn loạn, cái này em cũng biết."

Triệu Hồng nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, Ninh Tây thân phận như hiện tại..., nếu như để ý chuyện cô đến muộn, cho dù cô có quan hệ tốt với Trương Thanh Vân cũng không kéo được cô ấy chờ đợi mình.

Cà phê cho hai người mới tới được đưa lên, nhiếp ảnh gia đem ống kính nhắm thẳng vào Ninh Tây, Trương Thanh Vân ngồi vào bàn bên cạnh.

"Cô không cần lo lắng, phỏng vấn bằng video, sau đó tôi sẽ cắt nối biên tập lại, sau khi hoàn thành sẽ gửi cho Trương Thanh Vân, nếu như cô cảm thấy không có vấn đề gì, tôi mới giáo lên cho cấp trên phát ra ngoài. "

Triệu Hồng hỏi các vấn đề đều hết sức mới mẻ và độc đáo, nhưng không xảo trá, nên không khí nói chuyện giữa hai người rất tốt.

"Phim điện ảnh (vũ trụ vô địch 2) có doanh thu lớn, khiến khán giả trên nhiều quốc gia đều chú ý tới cô, vậy cô về sau có muốn diễn các nhân vật kiểu này nữa hay không?."

"Có cơ hội, tôi nhất định sẽ suy tính đến, "

Ninh Tây cười cười,

"Có lẽ bên sản xuất phim thấy tác phẩm được khán giả trong nước ủng hộ tôi, cũng sẽ có người tìm tôi hợp tác, dù sao thì không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt phật tổ."

Đây là một câu nói vừa khiêm tốn lại nịnh nọt khán giả trong nước, Triệu Hồng phối hợp cười cười,

"Nhắc tới sự nghiệp, chúng ta cũng không thể bỏ qua chuyện tình cảm của cô, gần đây có tin đồn cô và bạn trai sắp kết hôn, không biết tin này là thật hay giả?"

Ninh Tây vừa định trả lời, đi động bên kia của Trương Thanh Vân vang lên.

Trương Thanh Vân nhận điện thoại, sắc mặt khó coi, quay đầu nói với Triệu Hồng:

"Triệu Hồng, tạm dừng một chút."

Triệu Hồng nghe thế, rất phối hợp nói người quay phim tạm dừng.

Chờ sau khi tắt camera, Trương Thanh Vân mới nói:

"Vừa mới có người nói là trưởng bối của em đã tiếp nhận phỏng vấn của phóng viên, nói em xuất ngoại nhiều năm, chưa bao giờ quan tâm bằng hữu thân thích, đối với em cảm thấy hết sức thất vọng."

"Vậy hãy để cho bọn họ tiếp tục thất vọng, "

Ninh Tây mặc kệ loại tin tức này,

"Ông bà nội, ông bà ngoại đã qua đời, những thân thích khác nếu như ra về trưởng bối nói em không hiếu thuận, nhưng mà bọn họ đâu có tư cách nhắc đến hai chữ người thân với em."

"Ánh sợ sẽ làm ảnh hưởng tới hình ảnh ảnh của em. "

Trương Thanh Vân thở một tiếng dài.

"Tùy bọn họ làm loạn, chẳng qua là thấy em có chút danh tiếng, còn có bạn trai có tiền, nên muốn kéo quần hệ kiếm chút tiền hay sao?".

Ninh Tây cười ra tiếng,

"Cho rằng em là nghệ sĩ, sẽ không muốn làm lớn chuyện? Thói quen của bọn họ thôi, không cần để ý đến!"

Trương Thanh Vân nghe giọng điệu này của Ninh Tây cũng biết Ninh Tây quyết tâm sẽ không nhận lại mấy thân thích kia, vì vậy sửa lời:

"Vậy em định làm thế nào?"

"Em cái gì cũng không cần làm, "

Ninh Tây quay đầu nhìn về phía Triệu Hồng,

"Vừa vặn có phóng viên Triệu ở chỗ này, em đưa cho chị một tin tức như thế này?"

Chương 102

Trên thực tế lúc Trương Thanh Vân nói tạm dừng phỏng vấn, Triệu Hồng cho rằng hôm nay chỉ có thể phỏng vấn được như vậy. Sau khi nghệ sĩ nổi tiếng thì xuất hiện một đồng thân thích đến chỉ trích, chuyện này thật sự là chuyện quá đổi bình thường. Ở trong mắt những người này, nghệ sĩ tiếng chính là người có tiền, người đã có tiền, vì sao không thể giúp thân thích một chút tiền lẻ?

Rất nhiều nghệ sĩ vì muốn êm chuyện, sẽ lấy tiền xua đuổi loại thân thích này, nhưng Ninh Tây nửa chút mặt mũi cũng không cho, thà rằng bị chửi cũng không muốn chia ra một xu, ở giới giải trí cũng là hiếm thấy.

Nghe Ninh Tây mở miệng nói muốn cho mình một tin tức lớn, phản ứng đầu tiên của Triệu Hồng là có chút khẩn trương, cảm thấy tin tức Ninh Tây cho cũng sẽ kèm theo chút phiền toái. Nhưng bây giờ làm phóng viên, sợ nhất không phải là tin tức lớn, mà là không có tin để viết.

Triệu Hồng quay đầu nhìn người quay phim, hai người nhìn nhau, hiểu ý, sau đó hướng về Ninh Tây gật đầu:

"Cảm ơn Ninh tiểu thư cho tôi một tin tức mới."

Nụ cười trên mặt Ninh Tây tản đi, một hồi lâu mới nói:

"Tôi hoài nghi mẹ tôi không hề tự sát."

Triệu Hồng thiếu chút nữa làm đổ ly cà phê trên bàn, cô cảm thấy cái tin tức này không chỉ lớn, còn cực kì khó giải quyết..

"Năm đó khi tôi còn tuổi vị thành niên, ba tôi... Ngoài ý muốn mất đi, mẹ tôi khổ sở một đoạn thời gian rất dài, nhưng cũng không hề xuất hiện cái gọi là bệnh trầm cảm, "

Ninh Tây dùng cái muống nhẹ nhàng khuấy cà phê, giọng nói lạnh đến đáng sợ,

"Triệu tiểu thư nếu như không sợ thời gian bị muộn, thì có thể cùng tôi đi đến cục cảnh sát một chuyến."

Triệu Hồng lấp bắp nói:

"Đi... Đi cục cảnh sát làm gì?"

"Vụ án có điểm đáng hoài nghi, như vậy thì phải báo cảnh sát, "

" Nếu báo cảnh sát, sẽ phải truy tố lại, chị là người đầu tiên biết em báo cảnh sát, chị nói tin tức này có lớn không?"

Triệu Hồng quay đầu nhìn Trương Thanh Vân, kết quả phát hiện đối phương và bản thân cũng khiếp sợ như nhau, hiển nhiên đối với chuyện này nửa điểm cũng không biết chuyện.

Làm phóng viên nhiều năm, Triệu Hồng tự nhiên biết rõ đây là tin tức quý giá biết chừng nào, cô cắn răng, gật đầu đáp ứng.

"Vốn là chuyện này nghĩ chờ qua hết tết tôi mới nói đến, nhưng nếu những người thân thích này của tôi đã không chờ được, dứt khoát đem chuyện này nói ra luôn."

Ninh Tây đứng lên, quay đầu nhìn Trương Thanh Vân nói,

"Trương ca, xin lỗi."

Cô biết chuyện này sẽ gây ra không ít ảnh hưởng tới công ty giải trí Cửu Cát, nhưng nếu không báo cảnh sát, không đem nhiều chứng cứ trình lên, thì sẽ không được dư luận chú ý.

Năm đó chỉ cô chỉ mới mười bảy tuổi, vì muốn tránh đám người thân thích kia mà bỏ qua khoản bồi thường cho cái chết của bà, còn có nhà ở bà mẹ để lại cho cô, chính là chờ đợi đến ngày hôm nay.

Mười bảy tuổi mất ba mẹ, người dám hộ là cô ruột, năm đó để cho cô ruột ký tên đồng ý cho cô xuất ngoại, thì điều kiện chính là bỏ lại hết tất cả. Cũng may bà ấy còn có chút lương tâm cuối cùng, khi cô xuất ngoại cũng cho cô một ít tiền.

Năm đó người đâm vào xe của ba Ninh Tây là một người lái xe, về sau vì có thái độ nhận lỗi, cuối cùng chỉ bị phán quyết không đến mười năm tù giam..

Điều khả nghi nhất là đôi phương làm nghề lái xe, lại trong thời gian ngắn đồng ý bỏ ra một số tiền lớn như thế để bồi thường, ai cũng sẽ nảy sinh hoài nghi.

Mẹ của cô không phục phán quyết này của tòa án, đã chống án, thậm chí còn liên lạc một phóng viên, nói về việc hoài nghi người tài xế này không phải là người lái xe gây tai nạn.

Nhưng mấy ngày sau đó nữa, mẹ cô nhảy lầu tự sát, phóng viên kia cũng không còn xuất hiện. Khi đó ông bà nội thay cô tiếp nhận khoản tiền bồi thường không tiếp tục chống án.

Sau khi xuất ngoại cô thường nghĩ, nếu như khi đó cô đã trưởng thành, hoặc vụ việc được chú ý nhiều hơn, nhất định kết quả sẽ không như vậy.

Triệu Hồng ngồi trong xe, nhìn Ninh Tây đang ngồi bên cạnh cầm túi hồ xem chăm chú, có chút do dự nói:

"Ninh Tây, cô thực sự phải làm như vậy sao?"

Chuyện xảy ra nhiều năm như vậy, cho dù có truy tố lại, chứng cứ cũng đã bị thủ tiêu từ lâu, đem chuyện này phơi bày chỉ sợ kết quả cũng không đổi.

"Năm đó có rất nhiều việc tôi không làm được, hiện tại thì có thể rồi, "

Ninh Tây nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe,

"Làm sao có thể bởi vì nó quá khó mà buông tha."

"Ninh Tây, em tiến vào giới giải trí mục đích cuối cùng là gì?"

Trương Thanh Vân đột nhiên phát hiện, hắn chưa bao giờ hiểu rõ Ninh Tây.

Ninh Tây không trực tiếp trả lời hắn, mà chỉ nói:

"Sáu năm trước em đã từng về nước, khi đó thử tới cục cảnh sát yêu cầu lật lại vụ án, nhưng vì chứng cứ k đủ nên không thể lập lại bản án."

Trương Thanh Vân nghe nói như thế, trầm mặc xuống.

Sáu năm trước Ninh Tây mới mười chín tuổi. Dựa theo sự hiểu biết của hắn,

đó là khoảng Ninh Tây sống gian nan nhất.

Một cô gái mới lớn mười chín tuổi cha ngoài ý muốn qua đời, mẹ lại mắc bệnh trầm cảm tự sát, trên tay không có chứng cứ gì, chạy đến cục cảnh sát báo án, nói mẹ mình không phải tự sát mà là bị giết chết, ai sẽ tin chứ.

Trương Thanh Vân thực sự buồn lòng, không biết buồn vì lí do Ninh Tây tiến vào giới giải trí vốn không phải vì sự nghiệp diễn xuất, hay buồn vì nghĩ tới cuộc sống Ninh Tây đã trải qua.

Có lẽ là vì cả hai lí do đó, chính hấn cũng phân biện không rõ.

Còn có túi hồ sơ trong tay Ninh Tây, những năm nay cô ấy đã phải tốn bao nhiêu sức lực để có được?

Chương 103

Trương Thanh Vân dừng xe ở cục cảnh sát, Ninh Tây lấy điện thoại di động ra gọi cho Thường Thời Quy một cú điện thoại.

"Thời Quy..."

Ninh Tây nghiêng đầu nhìn cục cảnh sát, bên trên có ngọn cờ đang tung bay.

"Em hôm nay đã quyết định, vốn là nghĩ sang năm sau mới làm".

Còn hơn hai tháng nữa là tết, cô muốn cùng Thường Thời Quy trải qua một cái tết ấm áp với nhau, bởi vì đã lâu rồi cô không được hưởng không khí ngày Tết Trung Quốc.

Nhưng kế hoạch này chỉ có nước tan vỡ. Cô biết rõ chỉ cần mình bước chân vào cửa chính cục cảnh sát, chuyện sẽ truyền ra ngoài ngay lập tức. Địa vị Thường gia như vậy, làm sao có thể chấp nhận cho một người phụ nữ như cô vào cửa?

Nhưng thế cũng tốt, có một số việc... Sớm muộn gì cũng phải đau một hồi.

"Tây Tây, em ở đâu?"

Thường Thời Quy nghe giọng nói của Ninh Tây có chút lưỡng lự, vội vàng đứng lên đẩy cửa phòng họp đi ra, bỏ mặc mấy người quản lý ngơ ngác nhìn nhau trong phòng họp, đi ra ngoài hành lang, "Tây Tây?"

"Em ở cục cảnh sát."

Ninh Tây miễn cưỡng cười cười, nhưng nụ cười tươi tắn này lọt vào mắt của Triệu Hồng, khó coi đến cực điểm.

"Em..."

Thường Thời Quy đột nhiên nghĩ cái gì, nắm chặt di động,

"Mặc kệ em muốn làm gì, anh cũng sẽ giúp em."

"Cảm ơn anh, "

Ninh Tây ngửa đầu tựa lên ghế,

"Thời Quy, cảm ơn anh."

Ninh Tây cúp điện thoại di động, nhắm lại mắt, lúc mở mắt ra, đáy mắt bình tĩnh:

"Triệu tỷ, bắt đầu quay thôi."

Triệu Hồng có chút lo lắng:

"Em tốt chứ?"

"Rất tốt, cảm ơn chị."

Ninh Tây từ trong túi lấy ra một cái kính râm đeo lên, sau đó mở cửa xe đi ra ngoài.

Mỗi bước đi của Ninh Tây là một bước nặng nề, nhưng không hề mất đi kiên định, cũng tuyệt đối không quay đầu. Nhìn bóng lưng của cô, Trương Thanh Vân đột nhiên nhớ tới, lần đầu tiên đem Ninh Tây đi gặp giám đốc, Ninh Tây cũng giống như bây giờ, mỗi một bước chân đều kiên định nhưng nặng nề như thế.

Cục trưởng cục cảnh sát Đông nam gần nhất tâm tình rất tốt, bởi vì bọn họ vừa mới phá được một vụ án, đem người xấu tống vào tù, người chết ở trên trời cũng được ăn ủi phần nào.

Nhưng tâm tình tốt của ông ta chưa được bao lâu thì rất nhanh bị đánh vỡ, vì có cấp dưới đến báo cáo có người nhà bị hại cầm chứng cứ đến báo án, án tử này còn xảy ra tám năm trước, nguyên nhân được xác định là chết do nhảy lầu tự sát.

"Vụ án tự sát từ tám năm trước?!"

Cục trưởng sắc mặt tối lại, vụ án cách đây tám năm, cho dù điều tra cũng không dễ dàng,

"Đối phương có chứng cứ chứng minh không phải là tự sát mà là bị giết

không?"

Nhân viên cảnh sát gật đầu:

"Người đến báo án đem theo chứng cứ tới, em đã xem qua, quả thực cái chết của nạn nhân có nhiều khả năng không phải là tự sát."

Cục trưởng nghe nói như thế, trầm tư một phút đồng hồ, sau đó cắn răng gật đầu nói:

"Đã có điểm đáng hoài nghi, vậy chúng ta lật lại vụ án."

Vụ án khó, cũng muốn phải tra, cho dù không trả ra thì ít nhất cũng không phụ bộ cảnh phục mặc trên người.

"Người báo án còn ở đây không, tôi nói chuyện với người đó một chút, "

Cục trưởng từ trên bàn công tác đứng lên, cầm lấy trên mũ cảnh sát mang lên đầu.

Nhân viên cảnh sát thấy vậy cũng ra theo, nhưng không nói gì thêm, cũng không nói người đến báo án là một nữ diễn viên đang nổi tiếng.

Cục trưởng đi đến khu làm việc, phát hiện mấy đồng nghiệp trong cục có vẻ hóng hớt hơn thường ngày, cục trưởng thấy lạ, dù sao ngày nào cũng có người đến báo án, có gì để mọi người phải bận tâm tới như thế. Ông nhíu nhíu mày, hỏi một người đang đứng bên cạnh,

"Người mới tới báo án đang ở đâu?"

Nhân viên cảnh sát hạ giọng nói:

"Ở trong phòng làm việc của Vương tử ạ."

Cục trưởng đẩy cửa phòng làm việc của Vương tử ra, đập vào mắt là một cô gái trẻ ăn mặc đẹp, có vẻ đồ đắt tiền, mang kính đen, nhìn giống như là một nhân vật trong giới thượng lưu hơn là người nhà nạn nhân đến báo án.

Thấy cục trưởng đi vào, Vương tử thở phào nhẹ nhõm, đứng lên nói:

"Cục trưởng, đây là người tới báo án, Ninh Tây."

Ninh Tây lấy mắt kính xuống, cục trưởng mới chú ý tới hốc mắt cô gái đôi diện đỏ lên, bắt tay đối phương,

"Ninh tiểu thư, xin chào."

Nhân viên cảnh sát thấy cục trưởng lạnh nhạt như vậy, hoài nghi chắc ông ấy căn bản không biết rõ người trước mắt này là ai.

"Chào ông, "

Ninh Tây phát hiện cục trưởng này là người rất nghiêm cẩn, không nhiều lời đi thẳng vào chuyện chính, trần thuật lại những điểm hoài nghi trong cái chết của mẹ mình.

"Những chứng cứ Ninh tiểu thư cung cấp rất quan trọng, chỉ là vì sao cách nhiều năm như vậy cô mới đến báo án, nên biết..."

Cục trưởng không nói thẳng, thời gian vụ án xảy ra càng lâu, lại càng khó khăn trong việc điều tra, hiện tại dù có thể chứng minh người chết năm đó không phải là tự sát mà là bị giết, muốn tra rõ hung thủ, cũng không phải chuyện dễ dàng.

"Sáu năm trước tôi từng tới báo án, nhưng chứng cứ không đủ, không thể lập án, "

Ninh Tây biết ý tứ của cục trưởng, nói:

"Tôi biết việc này hết sức khó khăn, nhưng mà..."

Nói đến đây, Ninh Tây đã nghẹn ngào, chỉ có thể đứng dậy cúi người trước mặt cục trưởng tỏ ý nhờ cậy.

Có nhân viên cảnh sát nhìn thấy Ninh Tây như vậy, lập tức khó chịu. Bởi vì anh ta cũng là fan của Ninh Tây, hiện tại nhìn thấy nữ thần có bộ dáng như thế này, sao có thể không khó chịu?

"Ninh tiểu thư, cô yên tâm, án tử tám năm trước của mẹ cô chúng tôi nhất định sẽ nghiêm túc cẩn thận điều tra lại,, sẽ cố gắng hết sức để không cho làm cho cô thất vọng."

Cục trưởng vội vàng tránh đi cái cúi người của Ninh Tây, dưới đáy lòng thở dài một hơi.

Vì nghi ngờ cái chết của mẹ, bôn ba nhiều năm như vậy để thu thập chứng cứ, mà bản thân chỉ là một cô gái nhỏ, lòng hiếu thảo này, hiếm có.

Chờ Ninh Tây rời đi, nhân viên cảnh sát ghi chép thông tin mới hỏi cục trưởng:

"Cục trưởng, sếp không biết Ninh Tây kia là ai sao?"

"Là ai?"

"Cô ấy hiện nay là nữ diễn viên rất nổi gần đây, cô ấy không chỉ nổi ở trong nước, thậm chí ở nước ngoài cũng không ít người chú ý, chỉ cần án tử này được lập án, sẽ khiến truyền thông chú ý đến, ám lực tạo ra cho cục cảnh sát chúng ta cũng không nhỏ đâu..."

Cục trưởng sững sờ, một hồi lâu sau mới nói:

"Bất kể cô ấy là ai, đến đây báo án thì đó là người thân của nạn nhân, không có ai là minh tinh."

Vừa đi ra khỏi cục cảnh sát, ngoài cổng chính còn có Trương Thanh Vân và Triệu Hồng chờ cô, thấy cô ra, lập tức đi lại đón cô.

Trương Thanh Vân thấy túi hồ sơ Ninh Tây ban nãy cầm theo không còn nữa, liền hỏi:

"Như thế nào?"

"Phải xét duyệt theo trình tự mới có thể lập án, "

Ninh Tây vuốt vuốt một bên trán,

"Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Buổi chiều không phải còn chụp hình bài cho tạp chí sao?"

Trương Thanh Vân nghe vậy nhú mào:

"Nhưng mà..."

Trạng thái hiện tại của cô ấy, còn có thể đi chụp hình bìa cho tạp chí sao?

"Em không sao, anh không cần lo lắng, "

Ninh Tây cong khóe miệng,

"Nếu đã hẹn rồi, làm sao có thể lỡ lời?"

Nói xong, Ninh Tây quay đầu hỏi Triệu Hồng:

"Triệu tỷ, em nhớ đài truyền hình bên chị có một chương trình tin tức giải trí lúc năm giờ rưỡi chiều?"

Triệu Hồng gật đầu.

Ninh Tây cười:

"Tin tức kia, có thể phát ra chương trình đó ngay hôm nay luôn đi."

Chương 104

Buổi chiều chụp hình tạp chí vẫn diễn ra rất thuận lợi, Trương Thanh Vân nhìn Ninh Tây trước ống kính tạo đủ các tư thế đẹp mắt, nhưng tâm tình không thể tập trung.

Trương Thanh Vân biết, sau năm giờ rưỡi chiều, tin tức kia truyền ra, Ninh Tây sẽ gặp bao nhiêu phong ba. Liệu.... Ninh Tây còn có thể lưu lại giới giải trí hay không

Lúc trước hắn ký hợp đồng với Ninh Tây, là muốn bồi dưỡng một nữ nghệ sĩ xuất sắc có thể vươn ra thế giới, thế nhưng, dường như mọi chuyện đang đi đúng quỹ đạo, thì cô ấy nói cho hắn biết, cô bước chân vào giới giải trí không phải vì thích diễn xuất, mà cần đến danh tiếng.

Nghĩ tới đây, Trương Thanh Vân nhin không được lại tự giấu cười một tiếng, trên thực tế Ninh Tây chưa bao giờ lừa gạt hắn, cô đã từng nói, bước chân vào giới giải trí là vì danh tiếng và tiền tài, chỉ là khi đó hắn nghĩ cô đang nói đùa, không coi là quan trọng.

Làm diễn viên, ai không thích tiền, ai không thích danh lợi?

Nhưng Ninh Tây... Cô ấy có mấy phần là thích làm diễn viên đây?

"Vất vả rồi."

Chụp hình xong, nhiếp ảnh gia nhìn Ninh Tây cười nói,

"Ninh tiểu thư trước ống kính rất tốt, rất có cảm xúc."

"Cũng nhờ anh chỉ bảo "

Ninh Tây khiêm tốn cười cười, tạm biệt các nhân viên có mặt ở đó, sau đó cùng Trương Thanh Vân rời đi.

"Nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhưng cư xử rất khéo léo, khiêm tốn.."

Nhân viên làm việc một bên thu dụng cụ, một bên thấp giọng nói chuyện với nhau. THực ra phần lớn nghệ sĩ ở cấp thiên vương, thiên hậu thường cư xử

rất cẩn trọng, đối xử với người khác rất từ tốn, nhưng những nhân vật mới nổi lại thường dễ dàng tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Ninh Tây cũng là người mới nổi tiếng không lâu, nhưng vẫn giữ được thái độ hòa nhã, khiêm tốn như lúc mới bước chân vào nghề như thế, rất hiếm có.

"Với địa vị cô ấy, dù có tự cao tự đại cũng không ai nói được gì, lượng fan lớn, quen biết nhiều bằng hữu có địa vị, bạn trai là Thường Thời Quy cũng ngoan ngoãn với cô."

Người chịu trách nhiệm trang điểm cho nghệ sĩ chột nhú mày,

"Trong cái giới giải trí cá lớn nuốt cá bé, người trên dẫm đạp người dưới này, có cô ấy như thế, coi như là truyền kì rồi?"

Những người khác cảm thấy lời này rất có lý, vì vậy nói chuyện càng thêm hăng say.

"Bây giờ em trở về chứ?"

Trương Thanh Vân một tay cầm tay lái, một tay đem di động đưa cho Ninh Tây,

"Vừa rồi em chụp hình, Thường tiên sinh gọi cho em rất nhiều cuộc điện thoại."

Ninh Tây nhận lấy di động, nhìn điện thoại thấy có tới 21 cuộc gọi nhỡ, nhẹ giọng nói:

"Về nhà của Thời Quy đi."

Trương Thanh Vân cũng không hỏi nhiều, quay đầu xe lái xe ra ngoài. Dọc theo đường đi bên trong xe hết sức yên tĩnh, Trương Thanh Vân không tán gẫu với Ninh Tây như mọi khi, mà Ninh Tây cũng chỉ dựa vào cửa sổ xe, sắc mặt không chút thay đổi nhìn phía ngoài cửa xe.

Nửa giờ sau, Trương Thanh Vân dừng xe lại, quay đầu nói với Ninh Tây:

"Đến rồi."

"Cảm ơn anh, Trương ca, "

Ninh Tây đẩy cửa xe ra, đi xuống, cúi người nói với Trương Thanh Vân,

"Trương ca, trong khoảng thời gian này tạm thời không sắp xếp công việc cho em, chờ chuyện này đi qua sẽ tính tiếp."

Trương Thanh Vân ngẩn người, lập tức hiểu ý của Ninh Tây, gật đầu cười.

Tiền Trương Thanh Vân đi, Ninh Tây xoay người nhìn cửa sắt cao lớn ở phía sau, lấy thẻ khóa, mở cửa đi vào.

Ninh Tây mới bước mấy bước đã đứng trước cửa nhà.

Cơ giới tay lên tính mở cửa, thì cửa đã được người trong nhà mở cửa ra.

Ngẩng đầu nhìn, Ninh Tây không được tự nhiên dờn ánh mắt không dám nhìn thẳng, đem tay đang ở trên không trung hạ xuống, siết chặt túi xách.

Ninh Tây cho rằng Thường Thời Quy sẽ chất vấn cô, nhưng Thường Thời Quy chỉ lặng lẽ nhìn cô, trong đáy mắt chứa tâm tình phức tạp.

"Em..."

Ninh Tây muốn nói, nhưng mới cất lời đã bị Thường Thời Quy kéo vào trong ngực, mấy lời muốn nói cũng không cất nên lời nữa, mím môi, cuối cùng thốt lên ba chữ:

"Thực xin lỗi."

Thân là bạn gái, rõ ràng cô không xứng với cái danh này, chợt nghĩ, nếu cô là Thường Thời Quy, có lẽ cũng sẽ không thể chấp nhận người bạn gái như cô

Thường Thời Quy không nói gì, chỉ là ôm thật chặt Ninh Tây, giống như chỉ sợ mất trân bảo trong ngực.

"Tây Tây, "

Giọng nói Thường Thời Quy khàn hơn so với bình thường, hấn vuốt ve sau lưng Ninh Tây, một lát sau mới buông cô ra, nói:

"Đi thôi, em mệt mỏi rồi, cơm tối anh đã là món xương sườn mà em thích."

Bàn tay của Ninh Tây mảnh mai, nhỏ nhắn, Thường Thời Quy thường nắm bàn tay cô bao bọc trong lòng bàn tay, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Ninh Tây được Thường Thời Quy dắt đi vào, đến lúc đổi dép mang ở nhà thì Thường Thời Quy mới buông tay Ninh Tây ra:

"Em ngồi xem tivi, chờ anh một lát nhé."

Nhìn Thường Thời Quy vội vã đi vào phòng bếp, Ninh Tây ném túi xách lên ghế sa lon, cả người mệt mỏi đổ ập xuống nằm nhoài lên ghế. Điều khiển từ xa để trên bàn trà, cô duỗi vươn tay cầm điều khiển mở tivi.

Mở tới kênh phát chương trình tin tức giải trí của đài truyền hình mà Triệu Hồng làm việc, lại đúng lúc đang phát tin tức của cô. Nhìn trên màn hình tivi mấy chữ, "tin tức độc nhất vô nhị", Ninh Tây nhin không được cười một tiếng.

Làm phóng viên từ trước đến nay đều có năng lực đem tin tức thu hút người xem như thế. Triệu Hồng cũng không ngoại lệ. Chỉ là Ninh Tây nghe ra được, cách biểu đạt tin tức có xu hướng bênh vực cô.

Nghe tiếp cũng không có ý nghĩa, Ninh Tây đổi một kênh khác, phát hiện là đang quảng cáo cho bộ phim (phần son tam sinh), lúc này cô mới bừng tỉnh nhớ tới, bộ phim này lần đầu tiên quảng cáo đã bị đài truyền hình Phiên Gia mua lại.

Từ phòng bếp, trong tay Thường Thời Quy bung một tô canh lớn, còn bốc hơi nóng. Thấy Ninh Tây đang xem ti vi rất nghiêm túc, đem tô canh đặt lên bàn, mới gọi cô,

"Tây Tây, rửa tay ăn cơm đi."

Ninh Tây để điều khiển từ xa xuống, đi đến cửa phòng bếp, thấy Thường Thời Quy đang gấp mấy con cua hấp từ trong nồi ra, hơi nước nóng tỏa lên mặt, khiến khuôn mặt Thường Thời Quy nhu hòa hơn hẳn.

"Rào rào."

Mở vòi nước rửa tay, nước lạnh làm bàn tay Ninh Tây cũng tê tái. Một cái tay duỗi tới, chuyển hướng chốt mở khóa,

"Đừng dùng nước lạnh, rửa tay thôi cũng không nên."

"Thời Quy..."

Ninh Tây quay đầu nhìn người đàn ông đang mặc áo sơ mi hàng hiệu, lại đeo tạp dề nấu cơm cho cô,

"Anh không có gì muốn hỏi em sao?"

Thường Thời Quy buông cái chén trong tay, lau khô tay, sau đó sờ đỉnh đầu Ninh Tây:

"Tây Tây, chúng ta là người yêu của nhau."

Ninh Tây nhìn hấn không nói lời nào, có vẻ chán nản không vui.

Gặp cô như vậy, Thường Thời Quy thấp giọng cười, hấn rất ít khi thấy Ninh Tây tùy hứng phát giận, bởi vì bình thường Ninh Tây hết sức lý trí, thậm chí là tỉnh táo quá mức. Có lẽ chỉ có ở trước mặt hấn, cô mới biểu lộ tâm trạng như thế.

Kéo người đến ghé ngồi xuống, Thường Thời Quy nhin không được duỗi tay néo néo chóp mũi Ninh Tây:

"Anh không có gì muốn hỏi, chỉ cần em thật tốt ở bên cạnh anh, em muốn làm gì cũng sẽ ủng hộ em."

"Cho dù những chuyện này khiến dư luận xôn xao, người ta sẽ thảo luận sau lưng anh?"

Ninh Tây nắm ngón tay Thường Thời Quy, không cho hấn néo mũi mình nữa,

"Người giàu như anh không phải chú ý nhất là thể diện sao?"

"Đối với anh mà nói, không có thể diện không thể quan trọng hơn em, "

Ngón tay bị cầm lấy, không thể néo chóp mũi Ninh Tây được nữa, Thường Thời Quy có chút đáng tiếc,

"Em biết bên ngoài người ta nói anh như thế nào không?"

Ninh Tây tò mò nhìn hẳn.

Thường Thời Quy ôn nhu cười một tiếng:

"Bên ngoài đều nói anh vì muốn lấy lòng giai nhân mà chịu vào bếp nấu cơm, làm mất mặt cánh đàn ông."

Thấy Ninh Tây nhú mày, Thường Thời Quy vươn tay ôm cô vào trong ngực,

"Vậy nên, vốn dĩ thể diện của anh đã mất hết rồi còn đâu. Thực ra ai nói nấu cơm là chuyện của phụ nữ, nam nữ ngang hàng mới đúng, phải không?"

Không nghĩ tới Thời Quy lại ngụy biện như thế, Ninh Tây đầu tiên là ngẩn người, cuối cùng là bật cười vui vẻ.

Một lúc lâu sau, mới ôm cô Thường Thời Quy nói:

"Thời Quy, cảm ơn anh."

Thường Thời Quy vỗ vỗ phía sau lưng Ninh Tây:

"Thật muốn cảm ơn anh, chờ trời tối chúng ta sẽ từ từ thương thương."

Ninh Tây: Quả nhiên dù là đàn ông có đứng đắn đến đâu, ở phương diện kia cũng sẽ trở thành kẻ lưu manh.

Chương 105

(Mẹ của Ninh Tây tự sát có nghi vấn, Ninh Tây đưa chứng cứ đi báo án, nghi ngờ mẹ cô ấy bị sát hại.)

Tin tức này vừa truyền ra, cả nước chấn động, Ninh Tây hiện tại đang lúc nổi bật, lại dính dáng tới vụ án hình sự, quần chúng nhàm chán rốt cuộc tìm được câu chuyện để uống trà đàm tiếu.

Rất nhiều người trẻ tuổi đọc truyện trinh thám quá nhiều, còn ngòì suy đoán các kiểu giết người mà như nạn nhân tự sát, lại suy đoán đến những đối tượng có động cơ giết người.

Nhưng cũng có rất nhiều người phát hiện, diễn viên Ninh Tây là diễn viên chính trong bộ phim (phần son tam sinh) sắp chiếu trên đài truyền hình Phiên Gia, bọn họ hoài nghi đây là do đoàn làm phim hoặc chính Ninh Tây truyền ra để tuyên truyền. Dựa theo logic bình thường logic, một người nghệ sĩ mới nổi tiếng sáo lại nguyện ý lây vào chuyện kiện tụng như thế, còn tự động báo án?

Ninh Tây từ một người không có danh tiếng gì đạt đến ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì, mới đây là nhờ bộ phim điện ảnh (vũ trụ vô địch 2) có xu hướng bước chân vào thị trường quốc tế, bây giờ phát sinh chuyện này, nhất định sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp của cô. Chỉ cần Ninh Tây đầu óc bình thường, tuyệt đối sẽ không đi báo án, dù có báo cũng không thể chọn thời điểm này, hơn nữa còn là án tử tám năm trước.

Với suy nghĩ đó, không ít người cảm thấy chán ghét cách làm của Ninh Tây, lấy cái chết của mẹ để tuyên truyền cho bộ phim, con gái hiếu thảo quá???

Nhưng loại phê phán này mới xuất hiện không lâu, cục cảnh sát đã phát ra blog thông báo, nói rõ hai ngày trước, Ninh Tây đem một số chứng cứ cô ấy tìm kiếm suốt mấy năm tới báo án, sau khi xét duyệt đã lập lại bản án. Cục cảnh sát đã thành lập nhóm điều tra, chuẩn bị điều tra lại từ đầu cái chết của mẹ Ninh Tây.

Thông báo này không tiết lộ quá nhiều tin tức nhưng đã đủ để mọi người xác minh được sự thật.

Hóa ra thực sự báo án, không hề nói không để tuyên truyền cho bộ phim mới.

Sau khi thông báo của cục cảnh sát đăng lên, toàn bộ giới giải trí đều sôi trào, một số nghệ sĩ có quan hệ khá tốt với Ninh Tây thậm chí công khai đăng blog bày tỏ ủng hộ hành động của Ninh Tây, hy vọng án tử của mẹ cô ấy sớm tra ra manh mối, đem thủ phạm ra ánh sáng,.....

Vụ án tám năm trước lật lại điều tra, lại được chú ý nhiều, dường như ai cũng biết, lúc cảnh sát điều tra, tìm người hỏi đến thì ai cũng có thái độ phối hợp.

Vụ án càng điều tra, điềm hoài nghi càng nhiều. Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng hàng xóm của người bị hại năm đó đều bày tỏ, người bị hại là thành phần trí thức, cả hai vợ chồng đều yêu chiều con gái hết mực, không ai có thể ngờ được bà ấy sẽ tự sát, bởi vì bà ấy yêu thương con gái như thế, sao có thể cảm lòng bỏ lại đứa con gái mười mấy tuổi mà ra đi.

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây bên cạnh đã an ổn ngủ yên, cẩn thận rút cánh tay cô đang kê đầu, mang áo khoác ra ban công.

Trong điện thoại di động có mấy cuộc gọi nhỡ, còn có mấy tin nhắn chưa đọc. Hai tay Thường Thời Quy chống lên lan can nhìn cảnh đêm thất thần.

Khi Ninh Tây trở về, lúc hấn mở cửa, hấn thực sự hãi Ninh Tây sẽ nói ra câu nói mà hấn không thể tiếp nhận được, lúc cô ấy nói "Thực xin lỗi" hấn cho rằng Ninh Tây sẽ rời khỏi mình.

Ninh Tây hỏi tại sao không hỏi cô ấy chuyện gì xảy ra, hấn sợ hãi nếu thực sự mở miệng hỏi, kết quả chỉ sợ sẽ không phải như bây giờ. Chân tướng, so với việc cô ở bên cạnh hấn vốn không có ý nghĩa.

Có lẽ Tây Tây cũng không biết, cô ấy là người thích mềm không thích cứng, nếu hấn truy hỏi, chỉ khiến không khí của hai người căng thẳng, cuối cùng kết cục là điều hấn đau đớn nhất, chính là chia tay. Hấn tuyệt đối không thể để kết cục này xảy ra.

Buổi chiều hôm đó Thường Thời Quy lái xe tới trước cửa cục cảnh sát, lúc đó Ninh Tây còn chưa ra ngoài, đến khi cô đi ra, hấn lậ lái xe rời đi.

Trên thế giới này, hiện tại không ai hiểu rõ Ninh Tây hơn hấn, đối với người

cô ấy tin tưởng, nội tâm của cô ấy hết sức mềm mại, nhưng đối với những người khác, sẽ lạnh nhạt cứng rắn, chỉ cần tin tưởng cô ấy, và được cô ấy tin tưởng, sẽ lấy được tâm của cô ấy.

Di động lại rung lên, Thường Thời Quy quay đầu nhìn Ninh Tây còn đang ngủ say, ấn nút trả lời, nhẹ giọng nói nhỏ:

"Mẹ, muộn như vậy sao còn chưa ngủ?"

"Buổi chiều đi ra ngoài gặp người ta uống hai ly cà phê, hiện tại không ngủ được, "

Giọng nói của Đào Tuệ Tuyết không nhanh không chậm, có loại ôn nhu và từ ái khó tả,

" Chuyện xảy ra với Ninh Tây, mẹ đã biết."

Thường Thời Quy nghe vậy trầm mặc một lát, sau đó ừ một tiếng.

Đào Tuệ Tuyết thấy hẳn không muốn nhiều lời, nhân tiện nói:

"Chuyện đã như vậy, không cần nghĩ quá nhiều, con lâu rồi không chịu nghỉ ngơi, chỉ bằng nghỉ phép một thời gian, ở bên cạnh con bé nhiều hơn."

"Mẹ, con biết rồi."

Thường Thời Quy quay đầu lại nhìn sau lưng,

"Mẹ về sau đừng uống quá nhiều cà phê."

"Mẹ đã bao nhiêu tuổi, còn bị con trai quản?"

Đào Tuệ Tuyết ở bên kia di động cười cười, sau đó thở dài một tiếng,

"Thời Quy, không phải là mẹ quản việc yêu đương của con, nhưng mẹ là phụ nữ. Ninh Tây mẹ chưa từng gặp, nhưng có thể nhìn ra là một cô bé tốt lại kiên cường. Hiện tại là lúc gian nan nhất, mặc kệ bên ngoài có nói chuyện linh tinh gì, trong lòng của con phải có chính kiến, lúc này phải quan tâm con bé nhiều hơn. "

"Con trai của Đào Tuệ Tuyết không thể vì vài câu tán gẫu của người ngoài

mà trở thành người đàn ông không tốt với người yêu được, con hiểu không?

Đào Tuệ Tuyết chẳng hề nói mình có hài lòng với con dâu tương lai này hay không, nhưng lại lấy danh nghĩa của một người mẹ, nói ra yêu cầu của bản thân với con trai mình.

Ban đầu là do bản thân hắn theo đuổi người ta, bây giờ người ta có phiền toái, hắn nếu mà vì mấy lời nói linh tinh của người ngoài mà quay đầu đòi bỏ rơi người ta, bà chắc chắn sẽ không tha cho đứa con trai này.

"Mẹ, con dâu còn chưa vào cửa đâu, mẹ đã bênh vực cô ấy hơn con rồi?"

Thường Thời Quy nhin không được cười lên, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, may mắn mẹ hắn không vì chuyện này mà có thành kiến với Ninh Tây, ngược lại đang sở lắng hắn sẽ vì chuyện này mà từ bỏ cô ấy.

Nhà người ta thì mẹ chồng khi dễ con dâu, còn đấng này..... địa vị hắn sắp bị đập xuống rồi.

Chương 106

Cúp điện thoại, Đào Tuệ Tuyết nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Bà quay đầu ảnh chụp đặt đầu giường, hình chụp gái đình ba người chụp chung, trong hình lúc đó Thường Thời Quy mới mười tuổi, cười mặt mũi sáng lạn.

Nhưng kể từ sau vụ tai nạn xe, Thời Quy không còn có nụ cười như vậy nữa. Vụ tai nạn xe năm đó đã mang chồng của bà đi, cũng mang theo đứa con trai ngây thơ vui vẻ ngày nào.

Bà hiểu một phần tâm tư của con trai mình đặt lên cô gái kia, đừng nói bên ngoài mấy bà nhàm chán nói chuyện phiếm bàn luận sau lưng, dù có trước mặt nói Ninh Tây không tốt, hẳn chắc chắn cũng không rời đi.

Buổi chiều tin tức về việc Ninh Tây báo án được đưa tin, quả thật bà có chút không vui. Nhưng nghĩ lại, bà hiểu cô bé này bất đắc dĩ và có dũng khí lớn mới làm thế, làm được như con bé, cũng không có mấy người.

Từ vai trò là một người mẹ, bà dĩ nhiên hi vọng con trai đem về một cô con dâu hiền thê lương mẫu, nhưng từ góc độ là một người phụ nữ mà nói, bà rất thương thức cô gái như Ninh Tây.

Nhưng dù sao cũng không sánh bằng sự yêu thích của con trai, bà không muốn làm mấy việc cầu huyết như trong phim truyền hình, phụ nhân nhà giàu cầm gậy đánh uyên ương. Con trai có được người nó yêu, mà cô gái đó bà cũng rất thương thức. Coi như cũng vẹn cả đôi đường.

Ninh Tây cảm giác mình lại đang nằm mơ, trong mộng cô đang đi trên đường phố vào đêm tối, dưới bầu trời mưa nhỏ tí tách, cô đứng ở giữa ngã tư đường phố, không biết phải đi tới đâu.

Vô số người đi qua đường, nhưng không ai liếc nhìn cô một cái, cũng không một ai dừng bước chân.

Rồi không biết rõ khi nào, xung quanh cô toàn bộ người đi đường đều biến mất, xe bốn phía dừng lại, cô bị vây lại bởi những chiếc xe lớn nhỏ, tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm sao.

Rồi từng cái xe lại còi vang thúc giục cô rời đi, không ngừng ấn còi, xe bốn

phía cách cô càng gần, cuối cùng cô bị xe cộ vây quanh trong một vòng nhỏ hẹp.

Đột nhiên, có người nắm lấy tay cô, cả người cô giống như bay lên, cách Dongfeng xe càng lúc càng xa, cuối cùng hạ xuống trên một xích đu ở một bãi cỏ xanh.

Gió mát phát qua, phảng phất ngửi thấy mùi của cỏ xanh.

"Tây Tây..."

Cô quay đầu lại, người đàn ông mặc áo sơ mi nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, báo bọc cô trong cái ôm áp áp, không để cho hơi lạnh xâm nhập, cũng sẽ không để bất cứ thứ gì tổn thương cô.

"Thời Quy..."

Ninh Tây mở mắt ra, nhìn trên người mình đắp kín chăn màu xanh đậm mới nhớ tới đây không phải phòng cô, mà là phòng ngủ chính.

Ninh Tây ngồi dậy, đột nhiên bụm mặt cười, sau đó lại lại nhẹ nhàng nằm xuống.

"Lý đội trưởng, anh xác định là đây hả?"

Cảnh sát Tôn nhìn trước mắt là cánh cổng chạm trổ xa hoa, nhìn vào khe hở cánh cửa, bên trong có bãi cỏ với vườn hoa và một ngôi nhà lớn xây dựng theo phong cách châu Âu.

Mấy người họ đi từ cửa chính tiểu khu đến đây mấy phút đã gặp được mấy xe chạy tuần tra. mấy người họ mặc cảnh phục nhưng cũng bị họ chặn lại hỏi thăm.

"Địa chỉ Ninh tiểu thư đăng ký là chỗ này, đi nhấn chuông đi."

Đội trưởng cảnh sát hình sự là một người đàn ông ba mươi tuổi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Một nhóm bốn người bọn họ đi điều tra vụ án này vì có áp lực dư luận khổng lồ, cả đêm khẩn cấp thành lập chuyên án điều tra, rồi đi tìm những nhân chứng tận mắt nhìn thấy lấy khẩu cung. Điều đáng mừng là các nhân chứng

đều rất phối hợp nhưng chúng có hữu dụng cũng không nhiều, phần lớn lời của nhân chứng cũng không thể lấy làm chứng, chỉ có thể làm ý kiến tham khảo.

Ân chuông cửa, không đến nửa phút, cánh cổng từ từ mở ra. Đoàn người vừa đi vào liền thấy một người đàn ông mặc tây trang màu trắng, áo sơ mi màu xám đang từ cửa căn nhà bước ra.

Có một nữ cảnh sát lập tức nhận ra, người đàn ông này chính là bạn trai Ninh Tây, tổng tài xí nghiệp Thường- Thường Thời Quy.

Đội trưởng Lý bắt tay Thường Thời Quy.

"Thường tiên sinh, tôi là Lý Hào, đội trưởng đội điều tra hình sự của cục cảnh sát Đông Nam, vụ án của mẹ Ninh tiểu thư do tôi chịu trách nhiệm điều tra, "

" Hôm nay đến là muốn tìm Ninh tiểu thư hỏi rõ một số chuyện, không biết Ninh tiểu thư bây giờ có ở nhà không."

"Phiền các vị, khiến mọi người vất vả rồi, mời vào."

Thường Thời Quy tránh sang một bên làm tư thế xin mời, mời bọn họ vào nhà nói chuyện.

Cảnh sát Tôn cẩn thận bước lên bậc thềm căn nhà lớn, nhìn bên trong phong cách xa hoa, vụng trộm hít một hơi, đúng là người có tiền.

"Không cần thay giày, mời mọi người ngồi, "

Thường Thời Quy bưng hai đĩa trái cây tươi để trước mặt bọn họ, lại rót cho mỗi người một chén trà, sau đó nói.

"Mọi người chờ một chút, tôi đi gọi cô ấy."

Chờ Thường Thời Quy lên lầu, cảnh sát tôn mới nhỏ giọng nói:

"Vị Thường tiên sinh này thật không tệ, cũng không hề tự cao tự đại."

Bọn họ làm cảnh sát, lúc phá án hạng người nào cũng đã gặp qua, người phân rõ phải trái để nói chuyện, cũng có người ỷ thế hiếp người không đem

bọn họ để vào mắt. Ngày xưa gặp phải người có tiền, nhìn như với bọn họ rất khách khí, kì thực cũng không coi bọn họ ra gì, Thường Thời Quy lại tự tay pha trà cho bọn họ, lúc nãy cũng mời bọn họ vào nhà rất lịch sự, ít người giàu có làm như vậy.

"Nếu không Ninh Tây sao có thể thích anh ta?"

Nữ cảnh sát lấy ra bản ghi chép, đặt ở đầu gối mình,

"Mấy người không biết sao, nghe nói Thường tiên sinh theo đuổi Ninh Tây, tổn không ít tâm tư đâu."

"Thường tiên sinh có tiền như vậy theo đuổi phụ nữ cũng phải lao lực như vậy "

Cảnh sát Tôn cảm khái:" làm người đàn ông cũng không dễ dàng a."

Nữ cảnh sát mặt không chút thay đổi mở miệng ha ha một tiếng, lười phải cùng hắn tranh chấp.

"Được rồi, "

Đội trưởng Lý cắt đứt cuộc nói nhảm giữa hai người,

"Chú ý hình tượng một chút."

Ngồi ở bên cạnh hắn, một cảnh sát năm da trắng, cao gầy từ lúc tới vẫn chưa mở miệng nói chuyện khẽ cười một tiếng đẩy mặt kính trên sống mũi nói:

"Bọn họ kích động sắp được thấy thần tượng thôi."

Nữ cảnh sát và Tôn cảnh sát lập tức không dám nói tiếp nữa, Tôn cảnh sát nhìn cảnh sát cao gầy kia, nhỏ giọng nói:

"Lưu ca thật sự ll cái gì cũng có thể đoán được."

Lưu cảnh sát cười cười, sau đó ngay lập tức thu liễm nụ cười trên mặt, trên bậc thang truyền đến tiếng bước chân.

Cảnh sát Tôn nhìn về phía cầu thang thì thấy Ninh Tây mặc trang phục thường ngày màu trắng thuần khiết đi xuống. Cảnh sát Tôn chưa kịp mở

miệng nói, Ninh Tây đã lên tiếng trước nói về:

"Ngại quá, để mọi người phải chờ lâu."

"Ninh tiểu thư khách khí rồi, do chúng tôi đột nhiên tới tìm, không báo trước. "

Đội trưởng Lý đứng lên, giới thiệu về mình và các đồng nghiệp còn lại, sau đó nói:

"Ninh tiểu thư, chúng cơ cô cung cấp đều rất có lợi, nhưng chi tiết một số việc tôi vẫn cần tìm hiểu thêm, nên hôm nay mới tới tìm cô, không biết cô có phiền không?"

Đối với người nhà nạn nhân, khiến người đó phải hồi tưởng lại thống khổ đã qua, cũng là một loại tàn nhẫn. Nhưng khi bọn họ muốn điều tra rõ thì cần có một số vấn đề nhất định phải hỏi, việc này cũng là bất đắc dĩ.

"Không có việc gì, anh cứ việc hỏi, "

Ninh Tây miễn cưỡng cười cười, ngồi xuống ghế sa lon, Thường Thời Quy cũng theo ngồi ở bên cạnh, nhẹ nhàng nắm tay cô.

Cảnh sát Lưu nhìn thấy hai người nắm tay, thu hồi ánh mắt.

Đội trưởng Lý mở tài liệu trong tay,

"Ninh tiểu thư, dựa theo lời của mấy hàng xóm trước kia của gia đình cô có nói, khi chuyện xảy ra cô có mặt ở hiện trường?"

Chương 107

Nữ cảnh sát viên nghe đội trưởng hỏi ra câu này, nụ cười trên mặt Ninh Tây có chút miễn cưỡng, nhìn mỹ nhân lộ ra vẻ mặt như vậy, cô cũng thấy đau lòng, còn liếc sang đội trưởng nháy mắt, hy vọng anh ta có thể đặt câu hỏi có thể ôn nhu một chút. Trước kia, khi phá án cô cũng gặp không ít người nhà nạn nhân tâm tình bị kích động, còn đem sự đau lòng phát tiết lên người mấy cảnh sát bọn họ đấy.

"Đúng vậy, "

Ninh Tây gật đầu, rất lễ phép. Thường Thời Quy nắm chặt tay cô, nhìn cô trấn an.

Ninh Tây trở lại bình tĩnh hơn rất nhiều,

" Ngày đó, mẹ tôi ở nhà dọn phòng, tôi ra ngoài mua thức ăn. Sau khi trở về, mới vừa đi tới đầu hành lang..."

Ninh Tây mím môi, hốc mắt hơi đỏ, quay đầu đi,

"Sớm biết sẽ phát sinh chuyện như vậy, ngày đó tôi không nên ra ngoài."

"Theo tôi được biết, ngày đó không phải là ngày nghỉ, lúc đó cô còn đang đi học năm cuối trung học, việc học hẳn rất nặng, tại sao hôm đó lại không đi học ở trường?"

Đội trưởng Lý ghi chép vài câu, quan sát từng biểu cảm trên mặt Ninh Tây, xác nhận cô không nói dối, hỏi tiếp:

"Có thể nói được không?"

"Đội trưởng..."

Nữ cảnh sát nhỏ giọng kêu một tiếng, trên mặt lộ ra vài phân không đành lòng.

Nhưng Lý Hào không để ý tới cô ấy, tiếp tục nhìn chằm chằm Ninh Tây.

"Khi đó tôi đã hơn một tháng không đi học, "

Ninh Tây cười khổ.

"Khi đó vì bị bạn học bắt nạt ở trường, bị người ta nhốt ở nhà kho của trường, ba đi tìm tôi, nửa đường gặp tai nạn. Tâm tình của tôi lúc đó không tốt, mẹ tôi rất lo lắng, nên xin thầy giáo nghỉ học."

Cô không chỉ một lần nhớ lại ngày đó, nếu như ngày đó l mình không bị nhốt trong nhà kho, bà cô cũng sẽ không bị tai nạn, mà mẹ cô cũng sẽ không chết một cách không mình bạch như thế.

Cô hận những bạn học kia, cũng hận chính mình, những hận ý này theo cô chống đỡ sống qua tất cả thống khổ, vì một ngày có thể báo thù.

Dung mạo thực sự quan trọng như vậy sao? Đáng người quan trọng như vậy sao? Lấy hai điểm này phán xét một người, sao có thể nông cạn như thế?

Đội trưởng Lý quay đầu cảnh sát Lưu, cảnh sát Lưu gật đầu nhẹ một cái, Không nói gì. Đội trưởng Lý thấy vậy, để bút trong tay xuống, trịnh trọng nói:

"Xin lỗi, Ninh tiểu thư, đã nhắc tới những chuyện này khiến cô thương tâm khổ sở."

"Không sao, mọi người cũng chỉ vì công việc điều tra,"

Ninh Tây lắc đầu, tinh thần có chút không tốt lắm.

"Cô có nhớ không, những người thân này của cô là người có mặt sớm nhất khi vụ án xảy ra?"

Đội trưởng Lý lấy ra một xấp hình, đem những tấm hình xếp một hàng trước mặt Ninh Tây, những người này đều là những người có quan hệ huyết thống tương đối gần với Ninh Tây.

Ninh Tây lấy ra mấy tấm hình, đặt lại trước mặt Lý đội trưởng, khẳng định nói:

"Những người này đến nhanh nhất."

Đội trưởng Lý cầm lấy mấy ảnh chụp nhìn vào, trong những người này có gì dưng, cô chú của Ninh Tây. Theo điều tra, sau khi người bị hại chết đi, con gái đang tuổi thiếu niên là Ninh Tấy, quyền giám hộ là bà nội của cô, nhưng vì bà nội tuổi già, không có năng lực tự chủ hành động, nên quyền giám hộ được chuyển sang cho cô ruột, em gái của bố cô ấy.

"Trí nhớ của Ninh tiểu thư thật tốt."

Đội trưởng Lý đem mấy tấm hình bỏ vào một cái túi khác, hỏi lại:

"Khi đó hiện trường cô có phát hiện có gì lạ không?"

"Từ nhỏ trí nhớ của tôi đã rất tốt rồi."

Ninh Tây nhớ tới ba mẹ cô đã từng tự hào con gái nhà họ thông minh, trí nhớ tốt, nhất định có thể học ở trường đại học tốt nhất cả nước, có khi còn có thể làm một nhà khoa học đấy chứ.

Chỉ tiếc cô chỉ là đứa con gái không tốt, chưa học xong đã ra nước ngoài, lại không thể trở thành nhà khoa học, mà lại bước chân lên con đường giải trí làm diễn viên.

"Trước khi tôi xuất ngoại, có bà hàng xóm, rất thân với nhà tôi nói cho tôi biết ngày đó khi tôi ra ngoài mua thức ăn đã có người tới nhà tôi, còn truyền ra tiếng nói chuyện khá lớn. "

Ánh mắt Ninh Tây nhìn chăm chăm mấy bức hình trên bàn, những người này gọi là thân thích, trên thực tế đều giống như quỷ hút máu. Năm đó thân xác bà chưa lạnh, mấy anh em ruột của bà đã ở một bên giật dây ông bà nội tìm mẹ cô đòi tiền bồi thường vụ tai nạn của bà, nói là lộ mẹ cô dùng mạng của bà đổi lấy tiền, nhà của bà cô để lại lại dùng để nuôi người đàn ông khác.

Những người này không thể chờ được, ở trước mặt cô nói rất nhiều, cái gì sau này xô sẽ có bố dưng, mẹ cô sẽ không còn quan tâm cô nữa, nói ba cô vốn là người hiếu thuận, mà ông bà nội cô đều đã lớn tuổi, không chịu nổi kích thích, phân chút tiền bồi thường cho ông bà coi như trấn an ông bà. Nguyên một đám người nói như hát, cũng chỉ vì nhìn chăm chăm khoản tiền kia mà thôi.

Về sau mẹ cô "Tự sát", những người này lại ở trước mặt cô nói mẹ cô thâm tình, nói cô đnags thương, ông bà ngoại với ông bà nội vì tiền mà cãi nhau

một trận, cuối cùng cô phải móc ra mười vạn trong tiền bồi thường đưa cho bọn họ, cả đám mới vừa lòng bỏ đi.

Không có ai đi truy cứu nguyên nhân cái chết của cô có khả nghi, cũng không ai quan tâm cô còn chưa trưởng thành, thứ họ thấy, chỉ là ngôi nhà bố mẹ cô để lại, số tiết kiệm của bố mẹ cô, và khoản tiền bồi thường cái chết của ba cô. Cuối cùng khi đó một người cảnh sát phá án lo lắng hướng tới sức khỏe và tâm lý trưởng thành, đem cô đi khám sức khỏe và tâm lý. Cuối cùng khi cô có thể xuất ngoại, còn có cô Diêu giúp cô làm tài liệu, làm thủ tục, chạy vạy khắp nơi giúp cô lo liệu mọi việc.

Cô gặp rất nhiều người xấu xa, nhưng cũng nhận được không ít sự giúp đỡ của người tốt. Giống như những người trên mạng đã nói, cô sống ăn gian, được quá nhiều người tốt giúp đỡ, quen được nhiều người có tiền, có địa vị, mà cô gặp được Thường Thời Quy, chính là may mắn nhất cả đời này của cô.

"Cô có thể cung cấp cho chúng tôi thêm thông tin của người hàng xóm đó không? "

Đội trưởng Lý nghe vậy, lập tức tỉnh táo tinh thần.

Ninh Tây gật đầu, viết cho đội trưởng Lý địa chỉ của người hàng xóm này,:

"Bà ấy hiện tại đang ở cùng con trai, cách đây mấy tháng tôi và bà ấy còn nói chuyện điện thoại với nhau."

Đội trưởng Lý kinh ngạc nhìn Ninh Tây, không nghĩ tới một đại minh tinh như cô còn liên lạc lại với những người hàng xóm trước đây.

Chú ý tới ánh mắt đội trưởng Lý, Ninh Tây cũng không tức giận. Người ngoài cũng không hiểu, cô đối với người thân mình thì lãnh đạm như người xa lạ, nhưng lại duy trì liên lạc với hàng xóm cũ.

"Trước khi tôi xuất ngoại, bà ấy lo tôi không đủ tiền dùng, nước ngoài thời tiết giá, còn mua cho tôi mấy bộ quần áo mới, lại còn cho tôi một khoản tiền."

Chương 108

Đội trưởng Lý trầm mặc, trước khi đến hấn cũng đã điều tra các thân thích của Ninh Tây, kết quả điều tra khiến người ngoài cũng không nhận được mà nổi giận, một đám người lại đi tính kế cướp gia sản của một cô gái mười mấy tuổi, thật sự là việc làm đủ thất đức.

So với những người thân thích này thì người hàng xóm cũ mà Ninh Tây nhắc tới còn có lòng hảo tâm hơn nhiều, cũng khó trách cô ấy thà liên lạc với hàng xóm và coi như những người thân thích này không tồn tại.

Đội trưởng Lý lại hỏi thêm một số vấn đề, Ninh Tây đều giải đáp tất cả, khiến cho tâm tình của đội trưởng Lý mấy hôm nay làm thêm không tốt cũng tiêu tan mấy phần. Rồi khỏ biệt thự, đội trưởng Lý ném chìa khóa xe cho cảnh sát Tôn lái xe đi.

Một nhóm bốn người ngồi vào xe, đội trưởng Lý ngáp một cái,

"Mấy người nhìn ra vấn đề gì không?"

Cảnh sát Tôn khởi động xe hơi, do dự hỏi:

"Nhìn cái gì ạ?"

Đội trưởng Lý nhìn vẻ mặt u mê của anh ta, hận không thể đem văn kiện trong tay đập lên đầu hấn:

"Cậu đi theo tôi đã một năm, mà vấn đề nhỏ cũng không nhìn ra?"

Cảnh sát Tôn rụt cổ lại, không dám nói gì nữa.

Nữ cảnh sát thấy cảnh sát Tôn bị lão đại phê bình, cũng không dám mở miệng. Cảnh sát Lưu thấy hai người trẻ tuổi sợ hãi không dám mở miệng, khẽ cười một tiếng:

"Bọn họ còn trẻ, chậm rãi chỉ bảo là tốt rồi."

Đội trưởng Lý chớp mắt, không nói gì.

Cảnh sát Lưu quay đầu lại nhìn ngoài cửa xe, ý vị thâm trường nói:

"Nữ nghệ sĩ này cũng không đơn giản."

Một thân một mình dốc sức ngoài xã hội bảy năm, khi về nước trở thành diễn viên nổi tiếng, nay lại lấy ra một đống tài liệu, nhắc lại án tử năm xưa.

Những tài liệu và chứng cứ này, làm sao mà cô ấy có được? Còn có trước khi đoàn làm phim (vũ trụ vô địch 2 chưa tới Trung Quốc, không ai biết cô đóng vai diễn quan trọng trong phim. Cô ấy chờ cái gì, chẳng lẽ là đang chờ thời điểm này để bạo phát?

Bởi vì lúc trước không để lộ ra một chút tin tức, đến khi tin tức truyền ra mới đủ chấn động.

Chợt nghĩ, nếu quả thật là như vậy, thì Ninh Tây là người có thể nhẫn nhịn, có trí nhớ tốt, rất xinh đẹp, lại am hiểu diễn trò, người như vậy mà muốn phạm tội, không biết có bao nhiêu người lại cam tâm tình nguyện để cô ấy tính kế?

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy ôm lấy Ninh Tây.

"Em sau này... Còn có anh."

"Được..."

Ninh Tây tựa lên ngực Thường Thời Quy, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, vẻ mặt mềm mại hơn.

"Tút tut tut....."

Ninh Tây nghe ra đây là di động dùng để liên lạc công việc của Thường Thời Quy, cô duỗi tay cầm lấy điện thoại di động, đưa cho Thường Thời Quy:

"Nhận đi."

Thường Thời Quy ấn nút trả lời, nghe xong bên kia nói, quay đầu nhìn Ninh Tây một cái, nhú nhú mày,

"Tôi ở lại đây một lát nữa."

Ninh Tây ngồi thẳng dậy,

"Có chuyện gì thì mau đi xử lý, em không phải đứa trẻ một hai tuổi, không cần người trông coi đâu."

Thường Thời Quy có thể mỗi ngày dành thời gian ở bên cô cũng không dễ dàng. Trước đây cô ở viện hai ngày, hẳn ở trong bệnh viện chăm sóc cô cũng phải đem văn kiện vào phòng bệnh xử lý, bận rộn làm việc, cô không thể chiếm dụng thời gian của hắn mãi được.

Một người đàn ông có giá trị cao thì làm sao có thể cả ngày nhàn rỗi đi tán gái chứ. Có thể suốt ngày rảnh rỗi ở bên cạnh cô gái, không cần đến công ty làm việc, cái đó chỉ có nam chính trong phim thần tượng thôi.

Thường Thời Quy hôn lên môi một cái:

"Em so với đứa con nít một hai tuổi còn đáng yêu hơn nhiều."

"Đi mau đi mau."

Ninh Tây ghét bỏ phát phát tay, làm giống như đang đuổi ruồi đi vậy.

Một người đàn ông ra dáng nghiêm túc như thế, lại mở miệng nói mấy lời dễ nghe dễ ngọt, lại có cảm giác ngán đến chết người như thế chứ.

Buổi trưa Ninh Tây ở nhà một mình, chỉ ăn chút đồ ăn đơn giản. Đến lúc chuẩn bị nghỉ trưa lại nhận được một cuộc điện thoại không ngờ tới.

"Chu Mạt Ly?"

Ninh Tây nhận điện thoại, liền nhấn xuống biểu tượng ghi âm cuộc gọi. Đây vốn là một người ngay từ đầu đã không hợp với cô, lại còn không ít lần gây khó dễ với cô. Cô cũng không thể không đề phòng.

"Ninh Tây..."

Chu Mạt Ly ở đầu bên kia điện thoại ho khan vài tiếng, tinh thần không tốt lắm, thanh âm khàn khàn lại run rẩy,

"Ninh Tây, tôi xin lỗi, trước kia là tôi không đúng, tôi tình nguyện đứng trước truyền thông nói xin lỗi với cô. Cô bảo tôi làm gì thì tôi làm như thế, cô cứu tôi, cứu tôi với!"

Ninh Tây nghe ra Chu Mạt Ly tâm tình không tốt, nhưng lại có chút vấn đề, có chút nghi hoặc,

"CÔ làm sao vậy, có chuyện gì thì nói rõ đi?"

"Tướng Hồng Khải muốn giết tôi, mỗi ngày đều có người theo dõi tôi, "

Chu Mạt Ly tỏ ra càng thêm run rẩy, Ninh Tây thậm chí nghe được đầu bên kia điện thoại có tiếng đồ vỡ, sau đó Chu Mạt Ly hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói,

"Nhà của tôi còn bị hấn cài máy quay, hấn sợ tôi nói ra bí mật."

"Bí mật", Ninh Tây nghe hai từ này lại càng cảm thấy không thích hợp, Chu Mạt Ly rõ ràng đang giả vờ, lại giả vờ trước mặt cô, đầu óc... không bình thường.

Kỳ quái hơn là, Chu Mạt Ly sao lại số điện thoại này của cô, đây là số điện thoại của cô liên lạc với những người trong công ty, Chu Mạt Ly làm sao có, ai đem số điện thoại của cô cho cô ta.

Thấy Ninh Tây không nói gì, Chu Mạt Ly đột nhiên hét rầm lên:

"Chỉ có cô mới có thể giúp tôi, cô đi nói với Thường tiên sinh, nói hấn cứu tôi đi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết! Cô có biết không, Trần Trân Trân năm đó không phải là..."

"Tút tut tut..."

Di động đột nhiên bị cắt đứt, Ninh Tây gọi lại, di động của Chu Mạt Ly đã mất kết nối.

Ninh Tây suy nghĩ một chút, gọi vào số điện thoại có ba con số.

Chuyện này.... tốt nhất là báo cảnh sát.

Chương 109

Sau khi điện thoại được kết nối, Ninh Tây đem chuyện trình bày đại khái một lần, nhưng không nói tỉ mỉ, chỉ nói có người đồng nghiệp gọi điện thoại nói cho cô biết có người muốn giết cô ta, sau đó ngắt điện thoại.

Cảnh sát viên nhận điện thoại mặc dù cảm thấy người báo án giống như trò đùa, nhưng cũng phải cẩn thận hỏi địa chỉ nạn nhân.

Khi người báo án tự xưng là Ninh Tây, mà người bị hại có thể là Chu Mạt Ly, cảnh sát viên lặp lại một lần:

"Cô nói cô là ai?"

Sau khi nghe đối phương khẳng định lại danh tính, cảnh sát rất nhanh kiểm tra số điện thoại của Chu Mạt Ly mà Ninh Tây cung cấp, chủ nhân số điện thoại theo đăng ký là Chu Hà, cảnh sát nhớ tới tên thật của nghệ sĩ và nghệ danh hoạt động nghệ thuật có thể sẽ khác nhau, nên không hề kéo dài, lập tức muốn cúp máy để báo cáo chuyện này cho cấp trên.

"Cảm ơn vì đã kịp thời báo án, xin cô hãy dữ cho điện thoại được duy trì liên lạc, nếu chúng tôi cần, xin phiền đến cô một chút."

Cúp điện thoại, cảnh sát nhận điện thoại nhin không được che che mặt, nói ra chắc người khác không tin, cô thế mà nhận được điện thoại báo án của Ninh Tây.

Sau khi Ninh Tây cúp điện thoại cũng không để ý việc nữa, nếu như Chu Mạt Ly gặp phải nguy hiểm thật, cô coi như giúp đỡ báo cảnh sát. Nếu như cô ta tính kính mình, chờ cảnh sát đến thì người xấu mặt cũng là cô ta.

Cô lên blog, hệ thống nhắc nhở cô có mười vạn bình luận chưa xem, bình luận của bạn bè cũng vài chục cái.

Đọc hết các bình luận, nội dung đều là khích lệ và quan tâm cô.

Người hâm mộ để lại lời nhắn đều là quan tâm cô, còn có hỏi thăm tiến triển điều tra vụ án đến đâu. Cô cười cười, những người hâm mộ này thật đáng yêu.

Đang nghĩ ngợi, Trương Thanh Vân gọi điện thoại, hoá ra là công ty nhận được rất nhiều quà tặng của người hâm mộ gửi cho cô, hiện tại cả phòng Trương Thanh Vân đều là quà tặng cuacoo, hỏi xem cô có muốn để hẳn đưa quà đến hay không.

"Vậy thì phiền anh, Trương ca."

Gần đây cô nhận được không ít quà tặng của người hâm mộ, những thứ này đều là công ty nhận thay cô, một số thứ có giữ lại, phần lớn là làm quà tặng cho trẻ em hay các cơ sở từ thiện, chuyện này những người hâm mộ cũng biết, nhưng không hề bất mãn, còn khen ngợi cô có tình thương, chẳng qua cô cũng chỉ mượn hoa hiến phật mà thôi.

Nửa giờ sau, Trương Thanh Vân mang theo hai nhân viên của công ty, chuyên đến mấy hộp đồ, mỗi một hộp lớn đều được phân loại quà tặng kỉ niệm, đồ ăn, đồ chơi, đồ dùng thường ngày, mỗi loại một hộp lớn.

Nhưng đồ ăn thì Trương Thanh Vân không dám để Ninh Tây nhận, sợ có người lấy danh là người hâm mộ tặng đồ ăn nhưng thực ra bên trong đồ ăn động tay động chân. Vậy nên Trương Thanh Vân chỉ bảo Ninh Tây nhìn một chút, sau đó bê lại ra ngoài xử lý.

Ninh Tây lấy điện thoại di động chụp mấy bức hình quà tặng của người hâm mộ, sau đó gọi ra đối này vài rương lễ vật chụp được ảnh chụp, sau đó gọi Trương Thanh Vân và hai nhân viên ngồi xuống uống trà, nhưng hai nhân viên công ty ngồi một lát đã vội vã cáo từ. Chờ bọn họ sau khi rời đi, Ninh Tây đem chuyện Chu Mạt Ly liên lạc với cô cho Trương Thanh Vân nghe.

"May mắn là em không đi, "

Trương Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm,

"Chu Mạt Ly hiện tại đã bị công ty đại diện của cô ta cấm hoạt động sát, anh nghe nói cô ta gần đây còn tìm Tưởng Hồng Khải nhưng Tưởng Hồng Khải cũng không thèm để ý đến cô ta."

"Chu Mạt Ly làm việc không có đầu óc, nhưng Tưởng Hồng Khải cũng chẳng phải người thông minh, "

Ninh Tây cười nhạo một tiếng,

"Chu Mạt Ly đi theo người vô dụng như vậy, coi như là cô ấy xúi quẩy."

Nghe Ninh Tây cũng không ưa Tưởng Hồng Khải, Trương Thanh Vân trầm mặc không nói gì.

Mà Ninh Tây hiển nhiên cũng không thích nói xấu người khác trước mặt người khác, cô liền chuyển đề tài,

"Trương ca, hôm nay anh đến chỉ để đưa quà tặng cho em thôi hả?"

"À, cũng có mấy cái kịch bản."

Trương Thanh Vân từ trong túi xách lấy ra một xấp giấy, đều là kịch bản phim điện ảnh.

"Kịch bản xuất sắc tạm thời không nên suy tính, hiện tại tình huống của em cũng không thích hợp lắm,"

Ninh Tây đem các kịch bản bộ phim điện ảnh của đạo diễn nổi tiếng để qua một bên, sau đó mới tìm được một kịch bản khá được.

Đây là một kịch bản không phải xuất sắc cho lắm, nhưng biên kịch lý tình tiết cực kỳ tốt, đem chuyện xảy ra diễn ra vừa có tính giáo dục đối nhân xử thế, vừa có tính hài hước. Nam chính là một ông già mất vợ hơn sáu mươi tuổi và một đôi nam nữ, bộ phim xoay quanh câu chuyện của ba người.

Trong bộ phim, lão đại gia là nhân vật chính thứ nhất, còn gái của ông ta là nhân vật chính thứ hai, còn trai ông ta với vài người hàng xóm là nhân vật phụ trọng yếu.

"Anh Trương, nam chính trong phim này là ai, đã chọn chưa".

Ninh Tây thấy rõ kịch bản hoàn mỹ rất tốt, đạo diễn cũng là người có kinh nghiệm, như vậy chỉ cần diễn xuất tốt, bộ phim này chắc chắn thu hút người xem.

"Nam chính là Trương Ích Dân."

Trương Thanh Vân cũng hy vọng Ninh Tây nhận bộ phim này, Trương Ích

Dân mặc dù kém tiêu thịt tươi mới nổi, nhưng diễn xuất cũng được xếp vào sao hạng A, Ninh Tây nếu có thể cùng hắn quay chung một bộ phim, nhất định có thể học được chút ít diễn xuất.

" Trương Ích Dân?!"

Ninh Tây nghe vậy gật đầu nói,

"Anh liên lạc với bên đó giúp em, em muốn nhận bộ phim này."

"Anh cũng nghĩ là em nhất định sẽ nhận bộ phim này,

Trương Thanh Vân cười cười, lấy điện thoại di động ra bắt đầu liên lạc với đoàn làm phim bên kia.

Ninh Tây bên này thoải mái lựa chọn kịch bản phim diễn, Chu Mạt Ly bên kia lại không hề dễ chịu.

Coi ta đầu tóc tán loạn, cả người run lẩy bẩy ngồi xôm trong một góc phòng, ôm đầu khóc ròng.

"Tút tut tut..."

Điện thoại cô định đột nhiên vang lên, cô hoảng sợ nhìn điện thoại cô định như nhìn một quái thú ăn thịt người. Nhưng nghĩ đến Tưởng Hồng Khải uy hiếp, cô ta chỉ có thể chậm chạp bò đến gần điện thoại cô định, run rẩy nhận điện thoại.

"Vâng..."

"Chu tiểu thư, "

Đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nam xa lạ.

"Bảo cô gọi điện thoại cho người đó, cô gọi chưa?"

Chu Mạt Ly sắc mặt trắng bệch, gật đầu, lại nhớ tới cô có gật đầu đối phương cũng không nhìn thấy, vội nói,

"Có, có gọi."

"Đem ghi âm cuộc gọi phát ra cho tôi nghe."

Chu Mạt Ly lúc này mới nhớ đi động của cô đã bị cô ném ở góc phòng, lập tức đứng dậy đi tìm, sau đó đem điện thoại sát với điện thoại cố định, phát đoạn ghi âm cho đối phương nghe.

Đoạn ghi âm kết thúc, người đàn ông kia lãnh đạm nói:

"Chu tiểu thư là người thông minh, chắc là biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, đúng không?"

"Tôi biết, tôi biết."

Chữ Mạt Ly không dám khóc thành tiếng, dùng sức gạt nước mắt trên mặt:

"Các người muốn thế nào mới tha cho tôi?"

Người đàn ông kia cười lạnh một tiếng,

"Mới khen ngợi cô Chu là người thông minh, vậy mà giờ lại hỏi câu hỏi ngu xuẩn như thế?"

Chu Mạt Ly nghe nói như thế, thân thể không tự giác run rẩy, lại không dám nói gì nữa, ôm điện thoại nhỏ giọng khóc sụi sụi.

"Được rồi, "

Người đàn ông đó cũng không kiên nhẫn ngồi nghe cô ta khóc lóc...

"Cô ra mở cửa đi, người của tôi đến, nếu Ninh Tây tới, cứ theo kế hoạch mà làm."

Chương 110

Nghe từ trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút, Chu Mạt Ly gian nan từ mặt đất bò dậy, đi đến phòng khách kéo cửa ra, một người đàn ông mặc đồng phục của người chuyển hàng phát nhanh, mang mũ lưỡi trai đưa cho cô một hộp lớn cỡ bàn tay. nam nhân đưa cho nàng một cái lớn cỡ bàn tay bao. Chu Mạt Ly căng thẳng nhận lấy cái hộp, cũng không dám nhìn mặt người đàn ông đó, nhanh chóng đóng cửa lại.

Đóng cửa lại, Chu Mạt Ly mở hộp ra, từ bên trong lấy ra một con rối bằng bông, dùng dao nhỏ mở bụng nó ra, móc ra một gói bột màu trắng.

Chu Mạt Ly lấy được gói bột trắng, lập tức nhét vào trong túi áo, sau đó thu gom hộp giấy và con rối bông ném vào sọt rác trong phòng bếp.

Mười mấy phút sau, có tiếng gõ cửa, loáng thoáng còn có tiếng của phụ nữ, cô nhú nhú mày, sao lại có tiếng nói chuyện, chẳng nhẽ Ninh tây còn dẫn theo trợ lý tới?

Mở cửa phòng, kết quả không phải là Ninh Tây, mà là hai người cảnh sát, còn có quản lí khu căn hộ đứng ngoài cửa.

Thấy người đến là cảnh sát, Chu Mạt Ly căng thẳng nhìn bọn họ:

"Mấy người có chuyện gì không?"

Hai cảnh sát lấy ra hai thẻ nhân viên cảnh sát,

"Chu tiểu thư, chúng tôi nhận được điện thoại có người báo án, nói cô gặp nguy hiểm, nên tới đây kiểm tra một chút."

Nhân viên cảnh sát thấy vẻ căng thẳng của Chu Mạt Ly, trong lòng nghi ngờ:

"Cô không có sao chứ?"

"Tôi không sao, "

Chu Mạt Ly nhú nhú mày, hỏi lại:

"Ai nói với hai người tôi gặp nguy hiểm?"

Chu Mạt Ly hỏi xong, rất nhanh thì nghĩ đến người báo án có thể là Ninh Tây. Nghĩ đến Ninh Tây căn bản không quan tâm những bí mật mà cô mật mờ nói tới, mà lại báo cảnh sát, Chu Mạt Ly ghen hòng.

Nữ cảnh sát nhìn Chu Mạt Ly từ đầu đến chân đánh giá một lần, phát hiện cô ấy đầu tóc tán loạn, vẻ mặt tiêu tụy, không trang điểm, trên người còn mặc đồ ngủ, vẻ mặt rõ ràng nôn nóng và căng thẳng, bắt đầu hoài nghi cô ta bị người xấu không chế, lập tức dùng máy truyền tin gắn ở eo báo về cho cục cảnh sát.

Bọn họ chỉ có hai cảnh sát, mà có thể trong phòng của Chủ Mạt Ly có người hay không, nên không dám vào cửa, nhưng để đảm bảo an toàn cho Chủ Mạt Ly, họ cũng không dám rời đi, vì vậy chỉ có thể tìm lí do kéo dài thời gian.

Chu Mạt Ly vốn không phát giác cái gì, nhưng sau đó phát hiện hai người cảnh sát có vẻ không muốn rời đi, liền trở nên nôn nóng,

"Mấy người muốn làm gì, tôi đã nói không sao. Cảnh sát mấy người nhầm chán không có việc gì hả, đến đây tìm tôi nói chuyện phiếm sao?"

Hai vị cảnh sát nghe Chu Mạt Ly nói chuyện không khách khí, nên nghĩ có lẽ cô ấy không có chuyện gì thật, có thể chỉ là do bọn họ nghĩ nhiều, bệnh nghề nghiệp thôi.

Bị người ta mắng không khách khí như vậy, họ cũng không thể ở đây mắng lại người ta, đang chuẩn bị xoay người rời đi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng như vật gì đó rơi trên mặt đất.

Nam cảnh sát lập tức lôi Chu Mạt Ly từ trong cửa đi ra, sau đó đóng sầm cửa lại, hấn và nữ cảnh sát che chở Chu Mạt Ly sau lưng lui về phía sau nhiều bước.

"Mấy người làm cái gì vậy?"

Chu Mạt Ly không nghĩ tới mình bị kéo ra ngoài như thế.

"Đừng tưởng rằng hai người là cảnh sát là có thể tùy tiện, tôi có thể kiện mấy người."

"Chu tiểu thư, chúng tôi cũng chỉ là vì an toàn của cô, cho dù bị cấp trên trách cứ đôi lầy án toàn cho cô, tôi cũng không có ý kiến."

Cảnh sát nam bảo cảnh sát nữ che chở cho Chu Mạt Ly, còn hắn thì dựa vào gôn cửa, nghiêng người nghe động tĩnh trong phòng, nhưng bên trong lại không có tiếng động nào nữa.

Anh ta quay đầu lại nhìn Chu Mạt Ly, phát hiện sắc mặt cô ta càng khó coi, đành phải áy náy nói:

"Chu tiểu thư, do chúng tôi hiểu lầm, quấy rầy đến cô, thực sự xin lỗi."

"Tôi không so đo với hai người, "

Chu Mạt Ly trừng mắt với bọn họ một cái rồi lục tìm trên người mình cái chìa khóa, tìm một lúc mới nhớ là mình đang mặc đồ ngủ, không có chìa khóa mang theo.

"Đây là cái gì?"

Nữ cảnh sát chú ý tới thấy từ trên người Chu Mạt Ly rớt xuống một túi bột màu trắng, khom lưng nhặt lên.

"Cô đừng có đụng vào đồ của tôi!".

Chu Mạt Ly thấy gói bột trắng trong tay nữ cảnh sát thì mặt biến sắc, muốn đoạt lại, nhưng nữ cảnh sát sớm có phòng bị, nghiêng người, không để cho cô ta lấy được.

Vừa lúc đó, mấy cảnh sát do cấp trên cử đến tiếp viện cũng đến. Chu Mạt Ly thấy mấy cảnh sát này còn mang theo súng, theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng bị nữ cảnh sát kia giữ lại.

"Cô Chu, rất xin lỗi, cô phải đi cùng chúng tôi một chuyến."

Nữ cảnh sát giữ chặt Chu Mạt Ly đang cố gắng vịn vẹo vào trong xe cảnh sát, mấy người dân bên cạnh ra đứng xem vẫn chưa hiểu chuyện gì thì xe cảnh sát đã lái đi mất.

"Vừa rồi,... Gói bột trắng mà nữ cảnh sát kia cầm trong tay chẳng lẽ lại là...."

"Nghe nói nữ diễn viên này gần đây không được đóng phim nữa, có thể là do áp lực quá, lại đi lên con đường không lối về này."

"Hiện tại xã hội này ai sống mà không có áp lực, đâu phải mỗi cô ấy mới có áp lực. "

Đây là khu căn hộ cao cấp, người sống ở đây cơ bản đều là người có tiền, chuyện xảy ra như thế, nhanh chóng truyền vào lỗ tai không ít người, mấy nhà báo cũng không hề chậm chạp, nghe được tin lập tức tìm đến khu căn hộ đó hỏi thăm tin tức.

"Ông chủ, Ninh Tây không có ở đó, Chu Mạt Ly bị cảnh sát bắt đi rồi."

Người đàn ông nghe cấp dưới báo cáo tin tức qua điện thoại, cũng không nổi giận, chỉ nhàn nhã nhíu mày,

"Tôi biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, quay sang nhìn em trai ngồi bên cạnh:

"Xem ra Ninh Tây vẫn chưa biết năm đó người gây ra tai nạn khiến cha cô ta chết là chú."

Nếu Ninh Tây biết điều này, sau khi nhận điện thoại của Chu Mạt Ly chắc chắn sẽ không thờ ơ như vậy.

"Em nói rồi, cô ta chỉ là một diễn viên, có thể biết được cái gì, "

Tưởng Hồng Khải cười một tiếng.

"Anh cũng đừng quan tâm chuyện này nữa, tốt nhất nên nghĩ làm sao cho chị dâu đổi ý, hiện tại Thường gia và Đào gia không còn hợp tác với chúng ta nữa, em ra ngoài uống rượu, cũng không tìm được người uống cùng."

Tưởng Viễn Bằng chỉ tiếc rên sát không thành thép trừng mắt nhìn hắn, cau mày nói:

"Phía bên Mẫn Á tạm thời không biết làm sao được."

"Tưởng Thành đâu, chẳng lẽ lại đi theo mẹ luôn?"

Tưởng Hồng Khải châm một điếu thuốc, không hài lòng lắm nói,

"Nhưng hẳn là người mang họ Tưởng, đi theo Đào gia thì được cái gì?"

Tưởng Viễn Bằng nhú mày, không kiên nhẫn nói,

"Muốn hút thuốc thì ra ngoài."

Chương 111

Bị anh trai đuổi ra ngoài, Tưởng Hồng Khải cũng không tức giận, cà lơ cà phát đi ra khỏi phòng làm việc của anh trai, đóng cửa lại, sau đó nhếch miệng cười, vung vẩy chìa khoá xe trong tay, tiếp tục đi mua vui hưởng lạc đi.

Sau khi Chu Mạt Ly bị bắt không lâu, báo chí đã đăng tin cô ta dùng thuốc phiện nên mới bị bắt, còn kèm theo mấy tấm hình chụp được ở nhà của cô ta.

Mọi người nhìn trong hình, Chu Mạt Ly đầu tóc tán loạn, mặt mũi tiều tụy bị nữ cảnh sát giữ chặt, người vốn nghĩ chỉ là tin đồn nhằm thì bây giờ cũng tin tưởng là Chu Mạt Ly bị bắt vì hút thuốc phiện.

Ninh Tây cũng không nghĩ tới, mình chỉ thuận tay báo cảnh sát, thế mà lại thành ra như vậy. Chu Mạt Ly điên sao, trong nhà lại giấu độc như thế.

Vốn là cô không hề biết chuyện này, nhưng sau khi Chu Mạt Ly bị bắt đi, luôn khẳng định là do Ninh Tây hãm hại cô ta, vì vậy yêu cầu phải bắt giữ Ninh Tây chứ không phải cô ta. Nhưng Ninh Tây là nhân vật của công chúng, Chu Mạt Ly tố cáo lại không có nhân chứng, nên để tránh phiền toái, nên cấp trên phái hai người tới tìm Ninh Tây.

Trong một ngày bị cảnh sát tìm tới cửa hai lần, đối với Ninh Tây mà nói, cũng coi như trải nghiệm mới mẻ.

Nhưng cô không có gì để che giấu, khi cảnh sát đặt câu hỏi, đều trả lời rất rõ ràng.

"Cô Chu và tôi mặc dù đều là nghệ sĩ, nhưng khi chúng tôi hợp tác, tôi còn là người mới, có nhiều việc khiến cô Chu không hài lòng, nên sau này cô ấy vẫn không thích tôi. "

Ninh Tây cười cười, nói tiếp.

"Còn muốn biết rõ thì hai người có thể tra trên mạng."

Một cảnh sát nam gật đầu, bọn họ cũng thấy được tính tình của Chu Mạt Ly không tốt lắm, mắng người cũng rất lợi hại. Nhìn dáng vẻ tươi cười dịu dàng

của Ninh Tây, không biết Chu Mạt Ly bắt nạt được cô ấy bao nhiêu lần rồi.

"Cô ấy hôm nay đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, thành thật mà nói tôi thấy rất kỳ quái, nên đã ghi âm cuộc gọi..."

Nói đến đây, Ninh Tây ngượng ngừng cười cười,

"Đáng nhẽ ra tôi không nên làm vậy, chỉ là cô Chu đối với tôi.... Nên tôi cũng có chút sợ hãi."

Cảnh sát nam kia tiếp tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nghe nói trong giới giải trí rất phức tạp, Ninh Tây đề phòng như thế cũng hết sức bình thường.

"Ninh tiểu thư có thể cho chúng tôi nghe đoạn ghi âm đó được không."

"Được."

Ninh Tây không hề do dự đưa di động của mình cho nữ cảnh sát.

Nữ cảnh sát lại không nhận lấy điện thoại di động của Ninh Tây, cười nói:

"Ninh tiểu thư, cô chỉ cần mở đoạn ghi âm cho chúng tôi nghe là được rồi."

Ninh tiểu thư này cũng thật thoải mái, cô ấy là nghệ sĩ,, lại tùy tiện đưa điện thoại cho họ.

"Ồ, xin lỗi, tôi mở cho hai người nghe."

Ninh Tây mở di động, tìm đoạn ghi âm, mở to âm thanh cho hai cảnh sát kia nghe một lần.

Hai cảnh sát khi nghe xong, trong lòng nghĩ, chỉ sợ đây không đơn giản là giấu vụ án giấu độc hại người. Nhưng bọn họ không có biểu hiện ra ngoài, sau khi lấy bản sao của đoạn ghi âm từ di động của Ninh Tây, còn yêu cầu Ninh Tây không xoá đoạn ghi âm đi, cũng không sửa chữa bất cứ điều gì, sau này đưa nó ra làm chứng còn phải kiểm tra xác nhận là nó không bị cắt nối chỉnh sửa.

Ninh Tây không chút suy nghĩ lập tức đáp ứng.

Tiền hai người cảnh sát ra cửa, tâm tình Ninh Tây rất tốt, rót cho mình lý

nước, ngồi trên ghế sofa chậm rãi uống từng ngụm, trên mặt là nụ cười thỏa mãn, cô nên cảm ơn Chủ Mạt Ly đã gọi điện thoại cho cô, mới có chuyện tốt thế này đây.

Giấy không giấu được lửa, chỉ cần cứ từ từ điều tra từng chút, mạnh mẽ nhất định sẽ có thôi.

"Ông chủ, "

Từ Châu từ trong phòng làm việc thò đầu ra, thấy Thường Thời Quy cầm áo khoác trong tay, đang chuẩn bị rời đi, vội vàng nói,

"Vừa rồi thư kí chủ tịch tập đoàn Khúc thị đưa giấy mời tới nói muốn mời anh tới ngày mai tham gia tiệc công ty họ."

Khúc gia và Tưởng gia quan hệ cũng không tốt, hiện tại tin tức Đào Mẫn Á và Tưởng Viễn Bằng ly hôn đã sớm truyền ra ngoài, Khúc gia lại cố tình lôi kéo quan hệ với Thường gia. Từ góc độ nào đi nữa thì Khúc gia đang đả kích Tưởng gia, hơn nữa còn rất tận lực mà đả kích.

Thường Thời Quy nhận lấy giấy mời, giấy mời được viết tay, đầu đề ghi tên của Khúc lão gia. Nếu như đầu đề ghi tên của ai đó là con cháu của Khúc gia, Thường Thời Quy có thể không đi, nhưng giấy mời này lại ghi tên của Khúc lão gia, Thường Thời Quy không thể không nể mặt, nhất định phải tham gia.

"Tôi biết rồi."

Thường Thời Quy gật gù đầu, đem giấy mời cất đi trong tay, quay đầu đi vào thang máy.

"Ba, Thường Thời Quy lần này sẽ đến sao?"

Khúc Nguyên Bách đối với việc cha mình tự tay viết thư mời Thường Thời Quy không quá ủng hộ, Thường Thời Quy rất lợi hại, nhưng dù sao ba hắn cũng là trưởng bối, trưởng bối viết giấy mời cho hậu bối, còn ra thể thống gì nữa?

"Nguyên Bách, ba biết con từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, so với mấy đứa con nhà giàu chơi bời lêu lổng ưu tú hơn rất nhiều, nhưng con quá kiêu ngạo, "

Khúc Phụ lắc đầu thờ dài nói,

"Chúng ta là thương nhân, nếu muốn trở thành một thương nhân thành công, con phải rõ, khi nào thì nên kiên quyết, khi nào nên cứng rắn, khi nào phải khiêm tốn lễ độ. Người như Thường Thời Quy, cũng coi là người xuất sắc nhất mấy đời này của Thường gia. Cậu ta từ trước tới nay bên cạnh chỉ có xuất hiện một nữ diễn viên, nhưng trong Thường giá có ai dám bắt bẻ. Khúc gà chúng ta và Thường giá từ trước đến nay không thù không thân, lấy danh nghĩa của con mời tới, cậu ta sẽ tới sao?".

Khúc Nguyên Bách nghe vậy cúi đầu xuống không nói gì thêm.

Chương 112

Thấy con trai nghe lời mình nói, ông hài lòng cười gật đầu,

"Làm người thì phải co được dãn được. Hiện tại di của Thường Thời Quy và Tưởng Viễn Bằng đang muốn ly hôn, thời gian trước Tưởng gia làm mấy chuyện khiến Thường Thời Quy không vui, chúng ta không nhân cơ hội này lôi kéo quan hệ với Thường Thời Quy, như vậy chẳng khác nào làm người giả vờ ngớ ngẩn."

Khúc Nguyên Bách nghe cha nhắc tới mới nhớ tới thời gian trước con gái của Tưởng Hồng Khải làm ra chuyện không hay gây hiểu nhầm làm ảnh hưởng tới quán hệ của Thường Thời Quy với bạn gái, cuối cùng Thường Thời Quy phải đứng ra làm sáng tỏ, dù Tưởng gia xin đem chuyện đó chìm xuống thì cũng kiên quyết làm rõ mọi chuyện. Sau chuyện đó, không quá hai ngày, Đào Mẫn Á lại muốn ly hôn với Tưởng Viễn Bằng. Tưởng gia này có nhiều vở kịch hay ho, khiến hẳn cảm thấy, người Tưởng gia dụng l à có chỉ số thông minh đặc biệt ưu việt.

Tưởng gia làm như vậy, sớm muộn gì cũng tự tìm đường chết.

Khúc lão gia đoán không có, sau không lâu sau thì nhận được điện thoại của Thường Thời Quy, nói nhất định sẽ mang theo bạn gái tham gia bữa tiệc.

Cúp điện thoại xong, Khúc lão gia vui tươi hơn hở nhìn về phía Khúc Nguyên Bách nói:

"Nguyên Bách, xem ra Tưởng gia lúc này đây đều đắc tội cả Thường gia lẫn Đào gia rồi."

Nghĩ đến em gái mình trước kia gả cho tên phế vật Tưởng Hồng Khải, gặp phải những chuyện kia, Khúc lão gia đến bây giờ vẫn mang hận.

Năm đó Tưởng Hồng Khải dám làm mấy việc không nể mặt tới Khúc gia, Khúc gia làm sao có thể nhịn xuống?.

Buổi tối khi Thường Thời Quy và Ninh Tây ngồi ăn cơm, nhắc tới Khúc gia muốn tổ chức tiệc rượu.

Ninh Tây hé miệng làm bộ như khó xử:

"Ngày mai anh đi cùng em dạo phố mua đồ được không."

Đàn ông đối với phụ nữ có nhẫn nại bao dung hay không thể hiện rõ nhất chính là thái độ khi đi theo bạn gái dạo phố mùa đồ và lúc chờ phụ nữ trang điểm đấy.

"Được."

Thường Thời Quy chợt nhớ tới vì nghề nghiệp của Ninh Tây, hai người chưa từng đi dạo phố. Nghĩ tới đây, trong lòng hẳn lại có chút mong đợi vào ngày mai.

Đi cùng người yêu dạo phố, cũng là một phương thức gia tăng tình cảm.

Buổi sáng ngày hôm sau trước khi ra cửa, Ninh Tây trang điểm cho mình thật đẹp, còn chọn cho Thường Thời Quy một cà vạt có màu giống với màu của váy cô đang mặc.

"Cái này thế nào?"

Ninh Tây từ hộp trang sức lấy ra một vòng tay. Thực ra, trên cổ tay nhỏ xinh của Ninh Tây rất ít khi mang vòng tay.

Thường Thời Quy cẩn thận nhìn vài lần, sau đó gật đầu. Hai người kể từ khi xác định quan hệ yêu đương, Thường Thời Quy thỉnh thoảng sẽ tỉ mỉ chọn một món quà tặng Ninh Tây, Ninh Tây cũng thích mua cho Thường Thời Quy mấy món đồ như đồng hồ đeo tay, cà vạt, đai lưng,..., làm cho Từ Châu và Trương Thanh Vân thường xuyên bị bọn họ ghen tị đến đỏ mắt.

Vòng tay đó là quà mà Thường Thời Quy tháng trước tặng cho Ninh Tây, dây chuyền rất nhỏ, nhưng rất vừa vặn với cổ tay Ninh Tây, rất đẹp mắt. Hẳn cúi đầu giúp Ninh Tây mang vòng tay, động tác rất vụng về. Thường tổng tài cao cao tại thượng, mỗi lần giúp Ninh Tây đeo dây chuyền, vòng tay, đều vụng về như thế.

Sản nghiệp của Thường thị liên quan đến rất nhiều phương diện, có trang phục, đồ trang sức, đồ điện tử, khách sạn, bất động sản, thuốc chữa bệnh,... Sau khi Thường Thời Quy tiếp nhận Thường thị, lại đầu tư thêm ngành giải trí, khiến vô số người cực kỳ hâm mộ không thôi.

Có người đàn ông như thế, trong tiểu thuyết ngôn tình khẳng định là khiến vô số nữ phụ cuồng dại, nhưng mà vị nam chính này vào thời khắc này đang vui vẻ làm culi cho Ninh Tây.,

Người đàn ông sẵn sàng thì việc giúp bạn gái xách đồ là kỹ năng cơ bản nhất, cái này không quan hệ đến thân phận của hắn, nhưng có quan hệ đến mức độ ân cần của hắn đối với phụ nữ. Ít nhất việc này mà Thường Thời Quy làm lấy được lòng của Ninh Tây, so với việc tặng cho cô đồ trang sức có ý nghĩa hơn nhiều.

"Ninh tiểu thư, cái hoa tai này rất hợp với da của cô".

Nhân viên tư vấn sản phẩm đi theo nhẹ nhàng nói,

"Đây là sản phẩm có cấp của công ty chúng tôi, số lượng có hạn, cô có muốn đeo thử không?".

Nhân viên tư vấn sản phẩm dĩ nhiên nhận ra Ninh Tây, chỉ là không ngờ đi theo Ninh Tây dạo phố xách đồ lại là... Tổng tài công ty bọn họ.

Trong tưởng tượng của cô, tổng tài dù có đi theo bạn gái dạo phố mùa đông cũng phải lấy ra thẻ kim cương, thẻ vàng, thẻ bạch kim các loại, chỉ cần bạn gái. Hìn trúng, trực tiếp đem thẻ quẹt, đi theo hía sau là một dàn vệ sĩ đi theo xách đồ mới đúng chứ.

Nhân viên tư vấn sản phẩm nhìn bốn phía, cách hai người không xa thực sự có hai vệ sĩ, chỉ là hai người kia đứng rất thoải mái, không giống như trong phim, phải đứng như tượng điêu khắc, sắc mặt không cảm xúc.

Có vẻ phim ảnh và thực tế khác xa nhau quá.

Chương 113

Ninh Tây đeo thử hoa tai mà nhân viên tư vấn sản phẩm đưa cho, nghiêng nghiêng người để Thường Thời Quy nhìn thấy rõ, hỏi:

"Đẹp không?"

Lỗ tai Ninh Tây trắng nõn đáng yêu, vành tai dưới ánh đèn nhìn gần như trong suốt, mang hoa tai rất đẹp, nhưng hoa tai này nhỏ, có lẽ không nổi bật khi tham tiệc. Thường Thời Quy lật một cuốn sổ nhỏ, bên trong hình ảnh của sản phẩm hoa tai, chỉ tay vào một đôi hoa tai, nói:

"Đem cái này ra thử xem."

Sau đó nói với Ninh Tây,

"Cái này rất đẹp, thích hợp để bình thường em đeo."

Ninh Tây rất thích Thường Thời Quy khi nghiêm túc giúp mình chọn lựa đồ, gỡ hoa tai xuống bỏ vào hộp, hai tay chống cằm chống trên tủ kính, nói:

"Thời Quy, em phát hiện ra anh càng ngày càng biết nói lời êm tai."

Thường Thời Quy lại không biết, hắn nói mấy lời êm tai bao giờ?

"Anh nói thật đấy, không lừa em đâu."

Thường Thời Quy đưa tay sờ sờ vành tai Ninh Tây,

"Tai của em rất đẹp, mang cái gì cũng thấy đẹp."

"Vậy đấy, toàn nói mấy lời nịnh nọt dễ nghe?"

Ninh Tây cười nắm lấy tay Thường Thời Quy, vuốt vuốt ngón tay trỏ của hắn. Cảm thấy rất vui vẻ.

Cuối cùng Ninh Tây chọn được hai đôi hoa tai, một sợi dây chuyền, sau khi Thường Thời Quy rút thẻ từ trong ví thanh toán, thu về không ít ảnh mắt ghen tỵ.

"Hoá ra tổng tài đến công ty con của mình mua đồ cũng phải trả tiền."

Hai người đi dạo cho tới trưa thì tìm một quán cà phê vào ngồi, Ninh Tây nhấp một ngụm cà phê, nói tiếp:

"Em còn tưởng rằng ang vung tay lên, em có thể lấy gì cũng được chứ."

"Nếu như thế, nhân viên bán hàng sẽ tổn thất lớn đấy, "

Thường Thời Quy cười cười,

"Đến lúc đó sổ sách trung gian còn phải làm nhiều hơn, trực tiếp trả tiền sẽ bớt việc."

Cuộc đối thoại của mấy đôi yêu nhau có đôi khi người ngoài thấy rất nhầm chán, nhưng người trong cuộc lại tán gẫu nồng nhiệt, Ninh Tây câu được câu không tán gẫu với Thường Thời Quy mấy tình tiết về tổng tài trong ngôn tình, khiến Thường Thời quy vẻ mặt đại ra, không phản bác được.

Thấy bạn gái cười vui vẻ, Thường Thời Quy cười bất đắc dĩ:

"Mấy tình tiết này, tiểu thuyết và phim truyền hình nếu như hoàn toàn giống với thực tế, thì còn ai đọc tiểu thuyết, xem phim truyền hình? Anh cảm thấy những tình tiết này không phù hợp với thực tế, nhưng lại rất có kịch tính, cũng tốt."

Thấy Thường Thời Quy trả lời nghiêm túc đứng đắn như thế, Ninh Tây nhin không được cười, trêu chọc bạn trai nghiêm túc nhà mình thật ra cũng là một thú vui.

"Chị Lương, chị xem kia có phải là Ninh Tây với bạn trai không?".

Lương Thiên Nhã nghe trợ lý nói, nhìn theo hướng trợ lý chỉ. Trong góc quán có đôi nam nữ, nam anh tuấn mê người, nữ xinh đẹp có khí chất, hai người ngồi cùng một chỗ quả thực tương xứng với bốn chữ: "Ông trời tác hợp".

Đây không phải là Ninh Tây thì là ai?

Lương Thiên Nhã đối với Ninh Tây có chút phức tạp, ha năm trước khi tham

gia phim (lòng đã yêu em), cô là nữ chính, Ninh Tây chỉ là diễn viên mới đóng vài phân cảnh nhỏ, hai người thậm chí cũng chẳng hề giáp mặt nhau. Nhưng không hai năm, Ninh Tây không chỉ có thể làm diễn viên chính phim điện ảnh của đạo diễn lớn trong nước, còn được diễn vai quan trọng trong phim điện ảnh nước ngoài. Bạn trai không cần phải nói, khiến bao nhiêu cô gái hâm mộ, nghiêng răng nghiêng lợi ghen tỵ, trên đời này chuyện tốt đều rơi trên người cô ấy.

Nhưng khi biết được Ninh Tây đã trải qua những chuyện đau khổ trước kia, trong lo sợ bao nhiêu ghen tỵ cũng tan biến, ngược lại còn thấy đau lòng cho nữ diễn viên còn trẻ tuổi này.

Có vài người nhìn như là người gặp nhiều may mắn, nhưng ai biết được họ đã phải trải qua bao nhiêu cực khổ, hiện tại, cô hâm mộ Ninh Tây vận khí tốt, ngoài ra, không có gì hơn.

"Có muốn qua chào hỏi một chút không ạ?"

Trợ lý có chút kích động,

"Người ngồi bên cạnh Ninh tây là tổng tài của Thường thị."

"Đúng là tổng tài của Thường thị, nhưng ngồi cạnh Ninh tây thì đó là bạn trai của Ninh Tây."

Lương Thiên Nhã thu hồi ánh mắt,

"Tôi cũng không muốn làm cái bóng đèn."

Mới vừa nói xong câu đó, di động của Lương Thiên Nhã có tiếng chuông thông báo tin tức mới:

"Chu Mạt Ly giấu độc ở trong phòng, đã bị cảnh sát bắt tạm giữ điều tra,... "

Đọc được tin tức này, Lương Thiên Nhã lắc đầu, Chu Mạt Ly đời này triệt để không thể trở thân. Nam ngoại Chu Mạt Ly còn có thể lớn lối, ý vào chỗ dựa là Tưởng Hồng Khải, không coi ai ra gì, gây khó dễ với rất nhiều diễn viên, cũng khiến nhiều đạo diễn ghét bỏ, cô ta chắc chẳng bao giờ nghĩ tới, sẽ có kết quả như ngày hôm nay.

Trợ lý của Lương Thiên Nhã cũng nhận được thông báo tin tức, sau khi xem

xong nhỏ giọng nói:

"Chị Lương, em nghe nói Chu Mạt Ly lần này bị bắt, là do Ninh Tây báo cảnh sát. "

Lương Thiên Nhã biến sắc, sau đó nói:

"Về sau miễn bàn đến chuyện này, tin tức đó không thể coi là thật."

"Vâng, "

Trợ lý thấy sắc mặt Lương Thiên Nhã không tốt, không dám nhắc lại, đành phải cầm một miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng.

Lương Thiên Nhã không chủ động đến chào hỏi Ninh Tây, nhưng khi Ninh Tây và Thường Thời Quy ra về, nhìn thấy Lương Thiên Nhã.

"Chị Lương, thật trùng hợp."

Ninh Tây đến trước mặt Lương Thiên Nhã, nhỏ giọng chào Lương Thiên Nhã, Lương Thiên Nhã đối với Ninh Tây cũng rất khách khí, nên giữa hai người bầu không khí coi như hòa hợp.

Nhưng khi Ninh Tây sắp rời đi, di động của Lương Thiên Nhã đặt trên bàn lóe sáng, có tin tức mới đến, mặc dù chớp mắt một cái cũng có thể đọc được ba chữ "Chu Mạt Ly".

Lương Thiên Nhã cũng chú ý tới, ngẩn người, sau đó cười nói tránh đi:

"Nghe nói cô sắp tới sẽ hợp tác với diễn viên Trương Ích Dân, tiện thể chúc mừng cô nhé."

"Vâng, Cảm ơn."

Ninh Tây gật đầu, chào tạm biệt:

"VẬY hai người nói chuyện, tôi đi trước."

"Đi thông thả."

Lương Thiên Nhã nhìn theo Ninh Tây đi tới trước mặt Thường Thời Quy,

sau đó Thường Thời Quy rất tự nhiên nắm tay cô ấy, hai người tay trong tay đi ra khỏi quán cà phê.

"Tình cảm của hai người họ thật tốt, "

Trợ lý nhỏ giọng cảm khái nói,

"Vừa nãy khi Ninh Tây cùng chị nói chuyện, ánh mắt Thường tiên sinh nhìn Ninh tây rất chăm chú, còn mỉm cười ôn nhu nữa chứ."

"vậy chẳng phải rất tốt sao."

Lương Thiên Nhã mở di động ra, đây là tin tức giải trí, liên quan không ít đến CHu Mạt Ly, nhưng lại không chút dính dáng nào tới Ninh Tây.

Lương Thiên Nhã lười phải xem tiếp, gương cao khóe môi đỏ mọng, tắt điện thoại di động.

Chương 114

Khúc gia lần này cử hành tiệc rượu đối với rất nhiều người mà nói, không chỉ là một tiệc rượu, mà còn là chiều hướng giao thiệp biến đổi. -- Tưởng Viễn Bằng và Đào Mẫn Á, hai người đó mấy mươi năm vợ chồng, hiện tại đột nhiên muốn ly hôn, nếu không có nguyên nhân gì đặc biệt, ai mà tin.

Vậy nên khi Thường Thời Quy mang theo bạn gái tham gia tiệc rượu của Khúc gia, mọi người đều truyền nhau là Thường Thời Quy công khai rằng hẳn sẽ đứng về phía dì mình là bên Đào Mẫn Á.

Đây cũng là thói thường của con người, Đào Mẫn Á là em gái ruột của mẹ Thường Thời Quy, trước kia Tưởng gia và Thường gia quan hệ không tệ, nhưng đến thời cha của Tưởng Viễn Bằng thì mới quan hệ càng ngày đó càng nhạt đi, nếu không phải có Đào Mẫn Á ở giữa, Thường Thời Quy cũng không cần cố kỵ Tưởng gia, vô duyên vô cớ dâng bánh ngọt cho người ngoài.

Hai anh em nhà Tưởng gia, một người âm trầm, một người hoang phí, vô dụng, nếu không phải có gia sản của đời trước để lại thì. Sớm cũng có tin đồn là Thường Thời Quy cũng không coi trọng anh em nhà Tưởng gia, có vẻ tin tức này cũng không phải chỉ là tin vịt.

Ở một góc, có ba người đàn ông cầm ly rượu, nhìn về phía cửa vài lần, nhưng không thấy được người muốn thấy. Một người lên tiếng nói:

"Nghe nói Thường tiên sinh vừa ý một nữ diễn viên, còn định đem cô ấy cưới vào cửa?"

"Có nghe, "

Một người khác vội ho một tiếng, sau đó cảnh giác nhìn chung quanh, xác định không có người muốn nghe lén họ nói chuyện, mới tiếp tục nói:

"Mấy hôm trước nữ diễn viên gây ra chuyện lớn như vậy mà Thường tiên sinh cũng không bỏ cô ta, còn ra sức ủng hộ, thủ đoạn của nữ diễn viên đó cũng không vừa đâu,.... "

Đa số mọi người ai cũng có tinh thần bát quái như thế, không phân biệt nam

nữ, cũng chẳng phân biệt địa vị cao thấp.

Người còn lại tin cách khá trầm ổn, im lặng nghe hai hai người kia nói, từ đầu tới cuối không đưa ra ý kiến gì.

"Diễn viên, chẳng qua cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, "

Một người lên tiếng lần nữa, trong giọng nói có vài phần coi thường:

"Kiểu này cũng đâu phải ít."

"Lời này của anh sai rồi "

Người kia cười ha hả vỗ vỗ vai hắn:

"Nữ diễn viên kia đã đem Thường tiên sinh mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi?"

"Đàn ông sao, đối mặt với một cô gái xinh đẹp, không phải đều như vậy?".

"Đến rồi, "

Người đàn ông ít nói còn lại nhẹ nhàng lên tiếng, cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người kia, ba người cùng nhìn ra cửa, thấy được Thường Thời Quy dẫn theo một cô gái, vừa bước vào cửa đã được nhiều người vây quanh.

Ba người họ tự hiểu, bọn họ không có tư cách đi lên chặn đường chào hỏi, vì vậy chỉ có thể cầm ly rượu đứng nhìn, cũng hy vọng có thể tìm được một cơ hội có thể lộ mặt trước Thường Thời Quy.

Khúc Nguyên Bách đi theo đằng sau cha của mình, nghe cha hắn nói chuyện với Thường Thời Quy. Khúc Nguyên Bách đưa mắt liếc qua cô gái bên cạnh Thường Thời Quy. Chú ý tới ánh mắt của Khúc Nguyên Bách, Ninh Tây vẫn duy trì mỉm cười, hướng về đối phương khẽ vuốt cằm, khóe miệng cong lớn hơn một chút.

"Thường tiên sinh, Ninh tiểu thư, đây là con trai tôi, Khúc Nguyên Bách, "

Khúc lão gia không hề phớt lờ Ninh Tây, còn coi cô như khách quý, giới thiệu đứa con trai mà mình đặc ý nhất.

Khúc Nguyên Bách phát giác cha đôi với nữ diễn viên Ninh Tây rất khách khí, vì vậy khi chào hỏi Thường Thời Quy cũng lịch sự chào Ninh Tây. Có thể được Thường Thời Quy mang tới bữa tiệc thì không chỉ là một diễn viên, còn có thể là vợ tương lai của Thường Thời Quy, bà chủ tương lai của Thường gia, Khúc gia nhà bọn họ không dám đắc tội.

Cho dù sau này cô ấy không thể làm bà chủ của Thường gia thì hẳn cũng cảm thấy cô gái này đáng để được hẳn tôn trọng. Trước đó để tìm hiểu sở thích của Thường Thời Quy, hẳn cũng tìm hiểu một chút về diễn viên Ninh Tây này, sau khi biết về cô ấy, trong lòng có chút thổn thức, hẳn hiểu được, vì sao Thường Thời Quy lại coi trọng nữ diễn viên này.

Nếu như là hẳn, gặp được một cô gái như Ninh Tây, hẳn nhất định cũng sẽ động tâm.

P/s: Rất xin lỗi vì thời gian gần đây không đăng truyện, khiến các bạn phải chờ, rất xin lỗi...

Chương 115

Có vài người cho rằng đàn ông chỉ thích mấy cô gái đẹp, thực ra không phải hoàn toàn như thế. Người đàn ông biết thưởng thức phụ nữ thì so với tướng mạo xinh đẹp thì nội hàm càng làm cho đàn ông mê muội hơn. Ninh Tây toàn thân tràn đầy khí chất lại chút bí ẩn, khiến cho đàn ông hiếu kì muốn tìm hiểu.

Ban đầu chỉ là sự hiếu kì, khiến đàn ông cảm thấy hứng thú làm quen, nếu như vậy thì cách tình yêu cũng không xa nữa.

"Câu ấy đúng là tuổi trẻ tài cao, tác phong nhanh nhẹn, chú Khúc dạy con thật tốt."

Thường Thời Quy nhận ly rượu từ tay của Khúc lão già, nâng ly rượu đụng vào ly Rio đối phương, còn không khen tặng ít câu đối với Khúc Nguyên Bách.

"Đâu có, đâu có, Thường tiên sinh khen trật rồi."

Cha Khúc cười ha hả, sau đó quay lại nói với Khúc Nguyên Bách,

"Mời Thường tiên sinh vào trong. Nguyên Bách, tiếp đón Thường tiên sinh chủ đáo."

Thường Thời Quy gọi ông là chú, ông cũng không thể coi Thường Thời Quy là cháu được, bây giờ Khúc gia đang muốn nhờ cậy đối phương, nếu còn bày ra vẻ trưởng bối lúc này thì chỉ có hỏng việc.

Sau khi Khúc lão già rời đi, Ninh Tây thấy không ít người già lẫn người trẻ chạy tới chào hỏi Thường Thời Quy, cô là bạn gái của Thường Thời Quy, đứng bên cạnh cũng được người ta khen cho mặt mũi nở hoa.

Được một lát thì Ninh Tây không chịu được nữa, dứt khoát mặc kệ Thường Thời Quy, tự mình tìm một chỗ yên tĩnh ngồi một chút.

Nhưng bây giờ cô đã kèm theo cái mác là " bạn gái Thường Thời Quy ", nên việc tìm một nơi yên tĩnh để ngồi cũng không dễ dàng. Chỉ mới ngồi một lát, đã có mấy người phụ nữ chạy tới tiến hành công cuộc chào hỏi xã giao.

Những người phụ nữ thuộc tầng lớp thượng lưu lúc giao tiếp thì mỗi động tác, mỗi câu nói đều thể hiện khí chất, cũng làm đôi phương sinh ra hảo cảm, cho dù là lần đầu gặp gỡ cũng sẽ không khiến đôi phương lúng túng.

Có thể thấy những người phụ nữ này muốn nịnh nọt ai cũng rất dễ dàng, chỉ là họ có muốn hay không thôi.

"Cô là Ninh Tây?"

Người phụ nữ trước mặt Ninh Tây không được thân thiện, thậm chí còn có chút cao ngạo, ánh mắt Ninh Tây quét qua những người khác đang đứng vây quanh người phụ nữ kia, mấy người này lập tức tránh đi ánh mắt của cô, có người còn tìm cơ tản đi.

Ninh Tây nhìn thẳng người phụ nữ đối diện, người phụ nữ này nhìn khoảng trên 40 tuổi, nhưng đoán chừng tuổi thật phải lớn hơn vẻ bên ngoài. Bà mặc một bộ sườn xám bằng tơ lụa họa tiết hoa mẫu đơn, nhìn rất xa hoa quý phái, Ninh Tây đoán người này có thể có quan hệ thân thích với Thường Thời Quy, nếu không tuyệt đối sẽ không bày ra dáng vẻ của trưởng bối tới hỏi han đến cô, Ninh Tây rũ mắt xuống, đại khái đoán ra thân phận người đối diện.

Thường Cầm thấy Ninh Tây chỉ nhìn mình mà không trả lời, nhíu mày, Thường Thời Quy tìm được cô bạn gái này không biết lễ phép căn bản là thế nào sao?

Bà vuốt vuốt áo choàng trên người, khẽ hất cằm lên nói:

"Thời Quy cũng thật là, dẫn theo cô tới đây, cũng không tới chào hỏi trưởng bối một tiếng."

Ninh Tây nghe vậy, cúi đầu ngượng ngùng mỉm cười:

"Chào cô ạ."

"Ừ."

Thường Cầm miễn cưỡng ừ một tiếng, trên thực tế bà hơi bất mãn với cô gái được gọi là bạn gái của Thường Thời Quy này. Với thân phận của Thời Quy, muốn một cô bạn gái như thế nào mà không được, lại muốn theo đuổi một cô diễn viên, đây không phải là khiến Thường gia thành trò cười sao?

Cũng không biết chị dâu nghĩ thế nào, chuyện này quá hoang đường như thế, cũng không đứng ra khuyên can, chẳng lẽ bà ấy thực sự để Thời Quy cưới một nữ diễn viên vào cửa?

Nhìn ngang nhìn dọc, Thường Cầm thấy Ninh Tây quá mức xinh đẹp, nhưng hoàn toàn không thích hợp làm phu nhân cao quý của Thường gia. Cũng may bà còn nhớ đây là dâu, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không muốn làm ra việc gì khiến người ngoài chê cười.

"Nếu đã Thời Quy thích cô, về sau cô cũng nên bỏ nghề diễn đi. Giới giải trí nhiều thói hư tật xấu, liền đừng mang tới cho Thường gia rắc rối."

Ninh Tây ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn Thường Cầm:

"Không biết cô nói thói hư tật xấu, là ý gì ạ?"

Thường Cầm nghĩ, còn có thể là gì, giới giải trí ngồn ngồn scandal, còn có thân thích của Ninh Tây cũng phiền toái, tốt nhất nên xử lý sạch sẽ, đỡ sau này liên lụy đến Thời Quy, cũng ảnh hưởng tới Thường gia.

Nhưng những ý nghĩ của bà không thể nói ra, bởi vì bà nhìn Ninh Tây cười dịu dàng ở trước mặt, lại cảm thấy trong lòng có chút chột dạ, không dám nói thêm nữa gì nữa.

"Chị Ninh Tây, "

Đào Thận Ngôn cầm ly rượu đi đến bên cạnh Ninh Tây, "

Em thấy Thường ca bị một đồng người vây quanh, đoán là chị chạy trốn ở nơi yên tĩnh hơn, quả đúng là vậy thật. Sau khi Đào Thận Ngôn cùng ly rượu với Ninh Tây coi như chào hỏi xong, lúc quay đầu mới nhìn thấy Thường Cầm:

"Dì Thường Cầm, gì cũng ở đây sao?"

Nhận ra đây là đứa cháu trai bên nhà mẹ đẻ, Thường Cầm miễn cưỡng cười cười:

"Khó gặp được bạn gái Thời Quy một lần, nên lại nói chuyện với cô ấy vài câu thôi."

Đào Thận Ngôn gọi Ninh Tây là chị, chẳng nhẽ đã coi cô ấy là chị dâu? ở

Thường Cầm có đôi khi không hiểu chị dâu nhà mình, con mình tìm một cô bạn gái như vậy mà cũng không hề nóng nảy, thậm chí còn để cho cháu nhà mình coi một nữ diễn viên là chị dâu, đây đúng là điên khùng mà!

Chương 116

Khi Đào Thận Ngôn xuất hiện, nữa mở miệng gọi Ninh Tây là "chị Ninh Tây", có mấy người xung quanh đang lén lút xem náo nhiệt thật không ngờ được, không ngờ nữ diễn viên này không chỉ làm cho Thường Thời Quy si mê, mà còn lấy được sự thừa nhận của Đào gia nữa.

Đào Thận Ngôn là ai, đây chính là người thừa kế của Đào gia trong tương lai, hẳn và Ninh Tây có quan hệ tốt cũng chính là đại diện cho thái độ của Đào gia đối với Ninh Tây, Thái độ của Đào gia cũng một phần thể hiện thái độ của Đào Tuệ Tuyết, mẹ của Thường Thời Quy.

Mặc kệ bên ngoài có ý kiến gì, nhưng chỉ cần Thường Thời Quy thích, mà Đào Tuệ Tuyết không phản đối quá gay gắt, như vậy chắc chắn Ninh Tây chính Thường phu nhân trong tương lai. Nếu đã vậy, việc Thường Cẩm nói với Ninh Tây hôm nay thì giống như bà ta cố tình gây sự. Đào Tuệ Tuyết là mẹ đẻ của Thường Thời Quy đối với đứa con dâu tương lai là Ninh Tây không có ý kiến gì, Thường Cẩm chỉ là cô của Thường Thời Quy lại chạy đến ra vẻ trưởng bối, cái này vốn không hề hợp tình hợp lý chút nào?.

Người thuộc tầng lớp Thượng lưu ai mà chẳng tự cao tự đại, nhưng kiểu trực tiếp ra vẻ ta đây như Thường Cẩm thì cũng không có mấy ai.

Người khác có thể nghĩ được, dĩ nhiên trong lòng Thường Cẩm cũng rõ ràng, bà hận nhất chính là điểm này của chị dâu, chị dâu lúc nào cũng tỏ ra là người cao quý, ôn hòa hào phóng, trước kia ở trong trường học cướp đi danh tiếng của bà không nói, sau này lại khiến anh trai bà sĩ mê, coi như bảo bối cưới vào cửa, làm cho bà là tiểu thư Thường gia phải nhún nhường.

Ân oán từ thời kỳ còn thiếu nữ qua nhiều năm rồi nhưng trong lòng vẫn còn vương mắc. Từ trước đến nay vẫn vì ba chữ "người một nhà" mà duy trì khuôn mặt vui vẻ hòa thuận.

Hiện tại bốn phía xung quanh mọi người vẫn đặt ánh mắt lên người Thường Cẩm, bà một lần nữa nhớ tới mình trước kia, khi đó bà kiêu ngạo tùy ý, nhưng không bao giờ bằng Đào Tuệ Tuyết, sau này bà gả đi, gả cái nam nhân, tình cảm vợ chồng bà cũng không bằng ánh trai và chị dâu.

Sau này anh trai và cháu trai gặp tai nạn xe cộ, trong vô thức bà lại có chút

oán hận Đào Tuệ Tuyết, điều này bà cũng không biết tại sao, rõ ràng anh trai bà gặp tai nạn không hề liên quan gì đến chị dâu.

Cuối cùng khi anh trai mất đi, cháu trai vận khí tốt, dựa vào nhà mẹ đẻ của chị dâu giúp đỡ đem Thường gia thu vào trong tay mình.

Đối với đứa cháu trai này, Thường Cầm hết sức hài lòng, khi có người nhắc tới cháu trai, bà cũng sẽ kiêu ngạo một phen. Nhưng đứa cháu khiến bà kiêu ngạo lại muốn cưới một diễn viên vào cửa, sao bà có thể chấp nhận được.

Đào Thận Ngôn cũng mặc kệ người khác sẽ nghĩ gì, hẳn và với Ninh Tây cùng ly rượu nói:

"Hai ngày trước mấy người chúng em còn nhắc tới chị, nói khi nào hẹn ra ngoài nông trang ở ngoại ô chơi ít ngày, không nghĩ hôm nay gặp ở đây."

Có mấy người anh em cùng chơi với nhau rất có ấn tượng tốt với Ninh Tây, thỉnh thoảng cũng có nhắc tới cô.

"Cũng được, "

Ninh Tây cười nói:

"Nhưng tốt nhất là sắp xếp đi sớm, tôi mới nhận một kịch bản, cũng sắp mở máy, đừng nói đến lúc đó cùng mấy người ra ngoài chơi mấy ngày, chỉ sợ thời gian ngủ tôi cũng không có."

"Vậy được, ngày mai em thương lượng với mấy người kia sắp xếp thời gian."

Đào Thận Ngôn cười cười, quay đầu lại thấy Thường Thời Quy đi tới, vì vậy ranh mãnh cười nói,

"Hai người tách ra chưa được bao lâu, Thường ca đã sốt ruột chạy đi tìm, chặc chặc chặc, thật sự là..."

Thường Cầm thấy cháu trai lại đây, vẻ mặt càng không được tự nhiên, sờ sờ đây chuyện trên châu trên cổ, cười khan nói:

"Mấy người trẻ tuổi các cháu cứ nói chuyện, đi qua bên kia một chút."

"Dì Thường đi thông thả, "

Đào Thận Ngôn cười ha hả nói một tiếng, chờ Thường Cầm rời đi, nhỏ giọng nói với Ninh Tây,

"Mấy lời của bà ấy chị không cần để ở trong lòng."

Nghe nói như thế, Ninh Tây nhìn Đào Thận Ngôn cười cười, lấy thân phận của cô bây giờ, muốn để tâm cũng không thích hợp.

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy đến bên cạnh Ninh Tây, nói với cô,

"Xin lỗi, để em một mình đợi lâu như vậy."

"Cũng không phải một mình, vừa rồi rất nhiều người tìm em nói chuyện, "

Ninh Tây hôm nay bôi tóc lên cao, chỉ để lại vài lọn tóc uốn xoắn nhẹ, trông cực kì dịu dàng:

"Thận Ngôn vừa nói với em mấy ngày nữa sẽ đi chơi ở ngoại ô, anh có đi được không?".

"Được."

Hai người vì công việc, không có thời gian ra ngoài đi chơi, hiện giờ Ninh Tây chủ động nhắc đến, không chứ do dự đồng ý.

Đào Thận Ngôn đứng bên cạnh nị coi là không khí thăm oán trách, bình thường gọi bảo nhiêu lần cũng không xuất hiện, giờ Ninh Tây vừa mở miệng thì lập tức đồng ý, khác biệt quá lớn rồi.

Tiệc rượu hôm nay ngoài thường nhân còn không ít nghệ sĩ giải trí nổi danh cũng có mặt, nhưng nghệ sĩ nổi tiếng khi bước vào đây so với nhiều nhân vật thương nhân tai to mặt lớn cũng ở yếu thế, mở miệng nói chuyện cũng phải nhìn trước nhìn sau.

Nói thí dụ như Quách Tế có vô số người hâm mộ, bình thường tùy tùy tiện tiện, đến nơi này nuốt bọt cũng phải cẩn thận, tránh lại chọc tới ông lớn bà lớn nào đó.

Chương 117

Thực ra khi Ninh Tây và Thường Thời Quy vào cửa, Quách Tế cũng thấy, nhưng anh ta chợt dạ, không dám chạy đến chào hỏi. Đến khi thấy mấy quý phụ nhân chủ động bắt chuyện với Ninh Tây, còn có vẻ nịnh nọt Ninh Tây, Quách Tế hối hận đến xanh ruột.

Sớm biết Ninh Tây như hôm nay, lúc trước nhất định phải nhận kịch bản phim (vận may liên tục), cho dù đạo diễn không trả tiền cho hắn, hắn cũng nhận. Nếu như có thể có quan hệ tốt với Ninh Tây thích bao nhiêu tiền cũng không đổi được

Càng nghĩ trong lòng càng tiếc nuối.

Quách Tế sau khi cúi đầu khom lưng nịnh nọt mấy người đầu tư xong, muốn tản bớt mùi rượu trên người nên đi ra phía ngoài vườn hoa nhỏ hóng mát, nào biết lại không cẩn thận nghe được một người phụ nữ đang nói chuyện điện thoại.

"Đúng vậy, cái cô Ninh Tây trông xinh đẹp chả khác gì hồ ly thành tinh, chị dâu lại không quản chuyện này, tôi cũng không việc gì tự đi rước hiềm khích vào người."

"Ông đừng nghe người khác nói lung tung, người Tưởng gia bên kia cũng không có chỗ nào tốt, cũng không cần để ý..."

Nghe đến mấy chuyện ân oán giữa nhà giàu, Quách Tế giật mình, vội vã trở lại tiệc rượu. Trong lòng lại âm thầm cảm khái, Ninh Tây nhìn như mọi chuyện đều tốt đẹp, chỉ sợ bước chân vào nhà giàu cũng không dễ dàng. Năm đó hắn mới bước chân vào nghiệp diễn xuất, Trần Trân Trân là ngôi sao sáng của Trung Quốc, sau đó vui vẻ gả vào Tưởng gia.

Năm đó truyền thông ngày ngày đăng tin về hôn lễ của Trần Trân Trân, nào là áo cưới đó nhà thiết kế nổi tiếng làm ra, nào là giá trị bao nhiêu; trang sức quý hiếm có tiền mà không mua được, mỗi một thứ đều có giá cả khiến người ta hâm mộ ghen ghét. Nhưng thuận lợi vui vẻ kết hôn, cuối cùng kết cục như thế nào?

Hắn còn nhớ lúc trước người đại diện về mặt hưng phấn nói với hắn, hắn

diễn bộ phim kia sẽ có thể đóng cùng Trần Trân Trân, đến lúc đó bộ phim này nhất định sẽ giúp hắn nổi lên. Kết quả ngày hôm sau, Trần Trân Trân tự sát. Cho tới bây giờ hắn còn nhớ về mặt của người đại diện khi biết tin tức này, giống như là nghe được một chuyện hoang đường, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Cũng không lâu sau, người đại diện đó từ chức, từ đó không còn có giao thiệp với giới giải trí, hiện tại mở một siêu thị không lớn không nhỏ, ngày qua ngày trôi qua. Giữa hai người cũng không còn liên lạc với nhau, chỉ là gần đây người đại diện biết hắn có khả năng đắc tội với Ninh Tây, gọi cho hắn một cú điện thoại, nói hắn ở trong giới giải trí tránh không được đắc tội với người khác, không ai không thay đổi, tương lai sau này ai sáng ý ái hèn còn chưa biết.

"Cái gì mà siêu sao tai to mặt lớn, trước mặt đại gia có tiền, cũng chỉ có thể đóng vai chân chó sao." Khi đó người đại diện trước kia ở trong điện thoại thờ dài một hơi, Quách Tế mơ hồ cảm thấy đôi phương còn muốn nói gì đó, nhưng là cuối cùng chỉ vài câu chú ý nghỉ ngơi rồi cúp điện thoại.

Có thể là Thường Thời Quy biết vừa rồi Thường Cẩm đã tới tìm Ninh Tây gây phiền toái, nên sau khi tách ra khỏi nơi tổ chức tiệc rượu, Thường Thời Quy vẫn ở bên cạnh cô, rất ra dáng vệ sĩ bám đuôi. Thấy thái độ của Thường Thời Quy như thế, Ninh Tây ở trong mắt người khác là "bạn gái của Thường Thời Quy" trở thành "vợ tương lai của Thường Thời Quy", giữa hai người cũng chỉ thiếu một tờ giấy.

Tiệc rượu kết thúc, Khúc gia cười đến vẻ mặt sáng lạn, lần này bọn họ mặc dù chưa đặt bút kí hợp đồng hợp tác với Thường thị, nhưng cả hai bên đều có ý đồ hợp tác với nhau, như vậy là tốt lắm rồi.

Thường Thời Quy mang theo bạn gái tới chào bọn họ để trở về, Khúc Phụ còn hỏi han mấy câu, hỏi khi nào hai người tổ chức hôn lễ, đến lúc đó phải nhớ gửi thiệp mời, để ông mặt dày mày dạn xin chén rượu mừng.

Khúc Phụ sớm nhìn ra Thường Thời Quy đối với nữ diễn viên trẻ tuổi xinh đẹp này một lòng một dạ, nên mới cố ý nhắc tới vấn đề hôn lễ, chiếm được hảo cảm của Thường Thời Quy.

Quả nhiên như ông đoán, lời này vừa nói ra khỏi miệng, nụ cười trên mặt của Thường Thời Quy ôn hòa chân thành hơn rất nhiều.

"Bác Khúc nói đùa, đến lúc đó bác có thể đến thăm gia tiệc mừng thì là điều khiến hai người chúng cháu lấy làm vinh hạnh."

Thường Thời Quy cầm tay Ninh Tây, nhìn cô cười,

"Ngày còn chưa định, nhưng nhất định sẽ gửi thiệp mời tới bác."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Khúc Phụ vui tươi hơn hờ tiển hai người đưa lên xe, chờ xe rời đi, tâm tình rất tốt quay đầu lại nói với con trai:

"Đi thôi, trở về suy nghĩ thật kỹ kế hoạch hợp tác với Thường thị."

"Ba, ba khẳng định Thường Thời Quy sẽ hợp tác với chúng ta?"

Khúc Nguyên Bách vẻ mặt không tin tưởng lắm.

Khúc Phụ vỗ hấn vai,

"Học nhiều một chút, còn và Thường Thời Quy tuổi không chênh lệch nhiều, nhưng năng lực còn kém quá xa."

Lúc này ở Thường gia, Đào Tuệ Tuyết rót cho em gái một ly trà an thần, sau đó im lặng nghe em gái kể khổ. Nghe nói Trương Viễn Bằng có thể có quan hệ không rõ ràng với Trần Trân Trân đã chết, lông mày lập tức nhíu lại.

"Chi, em năm đó thật sự là mắt bị mù, mới vừa mắt ông ta, "

Đào Mẫn Á hỏi hận năm đó bị Trương Viễn Bằng dỗ ngon dỗ ngọt lừa gạt, mặc kệ sự phản đối của cha mẹ, còn gây gổ với họ, kiên trì gả cho Trương Viễn Bằng.

Vừa mới bắt đầu vài năm còn tốt, sau này Trương Viễn Bằng dần dần càng ngày càng tồi tệ. Chỉ là hôn sự này đã chính là do bà muốn, bà không có mặt mũi nào về nhà mẹ đẻ kể uất ức, cũng chỉ có thể cắn răng nhin xuống.

Sau này Trần Trân Trân vào cửa, bà loáng thoáng cảm giác chồng mình và Trần Trân Trân có chút ám muội, nhưng không có bằng chứng rõ ràng, Trần Trân Trân cuối cùng lại tự sát, bà cũng chỉ đem những hoài nghi này đè ở đáy lòng, nhưng rồi cách đây không lâu bà nhận được một bức thư không

biết người gửi.

Ngày đó vì chuyện của Tưởng Vân nên đã gọi điện thoại cho Thời Quy, trong lòng không thoải mái, âm ỉ với Tưởng Viễn Bằng vài câu, sau đó tức giận cầm túi ra ngoài giải sầu, nào biết chạy đi giải sầu, lại nhận được một bức thư dày.

Trong bao thư có rất nhiều ảnh chụp Tưởng Viễn Bằng với người phụ nữ khác, Tưởng Viễn Bằng với người phụ nữ đó ở bên bờ biển ôm hôn nhau, mặc dù trên tấm hình này người phụ nữ chiếm lộ nửa gương mặt, nhưng nhìn một lần đã nhận ra, người này chính là Trần Trân Trân.

Nghĩ đến chồng mình với vợ của em trai, Đào Mẫn Á cảm thấy quá kinh tởm. Cuối cùng bà tìm người kiểm tra những bức ảnh này k phải ảnh ghép, lập tức viết đơn ly hôn với Tưởng Viễn Bằng.

Bà đời này, bởi vì một lần sai lầm mà mai táng hạnh phúc nửa đời người. Vậy hãy để cho bà tùy hứng một lần nữa, kết thúc cuộc hôn nhân sai lầm này.

"Là ai gửi những hình này cho em?"

Đào Tuệ Tuyết nghe em gái nói xong, mơ hồ cảm thấy kì lạ, người bình thường có được bức hình này thì khả năng sẽ đem đến uy hiếp Tưởng Viễn Bằng hoặc bán cho toà soạn báo, nhất định có thể kiếm được một số tiền lớn. Coi như là kẻ thù của Tưởng Viễn Bằng, cũng sẽ đem mấy hình này tung lên mạng, khiến hấn nhục nhã, sao lại đem hình gửi cho em gái bà?

"Em cũng không biết, "

Đào Mẫn Á lau nước mắt trên mặt,

"Khi đó người đưa bao thư rất kín đáo, dáng người cao trung bình, đội mũ, đeo mắt kính, em không thấy rõ mặt, hấn ta để đồ trước mặt em thì lập tức rời đi."

"Em có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi."

Đào Tuệ Tuyết đem những hình này cất lại vào bao thư,

"Dù thế nào đi nữa, chúng ta là chị em gái, chị sẽ không trơ mắt nhìn em bị

người của Tưởng gia bắt nạt."

"Chi."

Đào Mẫn Á nhớ tới những chuyện mình làm suốt mấy năm nay cho Tưởng gia, cuối cùng nhẹn không được che mặt khóc lớn.

Chương 118

Tin tức Ninh Tây và Thường Thời Quy tham gia tiệc rượu của Khúc giá truyền ra, trên báo hình ảnh hai người thân mật, tình ý triền miên, khiến người khác nhìn qua một cái là đã cảm thấy không khí màu hồng bao quanh hai người.

Người đi đường thì xem náo nhiệt, fan Ninh Tây ở trong lòng yên lặng thờ phào nhẹ nhõm. Trước đó Ninh Tây báo án mẹ bị giết, huyền não sôi sục, không ít người nói chuyện này Ninh Tây làm ra sẽ gây khó khăn cho cô ấy bước vào cửa Thường gia. Vốn thân phận đã thua kém Thường gia, nếu còn tự rước vào nhiều chuyện phiền toái, nhà giàu nào còn dám nhận một cô con dâu như vậy?

Người hâm mộ của Ninh Tây dĩ nhiên muốn phản bác, nhưng Ninh Tây không ra mặt, truyền thông cũng không tìm được cô để phỏng vấn, chuyện vụ án và cả chuyện tình cảm của Ninh Tây với Thường Thời Quy ai cũng không biết. Cho nên dần dần, có không ít người cho rằng, Ninh Tây và Thường Thời Quy đã sớm chia tay. Có người cảm thấy đáng tiếc, có người thấy Ninh Tây vì báo thù cho mẹ, hy sinh quá nhiều,. Còn có người hy vọng Thường Thời Quy có thể không quan tâm những chuyện này, đối với Ninh Tây trước sau như một.

Phần lớn những người nói tình cảm giữa nữ nghệ sĩ Ninh Tây với người giàu vốn không đáng coi trọng, không nghĩ tới,... Những người nói Ninh Tây và Thường Thời Quy không có kết quả tốt đến giờ đều phải ngậm miệng.

Còn có Đào Thận Ngôn nhàm chán rảnh rồi biết được, hẳn không chút khách khí đăng mấy cái blog, sau đó nhiệt tình chế giễu bọn họ.

Thận trọng từ lời nói đến việc làm V: Mấy người từ đâu chui lên. Mấy người hiểu rõ tình cảm giữa chị Ninh Tây và Thường ca vậy sao, chi bằng bước lên hai bước, tôi cũng muốn biết mấy người là ai, hiểu rõ hơn cả tôi?.

Vốn là người trên mạng không chú ý tới blog này của hẳn, cho đến khi có người biết blog " thận trọng từ lời nói đến việc làm" là của em họ Thường Thời Quy, người chủ lập tức tăng lên.

Người đọc được bài viết của Đào Thận Ngôn đều bày tỏ những người kia

thình thoảng tung tin Ninh Tây và Thường Thời Quy tận rã chẳng nhẽ không nghĩ tới có một ngày Ninh Tây thực sự gả cho Thường Thời Quy sao? Bây giờ em họ của Thường Thời Quy lên tiếng, đứng ra ủng hộ Ninh Tây, hơn nữa còn gọi một tiếng "chị Ninh Tây", điều này rõ ràng đã công nhận Ninh Tây là chị dâu tương lai rồi.

Đến ngày hôm sau, tin tức biến thành Thường gia đôi với cô con dâu Ninh Tây rất hài lòng, chỉ chờ cô bước vào cửa.

Đương nhiên cũng có phóng viên liên lạc với Trương Thanh Vân, nhưng Trương Thanh Vân không đưa ra câu trả lời thuyết phục cho bọn họ, chuyện này liên quan đến Ninh Tây, công liên quan đến Thường gia, dù biết hay không biết, tuyệt đối cũng không thể nói.

Triệu Hồng trước kia đã làm một chương trình cùng với Ninh Tây. Từ lần trước cô đưa ra tin tức Ninh Tây đến cục công an báo án nguyên nhân cái chết của mẹ cô ấy thì chương trình Triệu Hồng phụ trách gần chết mà được sống lại, thậm chí trở thành chương trình có tỉ lệ người xem cao của đài truyền hình.

Triệu Hồng hết sức cảm kích Ninh Tây, nên bình thường trong chương trình thường nhắc thoảng qua Ninh Tây, không nghĩ tới hiệu quả lại rất tốt, được không ít người xem khen ngợi.

Lãnh đạo biết Triệu Hồng và người đại diện của Ninh Tây quan hệ không tệ, nên tiếp tục muốn cô liên lạc lại phỏng vấn Ninh Tây. Nhưng lãnh đạo cũng biết chuyện này không hề dễ dàng, nên không gây áp lực, chỉ hi vọng cô cố gắng hết sức.

Trên thực tế Triệu Hồng chẳng hề nghĩ hiện tại đi quấy rầy Ninh Tây, bởi vì cô đến bây giờ còn nhớ rõ, trước khi Ninh Tây xuống xe đã gọi điện thoại cho Thường Thời Quy, về mặt lúc đó.... Nhìn thì rõ ràng quật cường và kiên định, nhưng lại che giấu khổ sở.

Khi đó cô đã nghĩ, trong lòng Ninh Tây nhất định có Thường Thời Quy, nhưng lại không thể không đếm xỉa đến nguyên nhân cái chết của mẹ mình được. Ngày đó sau khi trở về, trong lòng cô vẫn canh cánh trong lòng, chỉ sợ Ninh Tây và Thường Thời Quy vì chuyện này mà chia tay.

Vì vậy nên khi Triệu Hồng biết Ninh Tây và Thường Thời Quy tối hôm qua thân mật có mặt ở tiệc rượu, ở trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

May mắn, thật may mắn.

Chương 119

Để cấp trên không cho rằng mình bằng mặt mà không bằng lòng, Triệu Hồng ở trước mặt mấy đồng nghiệp gọi điện thoại cho Trương Thanh Vân, hi vọng có thể phỏng vấn Ninh Tây một lần nữa. Trương Thanh Vân cũng không trả lời rõ ràng, muốn hỏi lại Ninh Tây rồi mới trả lời Triệu Hồng.

Triệu Hồng vốn cũng không ôm hy vọng, nên sau khi cúp điện thoại cũng không để trong lòng. Nhưng không nghĩ tới, một tiếng sau Trương Thanh Vân gọi điện thoại đến, nói Ninh Tây đồng ý nhận phỏng vấn, nhưng cô ấy không thể đến đài truyền hình được, hi vọng bên đài truyền hình sắp xếp người tới nhà Ninh Tây làm việc..

Cấp trên nghe Triệu Hồng thuật lại, không đó dự lập tức đáp ứng. Với địa vị của Ninh Tây bây giờ, tương lai còn là phu nhân của Thường, đồng ý nhận phỏng vấn của bọn họ đã là may mắn rồi. Đừng nói bảo bọn họ đến nhà cô ấy quay phỏng vấn, dù cho bọn họ ngồi xồm ngoài đường họ cũng không có ý kiến.

Xế chiều hôm đó, Triệu Hồng và mấy người trong đài truyền hình mang theo máy quay lên xe, tiến tới nhà ở của Ninh Tây.

Đoàn người bên trong, có người đã từng thấy Ninh Tây ngoài đời, có người mới chỉ thấy Ninh Tây trên phim ảnh, không tránh được có chút hồi hộp. Cũng may Ninh Tây tính cách ôn hòa, đối đãi nhiệt tình, bọn họ mới dần dần thả lỏng.

Nhân viên đem máy quay đặt ở sân cỏ bên cạnh vườn hoa nhỏ ngoài biệt thự, mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Triệu Hồng và Ninh Tây mới ngồi xuống bắt đầu phỏng vấn.

Hai người vốn đã quen biết, hai bên lại có ấn tượng tốt về nhau, nên nói chuyện vô cùng hòa hợp. Triệu Hồng không hề muốn chạm đến nỗi đau của Ninh Tây, nên chỉ hỏi Ninh Tây những chuyện thú vị.

"Tất cả mọi người đều quan tâm tới đời sống tình cảm của cô, cô có cảm thấy bị quấy nhiễu không?"

"Tất nhiên là không, đó là sự quan tâm của mọi người đối với tôi, đó là sự

ấm áp mà mọi người dành cho tôi, không phải là sự quá nhiều, "

Ninh Tây cầm ly sứ lên uống một ngụm trà, sau đó cười nói,

"Fan nhà tôi đều rất đáng yêu, có người làm biên tập, có người giỏi vẽ tranh, có người môz ngày gửi tin nhắn báo thời tiết cho tôi, có người nhắc nhở tôi ăn cơm đúng giờ, rất dễ thương."

Triệu Hồng thấy nụ cười trên mặt Ninh Tây không giống như giả bộ, trong lòng cũng vui vẻ.

"Đúng vậy. Trước khi đến, tôi đã vào blog của cô để xem lời nhắn fan của cô để lại, có chọn lọc một số câu hỏi của fan, không biết cô có đồng ý trả lời hay không?"

"Để xem câu hỏi như thế nào mới được chứ, "

Ninh Tây cười khẽ một tiếng, trên mặt cũng không tỏ ra khó chịu.

"Vậy tôi hỏi nhé. "

Triệu Hồng cầm tờ giấy lên nhìn,

"Có nhiều fan hỏi, Thường tiên sinh đối với cô có tốt không?"

Nghe được câu hỏi này đề, Ninh Tây nở nụ cười, cô nhìn vào ống kính gật đầu nói:

"Mọi người không cần lo lắng, Thường Thời Quy đối với tôi rất tốt. Anh ấy ra lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, thực sự là một người đàn ông tốt."

"Thường tiên sinh còn biết nấu cơm?"

Triệu Hồng không dám tin, đại BOSS vì bạn gái mà rửa tay nấu cơm, khó mà tưởng tượng được.

"Đúng thế, hơn nữa nấu ăn rất ngon."

Ninh Tây cười ngọt ngào,

"Lần đầu tiên nhìn anh ấy mặc áo sơ mi, buộc tạp dề ở trong phòng nấu cơm cho tôi ăn, lúc đó trong lòng tôi đã nghĩ, người đàn ông tốt như thế này mà tôi lại gặp được, vậy đời trước tôi nhất định đã đi giải cứu dải ngân hà."

Triệu Hồng bật cười:

"Có lẽ Thường tiên sinh khả năng cũng nghĩ giống cô."

"Đúng là vậy, anh ấy nói anh ấy kiếp trước cứu vớt vũ trụ, kiếp này mới mấy mẩu có được tôi."

Triệu Hồng bật cười nói:

"Không nghĩ tới Thường tiên sinh cũng có khiếu hài hước, người ngoài đều nói Thường tiên sinh là người nghiêm túc, thận trọng, còn lạnh lùng nữa."

Ninh Tây nghe vậy, nghiêng đầu nghĩ:

"Bởi vì tôi trong mắt anh ấy tương đối đặc biệt chăng?"

Triệu Hồng: Có thể đừng bày vẻ mặt ngọt ngào như thế được không? Đến khi đem chiếu trong chương trình, không biết hội chó độc thân làm sao mà sống?

Phỏng vấn tiến hành được một nửa, Thường Thời Quy trở về. Thấy Ninh Tây đang phỏng vấn, cũng không có đi quấy rầy cô, mà là... Đứng ở một bên lẳng lặng xem.

"Nếu như, tôi nói nếu như thôi, sau này hai người kết hôn rồi, Thường tiên sinh không muốn cô tiếp tục làm diễn viên, cô có vì vậy mà lui khỏi giới giải trí không?".

Triệu Hồng hỏi câu này cũng hợp lý, dù sao cũng không ít nghệ sĩ gả vào nhà giàu đều lui khỏi giới, chuyên tâm làm phu nhân nhà giàu, chưa nói đến Thường gia là danh môn đại thế gia.

"Nói thật, vấn đề này, tôi chưa từng nghĩ tới."

Ninh Tây trả lời thật lòng, thực sự trước đây chưa từng nghĩ tới vấn đề này, bởi vì từ khi quen nhau đến giờ Thường Thời Quy chưa bao giờ khiến cô phải khó xử, Thường Thời Quy đối với cô vẫn luôn tốt như thế.

Ở bên ngoài Thường Thời Quy có lẽ cao cao cao tại thượng, khiến vô số người khiêm nhường. Nhưng trước mặt cô, chỉ là bạn trai cô, chỉ là người đàn ông của cô, không phải Thường tiên sinh, không phải tổng tài Thường thị.

"Thời Quy không giống như những người khác, tôi làm gì, anh ấy đều ủng hộ tôi."

Ninh Tây búng tỉnh, cuối cùng nhìn ông kính nói,

"Ánh ấy... Sẽ không khiến tôi phải khó xử, sẽ không bắt tôi phải lựa chọn."

Triệu Hồng trầm mặc, cô cũng là phụ nữ, tự nhiên nhìn ra được lời nói của Ninh Tây là thật hay giả." Nói thí dụ như hiện tại, cô có thể khẳng định, Ninh Tây không nói dối, Thường tiên sinh chắc hẳn sẽ không khiến Ninh Tây khó xử, nguyện ý ủng hộ lựa chọn của cô ấy.

Đây chính là chân ái.

"Tôi nghĩ, tôi có thể hiểu vì sao cô lại ở bên cạnh Thường tiên sinh."

Triệu Hồng cười nói,

"Tôi tin tưởng chương trình này được chiếu, rất nhiều người sẽ hâm mộ cô."

Ninh Tây cười lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

"Còn có một vấn đề nữa, rất nhiều người đều quan tâm hôn lễ của cô và Thường tiên sinh, cái này... Cô có thể tiết lộ một chút không?"

Ninh Tây vừa định trả lời, lại thấy Thường Thời Quy đứng sau lưng người quay phim, nhin không được cười cười với Thường Thời Quy.

Thấy Ninh Tây như vậy, Triệu Hồng cũng chú ý tới, quay đầu lại nhìn thoáng qua, vội vàng bảo tắt camera, sau đó đứng dậy chào hỏi Thường Thời Quy,

"Ngại quá, quấy rầy mọi người."

Thường Thời Quy mặc áo sơ mi trắng, tây trang cắt may vừa người, cà vạt

sẫm màu, cả người quý khí mùi phân, lời nói hết sức khách khí, nhưng trước mặt hắn, ai cũng không dám làm việc tùy ý.

Triệu Hồng không nghĩ tới Thường Thời Quy sẽ về lúc này, trong lòng có chút bận tâm, không biết hôm nay còn có thể phỏng vấn nữa không.

Nhưng mà là do cô nghĩ nhiều, Thường Thời Quy chỉ ngồi ở bên cạnh tiếp tục quan sát, ý bảo bọn họ tiếp tục quay.

Vì vậy tiếp tục tiến hành phỏng vấn, Triệu Hồng lại hỏi một lần nữa câu hỏi vừa nãy.

"Vấn đề này..."

Ninh Tây nghiêng đầu nhìn Thường Thời Quy, Thường Thời Quy chú ý tới ánh mắt của Ninh Tây, trong ánh mắt hiện ra vẻ mong đợi.

Chú ý tới sự mong đợi của Thường Thời Quy, Ninh Tây vốn trả lời hộ có lẽ đành nuốt vào, cô nhìn thẳng vào mắt Thường Thời Quy, nhẹ nhàng nói

"Có lẽ không lâu nữa."

Chỉ một thoáng, Thường Thời Quy nở nụ cười, cười đến mặt mũi tràn đầy khoái trá.

Có nhân viên công tác nhện không được lấy điện thoại di động ra, chụp được hình ảnh quý giá này.

Chương 120

Mà bên này, vụ án Chu Mạt Ly giấu độc trong nhà, điều tra ra lại tra ra được thêm nhiều bí mật khiến người ta hoảng sợ.

Hai anh em Tưởng gia không nghĩ tới, người đàn bà không có đầu óc này lại không để ý tới người nhà đang bị bọn họ uy hiếp, chỉ vì để giảm hình phạt cho bản thân, đem mọi bí mật mà cô ta biết khai hết ra.

Bọn họ chỉ biết là rất nhiều người có thể vì gia đình mà hy sinh rất nhiều. Nhưng bọn họ lại không biết, còn có những người vô cùng ích kỷ, vì bản thân mà người nhà cũng không bận tâm.

Hai anh em Tưởng gia vẫn dùng người nhà của Chu Mạt Ly để uy hiếp cô ta, nhưng không ngờ đối với cô ta, cuộc sống an nhàn của bản thân cô ta quan trọng hơn.

Chu Mạt Ly không chỉ nói cho cảnh sát nguyên nhân của vụ việc giấu độc trong nhà, còn đem những việc mà cô ta nghĩ ngờ nói ra hết.

Nói ví dụ như, Tưởng Hồng Khải đã từng lái xe đụng chết người, Trần Trân Trân có khả năng không phải là tự sát.

Lời khai của Chu Mạt Ly đến cả cảnh sát cũng thấy bất ngờ. Vốn vụ án giấu độc trong nhà cũng không phải là vụ án phức tạp, nào ngờ còn dính dáng đến vụ án cách đây mấy năm.

Tưởng gia những năm này mặc dù xuống dốc, nhưng ở trong mắt người thường, vẫn như cũ là gia tộc giàu có, ai sẽ nghĩ tới, sau lưng còn ẩn giấu bí mật ghê sợ như vậy. Nhưng cảnh cũng không hoàn toàn tin tưởng lời nói của Chu Mạt Ly, không có bằng chứng tố cáo, đem chuyện này báo cáo cho cấp trên, đem vụ án chuyển đến tổ chuyên án.

Vụ án có được điều tra hay không, truyền thông và quần chúng cũng đã mấy đi hứng thú với Chu Mạt Ly, cuộc sống của cô ta sau này trôi qua như thế nào đã không còn có ai quan tâm. Bởi vì sự chú ý hiện tại đặt vào việc hai vợ chồng Tưởng Viễn Bằng ly hôn.

Rất nhiều gia đình giàu có lúc bắt đầu không có tình yêu, mà vì lợi ích của

hai gia tộc, cho nên hôn nhân chỉ là trên danh nghĩa, cũng vì lợi ích của hai nhà mà ít khi ly hôn. Hiện tại đột nhiên lại có vụ ly hôn trong gia đình giàu có, truyền thông và dân chúng bình thường đều bưng bưng khí huyết hóng chuyện.

Ly hôn khẳng định sẽ có việc chia tài sản, Tưởng Viễn Bằng và Đào Mẫn Á đã tìm được đoàn luật sư, tranh thủ cho bản thân và hai gia tộc càng nhiều ích lợi càng tốt, từ mưu kế đến thủ đoạn xuất ra đều khiến quần chúng dõi theo từng chi tiết.

Những người bình thường ở giữa phán xét, Đào Mẫn Á là người chịu thương tổn, trong lòng đã thiên vị nghiêng về phía Đào Mẫn Á.

Đối với người thuộc tầng lớp thượng lưu, Tưởng Viễn Bằng ra tòa ly hôn với Đào Mẫn Á, khẳng định đã thua. Đào Mẫn Á có Đào gia và Thường gia làm hậu thuẫn, Tưởng gia chỉ có chính ông ta, đằng sau còn có Khúc giá tranh thủ kéo chân. Tưởng Viễn Bằng lần này nhất định phải ngã chổng vó.

Đến thời điểm này, nói chuyện tình nghĩa vợ chồng đều vô dụng, cchie có tài sản mới là chuyện cần bàn.

Vụ ly hôn huyền nào là thế, mà Đào Thận Ngôn là cháu của Đào Mẫn Á tâm tình cũng rất khoái trá, tụ tập thiếu gia tiểu thư vẫn chơi thân chuẩn bị cho kì nghỉ ở ngoại ô sắp tới. Vì muốn biểu lộ rõ ràng thái độ với Tưởng gia, Đào Thận Ngôn còn cố ý gọi Khúc Nguyên Bách, nhưng lại không hề có bóng dáng của Tưởng Thành.

"Thường ca và Ninh tử còn chưa tới?"

Triệu Mạnh đi vào trong chòi nghỉ mát ngồi xuống, ánh mắt rơi xuống trên người Khúc Nguyên Bách, lập tức cười nói:

"Ánh Khúc cũng tới sao, hôm nay nhiều người, chơi rất náo nhiệt đây."

Trong đó cũng có hai người dẫn theo bạn gái đến, Triệu Mạnh nhìn hai cô gái trang điểm đậm, cầm lại nhọn có thể đâm chetes người, liền nhíu mày, hôm nay nghĩ đi theo sẽ vui vẻ buông lỏng một chút, mà hai người kia còn đem theo bạn gái, thiếu bạn gái vài ngày không được sao.

Hai cô gái này cũng không được coi trọng lắm, biết thân phận ngồi đằng hoàng ở trong góc, coi như bản thân không tồn tại ở đây..

" Thường ca và Ninh tử đâu nhàn rồi được như chúng ta chứ?"

Đào Thận Ngôn ném một bình nước cho hấn, nói tiếp:

"Chúng ta đi chơi trước, Thường ca tới sau cũng được."

Những người khác cũng không có ý kiến, kéo thành đoàn ra ngoài tìm thú vui.

Khi Ninh Tây và Thường Thời Quy đến thì mấy người này đã đi chơi đến mệt mỏi, nguyên một đám ngồi ở trên ghế dựa không muốn nhúc nhích.

"Mấy người này sao thế hả?"

Ninh Tây gỡ kính râm trên mặt xuống, bật cười nhìn mấy anh chàng thiếu gia như mới bị chà đạp vậy.

"Ninh tử, cuối cùng chị cũng đến "

Triệu Mạnh vẻ mặt đau khổ nhìn Ninh Tây,

"Vừa rồi bọn em chơi tennis, Thận Ngôn đánh cho bọn em tơi tả luôn, em vẫn chờ Thường ca tới giúp chúng em báo thù."

Ninh Tây ngồi xuống ghế trống bên cạnh, nhân viên phục vụ đưa cho cô một chai nước với một ít hoa quả khô, Ninh Tây nghiêng đầu nhìn Thường Thời Quy, không nghĩ tới Thường Thời Quy còn biết đánh tennis?

Chú ý tới ánh mắt hiếu kỳ của cô, Thường Thời Quy cởi áo khoác tây trang đưa vào ngực Ninh Tây, nhận vợt tennis từ nhân viên phục vụ, nhìn Ninh Tây cười cười, sau đó đi lên sân tennis.

"Thường ca, mau trị tiểu tử Thận Ngôn, phải trị hấn!"

Ninh Tây thấy bộ dáng kích động của bọn họ, giật giật khóe miệng.

Bạch Lộ đứng dậy đi đến trước mặt Triệu Mạnh, kéo kéo áo hấn,

" Đi chỗ khác ngồi, đừng làm ồn, tôi nói chuyện với Tây Tây một lát."

Triệu Mạnh khịt khịt mũi, hừ hừ nói:

"Hai cái cô gái này, sao chẳng đem bọn đàn ông chúng tôi để vào mắt gì cả?"

Bạch Lộ ghét bỏ liếc hắt một cái. Sau đó quay đầu nhìn Ninh Tây cười cười,

"Tôi qua mở ti vi xem, lại xem đúng bộ phim em đóng, xem rất hay, em ở bên trong thật sự là quá thần kỳ."

Bạch Lộ rất ít khi xem phim, bởi vì theo ý cô, rất nhiều phim truyền hình chẳng những không hề có logic, còn chèn thêm các tư tưởng phong kiến năm quyền, cô từ trước đến nay là đại tiểu thư muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, sao kiên nhẫn mà xem mấy bộ phim nội dung như vậy.

Tối hôm qua xem phim truyền hình, lại gặp đúng lúc là phim của Ninh Tây, tùy ý xem một đoạn, nào biết lại ngồi xem đến hết. Bộ phim không có nội dung méo mó dính dáng đến chuyện tình yêu cầu huyết, chỉ có nữ chính dẫn đầu một nhóm binh lính chống đỡ kẻ thù. Thực sự khi thấy kẻ thù bị nữ chính bị nữ chủ trực tiếp đánh gục, cô thấy bộ phim này quá đặc biệt, so với những bộ phim khác hoàn toàn trái ngược.

" Em nói trước cho tôi nghe một chút, kết cục cuối phim như thế nào?"

Bạch Lộ không thể chờ đợi được đến kết phim, hi vọng Ninh Tây tiết lộ một chút.

Chương 121

Ninh Tây hoàn toàn không hiểu ra sao, bởi vì Ninh Tây cũng không biết Bạch Lộ đang nói đến bộ phim nào. Nghe cô ấy nói một lát mới biết đang nói đến bộ phim (phần son tam sinh). Vì quay được bộ phim này cô chịu không ít đau khổ đâu. Để diễn tốt vai diễn này, thời gian đóng phim cô cũng xem không ít nội dung lịch sử về các phụ nữ anh hùng, vĩ đại.

Trong những nữ liệt sĩ, tên tuổi không giống nhau, bối cảnh gia đình cũng khác nhau, nhưng có một điểm chung là trong lòng họ luôn có chứa thiên hạ, chứa dân chúng. Ninh Tây quay bộ phim này đã phá vỡ giới hạn giữa nam và nữ, coi đóng vai nữ chính, vì quốc gia lên ngựa chinh chiến, trở thành một nữ anh hùng.

Anh hùng chính là anh hùng, sao còn có thể phân biệt nam hay nữ?

Kết bộ phim (phần son tam sinh) rất bi thương nhưng lại vô cùng oanh liệt, ở trận đánh cuối cùng của quân địch, nàng chết trận ở trước cửa thành, cho đến chết, cũng chống đỡ ở trước cửa thành.

Sau khi nàng mất không lâu, quân địch đầu hàng, đành được thắng lợi, toàn bộ triều đại thay đổi, lịch sử tiếp tục đi về phía trước, mà nàng tên nàng được ghi lại trong lịch sử, chỉ có vài dòng, kết thúc cuộc đời nàng.

Kết cục quá bị thương, nên Ninh Tây không nói cho Bạch Lộ biết, chỉ nói đoạn sau càng đặc sắc.

"Thật sao?"

"Bùm!"

Thường Thời Quy nhảy lên, đem bóng đánh thẳng vào Đào Thận Ngôn, Đào Thận Ngôn không đỡ được, chống nạnh thở hổn hển nói:

"Thường ca, anh nói xem, có cái gì mà anh không biết không?"

Thường Thời Quy đem tay áo kéo lên, bình tĩnh nói:

"Sinh con."

Đào Thận Ngôn:...

"Không đánh nữa, "

Đào Thận Ngôn liên tục khoát tay, lau mồ hôi trên mặt,

"Ninh tử và Lộ tử còn chưa đánh, để hai chị ấy đánh vài trận."

Tiếp tục đánh, hấn sợ chính bị Thường ca ngược cho học máu.

Bạch Lộ nhìn về phía Ninh Tây nói,

"Tây Tây, muốn đánh một ván không?"

"Được thôi."

Ninh Tây đứng lên, đem áo khoác Thường Thời Quy để lên ghế dựa, cười nhận vợt tennis từ Thường Thời Quy đưa cho.

Chờ phát cầu ra, mọi người phát hiện ra Ninh Tây đánh rất tốt, Bạch Lộ còn có thể thua, khiến bọn họ không ngờ tới.

"Ninh tử đánh tennis rất tốt nhỉ, "

Đào Thận Ngôn uống một hớp nước, đứng bên cạnh Thường Thời Quy xem hai người chơi bóng. Chỉ là càng xem trong lòng càng cảm khái, Thường ca và Ninh tử này một đôi, quả thực là cái gì cũng không làm khó được bọn họ.

Bạch Lộ và Ninh Tây chơi cũng không lâu, Bạch Lộ đem vợt tennis giao lại cho nhân viên trong sân, cùng Ninh Tây sánh vai ra khỏi sân.

"Em đánh rất tốt."

Bạch Lộ khẽ thở phì phò,

"Chơi với em thật đúng là thống khoái."

Ninh Tây cười cười,

"Trước kia em cũng làm nhân viên ở sân tennis. Sau rồi nghe nói nếu như kỹ

thuật đánh bóng tốt, có thể chơi cùng với khách tới chơi, một tiếng đồng hồ chơi bóng tiền nhận được bằng một ngày tiền công. Sau đó em tìm cơ hội tập bóng, kiếm thêm tiền."

"Vi vậy sao?"

Trong lòng Bạch Lộ không nghĩ đến, đối với cô mà nói, tennis chỉ là trò chơi thể thao giải trí tinh thần và thể xác, thực sự không nghĩ tới, có người sẽ vì tiền mà học đánh tennis."

"Bởi vì em đánh tốt, khách nếu tìm người đánh cùng thì sẽ gọi em. "

. "Ninh Tây cười đến đặc ý, nhìn như một con mèo kiêu ngạo, cho dù là đặc ý cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy phản cảm, càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Bạch Lộ nhìn khuôn mặt tươi cười của Ninh Tây, giật mình, nếu cô là một người đàn ông, nhìn thấy Ninh Tây như thế này, nhất định sẽ động tâm.

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy đem ly nước trái cây cho Ninh Tây,

"Uống nước đi."

Ninh Tây mới vừa đánh xong, còn chưa kịp rửa tay, trực tiếp cúi đầu cắn ống hút uống luôn mà không cầm lấy ly nước. Máy người kia nhìn thấy, như nhìn thấy quái vật, còn Bạch Lộ thì nghĩ, Thường Thời Quy cuối cùng đã bị một cô gái huấn luyện thành công.

"Khụ khụ."

Ninh Tây bị ánh mắt của Triệu Mạnh nhìn chằm chằm chọc cười, lại bị sặc nước, hộc mấy tiếng. Thường Thời Quy thấy thế, lập tức đem ly nước trái cây nhét trong tay người bên cạnh, duỗi tay vỗ nhẹ sau lưng Ninh Tây.

Người bị Thường Thời Quy nhét ly nước là Bạch Lộ...

Kể từ khi Thường Thời Quy và Ninh Tây cùng một chỗ, Thường Thời Quy chủ động bảo trì khoảng cách khách khí lễ phép, đây là lần đầu tiên hấn chủ động nhét này nọ cho cô, nhưng mà... Thôi đi.

Đáng đời sau này bị vợ quản chặt!

Chương 122

Ở đây còn có sân đua ngựa, buổi trưa cơm nước xong, nghỉ ngơi một tiếng, mọi người kéo tới chuồng ngựa chọn ngựa đặt ra sân. Ninh Tây vì việc quay phim, nên cưỡi ngựa cũng coi như chuyên môn cô phải học. Chỉ là, khi thấy Thường Thời Quy mặc trang phục cưỡi ngựa, nhìn rất có chí khí quân tử.

Trong nháy mắt này, Ninh Tây cảm giác mình giống như bị mê hoặc.

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy cưỡi ngựa đi đến trước mặt Ninh Tây, thấy cô còn chưa lên ngựa, nghĩ là cô sợ,

đem tay vươn đến trước mặt cô,

"Chúng ta cùng nhau cưỡi một vòng."

Ninh Tây sờ sờ mũi trên đầu, đưa tay đặt vào lòng bàn tay Thường Thời Quy:

"Được."

Thường Thời Quy dùng sức, kéo cô lên ngồi vào trong lòng, nhẹ nhàng lắc dây cương trong tay, con ngựa lập tức đi chuyển không nhanh không chậm.

Gió nhẹ thổi vào mặt, cưỡi trên lưng ngựa, còn có người đàn ông chế chờ cho cô ngồi sau lưng, khiến Ninh Tây có loại cảm giác được cả thế giới yêu thương.

"Có muốn chạy nhanh một chút không?"

Thường Thời Quy khẽ cúi đầu, khéo môi đụng phải vành tai mềm mại của Ninh Tây, Ninh Tây sờ vành tai đang tê dại của mình, sau đó dùng tay che kín luôn vành tai, giọng nói đúng là quá câu dẫn mà.

Gặp Ninh Tây như vậy, Thường Thời Quy cười ra tiếng, hất dùng roi ngựa đánh nhẹ một cái ở mông ngựa, con ngựa lập tức tăng tốc, chạy đều đều trên đường đua.

Triệu Mạnh và Đào Thận Ngôn theo ở phía sau, nhìn về phía trước đôi uyên ương đang diễn màn ngược cầu độc thân.

Có chút ghét bỏ:

"Thận Ngôn, tôi cảm thấy mình cũng phải tìm được bạn gái."

"Ừ?"

Đào Thận Ngôn nhướn mày,

"Bạn muốn tìm bạn gái như thế nào?"

"Hắc hắc, "

Triệu Mạnh ngượng ngừng ngây ngô cười hai tiếng,

"Giống như Ninh tỷ vậy."

Đào Thận Ngôn liếc khinh bỉ hấn một cái:"

"Bạn có bản lĩnh nói câu này cho Thường ca nghe."

"Dĩ nhiên là tôi không dám rồi ".

Triệu Mạnh hết sức thức thời rụt cổ,

"Đánh chết tôi cũng không dám."

Hai người đang nói, Bạch Lộ cưỡi ngựa chạy tới, bọn họ lập tức tìm đề tài khác buôn chuyện. Bạch Lộ không nhìn ra hai người đang nói về Thường Thời Quy và Ninh Tây. Im lặng cùng hai người bọn họ chạy song song, không có ý định vượt lên phía trước làm bóng đèn, bởi vì cô cảm thấy, ánh mắt Thường Thời Quy nhìn cô.... Quả thực nhìn cô như tình địch, vậy là sao????

Theo lẽ thường, không phải là Ninh Tây đối với cô phải có cảnh giác chứ, vì sao ngược lại Ninh Tây đối với cô hết sức thân cận, Thường Thời Quy lại phòng bị với cô?

"Lộ tỷ, "

Triệu Mạnh cười hì hì gọi Bạch Lộ,

"Có muốn đua một trận?"

"Với kĩ thuật cưỡi ngựa của cậu, hay là thôi đi, "

Bạch Lộ ghét bỏ liếc hần một cái,

"Hơn nữa hôm nay chị đây đi giải sầu, không phải đi đua ngựa."

Mỗi nhà đều có một việc khó xử, ba mẹ cô thiên vị em trai cô, nhưng em trai cô lại không lo liệu việc kinh doanh của công ty, hiện tại lại muốn cô tìm một chàng rể, sau đó cô và chàng rể phải giúp em trai xử lý công việc cụ công ty.

Cô là chị gái, lại còn phải dắt người đàn ông của mình đi giúp em trai chơi bởi lẽ lỏng đứng vững chức vụ ông chủ lớn, bà mẹ cô cũng thiên vị rõ ràng quá đi. Hơn nữa, với trình độ như em trai cô, chắc cả đời cô đều phải đi theo sau tìm cách bù lỗ thùng kinh tế.

Vợ chồng Bạch gia có một tật xấu đó là trọng năm khinh nữ, gần như ai cũng biết, thấy bộ dáng này của Bạch Lộ, chỉ sợ lại là vì chuyện trong nhà mà phiền lòng. Loại chuyện này, bọn họ là người ngoài, cũng không tiện nói, vì v tìm chuyện chuyển đề tài.

Bạch Lộ thờ dài, ngẩng đầu nhìn trước mắt, vung roi ngựa, đem Triệu Mạnh và Đào Thận Ngôn quăng ở phía sau.

Ninh Tây và Thường Thời Quy ở trên lưng ngựa đang nói chuyện, thấy Bạch Lộ vung roi ngựa vượt qua bọn họ, lúc này liền cười nói:

"Lộ tỷ cưỡi ngựa thật không tệ."

"Ừ."

Thường Thời Quy nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Ninh Tây cúi đầu nhìn cánh tay đang vòng ở bên hông mình, ngẩng đầu trời, bầu trời hôm nay trong trẻo, mây trắng như kẹo đường, nổi bật giữa bầu trời xanh thăm thẳm. Ở thủ đô hiếm khi có cơ hội ngắm sắc trời như thế này.

Hai người chạy hai vòng, cuối cùng Ninh Tây xuống ngựa, tự cưỡi một con ngựa khác, tiếp tục đi dạo cùng Thường Thời Quy.

"Có thể rảnh rồi đi dạo như thế này thật tốt, "

Ninh Tây cười nhìn Thường Thời Quy nói,

"Như thế này chắc em chẳng muốn đi quay phim nữa."

"Không muốn quay phim cũng không sao, muốn đi chơi anh đi cùng em, muốn quay phim ảnh ủng hộ em, em thích làm gì anh sẽ làm cùng em."

Nghe xong Thường Thời Quy nói, Ninh Tây cười một tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần thoải mái:

"Lúc em mười tám tuổi, em không có người thân, lúc khó khăn nhất từng ảo tưởng có một bạch mã hoàng tử vừa có tiền vừa anh tuấn xuất hiện nói với mình sau này không cần vất vả, anh dẫn em về nhà làm anh làm công chúa."

Nói tới trước kia Ninh Tây đã không thèm để ý, nhưng Thường Thời Quy nghe lại cực kỳ khó chịu, nếu trước kia tìm được cô sớm hơn, thực sự hẳn có thể đem cô chiều chuộng như một nàng công chúa.

"Hiện tại đã bảy tám năm trôi qua, em ngược lại cảm ơn khi đó không có hoàng tử nào đến cứu vớt em. Có những con đường, chỉ có thể dựa vào chính mình bước đi từng bước từng bước, mới biết được con đường kia có phong cảnh như thế nào. Em không muốn được hoàng tử nuôi dưỡng thành một nàng công chúa nữa, em muốn trở thành một nữ vương."

"Vâng, nữ vương bệ hạ."

Thường Thời Quy mỉm cười nhìn về phía cô,

"Nếu em là công chúa, anh sẽ là hoàng tử. Nếu em muốn làm nữ vương chính là người vương tử. Người nếu như là nữ vương, anh chính là kỵ sĩ trung thành nhất của em."

"Vậy sao?"

Ninh Tây nhướn mày,

"Chẳng lẽ anh không muốn làm hoàng thân?"

Thường Thời Quy nhin không được cười một tiếng:

"Có thể làm hoàng thân... Đương nhiên tốt hơn."

Ninh Tây gương cao khóe miệng, trong lòng sung sướng, trong lòng nở hoa.

Đài truyền hình, Triệu Hồng ngồi ở trong phòng làm việc, hai mắt đặt ở trên TV. Trên ti vi, đang đưa tin mấy ngày hôm trước ở trong biệt thự của Ninh Tây phỏng vấn.

Trong ti vi Ninh Tây rất đẹp, tư thế ngồi ưu nhã, nói năng rõ ràng, toàn thân thể hiện là người vừa có trí, vừa có mỹ.

Đến cả phụ nữ nhìn cũng yêu thích.

Chương trình đã được cắt nối biên tập lại, mặc dù chỉ là nói chuyện phỏng vấn, nhưng tuyệt đối không làm người xem cảm thấy nhàm chán, cùng kết hợp với một số đoạn phim đặc sắc của Ninh Tây, khiến nhiều người dành thời gian theo dõi từ đầu đến cuối.

Trong lần phỏng vấn này điều nằm ngoài dự liệu của Triệu Hồng chính là Ninh Tây chính miệng thừa nhận thời gian kết hôn có lẽ sẽ không quá xa.

Chỉ là... không biết rõ không lâu nữa... Đến tột cùng là bao lâu?

Chương 123

Chương trình khi kết thúc không lâu, tỉ lệ người xem chương trình đã vượt lên chiếm vị trí thứ nhất. Chương trình có tỉ lệ người xem cao, Triệu Hồng cũng không thấy quá lạ. Kể từ khi Ninh Tây báo án về cái chết của mẹ, thời gian sau đó không hề ra mặt, cách đây mấy ngày tham gia tiệc rượu thì phóng viên cũng chỉ chụp được vài tấm hình, một chút tin tức cũng không hé.

Hiện tại cuối cùng Ninh Tây cũng lộ mặt nhận lời phỏng vấn, có thể không thu hút người xem được sao.

"Triệu tỷ đúng là lợi hại, nhiều người đều hẹn không được Ninh Tây để phỏng vấn, chị vừa ra tay là xong việc."

"Đúng vậy, để xem, đài truyền hình khác còn dám khoe khoang tiết mục của bọn họ sẽ luôn chiếm vị trí thứ nhất không."

Nghe được các đồng nghiệp hưng phấn nói chuyện với nhau, trong đầu Triệu Hồng lại nghĩ đến buổi tối hôm phỏng vấn Ninh Tây, đã ở lại nhà Ninh Tây ăn cơm tối.

Chưa từng thấy tận mắt thấy, vĩnh viễn sẽ không biết, một người nghiêm túc ít nói như Thường tiên sinh cũng sẽ có lúc ôn nhu như vậy.

Trên thế giới không có người thật sự lạnh lùng, trừ khi anh ta thật sự tìm được đối tượng để yêu thương.

Sau khi chương trình được chiếu, Triệu Hồng liền gọi cho Trương Thanh Vân một cú điện thoại nói cảm ơn, hai người nói ít câu khách khí mới cúp điện thoại.

Trương Thanh Vân cúp điện thoại Triệu Hồng rồi liền gọi điện thoại cho Ninh Tây, nói cho cô biết kết quả chương trình phỏng vấn.

"Tỉ lệ người xem đứng thứ nhất?"

Ninh Tây mặc áo choàng tắm, cả người nằm nhoài trên chiếc giường mềm mại, không muốn nhúc nhích. Đi nghỉ phép ở ngoại ô hai ngày, thể lực tiêu

hao hết, vừa về tới nhà, lập tức tắm rửa muốn đi ngủ.

" Rất tốt nhỉ."

Nghe được giọng nói mệt mỏi của Ninh Tây, Trương Thanh Vân nhìn đồng hồ treo trên tường, chưa đến tám giờ tối, Ninh Tây chuẩn bị đi ngủ rồi sao?

" Hiện tại tốc độ tăng lượt người xem cũng đã xuống rồi "

Trương Thanh Vân lại nói,

"Ngày kia (đại yêu như sơn) mở máy, đến lúc đó anh đến đón em tới đó.

(đại yêu như sơn) chính là bộ phim Ninh Tây đóng cùng diễn viên kì cựu Trương Ích Dân.

Chờ Thường Thời Quy vào phòng, thấy Ninh Tây đang nằm di động, nằm lỳ ở trên giường ngủ thiếp đi, một chiếc dép lê rơi trên mặt đất, chiếc khác còn mang trên chân. Thường Thời Quy lập tức bật cười, đem chiếc dép lê cởi ra, sau đó ôm lấy Ninh Tây đổi tư thế nằm cho cô.

Nằm sắp ngủ đè nặng tim, ảnh hưởng tới sức khỏe.

Xong hết mọi việc thì có cuộc gọi đến, điện thoại hiện người gọi là Tưởng Viễn Bằng. Nhìn Ninh Tây vẫn ngoan ngoãn ngủ yên, Thường Thời Quy đi ra khỏi phòng mới ấn phím nghe máy.

Tưởng Viễn Bằng sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt âm trầm nhìn màn hình đã tối đi, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, vén một góc rèm cửa sổ lên, nhìn bên ngoài ánh đèn rực rỡ. Trong lòng lại càng khó chịu..

Hắn đứng trước cửa sổ trong chốc lát, cầm lấy áo khoác trên ghế, đóng cửa phòng đi ra ngoài.

"Bác cả."

Khuôn mặt Tưởng Vân trang điểm đậm, đang vội vã đi vào trong nhà, nhìn thấy Tưởng Viễn Bằng, bước chân lập tức ngừng lại, hơn nữa còn bước ra sau hai bước.

"Tiểu Vân về rồi?"

Trên mặt Trương Viễn Bằng hiện ra vui vẻ, giọng nói ôn hòa nói,

"Nghỉ ngơi sớm một chút."

"Vâng, vâng ạ."

Trương Vân nép sang bên cạnh, nhường đường cho Trương Viễn Bằng, chờ ông ấy đi ra cửa, lập tức bước chạy trở về phòng của mình, sau đó đem cửa khoá kín.

Đến nơi mà mình muốn tới, ngồi ước chừng mười phút, Trương Viễn Bằng nhìn tới chiếc xe mặc mình đang chờ, chờ để đó dừng lại. Ông ta cười đắc ý, nếp nhăn khóe mắt càng dày.

Quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Thường Thời Quy cũng không tránh khỏi...

"Cháu trai đúng là bận rộn, muốn gặp một lần thật không dễ dàng, "

Trương Viễn Bằng cầm ấm trà, đổ vào hai hai ly trà nhỏ, cười tùm tùm đem một ly đẩy tới trước mặt Thường Thời Quy,

"Khó được thấy mặt một lần, chúng ta uống ly trà chào hỏi cái đã."

Thường Thời Quy quét mắt ly trà trước mặt, sắc mặt bình tĩnh nói:

"Trương tiên sinh có gì cứ nói thẳng, không cần khách sáo như thế."

Nghe Thường Thời Quy gọi mình là Trương tiên sinh, Trương Viễn Bằng giận nhưng chỉ cười, hấn nâng ly trà lên chậm chạp uống một hớp, sau đó đem một văn kiện thật dày bỏ trước mặt Thường Thời Quy:

"Nghe nói Thường tiên sinh và Ninh Tây chuẩn bị kết hôn, tôi cũng muốn chúc mừng kỳ gân, vì bày tỏ chúc mừng, đây là phần hậu lễ tôi cố ý chuẩn bị trước, hi vọng cháu trai không ghét bỏ."

Ngón trỏ Thường Thời Quy gõ nhẹ lên mặt bàn, hấn cũng sớm biết Trương Viễn Bằng ccos tâm tư muốn trả thù từ lâu, mấy năm nay không phải cố kỵ có đi ở giữa, hấn cũng không muốn có bất cứ liên hệ nào với ông ta. Hiện tại túi văn kiện trước mặt không cần mở ra, hấn cũng đoán được bên trong có

cái gì.

"Có chuyện này tôi không hiểu lắm."

Ngón trỏ Thường Thời Quy lướt qua túi hồ sơ, nhẹ nhàng nói:

"Tây Tây chỉ là một diễn viên thường, Tưởng tiên sinh vì sao cứ phải làm khó cô ấy như thế?"

"Diễn viên bình thường?"

Tưởng Viễn Bằng châm một điếu thuốc, kẹp ở hai đầu ngón tay, trào phúng nhìn về phía Thường Thời Quy,

"Cháu trai, cháu thực sự cho rằng cô ta chỉ là một diễn viên bình thường?"

Ánh mắt Thường Thời Quy trở nên lạnh lùng hơn, nhìn theo làn khói thuốc, mặc dù một câu vẫn chưa nói, nhưng Tưởng Viễn Bằng nhìn ra được, đối phương không thích hấn hút thuốc ở đây.

Tưởng Viễn Bằng nhả ra một hơi thuốc,

"Nếu cháu trai không biết cô ta là hạng người gì, sao không mở túi hồ sơ này xem một chút?".

"Cô ấy như thế nào cũng không quan trọng, có điều Tưởng tiên sinh đúng là bàn tay quá dài nhỉ."

Thường Thời Quy đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tưởng Viễn Bằng,

"Tưởng tiên sinh, ông biết tôi ghét nhất cái gì không?"

Tưởng Viễn Bằng nắm chặt tay, trong lòng hơi căng thẳng. Ông không nghĩ tới, ông ta đã dùng Ninh Tây để dẫn Thường Thời Quy đến đây, vậy mà Thường Thời Quy lại không hề hoài nghi Ninh Tây đã làm chuyện có lỗi với hắn.

Thân là đàn ông, làm sao có thể không thêm để ý người phụ nữ của mình có thật lòng hay không, có làm việc gì lừa gạt hắn hay không? Khoảng cách thân phận giữa hai người bọn họ xa như vậy, chẳng lẽ Thường Thời Quy không nghĩ tới vấn đề bản thân bị lợi dụng???

Tướng Viễn Bằng cứng giọng hỏi:

"Không biết cháu trai ghét nhất là cái gì?"

Thường Thời Quy lại cười cười. Tướng Viễn Bằng rất ít khi thấy Thường Thời Quy cười, nên khi đối phương lộ ra vẻ mặt này, hắn cảm thấy, hắn đã đi sai một bước cờ.

Chương 124

Sớm biết rằng chuyện sẽ đi đến bước này, hẳn sẽ không an bài Chu Mạt Ly làm mối Ninh Tây mắc câu. Cho tới bây giờ, hẳn vẫn hoài nghi Ninh Tây có biết thực sự người gây tai nạn khiến cha cô ấy tử vong là Tưởng Hồng Khải, mà không phải là người lái xe đó.

Nếu như cô ta không biết, vì sao phải tra lại vụ án từ nhiều năm trước. Nếu như cô ta biết rõ, vậy khi Chu Mạt Ly cố ý nhắc tới hai cái tên Tưởng Hồng Khải và Trần Trân Trân, lại bình tĩnh như thế.

Nếu như việc cô ấy bình tĩnh chỉ là ngụy trang, vậy thì Ninh Tây kia.... thật đáng sợ.

Thường Thời Quy giơ túi hồ sơ trong tay lên, mặt không chút thay đổi nói,

"Hy vọng việc như thế này sẽ không có lần sau, tôi không thích nhất là người ý thể hiệp người, còn bắt nạt người yêu của tôi."

"Thường tiên sinh coi cô ấy như người yêu, nhưng cô ấy có coi Thường tiên sinh như người yêu không?"

Trong lòng Tưởng Viễn Bằng lo lắng đạt đến đỉnh điểm,

"Hiện thời toàn bộ giới thượng lưu, người nào mà chẳng biết đường đường là người cầm quyền của Thường gia lại vì một nữ nghệ sĩ mà móc tim móc phổi chứ."

Nói đến đây, hắn cười nhạt một tiếng,

"Con hát vô tình, Thường tiên sinh không nghĩ tới sao, cô ta nguyện ý cùng cậu lui tới là có mục đích?".

Thường Thời Quy nâng bình trà lấy từ khay một ly trà, tự rót cho mình một ly trà, không đụng đến ly trà mà Tưởng Viễn Bằng rót sẵn, từ từ uống một ngụm:

"Tưởng tiên sinh muốn nói gì, có thể trực tiếp mở miệng, cái này không có chút mới mẻ nào cả, tôi nghe rất nhàm chán."

Nụ cười trên mặt Trương Viễn Bằng không duy trì được nữa:

"Thường tiên sinh không thích người khác ở trước mặt cậu diễn trò, sao lại dễ dàng tha thứ cho Ninh Tây ở trước mặt ngày ngày diễn trò như thế."

Thường Thời Quy đặt chén trà xuống, đứng lên nói:

"Nếu Trương tiên sinh không muốn nói, vậy lần sau chúng ta bàn lại."

Nói xong, không thèm nhìn tới Trương Viễn Bằng, xoay người muốn đi.

"Cô ta nguyện ý làm bạn gái của cậu, không phải là vì yêu thích gì cậu, mà là muốn điều tra Trương gia!"

Trương Viễn Bằng thấy Thường Thời Quy muốn đi, cuối cùng cũng nói ra.

Thường Thời Quy dừng bước, quay đầu nhìn về phía Trương Viễn Bằng, vẻ mặt lạnh lùng.

Trương Viễn Bằng lúc này đã chẳng quan tâm cái khác, tiếp tục nói:

"Kể từ khi cậu và Ninh Tây ở bên nhau, các hạng mục mà Trương và Thường gia hợp tác liên tiếp xảy ra vấn đề, khiến cho Trương gia tổn thất rất lớn. Đây không phải là trùng hợp, mà là có người bên cạnh Thường tiên sinh thám thính chi tiết hợp tác của chúng ta."

Trên thực tế hẳn muốn nói là, làm gì có sự trùng hợp đến thế, mỗi lần gặp sự cố, trách nhiệm đều quy về Trương gia, mà bên phía Thường gia lại ảnh hưởng rất nhỏ.

Vốn hẳn cũng không biết chuyện gì xảy ra, biết Ninh Tây và Thường Thời Quy tình yêu càng ngày càng sâu đậm, sau này Trương Vân lại bị Thường Thời Quy không chừa chỗ chút mặt mũi, hẳn mới tìm thám tử điều tra Ninh Tây. Không điều tra thì thôi, điều tra mới biết được cô gái được Thường Thời Quy dâng cho cả trái tim là con gái của người bị Trương Hồng Khải đâm xe vào tử vong.

Còn có cách đây không lâu Đào Mẫn Á không hề báo trước đề đơn ly hôn, thà rằng vạch áo cho người xem lưng khiến toàn bộ giới thượng lưu chê cười, cũng phải ly hôn, kéo tới tận tòa án tranh chấp tài sản, thực sự quá khác

với tính cách của Đào Mẫn Á.

Hai ngày trước ông mới nghe được tin tức hóa ra có người lạ gửi cho Đào Mẫn Á thư từ gì đó, sau đó Đào Mẫn Á mới đề nghị ly hôn với hắn. Đến cả đứa em trai suốt ngày chơi bời lêu lổng cũng bắt đầu ra ngoài mạnh miệng "cho dù ông ta là đại ca cũng không thể xem thường người khác."

Bao nhiêu năm Tướng Hồng Khải không làm ra được trò gì nên hôn, nhưng đối với anh trai là ông vẫn luôn tôn kính, sẽ không tự nhiên mà lại có ý nghĩ bất mãn với ông như thế được. lời nói. Chắc chắn là có người ở sau lưng châm ngòi giữa quan hệ anh em của hai người.

Hoài nghi cuối cùng, chỉ có thể là Ninh Tây ở sau lưng giờ trò.

Đuôi lông mày Thường Thời Quy khẽ động, neho mắt nhìn Tướng Viễn Bằng:

"Cô ấy tại sao phải cô ý nhằm vào Tướng gia?"

Hắn biết rõ Ninh Tây vì chịu ảnh hưởng của bạo lực học đường, phát sinh rất nhiều bi thương, sau này phát sinh những chuyện kia, hắn cũng đã biết rõ ràng tường tận.

Nhưng hắn lại không biết, Ninh Tây và Tướng gia còn có ân oán.

Vấn đề này Tướng Viễn Bằng không trả lời, bởi vì hắn không thể nói chuyện trước đây mà Tướng Hồng Khải làm ra, hướng chi năm đó vì xoá hết dấu vết, chính hắn trực tiếp tới hiện trường xử lý.

Thấy Tướng Viễn Bằng không lên tiếng nữa, Thường Thời Quy đem túi hồ sơ ném ở trên bàn. Hắn sải bước tiến tới gần Tướng Viễn Bằng, cầm cổ áo ông ta:

"Tôi hỏi lần nữa, Ninh Tây tại sao lại có ân oán với Tướng gia?"

Thường Thời Quy sức lực lớn, Tướng Viễn Bằng nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của Thường Thời Quy, hoảng sợ nghĩ đối phương có thể sẽ giết chết mình

Thường Thời Quy nghiêng răng:

"Nói!"

"Tám năm trước, Tướng Hồng Khải say rượu lái xe, không cẩn thận đâm chết cha của Ninh Tây, sau đó tìm tài xế chịu tội thay."

Tướng Viễn Bằng nói vài câu, mọi chuyện sẽ đẩy lên người Tướng Hồng Khải.

Chương 125

Thường Thời Quy sắc mặt âm trầm buông Tường Viễn Bằng ra, không nói một lời. Tường Viễn Bằng cho rằng đối phương đã buông tha cho mình, bỗng đau nhói ở bụng, cả người bị đập xuống đất.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hai nhân viên canh giữ ngoài cửa nghe tiếng ồn, nhìn nhau, sau đó đổ dũ đẩy cửa phòng ra.

Cánh cửa vừa mở, hai người bọn họ liền giật mình. Từ trước đến nay người ưu nhã như Thường tiên sinh, lại đẽ Tường tiên sinh xuống đất đánh không ngừng tay, xảy ra chuyện gì? Hai người ngu ngơ thật lâu, mới tỉnh lại bước tới tách Thường Thời Quy ra.

Nhưng bọn họ vừa tới gần, Thường Thời Quy đã buông lỏng Tường Viễn Bằng ra, anh ta kéo kéo cổ áo, nhìn người nằm trên mặt đất, cuộn tròn mình như con tôm, cầm lấy áo khoác trên ghế áo khoác, cầm lấy túi hồ sơ ném vào mặt Tường Viễn Bằng, đầu cũng không quay rời khỏi đó.

Chờ Thường Thời Quy rời đi, hai nhân viên phục vụ mới dám đem Tường Viễn Bằng từ trên mặt đất đỡ dậy, trong đó có một nhân viên phục vụ muốn gọi xe cứu thương, nhưng lại bị Tường Viễn Bằng mắng một trận:

"Ai bảo các người tiến vào, cút ra ngoài!"

Hai nhân viên phục vụ bị mắng, nén giận đi ra khỏi phòng riêng, đóng cửa lại sau, thấp giọng mắng nhỏ.

"Có bản lĩnh đi tìm Thường tiên sinh mà mắng, lại trút giận lên chúng ta, thế là cái quái gì, hừ!"

Tường Viễn Bằng ngồi trên ghế, sắc mặt nhó xé văn kiện trong tay, bên trong tất cả đều là hình Ninh Tây và mấy người đàn ông có cử chỉ ái muội, vì góc độ chụp, nhìn rất giống như đang ôm ấp hay hôn môi, thậm chí còn có hình Ninh Tây và người đàn ông lạ đi ra từ quabs rượu, cho dù là ai nhìn vào, cũng sẽ có chút suy nghĩ.

Nhưng ông tỉ mỉ chuẩn bị những hình này, Thường Thời Quy thậm chí còn không thèm mở ra.

Siết chặt ảnh chụp trong tay, Tưởng Viễn Bằng không bao giờ nghĩ tới Thường Thời Quy sẽ phản ứng như thế này.

Nếu như Thường Thời Quy đối với Ninh Tây tâm ý không thay đổi, ông muốn động vào Ninh Tây, là chuyện không thể nào.

Nếu những hình này Thường Thời Quy không muốn xem, vậy hẳn chỉ có công khai ra ngoài, Thường Thời Quy không muốn nhìn cũng phải nhìn.

Thường Thời Quy trở về nhà, không ngờ trong nhà đèn đuốc sáng trưng.

Ninh Tây ngồi ở đầu giường, trong tay còn cầm một quyển tạp chí, cô nghiêng nghiêng mặt, mắt cũng không chớp nhìn hẳn:

"Anh đi đâu về vậy?"

Hắn nhìn vào hai mắt khiến người ta dễ dàng trầm mê, vẫn im lặng không nói.

Thường Thời Quy từ trước đến nay đều là trầm mặc ít nói, nhưng cô cảm thấy hẳn hôm nay rất lạ. Loại im lặng này, không giống như bình thường mà giống như trong nội tâm đè nén cái gì đó, nhưng vì cô mà không mở miệng.

Ninh Tây vén chăn lên đi xuống giường, đi đến trước mặt Thường Thời Quy, kéo tay hắn. Tay Thường Thời Quy rất lạnh, cảm giác lạnh lẽo truyền tới Ninh Tây, cô nhin không được run một cái.

"Thời Quy?"

Thường Thời Quy đi vào nhà trong, thuận tay khép cửa phòng lại, hai mắt sáng rực nhìn Ninh Tây nói,

"Anh vừa rồi đi gặp một người."

"Là ai vậy?"

Ninh Tây ngẩng đầu nhìn Thường Thời Quy, trên mặt còn mang theo nụ cười.

"Tường Viễn Bằng."

"Là ông ta sao..."

Ninh Tây khẽ cười một tiếng,

"Ông ấy tìm anh là vì chuyện ly hôn sao?"

Thường Thời Quy không trả lời, buông tay Ninh Tây, hấn đi đến bên cửa sổ, ngoài cửa sổ đèn đường mặc dù sáng lạn huy hoàng, nhưng không làm lòng hấn sáng tỏ được. Trên cửa sổ có bóng của Ninh Tây, hấn nhìn chăm chăm cái bóng của Ninh Tây trên cửa sổ, không quay đầu lại.

Trong tích tắc khi Thường Thời Quy buông tay Ninh Tây, Ninh Tây không đi theo hấn đi lên phía trước, chỉ là lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của hấn, cũng giữ im lặng, không nói lời nào.

"Ông ta tìm anh không vì việc ly hôn, là vì em."

Mí mắt Ninh Tây khẽ run, đi đến bên mép giường ngồi xuống, hai tay nắm chặt để trên đầu gối, giọng nói bình tĩnh chút dọa người:

"Em có gì để nói, đáng để ông ta cố ý hẹn anh ra ngoài?"

Sau một lát trầm mặc, Thường Thời Quy đi đến mép giường, quỳ một gối xuống trước mặt Ninh Tây, ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt Ninh Tây, Ninh Tây khẽ nghiêng đầu, tránh ánh mắt của Thường Thời Quy.

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy cầm chặt tay Ninh Tây,

"Ở trong lòng em, anh là cái gì? Một người đàn ông không tệ, bạn trai, hoặc là nói là người có thể bên cạnh em cả đời?"

Trong lòng Ninh Tây run lên, cô chưa bao giờ thấy qua Thường Thời Quy thiếu tự tin như thế. Kể từ khi hai người bọn họ quen biết tới nay, Thường Thời Quy đối với cô vĩnh viễn là bao dung, ôn nhu. Hấn chưa bao giờ nổi giận với cô, chỉ cần cô muốn, việc gì hấn cũng sẽ làm vì cô.

Hôm nay là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn trở nên yếu ớt, khổ sở và bị thương, cô mới thấy kính sợ, hắn không phải kim cương cứng rắn, hắn cũng sẽ có lúc khổ sở.

Trong lòng Ninh Tây giống như là bị đâm một dao, làm cho cô đau đến khó có thể chịu đựng. Nhưng là, cô làm sao mà khiến hắn tin tưởng được, cô không phải vì trả thù Trương gia mới dựa vào hắn, không phải vì vậy mới ở bên hắn. Hoàn toàn không phải. Điều này, chỉ sợ nói ra bản thân cô cũng không tin, làm sao lấy được lòng tin của người khác.???

"Thời Quy, "

Ninh Tây rũ đầu xuống, cắn môi nói,

"Thực xin lỗi, em..."

Thường Thời Quy đột nhiên đứng dậy, ngắt lời cô, vội vã nói:

"Anh nhớ tới còn có chút chuyện cần phải làm, em nghỉ ngơi trước đi."

Có mấy lời không thể mở miệng, một khi mở miệng thì không thể cứu vãn.

Ninh Tây nhìn cửa phòng ở trước mặt cô đóng kín, giật mình, đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn xuống, không bao lâu, cô nhìn thấy Thường Thời Quy lên xe đi ra khỏi cổng.

Chương 126

Có lẽ là trước đó đã ngủ quá nhiều, Ninh Tây nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, đến rạng sáng vẫn chưa ngủ. Ngoài cửa sổ ánh trăng xuyên qua màn cửa sổ chiếu vào phòng.

"Tút tut."

Tiếng báo có tin nhắn từ Di động, cô cầm lấy Di động nhìn thoáng qua, người gửi là Thường Thời Quy.

Thời Quy: Ngủ ngon.

Ninh Tây nhẹ nhàng vuốt ve di động cho đến khi màn hình di động tối đi, cô vẫn chưa biết phải trả lời như thế nào.

Thường Thời Quy cầm điện thoại trong tay, chờ thật lâu cũng không thấy có tin nhắn trả lời. Từ trên giường ngồi dậy, cầm lấy áo khoác đầu giường, mở cửa phòng ra, muốn trở về biệt thự.

"Thời Quy?"

Trên hành lang, đèn đột nhiên sáng lên, Thường Thời Quy híp híp mắt, phát hiện mẹ mình đang đứng ở trên hành lang. Hấn nhú nhú mày,

"Mẹ, sao giờ này mẹ còn chưa ngủ?"

"Không phải con cũng không ngủ sao?"

Đào Tuệ Tuyết đi đến trước mặt con trai, thấy con trai còn mặc quần tây áo sơ mi, tay áo một bên xắn lên, một bên buông thõng nhiều nếp nhăn, liền hỏi,

"Con vừa trở về không lâu, lại muốn đi ra ngoài sao?"

"Mẹ..."

Thường Thời Quy không nói là vì lo lắng cho Ninh Tây, nên mới vội vã đi, chỉ sợ mẹ sẽ bất mãn với Ninh Tây. Thường Thời Quy đem áo khoác trong

tay mặc lên người,

"Con có chút việc phải đi, mẹ đi nghỉ trước đi."

Đào Tuệ Tuyết nghe vậy mỉm cười nói:

"Lái xe chú ý an toàn."

Thường Thời Quy gạt đầu, vừa đi được thêm mấy bậc thang, đi động rung lên trong túi quần, vội vàng lấy điện thoại ra, là có tin nhắn.

Tây Tây: Ngủ ngon.

Vẽn vẹo hai chữ thêm một cái dấu chấm tròn, Thường Thời Quy lại chăm chú nhìn thật lâu, cuối cùng bật cười.

Hoá ra không ngủ được không chỉ có hấn, cô cũng không ngủ được.

Đào Tuệ Tuyết thấy con trai bước được mấy bước lại đứng nhìn chằm chằm vào di động, còn cười ngây ngô, thấp giọng ho khan một tiếng:

"Thời Quy, con không phải là muốn ra ngoài sao?"

Thường Thời Quy lắc đầu, trả lời một tin nhắn cho Ninh Tây, sau đó bỏ điện thoại vào túi quần.

"Con không đi nữa, sáng mai con đi cũng được."

Đào Tuệ Tuyết nhìn con trai, thầm nghĩ, đều lớn hết rồi, còn giận dỗi như đôi thiếu niên yêu nhau. Nhưng nhìn kiểu ngốc nghếch này của con trai, bà cũng thấy thú vị, còn trai bà coi như cũng được trải qua cảm giác tình thú.

Thời Quy: Không ngủ được, nhớ em.

Xem cái tin nhắn này, Ninh Tây nhin không được cười cười, cầm điện thoại đi động trong tay dần dần ngủ mất.

Sáng hôm sau, cô bị cuộc gọi liên tục của Trương Thanh Vân đánh thức. Nhận điện thoại đã nghe giọng nói lo lắng của Trương Thanh Vân truyền vào.

"Ninh Tây, có người ở trên web bơi đen em. Có chút phiền phức, Thường tiên sinh có ở bên cạnh em lúc này không?"

Ninh Tây xoay người xuống giường, mở máy vi tính xách tay ra:

"Không có, hiện tại anh ấy không ở đây, có chuyện gì, anh nói em nghe đi."

Mở máy tính xong, cô nhìn thấy tin tức giải trí đứng đầu là hình chụp của cô và một người đàn ông hôn môi, là người cô rất quen, Chu Chính Xuyên.

Tiêu đề tin tức là (Ninh Tây trước khi quen Thường tiên, đã qua lại với rất nhiều bạn trai), cô nhìn trong tin tức không ít ảnh chụp, không chỉ có hình cô và mấy nam nghệ sĩ trong nước có hành động ái muội, mà còn có hình cô và Hoult.

Xem bình luận, bao nhiêu từ ngữ không tốt đẹp đều có.

"Em và siêu sao quốc tế Hoult trong lúc đó..."

Đầu bên kia di động Trương Thanh Vân lấp bắp. Hắn có thể khẳng định, Ninh Tây và Nam nghệ sĩ trong nước tuyệt đối không hề có gì ái muội, càng không có khả năng có cử chỉ thân mật. Nhưng anh ta không xác định là Hoult và cô....

"Ánh ấy và em chỉ là bạn bè bình thường, "

Giọng nói Ninh Tây có chút lạnh xuống,

"Những hình này chỉ là do góc chụp thôi."

Nhưng chỉ bằng những hình này, cũng thu gom hết các loại lời mắng khó nghe, lại có người trào phúng Thường Thời Quy, nói đàn ông có tiền thì có ích lợi gì, yêu một con ngựa hoang, không quản được nó chạy trên thảo nguyên.

Mở blog ra, cũng không thiếu lời mắng chửi, còn có người cố ý vào blog Thường Thời Quy, nói không thể cưới một con đàn bà như cô, không thể để cô bước vào cửa chính Thường gia, như vậy là ném hết mặt mũi của Thường gia.

Những người này sở với bản thân Thường Thời Quy lại quan tâm mặt mũi

Thường gia hơn, đúng là quản nhiều việc..

Ninh Tây không xem nhiều, tắt máy tính.

"Ông chủ, đã xảy ra chuyện."

Thường Thời Quy đang cùng ăn bữa sáng với Đào Tuệ Tuyết, nhận được điện thoại của trợ lý, sau đó lại gửi cho hắn một link tin tức, tin tức giải trí liên quan tới Ninh Tây.

Chương 127

Giống như thể toàn bộ truyền thông đều hẹn nhau, toàn bộ đều viết Ninh Tây thành một cô gái lãng nhãng, Ninh Tây ở bên Thường Thời Quy cũng cũng không phải là yêu, chỉ là trong số những người đàn ông đó thì Thường Thời Quy là người có tiền nhất.

Những hình này hơi mơ hồ, mặc dù rõ nét nhưng lại không chụp rõ hoàn cảnh bốn phía. Còn tất cả các bình luận đều chỉ bới Ninh Tây, bọn họ như thể là người đại diện cho công lý, bất bình thay cho Thường Thời Quy.

Thường Thời Quy chỉ xem lướt qua mấy tấm hình, sau đó gọi điện thoại cho thư kí:

"Tôi mới biết được tin tức mới, xí nghiệp Thường thị có sai phạm về thuế nhà nước, những hạng mục công ty chúng ta hợp tác với họ đều lập tức dừng lại, có một số hạng mục không thể dừng lại được thì mau chóng giải quyết, càng nhanh càng tốt, trước khi điều tra rõ, Thường thị sẽ không hợp tác với Tường thị nữa."

"Được, thưa chủ tịch."

Thư kí nhận được lệnh, sau khi cúp máy lập tức thông báo cho các phòng ban, làm theo mệnh lệnh của cấp trên. Máy trưởng phòng sau khi nhận tin tức cũng không bất ngờ, ngược lại còn có suy nghĩ "cuối cùng ngày này cũng đến."

Từ lúc Đào Mẫn Á và Tường Viễn Bằng ra tòa muốn ly hôn, trong công ty đã bắt đầu có người dự tính khi nào thì Thường thị và Tường thị dừng hợp tác, chờ gần một tháng, cuối cùng cũng đến ngày này.

Lúc Trương Thanh Vân tới chỗ Ninh Tây, Ninh Tây đã thay một bộ quần áo mặc ở nhà, không trang điểm, nhìn có chút tiều tụy.

"Bên phòng quan hệ xã hội sẽ giải quyết chuyện này, em phải bình tĩnh đã, không cần lo lắng."

Trương Thanh Vân đem bữa sáng mua tới để trước mặt Ninh Tây.

" Nếu em có ý kiến gì, có thể nói với anh."

Ninh Tây uống một ngụm sữa đậu nành, giọng nói bình thản:

"Phòng quan hệ xã hội của công ty đã giải quyết chuyện này rồi, còn lại chờ phản ứng của Thời Quy?"

Vẻ mặt Trương Thanh Vân cứng đờ, trên thực tế trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy, nhưng là người đại diện, hắn không thể nói như thế với Ninh Tây. Hắn cười khô một tiếng,

"Sáng nay cũng đã liên lạc với một số nhà báo, họ cũng không hé ra cái gì. Có vài người quan hệ tốt với anh thì có nhắc nhở, nói lần này có thể em đã đắc tội với quý nhân, nên muốn dạy dỗ em một chút."

"Quý nhân?"

Ninh Tây cười lạnh,

"Ồ cái thủ đô này, nhiều quý nhân như vậy, không biết ai lại muốn đối phó với em, không biết là đại nhân vật nào đây."

Trương Thanh Vân néo néo sống mũi, giới giải trí từ trước đến nay đối với nữ nghệ sĩ cực kì hà khắc, quá xinh đẹp thì sẽ coi là bình hoa, quá xấu thì bị cười nhạo, nếu nói đến tình yêu thì bị coi là lợi dụng đối phương.

Hiện tại người muốn đối phó với Ninh Tây chỉ tung ra mấy tấm hình cũng đủ để khiến đại chúng ghét Ninh Tây đến cực điểm.

Trên thực tế, quan trọng nhất không phải là mọi người nghĩ gì về Ninh Tây, mà là thái độ của Thường Thời Quy đối với chuyện này.

Nhưng mà, trên đời này có được người đàn ông nào có thể nhìn được khi bị người ta chế nhạo đội nón xanh. Trương Thanh Vân thực sự không dám tưởng tượng nếu Thường Thời Quy vì mấy tấm hình này mà hoài nghi Ninh Tây thì Ninh Tây lần này, khó mà lấy lại được hình tượng và sự tin tưởng của Thường Thời Quy.

Mấy bức hình như thế này mà báo chí cũng dám đăng tin, suy đoán bừa bãi, chẳng phải cũng vì nghĩ Thường Thời Quy không thể chịu được bạn gái mình và người đàn ông khác có cử chỉ ái muội, chuyện này chắc chắn sẽ

không đứng ra che chở Ninh Tây.

Trương Thanh Vân cắn răng,

"Cho dù mọi người không tin, ít nhất cũng phải ổn định fan hâm mộ."

Vừa nói xong, tiếng gõ cửa vang lên.

Mở cửa ra, không có người. Mà là... toàn hoa hồng.

Trương Thanh Vân nhìn ra bên ngoài bày ra các loại hoa hồng đỏ, hoa hồng trắng, hoa hồng màu cam, lập tức nghĩ đến.... Nhiều hoa thế này, phải tốn bao nhiêu tiền?

Khoan, khoan đã, đây chẳng lẽ là Thường Thời Quy muốn cầu hôn Ninh Tây?

Hắn quay đầu lại nhìn về phía người đang ngồi trong phòng, cố gắng dùng giọng bình tĩnh nói:

"Ninh, Ninh Tây, em mau tới đây xem."

Ninh Tây thấy sắc mặt Trương Thanh Vân hơi lạ, đứng dậy bước ra ngoài, khi nhìn thấy bên ngoài một biển hoa, lập tức sững sốt. Có người nói, dùng hoa tươi tỏ tình hay cầu hôn sẽ có chút tục, nhưng phương pháp này, nếu có tâm chắc chắn cũng sẽ làm đối phương động tâm.

"Ninh tiểu thư, đây là do Thường tiên sinh đặt tặng cho cô, xin cô nhận lấy."

Bỗng nhiên một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang bồi bàn đem một bó hoa hồng trắng tới trước mặt Ninh Tây, Ninh Tây kinh ngạc ôm bó hoa hồng vào trong lòng, mờ mịt đi ra cổng.

Ngoài cửa rải đầy hoa hồng, đầu óc Ninh Tây bây giờ có chút choáng váng. Trương Thanh Vân đứng im ở cửa nhìn bóng lưng của Ninh Tây, suy nghĩ miên man, Thường Thời Quy liệu có biết chuyện trên mạng vào sáng nay không, nếu như không biết, vậy chuyện bây giờ lại càng lúng túng sao.

Trương Thanh Vân nhin không được đem mình đặt vị trí của Thường Thời Quy, nói thí dụ như sáng sớm lo chuẩn bị các loại hoa tươi để cầu hôn, kết quả có người nói cho hắn biết, trên mạng tràn lan hình ảnh bạn gái của hắn

và nhiều người đàn ông khác có ái muội, từ trước đến nay hẳn đều đội nón xanh....

Cái này quả thực...

Chương 128

Nghĩ đến những truyền thông bôi đen Ninh Tây, khiến mọi người chửi mắng Ninh Tây, còn có thể khiến Thường Thời Quy hiểu lầm cô ấy, thậm chí khiến tình cảm của bọn họ tận vỡ, cơn tức giận của Trương Thanh Vân lại bùng lên.

Thực ra chủ tiệm hoa chịu trách nhiệm chuẩn bị hoa hồng cho lần này cũng rất kinh ngạc, nhìn thấy người được tặng hoa là Ninh Tây, thực sự khiếp sợ. Hiện ở trên mạng lan truyền rộng rãi tin tức giải trí về Ninh Tây. Đại đa số mọi người đều nghĩ, Ninh Tây là người "Lẳng lơ ong bướm", mà Thường Thời Quy chính là người đàn ông đội nón xanh đáng thương. Nào biết hiện tại cô gái bị vô số người phỉ nhổ bây giờ lại được Thường Thời Quy dùng phương thức lãng mạn như thế này để cầu hôn, ai mà tưởng tượng nổi.

Cửa chính biệt thự từ từ mở ra, một chiếc xe từ từ lái vào, sau đó ở trước biển hoa dừng lại, Thường Thời Quy xuống xe.

Ninh Tây đứng ở trên bậc thang, nhìn Thường Thời Quy cách chính mình càng ngày càng gần, nhìn không được nắm chặt bó hoa hồng trắng trong tay. Tối ngày hôm qua, hai người tạm biệt nhau trong không khí không vui vẻ gì, sáng sớm hôm nay lại bị người ta hắt nước bẩn. Cô đã nghĩ tới kết cục tệ nhất của hai người, đó là chia tay.

Không nghĩ tới... Hắn lại như thế này, xuất hiện lần nữa ở trước mặt cô.

Cô giống như là bị bác sĩ báo bị bệnh nặng không qua khỏi, sau đó lại được thông báo là xét nghiệm nhầm, cô không bị bệnh, thậm chí còn có được siêu năng lực.

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy đi đến trước mặt Ninh Tây, duỗi tay đem cô ôm vào trong ngực,

"Đề cho em phải chờ lâu."

Bó hoa trong tay Ninh Tây, bị hai người ép ở giữa, tản mát ra mùi hương ngọt ngào, Ninh Tây hít mũi một cái, không nói gì. Đúng ra là hiện tại cô

không biết phải nói gì, đầu óc rối bời, tư duy hỗn loạn.

"Tôi hôm thực sự rất xin lỗi, tâm tình anh không tốt, đã tức giận với em."

Thường Thời Quy hơi buông lỏng Ninh Tây,

"Em tha thứ cho anh được không?"

Ninh Tây trừng mắt nhìn, nhìn về mặt áy náy của Thường Thời Quy, trong lòng ê ẩm, giống như có cái gì đó sắp phun trào.

Trên thực tế, tôi hôm qua vốn Thường Thời Quy không sai. Cả đêm hôm qua Ninh Tây không ngủ được đã suy nghĩ rất nhiều, nếu cô là Thường Thời Quy, có lẽ cô đã tức giận hơn nữa,...

Thường Thời Quy đem cả trái tim đều đưa đến cho cô, mà cô... còn giấu hẩn rất nhiều chuyện.

"Không."

Ninh Tây lắc đầu, đem bó hoa trong tay ném xuống đất, vươn tay ôm chặt cổ Thường Thời Quy.

Đứng trước cửa nhà, Trương Thanh Vân nhìn hai người đang ôm nhau, lùi lại khuất trong cánh cửa, giả vờ như không nghe trộm, không nhìn trộm, không nhiều chuyện, mặc dù cảm thấy bản thân bị nhét một đồng thức ăn của chó vào miệng, nhưng rất yên lòng. Thường Thời Quy đối với Ninh Tây tình cảm sâu đậm như thế, mấy hình ảnh ngồn ngang sáng nay sẽ nhanh chóng được giải quyết thôi.

Người khác không biết, thậm chí Ninh Tây chưa chắc đã biết, nhưng Trương Thanh Vân nhìn ra được, ánh mắt mỗi lần Ninh Tây nhìn Thường Thời Quy đều khác khi nhìn Thường Thời Quy, cái ánh mắt đó bao gồm tình cảm, tín nhiệm, mà khi nhìn những người khác, hoàn toàn không tồn tại.

Nếu như lần này Thường Thời Quy không tin Ninh Tây, đối với Ninh Tây mà nói, không thể nghi ngờ là một sự đả kích.

May mắn Ninh Tây gặp được Thường Thời Quy, may là Thường Thời Quy đã tin tưởng vào Ninh Tây..

Trương Thanh Vân cũng không biết Ninh Tây và Thường Thời Quy tối hôm qua xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ, hai người vẫn ân ân ái ái là tốt lắm rồi.

Ninh Tây nghĩ nếu như Thường Thời Quy nhìn những hình ảnh trên mạng và các bình luận ác ý, có thể sẽ muốn chia tay. Cô đã nghĩ tới tất cả khả năng có thể xảy ra, nhưng không ngờ tới, không phải là trách cứ, không phải nghĩ ngờ, không có truy hỏi, mà là hoa hồng rải đầy mặt đất.

"Tây Tây, đối với anh mà nói, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chuyện anh không thể tiếp nhận được là mất đi em."

Thường Thời Quy một chân quỳ xuống, mở ra một hộp trang sức màu lam, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh:

"Anh muốn che chở cho em, muốn chăm sóc em, muốn khi người ta nhắc tới em, sẽ nói đến Thường phu nhân. Anh muốn làm chồng em, làm người đàn ông phía sau lưng yên lặng ủng hộ em, em có thể cho anh cơ hội này được không?"

Trương Thanh Vân nghe được lời cầu hôn này, lắc đầu nghĩ, không hổ là Thường tiên sinh, chỉ cần câu nói đó thôi cũng khiến bất kể cô gái nào động tâm rồi.

Anh muốn trở thành người đàn ông của em, em có thể cho anh cơ hội hay không?

Thường Thời Quy muốn trở thành người đàn ông của Ninh Tây, mà không phải là Ninh Tây trở thành người phụ nữ của Thường Thời Quy, mặc dù bản chất giống nhau, nhưng mở miệng ra nói thì ý sau rõ ràng lấy được lòng phụ nữ hơn nhĩ. Nhưng dù sao đi nữa, kết quả cũng chỉ có một, đó chính là ngược cầu độc thân như nhau.

Nhưng mà, tình cảm tốt đẹp nhất không phải là anh của em hay em của anh, mà là trong anh có em, trong em có anh, sinh tử gắn bó, mãi mãi không rời.

Chương 129

Ninh Tây nhìn người đàn ông quỳ một chân trước mặt mình, lại nhìn vào chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, cô chợt nhớ tới đêm hôm ấy dưới những ngọn đèn sáng chói, Thường Thời Quy cũng dùng ánh mắt này, ngược lên nhìn cô, chờ câu trả lời của cô.

Thường Thời Quy vẫn luôn bao dung cô, vẫn luôn chờ đợi cô. Khi hắn thích cô, cô không biết. Khi hắn vì cô làm bao nhiêu việc, cô cũng không biết. Mà cô, từ trước đến giờ vẫn chưa làm được điều gì cho hắn.

Tám năm trước, khi đó Thường Thời Quy thấy cô là lúc cô đang rất mập, nhưng như vậy, hắn đã hắn đã thích cô. Cuối cùng quanh đi quẩn lại, cô trong lòng mang cừu hận, mà hắn lại bao dung tất cả.

Lúc trước Ninh Tây đáp ứng làm hắn bạn gái của Thường Thời Quy, cảm thấy hắn rất ngốc, hiện tại cô cảm thấy chính phần ngốc này của hắn, mà cô không thể bỏ xuống được phần tình cảm này.

"Ngốc nghếch."

Ninh Tây cười, đem tay vươn đến trước mặt Thường Thời Quy.

Thường Thời Quy nhìn thấy động tác này của cô, mừng như điên cầm lấy chiếc nhẫn, muốn đeo lên tay cho cô. Nhưng khi chiếc nhẫn chạm vào đầu ngón tay cô, Ninh Tây lại rút tay lại. Thường Thời Quy lập tức luống cuống, căng thẳng nhìn Ninh Tây, nhìn có chút ủy khuất và đáng thương.

Nhìn Thường Thời Quy như thế, Ninh Tây có chút không đành lòng, khẽ dời ánh mắt, sau đó nói:

"Tin tức giải trí buổi sáng hôm nay, anh xem chưa?"

Ninh Tây vừa mới dứt lời, Thường Thời Quy cường thế nắm lấy tay Ninh Tây, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón tay áp út của Ninh Tây.

"Anh thích được nhìn em, được nắm tay em."

Thường Thời Quy nắm chặt tay Ninh Tây,

"Cùng em chung chănh chung gói là anh, cùng em ăn cơm hàng ngày là anh, anh không tin là có người khác hiểu em hơn anh, cũng không có ai yêu em hơn anh."

Chu Chính Xuyên sao, Hoult sao, Bạch Lộ sao, sức chiến đấu không thể so được với hấn, hấn mới là chân ái của Ninh Tây.

"Thật là."

Ninh Tây duỗi tay lau mắt, sau đó sà vào trong lòng Thường Thời Quy .

Đây là người đàn ông cô yêu, là người đàn ông có thể cho cô một vòng ôm ấm áp.

"Thận Ngôn, thời điểm này chúng ta có nên ra đó vỗ tay ủng hộ không?"

Ngoài cửa Triệu Mạnh đang ngồi xỏm nói với Đào Thận Ngôn ở bên cạnh, còn ngáp một cái,

"Vi hôm nay Thường ca cầu hôn, cả đêm không ngủ, bây giờ còn phải ngồi xem người ta ân ân ái, thế giới này đối xử với cậu độc thân quá hà khắc mà."

"Cậu mà còn thiếu bạn gái sao?"

Đào Thận Ngôn cúi đầu nhìn di động, không thèm nhìn tới Triệu Mạnh,

"Thường ca cầu hôn là chuyện quan trọng, có thể nhìn tận mắt mà cậu còn dám bất mãn?" ..

Bên ngoài bao nhiêu người muốn xách giày cho Thường ca còn không có cửa kia kìa.

Triệu Mạnh thấy Đào Cận Ngôn còn đang xem di động, nhin không được kéo tay hấn:

"Này, sau khi về nước, thấy cậu ngày ngày lên blog, có gì thừa vị đâu."

Nghĩ đến trên mạng bây giờ còn có một đồng người mắnh chữi Ninh tử, hấn liền muốn chữi một đám chậm phát triển trí tuệ.

Ninh tử nếu như là người như thế thật, cả đám bọn họ còn có thể cảm tâm tình nguyện gọi một tiếng Ninh tử sao?

"Ừ, rất thú vị."

Tốc độ soạn chữ của Đào Thận Ngôn rất nhanh, ngón tay trên màn hình lướt lướt, sau đó đăng một bài viết kèm hình ảnh.

Thận trọng từ lời nói đến việc làm: Chúc phúc [bắn tim]

Ảnh chụp hoàn mỹ, đem hồng này làm ảnh quảng cáo cũng không tệ.

Hoa hồng tươi đẹp, cô gái xinh đẹp cúi đầu xuống, người đàn ông quỳ một gối ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn nhau, cả thế giới dường như chỉ tồn tại đối phương.

Hình ảnh xinh đẹp như thế, đủ để động lòng tất cả mọi người, có điều.... Cô gái trong hình lại là Ninh Tây???

Không ít người một giây trước còn mắng Ninh Tây, đang hả hê chờ tin tức Ninh Tây và Thường Thời Quy chia tay, nào biết một giây sau, kết quả lại thế này. Nếu bài viết này đó tài khoản blog nào đó phát ra, bọn họ có thể nghĩ đây không phải sự thật, nhưng nhìn xem, chủ tài khoản là "Thận trọng từ lời nói đến việc làm".

Mọi người đều biết, tài khoản "Thận trọng từ lời nói đến việc làm" chính là em họ thân thiết của Thường Thời Quy, tương lai là người thừa kế của Đào gia, là một trong những thiếu gia nhà giàu nổi danh ở thủ đô, vậy thì chắc chắn đây không thể là giả. Scandal sáng nay của Ninh Tây, Thường Thời Quy không thèm để tâm đến, không hoài nghi, không tức giận, còn một lòng cầu hôn với Ninh Tây.

Bước chuyển ngoặt quá nhanh, như là gió lốc, mọi người trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.

Điều khiến nhiều người giật mình nữa là, trong vòng nửa giờ sau, nhiều người bạn chung trong blog của Thường Thời Quy và Ninh Tây đều chia sẻ bài viết và hình ảnh của Đào Thận Ngôn, tỏ thái độ vui vẻ và nói lời chúc phúc, giống như những hình ảnh bôi đen Ninh Tây sáng nay hoàn toàn không tồn tại.

Có người rảnh rỗi tìm hiểu thân phận những người đó, lập tức khiến nhiều người cả kinh, họ đều là mấy vị thiếu gia, tiểu thư nổi danh của thủ đô.

Triệu Mạnh, Bạch Lộ, Tưởng Thành,... tùy tiện chọn lấy một người, cũng khiến người trong giới giải trí và kinh doanh phải nể mặt một tí. Nhưng bây giờ họ đều đồng loạt ra mặt, chúc phúc cho tình yêu của Thường Thời Quy và Ninh Tây.

Như vậy rõ ràng, Ninh Tây ở trong giới thượng lưu hết sức được chào đón, thậm chí còn chuẩn bị gia nhập vào đội quân người giàu ở thủ đô này.

Chương 130

Mặc kệ bị bôi đen, mặc kệ người ta mắng, bạn trai không nghe, không để ý. Bạn trai không chỉ coi như không thấy không biết đến scandal ngay vào sáng nay, mà còn cầu hôn lãng mạn như thế, đây không phải chỉ có yêu, mà còn là sự tín nhiệm tuyệt đối.

Trong vòng nửa canh giờ sau khi tin tức Thường Thời Quy cầu hôn Ninh Tây truyền ra thì đã leo lên đầu đề tất cả các trang báo mạng. Rất nhiều trang web đã lặng lẽ huỷ bỏ các bài viết về scandal sáng nay của Ninh Tây, sau đó nữa là đăng tải các bài viết khen ngợi đủ điều về Ninh Tây. Thực sự là.... Trờ mặt nhanh như gió.

Ví như khen (phần son tam sinh), khen Ninh Tây chụp hình trang bìa tạp chí có khí chất lại xinh đẹp, rồi là Ninh Tây ra phố cũng xinh đẹp hết sức, chỉ kém không khác hô nó, "chúng tôi yêu Ninh Tây một vạn năm đều không thay đổi", mà dường như quên rằng một giờ trước bọn họ còn ra sức hắt nước bẩn lên Ninh Tây.

Trên thực tế, nhiều ông chủ trang web biết được Thường Thời Quy cầu hôn Ninh Tây, đã bắt đầu hối hận vì một món lợi nhỏ trước mắt mà đi bôi đen Ninh Tây. Bọn họ dám làm thế đơn giản là cảm thấy Ninh Tây và Thường Thời Quy lần này không có kết quả. Theo lý thuyết, với thân phận của Thường Thời Quy, sai có thể chấp nhận bạn gái mình cảm sùng, chắc chắn là phần nộ, nhưng sao lại ngược lại, còn cầu hôn cô ấy chứ.

Trong lòng bọn họ mặc dù không suy nghĩ cẩn thận, nhưng động tác cũng rất nhanh, một bên yêu cầu gỡ hết bài báo sáng nay, một bên liên lạc với công ty giải trí Cửu Cát.

Xin lỗi, nhất định phải xin lỗi. Hiện tại nói xin lỗi vẫn còn kịp, chờ Thường Thời Quy và Ninh Tây quay lại truy cứu chuyện này, chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt gì.

Tưởng Viễn Bằng như thế nào cũng không nghĩ tới, chuyện sẽ phát triển theo hướng như thế này. Rất nhiều công ty hợp tác với công ty của ông ta sáng nay ào ào gọi điện thoại cho ông ta, nói muốn kết thúc hợp tác, và có người cũng thẳng thừng nhắc nhở ông ta, đừng đối nghịch với Thường Thời Quy. Ông ta vô cùng tức giận, cúp điện thoại, vút xuống bàn làm việc, thuận

tay hát hết giấy tờ trên bàn.

"Anh, anh làm sao thế?"

Tướng Hồng Khải đẩy cửa thư phòng ra, thấy trong thư phòng lộn xộn, hơi rụt đầu, hỏi,

"Anh đừng xúc động quá."

"Sao lại tới đây?"

Tướng Viễn Bằng để ly trà trong tay xuống, miễn cưỡng nén tức giận trên mặt:

"Có chuyện gì?"

"Cũng không có gì lớn, "

Tướng Hồng Khải cười khan đi vào phòng, tránh giẫm lên giấy tờ trên mặt đất, xoa tay nói,

"Anh, tin tức sáng nay về Ninh Tây là anh thuê người tung ra hả?"

Tướng Viễn Bằng nhìn hẩn một cái, không nói gì.

Sớm đã thành thói quen nhìn thái độ của anh trai như thế, Tướng Hồng Khải cũng không thèm để ý, mở miệng nói tiếp...

"Anh làm như vậy không hay lắm, anh là chưa thấy thái độ Thường Thời Quy đối với cô bạn gái nhỏ kia. Anh tìm người bôi đen cô ta, đây không phải là gây thù với Thường Thời Quy sao?"

"Một thằng đàn ông, lại bị một con đàn bà mê hoặc như thế, "

Tướng Viễn Bằng cười lạnh một tiếng,

"Dù hôm nay anh không làm như vậy, thì cô ta bên cạnh Thường Thời Quy, hẩn sớm muộn gì cũng đối phó với chúng ta."

"Sao anh nói vậy?"

Nhìn cái kiêu ngu ngốc mờ mịt của Tưởng Hồng Khải, trên trán Tưởng Viễn Bằng nổi gân xanh:

"Mày cho rằng Ninh Tây vì sao lại làm bạn gái của Thường Thời Quy? Cô ta là vì trả thù mày! Trả thù Tưởng gia chúng ta!"

Bị đại ca mắng thẳng vào mặt, Tưởng Hồng Khải sững sờ mấy giây mới nói:

"Không đúng, bọn họ ở cùng một chỗ, không phải là Thường Thời Quy chủ động theo đuổi sao?"

Huống chi, hần nghe nói, đứa con trai ngoan của anh trai cũng đăng blog chúc phúc cho Ninh Tây và Thường Thời Quy kia kìa.

"ANh nghĩ nhiều rồi đây, Thường Thời Quy đâu có gốc như thế..."

Giọng Tưởng Hồng Khải càng lúc càng nhỏ dần đi, bởi vì thấy ánh mắt sát ý của anh trai, nên im bật. Hần rụt cổ một cái, nửa ngày sau mới nở lên dững khí hỏi:

"VẬy anh nói xem, chúng ta làm gì bây giờ?"

Tưởng Viễn Bằng hí hí mắt, ánh mắt phức tạp nhìn Tưởng Hồng Khải, không nói gì.

"Cây lười ười" là một tài khoản khá nổi danh, chủ tài khoản là một người... từ nhỏ đã đặc biệt ghét những người có thành tích tốt, những người đó, ngoài đọc sách ra thì đâu biết cái gì> Vốn hần là kẻ nghèo rớt mòng tơi, kể từ khi tài khoản blog nổi lên một chút, thì cuộc sống mới tốt hơn một chút. Điều này cũng khiến hần vô cùng đắc ý, mặc dù từ nhỏ hần đã trốn học đánh nhau hút thuốc uống rượu, lớn lên cũng không có gì đặc biệt, nhưng bây giờ so với đại đa số người phá phách trong lớp trước kia thì tốt hơn nhiều. Nhất là khi hần tài khoản blog của hần càng ngày càng có nhiều người theo dõi thì không ít công ty giải trí nhờ hần viết bài quảng cáo cho nghệ sĩ công ty họ hoặc bôi đen nghệ sĩ công ty đối thủ.

Ví dụ như cái nữ nghệ sĩ công ty, hần không vừa mắt cô này từ lâu rồi. Lúc trước khi cô ta chưa nổi tiếng, hần đã có ý theo dõi tài khoản blog của cô ta, ai ngờ cô ta lại không thèm theo dõi lại hần, từ đó về sau, trong lòng bắt đầu không ưa Ninh Tây.

Về sau Ninh Tây càng ngày càng nổi, không chỉ được diễn trong nhiều bộ phim điện ảnh, còn nhận được giải nữ phụ xuất sắc nhất của giải thưởng Phi Vũ, rồi có một người bạn trai mà vô số cô gái mơ cũng không dám mơ tới, ông trời thiên vị cho cô ta sao? Sao tất cả mọi may mắn cô ta đều chiếm hết?

Mặc dù hẳn không thích Ninh Tây, nhưng lại không dám bôi đen cô, bởi vì hẳn nghe những người khác nói, cô nghệ sĩ này giống như tà môn, những người nói xấu cô ta đều không có kết quả gì tốt đẹp. Ví dụ như mấy tài khoản trước kia giúp Chu Mạt Ly nói xấu cô ta, hiện tại không ai tìm đến nhờ quảng cáo nữa.

Hắn nhìn thật lâu, lần này cuối cùng cũng có cơ hội, tất cả đều dồn lại hết nước bản Ninh Tây, hẳn cũng không thể chậm tay, chỉ trong vòng một đêm đã viết rất nhiều bài viết mắng mỏ Ninh Tây.

Sống cũng không ít, kiếm tiền bằng cách viết bài lên blog cũng không phải ngày một ngày hai, trong lòng hẳn biết, cái này chắc chắn có đại nhân vật nào đó muốn xử lý Ninh Tây, nếu không, cũng không mạnh tay đến vậy.

Cả đêm viết gần mười bài viết liên quan đến scandal của Ninh Tây xong, "cây lười ươi" thỏa mãn đi ngủ, ai ngờ mới ngủ được hai tiếng, dậy mở máy tính ra thì chiều gió đã thay đổi.

Thường Thời Quy cầu hôn Ninh Tây?

Các tiểu thư, thiếu gia nhà giàu trong thủ đô đều chúc phúc?

Có người đứng ra chứng minh, hình ảnh Ninh Tây thân mật với đàn ông chỉ là quay phim hoặc đi cùng tập thể mà thôi.

Có người bình luận hỏi hẳn, sao đến giờ vẫn chưa gỡ mấy bài viết bôi đen Ninh Tây, coi chừng Thường Thời Quy và Ninh Tây sẽ truy cứu chuyện này đến cùng.

Cây lười ươi căn bản không quan tâm, nhưng khi hẳn phát hiện trong tin nhắn có một phong thư kiện cáo của một văn phòng luật sư, hẳn biết, lần này hẳn chết chắc rồi.

Chương 131

Ngón tay Ninh Tây trắng nõn dài nhỏ, chiếc nhẫn kim cương đeo ngón tay cô, vô cùng rực rỡ.

Trương Thanh Vân vụng trộm liếc mắt chiếc nhẫn khiến người ta lóa mắt kia, nghĩ, gom tất cả tài sản của hắn cũng không mua nổi. á.

Triệu Mạnh và Đào Thận Ngôn chỉ đạo mấy nhân viên của cửa hàng hoa đem toàn bộ hoa hồng vào trong nhà, sau đó cười hì hì đi phòng khách. Đào Thận Ngôn chạy trước mặt Ninh Tây:

"Đa tạ Ninh tỷ đã đồng ý tiếp nhận một người không hiểu phong tình như Thường ca."

"Đúng vậy, đúng vậy, " Triệu Mạnh gật đầu nói, "Ủy khuất chị rồi."

Bị hai người chọc cho bật cười, Ninh Tây đứng dậy đem một bó hoa hồng màu lam cắm vào bình hoa:

"Nếu hai người đã có lời, tôi sẽ nể mặt, không chê anh ấy."

"Vậy chúng em yên tâm, "

Đào Thận Ngôn vẽ mặt cười xấu xa lấy điện thoại di động ra,

"Hiện tại toàn bộ thế giới đều biết chị và Thường ca sẽ kết hôn, hai người định bao giờ thì tổ chức, bọn em còn chuẩn bị hít không khí vui vẻ nữa."

Ninh Tây không nghĩ tới Đào Thận Ngôn lại đem chuyện này đăng lên blog, nhìn Thường Thời Quy ý cười đầy mặt, liền đoán được bọn họ đã thương lượng trước,, vì vậy giờ lên tay, lộ ra chiếc nhẫn xinh đẹp,

"Nhẫn cũng đã đeo rồi, hôn lễ..."

Ninh Tây hé miệng cười cười, nhìn qua Thường Thời Quy không nói lời nào.

Đối với rất nhiều người mà nói, hôn lễ là buổi lễ long trọng chỉ có một lần trong đời, cho nên luôn coi trọng, thậm chí vay nợ cũng phải chuẩn bị một

hôn lễ thật đẹp, thật long trọng, thật rục rờ.

Đối với Thường Thời Quy mà nói, hôm nay sẽ trở thành cái ngày mà cả đời hắn cũng sẽ không quên, người con gái hắn yêu cuối cùng cũng đã đồng ý kết hôn, cùng chung sống cả đời, là quà tặng quý giá nhất mà ông trời ban tặng. Vậy nên vào thời khắc này, cả người hắn vẫn đang lâng lâng như trên mây, mấy người kia đem hắn ra nói giỡn cũng chỉ cười cười không nói gì.

Đào Thận Ngôn sau khi giễu cợt một lúc, cũng không thể mặt dày làm bóng đèn mãi được, hết sức thúc thời rời đi, đem không gian để lại cho đôi uyên ương.

Trương Thanh Vân cũng đi theo Đào Thận Ngôn, Triệu Mạnh cùng rời đi. Đi ra cửa chính, bên ngoài hoa hồng vẫn chưa dọn xong, có nhân viên làm việc còn quét cánh hoa trên mặt đất. Đào Thận Ngôn đang đi phía trước đột nhiên quay đầu lại, giống như cười mà không cười nói:

"Chuyện trên mạng sáng nay, chúng tôi cũng biết hết rồi."

Trương Thanh Vân thở phào nhẹ nhõm, xem ra Thường Thời Quy thực sự không để ý mấy thứ ngổn ngang trên mạng sáng nay.

"Nghe nói công ty giải trí Cửu Cát cũng không phải nhỏ, còn có cổ phần đầu tư của Thường ca, nhưng phòng quan hệ xã hội làm việc hơi chậm chạp quá,"

Đào Thận Ngôn nói cực kỳ tùy ý,

"Lần sau nếu còn có chuyện như vậy, phản ứng phải nhanh nhanh chóng một chút."

Nghe nói như thế, Trương Thanh Vân tự hiểu đây là một lời cảnh cáo, cười khổ một tiếng, gật đầu nói:

" Công ty về sau sẽ lập một tổ quan hệ xã hội riêng cho Ninh Tây, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này một lần nữa."

Đào Thận Ngôn gật đầu cười, không nói gì thêm.

Trương Thanh Vân ngồi lên xe của mình, mở máy di động, tiếng chuông thông báo có tin nhắn kêu réo rất không ngừng.

Gọi một cuộc điện thoại cho giám đốc, nói cho hắn biết Thường Thời Quy đã cầu hôn Ninh Tây, scandal trên mạng sáng nay Thường Thời Quy hoàn toàn không tin, sau đó không thèm đọc mấy tin nhắn gửi đến mà đem xóa sạch.

"Bọn họ đi hết rồi."

Ninh Tây đứng trước cửa sổ, nhìn nhân viên cửa hàng hoa cũng đều đi hết, xoay người đến ngồi bên cạnh Thường Thời Quy, cầm lấy ly cà phê trên bàn uống một ngụm,

"Sau khi về nước, gặp được anh là nằm ngoài kế hoạch của em."

Có một số việc, có mấy lời, đến bây giờ nhất định phải nói, cô không muốn có chuyện giống như tôi qua lặp lại một lần nữa.

"Kí hợp đồng với công ty giải trí Cửu Cát, về nước làm nghệ sĩ, nổi tiếng ở trong nước đều là kế hoạch mà em tỉ mỉ lên kế hoạch."

Ninh Tây nói đến đây, bật cười,

"Mấy người bạn học thời cao trung đều cho em về nước là để báo thù cho bọn họ, nhưng thực ra đó không phải là toàn bộ nguyên nhân. Nếu như chỉ để đối phó với họ, em căn bản không cần phải phí nhiều sức như thế."

"Thật sự người hại chết ba em là Tưởng Hồng Khải, ông ta uống rượu say, lại chạy quá tốc độ, năm đó mẹ em đã nghi ngờ như thế, nhưng cuối cùng mẹ em lại chết đi không minh bạch, còn bị chẩn đoán là vì bệnh trầm cảm. Ai làm hồ sơ xét nghiệm chẩn đoán bệnh của mẹ em?! Buồn cười nhất là người đó lại chính là chú hai của em.

Ninh Tây hung hăng siết chặt ly cà phê trên tay.

"Vì không để người thân họ hàng nghi ngờ, em làm như không biết gì cả. Hai năm sau, em tìm được cơ hội về nước báo án, nhưng mà không có chứng cứ, cảnh sát không thể lập án."

"Đoạn thời gian đó, em cả đêm ngủ không yên, chỉ cần nhắm mắt lại, có thể mơ tới hình ảnh ba mẹ chết thảm. Về sau anh quan tâm em nhiều, em kỳ thật đã động tâm. Nhưng mà Thường gia và Tưởng gia là quan hệ thân thích, em

không muốn làm cho anh khó xử, càng không muốn sau khi mọi chuyện lộ ra, khiến anh nghĩ rằng em vì muốn báo thù mới tiếp cận anh."

"Tình yêu tốt đẹp, nhưng lại quá yếu ớt."

Ninh Tây khẽ cười một tiếng,

"Em không muốn tồn tại trong trí nhớ của anh trở thành một người tâm cơ thâm trầm, vì báo thù mà không từ thủ đoạn nào."

Ninh Tây nói một câu, lòng Thường Thời Quy lại đau nhói một lần, nghe Ninh Tây nói đến câu đó, không cách nào bình tĩnh nghe tiếp:

"Không, Tây Tây, em rất tốt."

Ánh mắt Thường Thời Quy hết sức chân thành, tha thiết, Ninh Tây biết rõ hẳn không hề nói dối.

"Anh biết vì sao em lại đồng ý lời cầu hôn của anh không?"

Ninh Tây cười, duỗi tay nhéo vành tai Thường Thời Quy..

"Bởi vì em biết, trong mắt anh em vĩnh viễn là rất tốt."

Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, câu này hoàn toàn không sai. Một người cảm thấy bạn tốt đẹp, không nhất định là người đó yêu bạn, nhưng nếu người đó thấy bạn có điểm không tốt, vậy khẳng định người đó không hề yêu bạn.

Chương 132

"Phu nhân, "

Lão quản gia của Thường gia đưa máy tính bảng đến cho Đào Tuệ Tuyết, trên màn hình máy tính bảng là hình chụp Thường Thời Quy cầu hôn Ninh Tây,

"Thiếu gia cầu hôn thành công."

Đào Tuệ Tuyết đeo mắt kính lên, cầm lấy máy tính bảng nhìn mấy lần, gật đầu nói:

"Trước còn lo lắng nó không biết lãng mạn, còn sợ cầu hôn không thành, bây giờ nhìn lại, coi như cũng hưởng được một chút kỹ năng của ba nó, chí ít cũng phải biết khi theo đuổi phụ nữ, nhất định đã mặt phải dày."

Quản gia cúi đầu cười, không tiếp lời.

"Đào mắt một cái, con trai đã muốn kết hôn rồi."

Đào Tuệ Tuyết sờ khóe mắt, chỗ đó đã có nhiều nếp nhăn. Bà thở dài, thời gian thật sự là trôi qua quá nhanh, có đôi khi bà mơ mình vẫn chỉ là một thiếu nữ, tỉnh lại hoá ra chỉ là mơ. Bà tùy tiện lướt xuống lại vô tình thấy được mấy hình ảnh Ninh Tây và mấy người đàn ông khác đang ôm ấp hoặc là hôn môi.

Đào Tuệ Tuyết nhíu mày, lập tức chú ý tin tức này, giọng nhàn nhạt,

"Hiện tại báo chí viết bài đúng là không có trách nhiệm."

Đào Tuệ Tuyết khi còn trẻ có thời gian thích chụp ảnh, bà nhìn mấy ảnh chụp này đã biết chỉ là lợi dụng góc chụp khiến nhìn như hai người đang ở sát cạnh nhau mà thôi.

"Chuẩn bị xe, tôi muốn ra ngoài uống trà với mấy bà bạn."

Con dâu tương lai nhà mình, sao có thể để để bên truyền thông bắt nạt được.

Buổi sáng sớm hôm đó, có phóng viên ngồi xỏm trước cửa chính Thường gia muốn phỏng vấn Đào Tuệ Tuyết, hỏi cái nhìn của bà về con dâu tương lai Ninh Tây. Nên biết, đại đa số nữ diễn viên sau khi gả vào nhà giàu đa số đều không được lòng của mẹ chồng, hiện tại Ninh Tây lại vừa có scandal như thế, tình gả vào nhà giàu có sau, cũng không quá quan tâm thụ bà bà chào đón, hiện tại Ninh Tây gây ra scandal như thế, chắc chắn càng không hài lòng về đứa con dâu này đâu.

Nhưng không ngờ Đào Tuệ Tuyết trước ống kính phóng viên lại khen ngợi Ninh Tây không dứt miệng.

"Thường phu nhân, nghe nói Thường tiên sinh đã cầu hôn nữ diễn viên Ninh Tây, xin hỏi bà nghĩ thế nào về việc này."

"Chuyện hai đứa trẻ bọn nó ở bên nhau tôi đã biết từ sớm, điều tôi không ngờ là Thời Quy đến bây giờ mới cầu hôn Ninh Tây."

Phóng viên:???

"Vậy bà hài lòng với cô con dâu tương lai này sao? Khi cô ấy vào làm dâu thì liệu bà có đồng ý để cô ấy tiếp tục nghề diễn nữa hay không?"

"Hài lòng, rất hài lòng, từ lúc con bé làm bạn với Thời Quy tôi đã cảm thấy cô gái này rất xinh đẹp, trong phim xinh đẹp không nói, trong chương trình truyền hình cũng rất đẹp, nói năng cũng lễ độ, khi đó tôi đã nghĩ nếu Thời Quy tìm được một cô bạn gái giống như vậy thì tốt rồi. Hiện tại coi như ao ước thành sự thật, tôi còn bất mãn cái gì. Còn sự nghiệp diễn viên của Ninh Tây, tôi ủng hộ quyết định của con bé, chúng tôi là phụ nữ nhưng cũng không nhất định phải ở nhà giúp chồng dạy con. Làm việc mình thích và có sự nghiệp riêng, như vậy cuộc sống mới có giá trị."

Phóng viên:...

Ninh Tây có phải quá may mắn rồi không, không những có được người đàn ông tốt, còn gặp được bà mẹ chồng như thế này, chuyện tốt đẹp gì cô ấy cũng chiếm mất, người khác biết phải sống thế nào???

Sau khi Thường Thời Quy cầu hôn Ninh Tây, scandal của Ninh Tây trong vòng một ngày đều biến mất không thấy tăm hơi.

Đoàn làm phim (tình thương của cha như núi) sau khi biết cái tin tức này,

vẫn còn lo lắng Ninh Tây sẽ không tham gia quay phim nữa, nhưng đúng là bọn họ lo bò trắng răng, Ninh Tây không chỉ trình diễn ở trường quay đúng hẹn, lúc quay phim cũng không hề tự cao tự đại, có thể diễn được tuyệt đối không dùng đến diễn viên thế thân, chấp nhận chịu đựng cực khổ, điều này khiến đạo diễn hiểu vì sao nhiều đạo diễn khác đều khen ngợi Ninh Tây nhiều đến vậy.

Kiểu diễn viên có danh tiếng lại diễn xuất tốt, lại không kén cá chọn canh, không gây khó dễ cho đoàn làm phim, như vậy đạo diễn nào chẳng thích?

Trương Ích Dân là diễn viên chính trong phim, là diễn viên lâu năm, cũng rất nghiêm khắc với diễn viên đóng chung, những diễn viên trẻ tuổi mới vào nghề đóng chung với ông đều có áp lực lớn, trong lòng cũng nảy sinh ám ức, nhưng không dám nói ra.

Ngược lại Ninh Tây đối với Trương Ích Dân lại không có áp lực lớn lắm, cô không ngại khi Trương Ích Dân lăn qua lăn lại, thỉnh thoảng sẽ chủ động hỏi Trương Ích Dân một số chi tiết trong phim.

Đến tuổi này của Trương Ích Dân cũng không phải sợ người khác diễn tốt hơn ông, tạo uy hiếp đối với vị trí trong nghề của ông nữa cho nên khi Ninh Tây tìm đến hỏi sẽ nghiêm túc chỉ cho cô. Thường xuyên qua lại, giữa hai người lại giống như thầy trò. Có đôi khi Ninh Tây không có mặt quay phim, đạo diễn lại hỏi giỡn Trương Ích Dân " học trò của ông hôm nay không đến quay phim, chắc là bạn đi hẹn hò với vị hôn phu rồi nhỉ?"

Trương Ích Dân không hề tức giận, ngược lại vui tươi hơn hờ cười, hiển nhiên thể hiện rất vừa lòng với bốn chữ "học trò của ông".

Các diễn viên khác thấy mối quan hệ tốt giữa Trương Ích Dân và Ninh Tây, cũng không biết trong lòng mình có tư vị gì. Trương Ích Dân tính tình nghiêm khắc, rất nhiều người đều tránh tiếp xúc với ông ấy, chỉ sợ nói cái gì sai lại bị mắng, nhưng Ninh Tây hết lần này tới lần khác lại chủ động tìm Chu Ích Dân học tập.

Khó trách Ninh Tây đóng bất kì bộ phim nào, hợp tác với bất kì một đạo diễn nào thì đạo diễn đó cũng khen cô không dứt miệng. Cô ấy có một hôn phu lợi hại, công ty đại diện lớn, có bạn bè là siêu sao quốc tế, có nhiều bộ phim ăn khách, nhưng không bao giờ ngừng học hỏi, còn có thể chịu được cực khổ khi quay phim.

Bọn họ lấy cái gì so với cô?

Ninh Tây bây giờ lại không thể quan tâm được mấy diễn viên trẻ tuổi trong đoàn làm phim đang có ý kiến gì với cô, bởi vì hiện tại cô đang bận lo lắng một chuyện khác quan trọng hơn.

Ngày mai, phải đi gặp mẹ của Thường Thời Quy, mẹ chồng tương lai của cô.

Chương 133

"Thời Quy, bình thường đi hay mặc đồ như thế nào?"

Ninh Tây tìm quần áo trong tủ, màu nhạt quá thì thiếu sức sống, sẫm màu nhìn sẽ u ám, màu sáng thì lại điểm lệ quá, Ninh Tây tìm tới tìm lui vẫn chưa tìm được bộ nào phù hợp.

"Anh chọn cho em một bộ xem. "

"Đừng lo lắng, mẹ anh rất thích em, em mặc trang phục như thế nào bà ấy cũng đã nhìn thấy trên tivi rồi."

Thường Thời Quy đứng đằng sau ôm eo Ninh Tây, nhẹ giọng cười nói,

"Không cần khẩn trương, còn có ảnh giúp em."

"Em không khẩn trương, "

Ninh Tây đánh nhẹ vào tay Thường Thời Quy,

"Chỉ là không quen thôi."

"Ừ, anh biết, Tây Tây cái gì cũng không sợ."

Bị đánh một cái nhưng Thường Thời Quy lại cười càng tươi, còn tiếp lời trêu đùa Ninh Tây, sau đó nhân cơ hội hôn trộm một cái trên mặt cô.

Ninh Tây không để ý đến Thường Thời Quy nữa, cuối cùng chọn một bộ sườn xám và khoác thêm áo choàng, vuốt vuốt tóc, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, cười khẽ.

Trước kia lúc xem phim truyền hình, nhìn hai người nam nữ trẻ trung chuẩn bị đi gặp đối phương sẽ căng thẳng, Ninh Tây không thực sự không hiểu, tình cảm là chuyện của hai người, việc gì phải bận tâm cái nhìn của người khác. Đến bây giờ cô mới hiểu, bây giờ cô cũng đang căng thẳng đây.

Đến gặp mẹ của Thường Thời Quy không thể trang điểm quá đậm, nhưng không trang điểm thì có chút tùy ý, vậy nên cô chỉ trang điểm nhẹ, mang

thêm vài đồ trang sức nhỏ nhắn trang nhã.

Chờ Ninh Tây trang điểm xong, Thường Thời Quy cảm thấy Ninh Tây hôm nay hơi khác mọi ngày, nhưng khác chỗ nào chứ... Ừm... Trông có vẻ xinh đẹp và dịu dàng hơn.

Đàn ông không hiểu trang điểm thần kỳ chỗ nào, nên họ càng không hiểu được thay đổi kiểu trang điểm sẽ thay đổi luôn cả khí chất.

Đem quà tặng để hết lên xe, Ninh Tây chỉnh lại áo choàng rồi ngồi vào xe. Xe chậm rãi chạy đi, tâm tình cô cũng bình tĩnh trở lại. Tình cảm đã đến được bước này, nếu còn lo nghĩ nữa thì tự rước phiền toái thôi.

Thường Thời Quy im lặng nắm lấy tay Ninh Tây suốt đường đi.

"Tôi bảo nhà bếp chuẩn bị cơm, đã làm xong chưa?"

Đào Tuệ Tuyết ngồi ở phòng khách xem tạp chí, nhưng ngồi hơn nửa ngày tạp chí trong tay cũng chưa lật qua trang, thỉnh thoảng lại hỏi quản gia nhà bếp chuẩn bị đồ ăn xong chưa.

"Bà yên tâm, đã làm xong hết rồi, chỉ chờ thiếu gia và cô Ninh thôi là có thể ăn cơm được rồi."

Quản gia cười tủm tỉm trả lời, hỏi thêm:

"Bà có muốn ăn chút điểm tâm hay trái cây trước không?"

Đào Tuệ Tuyết lắc đầu, cúi đầu nhìn quần áo trên người, hôm nay gặp mặt Ninh Tây, để không khiến cô con dâu cảm thấy khó gằn bà đã phải chọn lựa rất kỹ, không biết có hợp với thẩm mỹ của con dâu không.

Đợi nửa canh giờ sau Đào Tuệ Tuyết nghe bên ngoài truyền đến tiếng xe tới, cố gắng điều chỉnh nụ cười hoà ái một chút mới đi ra cửa chính đón người.

Xe hơi màu đen chậm rãi lái vào một cổng lớn chạm trở rất đẹp, Ninh Tây phóng tầm mắt nhìn qua cửa xe thấy hai bên đường đều là cây xanh, chạy hơn hai phút sau xe mới từ từ dừng lại. Ninh Tây xuống xe mới phát hiện ngoài biệt thự phía trước thì phía sau còn có hai tòa nhà cao phía sau.

"Cẩn thận, phía trước là bậc thang."

Thường Thời Quy dắt tay Ninh Tây, bước lên bậc thang hai bước.

Ninh Tây thu hồi ánh mắt đi theo Thường Thời Quy, mới vừa bước được ba bước thì thấy một người phụ nữ từ bên trong cửa đi ra. Trong lòng cô nhảy dựng lên, trong vô thức siết chặt tay Thường Thời Quy,

"Con chào dì."

"Nào, mau vào nhà đi, "

Đào Tuệ Tuyết cười ôn nhu, nhìn phía sau thấy hai cận vệ xách theo túi lớn túi nhỏ, vừa cười vừa nói:

"Mua nhiều đồ như thế làm gì, về nhà mình không cần khách khí như thế."

Ninh Tây đi theo Đào Tuệ Tuyết vào nhà, ngay lập tức có người giúp việc bê đồ uống và hoa quả tươi lên, Ninh Tây nói một tiếng cảm ơn với cô giúp việc, nhìn Đào Tuệ Tuyết cười cười, cầm ly đồ uống uống một ngụm, là đồ uống mà cô thường ngày hay uống.

"Dì muốn gặp con từ lâu, nhưng lại sợ con bận rộn công việc, lại chiếm dụng thời gian hai đứa ở bên nhau, nên đành chờ Thường Thời Quy chủ động đem con tới đây. "

Đào Tuệ Tuyết thấy Ninh Tây còn chưa buông lỏng, nhân tiện nói,

"Sau này con cứ coi đây là nhà mình, đừng làm như người xa lạ. Trong nhà còn có mấy người chúng ta, không cần để ý đến quý củ, bình thường con sinh hoạt như thế nào thì đến đây cứ như vậy."

"Con cảm ơn dì."

Số với tưởng tượng của cô, Đào Tuệ Tuyết còn hiền hoà hơn nhiều, một chút lo lắng cuối cùng cũng tan ra, Ninh Tây nghiêng đầu nhìn Thường Thời Quy, có một người mẹ như vậy chắc hẳn sống cũng rất thoải mái.

Ánh mắt của Thường Thời Quy chạm phải ánh mắt của Ninh Tây, Thường Thời Quy trừng mắt nhìn có ý nói đã bảo mẹ anh là người dễ gần, em còn lo lắng nhiều?

Ninh Tây nhíu mày, vụng trộm nhéo đầu ngón tay Thường Thời Quy, lại bị Thường Thời Quy nắm chặt tay. Ninh Tây ngẩng đầu lên nhìn Đào Tuệ Tuyết, gò má bắt đầu ửng hồng.

Đào Tuệ Tuyết không phải là không thấy, chỉ là làm như "Cái gì mẹ cũng không nhìn thấy". Cầm ly trà lên giả vờ đang uống trà, thực chất là để che dấu nụ cười tủm tỉm trên môi.

Chương 134

Ngồi nói chuyện trong mấy chục phút nhưng Đào Tuệ Tuyết đã có thể nhìn ra cử chỉ và lời nói của Ninh Tây rất phải phép, mặc kệ bà nói về vấn đề gì, Ninh Tây cũng có thể tiếp chuyện được với bà, có thể thấy Ninh Tây cũng là người có học thức, có hiểu biết.

Nhưng chợt nghĩ tới những chuyện Ninh Tây phải trải qua, Đào Tuệ Tuyết lại thấy đau lòng vì vậy đối với Ninh Tây lại càng thân thiết.

Hai người bọn họ càng nói càng thân, Thường Thời Quy trở thành nhân vật phụ, nếu người ngoài không biết có khi còn tưởng Thường Thời Quy là người ngoài.

Đến giờ ăn cơm trưa, mặc dù Đào Tuệ Tuyết nói chuyện với Ninh Tây vẫn chưa thỏa mãn nhưng vẫn phải bảo người giúp việc dọn cơm.

"Phu nhân, bà Mẫn Á tới chơi ạ."

Quản gia âm thầm thở dài một hơi trong lòng, bà Mẫn Á trước kia kết hôn với Tưởng Viễn Bằng đúng là đi mất mù mà.

"Tôi biết rồi."

Đào Tuệ Tuyết gạt đầu, đuôi lông mày khẽ nhíu, bà không nghĩ Mẫn Á hôm nay sẽ đến đây, không biết thêm một người thì Ninh Tây có ngại không.

Ninh Tây và Thường Thời Quy đi rửa tay xong, thấy trong phòng ăn thêm một người, Ninh Tây đầu tiên là sững sờ, lập tức hướng đôi phương cười cười.

"Đây là em gái của dì, còn gọi dì hai là được, Mẫn Á, đây là hôn thê của Thời Quy, tên là Ninh Tây."

"Còn chào dì Hai."

Ninh Tây chủ động chào Đào Mẫn Á trước.

"Chào con, "

Đào Mẫn Á cũng không ngờ rằng hôm nay ở Thường gia sẽ gặp bạn gái của Thường Thời Quy, mặc dù lúng túng nhưng cũng nhìn về đối phương cười một tiếng. Trước đây vì Tưởng Vân thích Thường Thời Quy, làm mấy chuyện khó coi còn lên cả mặt báo, bà còn giúp Tưởng Vân nói mấy lời, hiện tại nhìn thấy Ninh Tây cũng có chút ngại.

Cũng may Ninh Tây giống như không nhớ đến việc này, trên mặt cũng không tỏ ra có gì khó chịu khiến cho bà cũng tự nhiên hơn.

Bốn người ngồi cùng một chỗ cơm trong bầu không khí hòa hợp. Đào Mẫn Á nhận ra chị gái mình đối với cô con dâu tương lai này rất hài lòng. Nghĩ đến mình trước còn muốn chấp nối Tưởng Vân và Thời Quy, bây giờ lại cảm thấy mình hồi trước đầu óc bị ngâm nước.

Ninh Tây này mặc dù là nữ nghệ sĩ xuất thân kém hơn nhiều so với Tưởng Vân còn lại tất cả mọi thứ đều hơn hẳn Tưởng Vân. Thường gia không thiếu tiền, không thiếu địa vị, cũng đâu cần phải có một cô con dâu xuất thân giàu có nữa.

Cơm nước xong, mọi người ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, Đào Mẫn Á đột nhiên nhớ tới một chuyện:

"Thời Quy, lần này dì tới chơi cũng là để cảm ơn con đã tìm cho dì đoàn luật sư xử lý việc ly hôn, ngoài ra còn có một chuyện."

Thường Thời Quy đem một đĩa trái cây đã gọt vỏ để trước mặt Ninh Tây, dùng khăn tay lau tay sạch sẽ, quay đầu nhìn về phía Đào Mẫn Á,

"Dì cứ nói đi ạ."

Đào Mẫn Á có chút ngại ngùng, lúc trước khi anh rể bị tai nạn, chị và cháu trai gặp khó khăn, bà lại chẳng giúp gì, hiện giờ bà rơi vào tình trạng này ngoại trừ mẹ con họ thì chẳng có ai giúp đỡ bà.

Càng nghĩ càng xấu hổ, Đào Mẫn Á đem hết chuyện mình nói ra:

"Có một số việc chắc cháu cũng đã biết, bây giờ nhắc lại chỉ khiến cháu chán ghét."

Bà cười khổ một tiếng rồi nói tiếp,

"Dì và Tướng Viễn Bằng đã làm vợ chồng với nhau gần bà mười năm, ít nhiều cũng hiểu được con người của ông ta."

"Dì biết gần đây con hủy hợp tác với Tướng gia, nhưng Tướng Viễn Bằng là loại người thù dai, nhỏ nhen, lòng dạ không tốt, dì sợ ông ta sẽ trả thù còn, còn gần đây nhất định phải cẩn thận. "

Một ngày phu thê trăm ngày ân ái, Đào Mẫn Á cũng không muốn nói xấu quá nhiều về Tướng Viễn Bằng, ở thời điểm này, bà chỉ có thể nói những điều nên nói và cần nói:

"Nhất là Ninh tiểu thư, Tướng Viễn Bằng biết Thời Quy coi trọng con, dì sợ ông ta sẽ dùng con để uy hiếp Thời Quy."

Ninh Tây nghe vậy cười nói:

"Cảm ơn dì hai nhắc nhở, nhưng con nghĩ ông ấy cũng không có nhiều cơ hội để làm vậy đâu ạ."

Đào Mẫn Á thấy Ninh Tây nói cũng có lý, tuy nhiên vẫn không nhịn được nhắc nhở lần nữa:

"Dù sao cũng phải cẩn thận, chúng ta không thể lấy tâm lý người bình thường để đo lường một kẻ tâm tư hẹp hòi được."

"Dì yên tâm, con sẽ cẩn thận."

Thường Thời Quy nghĩ dì hôm nay tới đây để nhắc nhở mình, giọng nói ơn hoà hơn:

"Cảm ơn dì đã quan tâm con."

"Có cái gì mà phải cảm ơn, "

Đào Mẫn Á tự giễu cười một tiếng,

"Dì sống bao nhiêu năm nhưng lại làm nhiều chuyện hồ đồ, hiện giờ cũng không thể tiếp tục hồ đồ mà sống như trước được."

"Chuyện qua rồi, nhắc lại chuyện này để làm gì, "

Đào Tuệ Tuyết cắt đứt lời của Đào Mẫn Á, sau đó nói với Thường Thời Quy,

"Thời Quy, dẫn Ninh Tây đi dạo xung quanh, cho con bé làm quen một chút."

Ninh Tây hiểu Đào Tuệ Tuyết lúc nói chuyện đều để ý tới cảm nhận của cô, khiến lòng cô ấm áp.

"Ồ đây lớn quá. "

Ninh Tây đi dạo một vòng, giả vờ than thở..., "Người có tiền thật tốt."

"Hiện tại em cũng là người có tiền mà." Thường Thời Quy trầm giọng cười một tiếng, lọt vào tai Ninh Tây khiến Ninh Tây tê dại như bị điện giật.

"Của anh cũng chính là của em."

Ninh Tây duỗi bàn tay, nhẹ nhàng luồn ngón tay nắm lấy ngón tay cái của Thường Thời Quy nắn nắn, cười tủm tỉm nói:

"Còn em lại là của anh."

Chương 135

Mà lúc này ở cục công an Đông Nam, cảnh sát chịu trách nhiệm điều tra vụ án cái chết của mẹ Ninh Tây tám năm trước đã gom đủ các chứng cứ xong, thở dài một hơi. Người ta thường nói tiền tài làm lòng người biến chất, vì tiền mà hại luôn cả người thân của mình.

Bọn họ ban đầu cho rằng vụ án này là do người quen gây án, nhưng chắc cũng chỉ có vài người lên kế hoạch, không ngờ lại có tới 6 người liên quan, trong đó có hai người đã qua đời.

Lý Hào giao chứng cứ cho cấp trên xong, xin lệnh bắt giữ, trực tiếp muốn lấy khẩu cũng của nghi can.

Xế chiều hôm đó, trưởng cục công an lệnh cho cấp dưới bắt giữ cô, bác cả, chú và dựng của Ninh Tây tới cục công an tiến hành lấy khẩu cũng từng người.

Sau khi lấy khẩu cũng, đưa ra các chứng cứ buộc tội thì những nghi can này đều cúi đầu nhận tội, vụ án mà toàn bộ người dân thành phố đều quan tâm đến được phá, áp, tổ điều tra vụ án cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Tây ở lại biệt thự Thường gia ngủ một đêm, sáng ngày thứ hai đến giờ làm việc mới rời đi, mấy cận vệ đi theo còn xách một túi to mấy thứ đồ mà Đào Tuệ Tuyết chuẩn bị cho cô và Thường Thời Quy đem về biệt thự nhỏ của hai người.

Biệt thự Thường gia ở Tường Hạc đường, chỗ này còn canh giữ nghiêm ngặt hơn khi nhà của bọn họ, đi ba bước thấy một ngọn đồi, đi năm bước có một đôn gác địa phương, người ngoài không có việc gì sẽ bị cảnh sát kéo lại hỏi han ít nhiều.

Trương Thanh Vân sau khi thành công lái xe đến trước cửa chính biệt thự Thường gia mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Ngồi ở trong xe nhìn Ninh Tây và Đào Tuệ Tuyết vừa nói vừa cười đi ra cửa, phía sau còn có hai người cận vệ xách túi lớn túi nhỏ đi theo, lắc lắc đầu cảm khái, Ninh Tây đúng là may mắn mà.

Không chỉ có thể khiến Thường Thời Quy hao tâm tổn trí cầu hôn mình, còn

có thể vào ngủ quá đêm ở biệt thự Thường gia, lại lấy được hảo cảm của mẹ chồng tương lai, nhìn xem hình ảnh trước mặt này đi, chả khác gì hai mẹ con ruột đây thôi.

Chờ Ninh Tây ngồi trên xe,

Trương Thanh Vân hạ cửa xe xuống gật đầu tỏ ý chào hỏi mới khởi động xe rời đi.

"Không nghĩ tới em âm thầm như vậy mà tiến vào cửa chính Thường gia rồi,"

Trương Thanh Vân cười cười nói,

"Nữ thân, sau này giàu sang đừng quên kẻ hèn mọn này đây."

Ninh Tây nhướn mày:

"Còn phải xem biểu hiện của anh."

"Nữ thân à, nhất định tôi sẽ một lòng phục vụ ngài."

Trương Thanh Vân cũng chỉ trêu đùa một chút thì nghiêm túc quay về công việc, hỏi Ninh Tây:

"Hôm nay tinh thần em tốt như thế thì có diễn được cảnh khóc lóc không?"

Hôm nay quay phim (tình thương của cha như núi) có cảnh hai diễn viên chính khóc lóc thê lương. Cảnh diễn hôm nay là lúc để Ninh Tây thăng hoa, vô cùng quan trọng, tối hôm qua đạo diễn còn gọi điện thoại tới bảo Ninh Tây chuẩn bị kỹ, đọc thuộc kịch bản, nắm bắt tâm lý nhân vật cho tốt.

"Không có việc gì, em diễn được."

Ninh Tây hít sâu một hơi, cô bước chân vào nghề diễn đã mấy năm, diễn không ít các nhân vật nhưng diễn cảnh khóc lóc lại không nhiều, vậy nên cảnh diễn hôm nay đối với cô cũng là một ngày rút kinh nghiệm.

Diễn cảnh khóc cũng không phải chỉ cần có nước mắt rơi xuống là được, có vài người khóc rất đẹp mắt nhưng lại không chân thực, người xem chỉ biết "à, cô ấy đang khóc."

Nói đến diễn cảnh khóc thật tốt thì khi diễn viên khóc có thể dẫn dắt người xem cảm thương cho nhân vật, khiến bọn họ cảm động, thậm chí khiến người xem lặng lẽ rơi nước mắt theo.

"Đúng rồi, sao vừa nãy không không thấy Thường tiên sinh?"

Trương Thanh Vân cảm thấy lạ kỳ, mẹ chồng tiễn con dâu tương lai ra cửa nhìn như hai mẹ con ruột, còn con trai thì lại không thấy xuất hiện.

"Anh ấy đi công tác, sáng sớm đã đến sân bay, "

Ninh Tây không thích tiết lộ hành trình của Thường Thời Quy, Trương Thanh Vân cũng rất thức thời không hỏi nhiều. Nhưng nghe Ninh Tây nói vậy thì thầm nghĩ, những thứ khác không nói, nhưng ít nhất có thể thấy mẹ của Thường Thời Quy thực sự hài lòng với Ninh Tây, nếu không thì lúc không có mặt Thường Thời Quy còn thân cận vui vẻ với cô như vậy.

Nghệ sĩ đó mình dẫn dắt có cuộc sống gia đình sự hòa thuận thì đối người đại diện như hắn cũng là một chuyện tốt.

Đến trường quay, Ninh Tây trang điểm xong liền tìm một góc yên tĩnh nhắm lại kịch bản, chuẩn bị tâm tình.

Bộ phim (tình thương của cha như núi) không phải đơn thuần nói về tình thương của cha, còn xem kẽ vào đó là cách chung sống giữa những người thân trong gia đình. Trong bộ phim cha là một người đàn ông tốt, cũng là một người cha yêu con, nhưng đối với con gái lại dạy dỗ nghiêm khắc của thời đại cũ, khiến con gái càng ngày càng xa cách.

Trong bộ phim Ninh Tây đóng vai cô con gái lớn lên trong tình thương và sự giáo dục của cha lớn lên, cô nhìn giống như là người có suy nghĩ tích cực nhưng nội tâm đối với việc hôn nhân gia đình lại có cảm giác bài xích, nhưng cô chế giễu rất tốt, chẳng có ai phát hiện ra.

Nhưng khi mâu thuẫn trong bộ phim trở nên gay gắt, tâm tình của cô gái trẻ sụp đổ, đem những ủy khuất và bóng ma tâm lý hồi nhỏ bộc phát ra hết.

Ninh Tây quay cảnh đầu là cô và cha khắc khẩu, tâm tình sụp đổ, gào khóc thê thảm, cảnh này cô quay rất tốt, khóc đến mức trôi hết phấn trang điểm và kẻ mắt, phải dành thời gian để tránh điểm lại.

Chương 136

"Ninh tử, điện thoại của chị."

Tiểu Dương đem di động đưa cho Ninh Tây, nhỏ giọng nói,

"Đối phương nói anh ta là đội trưởng đội cảnh sát hình sự của cục công an Đông Nam."

Thợ trang điểm cho Ninh Tây nghe thấy ba chữ "cục công an" thì dừng hóa trang lùi lại phía sau mấy bước, chờ Ninh Tây cúp điện thoại mới tiếp tục làm.

Ninh Tây vì cái chết của mẹ tám năm trước đã tới báo án ở cục cảnh sát, chuyện này ai ai cũng biết, vậy nên thợ trang điểm rất lịch sự để lại không gian riêng cho Ninh Tây trò chuyện với cảnh sát.

Ninh Tây nói chuyện với cảnh sát cũng không lâu, chỉ chừng khoảng sáu phút. Nhưng thợ trang điểm cảm thấy sau khi cúp điện thoại, tâm tình Ninh Tây có biến hóa, nhưng lại không xác định được là biến hóa như thế nào.

Trang điểm xong thì tiếp tục cảnh quay ở trong phòng, Ninh Tây trầm mặc ngồi ở đầu giường, ánh mắt rơi xuống Trương Ích Dân đang nằm trên giường. Trương Ích Dân không nói gì, chỉ dùng ánh mắt từ ái nhìn cô, cực kỳ giống một người cha hiền lành ôn nhu.

Đạo diễn thấy hai người đã chuẩn bị xong, hô bắt đầu diễn.

"Ba!"

Một tiếng gọi "bà" này kèm theo tiếng khóc nức nở đã khiến toàn bộ xung quanh yên tĩnh lại.

Ninh Tây khóc rất thương tâm, ống kính quay cảnh cô quỳ ở trước giường bệnh, khóc không thể tự đè nén, khóc như một đứa trẻ mất đồ chơi mà mình thích nhất, khóc đến mức khó thở.

Đạo diễn xem cảnh quay, xem đến đoạn đặc tả khuôn mặt đang khóc của Ninh Tây. Ninh Tây lúc này thực sự rất bi thương, rất chân thật, cho dù là

đạo diễn khó tính đến mấy cũng không có gì để bắt bẻ.

"Cắt, cảnh này qua."

Đạo diễn hô cắt, hoàn thành cảnh quay nhưng diễn viên chính vẫn không ngừng khóc, ngược lại lấy hai tay che mặt ngồi thụp xuống, gào khóc càng to hơn. Người quay phim thấy vậy vẫn chưa cắt camera, tiếp tục quay.

Diễn viên có đôi khi quá nhập tâm vào vai diễn, xuất hiện tình huống như thế này cũng không phải ít, mọi người làm việc ở đây đều không nghĩ có gì lạ.

"Con gái, đừng khóc, đừng khóc, chỉ là quay phim thôi."

Trương Ích Dân thấy Ninh Tây khóc đến mức thở dốc, từ trên giường bước xuống, vô vồ nhẹ sau lưng Ninh Tây. Ông năm nay cũng đã bảy tám mươi tuổi, cũng không sợ người ta đồn đại lung tung, chỉ mong Ninh Tây bình tĩnh lại. Sau đó gọi trợ lý Tiểu Dương bê ly nước ấm tới cho Ninh Tây.

"Cảm ơn sư phụ, "

Ninh Tây nhận ly nước, khóc thút thít uống một ngụm nước, ngẩng đầu thấy bốn phía mọi người đều đang lo lắng nhìn mình, xoa xoa mặt...

"Ngại quá, khiến mọi người lo lắng."

Những nhân viên làm việc khác đều cười cười không lên tiếng, còn có người đưa cho Ninh Tây khăn giấy, kẹo và bánh bích quy đến cho cô.

Tất cả mọi người cảm thấy Ninh Tây không có vấn đề gì, nhưng Trương Thanh Vân lại cảm thấy Ninh Tây hẳn là có chuyện gì đó. Làm người đại diện của Ninh Tây gần hai năm, cho tới bây giờ chưa thấy cô như thế này.

Tiểu Dương đỡ Ninh Tây đến ngồi nghỉ ở băng ghế bên cạnh. Ngồi trong chốc lát, Ninh Tây mang theo hai con mắt sưng đỏ vì khóc của mình tới tìm gặp đạo diễn, áy náy nói:

"Đạo diễn, thực sự xin lỗi, xé chiều hôm nay tôi có việc, nên xin phép được về sớm."

Đạo diễn nghe vậy, ân cần hỏi:

"Có chuyện gì xảy ra sao? Cần chúng tôi hỗ trợ gì thì cứ nói."

Kể từ khi Ninh Tây quay bộ phim này tới nay thì cực khổ như thế nào cô ấy cũng chịu được, diễn xuất rất tốt, rất được lòng của mọi người trong đoàn làm phim. Bây giờ nghe Ninh Tây đột nhiên nói xin nghỉ, đạo diễn lập tức nghĩ Ninh Tây có chuyện.

Mọi người xung quanh vẫn đang chú ý nhìn vào Ninh Tây và đạo diễn, Ninh Tây đành cúi đầu xuống nhỏ giọng nói:

"Vừa rồi bên cục công an gọi điện thoại tới báo đã bắt được người hại chết mẹ tôi."

Đạo diễn sững sờ mấy giây mới có phản ứng, hấn gật đầu liên tục nói: mm

"Đây là chuyện lớn, cô cứ đi đến cục công an giải quyết chuyện đó đi, chiều hôm nay chúng tôi sẽ quay cảnh của Quách Tế trước đã, sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ quay phim."

"Cảm ơn ông."

Ninh Tây sau khi chào đạo diễn, trang điểm cũng không kịp xoá liến vội vã rời đi.

Ninh Tây tìm đạo diễn xin nghỉ cũng không ít người thấy, còn có người đứng gần nghe nói tội phạm đã bị bắt, vậy nên mọi người đều biết, trước kia mẹ Ninh Tây chết không phải vì tự sát mà là bị sát hại.

Chả vì đi tìm mình xảy ra tai nạn mà bỏ mạng. Không bao lâu thì mẹ bị sát hại. Mệnh của Ninh Tây trước đây thật quá khổ cực. Vốn còn ham mộ cô tìm được một người chồng tốt, lại nổi tiếng trong nghề, mà bây giờ chỉ thấy thương xót cho cô.

Chương 137

Thường Thời Quy thị sát hết các chi nhánh con của công ty, sau đó cùng ăn cơm với các quản lý thì nhận được điện thoại di động của Ninh Tây.

"Cái gì?"

Thường Thời Quy hơi thất thố làm thìa đụng vào miệng chén phát ra âm thanh chói tai.

"Tây Tây, em ăn cơm trưa trước đi, anh sẽ tới ngay, anh đi cùng em."

Thường Thời Quy cúp điện thoại, đứng dậy nói:

"Ngại quá, trong nhà xảy ra chút chuyện gấp, tôi phải đi trước."

Mấy người ngồi đó nhón nháo nói việc nhà quan trọng hơn, cần phải về thì nên về. Đến khi Thường Thời Quy đi rồi họ mới tò mò thầm nghĩ không biết có chuyện gì mà ông chủ trước đây luôn trầm ổn bình tĩnh hôm nay lại vội vàng như thế?

"Ninh tiểu thư, mời ngồi."

Đội trưởng Lý rót một chén trà để trước mặt Ninh Tây. Nhìn thấy Ninh Tây mắt sưng đỏ, trên mặt trang điểm có vẻ hơi đậm so với những lần gặp trước đây, vẻ mặt có vẻ bình thường nhưng bàn tay lại đang run nhẹ.

"Cảm ơn."

Ninh Tây bung chén trà lên uống một ngụm, trà hơi nóng, nhưng cô cũng chẳng để ý đến,

"Đội trưởng Lý, có thể nói qua cho tôi biết một chút về vụ án được không?"

Đối mặt với loại tội phạm hung hãn, đội trưởng Lý cũng không hề e ngại sợ hãi, nhưng trước mắt là một cô gái yếu đuối, hẳn sợ nói gì đó không đúng sẽ chạm phải nỗi đau của cô. Đội trưởng Lý khó xử nhìn về phía cảnh sát Lưu, ném việc này qua cho anh ta.

Cảnh sát Lưu sờ sờ vành mũ, nhìn Ninh Tây cười trấn an một tiếng:

"Ninh tiểu thư, vụ án có nhiều điều chúng tôi tạm thời vẫn chưa thể nói cho bất cứ ai, nhưng cô yên tâm, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai dính dáng đến vụ án, chúng tôi sẽ không để người vô tội chết oan uổng."

Nghe vậy Ninh Tây cũng không cố gắng truy hỏi, làm khó hai người, nhấp một ngụm nước, suy nghĩ một chút lại nhỏ giọng hỏi thêm:

"Vậy tôi có thể biết ai là người hại mẹ tôi không?"

Hai tay cảnh sát Lưu nắm chặt nhau, do dự một lát sau mới nói:

"Cái này đương nhiên là có thể."

Hắn kéo ra ngân kéo ở trước mặt, lấy ra mấy tờ giấy A4, có thể thấy là đã chuẩn bị trước,

"Nghĩ can là những người này, Ninh tiểu thư xem đi."

Từ lúc báo án, Ninh Tây cũng đã biết cái chết của mẹ liên quan đến người Ninh gia, nhưng sau khi cô đọc hết tên của mấy người tình nghi, cô phẫn nộ, uất ức muốn giết người.

Sáu người! Có tới sáu người!

Lúc trước khi ba mẹ còn sống, mẹ cô đối với ông bà nội vẫn rất hiếu thuận, đối với anh chị em của ba cũng rất tốt. Điều kiện kinh tế nhà cô là tốt nhất, bình thường nhà nào cần tiền ba mẹ cô cũng chìa tay giúp đỡ cho một phần.

Nhưng những người này... Sao họ có thể chứ?

Đến khi cha cô bị tai nạn mất đi họ liền nhìn chăm chăm vào ngôi nhà của gia đình cô và khoản tiền bồi thường của cha cô. Vì tiền, họ bức chết mẹ cô, thân thích sao, một đám ác ma hút máu người.

Nhớ tới cảnh mẹ cô nằm giữa vũng máu trên mặt đất lạnh lẽo, ngực Ninh Tây đau đến mức không thở nổi.

"Ninh tiểu thư?!"

Cảnh sát Lưu chú ý tới sắc mặt của Ninh Tây trở nên tái nhợt, vội vã kéo cửa ra gọi cảnh sát nữ vào hỗ trợ.

Một nữ cảnh sát đi vào giúp Ninh Tây vỗ vỗ sau lưng cho cô, giọng nói nhỏ nhẹ khuyên nhủ:

"Ninh tiểu thư, cô bình tĩnh, hít sâu, hít sâu."

Bọn họ làm cảnh sát gặp không ít người bị thương lên cơn cơn sốc như Ninh Tây.

"Tôi không sao, cảm ơn."

Ninh Tây điều hòa được nhịp thở, bỗng nhiên đứng lên, hai mắt sáng rực nhìn đội trưởng Lý,

"Tôi có thể đi gặp họ một lần được không?"

Cảnh sát Lý trầm mặc một lát, khó xử nói:

"Xin lỗi, Ninh tiểu thư..."

"Tôi biết rồi, "

Ninh Tây xoay người, đi ra ngoài cửa. Bên tai là tiếng động ầm ĩ, người đi đường qua lại, ở trong mắt cô thì đều là hư vô, coi không biết phải làm gì đây mới có thể phát tiết tâm tình hiện tại.

Nhân viên cảnh sát của cục cảnh sát Đông Nam đều biết nghi can vụ án của mẹ Ninh Tây đã bị giam giữ nên khi thấy Ninh Tây mang sắc mặt trắng bệch bước ra từ phòng của đội trưởng Lý thì đều nhìn theo cô, trong ánh mắt chứa đồng tình và thương xót.

Có cảnh sát lo lắng cô như vậy sẽ xảy ra chuyện, bảo hai nữ cảnh sát đi sau Ninh Tây, chờ cô lên xe an toàn mới được. Ninh Tây bây giờ là người của công chúng, fan hâm mộ rất đông, nếu Ninh Tây xảy ra chuyện gì trước cục cảnh sát thì cho dù bọn họ không có liên quan cũng bị nước bọt dìm cho chết đuối.

"Tây Tây!"

"Tây tây!"

Ninh Tây mới vừa đi ra khỏi cửa chính của cục cảnh sát, chuẩn bị lên xe Trương Thanh Vân rời đi, liền nhìn thấy hai người phụ nữ quỳ trước mặt cô. Trong vòng nửa phút, bốn phía bị vây quanh bởi phóng viên và dân chúng hóng chuyện, mỗi người đều cầm đi động, máy quay trong tay.

Ninh Tây cúi đầu nhìn về phía hai người phụ nữ đang khóc thút thít quỳ gối trước mặt mình, lùi ra sau một bước, cười lạnh. Hai người này cô biết, một người là vợ bác cả, một người là vợ bác hai, tám năm không gặp, trong hai người này già đi nhiều.

Chuyện đến nước này, Ninh Tây cùng với hai người trước mặt cũng không có chuyện gì để nói, nhưng hai người này am hiểu khóc lóc thương tâm, đem bản thân đặt ở vị trí người yếu đuối.

Nào là trong nhà còn có con cái cần ba, điều kiện kinh tế thiếu thốn, còn chồng họ mấy năm nay đã rất hối hận, chỉ xin Ninh Tây có thể tha thứ, chủ động xin giảm bớt hình phạt cho họ.

Khó trách những phóng viên này nhận tin tức nhanh như vậy, chẳng phải là do hai người này tìm đến sao, diễn một màn đáng thương như vậy trước mặt cô chẳng qua cũng chỉ đang muốn lấy sự đồng tình của dư luận, cầu xin cô là giả, dùng dư luận ép cô mới là thật.

Nhưng trước pháp luật, họ cho rằng họ yếu đuối thì họ làm gì cũng được thông cảm được sao???

Chương 138

Trước vô số máy quay và điện thoại di động, trong tức thời nước mắt Ninh Tây rơi ào ào, cô đẩy hai người phụ nữ ra, khóc rất chật vật, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt còn sung đỏ:

"Coi nói nhà cô nghèo, cô nói trong nhà còn còn bị bệnh, cô nói con cô cần ba. Vậy cô có nghĩ tới tôi hay không, các người hại chết mẹ tôi, hại chết một sinh mệnh."

"Ba mẹ tôi khi còn sống không giúp gì cho các người sao, không hỗ trợ tiền bạc gì cho các người sao?"

Ninh Tây bắt lấy một người phụ nữ gần cô, giọng nói khàn khàn hét lớn...

"Các người có lương tâm không, mẹ tôi đối xử tốt với các người như vậy, vì sao các người lại còn hại chết mẹ tôi, vì sao, vì sao?"

Hai người kia không nghĩ là Ninh Tây lại phản ứng như thế này, bọn họ nghĩ Ninh Tây đóng là diễn viên, thứ cần nhất là thể diện, là hình ảnh, không thể nào trước phóng viên thể hiện khó coi, không ngờ, trước mặt báo nhiêu người nhưng một chút thể diện cũng không chừa lại cho bản thân.

"Các người không phải là muốn có tiền sao?"

Ninh Tây lấy tay ra túi xách một xấp tiền ném xuống đất, ngòi thụp xuống, khóc càng lớn hơn.

"Các người muốn bao nhiêu tiền, muốn bao nhiêu tôi cũng cho! Các người đem mẹ trả lại cho tôi, trả lại cho tôi!"

Dĩ nhiên hai người phụ nữ kia không dám động tới xấp tiền trước mặt, ngo ngác nhìn Ninh Tây, lại nhìn những người đang vây quanh, hận không thể bỏ chạy khỏi đây.

Ninh Tây lúc này vẫn tiếp tục khóc, ngòi chồm hồm ôm đầu gối khóc rất bi thương.

Trong đám người đứng xung quanh đã có người lạng lẽ lau nước mắt, kể cả

đàn ông tâm cứng rắn hơn cũng cảm thấy chưa xót.

Tục ngữ nói, thù giết cha giết mẹ không đội trời chung, hai người phụ nữ này đầu óc có vấn đề? Nhà bà nghèo, nhà bà có con nhỏ thì có thể giết người, lại còn giết người thân đã giúp đỡ gia đình mình, lương tâm bị chó ăn rồi sao?.

Thường Thời Quy đến được cục công an Đông Nam thì thấy trước cổng lớn vây quanh không ít người, còn nghe tiếng mắng chửi nào là không biết xấu hổ, vô liêm sỉ, không có lương tâm,... Vốn không thèm để ý tới, tiếp tục đi vào cục cảnh sát thì nghe ai đó thoáng nhắc tới Ninh Tây, bước chân lập tức dừng lại.

Chen vào giữa đám người, Thường Thời Quy thấy Ninh Tây đang ngồi xoài trên mặt đất, ôm gối khóc rống lên, từng tiếng khóc đều đâm vào tim hắn.

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy bước tới, ngồi xỏm xuống ôm Ninh Tây vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt đỉnh đầu Ninh Tây:

"Không khóc, không khóc."

"Thời Quy..."

Ninh Tây từ trong lòng Thường Thời Quy ngẩng đầu lên, vốn một nửa là đau lòng, một nửa chỉ diễn cho phóng viên nhìn, nhưng có Thường Thời Quy, cuối cùng lại không hề cố kỵ bỏ nhào vào lòng ngực hắn khóc càng lớn hơn.

Không nghĩ là mình tới đây lại khiến cho Ninh Tây khóc lại càng thương tâm hơn, Thường Thời Quy luống cuống vỗ nhẹ lưng Ninh Tây, cũng không quan tâm xung quanh đang chụp hình, chỉ thấp giọng dỗ Ninh Tây khỏi khóc.

Hai người phụ nữ kia muốn tranh thủ cơ hội này để trốn đi lại bị vệ sĩ của Thường Thời Quy ngăn lại, muốn đi nhưng không thể đi, chỉ có thể đứng đó chịu sự xỉ vả của mọi người xung quanh.

"Chúng ta lên xe, được không? "

Thường Thời Quy chịu mất mặt, nhưng Ninh Tây cũng không muốn bạn trai

nhà mình để người ta nhìn chăm chăm như vậy, cô lôi kéo tay áo Thường Thời Quy, ý bảo Thường Thời Quy đưa mình lên xe.

Thường Thời Quy lập tức che chở Ninh Tây vào trong ngực, sau đó chen ra khỏi đám người, đưa cô lên xe.

Phóng viên lần này không ai ngăn cản Ninh Tây, cũng không dám đuổi theo hỏi cô.

Nhưng bọn họ không dám hỏi Ninh Tây nhưng còn hại người phụ nữ kia ở đó. Xe của Thường Thời Quy vừa rời đi, tất cả phóng viên lập tức quay lại vây quanh hai người phụ nữ kia.

Hai người kia chưa từng trải qua chuyện như thế này, bị người ta hỏi dồn dập, chỉ một lát là váng đầu, cái gì nên nói hay không nên nói cũng không kiểm soát được, trước camera nói ra hết tất cả mọi chuyện

"Không phải là nói không cần anh về gấp sao?"

Ninh Tây uống gần nửa bình nước, tâm tình đã ổn định lại, chỉ là giọng nói vẫn còn khàn khàn.

Thường Thời Quy bảo lái xe đem xe dừng lại ở ven đường, đi vào hiệu thuốc gần đó một hộp thuốc đau họng cho Ninh Tây...

"Lần trước em đi báo án đã không đi cùng với em được, lần này một cũng không thể để một mình em đối mặt được."

Viên kẹo ngậm có vị cam thảo, vừa ngọt vừa cay, cảm giác như cổ họng mình nóng ran, cảm giác đau họng lại giảm bớt.

"Em vừa rồi chỉ là diễn một chút cho phóng viên ghi hình thôi, cũng không khổ sở đến mức đấy, anh không cần lo lắng cho em."

Ninh Tây cười cười với về Thường Thời Quy, nhưng rõ ràng nụ cười này có chút miễn cưỡng.

"Em muốn gặp mấy người bị tình nghi sao?"

Ninh Tây gật đầu, trước khi bị phán quyết, cô muốn gặp bọn họ một lần.

Thường Thời Quy nghe vậy nói:

"Chúng ta nghỉ ngơi trước, ngày mai anh đi cùng em đi gặp bọn họ, được không?."

Ninh Tây nhẹ gật đầu. Không nói gì thêm.

Chương 139

Trại tạm giam dĩ nhiên là điều kiện sống không tốt được như ở nhà, vào đó ở một hai ngày là đã không thể chịu nổi. Đồ ăn thì cực kỳ kém, giường nằm bằng thép vừa nhỏ hẹp vừa lạnh lẽo, còn có phạm nhân ở cùng phòng cũng không hữu hảo gì.

Cô hai của Ninh Tây ở trong đó vài ngày đã muốn phát điên. Hôm nay nghe cảnh ngục nói có người tới thăm bà đã nghĩ đến là người nhà tới đưa quần áo và đồ ăn tới cho mình. Nhưng khi bà vào phòng thì đã thấy chồng và anh em trai mình ở đó. Bà thấy làm lạ, làm sao cảnh sát có thể cho bốn người gặp người thân cùng một lúc như thế này, mà người thân đó là ai vẫn chưa xuất hiện.

Trong lòng có nghi hoặc nhưng lại không dám hỏi, ngồi co rúm lại xuống ghế, vừa định nói chuyện với chồng mình thì bị cảnh ngục liếc nhìn một cái, lập tức im lặng không dám mở miệng.

Chồng của bà ta ngẩng đầu nhìn, trong mắt còn mang theo oán giận và không cam lòng..

Vài phút sau, cửa phòng đẩy ra, bà ta nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang đi vào, nhìn một lần liền nhận ra đây chính là bạn trai của Ninh Tây. Kể từ khi biết Ninh Tây làm đại minh tinh, trong lòng bà vẫn luôn bất an, vậy nên bình thường đều đặc biệt chú ý tin giải trí liên quan đến Ninh Tây, người đàn ông này bà đã không ít lần nhìn thấy trên báo, chụp hình cùng với Ninh Tây. Nghe nói người này gia nghiệp rất lớn, thế lực cũng lớn, rất nhiều người không dám đắc tội.

Hắn tại sao lại tới đây, chẳng lẽ là đến đây giúp Ninh Tây bỏ đá xuống giếng sao?

Quả nhiên, phía sau còn có Ninh Tây đi cùng. Tám năm không gặp, Ninh Tây đã không còn là cô bé mập mạp như trước nữa, khuôn mặt xinh đẹp sắc nét được thừa hưởng từ cha mẹ.

Bà ta rụt đầu, không dám nhìn thẳng Ninh Tây.

Bác cả và chú hai cũng không khá hơn là bao. Có thể trong lòng họ hiểu rõ

việc mình làm trước kia là sai, nên không có mặt mũi nào nhìn Ninh Tây.

Nhưng riêng dựng cả lại có vẻ mặt không cam lòng, trừng mắt nhìn Ninh Tây, giống như có oán hận đối với Ninh Tây vậy.

Ninh Tây chỉ liếc qua ông ta, không nói gì, ngồi xuống cái ghế đối diện bọn họ, ánh mắt lạnh như băng quét qua bốn người một lượt, ba anh em nhà họ Ninh lại càng cúi đầu thấp hơn, hận không thể đem mặt mình dán lên ngực.

"Cô cả, dựng cả, bác cả, chú hai."

Ninh Tây gọi lần lượt từng người, ba anh em Ninh gia nghe đến mà run rẩy. Dựng cả thì hừ một tiếng.

Ninh Tây nhìn ông ta, lạnh mặt nói:

"Tôi gọi ông một tiếng dựng ngoài miệng, trong lòng cũng chán ghét. Dù sao hôm nay tôi đến cũng không phải để ôn chuyện."

Hai mắt Ninh Tây nhìn chăm chăm vào cả bốn người, muốn quan sát hết sự biến hóa nét mặt cả bốn người...

"Việc mưu sát mẹ tôi tám năm trước, là ai chủ mưu?"

Bà anh em Ninh gia anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng dồn ánh mắt nhìn về phía người còn lại là chồng của cô hai.

"Mấy người nhìn chăm chăm tôi như thế làm cái gì?"

"Nếu như không phải là mấy người ở sau lưng nghĩ Tần Di sẽ đem tiên bối thường chạy trốn, tôi mới đi theo ba người tìm bà ta nên mới thành ra như vậy sao?"

"Không, không đúng, "

Cô hai đột nhiên nhớ tới mấy ngày sau khi ba của Ninh Tây mất đều kể chuyện người nọ chồng mất đi tái giá, người kia chồng mất thì nuôi tình nhân trẻ, không chăm lo cho con cái,... Sau đó mới khiến bọn họ liên tưởng đến Tần Di, nên mới dẫn đến bị kịch tám năm trước.

"Là ông! Nếu không phải là ông, chúng tôi cũng không đến tìm em dâu."

"Ha ha, "

Dượng hai kia cười trào phúng, không thèm nhìn cô hai, cúi đầu không có ý sẽ mở miệng lần nữa.

"Dượng hai cho rằng chuyện đến bước này thì còn ai có thể cứu được dượng đây?"

Ninh Tây từ từ mở miệng nói tiếp,

"Tôi nghĩ cô hai chắc không biết, mấy năm trước dượng đã bao nuôi một cô tình nhân ở bên ngoài, cô ta còn sinh cho dượng một đứa con trai."

"Cái gì?!"

Cô hai há hốc miệng, không thể tin được, chồng mình lại dám làm ra chuyện như vậy. Sau đó bà ta nghĩ rằng Ninh Tây chỉ là cố ý nói láo để châm ngòi chia rẽ tình cảm vợ chồng mình, nhưng khi thấy nét mặt chồng mình biến đổi, bà đã biết Ninh Tây nói không sai.

"Ông, ông... Tôi gả cho ông hai mươi mấy năm, làm việc đi sớm về tối, chưa từng ăn ngon, không được mặc đẹp, ông bên ngoài lại nuôi tình nhân???"

Chuyện đã lỡ, dượng hai kia cũng không giấu giếm nữa, ông ta nhìn cô Hai vừa khóc vừa gào, không kiên nhẫn nói:

" Không phải vì bà không đẻ được con trai sao, tôi cũng chỉ vì Triệu gia có người nối dõi!"

"Ông, cái đồ khốn kiếp!"

Ninh Tây nhìn hai người mang còng tay chửi bậy đánh bạ lẫn nhau, sau đó bị cảnh ngục tách ra. Chờ hai vợ chồng bọn họ ngồi lại ghế ngồi, lúc này mới mở miệng:

"Trước khi tôi xuất ngoại, tiền đều bị mấy người lấy đi, ông ta nếu không có tiền cũng sẽ không thể nuôi được tình nhân ở bên ngoài."

Nói đến đây, ánh mắt của Ninh Tây híp lại,

"Dượng Hai, năm đó ai bảo ông làm như thế?"

Sắc mặt ông ta khẽ biến, lập tức cúi đầu nói:

"Cô đang nói cái gì, tôi nghe không hiểu!"

"Ông không hiểu cũng không sao?, "

Ninh Tây cười một tiếng,

"Dù sao hiện tại cũng không ai có thể giúp được ông, nếu ông không hiểu, tôi đành đi hỏi thăm một chút đến cô tình nhân của ông, có lẽ là cô ta cũng biết đây nhỉ."

"Cô đừng động tới con tôi!"

"Ông nói cái gì vậy, tôi chỉ hỏi thăm một chút thôi, liên quan gì đến con trai ông."

Ninh Tây đứng lên, trào phúng nhìn về phía cô Hai:

"Cuộc đời bà gắn liền với người đàn ông này, làm ra việc ác như vậy, đáng giá không?"

Cô hai ngồi bệt xuống đất gào khóc, vừa đáng thương vừa đáng hận.

"Thời Quy, nếu ông ấy không muốn nói, vậy chúng ta về thôi, "

Ninh Tây liền xoay người đi ra ngoài, Thường Thời Quy trầm mặc theo sau lưng cô.

"Tôi nói! Tôi nói!"

Dượng Hai cực kì yêu chiều con trai, hơn nữa lại là đứa con trai không dễ mà có được, nghe Ninh Tây nói như thế, không ngừng mở miệng nói,

"Cô đừng động đến con tôi, tôi nói, cái gì tôi cũng nói."

"Năm đó có người muốn Tần Di cầm miệng, hấn cho tôi mười vạn tiền đặt cọc, còn nói chuyện giải quyết xong sẽ cho thêm bốn mươi vạn."

"Người kia là ai?"

Ninh Tây dừng chân, quay đầu nhìn về phía ông ta.

"Tôi không biết, nhưng có một lần tôi gặp hẳn, vô tình nhìn thấy chức vụ của ông ta, là làm quản lý ở công ty Khang thị, nhưng không nhìn thấy tên đầy đủ."

Thường Thời Quy trầm giọng hỏi lại:

"Trừ lần đó ra, còn có lần nào nữa không?"

"Không có, không có."

Ông ta biết rõ thân phận Thường Thời Quy, không dám nói dối, vội vàng lắc đầu liên tục.

Thường Thời Quy che giấu sự chán ghét trong đáy mắt, hẳn quay đầu lại nhìn Ninh Tây, sau đó cùng cô đi ra khỏi phòng.

Chương 140

"Đội trưởng Lý, "

Đi ra khỏi phòng, Thường Thời Quy đi về phía đội trưởng Lý gật đầu chào hỏi.

"Tôi nghĩ đoạn đối thoại vừa rồi sẽ có trợ giúp cho các anh,"

Sắc mặt đội trưởng Lý có chút không tự nhiên, câu hỏi của Ninh Tây... mang theo ý tứ uy hiếp rõ ràng như thế, cái này không phù hợp với pháp luật. Nhưng nếu Ninh Tây không hỏi như thế, họ cũng không biết vụ án còn có người đứng đằng sau.

Điều này khiến hắn nhớ tới khẩu cung của nữ nghệ sĩ Chu Mạt Ly, tám năm trước Tưởng Hồng Khải say rượu lái xe nhưng lại tìm người chịu tội thay, còn nhắc tới một người làm việc ở tòa nhà Khang thị, là trưởng bộ phận công ty. Như vậy, hai vụ án này có mối liên hệ với nhau.

"Hai người yên tâm, chúng tôi sẽ điều tra đến cùng vụ án này."

Đội trưởng Lý biết nếu việc này không tìm ra thủ phạm đứng sau thì Thường Thời Quy và Ninh Tây nhất định sẽ không bỏ qua. Mà anh ta là cảnh sát, cũng không thể để kẻ xấu nằm ngoài vòng pháp luật.

"Làm phiền anh."

Ninh Tây hướng về đội trưởng Lý cúi người cảm ơn, lời cảm ơn này là hoàn toàn thật lòng.

"Đây là việc chúng tôi phải làm Ninh tiểu thư không cần khách khí như thế."

Lý đội trưởng tránh cái cúi người của Ninh Tây, cái nhìn về Ninh Tây càng ngày càng có cảm tình.

Tiến Ninh Tây đi, đội trưởng Lý liên hệ các đội viên trong nhóm, cùng họp bàn theo hướng điều tra mới.

Tám năm trước, ở tòa nhà Khang thị có mười ba công ty, quản lý họ Trần có

hai người, mà một người là nữ, chỉ còn lại một người là trưởng bộ phận của một công ty bất động sản, hiện tại đã chuyển đến tổng công ty, làm chức phó quản lý.

Công ty bất động sản ở tòa nhà Khang thị, thực chất lại là công ty con của công ty con của Tường thị.

Lại liên tưởng đến vụ án tai nạn tám năm trước, đội trưởng Lý dường như đã nhìn thấy chân tướng mọi việc qua một tấm màn mỏng, chỉ là tìm ra được chứng cứ thì phải tìm đến người quản lý họ Trần kia.

Tra án là trách nhiệm của cảnh sát. Ninh Tây chỉ là một nữ diễn viên, cho nên việc của cô là vội vàng đến đoàn làm phim.

Thường Thời Quy lo cho cô, nên kiên trì đưa cô đi.

"Buổi tối anh đến đón em."

Thường Thời Quy thấy sắc mặt Ninh Tây có vẻ tái nhợt, nhin không được lại nói;

"Không bằng nghỉ ngơi thêm một ngày, ngày mai lại tiếp tục quay."

"Không có việc gì, phần diễn của em hôm nay không nhiều, "

Ninh Tây lắc đầu, Khiến một đoàn làm phim chờ một người cũng không tốt."

Thường Thời Quy thở dài một hơi không nói gì, đi xuống xe vòng bên kia mở xe cho Ninh Tây.

"Bất kể thế nào, sức khỏe của em là quan trọng nhất."

"Vâng "

Ninh Tây nhìn Thường Thời Quy cười cười, chân mới vừa bước ra cửa xe, nhìn vào nơi quay phim đã thấy rất nhiều phóng viên đứng chờ sẵn.

Thấy những phóng viên này Ninh Tây cho là bọn họ là vì chuyện ngày hôm qua mà đến, Thường Thời Quy cùng với hai người vệ sĩ bảo quanh Ninh Tây đi vào.

"Tây Tây, đối với lời khen của Lâm tướng quân đối với vai diễn (phần son tam sinh) của cô, cô có ý kiến gì không?"

"Ông ấy nói vai diễn nữ chính của cô rất có linh hồn, vừa nữ tính lại vừa nông nghênh, cô có cảm thấy kích động không?"

Ninh Tây trong lòng mờ mịt, không hiểu những phóng viên này đang nói cái gì.

(phần son tam sinh) phát sóng đã được một thời gian, cũng chưa gặp vấn đề trái chiều nào, vai diễn có ba nữ chính, phụ nữ thích xem phim này, bộ phim đạt được ratings khá cao.

Nhưng gần đây Ninh Tây vội vàng quay phim (tình thương của cha như núi), lại còn lo vụ án mẹ cô tự sát tám năm trước, nên không chú ý được bộ phim (phần son tam sinh) đang chiếu, chỉ biết bộ phim này được nhiều người xem, trước kia không lấy tiền cát-xê mà dùng tiền đó coi như tiền đầu tư vào bộ phim, đến nay lợi nhuận từ bộ phim cũng không ít.

Bây giờ nghe mấy phóng viên này đột nhiên nhắc tới thì mới nhớ đến, không biết bộ phim đó đã chiếu hết chưa,.

"Ngại quá, hiện tại tôi đang muốn đi trang điểm, các vị phóng viên nghỉ ngơi một chút, chờ tôi quay xong cảnh quay sẽ tiếp nhận phỏng vấn của mọi người."

Các phóng viên thấy đằng sau lưng cô có hai người vệ sĩ, bên cạnh lại có Thường Thời Quy đang ôm vai bảo hộ, đành phải bắt đắc dĩ gạt đầu, ít nhất Ninh Tây cũng nhận lời phỏng vấn, chờ thì chờ.

Thường Thời Quy vốn chuẩn bị rời đi, nhưng thấy tình cảnh này, liền bảo một vệ sĩ đi mua đồ uống cho phóng viên, sau đó theo chân Ninh tây tiến vào studio.

"Chị Ninh, Thường tiên sinh, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng "

Ninh Tây chú ý tới nhân viên trong studio thấy cô thì ánh mắt đều sáng lên, lòng nghi hoặc trong lòng càng lớn. Khi cô tiến vào phòng trang điểm, thợ trang điểm đang trang điểm cho Quách Tế, nhìn thấy cô bước vào, có người

dừng tay, tiến lại chào hỏi cô.

TRong đoàn làm phim thì thợ trang điểm cũng được phân theo nhóm, nhóm trang điểm cho nhân vật quần chúng, nhóm trang điểm cho nhân vật phụ và nhóm trang điểm cho nhân vật chính. Máy thợ trang điểm chịu trách nhiệm hóa trang cho nhân vật chính thấy Ninh Tây tới chỉ ngồi một bên chờ đợi, liền nhanh tay trang điểm cho Quách Tế, sau đó bắt đầu vây quanh Ninh Tây.

Quách Tế bị bỏ qua một bên tâm tình không được tốt, nhưng nghĩ tới vị trí của Ninh Tây trong giới giải trí hiện nay, lại có thêm một hôn phu cường đại đứng đằng sau, trong lòng không phục cũng không thể làm được gì.

Trang điểm được một nửa, Trương Thanh Vân vội vã từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy Ninh Tây còn nhàn nhã ngồi ở trên ghế trang điểm, đứng thờ gấp một lát mới nói:

"Tây Tây, em tới lúc nào?"

"Đến được một lát rồi, vừa rồi bên ngoài có rất nhiều phóng viên muốn phỏng vấn em, nhưng em vội vào trang điểm nên đã bảo họ chờ ở ngoài kia."
v

Trương Thanh Vân đem di động đưa cho Ninh Tây, mỉm cười nói:

"Vừa rồi gọi điện thoại cho em mà không gọi được?"

Ninh Tây lúc này mới nhớ tới hôm nay đi gặp ba anh em Ninh gia đã bị cảnh sát yêu cầu tắt điện máy giao lại, đến khi lên xe cũng quên mở ra.

Ninh Tây nhận điện thoại Trương Thanh Vân đưa, nhìn tin tức trên màn hình điện thoại mà sững sốt.

Lâm tướng quân ở trên hội nghị phát biểu về bình đẳng nam nữ, nhắc tới vai diễn của cô trong bộ phim (phần son tam sinh) làm ví dụ.

Lâm tướng quân là nữ, trong nước không có nhiều tướng quân là nữ. mặc dù nhân dân không phải ai cũng hiểu biết đến bộ máy chính trị cấp cao nhưng được gọi là tướng quân thì chắc thân phận cũng không thấp.

Lúc trước cô đồng ý vai diễn trong phần son tam sinh là bởi vì đồng quan

điêm với tư tưởng nữ cường mà bộ phim truyền đạt, thậm chí cũng không nghĩ tới sẽ thu được nhiều tiền từ bộ phim. Nhưng không ngờ, bộ phim này lại gây ra được chấn động mạnh như thế này.

Chương 141

Bình thường ở hội nghị cấp cao, rất ít lãnh đạo nhắc tới phim truyền hình, có thể được chính bọn họ khen ngợi đối với diễn viên và cả người làm phim (phần son tam sinh) đều ;à một vinh hạnh lớn, hơn nữa còn có thể tặng quảng bá cho bộ phim.

Thấy người quản lý của Ninh Tây đã đến, Thường Thời Quy cũng bớt lo lắng nên rời đi, hấn ở chỗ này cũng sẽ khiến đoàn làm phim không được tự nhiên, khiến người khác có chút e ngại Ninh Tây nên bình thường cũng sẽ không ở lại lâu.

Chào tạm biệt với Ninh Tây và Trương Thanh Vân xong, Thường Thời Quy để lại một vệ sĩ lại ở bên cạnh Ninh Tây, sau đó ngồi xe rời đi.

Lái xe từ kính chiếu hậu nhìn hấn hỏi:

"Ông chủ, giờ tới công ty sao?"

"Ừ."

Thường Thời Quy gật đầu, lấy điện thoại di động ra gọi cho Đào Tuệ Tuyết.

"Mẹ, bà dì sao đột nhiên lại khen Tây Tây ở hội nghị?"

Đào Tuệ Tuyết đang cùng mấy phu nhân đánh bài, nhận được điện thoại của con trai, ném ra một lá bài, chậm chạp mở miệng nói:

"Như vậy không phải là chuyện tốt sao?"

"Ngũ điều."

Một phu nhân đánh ra một lá bài, còn cẩn thận nhìn Đào Tuệ Tuyết một cái.

Đào Tuệ Tuyết cắt đứt di động, nhìn lá bài vừa ra, cười cười. Hôm nay tâm tình tốt, cho bà ấy chút mặt mũi.

"Cháy!"

"Ai nha, Thường phu nhân vận may thật tốt."

"Vận may tốt, lại sắp có cái con dâu xinh đẹp hiểu chuyện hiếu thuận vào cửa, thật là làm cho người ta hâm mộ."

Đào Tuệ Tuyết nghe những người này thổi phồng mình lên, cười hơ hớ nói:

"Còn cháu có cái phúc của con cháu, chúng ta tuổi này rồi thì cứ hưởng thụ cuộc sống thật tốt là được rồi."

Những người đang ngồi ở đây, ở sau lưng không biết đã tán gẫu bảo nhiêu chuyện của Thường. Nhưng thế thì thế nào, ở trước mặt bà, một mực cũng chỉ có thể nịnh nọt bà, đến cả đánh ra một lá bài cũng phải cẩn thận.

Vài vị phu nhân thấy Đào Tuệ Tuyết đối với con dâu tương lai có vẻ thực lòng thích, về sau các bà có gặp cái cô nghệ sĩ Ninh Tây kia cũng phải khách khí một chút rồi.

Buổi sáng quay phim là cảnh quay Ninh Tây và Quách Tế khắc khẩu, hai anh em quan niệm không giống nhau, khi cha vào bệnh viện, hai người xảy ra mâu thuẫn, cuối cùng cãi nhau ầm ĩ một trận.

Đạo diễn đối với cảnh quay này là hai anh em trong lúc cãi nhau phải thể hiện vừa có tình cảm, vừa có oán, có khắc khẩu nhưng tuyệt đối không thể có cừ hận.

Ninh Tây nhập diễn rất nhanh, nhưng Quách Tế lại không được tốt lắm, liên tục NG năm sáu lần, cái này khiến danh ảnh đế của hắn bị đánh vào mặt. Nếu như bình thường còn thôi đi, hôm nay còn có không ít phóng viên ở đây chờ Ninh Tây phỏng vấn, trước mặt báo nhiều phóng viên như vậy mà NG, truyền ra ngoài thì chẳng phải một ảnh đế như hắn nhưng diễn xuất cũng không bằng một nữ diễn viên mới vào nghề được vài năm sao.

Nhưng mà hắn lại không biết, trong mắt đạo diễn và lão diễn viên Trương Ích Dân, hắn diễn xuất mặc dù thuần thực, nhưng linh khí lại kém hơn nhiều so với Ninh Tây.

"Quách Tế, chuẩn bị xong chưa?"

Đạo diễn vốn tưởng rằng hôm nay cảnh quay sẽ xong sớm, ai ngờ lại NG nhiều lần như thế vẫn chưa hoàn thành.

"Ngại quá, xoá thể quay rồi."

Ninh Tây hé miệng cười cười, giống như việc vì Quách Tế NG mà phải quay lại nhiều lần cũng không có ý kiến vậy.

"Em như thế nào, chẳng lẽ như anh thì được rồi?!"

Ninh Tây chỉ Quách Tế.

"Từ nhỏ đến lớn, trong nhà ai mà không nói anh tốt đẹp, ai cũng thiên vị cho anh, mẹ có vật gì tốt cũng để lại cho anh. Anh kêu bây giờ anh sống cũng không dễ dàng, chẳng lẽ những năm qua em sống dễ dàng sao?"

"Em nói thế là có ý gì, chẳng nhẽ mẹ đối xử với em tệ bạc lắm sao?".

Vừa cắt cảnh quay, Ninh Tây và Quách Tế mặt đỏ tới mang tai, Ninh Tây phần nộ và ủy khuất, Quách Tế tức giận nhưng vẫn phải tận tình khuyên bảo, Ninh Tây hôm nay rất có sức cuốn hút, còn Quách Tế hôm nay không dung nạp được với nhân vật, khiến người xung quanh xem lại thấy muốn thiên vị cho Ninh Tây.

Đạo diễn nhìn màn hình thật lâu, cuối cùng thở dài,

"Tốt lắm, cảnh này qua đi.",

Diễn viên Quách Tế này, diễn xuất tốt, những linh khí thực sự còn quá kém.

Quay phim vừa kết thúc, Ninh Tây mới vừa đi ra liền bị các phóng viên bao bọc vây quanh, Quách Tế đứng ở bên cạnh nhìn Ninh Tây bị bao quanh bởi micro có chút lúng túng.

Ngày xưa hần là tiêu điểm của phóng viên, những người khác chỉ là phụ làm nền, hiện tại thì sao? Hần làm sao có thể không biết xấu hổ?

"Tây Tây, nghe nói thời điểm lúc trước (phần son tam sinh) mở máy, tài chính không đủ, cô vì muốn diễn bộ phim này mà không lấy tiền mà sử dụng phương thức góp cổ phần cho bộ phim giúp Khổng đạo diễn. Điều gì khiến cô có sự kiên trì với bộ phim này như vậy?"

"Nói thật, lúc trước xem kịch bản tôi đã thích rồi. Trong nước có nhiều bộ

phim về anh hùng dân tộc, trong lịch sử có thật mà nhân vật hư cấu cũng có, nhưng đều có điểm chung là đều là đàn ông. "

Ninh Tây nói đến đây, bật cười:

"Phụ nữ thường thường đều là bình hoa bên cạnh anh hùng, nếu không phải nhu nhược thì cũng xinh đẹp, chỉ là dạng tồn tại dẹt hoa trên gấm."

"Tôi cảm thấy, hai chữ "anh hùng" không nhất thiết cứ phải là đàn ông, tôi nghĩ hoàn toàn có thể thêm vào đằng trước một chữ nữ."

Ninh Tây dừng một chút,

"Tôi cảm thấy nhiều nữ anh hùng trong lịch sử vì dân chúng phải trả giá rất nhiều, nên cho họ một cái công bằng."

Chương 142

Các phóng viên sững sờ, bọn họ thật không nghĩ tới Ninh Tây sẽ dám nói như vậy. Nên biết, đối với nghệ sĩ giới giải trí trong nước thì vấn đề nhân quyền không thể nào được nhắc tới, còn Ninh Tây thoải mái nói ra miệng, rất hiếm thấy..

"Vậy cô cảm thấy là một người phụ nữ nên như thế nào?" Một nam phóng viên không thể chờ đợi được hỏi.

Ninh Tây cười nhìn hắn một cái:

"Ta cảm thấy được mỗi người phụ nữ đều là nữ thần, cho nên họ nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt. Đương nhiên năm giới cũng phải như vậy."

Các phóng viên đều cảm thấy Ninh Tây cứ như thế này thì rất dễ lấy được hảo cảm của nữ giới, mấy mấn đây cũng là phụ nữ, nếu không thì không biết có bao nhiêu người muốn làm vợ.,"

Video phỏng vấn sau khi được truyền ra Ninh Tây quả thực là tiếp tục thu hút được vô số fan nữ, vô số cô gái muốn sinh con cho Ninh Tây. Tự nguyện bẻ thẳng thành công để làm vợ Ninh Tây.

Ninh Tây nhân khí càng ngày càng cao, cho nên khi cục công an Đông Nam cục công bố vụ tự sát của mẹ Ninh Tây tám năm trước thực ra là một vụ mưu sát thì cả nước đều quan tâm đến.

Mặc dù trong thông báo tên của tất cả nghi phạm đều được che dấu, nhưng người thường lên mạng có gì là không biết, những i quan tâm đến vụ án, quan tâm đến Ninh Tây từ trước đều rõ, thủ phạm hại chết mẹ của Ninh Tây thật ra là anh em của cha cô.

Khi mà trở cốt của con trai còn chưa nguội lạnh, bố mẹ chồng và mấy anh em của chồng mưu hại con dâu, chỉ vì ngôi nhà và số tiền bồi thườn vụ tai nạn của con trai.

Cái này khiến người ta không rét mà run, quá đáng sợ, quá ác độc.

Tin tức cảnh sát công bố chỉ là cái chết của Tần Di tám năm trước, cho nên

những người để tâm đến vụ án hoàn toàn vẫn chưa biết, đằng sau cái chết này còn liên quan đến rất nhiều vấn đề.

Điều này cũng khiến cho Tưởng Hồng Khải yên tâm, năm đó ông ta say rượu lái xe đâm chết người, sau đó mới kéo đến những chuyện này. Mà mấn là Trần Vũ Nam làm việc cẩn thận, không để cho Ninh gia biết đến thân phận của ông ta, nếu không ông ta bây giờ cũng gặp phiền toái rồi.

Ông ta mang một chút tâm tình tốt đẹp gọi mấy ông già cùng ông ta uống rượu chơi người đẹp, ở hộp đêm chơi tới hơn mười giờ, rồi đột nhiên nhớ tới gần đây không thấy bóng dáng của cô con gái duy nhất của mình ở đâu. Nghĩ tới đây, cái gọi là trách nhiệm của cha từ đâu chui ra, ông ta ném cô gái ở trong ngực, cả người toàn mùi rượu đi ra ngoài.

"Tưởng nhị gia, có muốn tôi gọi người đỡ ông ra ngoài."

Một bồi theo ông ta ra cửa, thấy ông ta đi đường lơ mơ hẳn đi đường lơ mơ, vì trách nhiệm nên chạy theo hỏi một câu, lại bị Tưởng Hồng Khải hung hăng trừng mắt.

Tưởng Hồng Khải mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, không thèm nịt giầy nịt an toàn đã nổ máy. Nhưng xe còn chưa chuyển bánh đã có mấy chiếc xe cảnh sát bảo quanh.

"Các anh muốn làm gì?"

Tưởng Hồng Khải duỗi đầu ra cửa sổ xe, mắng:

"Cảnh sát cản đường của dân chúng như vậy mà được sao, còn có luật pháp không?"

Đội trưởng xuống xe, mặt không chút thay đổi nhìn Tưởng Hồng Khải đang say khướt ở trong xe:

"Tưởng Hồng Khải, ông bị nghi mang tội mưu sát, xin phối hợp với cảnh sát chúng tôi điều tra thêm vụ án."

Sau khi nói xong, cũng không đợi Tưởng Hồng Khải phản ứng, trực tiếp đem hắn từ trong xe kéo ra, sau đó khóa còng tay ông ta.

"Mùi rượu nặng như thế, "

Cảnh sát Lưu bảo nhân viên cảnh sát đem Tưởng Hồng Khải mang lên xe, nghiêng mắt nhìn chiếc xe thể thao giá trị gần ngàn vạn trước mắt,

"Uống nhiều rượu, còn tự lái xe, bản thân không muốn sống coi như xong, còn muốn liên lụy tới những người khác."

Đội trưởng Lý sắc mặt cũng khó coi, hấn gọi một cảnh sát trẻ gọi xe kéo xe của Tưởng Hồng Khải đi:

"Loại người chỉ biết hại người."

Cảnh sát Lưu nghe vậy thở dài một tiếng, trên thế giới này, có người nhiệt tình làm việc công ích, vô tư trợ giúp người khác; cũng có người toàn tự tìm đường chết còn muốn hại người khác, bị người ta mắng một câu là bại hoại xã hội vẫn còn khách khí.

Nhưng bất kể thế nào, trong tay bọn họ đã nắm giữ không ít chứng cứ, Tưởng Hồng Khải lần này không thể thoát được tội.

"Ào ào."

Ninh Tây vắn chặt vòi nước, một tay đánh răng, một tay cầm điện thoại di động xem tin nhắn.

Xem hết tin nhắn, nụ cười trên mặt Ninh Tây càng lúc càng lớn, càng lúc càng sáng lạn. Cô ngẩng đầu nhìn mình trong gương, bung ly nước súc miệng sạch sẽ, sau đó dùng khăn lông chậm chạp lau sạch sẽ bọt dính ở khóe miệng.

"Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng."

Ninh Tây duỗi tay gạt hơi nước trên gương,

"Thật tốt."

Ninh Tây ở trong gương nét mặt tươi cười như hoa, tựa như thiếu nữ mười tám tuổi ngây thơ.

Chương 143

Thường Thời Quy dựa vào đầu giường lật xem tạp chí kinh tế tài chính, thấy Ninh Tây mặc áo ngủ tóc còn ướt đi ra, bỏ tạp chí trong tay xuống, vẫy vẫy tay gọi Ninh Tây ngồi bên cạnh mình, cầm lấy khăn lông lau tóc cho cô.

"Bộ phim em đang đóng khi nào thì đóng máy?"

Thường Thời Quy lau tóc cho Ninh Tây, thỉnh thoảng "Không cẩn thận" đụng vào da mặt hoặc môi của Ninh Tây mặt, hết lần này đến lần khác lại còn tỏ vẻ đứng đắn chính trực.

"Cũng sắp rồi, "

Ninh Tây nằm trên đầu gối Thường Thời Quy, tiện tay cầm lấy tạp chí kinh tế mở ra xem, lật hai trang sau đó sung sướng nói:

"Tưởng thị vài ngày nay cổ phiếu bốc hơi đi nhiều nhỉ."

Thường Thời Quy luồn tay vào mái tóc mềm mại của Ninh Tây, cười nói:

"Khả năng vẫn còn tiếp tục giảm, nhất định em sẽ không thất vọng."

Ninh Tây dừng tay lật tạp chí, quay người qua nhìn Thường Thời Quy, chỉ tiếc từ góc độ nhìn từ dưới lên chỉ thấy được cái cằm gọi cảm và yết hầu mê người. Ninh Tây nhìn không được đưa tay lên sờ yết hầu của Thường Thời Quy.

Yết hầu của Thường Thời Quy giật giật, cúi đầu xuống nhìn Ninh Tây, ánh mắt nóng bỏng

"Tây Tây, nghe Trương Thanh Vân nói em ngày mai ít cảnh quay. "

"Vậy thì sao?" Ninh Tây mang vẻ mặt vô tội cười cười.

"Cho nên chúng ta có thể làm một số vận động tốt cho sức khỏe và tâm trạng...."

Cái loại vận động này quả thật làm cho con người hết sức thích thú, nhưng

vận động quá độ thì hậu quả rất rõ ràng đó là chân Ninh Tây mất đi cảm giác. Ninh Tây trùm chăn che kín, đầu áp sát vào trong ngực Thường Thời Quy, nghe bên ngoài tiếng gió gào thét, bỗng nhiên nói:

"Chắc là sắp có tuyết rơi?"

Năm ngoái thời gian này đã có tuyết, mùa đông năm nay tuyết rơi đầu mùa vẫn chưa có.

Thường Thời Quy thấp giọng cười:

"Đúng vậy."

Mùa đông năm ngoái hẳn chỉ có thể lén chú ý đến cô, muốn tới gần lại sợ quá đường đột. Bây giờ họ có thể nằm ở trên cùng một cái giường, làm chuyện nên làm, bên ngoài có mưa gió lớn hơn nữa thì ở trong chăn vẫn áp áp như xuân.

"Tây Tây..."

"Hả?"

"Ngủ ngon."

Anh yêu em.

Ninh Tây cười mở mắt ra nhìn Thường Thời Quy, lại chui vào dụi dụi đầu vào trong lòng Thường Thời Quy, điều chỉnh tư thế nhắm mắt ngủ thật say.

Trong giấc mơ của cô, có ánh mặt trời, có hoa tươi, có biển rộng, có bãi cát, còn có... Thường Thời Quy.

Ninh Tây cảm thấy mình đã lâu rồi không có được một giấc ngủ như thế này, trước khi ngủ không cần phải nghĩ ngày hôm sau phải làm gì, tỉnh lại cũng không cần suy tính ngày hôm nay phải làm sao cho ổn. Ninh Tây thậm chí không cần suy tư xem phải duy trì tư thái như thế nào, phải nói những gì, phải cười như thế nào mới có thể được người ta hoan nghênh.

Tảng đá lớn trong lòng là Tường gia sắp rơi đài, đối với cô mà nói, là thứ mà cô muốn nhất trong tâm năm nay.

Buổi sáng ăn xong điếm tâm ngồi xe Thường Thời Quy đến nơi quay phim, vừa trang điếm xong chờ đến cảnh quay thì nhận được điện thoại của cục cảnh sát. Cục cảnh sát thông báo cho cô biết người chủ mưu giết hại mẹ cô đã tìm được, hơn nữa ông ta cũng là người gây ra tai nạn khiến cha cô tử vong.

Ninh Tây ngồi ở trên ghế nghỉ, nhìn dòng người đi tới đi lui trước mặt, đột nhiên cười, cười ra tiếng, cười ra nước mắt.

Có lẽ cô nên khóc, nên phẫn nộ, nên trách mắng, nhưng cuối cùng lại nắm chặt di động nở nụ cười.

Tám năm, ba mẹ cô chết oan nằm trong mộ suốt tám năm, bởi vì đứa con gái bất lực của họ. Những năm gần đây, cô thậm chí không có mặt mũi đến trước mộ của ba mẹ.

Bọn họ yêu thương cô, chế chở cho cô, nhưng cô lại không giữ được tài sản họ để lại cho cô, còn trơ mắt nhìn người hại chết họ sống tự tại suốt tám năm.

Bọn họ cho cô cả đời, mà cô chỉ có thể làm được như vậy.

"Ninh tiểu thư, Ninh tiểu thư?"

Cảnh sát Lưu nghe đầu bên kia điện thoại là tiếng cười so với tiếng khóc còn khó nghe hơn, tâm tình phức tạp nói không nên lời.

"Sao thế?"

Đội trưởng Lý hiếu kỳ hỏi,

"Cô ấy còn chưa ổn định tâm lý sao?"

Lưu cảnh sát lắc đầu, che micro: "Khó nói."

"Chị Tây Tây, chị làm sao thế?"

Tiểu Dương thấy Ninh Tây không ổn, lo lắng đi đến hỏi,

"Có chuyện gì? Chị đừng có gấp, có chuyện gì chị nói ra, còn có taem và anh Trương ở đây."

"Anh không sao, "

Ninh Tây cười cười, vẻ mặt dần dần bình tĩnh trở lại, nói qua di động,

"Cảm ơn cảnh sát Lưu, cảm ơn các anh."

Cúp điện thoại, Ninh Tây xoa xoa khóe mắt, nói với Tiểu Dương:

"Tiểu Dương, gọi thợ trang điểm đến trang điểm lại cho chị."

"A, được."

Tiểu Dương chạy đi tìm thợ trang điểm, chạy được một đoạn lại quay đầu nhìn Ninh Tây xem thế nào.

Ninh Tây ngẩng đầu cười cười với Tiểu Dương, cô mới an tâm chạy đi.

Trương Thanh Vân không đơn thuần như Tiểu Dương, hắn nhìn ra Ninh Tây có chuyện, nhưng cô ấy không muốn nói, hắn cũng không tiện hỏi.

Chương 144

Quay hết cảnh quay của mình, Ninh Tây tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống, lấy điện thoại di động ra gọi cho Thường Thời Quy.

"Xin lỗi, chờ một chút, "

Thường Thời Quy ngắt lời Từ Châu đang báo cáo, lấy điện thoại ra ấn nút nghe máy.

"Thời Quy."

Thường Thời Quy không tự giác lộ ra nụ cười vui vẻ,

"Tây Tây, quay phim mệt không?"

"Không mệt ".

Ninh Tây nhận đồ uống Tiểu Dương đưa tới, uống một ngụm, thấp giọng nói,

"Chỉ là thấy nhớ anh thôi."

Nghe Ninh Tây nói như thế, Thường Thời Quy cũng phải đỏ mặt, hấn liếc mắt qua Từ Châu, ôn nhu nói:

"Anh cũng nhớ em."

Ninh Tây cười, hai người cười cười nói nói tán gẫu hơn mười phút mới cúp điện thoại. Sau khi cúp máy Ninh Tây tốt hơn nhiều, mấy cảnh quay tiếp đó cũng thuận lợi hơn.

Buổi chiều mới quay hết được một cảnh quay, vừa mới ngồi trên ghế nghỉ được một lát thì có nhân viên tới báo có người tới tìm cô.

Ninh Tây khép lại kịch bản trong tay, ngẩng đầu nhìn sự lưng người nhân viên, người đến là một người đàn ông năm sáu mươi tuổi, vẻ mặt ôn hòa, dáng người rất tốt, nhìn khá thuận mắt.

"Ninh tiểu thư."

Người đàn ông lên tiếng chào hỏi trước...

"Tôi là chủ tịch tập đoàn Tường thị Tường Viễn Bằng, hôm nay quấy rầy Ninh tiểu thư vài phút, Ninh tiểu thư không để ý chứ?"

Ninh Tây chẳng nói được hay không được, cười cười:

"Tường tiên sinh cũng đã đến tận đây, tôi để ý hay không cũng có ích gì?"

Thấy thái độ lãnh đạm của Ninh Tây, Tường Viễn Bằng coi như không biết:

"Ninh tiểu thư quả nhiên tính cách đặc biệt, khó trách đứa cháu trai của tôi lại thích cô đến vậy."

"Tường tiên sinh chắc là nhớ lầm, "

Ninh Tây nhẹ giọng cười nói,

"Tôi nhớ là dì Hai đã ly hôn với ông, vậy nên Thời Quy nhà chúng tôi và với ông... Đâu còn có quan hệ gì nữa."

Tường Viễn Bằng bị Ninh Tây chế nhạo, nụ cười trên mặt không thể duy trì được nữa,

"Ninh tiểu thư, tôi nói thẳng, từ trước đến nay tôi đều cho rằng, một người không thể thay đổi suy nghĩ chẳng qua là vì lợi ích chưa đủ."

Ninh Tây uống một ngụm đồ uống, tỏ vẻ tôi đang lắng nghe ông nói.

"Không biết Ninh tiểu thư cần bao nhiêu mới đồng ý bỏ qua cho em trai tôi?"

Nghe nói thế, Ninh Tây quả thực rất giận.

"Tường tiên sinh, Ý ông là gì? Tường Hồng Khải phạm tội, đó cơ quan kiểm sát khởi tố, tôi chỉ là một dân chúng không quyền không thế, có thể làm được cái gì?"

Tường Viễn Bằng ngồi xuống, giọng nói có chút lạnh lùng:

"Ninh tiểu thư là người thông minh, chẳng lẽ không hiểu làm việc thì cần chừa cho mình một đường lui?"

Ninh Tây lắc lắc ly nước trong tay:

"Tướng tiên sinh, ông không biết thế nào là vô liêm sỉ sao?"

Tướng Viễn Bằng nhíu nhíu mày, còn chưa kịp nói chuyện, một ly nước giội thẳng vào mặt ông ta.

Ninh Tây giơ cái ly không trong tay lên, hừ một tiếng:

"Ông đã không biết xấu hổ, tôi giúp ông tỉnh táo lại mà hiểu cho rõ."

Ninh Tây đối đãi với người khác luôn lễ phép, cho dù có hôn phu không ai bằng, nhưng vẫn không tự cao tự đại, vậy nên khi thấy Ninh Tây hát thẳng một ly nước vào mặt Tướng Viễn Bằng, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là nghĩ Tướng Viễn Bằng thất lễ với Ninh Tây?

Cũng không trách mọi người nghĩ như thế, Tướng Hồng Khải háo sắc danh tiếng vang xa, Tướng Viễn Bằng là anh trai ông ta, người trong một nhà khả năng sẽ giống nhau mà thôi.

"Chủ tịch!"

Trợ lý của Tướng Viễn Bằng sợ hãi kêu lên, cô ta cũng không ngờ Ninh Tây dám làm như vậy, vội vàng lấy khăn giấy đưa cho Tướng Viễn.

Sắc mặt Tướng Viễn Bằng càng lúc càng tệ,

"Xem ra không có ai giáo dục cho Ninh tiểu thư phải đối đãi với tiền bối như thế nào cho phải phép nhỉ.?"

Đây chẳng khác gì giễu cợt chuyện cha mẹ Ninh Tây chết sớm, không có ai chỉ dạy.

Có hai nhân viên trong đoàn làm phim vừa chạy tới nghe ông ta nói cũng thấy tức giận thay cho Ninh Tây, lời này của ông ta, nếu gặp phải người tính tình không tốt thì đánh ông ta một trận vẫn còn nhẹ.

Thực ra tính tình của Ninh Tây cũng không tốt như thánh nữ, mặc dù cô

không đánh Tưởng Viễn Bằng, nhưng lời nói tiếp theo cũng không khách khí.

"Tôi không được giáo dục tốt, nhưng tuyệt đối không kém hơn mấy người Tưởng gia, "

Ninh Tây cười lạnh nói tiếp:

"Không biết làm sao hai người anh em nhà ông có thể sống yên tâm thoải mái được như vậy?"

Tưởng Viễn Bằng nghe vậy sắc mặt biến đổi, tay đang lau nước trái cây ngừng lại, nhìn chăm chăm Ninh Tây:

"Ninh tiểu thư, cơm có thể tùy tiện ăn, nhưng lời nói không thể nói lung tung."

Cô ta tốt cùng là biết cái gì, lại dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ông? Chuyện năm đó, Trần Trân Trân tự sát, người chứng kiến không có mấy người, nhưng chắc chắn không có Ninh Tây? Chẳng lẽ là Thường Thời Quy biết được, lại nói cho Ninh Tây?

Tưởng Viễn Bằng vẻ mặt mất tự nhiên, khiến mọi người hoài nghi, hai anh em Tưởng gia làm ra bao nhiêu việc trái với lương tâm, mới có phản ứng như thế này?

"Xùy."

Ninh Tây cười nhạt một tiếng, đem ly nước để lên trên bàn, thản nhiên nói,

"Tưởng tiên sinh, thiếu nợ thì phải trả tiền, giết người thì đền mạng, ông cần gì phải tìm tôi nói điều kiện. Huống chi..."

Trên mặt Ninh Tây ý tứ trào phúng càng lúc càng rõ,

"Tưởng gia của ông là cái thứ gì? Chồng chưa cưới của tôi là Thường Thời Quy, là chủ tịch của Thường thị, là người kế nghiệp Tưởng gia, tôi muốn cái gì mà không có "

Quản chúng vậy xem: lời này tuy không lọt tai, nhưng mà..... Cũng rất có đạo lý.

Chương 145

Tưởng thị trước mặt người bình thường cũng coi như tiếng tăm lừng lẫy, nhưng so với Thường thị còn kém xa rất nhiều. Ninh Tây bây giờ là hôn thê của Thường Thời Quy, Tưởng Viễn Bằng đột nhiên tìm đến gây phiền toái, không phải là tự vả vào mặt mình sao?

Sự thực cũng chứng minh, nữ thần bình thường cười vui vẻ ôn nhu, mà một khi tức giận thì độc miệng và cay nghiệt không kém ai, sức sát thương quả là mạnh mẽ.

"Thời gian còn dài, không phải lúc nào cô cũng tốt, "

Tưởng Viễn Bằng đem khăn giấy ném trên mặt đất, trừng Ninh Tây một cái, xoay người muốn đi.

"Chờ một chút."

Tưởng Viễn Bằng dừng bước chân, quay đầu lại nhìn Ninh Tây,

"Chẳng lẽ Ninh tiểu thư thay đổi chủ ý?"

Ninh Tây nâng cái cằm, chỉ khăn giấy trên mặt đất nói:

"Sau này tôi thế nào, không cần Tưởng tiên sinh quan tâm, nhưng hành vi ném rác bừa bãi của Tưởng tiên sinh là không tốt. Mong ông tôn trọng nhân viên vệ sinh của đoàn làm phim, không vứt rác bừa bãi. Dù sao ông cũng là một ông chủ lớn, chẳng lẽ việc không nên vứt rác bừa bãi cũng không biết.

Ông chủ thì sao? Ông chủ thì có thể ném rác bừa bãi sao?

Trợ lý Tưởng Viễn Bằng thấy ông chủ tức giận sải bước dài rời đi, cô nhìn bóng lưng Tưởng Viễn Bằng càng lúc càng xa, mặt đỏ bừng ngồi xuống nhặt khăn giấy dưới đất. Vừa mới vừa cúi người xuống nhặt, một bàn tay trắng nõn cũng vươn tới.

Trợ lý ngẩng đầu nhìn, kinh ngạc phát hiện ra là Ninh Tây.

Ninh Tây cười cười, đem khăn giấy dơ nhặt lên ném vào thùng rác.

Sắc mặt của trợ lý lại càng đỏ, nhìn Ninh Tây gật đầu, xoay người đuổi theo Tưởng Viễn Bằng.

Mặc dù không biết ông chủ và nữ diễn viên này xảy ra xung đột gì, nhưng từ góc độ của cô, cô cảm thấy nữ nghệ sĩ Ninh Tây rất tốt, lại rất xinh đẹp, cười rộ lên thì mắt sáng như sao, khoé miệng cong lên như trăng lưỡi liềm.

Trợ lý thở hồng hộc đuổi theo ông chủ, trộm nghe được ông chủ đang nói chuyện điện thoại với ai đó... "Rượu mời không uống lại uống rượu phạt", đáy lòng không hiểu sao lại cảm thấy có chút bất an, nhưng là trợ lý, dù biết chuyện gì thì tốt nhất cũng nên im lặng.

"Ông chủ, nửa giờ sau ông có cuộc hẹn với chủ tịch Trần thị "

"Tôi biết rồi."

Tưởng Viễn Bằng ngồi vào trong xe, sờ vào cổ áo sơ mi, sắc mặt khó coi:

"Đi đổi một bộ quần áo khác đã."

"Vâng."

Tưởng Viễn Bằng bất mãn nhìn cô trợ lý mới, cô trợ lý này không được như trợ lý trước. Chỉ là Trần Vũ Nam bị cảnh sát đem đi điều tra, nên phải tìm người thay thế.

Sớm biết chuyện tám năm trước mà bây giờ còn bị lôi ra điều tra, ông cũng không nhúng tay vào chuyện này. Nhưng mà... Chỉ cần ông ta còn ở đây, Tưởng gia cũng không gục được.

Vì toàn bộ Tưởng gia, ông ta chỉ có thể để em trai chịu ủy khuất một chút.

"Sao anh lại tới đây?"

Ninh Tây chưa quay phim xong thì phát hiện ra Thường Thời Quy tới.

"Hôm nay anh không có nhiều việc, nên đến đây sớm đón em."

Thường Thời Quy cũng không thể mở miệng nói với Ninh Tây, lúc cô gọi điện thoại nói nhớ hẳn, hẳn ngồi trong phòng làm việc cũng không yên.

"À "

Ninh Tây gặt đầu, đem ly nước đang cầm cho Thường Cho Quy, là nước trái cây mà Thường Thời Quy không thích uống,

"Anh ở đây uống nước chờ em một lát, em còn một cảnh quay nữa là có thể về."

Thường Thời Quy săn sóc cho cô, mà cô cũng hiểu rõ Thường Thời Quy. Trước kia Thường Thời Quy sẽ không quấy rầy cô quay phim, mặc dù sẽ đến đón cô về nhà, nhưng tuyệt đối sẽ không đến sớm như thế này. Hôm nay tới sớm, chẳng lẽ vì cô nói nhớ tới hần???

"Thường tiên sinh, "

Tiểu Dương ôm túi của Ninh Tây đứng một bên, chờ Ninh Tây đi rồi mới bước từng bước dè dặt đến gần Thường Thời Quy.

"Anh đến đây để trút giận cho Ninh tỷ sao?"

Nghe hai chữ "Trút giận", Thường Thời Quy khẽ nhú mày, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường,

"Đem mọi chuyện nói hết ra đi."

Vì vậy Tiểu Dương nói hết chuyện Tưởng Viễn Bằng hôm nay tới đoàn làm phim gây cho Ninh Tây, dĩ nhiên trọng điểm là nói chuyện Tưởng Viễn Bằng chế nhạo Ninh Tây không có giáo dục, nói tình cảm của hai người cũng không được lâu dài.

"Tôi biết rồi, cảm ơn cô đã chăm sóc cô ấy."

"Thường tiên sinh không cần khách khí, đây là việc tôi phải làm."

Cáo hết tội trạng, Tiểu Dương vừa lòng thỏa mãn lại di chuyển sang một bên.

Nghĩ đến cái lão già kia nguyên rủa Ninh Tây sau này sống không tốt, hận trong lòng không thể mắng ông ta đến chết.

Tưởng gia thì có gì to tát? Trước mặt Thường Thời Quy, còn không phải cũng chẳng là gì sao?

Chương 146

Ninh Tây không biết trợ lý nhà mình cáo trạng với Thường Thời Quy, cô quay phim xong thay một váy màu đen, tẩy trang trên mặt sạch sẽ. Hôm nay cô muốn dẫn Thường Thời Quy đến một nơi, nơi đó là nơi mà đã lâu cô cũng không dám tới.

Dưới chân núi Tây Linh có vài tiệm hoa và tiền giấy, cũng có vài quán ăn, những quán ăn này lúc có khách lúc lại chẳng có ai, khách vào ăn đều mang vẻ mặt buồn bã, chủ quán cũng không thể nói nhiều cười nhiều được. Bởi vì bất cứ ai khi vào quán gần đây mua đồ hay ăn cơm đều là những người tới thăm một huyệt mộ nào đó trên núi. L nào đó vong nhân mà đến.

Hoa tươi, nến thơm, cây nhang, vàng mã thờ cúng đều được Ninh Tây mua lấy hai phần, Thường Thời Quy thấy thế, đi sau Ninh Tây cũng mua hai bó hoa tươi và hai phần trái cây.

Thấy Thường Thời Quy mua thêm, Ninh Tây cũng không ngăn cản, dẫn hắn đi bộ leo lên từng bậc thêm đá lên núi.

Bây giờ đang là buổi chiều, trên núi Tây Linh không có nhiều người, chỉ có vài người trông coi nghĩa trang đi loanh quanh, cả núi yên tĩnh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Đi đến giữa sườn núi, Ninh Tây dừng bước, sau đó rẽ sang phải đi đến một mộ phần thì dừng lại.

Đây là mộ phần dành cho vợ chồng, trên bia mộ dính một lớp bụi dày. Ánh mắt Thường Thời Quy rơi xuống hình ảnh gắn trên bia mộ. Nam soái khí, nữ xinh đẹp hào phóng, khuôn mặt của Tây Tây được di truyền tất cả các ưu điểm của hai người, Thường Thời Quy chỉ trong giây lát có thể khẳng định đây là mộ phần của cha mẹ Ninh Tây.

"Ba, mẹ. "

Ninh Tây khịt khịt mũi, đem hoa tươi đặt trước mộ.

"Con gái bắt hiếu đến thăm 2 người."

Thường Thời Quy cũng khom lưng đem hoa trong tay mình đặt lên mộ, sau đó lại cúi người chào.

"Người vừa cúi chào chính là con rể tương lai của cha mẹ, là người mà con gái ba mẹ quyết định làm bạn cả đời."

Ninh Tây ngồi xổm xuống xếp mấy thứ vừa mua được ra, sau đó đốt nến thơm lên.

Xem ngọn lửa đang cháy, Ninh Tây hé miệng,

"Con gái bất lực, để cái chết của hai người không minh bạch suốt 8 năm qua."

Ninh Tây dập đầu lạy ba cái, đứng dậy nói với Thường Thời Quy: "Chúng ta trở về đi."

Thường Thời Quy trầm mặc gật nhẹ đầu, ở trước mộ cúi đầu thắp ba cái, dặt tay Ninh Tây nói,

"Sau này anh sẽ cùng em đi thăm ba mẹ."

Như thế nào mà đã gọi ba mẹ? Ninh Tây liếc xéo Thường Thời Quy một cái, nhưng khóe miệng lại là cười.

"Được."

Hai người chậm rãi đi xuống bậc thang, mới vừa đi xuống núi, di động của Ninh Tây vang lên, người gọi đến là đội trưởng Lý của Cục Công An Đông Nam. Ninh Tây quay đầu lại nhìn về phương hướng phần mộ ba mẹ mình, ấn nút nghe máy.

"đội trưởng Lý."

Thường Thời Quy đi đến cạnh cửa xe, mở cửa xe cho Ninh Tây, Ninh Tây cúi đầu ngồi vào xe, không biết người bên kia nói gì, chân mày cô ấy nhăn lại.

"Được."

Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Ninh Tây nụ cười tản đi, quay đầu nói với

Thường Thời Quy:

"Thời Quy, em muốn tới cục công an một chuyến."

"Anh đi cùng em."

Thường Thời Quy đóng cửa xe, giọng nói mặc dù ôn nhu như cũ nhưng lại mang theo kiên định.

Cảnh sát cục công an Đông Nam hiện tại tinh thần không tốt lắm, vì nghi phạm vừa mới bắt không chịu hợp tác điều tra, không hợp tác thì thôi lại còn cố tình khiêu khích bọn họ khiến bọn họ hận không thể cho hắn một đấm.

Dù giá cảnh sát Lưu tính tình tốt nhất trong cục cũng lười phản ứng với hắn ta, chỉ sắp xếp hai cảnh sát quan sát hắn ta, thậm chí khẩu cung cũng chẳng thèm hỏi nữa.

"Người nhà của người bị hại có tới không?"

Cảnh sát Lưu đem túi hồ sơ niêm phong cất vào trong kho, xoay người hỏi đội trưởng Lý.

"Nói sẽ đến ngay, "

Đội trưởng Lý cũng mệt mỏi, uống một ngụm trà, đưa tay nhìn đồng hồ,

"Vụ án này xong, chúng ta mới có thể ngủ ngon."

Cảnh sát Lưu lại rót thêm trà vào chén cho đội trưởng Lý, tiếp lời:

"Tưởng Hồng Khải cũng kín miệng quá."

"Miệng kín thì sao, chúng ta có nhân chứng vật chứng đầy đủ, cho dù hắn ta không thừa nhận thì vẫn phải chịu tội."

Đội trưởng Lý vừa ngắt lời rhif có một cấp dưới vào báo cáo, nói người nhà của nạn nhân đã đến.

Đội trưởng Lý đặt chén trà xuống, nói với cảnh sát Lưu:

"Cũng may người nhà nạn nhân cũng không tệ."

Cần phối hợp thì phối hợp, không tăng phiền toái cho bọn họ, không nói nhiều, không cố ý gây áp lực. Mặc dù là diễn viên nổi tiếng, Nhưng thái độ với bọn họ rất khách, không kiêu căng ngạo mạn.

Nhưng chính vì thái độ này của đối phương nên bọn họ càng phải cố gắng phá án thật nhanh, mau chóng tìm ra hung thủ mới không thẹn với sự mong đợi của người nhà nạn nhân. Hơn nữa trong cục có rất nhiều fan nữ của Ninh tây nên tinh thần làm việc của mọi người cũng tích cực hơn.

Chỉ là vụ án này càng điều tra càng lan ra tới nhiều người, chân tướng lại càng phức tạp.

Nhân tính và tiền tài, tình thân và ích lợi, quyền thế và sự thật...

Cảnh sát Lưu lắc đầu,

"Đài truyền hình quốc gia sẽ làm một chương trình tái hiện lại vụ án này, để tuyên truyền pháp luật cho nhân dân cả nước... Tôi còn không biết phải mở miệng nói với người nhà nạn nhân như thế nào đây "

"Đài truyền hình làm chương trình, thì bọn họ đi mà nói, sao còn yêu cầu chúng ta làm người ác."

Đội trưởng Lý không chút nghĩ ngợi nói,

"Chuyện này chúng ta không quản, đừng tự rước oán hận vào người."

Cảnh sát Lưu cười khổ gật đầu.

Chương 147

Vụ án này vốn đã chấn động cả nước, không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ, hiện tại đã lần ra manh mối, không chỉ bọn họ cao hứng mà cấp trên cũng hết sức hài lòng. Dem vụ án này làm một chương trình khởi chiếu trên truyền hình thì ngoài tuyên truyền pháp luật, hơn nữa còn có thể tăng hình tượng của ngành công an trong lòng người dân.

Trên thực tế dạng chương trình này đối với xã hội, đối với các ngành liên quan rất có ý nghĩa, nhưng đối với người nhà bị hại thì đó chính là rạch thêm vào vết sẹo.

Đội trưởng Lý và cảnh sát Lưu vào phòng khách để gặp Ninh Tây, trong phòng còn có cả Thường Thời Quy đang chờ.

"Chào Ninh tiểu thư, Thường tiên sinh".

Đội trưởng Lý bắt tay chào hỏi hai người,

"Ngại quá, bây giờ còn gọi hai người tới đây. Chỉ là nghi can đòi phải gặp mặt hai người mới chịu khai. Quây rầy đến hai người, thực sự xin lỗi."

"Đội trưởng Lý khách khí rồi, anh cũng chỉ vì công việc của mình."

Ninh Tây chú ý thấy sắc mặt mệt mỏi của đội trưởng Lý, nhìn anh ta bằng ánh mắt cảm kích, cười một tiếng.

"Tôi có thể đi gặp ông ta."

Đội trưởng Lý thở phào nhẹ nhõm, hấn quay đầu nhìn về phía Thường Thời Quy, do dự nói:

"Thường tiên sinh, nghi can chỉ muốn gặp Ninh tiểu thư, vậy nên..."

"Nếu Tưởng Hồng Khải kiên trì không muốn gặp tôi, tôi cũng không thể cưỡng ép,"

Thường Thời Quy nhìn Ninh Tây, nói tiếp:

"Nhưng nếu có thể tôi muốn ở bên cạnh vợ sắp cưới của mình."

Đội trưởng Lý và cảnh sát Lưu nhìn nhau trao đổi ánh mắt, nếu đã như vậy, bọn họ nếu cự tuyệt, cũng không tốt cho lắm.

Trong phòng thẩm vấn, Tưởng Hồng Khải đang cùng hai cảnh sát so mắt với nhau thì tiếng mở cửa, ông ra cũng không thèm quay ra sau nhìn,

"Không cần hỏi nữa, tôi sẽ không nói gì đâu."

Kết quả là ông ta chờ nửa ngày, cũng không nghe thấy phía sau lưng có người trả lời lại, quay đầu vừa nhìn, lập tức bị hù dọa.

"Thường Thời Quy, con sao lại ở chỗ này?!"

Tưởng Hồng Khải đối với hậu bối là Thường Thời Quy, từ trong lòng luôn cảm thấy e ngại, cho nên nhìn thấy hắn, phản ứng đầu tiên là rút cổ lại. Nhưng rất nhanh ông ta lấy lại tinh thần, bây giờ ông ta không phải ở Tưởng gia, cũng không phải là ở bên ngoài, mà là ở trong đồn công an.

Thường Thời Quy không để ý tới ông ta, chỉ im lặng đi theo Ninh Tây vào phòng, ngồi xuống cạnh Ninh Tây.

"Tưởng tiên sinh, nghe nói ông muốn gặp tôi?"

Ánh mắt Ninh Tây rơi xuống còng tay trên cổ tay của Tưởng Hồng Khải, trên mặt lộ ra nụ cười trào phúng,

"Tôi cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói với nhau."

Tưởng Hồng Khải liếc mắt nhìn Ninh Tây từ đầu đến chân, hừ lạnh nói:

"Không nghĩ tới, một diễn viên mới vào nghề như cô, lại có thể làm được đến như thế này."

"Tưởng tiên sinh đòi gặp mặt tôi chỉ vì muốn hỏi câu này?"

Ninh Tây mặt không chút thay đổi nói,

"Nếu đã vậy, chúng ta không có gì để nói nữa rồi."

Cô và Tưởng Hồng Khải trong lúc này, quả thực không có gì để nói. Tám năm trước, nếu như không phải là hắn uống rượu lái xe, vượt đèn đỏ, ba cô sẽ không chết. Đối với cô mà nói, Tưởng Hồng Khải chính là một người gây ra lỗi mà bỏ chạy, là loại rác rưởi còn tìm người khác chịu tội thay.

Một người, đối mặt với rác rưởi thì có thể nói cái gì?

"Ninh tiểu thư không cần gây sự nữa."

Tưởng Hồng Khải ngồi lâu quá, nên vặn vẹo uốn éo người cho đỡ mỏi, sau đó nói tiếp.

"Tôi biết Ninh tiểu thư sắp trở thành bà chủ của Thường gia, tôi gọi cô tới, muốn gặp cô vì muốn cầu xin Ninh tiểu thư một việc."

Ninh tiểu thư sụp mí mắt không nói gì.

Thấy dáng vẻ lãnh đạm của cô, Tưởng Hồng Khải cũng không thêm đề ý, vẫn nói tiếp:

."Chuyện cho tới bây giờ thì tôi làm gì cũng vô bổ, tôi sống hoang đường cả đời, cũng không có làm ra được chuyện tốt gì đáng nhắc tới. Vân Vân là đứa con gái duy nhất của tôi, từ nhỏ tôi lại không quản giáo nó, đến bây giờ khiến nó sinh hư, tính tình kiêu ngạo. Nhưng sai lầm của tôi đều không có quan hệ gì đến nó, nó cũng chỉ là đứa trẻ vì được chiều quá mới sinh hư, xin Ninh tiểu thư tha cho nó một lần."

Nghe nói như thế, Ninh Tây nhin không được cười cười. Ai nói Tưởng Hồng Khải không có đầu óc? Cố ý gọi cô đến đây, lại nói chuyện này trước mặt cảnh sát, không phải là vì sợ cô trả thù Tưởng Vân sao? Xem ra ông ta cũng không phải ngu đến mức không có thuốc chữa, không có ông ta che chở, không có bác là Tưởng Viễn Bằng thì với tính khí của Tưởng Vân, cuộc sống sau này của cô ta không cần nghĩ cũng biết.

"Tưởng tiên sinh quá lo lắng rồi, "

Ninh Tây đột nhiên cảm thấy chuyện này đã đến lúc kết thúc, nói đến những chuyện khác lại không có ý nghĩa nữa. Ninh Tây đứng lên, giọng nói bình tĩnh:

"Tôi chỉ muốn đưa tội phạm ra công lý, đòi lại công bằng cho cái chết của ba

mẹ, những chuyện khác sẽ không làm, càng không quan tâm đến những chuyện đó."

Tướng Hồng Khải nghe vậy vẫn cảm thấy không yên lòng, vì vậy mong đợi nhìn về phía Thường Thời Quy, nào biết Thường Thời Quy không thèm nhìn ông ta, chỉ chăm chăm nhìn vào Ninh Tây.

"Tôi kỳ thật rất muốn hỏi Tướng tiên sinh một vấn đề, "

Ninh Tây nhìn Tướng Hồng Khải,

"Trên tay dính máu tươi của người khác, ông làm sao có thể yên ổn sống thoải mái đến ngày hôm nay?"

Tướng Hồng Khải trầm mặc, không thể trả lời câu hỏi này của Ninh Tây.

Mà Ninh Tây cũng không mong nghe được câu trả lời của ông ta, cô cũng lười tiếp tục đứng đây nhìn ông ta, xoay người đi thẳng ra khỏi phòng thẩm vấn, sau đó thở ra một hơi thật dài.

Thường Thời Quy theo sau lưng cô đi ra, thấy cô như vậy, duỗi tay cầm lấy bàn tay cô.

"Em không sao."

Ninh Tây nhìn Thường Thời Quy cười cười, xoay người nói vài lời tạm biệt khách khí với đội trưởng Lý.

Đội trưởng Lý nhìn ra sắc mặt cô không được tốt, cũng không giữ cô lại, chỉ bảo một cảnh sát tiễn hai người ra cửa.

"Cảnh sát, tôi có chuyện muốn nói."

Sau khi Ninh Tây rời đi một giờ, Tướng Hồng Khải đột nhiên nghĩ thông suốt, quyết định thẳng thắn khai ra hết toàn bộ sự thật, hi vọng nhận được khoan hồng.

Hiện tại ông ta liên quan đến vụ án tám năm trước say rượu lái xe vượt đèn đỏ gây ra tai nạn chết người, ngoài ra còn cả cái chết của Trần Trân Trân.

Chu Mạt Ly bị cảnh sát khống chế, vì muốn giảm hình phạt, đem tin tức

mình biết nhưng lại không xác định có phải sự thật hay không đều nói ra hết, trong đó có việc Trần Trân Trân không phải là tự sát, mà là bị Tướng Hồng Khải giết chết.

Trên thực tế, Tướng Hồng Khải không giết hại Trần Trân Trân, ông ta đối với Trần Trân Trân có vài phần chân tình, nếu không cũng sẽ không chịu áp lực lớn kiên trì cưới Trần Trân Trân vào cửa.

Cho nên, khi cảnh sát nói cho ông ta biết, Trần Trân Trân khả năng không phải là chết do tự sát, mà là do ông ta giết, ông ta kinh ngạc thật sự..

Cảnh sát Lưu am hiểu phân tích tâm lý tội phạm, nên khi Tướng Hồng Khải nói ra hết, đem lời khai ông ta ghi chép lại. Còn những chuyện khác, chỉ có thể báo cấp trên, không còn thuộc vào trách nhiệm của bọn họ.

Chương 148

Tin tức Tưởng Hồng Khải bị bắt rất nhanh bị truyền ra ngoài, tốc độ nhanh đến chóng mặt. Truyền thông giống như hện nhau, ra sức đào bới đời sống trước kia của ông ta, nào là đánh người, chơi gái, thậm chí cả chuyện ném rác bừa bãi cũng không lọt. Cưới ba vợ, vợ cả là tiểu thư Khúc gia, sau đó ông ta ngoại tình, tìm vợ thứ hai. Vợ hai ông ta mang thai, ông ta tiếp tục ra ngoài ngoại tình, khiến bà ấy sinh con xong buồn bực mà chết. Vợ thứ ba của ông ta chính là Trần Trân Trân, cũng là vợ cuối cùng của ông ta, kết cục cũng không tốt đẹp, tự sát mà chết. 1

Đối với phóng viên mà nói, có tài liệu gì để đào thì nhất định phải đào, hiện tại Tưởng Hồng Khai bị bắt, bọn họ không cần cố kỵ ông ta nữa, chỉ cần có tin liên quan về ông ta thì đều được bày lên trên mặt báo.

Tưởng Hồng Khải danh tiếng rớt xuống, thị trường cổ phiếu của Tưởng thị cũng bị kéo xuống, đã xuống đến điểm thấp nhất. Khúc gia, Đào gia nhân cơ hội này cố ý làm khó dễ Tưởng gia, Tưởng gia lúc này nửa bước cũng khó bước lên.

Ninh Tây xem tin tức có liên quan đến Tưởng gia trên báo, nhàm chán bỏ qua một bên.

Trên đầu cô bây giờ đang mang vài kí đồ trang sức, đến một cái lắc đầu cũng khó khăn. Bộ phim (tình thương của cha như núi) đã sắp kết thúc, lần này cô đang làm diễn viên khách mời cho một bộ phim của đạo diễn Trần Đạo, vai thân tiên, thời gian lộ mặt chỉ khoảng ba phút. Bởi vì vai diễn Thanh Yên tiên nhân của cô quá mức xâm nhập lòng người, khiến cho đạo diễn Trần lúc tuyển diễn viên đều cảm thấy thiếu hụt điều gì đó, cuối cùng chỉ có thể gọi điện thoại cho cô, hy vọng cô giúp đỡ.

Ninh Tây không cự tuyệt Trần Đạo, trước kia lúc quay phim cô và Trần Đạo hợp tác rất tốt, hiện tại giúp đỡ đối phương cũng không có gì không tốt, cũng chỉ có ba phút xuất hiện, hơn nữa diễn viên trong bộ phim này đều là người quen, vậy nên lúc quay cô cũng thoải mái.

"Chị Ninh, "

Một nữ diễn viên còn trẻ mặc váy ngắn chạy đến trước mặt cô, bung một

chén quả ô mai để trước mặt cô.

"Đây là ô mai mới làm, chị nếm thử."

"Cảm ơn, "

Ninh Tây ở trước mặt cô ấy, nếm một viên, sau đó nói với cô gái,

"Hương vị rất ngon."

"Vâng."

Nữ diễn viên khuôn mặt đỏ hồng nhìn Ninh Tây đang ăn ô mai, cười thẹn thùng xoay người cẩn thận chạy đi.

Đợi cô ấy chạy đã xa, Trương Thanh Vân mới nhỏ giọng nói với Ninh Tây:

"Đây là diễn viên mới công ty chúng ta mới ký, bộ phim này đóng nhân vật phụ số ba."

Một bộ phim điện ảnh thì phần diễn của nữ phụ số ba sẽ không có nhiều, còn chưa kể nếu đạo diễn không hài lòng thì có thể bị cắt bỏ đi.

Ninh Tây bưng cái chén thủy tinh nhỏ trong suốt, đem ô mai đưa tới trước mặt Trương Thanh Vân.

"Anh cũng nếm thử đi?"

Trương Thanh Vân lấy một viên bỏ vào trong miệng, nhai nhai liền nuốt xuống.

"Hương vị thế nào?" Ninh Tây cười hỏi.

"Chua."

Chỉ là "chua" này không chỉ có ô mai chua, mà còn cái khác nữa

Ninh Tây cười cười, không để ý đến anh ta nữa, ôm chén tiếp tục ăn ô mai:

"Không ăn thì thôi, mùa này có ô mai ăn là quý đấy."

"Thường phu nhân tương lai còn thiếu tiền?"

"Có tiền cũng phải tiết kiệm chứ, phung phí tiền nhà mình, em cũng đau lòng."

Ninh Tây cười hì hì, tiếp tục ăn ô mai. Trong chén, ô mai nhìn rất sạch sẽ, mỗi một viên đều rất đẹp, thấy rõ là chọn kỹ rồi mới đưa qua đây. Mặc kệ đối phương có tâm tư tính toán gì hay không, nhưng lần đầu gặp mặt, cũng không thể để đối phương bối rối.

"Keo kiệt đến mức này, ai còn thèm đến ôm bắp đùi chúng ta nữa."

Trương Thanh Vân ở trong chén lấy một viên ô mai, vừa ăn vừa nhắc nhở Ninh Tây:

"Ăn xong nhớ bảo thợ trang điểm tô lại son môi."

Cô gái đưa ô mai cho Ninh Tây tránh vào một góc lén nhìn ra ngoài, thấy Ninh Tây không ghét bỏ ô mai mình đưa tới, trong lòng tung tăng như chim sẻ. Không nghĩ tới chị Tây Tây sẽ thân thiết như thế, một chút tự cao tự đại cũng không có.

"Người mới không lo tập trung quay phim, lại muốn đi nịnh hót, không nghĩ đến thân phận người đó là gì, còn mình có thân phận gì?"

Này lời không biết ai nói ra, lọt vào tai cô, cô đỏ mặt tới mang tai, trong lòng có chút ủy khuất, có chút không cm lòng, sự vui vẻ trong lòng cũng nhạt đi vài phần.

Đến lúc quay phim, những người chưa từng hợp tác với Ninh Tây thấy sự nghiêm túc của Ninh Tây khi quay phim, mặc dù chỉ là diễn viên khách mời, nhưng yêu cầu đối với bản thân của cô rất cao, khiến không ít người phải đỏ mặt ngại ngùng.

Vì phối hợp với thời gian của Ninh Tây, đoàn làm phim sắp xếp những cảnh quay của cô quay một lúc. Lại sợ Ninh Tây mệt mỏi, lại tìm người thế thân, đặc biệt là cảnh treo ngược bằng cáp treo, đã có diễn viên thế thân sẵn cho cô.

Nhưng diễn viên thế thân này chênh lệch chiều cao với cô quá lớn, Ninh Tây cuối cùng vẫn quyết định tự mình quay cảnh này, liên tục mấy giờ liền, hơn

ba giờ chiều mới hoàn thành hết cảnh quay.

"Ninh Tây, lần này thực cảm ơn cô, "

Lúc Ninh Tây đang tháo trang sức, Trần Đạo đi đến.

"Gần đây đã nhận đóng phim nào chưa, hay có tính toán gì chưa?"

Ninh Tây cười nói:

"Sắp lễ mừng năm mới, chờ (tình thương của cha như núi) đóng máy, em nghỉ ngơi đến hết năm, chuyện công việc đợi đến sang năm tính tiếp."

Năm ngoái quay phim nhiều, tổng cộng ngày nghỉ cũng chỉ được vài ngày, năm nay cô không liều mạng như thế nữa.

"Nghỉ ngơi thật tốt cũng không tồi, "

Trần Đạo cười hơ hớ gật đầu,

"Tôi còn chờ ngày cưới của cô đây."

"Đến lúc đó tôi còn ngắm hồng bao của đạo diễn Trần đây."

Ninh Tây cười nói,

"Đến lúc đó đạo diễn Trần đừng có lấy lí do gì đó mà không đến đây."

"Đến, sao có thể không đến, "

Trần Đạo cố làm ra vẻ vô lại nói.

"Nhưng hồng bao có thể không đưa không?."

"Người có thể không đến, nhưng hồng bao nhất định phải có, "

Ninh Tây chớp mắt vài cái, vẻ mặt tinh quái.

Những người khác nghe hai người nói chuyện với nhau, trong lòng đều nhận định, Ninh Tây và Thường THỜI Quy sắp kết hôn, Ninh Tây sắp chính thức là phu nhân nhà giàu.

Sau đó Ninh Tây lại trở về đoàn làm phim (tình thương của cha như núi), quay vài cảnh kết phim, bộ phim chính thức đóng máy, cả đoàn tập trung tham gia tiệc đóng máy.

Người đầu tư cho bộ phim này là Khúc gia, cô cũng đã từng gặp, bọn họ rất ấn tượng với Ninh Tây, mặc dù là nhà đầu tư cho bộ phim, nhưng thái độ với cô rất khách khí

Thức ăn còn hơn phân nửa thì ba nhà đầu tư rời đi, mọi người trong đoàn làm phim cũng thả lỏng hơn, bầu không khí náo nhiệt hẳn lên.

Cũng không biết Quách Tế rượu vào gan to ra, hay do đầu óc vốn ngu ngốc, lại đem một ly rượu lớn đến trước mặt Ninh Tây,

"Ninh Tây, chúng ta hợp tác được một thời gian, cũng phải nể mặt tôi một chút, uống hết ly rượu này đi"

Ninh Tây cười cười: "Xin lỗi anh Quách, tôi không uống rượu."

"Cái này không đúng, trong giới giải trí có ai mà không biết uống rượu."

Quách Tế đặt mạnh ly rượu xuống bàn:

"Có phải cô xem thường tôi nên mới không uống."

"Quách Tế, Ninh Tây thực sự không thể uống rượu, không bằng để tôi uống thay, được hay không?"

Trương Thanh Vân nhìn Quách Tế có vẻ đã say, sợ hãi làm loạn lên sẽ khiến không khí căng thẳng, nên mới ra mặt, cho Quách Tế một cái bậc thang đi xuống.

Chương 149

Chỉ tiếc là Trương Thanh Vân cho Quách Tế một bậc thang đi xuống nhưng Quách Tế lại không biết, cũng không cần. Trương Thanh Vân bị Quách Tế đẩy ra phía sau, kiên quyết muốn Ninh Tây uống rượu.

Trong đoàn làm phim dĩ nhiên phát hiện ra chuyện này không hay lắm, các diễn viên khác có thể làm như không thấy nhưng đạo diễn và giám sát chế tác sao có thể làm như mắt đui tai điếc được. Gặp chuyện này bọn họ cũng lúng túng, nếu xét về địa vị trong bộ phim này, Trương Ích Dân là nam chính, mà Ninh Tây là nữ phụ, còn Quách Tế là nam chính số hai, mặc dù Quách Tế bị Trương Ích Dân và Ninh Tây che lấp ánh sáng, nhưng tầm quan trọng trong bộ phim cũng không thể phủ nhận được.

Phim điện ảnh còn chưa công chiếu đã có tin tức nữ chính và nam chính số hai có xích mích, đối với bộ phim và bản thân hai diễn viên đều không tốt.

Mà lúc đạo diễn muốn mở miệng khuyên Quách Tế, Ninh Tây lại lên tiếng.

"Nếu anh Quách đã kiên trì muốn tôi uống, vậy tôi là đàn em, cũng không thể cự tuyệt."

Ninh Tây cầm lấy ly rượu trên bàn, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó đưa ly rượu lên trước mặt Quách Tế, dốc ngược ly xuống, không có lấy một giọt rượu rơi xuống.

Quách Tế cũng ngược cổ đem ly rượu trong tay uống sạch, sau đó lại cầm chai rượu muốn rót rượu cho Ninh Tây:

"Uống một ly không có ý nghĩa, ít nhất cũng phải ba ly mới được."

"Quách Tế, "

Giám sát chế tác tiến lên ngăn lại động tác của Quách Tế,

"Ninh Tây là một cô gái, uống ít rượu thì hơn."

Quách Tế sắc mặt biến đổi, giống như đang kìm nén, nhưng nhìn giám sát chế tác vài lần, chỉ có thể phần nộ cầm chai rượu đi về chỗ ngồi.

Ninh Tây vượt vượt bụng, không nói gì. Vừa rồi uống rượu quá nhanh, nên dạ dày bây giờ không được thoải mái, đến khi ăn được thêm ít đồ ăn mới dễ cảm giác khó chịu xuống.

Tiệc đóng máy kết thúc, mọi người trong đoàn làm phim đi ra khỏi khách sạn, bên ngoài lúc này lại đang có tuyết rơi. Quách Tế chóng mặt, lúc này bị gió thổi lạnh mà tỉnh táo đầu óc. Nhớ tới hành vi ép Ninh Tây uống rượu, phía sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

"Chao ôi, cô xem, Thường tống đến đón Ninh Tây kia.

"Chắc vì có tuyết rơi nên đến đón bạn gái, đúng là người đàn ông tốt."

Nghe tiếng bàn luận xôn xao, Quách Tế ngẩng đầu nhìn phía trước, thấy một người đàn ông mặc bộ tây trang sẫm màu, bên ngoài khoác áo dạ màu xám, cầm một chiếc ô đen đứng cạnh một chiếc xe.

Nhưng cho dù chỉ im lặng đứng im cũng có thể thu hút mọi ánh mắt nhìn về phía mình.

Có loại tình yêu, oanh oanh liệt liệt, thề cùng nhau sống chết, hận không thể bên nhau đời đời kiếp kiếp. Tình yêu này khiến người người người người hâm mộ, nhưng dịu dàng thắm thiết, tôn trọng lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau chẳng lẽ lại không phải là tình yêu?

Ninh Tây đứng dưới bầu trời tuyết rơi, nhìn thấy Thường Thời Quy, lập tức tăng nhanh bước chân chạy đến, nở nụ cười sáng lạn với Thường Thời Quy.

Cô sống hai mươi mấy năm, nhìn thấy nhiều người yêu nhau oanh oanh liệt liệt, cũng nhìn thấu sinh ly tử biệt, nhưng thứ cô muốn, là một gia đình yên tĩnh, một mảnh ôn tình, một người đàn ông có thể hiểu cô, chứ không phải là thứ tình yêu hi sinh oanh liệt được người người hâm mộ.

Người như cô, không thể là nữ chính trong tiểu thuyết tình yêu, bởi vì cô không đủ ôn nhu, không đủ sắc sảo, cô và Thường Thời Quy không thể viết nên câu chuyện tổng tài bá đạo và nữ diễn viên thơ ngây đơn thuần. Cô không đơn thuần, mà Thường Thời Quy cũng không phải là tổng tài ngang ngược không biết đạo lý, cô gặp được Thường Thời Quy, giống như bù đắp cho khuyết điểm trong sinh mệnh của cô, làm cho cô có sự mong đợi đối với cuộc sống trong tương lai.

"Đừng chạy nhanh như thế, "

Thường Thời Quy duỗi tay phải tuyết trên vai Ninh Tây, nhìn về phía những người còn lại gật đầu chào, sau đó mở cửa xe,

"Bên ngoài lạnh, em vào xe ngồi đi."

"Em..."

"Anh giúp đi đi chào tạm biệt mọi người."

Thường Thời Quy đóng cửa xe, xoay người đi đến chỗ người của đoàn phim. Mà Thường Thời Quy chưa mở miệng đã có người chủ động chào hỏi trước.

"Ngại quá, Ninh Tây hơi say, tôi đưa cô ấy về trước, chúc bộ phim của mọi người thành công."

"Cảm ơn, cảm ơn, "

Đạo diễn nhìn Thường Thời Quy mà mặt mày sáng rạng nói lời cảm tạ.

Thường Thời Quy lễ phép cười cười, không biết là cố ý hay là vô ý, ánh mắt quét qua người Quách Tế, dừng lại vài giây, đến mức Quách Tế nghĩ sẽ bị nói vài câu thì Thường Thời Quy lại bình tĩnh thu hồi ánh mắt, xoay người đi về phía xe.

Nhưng trong lòng Quách Tế thì không thể bình tĩnh, hiện tại đang cực kì hối hận vì vừa nãy quá xúc động, không biết kiềm chế, hận không thể quay lại cách đây ba mươi phút đánh cho bản thân mình một trận.

Đúng là tự tìm đường chết.

Chương 150

Tâm tình Quách Tế không tốt cũng không ảnh hưởng gì đến những người khác, ngược lại, họ đang rất cao hứng. Thường Thời Quy quả thật không tệ, quý khí và ưu nhã đều tồn tại trên người, nói chuyện rất cẩn thận, mỗi cử động có thể đem vào sách giáo khoa làm chuẩn.

Đến gần cuối năm nay, bộ phim (vận may liên tục) do Ninh Tây thủ vai nữ chính sẽ công chiếu. Vào dịp tết, các bộ phim được đầu tư kĩ lưỡng đều ra sức tranh giành công chiếu, còn những bộ phim điện ảnh không có vốn đầu tư nhiều đều không dám lầy lúng túng chọi đá, chỉ có thể xếp hàng chờ ra tết.

Mà đạo diễn Lâm là một trong những đạo diễn thành công trong nghề, lần này quay bộ phim (vận may liên tục) vẫn chưa được công chiếu đã được chú ý. Cộng thêm có Ninh Tây là nữ chính, vận may liên tục được xếp ngày công chiếu cũng không tệ, phim công chiếu ngày đầu tiên đã thu được gần trăm triệu tiền vé.

Kinh tế Trung Quốc nhanh chóng phát triển, ngành điện ảnh cũng phát triển ngày càng tốt. Mười năm trước, phòng bán vé được hơn trăm triệu coi như là cực kì thành công, mà bây giờ nếu không thu được tầm tám tỷ, thì khó mở miệng ra nói đến.

Năm nay không ít bộ phim thu hút, nhưng phòng bán vé tốt nhất là (vận may liên tục). Cuối năm, ai cũng không muốn xem ộ phim buồn, nên phim điện ảnh hài kịch (vận may liên tục) được nhiều người lựa chọn đầu tiên.

Đương nhiên, (vận may liên tục) cũng không phụ lòng mong đợi của người xem mong đợi, có chi tiết hài hước, cũng có chi tiết khiến người xem rơi lệ, chuyện tình cảm tuy cũ nhưng không cứng nhắc, khôi hài lại không tục tằng, diễn viên đẹp, diễn xuất tốt, đa số người xem đều cảm thấy bỏ tiền ra xem bộ phim này rất có giá trị.

Phim điện ảnh thành công, cũng kéo diễn viên đi lên, ví dụ như nam chính Cao Lập vốn chỉ là diễn viên hạng hai, hiện tại nhận được không ít kịch bản, rồi mời làm đại diện phát ngôn, đây bước tiến đến diễn viên hạng A..

Mà bộ phim này sáng nhất vẫn là Ninh Tây, khẳng định là bộ phim này hút người xem phần lớn cũng nhờ cô ấy, truyền thông đua nhau muốn phỏng vấn

cô, nhưng không dễ tìm ra cô hiện tại đang ở đâu, phải vất vả lắm mới biết hiện nay cô đã vào ở trong biệt thự của Thường gia, thường xuyên dành thời gian đi dạo phố với mẹ của Thường Thời Quy.

Hôm nay có người ở tiệm trang sức thấy hai người họ, hôm sau ở cửa hàng túi hàng hiệu lại thấy họ, có khi lại thấy họ xuất hiện trong nhà hàng. Bất kể là ai vô tình gặp hai người, đều thấy hai người có sự thân mật, ăn ý như mẹ con, có đôi khi có Thường Thời Quy đi sau xách túi lớn túi nhỏ, lại nhìn như con rể đi cùng, mà thậm chí có khi lại giống cận vệ đi theo xách đồ.

Vốn không ít người còn cảm thấy Ninh Tây gả vào Thường gia, sẽ không được mẹ chồng chào đón. Dù sao mẹ Thường Thời Quy xuất thân giàu có, làm sao chấp nhận con dâu xuất thân bình thường, hiện tại còn làm diễn viên. Cũng có người cho rằng Đào gia gia giáo rất tốt, cho dù Đào Tuệ Tuyết không thực sự ưa thích Ninh Tây làm con dâu, nhưng chắc sẽ không cay nghiệt với Ninh Tây.

Mà thật sự không ngờ, hóa ra Đào Tuệ Tuyết hết sức thích cô con dâu Ninh Tây, những lời bà ấy nói trước truyền thông trước kia hoàn toàn là thật lòng.

Ninh Tây đời trước đã cứu vớt nhân loại sao, đến đời nay lại may mắn như vậy.

Mà Ninh Tây mỗi một ngày đều trải qua phong phú bận rộn, cũng chẳng có thời gian đi nghe ngóng người ta đang nói gì về mình. Cô đang rất bận rộn, nào là mua đồ, đi ăn, còn đi làm đẹp, đi dạo phố, gặp một số người thân của Thường Thời Quy, thực sự không có thời gian.

Đây là một năm mà cô phải bận rộn trong dịp năm mới trong suốt tám năm qua, nhưng cô lại cực kỳ vui vẻ, bởi vì năm nay, cô không phải chỉ có một mình.

Trên ti vi đang chiếu chương trình đang chiếu liên hoan cuối năm, bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng pháo nổ, sáng như ban ngày. Đào Tuệ Tuyết ăn xong cơm tất niên, nằm trong ổ chăn xem ti vi, lấy lý do trong người không thoải mái về phòng mình, đem không gian cho Thường Thời Quy và Ninh Tây.

Ninh Tây ngồi dựa vào người Thường Thời Quy, trông đáng vẻ như con mèo lười biếng, không có xương cốt.

Thường Thời Quy cười nhẹ lấy hạt dẻ đã bóc vỏ bỏ vào tay cho Ninh Tây,

"Anh nghe Trương Thanh Vân nói năm nay đài truyền hình mời em tham gia chương trình chào đón năm mới, sao lại từ chối?"

"Em mọi năm vẫn nhận được lời mời tham gia chương trình cuối năm, đầu năm gì đó, nhưng đó là lúc em chỉ có một mình,"

Ninh Tây nhưn mày,

"Năm nay em với anh ở bên nhau, anh không thích, lại muốn em đi đến đài truyền hình sao?"

Thường Thời Quy cười mà không nói, Ninh Tây "hừ" một tiếng, giả vờ giận dỗi.

Chương 151

Ninh Tây từ trên ghế salon đứng dậy, đến bên cửa sổ nhìn bên ngoài, quay đầu nói với Thường Thời Quy,

"Em nhớ thời điểm này năm ngoái anh gọi cho em một cuộc điện thoại."

Thường Thời Quy ngẩn ra, không nghĩ rằng Ninh Tây vẫn còn nhớ, bởi vì Thường Thời Quy cho rằng trong lòng cô lúc đó không hề để tâm đến anh.

"Năm ngoái pháo hoa rất đẹp, nhưng năm nay còn đẹp hơn."

Ninh Tây nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng cười cười.

"Tây Tây..."

Thường Thời Quy đi đến phía sau lưng Ninh Tây, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, giọng nói gợi cảm sát bên tai cô,

"Đầu xuân, chúng ta kết hôn đi."

Ninh Tây ngửa đầu ra sau, tựa ở vai Thường Thời Quy.

Mùa xuân thời tiết ấm áp, trăm hoa đua nở, hôn lễ cử hành vào thời điểm này nhất định sẽ rất đẹp.

"Được."

Thường Thời Quy đem người ở trong ngực ôm chặt hơn nữa:

"Tây Tây, anh yêu em."

Tết ta vô cùng náo nhiệt kết thúc, chào đón mọi người vào năm mới là những tin tức vô cùng chấn động. Đào Mẫn Á và Tưởng Viễn Bằng đã chính thức ly hôn, Đào Mẫn Á có được một phần tài sản sau ly hôn. Nhưng mà Tưởng gia vận rủi đến đây vẫn chưa kết thúc, nửa tháng sau, tin tức Tưởng Hồng Khải say xe gây tai nạn dẫn đến chết người lại bỏ chạy tìm người chịu tội thay, còn thuê người giết người thân của người bị hại, những tội ác này nhận phán quyết tử hình.

Không ít người nhà giàu biết kết cục của Trương Hồng Khải, chỉ có thể lắc đầu. Thực ra nếu chuyện này không được nhiều người chú ý như thế, nhân dân cả nước đều nhìn chằm chằm vào thì Trương gia hoàn toàn có thể dùng tiền và quan hệ để giảm hình phạt, nặng lắm là tù chung thân chứ không phải là đến mạng sống cũng không giữ được.

Sống hơn nửa đời người, chơi đùa vô số phụ nữ, này lại thừa một nữ diễn viên mới vào nghề được vài năm, coi như là báo ứng phải chịu.

Ngẩng đầu nhìn trời cao, ai có thể thoát được lưới trời lồng lộng.

Người làm việc ác, sớm muộn gì cũng phải trả giá.

Tháng năm, thời tiết ấm áp, hôn lễ của Ninh Tây và Thường Thời Quy được tổ chức. Vì Ninh Tây không còn cha mẹ, cũng không có trưởng bối có thể tin tưởng nên người đại diện nhà gái là người vừa là thầy, vừa là bạn diễn của Ninh Tây - diễn viên kì cựu Trương Ích Dân.

Áo cưới trắng tinh được đính vô số viên kim cương nhỏ nhỏ, mỗi bước đi dưới ánh mặt trời sẽ phát sáng lung linh, nhưng mà so với kim cương chói mắt thì nụ cười của cô dâu và chú rể còn rực rỡ hơn.

Ninh Tây đứng ở một đầu của thảm đỏ, Thường Thời Quy đứng ở bên kia, mặc dù cách một khoảng, nhưng ánh mắt đã quán cùng một chỗ.

Đám cưới không hề có một phóng viên viên truyền thông nào, nhưng khách mời thì ào ào đem điện thoại, máy ảnh lên sẵn sàng bắt lấy khoảnh khắc đẹp nhất của hai nhân vật chính.

"Tây Tây, "

Thường Thời Quy bước từng bước dài đến trước mặt Ninh Tây, đưa bàn tay ra trước mặt cô.

Trương Ích Dân nhìn hai người trẻ tuổi, trên mặt lộ ra nụ cười chúc phúc, sau đó chậm rãi đem bàn tay của Ninh Tây vào lòng bàn tay của Thường Thời Quy.

"Chúc hai con cả đời hạnh phúc, ân ái không rời."

Tình yêu thật sự, vĩnh viễn sẽ không bỏ qua nhau, dù cách xa tám năm, cuối cùng cũng có ngày bên nhau gắn bó không rời.

-----HOÀN CHÍNH VĂN-----

Chương 152: Phiên ngoại 1

"Chu Mạt Ly, có người tới thăm."

Từ loa phát thanh nghe được tên mình, Chu Mạt Ly sững sốt, sau đó mờ mịt đi theo cảnh sát ra ngoài.

TRong ngục giam mấy tháng, không có mỹ phẩm dưỡng da, không có trang điểm, không có tạo hình thiết kế, cả người Chu Mạt Ly giống như bị phủ bởi một lớp bụi bặm, dập tắt hết hào quang của cô ta ngày trước.

Cô ta đi vào phòng gặp mặt, qua tấm kính thủy tinh trong suốt, nhìn cha mẹ tiều tụy đang ngồi chờ, ngồi xuống ghế, mặt đối mặt với cha mẹ, đeo micro lên tai. Từ Micro nghe giọng nói nghẹn ngào của cha mẹ cô ta.

"Mạt Ly"

Chu Mạt Ly nhìn mẹ già chưa nói được gì đã rơi nước mắt, im lặng không biết phải trả lời như thế nào.

"Mạt Ly, con chịu khó ở trong này cải tạo cho tốt, nửa năm nữa thôi, con sẽ được ra ngoài."

Có lẽ sợ con gái mình khó chịu, mẹ Chu lau nước mắt trên mặt, cố gắng để nước mắt không tiếp tục rơi xuống.

"Tháng trước mẹ gửi cho con chăn mền, có ấm không, dùng có tốt không?"

Chu Mạt Ly khẽ gật đầu:

"Mẹ, đừng lo lắng, con không sao>"

Tội của cô ta không lớn, cộng thêm biểu hiện tốt, nên chỉ bị phán quyết hai năm cải tạo lao động. Bình thường sẽ làm một số đồ thủ công, cuối tuần có thời gian nghỉ ngơi, đồ ăn không hẳn là đồ ăn ngon, nhưng đảm bảo ăn no đủ. Chuyện ra nông nổi này, cô cũng không thể nghĩ nhiều, cũng không biết phải nghĩ cái gì, đợi đến hết thời gian chịu tội, sẽ cố gắng sống tốt qua ngày.

"Mạt Ly, mẹ nói cho con biết, người đàn ông hại con ra nông nổi này, tháng

trước đã bị bắn chết."

Trên Mặt của mẹ Chu mang theo hận ý:

"Tên ác ôn đó, chết mười tám lần cũng đáng đời."

Nghe mẹ mình lên tiếng chửi bậy. Chu Mạt Ly cũng không có phản ứng gì, bởi vì mỗi lần bà ấy tới đều ra sức chửi anh em nhà Tưởng gia, cô ta nghe nhiều đến mức này đã không còn cảm giác.

Một năm trước, cô ở giới giải trí còn ăn khách, nhưng bây giờ là tội nhân, lúc đầu cô hận Ninh Tây, sau này lại hận cả Tưởng Hồng Khải, cho đến bây giờ, cô a hận chính mình. Bị giới giải trí phồn thịnh làm cho hoa mắt, đến bản chất con người mình cũng bị đổi thay.

Nếu như cô thanh thần tập trung vào quay phim, thì sẽ không rơi vào bước đường cùng này.

Oán trời, oán đất, oán người khác, cuối cùng chỉ có thể oán chính mình.

"Hai anh em Tưởng gia đều không có ai tốt đẹp, nghe nói thảng trước Tưởng gia tuyên bố phá sản."

Mẹ Chu còn đang luyên thuyên thêm mấy lời, sau đó nói thời gian sẽ trôi nhanh quá, bảo cô chịu khó chịu đựng. Chu Mạt Ly cúp điện thoại, trở về phòng giam trong đầu vẫn còn vang lên lời nói của mẹ mình.

Tưởng gia phá sản, Tưởng Hồng Khải bị phán quyết tử hình, hóa ra Tưởng Viễn Bằng và Trần Trân Trân còn có loại quan hệ đó, trước đây vì muốn giảm hình phạt nên biết được sự thật gì cô đều khai ra hết, có những việc cô chỉ nghi ngờ cũng nói ra, nhưng cô không nghĩ tới sự nghi ngờ của cô lại sát với sự thật đến thế.

Trước đây cô ta bị Tưởng Viễn Bằng lợi dụng, bị cảnh sát bắt giữ, cô ta hận Tưởng Viễn Bằng đến cực điểm, nên mới nói nghi ngờ trong lòng mình ra khiến cảnh sát nghi ngờ cái chết của Trần Trân Trân không minh bạch. Dù sao người cũng đã chết rồi, mà cô đã nói với cảnh sát đây chỉ là nghi ngờ của cô, cũng không phải là cô hô to gọi nhỏ khẳng định vu khống ông ta.

Nghĩ tới đây, Chu Mạt Ly không nhịn được cười lớn, cái gì mà gia tộc giàu có, cái gì mà anh em một nhà tương thân tương ái, chẳng qua cũng chỉ là thứ

súc sinh. Chu Mạt Ly khẳng định mình không phải người tốt, mà anh em Tưởng gia lại càng không phải người tốt.

"Chu Mạt Ly, cô đang cười cái gì, mau làm việc cho xong đi."

Cảnh ngục đi tới, thấy cô cười như ngây ngô, mở miệng nhắc nhở cô ta một câu.

Ở đây còn cười vui vẻ thỏa mãn đến mức đó, cũng khó mà gặp được.

"Hôm nay mặt trời nắng chói quá."

Ninh Tây nằm sấp ở trên cửa kính xe nhìn ra ngoài, cả người không có tinh thần. Cô nghiêng đầu mắt nhìn bên cạnh Thường Thời Quy, anh mặc một chiếc áo sơ mi sạch sẽ, cả người nhìn nhẹ nhàng khoan khoái.

"Vậy chúng ta trở về.?"

Thường Thời Quy thấy bộ dáng nằm như con mèo lười của cô, chỉ cười cười.

"Đêm nay em còn phải tham gia chương trình, không thử trang phục, nhọc may không vừa người thì biết làm sao?"

Ninh Tây thu hồi ánh mắt của mình, thở dài:

"Vậy nên em cực kì ghét mùa hè."

Bộ phim (tình thương của cha như núi) được đề danh giải thưởng bộ phim xuất sắc nhất, Ninh Tây cũng được đề cử vai diễn nữ chính xuất sắc nhất, với vị trí và tuổi nghề của Ninh Tây, chưa nói đến việc có nhận được giải hay không, được đề cử thôi cũng tốt lắm rồi.

Nhưng mà cho dù không nhận được giải thưởng nhưng lễ phục bước lên thảm đỏ cũng không thể qua loa được. Lễ phục mà Ninh Tây mặc lần này là do một nhãn hiệu thời trang trực thuộc của Thường Thị thiết kế riêng cho cô. Để bày tỏ sự tôn trọng đối với nhà thiết kế, Ninh Tây tự mình đi thử trang phục, mà không yêu cầu nhà thiết kế đưa trang phục đến nhà.

Đến phòng làm việc của nhà thiết kế, Ninh Tây và Thường Thời Quy được tiếp đón nhiệt tình, nhà thiết kế nhìn Ninh Tây hai mắt tỏa sáng, sau đó bảo trợ lý đem trang phục ra cho Ninh Tây, tràn ngập mong chờ Ninh Tây đi thử

đồ.

Thực sự Ninh Tây vô cùng thích hợp với bộ lễ phục này, một người đàn ông chẳng chặc như Thường Thời Quy cũng không nhìn được lộ ra vẻ mặt kinh diễm khi nhìn vợ mình.

Còn các thứ đồ trang sức phụ kiện đi kèm thì sau khi kết hôn, mấy thứ đó cô đeo không hết, có người trên mạng nhiều khi nhàm chán còn đem các món đồ phụ kiện của cô ra soi nhãn hiệu và giá cả.

Khó xử nhất là hai tháng trước, cô được mời tham gia tiệc từ thiện, không ngờ có nữ minh tinh kia mặc dụng lễ phục cùng cô, lại bị bạn bè trên mạng phát hiện trang phục của cô minh tinh kia chỉ là hàng nhái, cô ấy ở trên mạng bị ché giễu một thời gian.

Vậy nên hiện tại cô muốn tham gia hoạt động gì đều liên hệ với mấy nghệ sĩ quan hệ tốt nói một tiếng, tránh trường hợp giống đồ như trước.

Ra khỏi phòng làm việc của nhà thiết kế, Ninh Tây đeo kính râm lên, hận không thể trùm kín bản thân hơn nữa.

"Bịch"

Một nhân viên đụng phải người Ninh Tây, Thường Thời Quy nhanh mắt lẹ tay che chở cô trong ngực, nhưng mà cô nhân viên kia thì không may mắn như thế, cả người đều ngã nhoài ra đất.

"Cô không sao chứ?"

Ninh Tây ngồi xổm xuống nhìn cô gái bị ngã nhưng khi đối phương ngẩng đầu lên, cả Ninh Tây và cô ta đều sửng sốt.

Sau một lát im lặng, cô gái kia đứng dậy, Ninh Tây lui về sau một bước, trong lúc nhất thời cũng chỉ có thể im lặng.

Sau một lát lúng túng, Ninh Tây lên tiếng trước:

"Cô... ngã có bị thương chỗ nào không?"

Tường Vân đưa mắt nhìn Thường Thời Quy sau lưng Ninh Tây, nhưng Thường Thời Quy vẫn một mực chỉ nhìn Ninh Tây, lúc này cô ta mới lắc

đầu:

"Tôi không sao."

Tường Vân và Ninh Tây thật sự không có gì để nói với nhau. Trước kia cô ta là đại tiểu thư của Tường gia, mà Ninh Tây chỉ là một diễn viên nhỏ mới góp mặt vào vài bộ phim. Hiện tại đối phương sắp là Thường phu nhân, còn là một minh tinh nổi tiếng, mà cô chỉ là con gái của tội phạm giết người, công ty tuyên bố phá sản, cô từ một đại tiểu thư cao cao tại thượng biến thành một nhân viên bình thường trong công ty nhỏ. Sự thay đổi này, đến giờ Tường Vân vẫn còn thấy ngỡ ngàng.

"Không sao thì tốt."

Ninh Tây gật gù đầu, sau đó bước đi về phía trước, Thường Thời Quy cũng bước theo sau.

"Ninh Tây."

Tường Vân đột nhiên gọi Ninh Tây, nhưng ngay cả chính cô ấy cũng không biết phải gọi lại làm gì.

Ninh Tây quay đầu lại nhìn về phía Tường Vân,

"Còn có việc gì sao?"

Tường Vân nhìn Ninh Tây một lúc, sau đó im lặng lắc đầu.

Có mấy lời, trước kia cô ta không hỏi, nay lại càng không cần hỏi.

Tường Vân biết bản thân hận Ninh Tây, oán Ninh Tây. biết chính mình hẳn là hận Ninh Tây, hoặc là oán nàng. Chính vì Ninh Tây nên ba cô mới chết, bác cả phá sản, sản nghiệp bao đời bị hủy hết, cô mới đến mức như ngày hôm nay. Nhưng nghĩ tới việc ác mà cha cô đã làm, thì Tường Vân lại không dám đối mặt với Ninh Tây.

Tài sản của Tường gia sau khi tuyên bố phá sản thì bị ngân hàng tịch thu toàn bộ, hiện tại phòng ở của cô là do Tường Thành cho

Tường Vân và anh họ Tường Thành quan hệ vẫn luôn không tốt lắm, nhưng khi cô đến bước đường nhà cũng không có để ở thì chỉ có anh ta vươn tay ra

giúp đỡ.

Cùng là người của Tưởng gia, nhưng anh ấy lại tốt hơn nhiều, Đào gia và Tưởng gia bây giờ như nước với lửa, nhưng anh ấy còn có bác dâu, Đào gia sẽ không gây khó dễ cho anh ấy, có khi còn bồi dưỡng anh vào công ty làm việc.

Như vậy cũng tốt, ít nhất cũng không cần đi theo bác cả chịu khổ. Tưởng vẫn không thân thiết với anh họ thực chất là do năm đó cô chính mắt nhìn thấy bác cả với Trần Trân Trân làm chuyện không minh bạch, cho nên đối với cả nhà bác cả đều chán ghét.

Mà có lẽ năm đó người biết hành vi của bác cả không chỉ có cô, có thể anh họ cũng biết, vậy nên mấy năm nay anh ấy mới luôn ghét nữ minh tinh, không bao giờ để họ vào mắt.

Nếu không phải đòi trước làm vậy, Tưởng gia sao lại rơi vào kết cục ngày hôm nay?

Chương 153: Ngoại truyện 2

Thi Bàng gần đây tâm tình không tốt, là một kim bài giải trí đóng vai nam phụ, tùy rằng anh ta không phải là tiểu thịt tươi được nhiều người ái mộ, nhưng vào nghề đã lâu, cũng không ít người yêu thích anh ta. Lần này ở trong đoàn làm phim đặng đến một năm chính số một, biểu cảm trên mặt thì cứng đờ như đeo mặt nạ, diễn xuất kém, mỗi lần cùng anh ta đóng chung cảnh quay Thi Bàng đều cảm thấy bản thân như bị giày vò. Đối phương ý vào trong nhà cha mẹ có tiền với quyền thế, ở trong đoàn làm phim tự cao tự đại, lúc nào cũng chỉ chỉ trở trở, còn việc cạnh quay hồng đều là do người khác chứ không liên quan đến hấn ta vậy. Lăn lộn như vậy hơn nửa tháng, tuy tính tình Thi Bàng rất tốt, sắc mặt cũng mỗi ngày một khó coi.

Nhân viên đoàn làm phim biết tâm tình anh ta không tốt, nên cũng cố gắng không làm anh ta phật lòng thêm nữa. Mà chính anh ta biết cũng không thể làm lớn chuyện này, ngoại hình của anh ta vốn không chiếm ưu thế, nên việc làm diễn viên mới bị hạn chế, bao nhiêu năm cũng chỉ được đóng vai phụ. Mấy năm gần đây có rất nhiều người tướng mạo chẳng ra gì, cũng chuyên đóng vai hài hước và một số vai phụ, chuyện này đối với anh ta là một sự uy hiếp, bởi vì càng nhiều diễn viên tương đồng nhau thì đạo diễn khi chọn diễn viên càng khát khe, cơ hội cho mỗi người lại càng hạn chế.

Thi Bàng cho rằng mình cứ phải tiếp tục nhẫn nhịn quay cho xong bộ phim, đoàn làm phim bỗng nhiên đôi nam chính, quay lại mấy cảnh đã quay, năm chính cũ một đêm mất tăm tích như chưa từng xuất hiện ở đoàn làm phim. Năm chính mới tới là tiểu thịt tươi mới giá nhập giới, là người cùng công ty anh ta,, diễn xuất mặc dù chưa tốt nhưng thái độ khiêm nhường, cũng khiến cho đoàn làm phim quay thuận lợi hơn người cũ.

Đến khi quay xong bộ phim, anh ta quay về công ty mới biết, nguyên nhân nam chính kia vì sao lại bị đổi đi. Hóa ra là người nọ tham gia một chương trình đài truyền hình, lúc trang điểm lại nổi giận hất luôn một ly cà phê nóng, không ngờ cà phê nóng lại hất đến chân của Ninh Tây khiến chân Ninh Tây bị bỏng, phải dừng quay chương trình để đến bệnh viện.

May là vết thương không nặng lắm, được xử lý kịp thời nên không để lại sẹo. Nhưng mà nghe nói Thường tiên sinh hôm đó lại đưa Ninh Tây đi đến đài truyền hình, vì thời gian quay không nhiều nên chờ Ninh Tây quay xong sẽ đón về luôn. Lúc chuyện xảy ra Thường Thời Quy không hề nói gì, chỉ

lập tức bế Ninh Tây ra xe chạy đến bệnh viện.

Mà cái năm chính gây ra chuyện, Thường Thời Quy không hề liếc nhìn một cái.

Nhưng tới ngày hôm sau, tên kia biến mất khỏi giới giải trí, từ đó về sau không thấy anh ta xuất hiện trong bất cứ chương trình hay trang báo giải trí nào nữa.

Nghe người đại diện nói xong, Thi Bàng lắc lắc đầu nói:

"Tự làm vậy không thể sống, loại người nhân phẩm kém cõi như thế, trong giới này chỉ chọc cho người à chán ghét, gặp chuyện cũng chẳng có ai giúp đỡ, là do cậu ta sống không tích đức."

Lời này của anh ta hoàn toàn đúng, ở Trung Quốc này ai chả biết chồng của Ninh nữ thân là hào môn thế gia, lại yêu thương Ninh Tây đến tận xương tủy, phụ thê người ta ít khi công khai ân ái trên báo chí nhưng nếu ai tận mắt nhìn thấy cách hai người ấy bên nhau, đều phải ăn no bụng thức ăn cho chó.

Khi Ninh Tây và Thường Thời Quy tổ chức hôn lễ, là nghệ sĩ cùng công ty Cửu Cát nên anh ya cũng có thiệp mời. Nếu là người khác kết hôn, thì chắc hẳn là quà đến người không đến, nhưng riêng hôn lễ của Ninh Tây, anh ta phải làm việc dôn, ngày đêm không nghĩ để tham gia hôn lễ.

Vốn dĩ anh ta và Ninh Tây cũng coi như bạn tốt của nhau trong giới, hơn nữa với thân phận của Thường Thời Quy, toàn bộ trên dưới Cửu Cát, ai dám không cho mặt mũi?

Khi anh ta đến hội trường hôn lễ, không biết phải hình dung thế nào, đại khái chính là mỹ lệ, xa hoa, ưu nhã,..... May mắn mình không có bạn gái, bằng không bạn gái nhìn thấy hôn lễ như vậy, có khi cũng bắt anh ta phải trang hoàng hôn lễ như vậy, chắc anh ta phải vay nợ cưới vợ.

Áo cưới xinh đẹp đến mức phụ nữ cũng không thể rời mắt, trang sức cô dâu mang trên người vô cùng quý giá, nhẫn kết hôn chỉ có một cặp duy nhất trên thế giới, rất nhiều người nhà giàu cũng cảm thấy bản thân mình là kẻ nghèo khó khi đứng trước một hôn lễ như thế này.

Khách khứa tham gia tiệc rượu cũng khiến Thi Bàng mở rộng tầm mắt, những người mà anh ta chỉ được nhìn thấy trên tivi cũng có mặt ở đây, tươi

cười vui vẻ chúc phúc cho đôi uyên ương, anh ta cũng ngại không dám đến bắt chuyện.

Đây mới gọi là hào môn, chân chính là hào môn, những người trong nhà có cái mấy trăm triệu người, ở trường mặt Thường gia cũng chỉ là kẻ nghèo khó.

Thi Bàng cho rằng sau khi kết hôn, Ninh Tây sẽ không thể đóng được nhiều phim như trước nữa, có khi còn phải lui giới, lo sinh con theo ý mẹ chồng, cho họ Thường một người nối dõi.

Nhưng hiện tại kết hôn đã qua ba năm có năm thời gian, Ninh Tây mỗi năm đều sẽ tham dự đại chế tác quay chụp, nhân khí chỉ cao không thấp, thần cách cùng già vị đều định ở địa vị cao, là rất nhiều nghệ sĩ nỗ lực cả đời, đều có khả năng trèo lên không đi lên vị trí.

Lúc trước Ninh Tây diễn trong bộ phim « tình thương của cha như núi đạt được giải thưởng nữ chính xuất sắc nhất của Thiên Hoa. Sau đó lại tham gia bộ phim « vũ trụ vô địch 3 được đề tên cho giải thưởng nữ diễn viên tỏa sáng nhất, mặc dù không có nhận được giải thưởng, nhưng với tuổi của cô có thể xưng tên đã là danh giá lắm rồi.

Giống như một diễn viên lão làng có nói về cô: " Cô ấy còn trẻ, tương lai còn có rất nhiều khả năng."

Thi Bàng vẫn luôn tin tưởng những lời này.

Tuyết đêm rơi dày vẫn cứ có không ít cặp đôi đến rạp chiếu phim hoặc ra quảng trường tản bộ, có hai người ăn mặc kín mít, chỉ lộ có hai con mắt, cô gái còn ôm một bịch bắp rang lớn từ cửa rạp chiếu phim đi ra.

Tuyết rơi quá dày, cô gái bị trượt chân chao đảo vài bước, được bạn trai ôm lấy eo giữ lại.

(Mỗi ngày một mẩu chuyện) là trang web tuyển tập những video phát sóng trực tiếp được mở hai tháng gần đây. Tuy rằng chỉ là trang web phát sóng trực tiếp những video ngắn nhưng làm việc rất nghiêm túc, trang bị đầy đủ microphone, và camera di động. Bọn họ thường ở các chỗ công cộng, những nơi náo nhiệt để phỏng vấn một số người đi đường một số vấn đề thú vị, sau đó dùng nó tuyên truyền một số việc hoặc đồ dùng nào đó.

Hôm nay là ngày lễ giáng sinh, đây là một trong những ngày lễ mà các cặp đôi đua nhau ra đường hẹn hò, xem phim.

Người dẫn chương trình ở trên quảng trường nhìn quét một vòng, phỏng vấn mấy đôi trai gái xong lại chú ý tới một cặp đôi mặc trang phục tình nhân nhưng lại bịt kín mít chỉ lộ đôi mắt, thấy đặc biệt nên tiến tới muốn phỏng vấn.

"Ngại quá, quấy rầy một chút."

Ninh Tây nhìn trước mặt mình xuất hiện một cái mic, giật mình một cái, sau đó lôi kéo khăn quàng cổ như sợ khăn quàng rơi ra.

MC thấy phản ứng của Ninh tây nghĩ là cô bị dọa sợ nên lên tiếng giải thích:

"Tôi là MC của « mỗi ngày một câu chuyện, chúng tôi chỉ muốn hỏi cô và bạn trai vài câu hỏi nhỏ, xin quấy rầy hai người vài phút thôi."

"A?"

Ninh Tây không nghĩ đến cô và Thường Thời Quy lén lút đi hẹn hò đêm giáng sinh cũng gặp phóng viên phỏng vấn phát sóng trực tiếp. Nhìn vẻ mặt chờ mong của đôi phương, cô đành phải gật đầu.

"Cám ơn cô, cảm ơn."

"Xin hỏi quan hệ của hai người là gì, đang hẹn hò sao?"

Ninh Tây gật đầu, Thường Thời Quy siết nhẹ vai Ninh Tây, tuy rằng im lặng không nói, nhưng hành động biểu thị rõ ràng.

"Có thể mạo muội hỏi một câu, hai người ở bên nhau bao lâu rồi?"

"5 năm." Ninh Tây nói.

"5 năm hai tháng hai mươi tám ngày." Đây là câu trả lời của Thường Thời Quy

"Vị soái ca này trí nhớ thật tốt, xem ra anh ấy thực sự rất yêu cô."

Ninh Tây quay đầu nhìn Thường Thời Quy, cười cong đôi mắt.

"Vây ngày thường khi hai người ở bên nhau, ai sẽ nấu cơm nhiều hơn."

Ninh Tây tiếp tục cười tủm tỉm nhìn Thường Thời Quy, Thường Thời Quy chẳng ngại ngừng lại cười nói:

"Là tôi, khói dầu không tốt cho da, nên tôi không muốn cô ấy vào phòng bếp quá nhiều."

Trên thực tế sau khi hai người kết hôn, Thường Thời Quy nấu cơm cũng không phải nhiều, phần chính có người giúp việc nấu cơm quét dọn. Nhưng nếu có thời gian rảnh, Thường Thời Quy nhất định vào bếp, nấu cho Ninh Tây một bàn ăn thịnh soạn toàn những món cô thích.

MC lại hỏi thêm vài câu nữa, sau đó hỏi một câu cuối cùng để kết thúc.

"Hiện tại là câu hỏi cuối cùng, hai người cảm thấy 60 năm sau, hai người vẫn yêu thương nhau như thế này chứ?"

"Nhất định." Thường Thời Quy nghiêm túc gật gật đầu, "Cả đời này đều sẽ yêu thương nhau như thế này."

Ninh Tây cũng gật đầu khẳng định.

Trên thực tế, tìm được người thích hợp vốn không dễ, mà để duy trì tình yêu thì phải tôn trọng đối phương.

Chờ Ninh Tây và Thường Thời Quy rời đi, MC kia mới phát hiện ra hai người họ đi xe có giá trị gần một ngàn vạn.

Lúc này trên chương trình phát sóng trực tiếp đang bùng nổ nhiều bình luận.

Bình luận 1: tùy tùy tiện tiện liền ngẫu nhiên gặp được một đôi tình lữ giàu có nhé.

Bình luận 11: Tuy rằng không dám nghĩ, nhưng tôi cảm thấy cô gái trong đoạn phỏng vấn này có đôi mắt rất quen thuộc, hơn nữa thời gian hai người họ ở bên nhau là năm năm hai tháng hai mươi mấy ngày đó, các người không cảm thấy quen thuộc sao?

Chỉ tiếc cái câu bình luận này bị vùi lấp ngay sau đó, không có nhiều người

chú ý.